

Giới thiệu Nhất Kiếm Tam Ưng

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Nhất Kiếm Tam Ưng thuộc thể loại kiếm hiệp của tác giả Vô Danh. Một tiếng sấm kèm theo luồng sét trời xé toạt cả bầu trời Dương Châu, liền ngay đó, mưa trút xuống như thác đổ. Bầu trời Dương Châu bỗng chốc trở nên xám xịt trong màn mưa trắng xóa.

Những con đường của trấn Dương Châu cũng đột nhiên vắng vẻ đến lạnh lùng. Mưa càng lúc càng nặng hạt và không một ai biết được chừng nào mưa sẽ tạnh. Trong cơn mưa hoàng hôn người ta chỉ còn mỗi việc làm là đóng cửa để tránh những cơn gió giật mãnh liệt...

Mời mọi người cùng theo dõi để biết thêm về câu chuyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Giữa mùa xuân, miền Nam mưa gió liên miên, phải chờ sau Thanh Minh mới có thể du ngoạn, nên các danh sơn thắng cảnh vẫn thiếu vắng bóng người.

Thật khó có được ngày này, bầu trời bát ngát một màu xanh, vàng thái dương vừa ló dạng, ánh ban mai soi khắp vạn vật.

La Phù sơn sương mù giăng phủ, mông lung mờ ảo, có vẻ hết sức thần bí.

Thờ Long Nhai trăm hoa đua nở, hương thơm ngan ngát, ong bướm nhón nhơ bay liệng, chim hót líu lo, ríu rít gọi đàn, thật khiến du khách quên hết mọi phiền muộn trên đời.

Giữa La Sơn và Phù Sơn, dưới vách núi có một ngọn đồi rộng, khoảng sáu bảy trăm thước, mọc đầy cỏ gai cao đến tận vai.

Ở nơi gần chân núi có ba cây tùng cao to rậm rạp, mọc theo hình chân vạc, cành cây đan nhau như một chiếc dù, trên lá hãy còn đọng lại những giọt nước long lanh.

Dưới gốc tùng có một thiếu niên nho phục tuổi chừng mười bảy mười tám, mày kiếm mắt phụng, ánh mắt sáng ngời, hết sức anh tuấn tao nhã, thần thái phi phàm.

Sau vai chàng lộ ra một chuôi kiếm chừng hơn ba tấc, chàng dang hai tay chấp sau lưng đưa mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng lại ngược mặt nhìn trời buông tiếng thở dài.

Hiển nhiên, thiếu niên này chẳng phải thành thoi du sơn ngoạn thủy và cũng chẳng phải mượn cảnh sắc hữu tình để khuây khỏa tâm hồn, chàng ra chiều rất bồn chồn nôn nóng, như đang chờ đợi ai đó.

Chàng như đã chờ đợi rất lâu, sốt ruột không sao chịu nổi nữa, bỗng ngồi xổm xuống, đối mặt với một ngôi mộ, chú mắt nhìn vào bia đá, trên hãy còn rõ ràng ba chữ “Tam Nghĩa Trùng” to lớn.

Chỉ nghe chàng lầm bầm :

- Không sai chút nào, đây chẳng phải chính là Tam Nghĩa trùng mà mình đang tìm là gì?

Chàng thăm khấn một hồi, khom mình vái lạy. Nhưng lòng chàng chẳng thể không sinh nghi, lúc này đã qua giờ thìn, người mà sư phụ nói sao còn chưa thấy đến? Hẳn không đến đổi giữa đường gặp kẻ thù, xảy ra sự cố rồi chứ?

Nghĩ đến đó, chàng bất giác rung động cõi lòng, lại quỳ mọp trước mộ, dập đầu lạy mấy lạy, thấp giọng khấn :

- Phụ thân! Thúc thúc! Trên trời cao linh thiêng xin hãy phò hộ cho thăm thăm (thím) và muội muội bình an đến đây, để chúng hải nhi được tròn tâm nguyện.

Chàng vừa khấn xong, bỗng nghe tiếng một mũi tên reo xé gió bay qua trên đầu, rơi xuống vực thẳm bên phải.

Chàng liền tức thì cảnh giác, đứng phắt dậy với thế “Xảo Yến Xuyên Vân” vọt thẳng lên, xuyên qua cành lá, ẩn nấp trên cây cổ tùng.

Chỉ nửa tuần trà sau, trên đường lên núi mới xuất hiện hai bóng người, họ phóng đi rất nhanh trên bậc cấp, khi đến trên đồi, hai người ấy dừng phắt lại, quét mắt nhìn tứ phía.

Đó là một mỹ phụ trung niên tuổi chừng bốn mươi, cùng một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn mười lăm, hai người đều y phục đơn sơ và khăn xanh chít đầu.

Mỹ phụ trung niên này tuy trang điểm sơ sài, song vẻ đẹp trời phú và phong thái cao nhã của bà vẫn bộc lộ rất rõ ràng.

Chỉ thấy mắt bà sáng rực tinh quang quét nhìn vào những bụi cỏ rậm, ngọn Kim Ty Tỏa Long tiên nhẹ phát ra, “bốp” một tiếng, trúng vào một mòm đá nhô ra trên vách núi, liền nứt một đường dài hơn thước, tia lửa tung tóe, đá vụn rơi lả tả.

Đồng thời bà trầm giọng quát :

- Ác tặc, đã có gan đến bái tảo Tam Nghĩa trùng, sao không mau hiện thân, nếu còn chưa chịu rút ra, chớ trách lão nương thủ đoạn tàn ác!

Thiếu nữ ấy rất giống mỹ phụ trung niên, xinh đẹp duyên dáng, thông minh cao nhã, ngay cả hai má lúm đồng tiền, cũng chẳng khác chút nào.

Lúc này, nàng thấy mỹ phụ trung niên giận dữ vung roi quát, liền gơ hai tay lên, định tiến tới lục soát tung tích địch.

Nhưng bỗng phát hiện trên bờ núi bên phải có bóng người thấp thoáng, bèn kể tai mỹ phụ trung niên khẽ nói :

- Mẫu thân, Ngọc Nhi lên trên núi bắt thỏ nhé!

Vừa dứt lời, người đã tung lên, thi triển khinh công tuyệt đỉnh Thất Bộ Vân Thê (thang mây) lướt đi lên núi.

Mỹ phụ trung niên cũng không chậm trễ, trường tiên vung vẩy, người đã tung lên, hạ xuống dưới tán tùng, mũi chân vừa chạm đất...

Đột nhiên, trong lùm cỏ bên trái có tiếng quát :

- Tiện nhân, hãy đỡ!

Liền theo đó là bốn đốm sáng lạnh chia ra từ hai phía bay vút đến.

Mỹ phụ trung niên buông tiếng hú lanh lảnh, trường tiên trong tay quét một vòng, đánh rơi hết ám khí, mũi chân chạm đất liền lại tung lên. Kim Ty Tỏa Long tiên kèm theo kinh phong hung mãnh công ra.

Hai cường đồ nấp trong lùm cỏ thấy trường tiên công đến, hoảng kinh tung mình sang hai phía, một ngọn đao răng cưa với một đôi chùy đồng cùng lúc vung ra, một công hạ bàn và một giáng xuống đỉnh đầu, hết sức hiểm hóc.

Mỹ phụ trung niên sớm đã phòng bị, không chò đao vào chùy của đối phương đến gần, Kim Ty Tỏa Long tiên đã thi triển chiêu “Kim Long Quyển Vỹ” (cuồn đuôi), người thụp xuống, trường tiên quét vào hai chân đối phương.

Hai cường đồ thấy thế công của trường tiên quá ghê gớm, vội tung mình lui tránh.

Đại hán sử dụng đao răng cưa tránh khỏi trường tiên, hoành đao quát :

- Mụ kia, cạy vào gì mà mụ can dự vào việc bái tảo Tam Nghĩa trùng của Bạch Ngạch (trán) Hồ Trình Quang này?

Đoạn tung mình lao tới, với chiêu “Lực Phách Hoa Sơn” bổ vào mỹ phụ trung niên.

Đại hán mặt đen sử dụng chùy đồng tuy rất khỏe mạnh, nhưng ngọn chùy đồng tay trái bị trường tiên quét trúng, khiến hồ khẩu ê ẩm, lửa giận công tâm.

Y vung động đôi chùy đồng quát :

- Mụ khốn kiếp, ngươi cũng không chịu hỏi thăm, Hắc Diện Hồ Lao Lan này có bao nhiêu giao tình với Tam nghĩa, mà lại định ngăn cản Kỳ Liên Nhị Hồ này hôm nay đến bái tảo Tam Nghĩa trùng?

Đồng thời đã sẵn tới, song chùy giơ cao, với chiêu “Duong Uy Bác Lãng” (vô sóng) giáng xuống đỉnh đầu mỹ phụ trung niên.

Mỹ phụ trung niên cười khẩy quát :

- Mặc kệ các ngươi là hồ gì, không thắng nổi Tỏa Long tiên của lão nương thì đừng hòng đến gần Tam Nghĩa trùng nửa bước!

Vai phải nghiêng sang bên, tránh khỏi song chùy, trường tiên trở tay quét ra, quán vào ngọn đao răng cưa, giật mạnh sang bên, va vào chùy đồng “keng” một tiếng, ngọn đao gãy đôi, người loạng choạng chúi tới, “phịch” một tiếng ngã xuống đất, không đứng lên được nữa.

Hắc Diện Hồ Lao Lan trong cơn thịnh nộ đã xuất thủ toàn lực, thấy đối phương thân pháp quá nhanh, loáng cái đã tránh khỏi song chùy, liền biết ngay không ổn.

Khi thấy đao của Trình Quang bị quán và kéo về phía song chùy, định thu chiêu thì đã không kịp, hai tiếng “Nguy tai” chưa kịp thốt ra khỏi miệng, song chùy đã chạm vào song đao, chỉ cảm thấy hai tay ê rầm, tả chùy đã vọt tay bay đi.

Đồng thời cảm thấy trước mắt tối sầm, người bật ngã ra sau, không sao kềm lại được, từ trên đồi lăn xuống, táng thân dưới đáy cốc.

Mỹ phụ trung niên buông tiếng cười vang, trường tiên trong tay vung ra, quần lấy thi thể của Bạch Ngạch Hồ Trình Quang, vung nhẹ và quát :

- Cút đi, chớ làm hoen ố Tam Nghĩa trùng!

Chỉ thấy thi thể rời trường tiên bay đi, rơi xuống vực thăm, mỹ phụ trung niên lại buông tiếng cười vang.

Mỹ phụ trung niên vừa dứt tiếng cười, bỗng thấy mấy bóng người từ bên phải phóng lên, tiến tới bao vây bà.

Dẫn đầu là một đại hòa thượng, sải bước tiến tới, một tay dựng đứng trước ngực, lớn tiếng nói :

- A Di Đà Phật! Nữ thí thủ hần là tình phụ của Tam nghĩa, người gọi Thoa Đầu Phụng Lý Ngọc Phụng, lão nạp...

Thoa Đầu Phụng Lý Ngọc Phụng vừa thấy bọn cường đồ hiện thân bao vây, lòng đã quyết dù hy sinh tính mạng cũng không để cho họ động đến Tam Nghĩa trùng, khi lão hòa thượng ấy đi đến gần, chỉ thấy lão mày ngang mắt hung, trên đầu trọc có một chiếc bướu to, bà thăm nhủ :

- Độc Giác Đầu Đà này cũng muốn nhúng tay vào việc này, lão nương không để cho ngươi được toại ý đâu!

Lại nghe đối phương vừa mở miệng đã vạch trần lai lịch của mình, lòng càng thêm phẫn hận, không chờ lão hòa thượng dứt lời, đã quát :

- Lão giặc trọc chó hống hách, đã đến Tam Nghĩa trùng rồi còn nói lời thôi gì. Mau xuất chiêu đi, lão nương đưa ngươi lên tây thiên cho rồi!

Kim Ty Tỏa Long tiên quát xuống đất, cuộn thành một vòng tròn, song câu ở đầu tiên ngóc lên nơi giữa, giống như một con rắn hổ mang đang cuộn mình chực phóng tới tấn công.

Độc Giác Đầu Đà mắt khép hờ, đầu cúi thấp nói :

- A Di Đà Phật! Nữ thí chủ hà tất nóng giận? Lão nạp thấy nữ thí chủ tình nghiệp chưa dứt, sát nghiệp trùng trùng, niệm Tam nghĩa lúc sinh tiền đã gieo trồng không ít thiện quả cho Phật môn, lão nạp chỉ vì muốn kết thúc mối thiện duyên này, được biết hôm nay quần hùng hội tụ tại Tam Nghĩa trùng, định truy tìm Nhất Kiếm Tam Ưng đã thất lạc lúc Tam nghĩa thảm tử...

Lý Ngọc Phụng vừa nghe Độc Giác Đầu Đà nói, vừa thăm nhủ :

- Có lẽ hòa thượng thịt chó này định miệng nói chuyện thiện duyên thiện quả là đánh lừa được mình hay sao?

Thế nên, bà bỗng quát :

- Lão giặc trọc, chớ nói chuyện quái quỷ trước mặt chân nhân, cái thiện duyên với thiện quả của ngươi, lão nương đã nghe đến nhảm chán rồi! Ngươi muốn tìm kiếm Nhất Kiếm Tam Ưng cũng chẳng khó...

Đưa tay chỉ Tỏa Long tiên, bà trầm giọng tiếp :

- Hãy hỏi nó là xong!

Thế là, Độc Giác Đầu Đà đã bị khích nộ, mắt to mở bừng, nhướng mày lớn tiếng nói :

- Hay lắm! Nghiệp trưởng ngươi dám xem tấm lòng từ bi của lão nạp như là lòng lang dạ sói. Nào, hãy tiếp lão nạp ba chiêu xem thử!

Đoạn từ sau lưng rút lấy một chiếc thiết giác (sừng sắt), “soạt” một tiếng, toan lao tới tấn công.

Một lão nhân gầy gò dưới cằm có một chòm râu dê, mắt rực hung quang, ra chiều rất tức giận, lúc này vừa thấy Độc Giác Đầu Đà định tranh trước ra tay, liền quát to :

- Hãy khoan!

Cũng chẳng thấy lão lắc vai thụp người, chỉ cắt chân là đã đến trước mặt Độc Giác Đầu Đà, nhướng mày trừng mắt quát :

- Tặc dân phụ, tuyệt kỹ Kim Ty Tỏa Long tiên của ngươi, Dân Sơn Tiều Tử đã tai nghe từ lâu, giờ lại hân hạnh được chứng kiến tận mắt, quả là danh bất hư truyền. Nhưng đáng tiếc là dân nghiệt của ngươi quá nặng, đã hại chết Tam nghĩa, lại lén cất giấu Nhất Kiếm Tam Ưng, ẩn tích dưới La Phù sơn, tưởng là có thể che giấu tai mắt võ lâm, đầu ngõ vẫn bị hai đệ tử của phái Dân Sơn tìm ra, hôm nay đã đến lúc ngươi trần trời hậu sự, chứ đừng hòng cậy vào dân hung mà thoát khỏi tay Ông Xung Sơn này!

Đoạn hai tay đưa lên thủ thế, quát :

- Tiệt nhân, xuất chiêu đi!

Thoa Đầu Phụng Lý Ngọc Phụng như lòng đã có toan tính, tuy bị Độc Giác Đầu Đà và Dân Sơn Tiều Tử nhức máng thậm tệ, bà vẫn điềm nhiên đứng yên.

Một lão đạo mặt xanh đầu đội mũ vàng, dưới cằm có hai chòm râu vàng, tay cầm thiết bản (thẻ), dẫn theo ba môn nhân phục sức cũng giống vậy, từ trong đám đông tiến ra.

Trước tiên, lão một tay dựng đứng trước ngực thi lễ với Độc Giác Đầu Đà và Dân Sơn Tiểu Tử, nhướn mày trầm giọng nói :

- Bần đạo xin được nói vài lời, hôm nay tuy không phải đại hội võ lâm, nhưng cũng hiếm khi có mặt nhiều cao thủ thế này, bần đạo Vân Trung Hạc xin nói rõ trước là tuyệt đối không hề có ý tranh giành Nhất Kiếm Tam Ưng, mà chỉ vì mười lăm năm trước, đại sư huynh bốn môn có một mối hiềm khích với Tam nghĩa, đã giao ước với nhau mười lăm năm sau sẽ thanh toán, cho dù Tam nghĩa đã chết cũng phải tìm ra hài cốt để rửa mối nhục bị chặt cụt chân tay khi xưa, giờ Tam Nghĩa trùng đã ở trước mắt, xin thứ cho bần đạo mạn phép tranh trước một bước.

Đoạn quay sang Lý Ngọc Phụng quát :

- Tặc phụ, ngươi đã với thân phận phụ phụ của Tam nghĩa đứng ra bảo vệ Tam Nghĩa trùng, bần đạo cũng chẳng khách sáo nữa.

Vân Trung Hạc cũng chẳng màng mọi người đồng ý hay không, quát to :

- Tiến lên!

Đoạn liền dẫn trước ba môn nhân sấn tới, chân phải nhanh như chớp giẫm lên ngọn Kim Ty Tỏa Long tiên cuộn tròn trên đất, đồng thời hai tay vung ra, mười ngón như móc câu với chiêu “Hạc Quặc (chộp) Kim Tiên” chộp vào mặt Lý Ngọc Phụng.

Ba đạo nhân khác sau một tiếng hạ lệnh của Vân Trung Hạc, ba thanh trường kiếm cùng lúc xuất thủ, giáp công từ phía trước.

Khả khen cho Thoa Đầu Phụng, tự nãy giờ nhẫn nhịn, mặc cho đối phương buông lời sỉ vả, chỉ ngưng thần vận công sẵn sàng ứng địch, áp dụng chiến thuật dĩ tĩnh chế động.

Bà thấy Vân Trung Hạc vừa xuất thủ đã dùng đến tuyệt chiêu Hạc Hình Quyền hết sức nhanh mạnh và hung hiểm, chẳng chờ chân phải đối phương giẫm trúng, lệ làng rút trường tiên về, “vút” một tiếng, nhanh như chớp quét sang phải, thân tiên lướt sát mặt đất, ngọn tiên ngọc lên cao ba thước.

Một đạo nhân béo lùn từ phía phải lao đến, chẳng ngờ thủ pháp đối phương quá nhanh, không sao tránh kịp, bị ngọn tiên điểm trúng huyệt Khí Hải, ngã xuống đất chết ngay.

Thế tiên vẫn rất nhanh và mạnh, Lý Ngọc Phụng bỗng xoay người, thế tiên càng nhanh hơn, một đạo nhân khác với trường kiếm vừa công đến sau lưng, Lý Ngọc Phụng tả chưởng đã với chiêu “Đan Phụng Lược Sí (soãi cánh)” cách không bỏ ra, “bình” một tiếng, đạo sĩ ấy cả người lẫn kiếm bị đánh văng rơi xuống vực.

Trong khi ấy trường tiên vẫn chưa thu thế, quét về phía một đạo nhân râu dài, quần vào khuỷu chân y, quát :

- Ngã!

Đạo nhân ấy quả nhiên liền ngã ra đất, vỡ sọ chết ngay.

Vân Trung Hạc một chân giẫm không trúng trường tiên, biết đã thất thủ, nhưng vẫn còn hy vọng chộp trúng đối phương, vẫn hồi bại cục.

Nào ngờ, Lý Ngọc Phụng là ái đồ của Thần ni, đã được hết tuyệt học Tuyết Sơn, Kim Ty Tỏa Long tiên đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, gần mười năm qua mai danh ẩn táng dưới La Phù sơn, bề môn sám hối.

Ngoài võ công bốn môn đã truyền hết cho ái nữ Ngọc Nhi, bà còn ôn lại tuyệt học của Tam nghĩa lúc sinh tiền, nhớ được bao nhiêu đều truyền hết cho ái nữ.

Như vậy, vô hình trung võ công của bà cũng tinh tiến không ít, đối với một trào của Vân Trung Hạc, bà chỉ xoay người là tránh khỏi hết sức dễ dàng.

Vân Trung Hạc song trào lại không trúng đích, biết khó thể thủ thắng, vội tung mình lui ra và lớn tiếng nói :

- Hãy lưu ý hạ bàn!

Nhưng đã muộn, mắt thấy ba đồng đạo chỉ trong chớp mắt đều đã táng mạng dưới Kim Ty Tỏa Long tiên của đối phương, y kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, đầu còn dám ở lại nữa, vội nói :

- Tặc phụ! Hãy nhớ lấy món nợ này, hẹn tái ngộ!

Đoạn liền phóng người đi xuống đồi.

Ngay khi ấy, trên đỉnh núi bên phải bỗng vang lên mấy tiếng rú thảm thiết, Lý Ngọc Phụng biết ái nữ đã động thủ với người, và qua tiếng động ước lượng kẻ địch cũng chẳng ít, lo cho ái nữ thân cô thế yếu, lại chưa từng trải qua kinh nghiệm bị địch giáp công thế này, khó khỏi gặp nguy hiểm.

Nhưng bà lại không dám rời khỏi ngọn đồi, sợ bọn cường đồ phá hủy Tam Nghĩa trùng, đang phân vân tính toán, mạo hiểm xuất chiêu, định tấn công dồn

đập, trừ khử kẻ địch trước mắt rồi hăng cứu viện ái nữ.

Bà vừa quyết định xong, bỗng thấy một bóng trắng từ dưới tán tùng vọt lên, bay thẳng lên đỉnh núi, thân pháp nhanh đến mức khiến những người hiện diện thấy đều sững sờ.

Lý Ngọc Phụng lòng thầm rung động, trường tiên “vù” một tiếng quét ra, uy lực mạnh khôn tả, khiến kẻ địch vây quanh thấy đều kinh hãi lui tránh.

Trường tiên thừa thế vung lên, điểm vào Nhân Trung huyết của Độc Giác Đầu Đà, chờ khi đối phương vừa nghiêng người tránh, liền tức thì tung mình vọt thẳng lên đỉnh núi.

Theo sự tính toán của Lý Ngọc Phụng, Độc Giác Đầu Đà võ công cao hơn hết, chỉ cần khiến y phân thân là mình có thể thoát ra một cách dễ dàng, bằng vào kinh công tuyệt đỉnh của phái Tuyết Sơn, hẳn là chẳng có gì khó khăn.

Nhưng sự tính toán của bà hoàn toàn sai lầm, bà đã quên mất Dân Sơn Tiểu Tử, người bà vừa cất khỏi mặt đất, chỉ thấy bóng người nhấp nhô, Dân Sơn Tiểu Tử đã đứng cản trước mặt và quát :

- Tặc phụ, ngươi không để lại chút gì mà đã muốn đào tẩu một cách dễ dàng vậy ư?

Đồng thời hai tay vung lên, với chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” tả hữu công ra.

Lý Ngọc Phụng thấy thế công của đối phương quá nhanh và mạnh, lại đã sát đến gần, trường tiên không sao thi triển chiêu “Hoa Khai Hoa Lạc” trong Tam Ứng thức từ trên bộ thẳng xuống, khi đến gần đỉnh đầu đối phương, bỗng biến chiêu thành trào, nhưng chưa chớp tróng, bỗng lại biến trào thành chỉ, điểm vào Kiên Tinh huyết của Dân Sơn Tiểu Tử.

Dân Sơn Tiểu Tử vốn cậy vào mấy mươi năm công lực, mười hai thức Long Hình chiêu đi khắp năm tinh Tây nam chưa từng gặp địch thủ, và thế chiêu rất nhanh và mạnh, vô lâm hiểm thấy.

Chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” này tuy chỉ dùng có bảy tám thành công lực, nhưng bởi xuất thủ bất ngờ, trong lúc đối phương chưa phòng bị, nên lão tự tin có thể đắc thủ.

Đến khi chiêu thức triển khai, chiêu phong phát ra, đối phương đã lui xa sáu bảy thước và nghiêng người dễ dàng tránh khỏi.

Đang khi kinh ngạc, bỗng thấy tả chiêu của Lý Ngọc Phụng công đến, ngỡ là đối phương định ngạnh tiếp, vội gia tăng công lực bỏ ra, bỗng thấy đối phương biến chiêu thành trào chớp xuống đỉnh đầu, đành nghiêng đầu sang bên, ngỡ là đã tránh khỏi thế trào của đối phương, còn định xuất chiêu phản kích.

Nào ngờ tuyệt kỹ Tam Ứng thức biến ảo khôn lường, mỗi chiêu mỗi thức đều hàm chứa đến ba biến hóa, vừa nhanh lại vừa chuẩn xác, dù đối phương võ công cao đến mấy, giàu kinh nghiệm đến mấy, nếu không biết trước cũng khó thể phòng bị.

Dân Sơn Tiểu Tử có lẽ đã già lú lẫn, lúc này lão đã tránh khỏi thế trào, lẽ ra nên lùi sau hai bước rồi hăng biến chiêu phản kích mới phải.

Ai ngờ lão bởi quá tức giận và nóng lòng thủ thắng, hơn nữa tính lại kiêu căng tự đại, luôn xem thường kẻ địch, chẳng những không lui mà còn tiến tới, hữu chiêu với chiêu “Thương Long Bát Thủy” (rồng xanh tạt nước) công vào trung bàn Lý Ngọc Phụng.

Dân Sơn Tiểu Tử chiêu kinh vừa phát ra, Lý Ngọc Phụng sớm đã biến trào thành chỉ, điểm trúng ngay Kiên Tinh huyết bên phải, lão liền cảm thấy toàn thân bủn rủn ngã lộn ra đất.

Lý Ngọc Phụng giận đối phương ra tay ám toán, định tâm lấy mạng lão, tay trái vừa điểm trúng huyết đạo, chân phải liền thừa thế đá vào Môn huyết, trường tiên tay phải cùng đồng thời vung lên, giáng xuống đỉnh đầu Dân Sơn Tiểu Tử.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng quát to :

- Tặc phụ, dừng tay mau!

Liền theo đó là tiếng ám khí xé gió bay đến, hệt như mưa bắc phủ chụp toàn thân Lý Ngọc Phụng.

Lý Ngọc Phụng kịp thời phát giác, trường tiên trong tay cũng chẳng màng đã thương địch, vội vung động bảo vệ toàn thân, chỉ nghe tiếng leng keng liên hồi, ám khí thấy đều bị đánh bật.

Bọn cường đồ liền thừa cơ xông tới, cứu Dân Sơn Tiểu Tử lui ra.

Lý Ngọc Phụng đang khi bức tức, Độc Giác Đầu Đà đã tiến ra quát :

- Tặc phụ thôi tha, hãy để mạng lại đây!

Đồng thời thiết giáp trong tay đã vung lên, giáng xuống đỉnh đầu Lý Ngọc Phụng.

Bọn cường đồ gồm có hơn hai mươi món binh khí khác nhau, bao vây Lý Ngọc Phụng vào giữa.

Lý Ngọc Phụng thấy đối phương người đông thể mạnh, đành vận hết toàn lực vùng động trường tiên ứng phó, ngăn cản đối phương ở ngoài phạm vi bảy thước, không cho tiến đến gần, ngay cả Độc Giác Đầu Đà cũng không sao tiến tới nửa bước.

Thế nhưng, bọn cường đồ này đều là những nhân vật thành danh trong hai giới hắc bạch, ngoài Độc Giác Đầu Đà, còn có Đại Canh Cuồng Sinh, Mai Linh song hùng, Trường Bạch song hổ và Kim Lăng nhị ma, thầy đều võ công cao cường, mà mục đích của họ lại là Nhất Kiếm Tam Ứng, đã từ xa lặn lội đến đây, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Độc Giác Đầu Đà công lực thâm hậu, thiết giác trong tay khi thi triển hủ lên rất ghê rợn, sau khi tấn công hai chiêu đã thăm dò ra hư thực của đối phương.

Biết là Kim Ty Tỏa Long tiên của Lý Ngọc Phụng tuy chiêu thức tinh thuần, biến hóa rất nhanh, nhưng có khuyết điểm là quá dài, khi xuất chiêu luôn để hở bên phải.

Thế là Độc Giác Đầu Đà bèn lợi dụng sơ hở ấy của đối phương, thiết giác công sang phía trái, dụ trường tiên của Lý Ngọc Phụng quét ra đón tiếp, liền tức thời thừa cơ sẵn tới, thiết giác chuyển sang công vào mạn sườn phải đối phương, đồng thời chồm người tới, tay trái vùng chỉ điểm vào Môn huyết của Lý Ngọc Phụng.

Lý Ngọc Phụng trường tiên quét sang trái, Độc Giác Đầu Đà tuy tránh khỏi nhưng lão đại trong Trường Bạch Tam Hổ và hai người khác đã bị quét trúng.

Đại Hổ đứng mũi chịu sào, bị ngọn tiên móc trúng Hiếp Môn huyết, ngã ra đất chết ngay.

Còn hai người khác, một bị quét gãy cả hai cườm chân, một bị ngọn tiên quét trúng Dũng Tuyền huyết, cùng ngã lăn xuống vực thẳm.

Cũng vì thế tiên quá nhanh, nhất thời không kịp thu về, Độc Giác Đầu Đà đã thừa cơ sẵn đến gần, thiết giác kèm theo tiếng hụ quái dị, hung mãnh công ra.

Lý Ngọc Phụng đâu còn kịp hồi tiên tự cứu, mắt thấy đã sắp thương vong dưới thiết giác của Độc Giác Đầu Đà, may nhờ bà có công lực tinh thâm, khinh công lại được chân truyền của phái Tuyết Sơn, lại thêm trong mười năm qua bế môn khổ luyện, đã lĩnh hội được sự huyền diệu của Tam Ứng bí kíp của Tam nghĩa, mỗi chiêu từ đầu đến cuối đều ẩn chứa ba đại biến hóa, nhất là phản ứng cực nhanh, lâm nguy bất loạn.

Trong lúc bà xoay người, không chờ thiết giác đến gần, đã tung mình lên cao ba thước, thân trên nghiêng sang phải, quay người sang trái, Kim Ty Tỏa Long tiên xoay tay quét ngược ra.

Thế là Lý Ngọc Phụng chẳng những tránh khỏi thiết giác, trường tiên còn bức bách những người đến gần phải lùi ra một bước.

Cho dù bà tránh rất nhanh, nhưng cũng chỉ khỏi tổn thương da thịt, chiếc áo trắng đã bị mũi thiết giác quét trúng nơi mạn sườn, rách một đường dài hơn năm tấc.

Lý Ngọc Phụng thoát hiểm, lòng đã bốc cao lửa giận, Kim Ty Tỏa Long tiên trong tay vùng động như sấm chớp, đa phần công vào những chỗ yếu hại của Độc Giác Đầu Đà.

Bọn cường đồ thấy bà như mãnh thú điên cuồng, trường tiên vùng đông quét tây, đâu còn tìm ra chỗ để xuất thủ tấn công nữa.

Và lại, bọn cường đồ lúc này còn sống không đến mười người, giáp công không xong, nhưng lại không dám một đầu một.

Chỉ có Độc Giác Đầu Đà, vì dùng hiểm chiêu vô hiệu, lại còn suýt bị trường tiên của đối phương quét trúng, vừa thẹn lại vừa giận, nhớ lại lúc lên đường xuống nam đã thề nặng với sư huynh Thiết Tỷ Tăng là nếu không giết sạch dư nghiệt của Tam nghĩa, báo thù tiết hận cho sư huynh và đoạt lấy Nhất Kiếm Tam Ứng, vĩnh viễn không trở về núi.

Theo lão nghĩ, Lý Ngọc Phụng chẳng qua chỉ là tình phụ của Tam nghĩa, mặc dù là tiểu đồ của Thiết Sơn thần ni, nhưng Thần ni hồi ba mươi năm trước đã vân du chưa về, Lý Ngọc Phụng học được bao nhiêu võ công?

Nào ngờ lão nhất thời khinh suất, đã đánh giá thấp võ công của đối phương, chẳng những ám toán không thành mà còn suýt bị đá thương, liền đánh liều mạo hiểm tấn công.

Một chiếc thiết giác thi triển hết sở học bình sanh, toàn lực tấn công, nhất thời tiên giác quện vào nhau, khiến những người khác không sao xen tay vào được.

Trong thoáng chốc, hai người đã giao thủ sáu bảy mươi chiêu, Độc Giác Đầu Đà không sao giành được chút thượng phong, còn Lý Ngọc Phụng bởi nóng lòng lo cho nhị nữ, mình lại khó thể thoát thân cứu viện, mặc dù đã thi triển tuyệt chiêu mà vẫn không sao giành được phần thắng.

Một tiên một giác càng đấu càng nhanh và hung mãnh, cuồng phong ào ạt, cát đá tung bay, thoáng chốc lại qua hơn năm mươi chiêu nữa.

Độc Giác Đầu Đà sau vai và bên hông mỗi chỗ bị trúng một tiêu, Lý Ngọc Phụng tay và vạt áo cũng bị chém rách nhiều chỗ, hai người công lực tương đương, bất phân thắng bại.

Đúng là cao thủ quá chiêu tranh nhau từng ly từng tí, lúc này chiêu thức hai người đã trở nên chậm hơn, không tùy tiện xuất thủ nữa, cùng ngưng thần đầu nhau bằng nội lực.

Bọn cường đồ đứng ngoài xem đến thù người ra, cả thở mạnh cũng chẳng dám, tập trung hết tinh thần theo dõi cuộc chiến.

Dân Sơn Tiều Tử được đồng bọn cứu ra, ngồi dưới một lùm cỏ gai, được người giúp hành công giải huyết, tuy đau đớn đã giảm, thần trí hồi phục, nhưng thủ pháp điểm huyết của phái Tuyết Sơn không như cái phái khác, nếu không dùng phương pháp giải huyết độc môn, huyết đạo không sao thông suốt được, nên lão nửa bên người tê liệt, không đứng lên nổi, chỉ có thể tay phải chới trên đất, nửa nằm nửa ngồi theo dõi cuộc chiến.

Độc Giác Đầu Đà thấy đã lâu mà chưa giành được phần thắng, lòng hết sức bức tức, bắt đầu toàn thân toát mồ hôi, hận thấu xương Lý Ngọc Phụng, nhưng Lý Ngọc Phụng chương tiên nào cũng hết sức hiểm hóc, khiến lão cả hơi thở cũng không sao điều hòa được.

Lý Ngọc Phụng lòng nóng như thiêu đốt, thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục động thủ thế này, cho dù mình không đến nỗi bại, nhưng Ngọc Nhi một mình chống chọi quần ma, e khó thể bảo toàn tính mạng.

Ngay khi bà đang nom nớp lo âu, bỗng thấy một bóng người từ trên đỉnh nhai phóng xuống, đồng thời buông tiếng quát vang liên hồi, phản âm chấn động cả sơn cốc.

Lý Ngọc Phụng bắt giác cả kinh, thần tiêu khí tán, trường tiên quét trúng một mòm đá nhọn cao hơn năm tấc, móc câu trên ngọn tiên bấu chặt vào mòm đá, nhất thời không giật ra được.

Độc Giác Đầu Đà thấy vậy lòng mừng khôn xiết, quát to :

- Xem ngươi còn thoát được nữa không?

Đồng thời vận hết công lực bình sanh vào thiết giác trong tay phải, nhanh như chớp đâm vào Thần Phong huyết của Lý Ngọc Phụng.

Lý Ngọc Phụng ngay trong lúc nguy cấp ấy, thấy Độc Giác Đầu Đà đã sấn đến gần, bỗng cắn răng quát :

- Trúng!

Tay phải vùng lên, dùng cán tiên quét ra.

Chiều này thật quá bất ngờ, Độc Giác Đầu Đà không sao tránh kịp, bị trường tiên quần vào lưng hai vòng.

Lý Ngọc Phụng sát cơ bùng dậy, tay trái vận Đại La thần công, chộp lấy một nắm cỏ gai bên cạnh, tay phải rút lấy một ngọn Phụng Đầu Thoa cài trên tóc.

Rồi thì tay trái với thủ pháp “Tiên Nữ Tán Hoa” ném ra, những cỏ gai hết như sắt thép tỏa ra, bọn cường đồ đứng bên rú lên liên hồi, không một người sống sót.

Đồng thời tay phải Phụng Đầu Thoa ném lên không, hóa thành một luồng sáng bạc, cắm thẳng vào chiếc bướu to trên đầu Độc Giác Đầu Đà, khiến lão bị bướu vỡ, sọ nứt, chết ngay tức khắc.

Dân Sơn Tiều Tử nằm mọp trên đất, thấy Lý Ngọc Phụng không rút trường tiên về được, ra chiều hốt hoảng, lòng lão hết sức khoái trá. Lại thấy thiết giác của Độc Giác Đầu Đà đã sấn đâm trúng Lý Ngọc Phụng, chắc hẳn Lý Ngọc Phụng khó có thể thoát chết, quá vui mừng gắng sức ngồi dậy, lê người nấp vào sau lùm cỏ.

Nào ngờ lão đang đắc ý, bỗng thấy bóng tiên lóe lên, Độc Giác Đầu Đà đã ngã xuống đất, và bọn cường đồ cùng rú lên thảm thiết, ngã ra chết hết, lão bắt giác sững sờ.

Lão biết lúc này không sao đào tẩu được nữa, đành thừa cơ tranh trước xuất thủ, từ trong lòng móc ra một đôi Thiết Ưng trảo, vung tay ném ra.

Lý Ngọc Phụng cũng nhất thời khinh xuất, quên mất Dân Sơn Tiều Tử chưa chết, thấy Độc Giác Đầu Đà đã táng mạng, bà buông tiếng cười khẩy, đi đến bên thi thể của Độc Giác Đầu Đà, một tay rút thoa, một tay cỡi tiên, nóng lòng thu hồi bình khí đi cứu viện ái nữ.

Khi nghe phía sau có tiếng khác lạ, muốn tránh đã không kịp, Thiên Tông huyết nơi bả vai trái đã bị Thiết Ưng trảo ném trúng, bà rú lên một tiếng đau đớn, lập tức ngã ra đất.

Dân Sơn Tiều Tử chưa nguôi cảm hận, toét miệng mắng :

- Tặc dân phụ, tặng cho ngươi một chiếc nữa, để ngươi sớm về cỡi tây thiên cực lạc!

Đồng thời chiếc Thiết Ưng trảo thứ nhì cũng đã rời tay bay đi. Ngay trong khoảng khắc ấy, trên đỉnh nhai vang lên mấy tiếng hú dài, hai bóng trắng từ trên lao xuống như bay.

Người chưa đến, chương đã phát ra, Dân Sơn Tiều Tử chưa kịp nhìn thấy rõ đối phương, đã cảm thấy một luồng kinh lực rất mạnh ập đến, trúng ngay giữa ngực, liền tức thời phún ra một ngụm máu tươi, nội tạng vỡ nát, ngã ra đất chết ngay.

Bóng trắng ấy chính là thiếu niên đã ẩn nấp dưới gốc tùng, còn bóng trắng hạ xuống bên cạnh Lý Ngọc Phụng là Từ Ngọc Nhi.

Hai người vội cúi xuống xem xét vết thương của Lý Ngọc Phụng, bắt giác kêu lên một tiếng thảng thốt, quỳ xuống đất khóc sụt sùi.

Thì ra Từ Ngọc Nhi đã được mẫu thân cho biết hôm nay ở trước Tam Nghĩa trùng sẽ có một cuộc ác chiến, và trong hai năm qua nàng cũng đã được biết khá nhiều về thân thế của mình. Nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chí khí bất phàm, vì muốn chính tay báo thù cho phụ thân và đoạt lại Nhất Kiếm Tam Ưng, nàng đã hết sức chuyên cần tập luyện võ công.

Lý Ngọc Phụng cũng truyền thụ hết sở học binh sanh cho nàng, định chờ nàng luyện thành mấy tuyệt chiêu mà bà loáng thoáng nhớ được trong Tam Ưng bí kíp của phụ thân nàng, trước tiên đưa nàng lên Tuyết Sơn tham yết Chương môn đại sư tỷ, rồi sau đó tái xuất giang hồ, truy tìm chân hung đã sát hại Tam nghĩa và cướp đi Nhất Kiếm Tam Ưng, xong tâm nguyện sẽ lánh vào không môn, dành hết quãng đời còn lại hầu bên Đức Phật.

Một hôm, Lý Ngọc Phụng bởi trên đường ngang qua Bác La Thành, đã ngẫu nhiên gặp một vị sư tỷ đồng môn, hai mươi năm cách biệt, gặp lại nhau lẽ nào không quyến luyến, nên bèn cùng nhau vào trong một ngôi cổ miếu ở ngoại thành hàn huyên tâm sự, đến khuya cũng chưa trở về. Từ Ngọc Nhi mới ở nhà, sau hoàng hôn trời mưa tầm tã, bỗng có hai người đàn ông gõ cửa xin tránh mưa.

Từ Ngọc Nhi tuổi nhỏ dại khờ, thấy họ y phục ướt sũng, lúc này đang đầu đông rất giá lạnh, chẳng nỡ từ khước, cho họ vào sảnh đường, lại còn nhúm lửa cho họ hong y phục và mang thức ăn ra khoản đãi.

Nào ngờ hai người ấy thấy Từ Ngọc Nhi yếu đuối đã sinh lòng xấu ác, thừa lúc Từ Ngọc Nhi ở trong phòng thay y phục, hai người đã xông vào, một giờ trò ong bướm, một lúc tìm tòi vật.

Từ Ngọc Nhi đâu để cho họ đắc thủ, cường đồ chưa kịp đến gần, nàng đã với thế “Thoát Bào Hoán Vĩ” phóng ra ngoài cửa phòng, tiện tay lấy Kim Ty Tỏa Long tiên trên vách xuống, lập tức thi triển tuyệt chiêu, quét trúng lưng cường đồ ấy, bỏ chạy ra khỏi nhà.

Từ Ngọc Nhi quá tức giận, chẳng màng đến tên cường đồ trong phòng, cảm trường tiên đuổi theo, nhưng được một đoạn thì cường đồ kia đã mất dạng, khi quay về đến nhà thì trong phòng đã bị lục tung.

Khi Lý Ngọc Phụng về đến nhà, kiểm lại vật bị mất, những vật trang sức đáng giá không còn một món, và ngay cả chiếc hộp sắt di vật của Tam nghĩa được cất giấu rất kín đáo cũng bị lấy mất.

Lý Ngọc Phụng biết một khi di vật của Tam nghĩa lọt vào tay người ngoài là tung tích của mình đã bị lộ và cũng sẽ khiến người chú ý đến Tam Ưng bí kíp, hai giới hắc bạch hẳn tận lực truy tìm, mình sẽ vĩnh viễn không còn có ngày yên ổn.

Quả nhiên, chưa đầy một tháng sau, Dân Sơn lục ly đã tìm đến nhà, Lý Ngọc Phụng dùng kế dối gạt họ một năm sau đến trước Tam Nghĩa trùng trên La Phù sơn, tụ tập đồng đạo võ lâm công khai Nhất Kiếm Tam Ưng hầu dụ dâm chân hung đã sát hại Tam nghĩa đến, thanh toán cho xong món nợ máu ấy.

Thế nên, Từ Ngọc Nhi trên đường hết sức hớn hở, lòng luôn toan tính việc giết địch báo thù.

Lúc này, nàng phát hiện địch tung trên đỉnh nhai, bèn chẳng chút do dự, báo với mẫu thân xong, liền thi triển khinh công Thất Bộ Vân Thê của phái Tuyết Sơn phi thân lên đỉnh nhai.

Ngon nhai này cao khoảng trượng rưỡi, toàn là vách đá cheo leo, mọc đầy rêu xanh, chẳng những người, mà ngay cả thú vật cũng khó có thể leo trèo, mà ngay cả loài thỏ hay khỉ vượn cũng chẳng dễ lên nổi.

Từ Ngọc Nhi trong lúc bước trên bậc cấp lên đồi đã chú ý đến xung quanh, nhất là đối với vách nhai này, lại thêm nàng vẫn thường luyện công ở vùng này, nhớ rất kỹ những chỗ có thể đặt chân lên, nên nàng vừa tung mình lên gần ba trượng, hai tay liền chộp vào một ngọn rêu tùng, lấy đà tung lên hơn trượng, hạ xuống một khe đá bên phải.

Nàng tiếp tục phóng lên, chọn toàn những chỗ đá lồi lõm, chỉ ba lượt tung mình đã đến trên một phiến đá cách đỉnh nhai không đầy bảy thước.

Từ Ngọc Nhi thông minh hơn người, đến đó bèn không vọng động nữa, trước tiên ổn định tâm thần, điều hòa hơi thở, lắng nghe động tĩnh trên đỉnh núi, rồi mới rút lấy một sợi Thất Tinh Liên Hoàn sách quấn ở lưng ra cầm tay.

Sau đó, nhặt lấy một hòn đá to, vung tay ném lên trên nhai, quả đoán không lầm, bọn cường đồ trên ấy vừa thấy bóng đen, ngờ kẻ địch đã lên đến, bảy tám món binh khí liền tức thì bổ ra.

Từ Ngọc Nhi bèn nhân cơ hội ấy tung mình lên, vượt qua đầu bọn cường đồ, người chưa hạ xuống, Liên Hoàn sách đã vung ra thẳng đuột, từ trên quét xuống.

Thất Tinh Liên Hoàn sách này gồm có bảy chiếc vòng hình sao, cạnh sao hết sức sắc bén, bị quét trúng ắt toát thịt nứt xương, không chết cũng thọ trọng thương.

Sáu đại hán đứng canh trên bờ núi, hai người vỡ sọ chết ngay, ba người bị gãy xương sống, một người gãy xương chân, thấy đều ngã xuống đất rên la thảm thiết.

Từ Ngọc Nhi một chiêu đắc thủ, vui mừng khôn xiết, tung mình lên đứng trên một mỏm đá nhọn, buông tiếng cười vang.

Lúc này nàng đã thấy rõ phía trước còn có bảy tám kẻ địch, có hai người lưng hùm vai gấu, cao to vạm vỡ, có người gầy quắt queo, gân xanh lộ rõ, già trẻ nam nữ cao thấp đủ cả, thấy đều mất rục hung quang, ngập đầy phần hận, tay lăm lăm binh khí sẵn sàng xuất thủ.

Từ Ngọc Nhi đây là lần đầu tiên đối mặt với nhiều cường địch thế này, nhưng nàng như trẻ sơ sinh không sợ hãi, thấy đối phương thấy đều đứng thừ ra bất động, hết sức lấy làm lạ, bèn cất tiếng nói :

- Này! Lũ cường đạo chó má kia, các ngươi làm sao vậy? Ngủ cả rồi hay sao?

Cho dù bọn cường đồ này đều là ác ma đại đạo giết người không chớp mắt, nhưng chưa từng thấy một cô bé mà lại có thân thủ ghê gớm như thế này.

Theo họ nghĩ, người có thể treo lên vách núi trơn trượt cao mười mấy trượng và còn biết ném đá dụ địch thế này, nếu không phải tình phụ của Tam nghĩa thì cũng là một cao thủ già dặn kinh nghiệm giang hồ, tuổi hơn nửa trăm

Ngờ đâu lại là một cô bé tuổi mới mười bốn mười lăm, thấy đều hết sức kinh ngạc, lại thấy trong tay nàng là một món binh khí kỳ môn đặc dị, vừa ra tay đã sát thương sáu cao thủ, tuy kinh lực còn kém hòa hảo, nhưng chiêu thức rất nhanh và kỳ ảo, thật là hiếm thấy, bất giác đều kinh tâm động phách.

Trong số có một nữ lang tuổi chừng hăm ba hăm bốn, trước nay rất kiêu căng tự đại, nghe Từ Ngọc Nhi nói vậy, liền tái mặt nhướng mày, tiến tới tức giận quát :

- Tiện tỳ chó cuồng ngạo, hãy ném một đao của Lam Hồ Điệp Mạc Anh Nga này trước đã!

Vừa dứt lời, Liễu Diệp Kim Bối đao trong tay đã với chiêu “Điệp Thái Nhị Tâm” (bướm hái tim nhị) đâm vào Thất Khảm huyết của Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi từ bé đến nay được mẫu thân hết sức yêu chiều, đâu từng bị người chửi mắng, nghe đối phương mắng mình tiện tỳ, nàng đã tức giận tột cùng.

Giờ lại không chờ mình đáp lời đã lao đến tấn công, bèn cũng chẳng khách sáo, tung mình lên khỏi mỏm đá, Thất Tinh Liên Hoàn sách vung ra đón tiếp.

Thế lao tới của hai người đều nhanh, khinh công cũng suất soát nhau, Từ Ngọc Nhi tuy công lực kém hơn, nhưng binh khí dài và nặng, chiếm lợi thế hơn, chỉ thấy hai bóng người lao vào nhau trên không, tiếng y phục phát gió phàn phật.

Trong chớp mắt hai món binh khí đã chạm nhau, chỉ nghe tiếng “keng keng” liên hồi, tia lửa tung tóe, hai bóng người vụt tách nhau ra, cùng hạ xuống đất.

Hai người đứng vững chân xong, cùng trừng mắt giận dữ nhìn nhau, xem lại binh khí, Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi vẫn nguyên vẹn, còn Liễu Diệp Kim Bối đao của Mạc Anh Nga đã bị mẻ một mảng to trên lưỡi.

Lam Hồ Điệp Mạc Anh Nga từ khi xuất đạo đến nay đâu từng bị đá kích thế này, bất giác bùng lửa giận, Kim Bối đao với chiêu “Hoành Thương Dục (nhảy) Mã” ôm vào lòng, lại tung mình lao tới.

Khi đến cách Từ Ngọc Nhi chừng hai thước, Kim Bối đao bỗng thi triển chiêu “Phấn Diệp Xuyên Hoa” đâm vào bên hông nàng, Mạc Anh Nga trong cơn thịnh nộ, chiêu này đã dùng hết toàn lực, xuất thủ nhanh đến mức không nhìn thấy được, nếu đối phương võ công yếu kém, ắt khó khỏi thương vong.

Từ Ngọc Nhi tuy mới lần đầu tiên lâm đại địch, nhưng lúc luyện công hầu như đều cùng Lý Ngọc Phụng giao thủ, nên tâm thần trấn định, không chút nao núng.

Chờ khi Liễu Diệp Kim Bối đao của Mạc Anh Nga đâm đến gần, nàng lẹ làng lách người sang bên, chân phải lùi sau một bước, hai tay cầm lấy hai đầu Liên Hoàn sách đề mạnh xuống.

Xem ra là đề vào sống đao, nhưng tay trái bỗng vung lên, đầu Liên Hoàn sách rời khỏi tay, nhanh như chớp quét sang phải “keng” một tiếng, Kim Bối đao đã bị đánh văng bay đi.

Chiêu Tam Ứng Liên Hoàn Thức này của Từ Ngọc Nhi chưa hết thế, nàng bỗng xoay cổ tay, Liên Hoàn sách trở nên thẳng duột, trở vào tìm Lam Hồ Điệp Mạc Anh Nga đang lao đến.

Từ Ngọc Nhi thi triển tuyệt chiêu “Hậu Nghệ Xạ Nhật” trong Tam Ứng thức hết sức linh lợi hiểm hóc, rất khó tránh né, dù Lam Hồ Điệp võ công cao đến mấy cũng bị xuyên thủng ngực.

Cũng may là Từ Ngọc Nhi không muốn hạ độc thủ, bỗng hạ cổ tay xuống, tay phải rút về, đầu sách ngóc lên, móc trúng chiếc khăn tím chít đầu của Lam Hồ Điệp.

Lam Hồ Điệp Mạc Anh Nga tính rất kiêu ngạo, bình sinh không bao giờ chịu nhận thua, hôm nay trước mặt đồng người đã bị bại dưới tay Từ Ngọc Nhi, cho đây là một nỗi nhục to lớn, đâu còn mặt mũi ở lại, bèn quay người phóng đi và nói :

- Hẹn tái ngộ!

Từ Ngọc Nhi cũng chẳng đuổi theo, thu Liên Hoàn sách về, lấy chiếc khăn tím nhét vào lòng, vừa định lên tiếng khiêu chiến, đã có một người đi đến trước mặt nàng, buông tiếng cười khàng khặc quái dị.

Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn, thấy đó là một lão nhân tuổi đã cổ lai hi, râu bạc dài phủ ngực, hai bên Thái Dương huyết gò cao, biết là cao thủ nội gia, chỉ nghe lão lớn tiếng quát :

- Tiểu nha đầu, ngươi là ai? Cả gan dám nhúng tay vào việc này, cút khỏi đây mau!

Từ Ngọc Nhi thấy đối phương lên giọng kẻ cả, nực cười thầm mắng :

- Lão hồ đồ, ngay cả con gái của Tam nghĩa cũng không biết, vậy mà cũng định tranh giành Nhất Kiếm Tam Ưng!

Nghĩ đoạn bèn cười khẩy nói :

- Lão già này lạ thật, bốn cô nương chưa hỏi lão là ai, lão lại hỏi ngược lại bốn cô nương. Cho lão biết, bốn cô nương là con gái Tam nghĩa, lão muốn xem Nhất Kiếm Tam Ưng..

Lão nhân cười vang ngắt lời :

- Hay lắm! Tam nghĩa đã có nha đầu ngươi, chết cũng nhắm mắt rồi! Lao Sơn Lão Đồ Phương Hồn này vậy là đã tìm được đầu oan chủ nợ rồi. Các vị bằng hữu hãy cùng xông lên, sớm kết thúc để còn kịp lo việc chính nữa.

Dứt lời, đôi Phán Quan bút trong tay đã chia nhau công vào hai vai Từ Ngọc Nhi.

Bọn cường đồ vừa nghe Từ Ngọc Nhi báo ra lai lịch, chẳng chờ Lao Sơn Lão Đồ lên tiếng, đã cùng xông tới, mười mấy món binh khí từ bốn phía giáp công, toàn nhắm vào những chỗ yếu hại của Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi người bé gan to, đâu biết lợi hại, mười mấy chiêu đầu còn có thể ứng phó ung dung, nhưng rồi công lực yếu kém, lịch duyệt không nhiều, tuy đã thi triển hết sở học, với Tam Ưng Liên Hoàn Thức gắng gượng cầm cự, nhưng lâu dần đã lộ ra rất nhiều sơ hở.

Khi trăm chiêu vừa qua, nàng đã mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển, liên tiếp gặp nguy hiểm. Nàng cũng biết rõ tiếp tục thế này, ắt khó tránh khỏi thương vong, nhưng nàng lại không cam tâm dừng tay nhận thua.

Từ Ngọc Nhi thầm toan tính, thay vì đào tẩu, chi bằng liều mạng, giết một tên hay một tên, dẫu sao cũng có thể giảm thiểu một phần áp lực, tiêu trừ một phần thù hận cho phụ thân và giảm bớt địch thủ cho mẫu thân.

Đằng nào mình cũng đã quyết thí mạng báo phụ thù, chết có gì đáng tiếc?

Thế là, Thất Tinh Liên Hoàn sách vung động như rồng bay phụng múa, liễu có ba bốn tên cường đồ bị quét ngã.

Nhưng như vậy, nàng cũng để lộ rất nhiều sơ hở, bắp tay trái bị thiết bút của Lao Sơn Lão Đồ rạch toát hai vết thương, tuy không nặng nhưng máu chảy ròng ròng, hết sức đau nhức, bị bức bách thoái lui lìa lìa.

Lao Sơn Lão Đồ thấy Từ Ngọc Nhi đã sức cùng lực kiệt, khó cầm cự nổi nữa, bèn quát :

- Tiểu nha đầu, muốn sống mau nói ra Nhất Kiếm Tam Ưng hiện ở đâu, nếu không, lão phu lấy mạng ngươi ngay.

Đồng thời, hai tay vung động Phán Quan bút như mưa bắc điểm vào mặt Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi lúc này tuy đã kiệt sức, nhưng tâm thần còn có thể thủ nhất, biết rõ mình không phải là đối thủ của Lao Sơn Lão Đồ, nhưng động thủ lâu thế này mà lão vẫn chưa hạ độc thủ, hiển nhiên lão có ý buộc mình khuất phục, khai ra chỗ cất giấu Tam Ưng bí kíp.

Giờ nghe lão nói vậy, quả nhiên nàng đã đoán không lầm, khi chưa biết chỗ cất giấu Tam Ưng bí kíp, chắc chắn đối phương không dám hạ độc thủ.

Thế là, nàng càng thêm mạnh danh xuất thủ, Thất Tinh Liên Hoàn sách vung động liên hồi, thoáng chốc lại qua hơn hai mươi chiêu, tuy nàng lại quét ngã một tên cường đồ, nhưng nàng cũng bị mấy vết thương nơi bắp tay, đùi, hông và lưng.

Ngay khi ấy, Thất Tinh Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi quét ra, bị ngọn thương lưỡi liềm của một cường đồ móc vào mắc xích, không sao vùng khỏi được.

Từ Ngọc Nhi lúc này đã gần hoàn toàn kiệt sức, Lao Sơn Lão Đồ mừng rỡ hô to :

- Hãy bắt sống tiểu nha đầu này!

Đoạn liền tranh trước tiến tới, đôi Phán Quan bút gờ lên uy hiếp đối phương.

Nhưng ngay khi Lao Sơn Lão Đồ vừa dứt lời, trên không bỗng vang lên một tiếng húyêt lạnh lạnh, rồi có tiếng quát :

- Đâu dễ dàng vậy!

Tiếp theo là một bóng trắng nhanh như cắt lao xuống, chân chưa chạm đất, hai tay áo phát nhẹ, kinh phong xô ra. Tên cường đồ sử dụng thương lưỡi liềm liền tức thời ngã ra đất, ngọn thương gãy đôi.

Người áo trắng ấy song chưởng đẩy thẳng ra, chân phải thụp xuống, chân trái quét ngang và quát :

- Đi!

Hai đại hán trước mặt thật biết vâng lời, theo sau tiếng quát là lăn xuống vực thẳm.

Lao Sơn Lão Đồ thấy vậy cả kinh, đôi Phán Quan bút trong tay thoáng chậm đi, cườm chân đã bị chưởng phong quét trúng, liền tức thì tê dại, ngã xuống đất lăn đi hơn trượng mới đứng bật dậy, thù ra tại chỗ.

Từ Ngọc Nhi trong lúc nguy cấp, nhắc thấy một bóng trắng lao xuống, ngỡ là kẻ địch dưới nhai đã đắc thủ, mẫu thân hẳn đã gặp bất trắc, lòng liền kinh hoàng bị phản, suýt nữa ngắt xiu ngay tại chỗ.

Nàng cắn răng cố trấn tĩnh, vừa định gấn sức rút Liên Hoàn sách về, chận đánh người ấy, quyết thí mạng với đối phương.

Nào ngờ bóng trắng ấy chỉ nhấp nhoáng trước mắt, nàng bỗng cảm thấy bàn tay nhẹ hẫng, Liên Hoàn sách chẳng tốn chút sức lực đã bật ngược về.

Tiếp theo là bọn cường đồ lần lượt ngã xuống trong tiếng rú thảm thiết, ngay cả Lao Sơn Lão Đồ cũng bị đẩy lùi, nàng mới hết sức kinh ngạc, đứng thù ra quên cả xuất thủ.

Lao Sơn Lão Đồ bị đối phương một chưởng đánh ngã, tuy thọ thương không nặng, nhưng mình mấy mươi năm công lực mà lại bị một tiểu tử đánh một chưởng khiến cho lão lăn ra đất thế này, thật cực độ xấu hổ và tức giận, Phán Quan bút vung lên và quát :

- Tiểu tử khốn kiếp, ngươi muốn chết.

Rồi thì tung mình lao tới, thi triển chiêu “Truy Tinh Cẩn Nguyệt” trong Khôi Tinh bút pháp, chia ra công vào hai bên mạn sườn người áo trắng.

Lúc này, bọn cường đồ trên nhai đã tử thương gần hết, ngoài Lao Sơn Lão Đồ, chỉ còn lại một người tay cầm rìu to, đứng yên chưa dám tiến tới.

Người áo trắng đang hăng máu, thân thủ không ngừng, chẳng chờ Lao Sơn Lão Đồ đến gần, đã tung mình đến phía sau đại hán cầm rìu, nhẹ nhàng vươn tay, tóm lấy y xách lên, nhắm ngay Phán Quan bút ném tới, Lao Sơn Lão Đồ đành phải tung mình lui ra.

Lao Sơn Lão Đồ tuy lui nhanh, không trực tiếp đã thương đại hán cầm rìu, nhưng sức ném quá mạnh, bay xa gần ba trượng, “bình” một tiếng và vào một mồm đá nhô ra trên vách núi, thịt nát xương vỡ, chết một cách thê thảm.

Từ Ngọc Nhi thấy đó là một thiếu niên nho phục anh tuấn, biết không phải kẻ địch, lại ra tay trợ giúp mình, liền tức thì yên tâm, sức lực gia tăng.

Nàng hận thấu xương Lao Sơn Lão Đồ, thấy lão bị buộc thoái lui, đang quay lưng về phía mình, liền buông tiếng quát vang, Thất Tinh Liên Hoàn sách vung lên, giáng xuống đỉnh đầu Lao Sơn Lão Đồ.

Lao Sơn Lão Đồ vừa mới hoàn hồn, bỗng nghe tiếng quát phía sau, vội quay người lại, Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi đã giáng xuống, lão hoảng kinh vội vung song bút lên đỡ.

Nào ngờ Thất Tinh Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi rất linh hoạt, khi song bút đối phương vừa chạm vào, nàng tay phải vung lên, đầu sách quặp xuống, quấn lấy song bút, rồi liền tăng sức giật mạnh.

Lao Sơn Lão Đồ hoảng kinh, hổ khẩu nứt toát, đôi Phán Quan bút vượt khỏi tay bay đi, lão hét lên một tiếng quái dị, phóng xuống nhai đào tẩu.

Từ Ngọc Nhi chưa nguôi giận, vung động Liên Hoàn sách, tung mình đuổi theo.

Thiếu niên nho phục vội nói :

- Muội muội, đừng đuổi theo!

Đồng thời hai tay dang ra, đứng cản trước mặt Từ Ngọc Nhi, rồi nói tiếp :

- Mau theo ngu huynh xuống dưới cứu người thì hơn!

Rồi thì chẳng chờ Từ Ngọc Nhi trả lời, đã tung mình xuống dưới nhai.

Từ Ngọc Nhi vừa mới tung mình, bị hai luồng tụ phong của chàng cản lại, vừa định quát mắng, bỗng nghe chàng bảo xuống dưới cứu người, mới sực nhớ đến mẫu thân đang ác đấu dưới nhai, bèn liền theo sau thiếu niên nho phục phóng xuống.

Thiếu niên nho phục từ trên đỉnh nhai lao xuống, nhắc thấy sau bụi cỏ có người đang âm toán mỹ phụ trung niên từ phía sau, trong lúc cấp bách, chàng từ trên không tung ra một chiêu Tiên Thiên Nhất Khí chưởng, định đánh bật ám khí.

Nhưng đáng tiếc đã chậm mất một bước, ngay khi chàng xuất chương, mỹ phụ trung niên đã thét lên một tiếng thảm thiết.

Thiếu niên nho phục cảm hận người ấy tàn ác, thừa thế người hạ nhanh xuống, một chương bổ vào ngực người ấy, người ấy liền bị đánh vỡ xương ngực, chết ngay tại chỗ.

Từ Ngọc Nhi theo sau thiếu niên nho phục, thấy mẫu thân thọ thương ngã xuống đất, lòng tốt cùng đau xót, huyết khí dâng lên, chỉ kêu được một tiếng “mẫu thân”, người đã ngất xỉu ngã ra.

Thiếu niên nho phục cũng cùng lúc đến nơi, thấy Từ Ngọc Nhi ngất ngã, vội hai tay đưa ra đỡ nàng lại, đặt nằm xuống đất, lấy ra hai viên Cửu Huyền Hoàn Hồn Đơn nhét vội vào miệng nàng.

Sau đó quay người xem xét thương thế Lý Ngọc Phụng, thấy bả vai bả máu chảy ròng ròng, biết chỉ đau đớn ngất xỉu, không nguy hiểm đến tính mạng, bèn liền yên tâm.

Chàng vừa định đưa tay bồng bà lên, bỗng lại rút tay về, ra chiều do dự, ngẫm nghĩ một hồi, kè tai Lý Ngọc Phụng khẽ nói :

- Thảm nương (thím), diệt nãi là Cát Tập Bách, đang trị thương cho thảm nương đây!

Chàng nói vậy mới không còn tị hiềm, bỗng Lý Ngọc Phụng lên đặt trên hai đầu gối, với tình thân từ cởi tay áo bà ra, khi nhìn kỹ, bất giác kêu lên một tiếng thảng thốt.

Thì ra chàng phát hiện xương bả vai của Lý Ngọc Phụng đã vỡ nát, ám khí vẫn còn cắm trong xương, sợ là dù có lấy ám khí ra ngay cũng khó thể giữ được cánh tay này không bị tàn phế.

Lại khổ nỗi đơn thân một mình và đang trong nguy cơ bốn bề, không sao ra tay cứu chữa, đành lấy dược hoàn ra, vừa đắp lên vết thương, vừa cho bà uống vào, băng bó xong, để yên cho bà nằm nghỉ.

Chừng nửa tuần trà sau, Lý Ngọc Phụng từ hồi tỉnh, thấy mình đang nằm trong lòng một thiếu niên thư sinh, vừa thẹn vừa giận quát :

- Tiểu tử, ngươi dám...

Nhưng vết thương bị động, bà lại đau đớn ngất xỉu.

Cát Tập Bách hết sức hốt hoảng, vội xoa bóp cho bà.

Lúc này Từ Ngọc Nhi cũng vừa tỉnh lại, nhờ được uống linh dược, sức khỏe đã hồi phục, ngay khi ấy bỗng nghe Lý Ngọc Phụng quát :

- Tiểu tử, ngươi dám...

Nàng liền đứng phắt dậy, thấy thiếu niên nho phục đang lúng túng sờ mó trên mình mẫu thân, liền tức thì bùng bùng lửa giận quát to :

- Quân chó má!

Đồng thời cách không tung ra một chương, bổ vào đầu Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách đang cúi đầu thôi cung quá huyết cho Lý Ngọc Phụng, giúp bà giảm đau điều thương, bỗng nghe tiếng quát mắng của Từ Ngọc Nhi, biết là nàng đã hiểu lầm, rồi lại nghe tiếng chương phong ập đến, nếu mình lách tránh, hẳn sẽ gây tổn thương cho thảm nương trong lòng, còn như xuất chương đón tiếp, lại sợ Từ Ngọc Nhi không chịu nổi, đành vận hết công lực tỏa khắp toàn thân, hứng chịu nàng một chương.

Chương này của Từ Ngọc Nhi đã vận hết mười thành công lực, quyết tâm bỏ chết Cát Tập Bách ngay, đến khi thấy chàng không tránh né, mới hiểu là chàng sợ tổn thương đến mẫu thân, thà chấp nhận bị trúng chương, bất giác rung động cõi lòng.

Lại nghĩ đến người ngày đã giải cứu mình trên đỉnh nhai, rồi lại xả thân giải cứu mẫu thân, khác nào là ân nhân của mình.

Nhưng y là ai? Đã ra tay cứu giúp, sao lại dám vô lễ với mẫu thân mình thế này?

Trong lúc băn khoăn, nàng đã thu chương kinh về, nhưng cũng “bóp” một tiếng giong giã, lòng bàn tay nàng bị chấn động đến ê ẩm.

Cát Tập Bách hứng chịu một chương của nàng cũng chẳng cảm thấy gì, nhưng thấy nàng mắt như phún lửa, tình quang khiếp người, sợ nàng lại xuất chương tiếp, vội ôn tồn nói :

- Muội muội, chớ hiểu lầm!

Từ Ngọc Nhi nghe đối phương gọi mình “muội muội”, lửa giận lại bùng lên, thầm nhủ :

- Tiểu tử ngươi hẳn là có ý đồ bất chính, định thừa lúc người lâm nguy, lợi dụng bốn cô nương!

Thế là, nàng lớn tiếng quát :

- Lão, ai là muội muội của ngươi? Còn chưa mau cắt khỏi đây, muốn ăn đòn hả?

Đoạn tay phải giơ lên, ra bộ sắp tung ra một chiêu nữa.

Cát Tập Bách vội nói :

- Không được vậy! Thảm mẫu thọ thương chẳng nhẹ, muội muội hãy mau giúp ngu huynh băng bó vết thương, đưa về nhà điều trị thì hơn!

Lúc này Từ Ngọc Nhi đã nhận ra quả là chàng đang băng bó vết thương cho mẫu thân, liền nguôi giận ngay.

Nhưng ngặt vì nam nữ thọ thọ bất thân, và lại chưa từng quen biết, nàng đầu dăm tỳ tiện gần gũi, bất giác đỏ bừng mặt, e thẹn nói :

- Các hạ không tránh ra, bốn cô nương làm sao giúp được?

Cát Tập Bách giờ mới nhận thấy đáng về thẹn thùng của Từ Ngọc Nhi, biết là nàng có lòng nghi kỵ, bất giác thẹn nực cười, vờ không hiểu nói :

- Đâu được, ngu huynh mà tránh ra, thương thế của thảm mẫu sao thể chịu nổi? Đến đây mau đi!

Từ Ngọc Nhi thầm nghĩ :

- Quả vậy, nếu y mà cử động, vết thương của mẫu thân hẳn bị chấn động, hãy băng bó trước thì hơn.

Thế là, nàng đành bặm bụng tiến tới hai bước, ngồi xổm xuống bên cạnh Cát Tập Bách, nhẹ nhàng đón bông lấy mẫu thân.

Cát Tập Bách lúc này bởi da thịt chạm nhau và hương thơm thoang thoang từ người Từ Ngọc Nhi tỏa ra len vào mũi, bất giác đắm ra bối rối, không được tự nhiên như khi nãy đã bông nàng trong lúc hốt hoảng.

Thế là, chàng đã luống cuống làm rơi viên thuốc trên tay xuống đất, bèn cúi xuống đưa tay mò tìm, chẳng hiểu sao, lại chạm vào đùi Từ Ngọc Nhi, bất giác đỏ mặt tía tai.

Từ Ngọc Nhi thấy chàng lúng ta lúng túng như vậy, bất giác cười thầm, ánh mắt hai người bỗng chạm nhau, nàng vờ giận dỗi nói :

- Các hạ làm sao thế này?

Đưa tay gạt lấy viên thuốc chàng vừa nhặt lên, dùng sức bóp mạnh, liền nát thành bột, rắc lên vết thương của mẫu thân.

Cát Tập Bách ngỡ nàng đã giận thật, càng thêm bối rối, vội lại nói :

- Vậy không được!

Lập tức xé lấy một mảnh góc áo, lẹ làng băng bó vết thương cho Lý Ngọc Phụng.

Từ Ngọc Nhi dần dỗi :

- Không được, không được, kẻ khác lúc nào cũng không được, chỉ các hạ là được ư?

Đoạn trừng cho cho một cái, đẩy cánh tay đang băng bó của chàng ra, quát :

- Để bốn cô nương làm cho!

Cát Tập Bách bị nàng quát, liền bình tĩnh lại, mỉm cười nói :

- Được, giao cho muội muội đây!

Nhưng thấy Từ Ngọc Nhi thất gút ngay trên vết thương, chàng lại vội nói :

- Vậy không được!

Đoạn đẩy tay nàng ra, thất lại gút khác.

Từ Ngọc Nhi giận dỗi buông tiếng cười khẩy, quay mặt đi nói :

- Đã bảo người ta giúp, lại nói người ta vậy không được, kia không được, thật ra các hạ cao minh ở chỗ nào?

Cát Tập Bách vội nói :

- Ô! Xin lỗi muội muội!

Rồi chàng liền đứng lên, đi sang một bên.

Từ Ngọc Nhi vốn đã dần có thiện cảm với thiếu niên thư sinh này, nhưng lòng tự tôn và hiếu thắng của một người con gái không cho phép nàng cúi đầu, nên luôn tìm lời cãi lại Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách sợ Từ Ngọc Nhi giận dữ, nhưng lại thích nhìn dáng vẻ hồn nhiên khá ái của nàng lúc giận dữ, lúc này tuy xin lỗi nàng, nhưng lòng vẫn thấy nực cười về tính bướng bỉnh ngây thơ của nàng.

Từ Ngọc Nhi nghe Cát Tập Bách luôn miệng gọi mình là muội muội, lòng hết sức lấy làm lạ. Đối với nàng, tiếng xưng hô “muội muội” này nghe ra hết sức khoan khoái, bởi nàng từ thuở bé đã theo mẫu thân lánh cư chốn làng thôn hẻo lánh, đừng nói là chưa từng gần gũi với một thiếu niên anh tuấn như Cát Tập Bách, mà ngay cả một người con gái lớn tuổi hơn, nàng cũng rất ít khi được nghe tiếng xưng hô thân mật như vậy, huống hồ tại đây và lúc này, lẽ dĩ nhiên càng thêm thân thiện hơn.

Lúc này, Từ Ngọc Nhi vui sướng đến mức thật muốn gọi chàng một tiếng “ca ca” nhưng nghĩ đến chuyện bị hai người đàn ông hiếp đáp hồi một năm trước, mới gây nên cuộc chém giết ngày hôm nay và mẫu thân đã thọ trọng thương, bất giác bực tức buông tiếng cười mũi, sắc mặt liền trở nên tái xanh, hần học nói :

- Ai là muội muội của các hạ? Bỏn cô nương đâu có quen biết các hạ!

Cát Tập Bách đã đứng đối diện với nàng, nhặt lấy binh khí rơi trên đất của Lý Ngọc Phụng và Từ Ngọc Nhi, mắt nhìn vào mặt Từ Ngọc Nhi, chỉ thấy vẻ mặt nàng từ vui trở nên giận, từ đỏ trở nên xanh, ngỡ là nàng không khỏe trong người, vừa định cất tiếng thăm hỏi, đã nghe nàng buông lời bắt vạ, bất giác cảm thấy mặt nóng rang, hết sức ngượng ngùng.

Lúc này, Lý Ngọc Phụng lại hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, thiếu niên thư sinh không còn bên cạnh, thay vào đó là ái nữ của mình, lòng mừng khôn siết, rướm nước mắt nói :

- Ngọc Nhi bình an vô sự chứ?

Tay trái không cử động được, đành giơ tay phải lên, nhẹ vuốt tóc Từ Ngọc Nhi, ôm chặt lấy nàng, hôn lên mặt, lên trán và âu yếm gọi tên nàng, quên mất thực tại trước mắt.

Từ Ngọc Nhi cũng xúc động đến khóc thút thít, nghẹn ngào nói :

- Mẫu thân thấy đã đỡ hơn không?

Lý Ngọc Phụng đưa mắt nhìn quanh, rồi nhìn vết thương trên vai, lại nhớ đến thiếu niên thư sinh đã bỏ mình khi nãy, ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói :

- Có lẽ không sao, nhưng... Ngọc Nhi đã bó thuốc cho mẫu thân phải không?

Từ Ngọc Nhi đưa tay lau nước mắt, nhẹ lắc đầu nói :

- Không phải Ngọc Nhi, mà là y!

Đưa tay chỉ Cát Tập Bách đang đứng trước mặt, nói tiếp :

- Y đã cứu Ngọc Nhi, rồi lại đến đây giết chết lão tặc kia!

Lý Ngọc Phụng biết thiếu niên thư sinh này chính là cứu tinh của mẹ con mình, hết sức hối hận khi nãy đã mắng chửi chàng, nhưng thiếu niên này quả là xa lạ, ngẫm nghĩ một hồi, như đã hiểu ra điều gì đó, bất giác gạt đầu nực cười, bỗng hỏi :

- Ngọc Nhi sao mà quen biết y vậy? Và sao y lại đến đúng lúc thế này?

Từ Ngọc Nhi cũng nhớ lại là khi nãy rõ ràng mình đã ngất xỉu trên người mẫu thân, nhưng lúc hồi tỉnh thì lại nằm bên chân mẫu thân, hẳn là y... bất giác đỏ bừng mặt, tim đập dữ dội.

Nghe mẫu thân hỏi, nàng càng thêm tức tưởi, liền khóc òa lên, lắc đầu một cái, úp mặt lên vai phải mẫu thân thổn thức.

Lý Ngọc Phụng thật chẳng hiểu át giáp gì cả, thâm nhủ :

- Chả lẽ hai người đã...

Lúc này bà đang gắng gượng ngồi dậy.

Cát Tập Bách này giờ đã dùng Diệt Cốt Phấn thanh trừ những tử thi trên đồi và nhặt lại ngọn Phụng Đầu Thoa từ trên thi thể của Độc Giác Đầu Đà, đang mân mê trên tay, thấy Lý Ngọc Phụng định ngồi dậy, sợ lại động đến vết thương, vội nói :

- Không được vậy!

Đồng thời đã tung mình đến bên Lý Ngọc Phụng, đưa tay nhẹ đỡ lấy bà, chau mày nói :

- Thảm nương muốn lấy lại vật này phải không?

Vừa nói vừa nhét ngọn Phụng Đầu Thoa vào tay bà.

Từ Ngọc Nhi nghe tiếng chàng liền ngẩng đầu lên, thấy chàng đang cầm Phụng Đầu Thoa của mẫu thân trong tay, ngờ chàng đã lấy trộm, bị mẫu thân phát giác mới mang trả lại, càng thêm tức giận, vung chưởng bỏ vào cánh tay đưa ra của chàng và quát :

- Hay cho tiểu tử, dám lấy trộm kinh thoa của mẫu thân bọn cô nương!

Cát Tập Bách hết sức lạnh trí, vừa thấy vẻ mặt nàng khác lạ, đã đề phòng nàng xuất thủ, chưởng lực nàng chưa phát ra, tay phải cầm thoa đã rút về, đồng thời tay trái vung ra, đẩy bật chưởng lực của Từ Ngọc Nhi, không để trúng phải Lý Ngọc Phụng.

Lý Ngọc Phụng tay phải chới đất, người chưa kịp nhô lên, bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, thiếu niên thư sinh đã đứng bên cạnh, đồng thời một luồng kinh lực mềm mại đã nâng bà dậy, ngồi dựa vào thân một cây thập bên phải Từ Ngọc Nhi, hết sức thoải mái.

Bà vừa định cất tiếng hỏi, bỗng nghe tiếng Từ Ngọc Nhi quát mắng ở phía sau và đột ngột xuất chưởng, vội quát :

- Dừng tay!

Nhưng đã muộn, hai người đã đối chưởng với nhau.

Chỉ cảm thấy một luồng phong tán ra tứ phía và tan biến, hiển nhiên thiếu niên thư sinh đã với bí quyết chữ “Hóa” xuất thủ, nếu không, chẳng những cánh tay của Ngọc Nhi khó có thể bảo toàn, mà nửa bên người của mình cũng không khỏi thọ thương.

Từ Ngọc Nhi định nhìn một chưởng xuất kỳ bất ý của mình chắc chắn đắc thủ, nào ngờ chưởng lực mạnh mẽ của mình trúng vào bàn tay đối phương lại mềm như bông, hoàn toàn bị chưởng lực vô giác vô hình của đối phương hút mất.

Một cánh tay phải không sao rút về được, nàng thật vừa thẹn vừa quýnh, lại thấy mẫu thân chẳng những không bênh vực mình, lại còn lớn tiếng quát ngăn, khiến nàng càng thêm bức tức.

Vừa lúc ấy, bàn tay của Cát Tập Bách đẩy mạnh, hất tay phải nàng lên, Lý Ngọc Phụng lại đã rời khỏi vòng tay nàng, nàng liền nổi tính bướng, giậm chân lia lịa, khiến cát bụi tung lên mù mịt.

Cát Tập Bách thấy vậy hoảng kinh, ngỡ là mình đã dùng sức quá mạnh, đã làm tổn thương cánh tay nàng, sợ đến toát mồ hôi lạnh, lại không dám đến gần cản nàng, chỉ bối rối nói :

- Muội muội! Không nên vậy... không nên vậy...

Lý Ngọc Phụng thấy vậy, vừa bức mình lại vừa nực cười, lớn tiếng nói :

- Thôi đi, con gái lớn thế này rồi mà vẫn còn tính trẻ con, không sợ xấu hổ sao?

Đoạn quay lại nhìn Cát Tập Bách cười nói :

- Hãy xem, nha đầu này thật đã quen hư đốn rồi! Xin thiếu hiệp chớ cười, hoàn toàn là vì tư khi ra đời y đã không còn...

Nói đến đó, niềm đau xót đã dâng lên ngập lòng, nước mắt rơi lã chã.

Cát Tập Bách bởi Từ Ngọc Nhi nũng nịu với mẫu thân đã khiến chàng nhớ đến thân thế cô đơn của mình, vội đã hết sức đau lòng, đến khi nghe câu nói sau cùng của Lý Ngọc Phụng, chàng không sao cầm lòng được nữa, nước mắt chảy dài.

Bối lòng quá xót xa, chàng đã quên giữ gìn, quỳ xuống trước mặt Lý Ngọc Phụng, nghẹn ngào nói :

- Thảm nương! Bách nhi thật có lỗi, đã làm cho lão nhân gia thương tâm và muội muội hờn giận.

Lý Ngọc Phụng nghe chàng nói vậy, tuy vẫn chưa hiểu ắt giáp, nhưng tình mẹ thiêng liêng cao cả, không hề lấy làm xa lạ, thân thiết nâng mặt chàng lên, mắt ngập lệ nhìn chàng, giọng thương hại nói :

- Thiếu hiệp chớ nên thương tâm, có gì uất ức hãy cứ nói ra, chỉ cần lão thân đủ khả năng, dù phải hy sinh tính mạng cũng sẵn sàng giúp thiếu hiệp tròn tâm nguyện, huống hồ thiếu hiệp còn là ân nhân cứu mạng của mẹ con lão thân.

Cát Tập Bách như một đứa trẻ bơ vơ, một khi gặp được thân tình, lẽ nào không tận hưởng, bi ai ngập lòng nhưng lại không biết tỏ bày từ đâu, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Lý Ngọc Phụng là người từng trải, ít nhiều cũng đoán ra được niềm đau khổ trong lòng thiếu niên này, hẳn chàng đến đây chẳng phải vô cớ, nhưng nhất

thời cũng không sao hỏi rõ.

Đành cố nén niềm đau xót trong lòng, đưa tay nhẹ đỡ chàng, dịu dàng nói :

- Đứng lên đi, có gì thư thả nói, chớ quá đau buồn mà hại đến sức khỏe.

Dưới những lời an ủi đầy nhân từ của bà, Cát Tập Bách từ từ đứng lên.

Từ Ngọc Nhi không nhéo một hồi, thấy không ai đến dỗ dành, sớm đã tự động ngưng thôi, ngược mắt thấy mẫu thân đang thân mật với thiếu niên ấy thế kia, lòng hết sức ganh ghét, ngồi bệt xuống đất nhìn xem y đối gạt mẫu thân bằng cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Lý Ngọc Phụng chăm chú nhìn Cát Tập Bách một hồi, đoạn dịu dàng hỏi :

- Chuyện hôm nay hẳn thiếu hiệp đã biết cả rồi, lão thân không cần nói nữa. Nhưng sự việc chưa hết, có thể hãy còn rất nhiều cường địch hay tin tìm đến, lão tử trong Dân Sơn lục lý đã lộ diện, số còn lại hẳn sẽ kéo hết ra, phục thù cho hai dâm ma đệ đệ của chúng.

Cát Tập Bách nghe hai tiếng “dâm ma” liền động tâm, vội hỏi :

- Thảm nương có biết danh tánh của hai dâm ma ấy, có phải đã bị nghĩa phụ và nghĩa thúc trừ diệt không?

Lý Ngọc Phụng nghe hỏi vậy, như sức nhớ ra điều gì, gật đầu nói :

- Đúng vậy, đó là chuyện hồi mười lăm năm trước!

Đưa tay chỉ Từ Ngọc Nhi, xót xa nói tiếp :

- Phụ thân y lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng đã nói với lão thân, huynh đệ họ ba người đã trừ diệt hai dâm ma ấy ở dưới Ngũ Đài sơn, và đại bá còn cứu một đứa bé vừa biết nói bập bẹ, không rõ danh tánh, và cũng chẳng biết phụ thân ở đâu, mang gửi cho Tri Giác sư huynh trên Ngũ Đài sơn nuôi dạy. Lúc bấy giờ, đại bá bởi đã chính tay mai táng mẫu thân của đứa bé ấy, nên đã thề suốt đời không cưới vợ, còn nhận đứa bé ấy làm nghĩa tử, nhưng...

Cát Tập Bách nghe đến đó, không sao nén nổi niềm đau trong lòng nữa, bật khóc thành tiếng, nghẹn ngào nói :

- Tam thảm nương, đứa bé ấy chính là... là diệt nhi vô tích sự này đây!

Lý Ngọc Phụng nghe nói chàng là nghĩa tử của lão đại, mới vỡ lẽ, bất giác lòng càng xót xa, nước mắt ràn rụa nói :

- Ô! Ra là hiền diệt đây!

Đoạn ôm chầm lấy chàng, siết chặt vào lòng, trù mến nói :

- Thật tội nghiệp cho hiền diệt! Giờ thì tốt rồi, hiền diệt cũng đã lớn khôn, muội muội của hiền diệt vậy là có người gửi gắm rồi!

Từ Ngọc Nhi tự nãy giờ lắng nghe cuộc đối thoại giữa mẫu thân với thiếu niên thư sinh, lúc đầu lòng đầy ganh tị, dần rồi càng nghe càng xót xa, đến khi Cát Tập Bách bật khóc và tự nhận chính là nghĩa tử của đại bá phụ, lại nghĩ đến thân thể mình, bất giác sinh lòng đồng bệnh tương lân, cũng nước mắt tuôn trào.

Lý Ngọc Phụng đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, ngoắc tay nói :

- Ngọc Nhi, đến đây bái kiến ca ca mau!

Từ Ngọc Nhi đâu phải không muốn đến, nhưng vì khi nãy đã quá hung dữ với Cát Tập Bách, đàn bà con gái lại ngại nhận lỗi, giờ nghe mẫu thân gọi đến nằng càng thêm cảm thấy ngượng ngùng, giả vờ không nghe ngồi yên.

Cát Tập Bách thấy vậy, sợ Từ Ngọc Nhi nổi giận, vội đứng lên nói :

- Không được vậy!

Đoạn tung mình đến bên Từ Ngọc Nhi, một tay vuốt tóc, một tay vịn vai nàng, dịu dàng nói :

- Muội muội, ca ca thật có lỗi, đã không sớm đến chăm lo cho muội muội, để muội muội với thẩm nương đã phải khổ sở trong bao năm qua, từ nay chân trời góc biển, huynh muội ta sẽ không bao giờ rời xa thẩm nương nữa!

Nói ra thật khó tin, ngang bướng như Từ Ngọc Nhi lúc này đã trở nên hết sức ngoan ngoãn bởi những lời dịu ngọt của Cát Tập Bách, để yên cho chàng đỡ dậy, dìu đến bên Lý Ngọc Phụng, ngả vào lòng bà khóc sụt sùi.

Lý Ngọc Phụng biết là nàng hồ thẹn với Cát Tập Bách, trong lòng áy náy, bèn cười nói :

- Khò quá đi, ca ca đâu có chấp nhất người! Nào, hãy mau lau khô nước mắt, gọi một tiếng ca ca, vậy ca ca mới vui lòng chứ!

Trong lúc nói, bà đưa mắt nhìn Cát Tập Bách mỉm cười.

Từ Ngọc Nhi đầu sao cũng còn nhỏ tuổi, nghe mẫu thân nói vậy, quả nhiên quay sang Cát Tập Bách, mắt ngấn lệ, khẽ gọi :

- Ca ca!

Cát Tập Bách vui mừng nói :

- Muội muội! Không được vậy, không được vậy...

Từ Ngọc Nhi thấy chàng không chấp mình, lại còn coi mớ như vậy, lòng hết sức vui mừng, lại nghe chàng luôn miệng nói câu “không được vậy”, bất giác phì cười, hai đồng tiền trên má lúm vào hết sức ngây thơ khá ái.

Lý Ngọc Phụng nằm mơ cũng chẳng ngờ hôm nay sau cuộc ác chiến ở chốn hoang dã này lại gặp được nghĩa tử của đại bá Cát Cử Bình và may nhờ chàng kịp thời giải cứu, hai mẹ con bà mới thoát khỏi nguy nan, lòng quá vui mừng, quên mất bao nỗi lo âu, quên cả sự đau đớn của vết thương, buông tiếng cười to.

Ngay khi ấy, bỗng thấy Cát Tập Bách với thế “Hong Phi Thương Minh” (trời xanh) vọt thẳng lên không, thi triển kinh công “Ngự Phong Hành Vân” tung mình lên ngọn cây, lớn tiếng quát :

- Vị bằng hữu nào, lên la lên lút thế này, kẻ được là hảo hớn gì chứ?

Lý Ngọc Phụng giật mình sững sốt, thẩn nhủ :

- Bằng thánh lực của mình, trên ngọn đồi nhỏ này xuất hiện địch tung, vậy mà mình lại không phát giác ra.

Vội bảo Từ Ngọc Nhi cầm lấy binh khí, chia nhau nghênh địch.

Bà cố nén đau đứng lên, cất tiếng nói :

- Đã có lòng phó ước, sao còn chưa hiện thân? Mẹ con Lý Ngọc Phụng này dù bắt tòi đến mấy thì cũng chẳng đến đâu không hầu tiếp nổi!

Đoạn Kim Ty Tỏa Long tiên vung lên, sẵn sàng ứng địch.

Từ Ngọc Nhi càng tức giận hơn, tung mình đến trước Tam Nghĩa trùng ở bên trái, canh giữ mộ phần.

Hai mẹ con đang ngưng thần chờ đợi, bỗng nghe một chuỗi cười dài từ sau mộ vọng ra, tiếp theo là một bóng người nhỏ thó lướt đến, đối mặt với Lý Ngọc Phụng, chấp tay thi lễ nói :

- A Di Đà Phật! Nữ đàn việt lâu nay vẫn khỏe!

Từ Ngọc Nhi thấy đó là một tiểu sa di, không chờ đối phương dứt lời, Thất Tinh Liên Hoàn sách đã vói chiêu “Thương Long Đảo Lão” (rồng xanh quật sóng) quét ra.

Lý Ngọc Phụng vừa thấy tiểu sa di hiện thân, bất giác ngăn người.

Cát Tập Bách đã từ trên cây phóng xuống, thấy vậy hốt hoảng quát :

- Muội muội, không được vậy!

Vừa lúc Cát Tập Bách đứng cản trước mặt tiểu sa di, hai tay áo phất nhẹ, đánh bật Liên Hoàn sách, rồi quay người hướng về tiểu sa di vòng tay thi lễ nói :

- Không biết là pháp giá sư thúc giảng lâm, đệ tử xin tạ tội!

Từ Ngọc Nhi trong cơn giận dữ xuất thủ, đỉnh ninh tiểu hòa thượng này khó khỏi trọng thương, nào ngờ Cát Tập Bách từ trên không đáp xuống, dễ dàng

hóa giải thế công của mình, khiến nàng hết sức kinh ngạc.

Rồi lại thấy Cát Tập Bách hết sức cung kính với tiểu hòa thượng, nàng càng thêm tức giận, chưa nghe rõ chàng nói gì, tay phải lại vung lên, Liên Hoàn sách nhanh như chớp giáng xuống, trúng ngay trên đầu trọc của tiểu sa di.

Nhưng tiểu sa di điềm nhiên như không, lại còn buông tiếng cười vang.

Cát Tập Bách với Lý Ngọc Phụng đều trông thấy Từ Ngọc Nhi xuất thủ hung mãnh hơn trước, nhưng không kịp can ngăn, cùng kêu lên một tiếng kinh hãi, quay mặt đi không dám nhìn.

Trong khi ấy Từ Ngọc Nhi đánh trúng đầu tiểu sa di, chưa kịp đắc ý, đã kêu lên một tiếng thảng thốt, Liên Hoàn sách không sao rút về được, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, vội buông Liên Hoàn sách ra, ngã xuống đất lăn lộn, rên la ầm ĩ.

Cát Tập Bách quay lại nhìn, biết là vị tiểu sư thúc này chỉ trừng phạt nhẹ, bởi môn tuyệt kỹ Ban Nhược Vô Minh A Già Đà của ông thuần dùng Chân Dương Mệnh Môn Hóa luyện thành, không bao giờ đã thương người một cách bừa bãi, nhưng nếu quá lâu, Từ Ngọc Nhi lại là thuần âm, e sẽ bị tổn thương.

Cũng may là Từ Ngọc Nhi đã buông tay nhanh, hẳn không có gì nguy hiểm, bèn ngượng ngùng tiến tới một bước, cung kính thi lễ nói :

- Tiểu muội vô tri mạo phạm, đệ tử lại không kịp can ngăn, để khiến quấy nhiễu sư thúc, tội bất kính, xin sư thúc rộng lòng lượng thứ!

Lý Ngọc Phụng lúc này càng thêm kinh hoàng, sai bước tiến tới, đỡ Từ Ngọc Nhi dậy, thấy nàng hai bàn tay đỏ bừng, ngỡ đã thọ trọng thương, lại không biết tiểu sa di đã sử dụng Thiên công gì, lo đến nước mắt chảy dài, bỗng Từ Ngọc Nhi vội vã đi đến trước mặt tiểu sa di, quỳ xuống van vi :

- Xin đại sư thứ cho tiểu nữ vô tri, hãy cứu lấy mạng y! Niệm tình phụ thân y chết sớm, tiểu phụ không biết dạy dỗ, xin thứ cho y tội đã mạo phạm, tiểu phụ nguyện từ nay ăn chay niệm Phật suốt đời. Mong đại sư rộng lòng từ bi, tội nghiệp y... thân mang huyết hải thâm thù...

Nói đến đó, bà đã khóc nức lên, không nói tiếp được nữa.

Tiểu sa di thấy Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi quét đến, bị Cát Tập Bách vung tay áo hóa giải, đang bức chàng đa sự, Từ Ngọc Nhi lại biến chiêu công đến, bèn vận công lên đầu, hút lấy Liên Hoàn sách, có ý truyền Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công cho Từ Ngọc Nhi, giúp nàng gia tăng công lực.

Nhưng thấy Từ Ngọc Nhi không hiểu ý, lại buông binh khí ra rên la và ngất xỉu, ông rất lấy làm tiếc, mặt lộ vẻ không vui.

Cát Tập Bách cũng bởi không hiểu dụng ý của sư thúc nên mới cầu khẩn, nhưng ông không đếm xỉa đến, và Lý Ngọc Phụng khóc lóc van vi, ông vẫn thản nhiên cười, trở to mắt nhìn vào bàn tay của Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách thấy vậy, lẽ nào còn chưa hiểu ra, nên vội giành lấy Từ Ngọc Nhi từ tay Lý Ngọc Phụng, bỗng đến trước mặt tiểu sa di, mở hai bàn tay của Từ Ngọc Nhi ra, đặt lên Đan Điền huyết của tiểu sa di và nói :

- Đa tạ ân điển của sư thúc, đã thành toàn cho tiểu muội!

Rồi liền vận Tiên Thiên Nhất Khí công, dồn vào đỉnh đầu Từ Ngọc Nhi, buộc tiểu sa di vận công đối kháng.

Thế là, tiểu sa di quả nhiên khí dồn Đan Điền, cũng vận Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công lên, truyền qua lòng bàn tay Từ Ngọc Nhi, đã thông kỳ kinh bát mạch.

Chỉ thấy ông mặt đỏ như lửa, hơi thở nhanh dần, hai giong nước mũi đặc sệt chảy lòng thòng xuống đến ngực, lúc lên lúc xuống, càng lúc càng dài hơn.

Lý Ngọc Phụng đang khi khóc lóc van xin, bỗng bị Cát Tập Bách giành lấy con gái từ trong tay mình, hết sức ngạc nhiên, rồi thấy chàng cũng quỳ xuống đất, ngỡ là chàng cầu xin giùm mình.

Đến khi thấy Cát Tập Bách dang hai tay Từ Ngọc Nhi ra, đặt lên Đan Điền huyết của tiểu sa di, bà hoảng kinh suýt nữa ngất xỉu.

Đến lúc nghe Cát Tập Bách nói “Đa tạ ân điển của sư thúc”, bà mới hiểu ra, lòng mừng khôn xiết, đứng ngây ra chú mắt nhìn tiểu sa di hành công, biết phen này công lực của con gái sẽ gia tăng hơn mười năm khổ luyện.

Lại nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng cũng nhắm mắt ngưng thần, vận dụng Tiên Thiên Nhất Khí công giúp Ngọc Nhi dẫn đạo quá huyết hành khí, đã trán toát mồ hôi.

Từ Ngọc Nhi lúc này hai mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, hơi thở gấp rút, chiếc khăn chít đầu đã bị mái tóc dựng lên làm bung rơi xuống đất, hơi tím nghì ngút bốc lên.

Chừng nửa giờ sau, hai giong nước mũi của tiểu sa di “soẹt” một tiếng rụt vào, hai mắt mở ra rồi khép lại.

Cát Tập Bách cũng vội thu hồi công lực, nắm chặt hai tay Từ Ngọc Nhi, nhẹ xoa lên Đan Điền huyết của tiểu sa di.

Sau đó, chấp hai tay nài lại, bỗng đến đặt vào lòng Lý Ngọc Phụng, ra ý bảo bà bỗng chặt con gái, rồi ngồi xếp bằng đối mặt với tiểu sa di, nhắm mắt vận công điều tức.

Lý Ngọc Phụng thấy vậy cũng không dám lên tiếng, vắng thái dương trên đầu dần ngả sang tây, mây đen giăng đầy ven trời phía nam, rất lo lắng cường đồ đột nhiên xuất hiện lúc này, mình thân đơn thể yếu khó thể đối phó.

Bà đang phập phồng lo lắng, thốt nhiên, một tiếng cười lạnh lùng vang lên phía sau, bà chưa kịp quay lại quát hỏi, một bóng người cao gầy đã hiện ra trước mặt.

Tiểu sa di vẫn ngồi bất động, nhưng Cát Tập Bách đã giơ tay lên, hiển nhiên đã bị tiểu sa di vận công ngăn cản, không cho chàng khinh cử vọng động.

Lý Ngọc Phụng nhìn rõ mặt người ấy, thì ra là Chương môn đại sư tử Minh Tâm sư thái, vui mừng quá độ, gọi một tiếng “đại sư tử” rồi ngã ra ngất xỉu ngay.

Tiểu sa di giờ mới cất tiếng nói :

- Lão ni cô là người xuất gia, sao lại lén lén lút, giả dạng ma quỷ dọa người? Còn chưa mau cứu tính vị nữ đàn việt này, xem Lạp Tháp hòa thượng này có buông tha tôn giá không cho biết!

Lúc nói, vẫn ngồi yên trên đất, miệng tuyên Phật hiệu.

Cát Tập Bách nghe tiểu sa di nói vậy, như đã hiểu ra, liền tiến tới vòng tay thi lễ nói :

- Khó được sư thái pháp giá đến đây, văn bối văn thường nghe gia sư đề cập đến, tiền bối y thuật cao minh, văn bối mạo muội khẩn cầu, xin điều thương cho thăm nương văn bối!

Dứt lời, liền định quỳ xuống.

Minh Tâm sư thái tay áo phất nhẹ, cản chàng đứng lại, niệm câu “A Di Đà Phật”, đoạn cười nói :

- Tiểu thí chủ quả là hiếu đạo, nhưng đáng tiếc là tiểu thí chủ trước khinh sau kính, nếu tặc hòa thượng này mà không truyền âm ngăn cản, bộ xương nghèo hèn của bản ni e đã bị tiểu thí chủ đánh vỡ nát rồi!

Tiểu sa di tiếp lời :

- Tiểu tử ngươi thật quá ngu ngốc, dù ngươi đui mù thì cũng còn có đôi tai, không nghe thăm nương của ngươi gọi là đại sư tử hay sao? Cần gì ngươi phải quan tâm, chả lẽ ngươi ta đến đây để vui chơi hay sao?

Dứt lời, bỗng tiếng cười vang, đi đến bên mẹ con Từ Ngọc Nhi, vung chỉ điểm nhẹ, Lý Ngọc Phụng dần hồi tỉnh ngay.

Cát Tập Bách mắt nhìn Minh Tâm sư thái, mặt đầy vẻ hồ thẹn bất an, lại không dám lên tiếng, đến khi Lý Ngọc Phụng hồi tỉnh, chàng mới thở phào nhẹ nhõm, lùi ra sau một bước.

Minh Tâm sư thái biết là Cát Tập Bách áy náy tự trách, nhận thấy lời lẽ vừa rồi của mình cũng quá nặng, bèn vội nói :

- A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ, không phải bản ni trách tiểu thí chủ, bằng vào tâm chân tình của tiểu thí chủ, bản ni chắc chắn sẽ trả lại cho tiểu thí chủ một vị thăm nương hoàn toàn lành lặn.

Cát Tập Bách nghe vậy hết sức cảm động, chấp tay xá dài nói :

- Đa tạ tiền bối đã ban ơn!

Lạp Tháp hòa thượng tay gãi đầu cười trộm nãy giờ, lúc này lại xen lời :

- Thôi, giờ đã vô sự rồi! Bồ Tát sống, vậy là Lạp Tháp hòa thượng này đã không bại dưới tay tôn giá, giờ thì giao vị nữ đàn việt này cho tôn giá, xử thế nào là chuyện của tôn giá, tin là linh dược Tuyết Sơn tuyệt đối hữu hiệu đối với chút thương thế này. Bây giờ sâu sầm và sâu rọu trong bụng bản tăng đang nổi loạn, phải đi ngay mới được.

Đoạn liền quay người toan bỏ đi.

Minh Tâm sư thái như đã phòng trước, nhanh như chớp vung tay, tóm lấy cổ áo Lạp Tháp hòa thượng, cười nói :

- Rõ là quân tham ăn tham uống, muốn đi cũng phải nói cho rõ ràng, không được để lại dây mơ rễ má, bản ni đâu có nhân rồi như các hạ, đừng quên lời thề nguyện đã đánh cược ở trước mặt sư phụ diên của các hạ đấy.

Lạp Tháp hòa thượng tru tréo :

- Lão ni cô muốn sao? Hòa thượng này chịu thua đấy!

Minh Tâm sư thái buông tay ra, Lạp Thập hòa thượng quay người lại, Cát Tập Bách không hiểu hai vị cao nhân này đang làm gì, chỉ nghe Minh Tâm sư thái cười nói :

- Bần ni hỏi các hạ, các hạ để lại hai đứa bé này, định làm gì đây?

Vừa nói vừa đưa tay chỉ Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi.

Lạp Thập hòa thượng bắt đầu đi giải đầu nói :

- Đành chịu vậy, lần sau bản tăng sẽ không mắc lừa tôn giá nữa đâu!

Đoạn đưa tay ấn vào hai bả vai Từ Ngọc Nhi, rồi móc ra hai viên thuốc nhỏ, đưa cho Cát Tập Bách nói :

- Hãy cho ả ta uống vào đi!

Cát Tập Bách vội đỡ Từ Ngọc Nhi dậy, đón lấy hai viên thuốc nhỏ màu vàng trong tay Lạp Thập hòa thượng, bỏ vào miệng Từ Ngọc Nhi, cho nàng nuốt vào.

Minh Tâm sư thái cũng bắt đầu trị thương cho Lý Ngọc Phụng.

Lạp Thập hòa thượng như đã rất sốt ruột, lại nói :

- Lão ni cô, hãy cho bản tăng biết rõ, tôn giá muốn cứu tiểu sư muội, không ai dám cản ngăn, nhưng lẽ ra tôn giá không nên làm phiền bản tăng, trước mặt gia sư cứ nặng nề đòi giao nhiệm vụ này cho bản tăng.

Minh Tâm sư thái cho Lý Ngọc Phụng uống thuốc xong, đặt bà nằm xuống đất, cười nói :

- Hòa thượng còn nói nữa, phiền phức này rõ ràng chính các hạ đã tự gây ra hồi mười lăm năm trước, chuyện cứu Tam nghĩa là do các hạ năn nỉ lệnh sư ra tay, và xây Tam Nghĩa trùng ở dưới La Phù sơn này cũng là ý kiến của các hạ, các hạ lại còn cam đoan với gia sư là sẽ hết sức bảo vệ an toàn cho mẹ con họ, ngay cả chuyện giết chóc hôm nay cũng là do các hạ một tay sắp đặt, bảo Lý Ngọc Phụng dùng Nhất Kiếm Tam Ứng như hung thủ chính ra mặt, báo thù cho Tam nghĩa. Giờ chuyện đã xảy đến trên đầu, các hạ lại giả vờ không màng đến, vậy có được không chứ?

Lạp Thập hòa thượng tức tối tiếp lời :

- Lão ni cô nói vậy mà nghe được, Lý Ngọc Phụng là tiểu sư muội của tôn giá, tôn giá trốn trên Tuyết Sơn, bản tăng thỉnh cầu ba lần bốn lượt, tôn giá cứ nói là không màng đến. Vì Tam nghĩa, bản tăng kể như đã tròn đạo nghĩa, thực hiện đầy đủ mọi lời hứa, cũng chỉ vì tiểu sư muội của tôn giá, chả lẽ tôn giá đành lòng làm ngơ hay sao? Tôn giá là người xuất gia, bản tăng thật không hiểu tôn giá từ bi ở chỗ nào! Thành thật mà nói, nếu hôm nay mà tôn giá không đến Liên Hoa phong gặp gia sư, ép bản tăng nhận lãnh việc này, bản tăng thật không muốn nhúng tay vào chút nào!

Minh Tâm sư thái vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, sau cùng đã nuốt trở vào bụng những lời định nói, chỉ mỉm cười nói :

- Bần ni không can thiệp là bởi có nỗi khổ riêng, bắt đầu đi phải vậy. Ngọc Phụng chắc chắn không dám oán trách bần ni đâu! Nhưng hòa thượng đã nhúng tay vào rồi, không nên rút lui giữa chừng, bây giờ sự việc chưa xong, mai kia cô bé này báo được thù hay không là tùy ở các hạ hoàn toàn đấy!

Cát Tập Bách nghe đến đây đã hiểu ra phần nào, càng thêm bội phục và cảm kích vị Lạp Thập sư thúc này hơn.

Chàng đỡ lấy Từ Ngọc Nhi, giúp nàng hành công quá huyết, lại vừa trông chừng thăm nương Lý Ngọc Phụng, chỉ thấy bà ta nằm trên đất, sắc mặt dần hồng hào, biết là không còn nguy hiểm nữa, nhưng Từ Ngọc Nhi vẫn mê man bất tỉnh, khiến chàng không khỏi lo lắng.

Chỉ nghe Lạp Thập hòa thượng nói tiếp :

- Lão ni cô chẳng cần phải khích bản tăng, bản tăng đã chấp nhận gánh vác rồi, bất kể dầu sôi lửa bỏng, bản tăng cũng quyết không quản ngại, lão ni cô hãy chờ mà xem!

Ông hiển nhiên không chịu thua kém, hiếu thắng đến cùng, cậu có sư phụ Phong hòa thượng hậu thuẫn, việc gì cũng dám nhận lãnh hết, quét mắt thấy Cát Tập Bách ra chiều lo lắng, bèn trừng mắt nói :

- Có gì mà lo? Cứ để ả ta ngủ thêm một khắc là có thêm một phần công lực. Ngươi hãy canh chừng, đừng động đến ả ta, chờ đến giờ thân, ngươi hãy đưa ả ta đến phía sau Quan Âm sơn ở ngoại ô bắc Thành Ngũ Phong, gặp ta trên đường lên núi.

Đoạn lại từ trong lòng móc ra hai viên thuốc nhỏ.

Cát Tập Bách gật đầu :

- Nhưng sư thúc...

Lạp Thập hòa thượng ngắt lời :

- Người vội gì chứ? Ta chưa nói hết mà!

Hai mắt tròn lên, nói tiếp :

- Hai viên thuốc này, người hãy uống một viên trước, viên còn lại chờ đến giờ thân hãng cho muối muối người uống. Nhưng người phải cẩn thận, đừng để ả ta lạc mất, ta sẽ không buông tha cho người.

Đoạn lại quay sang Minh Tâm sư thái, chấp tay thi lễ nói :

- A Di Đà Phật! Lão ni cô, xin cáo biệt!

Rồi thì khom mình một cái, người đã mất dạng.

Cát Tập Bách thử ra nhìn Minh Tâm sư thái, như có vô vàn uất ức muốn bày tỏ mà không thốt nên lời.

Minh Tâm sư thái biết tâm trạng chàng lúc này, cười nói :

- Tiểu thí chủ sao lại gọi hòa thượng ấy là sư thúc vậy?

Cát Tập Bách vội đáp :

- Gia sư là Tri Giác, sư tổ...

Minh Tâm sư thái mỉm cười tiếp lời :

- Thì ra là ái đồ của lão thiền sư, thảo nào tiểu thí chủ có được đức tính tốt vậy. Bần ni đã hai mươi năm chưa đến Ngũ Đài, không ngờ lão thiền sư lại có được một truyền nhân thiên tư độc hậu như tiểu thí chủ, thật đúng là sóng sau xô sóng trước, nếu chuyên cần khổ luyện, tiền đồ hẳn còn vô hạn lượng.

Cát Tập Bách khiêm tốn :

- Tiền bối quá khen, còn phải nhờ tiền bối thành toàn cho!

Minh Tâm sư thái cười :

- Không nên khách sáo, hôm nay ngẫu nhiên gặp nhau, cũng kể được hữu duyên, không có gì tặng tiểu thí chủ, hãy nhận lấy hai lọ thuốc này, lọ đỏ là Tuyệt Liên Bảo Mệnh đơn, lọ trắng là Phục Linh Dịch, tuy không phải chí bảo, nhưng lúc gặp nguy nan cũng rất hữu dụng.

Cát Tập Bách nghe Minh Tâm sư thái tặng cho Tuyệt Liên Bảo Mệnh đơn và Phục Linh Dịch, lòng khôn xiết vui mừng, bởi hai loại linh dược này có thể kể được là chí bảo vô lâm.

Nhất là Phục Linh Dịch, quả có công hiệu khởi tử hồi sinh, nhiều người cả đời cũng chưa từng được nhìn thấy, vậy mà nay mình lại có được mỗi thứ một lọ, bảo chàng không mừng rỡ sao được?

Thế là, chàng vội quỳ xuống khấu tạ, cẩn thận cất vào trong túi da tùy thân, hết sức trân quý.

Cát Tập Bách vừa định nói thêm vài lời cảm tạ, Lý Ngọc Phụng đã hồi tỉnh, đưa mắt nhìn Minh Tâm sư thái, từ từ ngồi dậy, đi bằng hai đầu gối đến trước mặt lão ni cô.

Cát Tập Bách sợ thảm nương lại động đến vết thương, định đến đỡ lấy bà, nhưng trong tay đang bồng Từ Ngọc Nhi, không sao hành động được.

Chỉ thấy Minh Tâm sư thái mặt lạnh như băng sương, mắt nhìn Lý Ngọc Phụng bi thảm như vậy mà như không hề trông thấy, khiến Cát Tập Bách rất lấy làm lạ, thầm nhủ :

- Lạ thật, lão sư thái sao lại nhẫn tâm thế này, hơn nữa lại là sư muội đồng môn, chả lẽ giữa hai người có hiềm khích gì hay sao?

Thế là, chàng không sao nén lòng được, buột miệng nói :

- Vậy không được đâu! Thảm nương đang thọ thương, sao lại có thể bỏ đi như vậy được?

Chàng hoảng đến trán toát mồ hôi, cơ hồ bật khóc, quay sang Minh Tâm sư thái van vi :

- Xin tiền bối từ bi, thảm nương của vãn bối...

Nói đến đó thì chàng đã bật khóc, không sao nói tiếp được nữa.

Minh Tâm sư thái như cực chẳng đã, thở ra một hơi dài, quay mặt lại, gắt giọng nói :

- Nghiệt chương người vậy là đã chịu đủ tội lỗi rồi, nay tuy ta chương lý môn hộ, nhưng về môn quy đại sư còn phải bầm cáo sư tôn quyết định, nếu chẳng phải đại sư bá đứng ra gánh vác, bảo Lạp Tháp hòa thượng đến Tuyết Sơn bức bách ta, và nhị sư bá cũng hai lần đến Tuyết Sơn, ta thật không dám làm cho sư tôn nổi giận. Ngay như bây giờ, ta cũng phải đánh liều đưa người đến chỗ nhị muội trước, chữa khỏi thương thế của người rồi hẵng tính gì thì tính. Người còn gì nói nữa không?

Lý Ngọc Phụng chỉ bưng mặt khóc, nghe Minh Tâm sư thái trách mắng, càng khóc thê lương hơn, khi Minh Tâm sư thái nói đến câu sau cùng, nhận thấy các vị tiền bối trưởng giả đồng môn đều thương yêu mình, nhất là vị Chương môn đại sư tỷ này lại cam liêu bị sư phụ khiển trách, lén hạ son cứu nguy cho mình.

Mối thâm tình ấy thật khiến bà suốt đời khó quên, nhớ lại mình khi xưa nhất thời sa vào lưới tình, thâm yếm Tam nghĩa Từ Lương, đã không nghe lời khuyên cáo của đại sư tỷ, tự ý rời khỏi sư môn.

Rốt cuộc bà đã phải nếm trải trăm cay nghìn đắng, lâm vào cảnh thê lương thế này, chẳng qua vì chút cốt nhục họ Từ, nay đã có Cát Tập Bách có thể gửi gắm Ngọc Nhi, vậy là tâm nguyện kẻ như đã tròn.

Trong cơn sấm hối, bà nắm lấy vạt áo Minh Tâm sư thái, nghẹn ngào nói :

- Đại sư tỷ, xin hãy khoan thứ cho tiểu muội vô tri ngu xuẩn, cứ chấp hành môn quy đánh cho tiểu muội một trận, dù chết tiểu muội cũng không oán trách, chỉ xin sư tỷ cho tiểu muội một cơ hội cuối cùng là được ân sư một lần...

Nói đến đó thì bà không sao nói tiếp được nữa, chỉ úp mặt vào giữa hai đùi Minh Tâm sư thái, càng khóc càng thảm thiết.

Cát Tập Bách tuy không biết chuyện gì giữa hai sư tỷ muội, nhưng cũng không nén nổi niềm chua xót trong lòng, đứng thừ ra lẳng lặng rơi nước mắt.

Minh Tâm sư thái đầu sao cũng lòng dạ từ bi, trước nay lại hết sức thân thiết với vị tiểu sư muội này, trong hơn mười mấy năm đều do bà một tay nuôi dạy, tình như thủ túc, giờ thấy Lý Ngọc Phụng đã biết ăn năn sám hối, xét cho cùng cũng đáng được tha thứ.

Thật ra trước kia bà cũng hết sức thông cảm cho Lý Ngọc Phụng, chỉ giận vị tiểu sư muội này quá ư bướng bỉnh, không chờ xin phép sư phụ đã tự ý bỏ đi, liên lụy mình bị khiển trách, nay phụng mệnh chương lý môn hộ, trách nhiệm càng thêm nặng hơn.

Thế nên, tuy bị Lạp Tháp hòa thượng mấy lần ép buộc, chung quy bà vẫn không dám ra tay, thật ra lúc nào bà cũng nghĩ đến thân thế thê lương của Lý Ngọc Phụng, đến lúc nguy cấp, bà vẫn không cầm lòng được, vượt ngàn dặm xa đến Liên Hoa sơn, khẩn cầu đại sư bá Phong hòa thượng gánh lấy tội lỗi, bằng lòng giải thích với sư phụ bà, rồi theo Lạp Tháp hòa thượng đến đây, giờ nghe Lý Ngọc Phụng khóc lóc kể lể như vậy, lòng sớm đã nhận lời, nhưng vẫn tức giận nói :

- A Di Đà Phật! Người lại còn nghĩ chuyện xa vời thế này, phen này ta mạo đại hiềm chẳng kể, sư phụ bằng lòng hay không cũng chưa dám chắc, người muốn gặp mặt sư phụ, ta cũng không dám hứa bừa, nhưng đó là chuyện sau này, tùy ở duyên pháp của bản thân người, xem sự tu luyện của người từ nay ra sao hẵng tính. Còn bây giờ, người có bằng lòng đi theo ta hay không? Hãy quyết định mau!

Cát Tập Bách nghe Minh Tâm sư thái bảo thăm nương đi theo bà, lòng hết sức kinh hãi, nhưng lại không dám lên tiếng.

Lý Ngọc Phụng như từ tội được ân xá, vui mừng khôn xiết, buông hai tay ra, nhìn Minh Tâm sư thái khích động nói :

- Đại sư tỷ tốt quá, tiểu muội sẵn sàng tuân theo mọi mệnh lệnh của sư tỷ!

Cát Tập Bách thấy vậy, lòng hết sức lo lắng, hiển nhiên mình chẳng thể đi theo hai bà, hơn nữa đã hứa với Lạp Tháp sư thúc là phải đích thân đưa Từ Ngọc Nhi đến Quan Âm sơn.

Như vậy thì mọi người lại sẽ phân tán, tâm nguyện của mình khó hoàn thành, trong lúc bối rối, lại buột miệng nói :

- Vậy không được đâu!

Minh Tâm sư thái vội nháy mắt ra hiệu, bảo chàng đừng lên tiếng và quay sang Lý Ngọc Phụng nói :

- Giờ không còn sớm nữa, có gì nói mau đi!

Lý Ngọc Phụng bèn đi đến bên Từ Ngọc Nhi, thấy nàng đang ngủ say, môi thoảng nở nụ cười duyên dáng, nghĩ đến mười bốn năm vất vả nuôi dưỡng nên người, giờ sắp phải xa nhau, không chừng từ nay sẽ chẳng còn gặp lại nhau nữa, cho dù mình không chết thì cũng ảm đạm chốn thâm sơn, tiềm tu trong không môn, khó còn hy vọng tái ngộ nữa.

Ngọc Nhi tuổi còn nhỏ dại, từ nay rời khỏi vòng tay mẹ hiền, trôi giạt chân trời góc biển, mình sao có thể yên tâm? Nhưng tình thế bất buộc, nợ nghiệt khó trả, quyến luyến phòng có ích gì?

Nhưng Ngọc Nhi tuổi trẻ thiếu hiểu biết, tiền đồ lắm gian khổ, ai chăm lo bảo vệ cho đây?

Bất giác đau xót ngập lòng, ôm chặt lấy Ngọc Nhi, ngàn vạn lời không biết bắt đầu nói từ đâu, cũng may là Ngọc Nhi lúc này không hề hay biết, nếu không, cuộc sinh ly này càng đau buồn biết dường nào?

Lý Ngọc Phụng như cũng bị thương quá độ, quên mất Cát Tập Bách đang ở bên cạnh cũng nước mắt ràn rụa, lẳng lặng thôn thức.

Cát Tập Bách được gặp gỡ hai mẹ con Lý Ngọc Phụng, tuy chỉ hai ba giờ, chưa nói nửa lời về chuyện nhà, ngay cả thân thể của hai mẹ con và sự tích của Tam nghĩa cũng chưa rõ, mà chỉ vì tình thương từ mẫu của Lý Ngọc Phụng đã dành cho chàng khi này, đã khiến thiếu niên mồ côi này vô vàn cảm động.

Lòng hiếu thảo chàng sớm đã đặt để vào Lý Ngọc Phụng, giờ lại sắp quyết biệt, thử nghĩ chàng đau lòng đến dường nào?

Thừa lúc Minh Tâm sư thái đi vào dưới bóng tùng, mắt nhìn Tam Nghĩa trùng, bèn kể tai Lý Ngọc Phụng khẽ nói :

- Thấm nương đành tâm bỏ rơi huynh muội diệt nhĩ, đi xa thật sao?

Lý Ngọc Phụng ngẩng đầu lên, nước mắt ràn rụa, mặt lộ vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, cố nén bi ai nói :

- Hải tử, thấm nương mình đầy tội nghiệt, lẽ ra đã phải sớm kết thúc cuộc đời tàn này, đi theo thúc thúc người xuống dưới suối vàng, nhưng vì Ngọc Nhi người thân mang huyết hải thâm thù, lại không biết hành tung nơi trú của người, không ai gửi gắm, nên mới nhẫn nhục trộm sống, chịu đựng trăm đắng nghìn cay nuôi dưỡng y. May nhờ trời cao phù hộ, Ngọc Nhi đã trưởng thành, và đã gặp được người, nhưng khó mong được chính mắt nhìn thấy huynh muội người báo phục thân thù. Hôm nay sư mệnh khó thể chống lại và thấm nương lại thân thọ trọng thương, ở lại bên người chỉ có liên lụy thôi. Hải nhi, phải biết là nam nhi đại trượng phu, cầm lên được cũng phải bỏ xuống được. Thấm nương tuy nén đau rồi xa hai người, nhưng trái tim của thấm nương sẽ luôn luôn ở bên cạnh huynh muội người.

Nói đến đó, hai thím cháu đã ôm nhau khóc sụt sùi.

Lý Ngọc Phụng nén nước mắt, nói tiếp :

- Bách nhĩ, chớ nên thương tâm! Hãy nghe thấm nương nói, kể từ nay người phải gánh lấy trọng trách huynh trưởng, trông nom Ngọc Nhi, không thể để cho y tiếp tục bướng bỉnh nữa, khi nào hai người báo xong thân thù, sẽ có ngày trùng phùng. Đối với người, thấm nương không cần đắn đo nhiều, hãy tự bảo trọng.

Cát Tập Bách nghe thấm nương nói xong, một cảm giác mới lạ đột nhiên làm thay đổi nỗi lòng chàng, một niềm khí khái trượng phu dâng lên ngập lòng, tinh thần liền phấn chấn, lau khô nước mắt, đỡ Lý Ngọc Phụng dậy, nhìn bà nói :

- Thấm nương, Bách nhĩ nhất định sẽ làm theo lời dặn, thấm nương khỏi phải lo lắng, trước tiên báo thân thù, rồi sẽ đưa Ngọc muội đi tìm thấm nương, bất kể núi đao rừng kiếm, Bách nhĩ cũng quyết xông phá, sẽ theo hầu hạ thấm nương, vĩnh viễn không rời xa nhau nữa. Nhưng có điều khi Ngọc muội tỉnh lại, không thấy thấm nương, Bách nhĩ biết phải nói sao đây?

Lý Ngọc Phụng cũng biết sự thể nghiêm trọng, sợ Ngọc Nhi nhất thời quá khích động sẽ có thể làm điều đại đột, nhưng lại không nghĩ ra được biện pháp gì.

Đành cố nén đau khổ, xé lấy tay áo rách, cắn vỡ đầu ngón tay, viết lên đó mấy chữ máu, trao cho Cát Tập Bách nói :

- Khi Ngọc Nhi tỉnh lại hãy trao cho y, nói là thấm nương đã được cao nhân cứu đi trị thương, không lâu sau hẳn sẽ trùng phùng.

Rồi lại từ trong tay nải lấy ra một chiếc túi da nhỏ, trao cả cho Cát Tập Bách và nói tiếp :

- Đây là di vật của nhị thúc, sau này sẽ gặp hai người con gái song sinh, nói là tìm Lý Kiện thì hãy trao cho họ.

Cát Tập Bách đón lấy huyết thư và túi da, nhét cả vào lòng, định hỏi rõ nơi đến của Lý Ngọc Phụng, vừa ngẩng lên, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, Lý Ngọc Phụng đã mất dạng.

Chỉ nghe tiếng Minh Tâm sư thái từ trên ngọn cây nói :

- Tiểu thí chủ hãy đi mau, thời gian không còn sớm, hãy tự bảo trọng, hẹn tái ngộ!

Rồi thì một bóng người tay cắp Lý Ngọc Phụng lướt qua tán cây, vọt lên đỉnh nhai, thoáng chốc đã mất dạng.

Cát Tập Bách đưa mắt dõi theo đến khi hai bóng người mất dạng, vì bận trông nom Từ Ngọc Nhi, không sao tiến xa được.

Chàng băng khuâng đưa mắt nhìn trời, thấy vầng thái dương đã nghiêng sang tây, giữa xuân ngày ngắn đêm dài, giờ thân sắp đến, bèn đỡ Từ Ngọc Nhi ngồi dậy, vô vàn thương hại nhìn vào mặt nàng.

Chỉ thấy nàng tuy trong lúc ngủ mà mắt lệ chảy dài, khóe môi hiện vẻ sầu bi, mày liễu chau lại, hết sức tiêu tụy, như đã cảm thấy ly sầu biệt hận, mẹ con chia lìa, thân gái bơ vơ không nơi nương tựa.

Cát Tập Bách thấy vậy lòng càng thêm xót xa, nghĩ đến từ nay huynh muội nương tựa nhau, phiêu bạt chân trời góc biển, Ngọc muội tuổi còn bé nhỏ, mình có trách nhiệm chăm lo bảo vệ, nhưng mình hoàn toàn không biết gì, sao có thể làm tròn đây?

Hơn nữa, chàng lại thân mang huyết hải thâm thù, giang hồ hiểm ác, nếu ứng phó bất cẩn, chẳng những không báo được thân thù, ân hận suốt đời, phụ

lòng ân sư và nghĩa phụ, mà còn không làm tròn lời ủy thác của thẩm nương lúc lâm biệt. Nghĩ đến đó, bèn ôm lấy Từ Ngọc Nhi, nước mắt chảy dài.

Một hồi lâu, vài tiếng én kêu lướt qua trên đỉnh đầu, mới hay trời không còn sớm, vội lấy hai viên thuốc nhỏ do Lạp Tháp hòa thượng để lại, cho Từ Ngọc Nhi uống một viên, còn lại một viên tự uống lấy.

Uống xong, liền cảm thấy xương cốt toàn thân nóng bừng, trong Đan Điền như rực lửa, vội vận khí hành công, vừa trông chừng Từ Ngọc Nhi, sợ nàng sau khi uống thuốc không chịu nổi, nên hết sức khổ sở.

Đến khi hơi nóng trong người lan khắp toàn thân, chàng mới vận chân nguyên trở lại Đan Điền, nhưng nhất thời không chịu nổi, bất tỉnh nhân sự.

Lát sau, Cát Tập Bách hồi tỉnh, thấy mình vẫn ngồi xếp bằng trên đất, nhưng Từ Ngọc Nhi đã biết mất.

Chàng bàng hoàng kinh hãi, đứng phắt dậy, định cất tiếng gọi Từ Ngọc Nhi, nhưng thật bất ngờ, chỉ thấy người nhẹ như cánh én, công lực gia tăng gấp bội, hai chân lún sâu xuống đất, người vọt lên cao gần ba trượng.

Cát Tập Bách vội vàng trầm khí, lộn người hạ xuống, nhác thấy Từ Ngọc Nhi đang quỳ mọp trước Tam Nghĩa trùng cung kính vái lạy, bèn hạ người nhanh hơn, xuống bên cạnh Từ Ngọc Nhi, cũng quỳ trước Tam Nghĩa trùng khăn vái.

Chỉ nghe Từ Ngọc Nhi lầm nhảm :

- Phụ thân, bá bá, vong hồn linh thiêng xin hãy phò hộ cho Ngọc Nhi vớ ca ca sớm ngày giết được nguyên hung, đoạt về Tam Ưng bí kíp, rồi sẽ lại đến đây tảo tế!

Cát Tập Bách nghe giọng nói của nàng hết sức chân thành tha thiết, không hề có chút bi ai, lòng rất lấy làm lạ, bèn liếc mắt nhìn, chỉ thấy nàng mặt đầy vẻ nghiêm trang, như đang trích huyết mình thế vậy.

Tiếp theo lại nghe nàng nói :

- Ngọc Nhi nay đã rời xa mẫu thân, theo nghĩa huynh hành đạo giang hồ, tìm kiếm nguyên hung và Tam Ưng bí kíp, mọi sự tự biết thận trọng, hành sự theo lời ca ca, không bao giờ dám ngang bướng nữa. Xin phụ thân và bá bá yên tâm, Ngọc Nhi phen này đi khắp chân trời góc biển, gian nan đến mấy cũng không e ngại, chỉ tội nghiệp cho mẫu thân thọ trọng thương được người cứu đi, không rõ tung tích, để lại huyết thư dặn dò Ngọc Nhi cẩn thận giữ mình! Cầu xin vong linh phò hộ mẫu thân khỏe mạnh, để cho Ngọc Nhi có ngày được trùng phùng. Phụ thân, bá bá! Ngọc Nhi giờ xin tạm biệt, mong một hằng tháng, Ngọc Nhi với mẫu thân không còn có thể đến đây bái tế nữa!

Khán xong, nàng dập đầu lạy ba lạy, từ từ đứng lên, liếc thấy Cát Tập Bách cũng đang quỳ trên đất rơi nước mắt, nàng khẽ buông tiếng thở dài, đỡ chàng đứng lên nói :

- Ca ca, bây giờ không phải lúc chúng ta khóc lóc, đứng lên mau, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta bàn tính rồi lên đường sớm thì hơn!

Cát Tập Bách được Từ Ngọc Nhi đỡ đứng lên, thấy nàng mặt đầy nghiêm nghị, nào giống một cô bé mười ba mười bốn tuổi, xem ra còn trầm tĩnh và già dặn hơn mình nữa là.

Chàng hết sức thắc mắc, thầm nhủ :

- Chả lẽ Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công của sư thúc lại có thể khiến người thay đổi tâm tư và vững vàng hơn hay sao?

Chàng thật không sao hiểu nổi, đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi bệt xuống đất, Cát Tập Bách kể lại mọi sự đã xảy ra sau khi nàng bất tỉnh, cứ ngỡ là nàng hẳn sẽ kinh ngạc và gào khóc lên.

Nào ngờ, Từ Ngọc Nhi chỉ nhoen cười nói :

- Ca ca không kể thì tiểu muội cũng biết cả, lúc sư phụ bỏ đi là tiểu muội đã tỉnh lại rồi, những lời ca ca đã nói với mẫu thân, tiểu muội cũng nghe rất rõ ràng, song vì toàn thân bủn rủn, không cử động được, tiểu muội cũng hết sức đau buồn, hận chẳng thể đi cùng mẫu thân. Nhưng sư phụ đã mắng cho tiểu muội một trận, bảo tiểu muội không có chí khí, phụ thù không báo, còn xứng đáng là con cái gì, hèn tiểu muội giờ thân phải theo ca ca đuổi kịp lão nhân gia ấy, nếu không, sẽ chẳng màng đến tiểu muội nữa!

Cát Tập Bách nghe nàng nói vậy, hiển nhiên là thật lòng kính phục Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công của sư thúc, nhưng không hiểu “sư phụ” mà nàng nói đây là ai, sao mình luôn ở bên cạnh nàng, đâu nghe có người nói chuyện với nàng?

Mà cũng đâu thấy có người xuất hiện quanh nàng, bất giác chàng cất tiếng hỏi :

- À, đúng rồi! Khi nãy thẩm nương chưa cho biết sư môn của Ngọc muội!

Từ Ngọc Nhi cười :

- Sư môn của tiểu muội, nói ra có lẽ ca ca không tin, tiểu muội còn là sư muội đồng môn của ca ca đây!

Cát Tập Bách ngo ngác, thăm nhủ :

- Minh từ bé đã ở trên Ngũ Đài sơn, chưa từng rời khỏi sư môn, sư phụ cũng chưa bao giờ đề cập mình có sư huynh đệ đồng môn, sao Ngọc muội lại là đồng môn của mình thế nhỉ?

Đoạn chàng nghiêm túc nhìn nàng nói :

- Ngọc muội không được dỗi gạt ngu ca đấy!

Từ Ngọc Nhi Ngọc Nhi :

- Tiểu muội lẽ nào lại dỗi gạt ca ca, chả lẽ ca ca không nhìn thấy, không biết thật sao?

Cát Tập Bách lắc đầu :

- Ngu ca quả tình không biết thật, lão nhân gia ấy cũng từ xa xôi đến đây ư?

Ngọc muội đã nhập môn lúc nào vậy?

Từ Ngọc Nhi biết là chàng đã hiểu lầm, bèn giải thích :

- Sư phụ tiểu muội là sư thúc của ca ca, lúc lão nhân gia ấy truyền công đã bằng lòng nhận tiểu muội làm đồ đệ, sau khi bỏ đi lại truyền âm nói cho tiểu muội biết mọi sự, và bảo tiểu muội phải vâng lời ca ca.

Cát Tập Bách vậy mới vỡ lẽ, càng thêm ngưỡng mộ tiểu sư thúc đã luyện thành Linh Tri Thông Thần trong Du Già Tông.

Từ Ngọc Nhi nói tiếp :

- Lúc bấy giờ tiểu muội hết sức hoảng hốt, nhưng vì không sức cử động, lại không nói được, may nhờ ca ca cho uống linh dược, tiểu muội liền cảm thấy một luồng sức nóng lan khắp toàn thân, khí lực trở nên dồi dào, bèn liền đứng lên, thấy ca ca đang ngủ say, biết là ca ca mệt mỏi, nên để cho ca ca nghỉ ngơi. Tiểu muội xem xong huyết thư của mẫu thân, thu gom đồ đạc, đến đây bái biệt bá bá và phụ thân, chúng ta chẳng phải sắp rời khỏi đây là gì?

Cát Tập Bách như vừa bừng tỉnh trong cơn mơ, và như vừa trút được gánh nặng, thăm mừng vị tiểu muội muội ngang bướng này sẽ không còn làm phiền mình nữa.

Thế là, chàng cũng mỉm cười gật đầu, với giọng trêu mến và xót xa nói :

- Ngọc muội, từ nay chúng ta hãy chăm lo cho nhau tất cả, ngu ca có gì không phải, Ngọc muội cũng nên lượng thứ, ngu ca sẽ cố hết sức mình, không để cho Ngọc muội chịu khổ.

Trong khi nói, mắt nhìn cô gái bé bỏng đồng bệnh tương lân, bất giác hai giọt nước mắt lăn dài xuống má.

Nhưng Từ Ngọc Nhi hết sức điềm tĩnh, lại còn cười liếng thoảng nói :

- Xem kia, ca ca lớn thế này mà còn khóc? Mắc cỡ lâu lâu!

Vừa nói vừa quạt ngón tay lên má trên Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách phì cười, đặt tay lên hai vai Từ Ngọc Nhi, ngắm nhìn một hồi, cười nói :

- Tiểu nha đầu thật là tính nghịch!

Từ Ngọc Nhi tuy tính tình có phần thay đổi, nhưng dẫu sao nàng tuổi còn nhỏ, dù kiên cường đến mấy cũng còn tính trẻ con, thấy Cát Tập Bách thương yêu mình, nàng bèn phụng phịu :

- Ca ca nằng tiểu muội, tiểu muội không chịu đâu, phải tìm mẫu thân mách mới được!

Vừa nói vừa giậm chân lia lịa, phóng chạy xuống đồi.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội nói :

- Vậy không được đâu!

Rồi tiện tay xách lấy bao nải và Thất Tinh Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi, cả Kim Ty Tỏa Long tiên của Lý Ngọc Phụng để lại trên đất, rồi tung mình đuổi theo.

Nhưng chàng phóng đi một đoạn đường, chẳng thấy bóng dáng Từ Ngọc Nhi đâu cả, hết sức nóng lòng lo, dừng lại tìm kiếm, chỉ thấy trước mắt là núi hoang rừng rậm, bên phải có một con suối nhỏ, rất cạn và trong, nhìn thấy rõ tận đáy và phát hiện một bóng nhỏ áo trắng ở trên một cây tùng nhỏ bên

trái phản ánh trong nước.

Chính là Từ Ngọc Nhi đang ẩn nấp trên cây, chàng bắt giác cười thầm, tiểu nha đầu này cứ là tính nghịch như vậy, nhưng lại không nỡ trách mắng.

Nhưng Cát Tập Bách cũng hết sức kinh ngạc và bội phục, Từ Ngọc Nhi sau khi được tiểu sư thúc vun bồi, giờ đây công lực đã theo kịp mình, thật vừa mừng vừa thương, chẳng sao ngăn cản được cái tính hồn nhiên tính nghịch của nàng, thôi thì mặc kệ, cứ để nàng bám theo mình, hẳn không đến nỗi xảy ra chuyện bất trắc.

Thế là, chàng bèn nhận định phương hướng, lại nhìn xuống suối lần nữa, bóng trắng đã biến mất, biết là Từ Ngọc Nhi đã tự đi trước, liền thi triển khinh công phóng đi về hướng Quan Âm sơn.

Lúc này đã qua giờ thân, La Phù sơn cách Quan Âm sơn ở Dương Thành đến mấy trăm dặm, cũng may là đường đi thẳng, toàn ngang qua rừng núi hoang vu, sau khi uống Dịch Tủy đơn của Lạp Tháp hòa thượng, công lực chàng đã tinh tiến rất nhiều, khinh công thi triển toàn lực thật nhanh như chim cất, chỉ chừng thời gian nửa bữa ăn, chàng đã vượt qua hơn trăm dặm đường.

Cát Tập Bách bởi lòng luôn lo cho Từ Ngọc Nhi, trên đường tuy thi triển toàn lực khinh công, nhưng hai mắt luôn sục tìm bốn phía.

Nhưng trong hơn trăm dặm đường này, chàng không hề trông thấy bóng dáng của Từ Ngọc Nhi, phía trước là một dãy đèo cao, nhẵn nhụi không một ngọn cỏ, chàng hết sức lấy làm lạ thầm nhủ :

- Tiểu nha đầu này cất bước trước, lẽ ra phải ở phía trước mình mới đúng, sao nãy giờ vẫn chưa gặp thế nhỉ? Theo công lực của Ngọc muội hiện nay, chẳng thua kém gì mình, đâu lẽ nào tụt lại phía sau? Chả lẽ...

Chàng chưa nghĩ dứt, bỗng loáng thoáng nghe một tiếng gọi rất khẽ, từ trên đèo cao phía trước vọng đến, sợ Từ Ngọc Nhi gặp nguy hiểm, liền tức thời gia tăng khinh công, mấy lượt tung mình đã đến dưới chân đèo.

Dãy đèo này không có cây cỏ, nhưng không hiểm trở và cao chỉ chừng hai mươi trượng, xem chừng không phải nơi xuất hiện của độc xà mãnh thú, và cũng chẳng phải là một nơi chặn cướp thuận lợi của bọn cường đạo, mà dù thật sự gặp tình huống như vậy, với thân thủ của Từ Ngọc Nhi, cũng chẳng đến nỗi không ứng phó nổi, phải cất tiếng cầu cứu.

Cát Tập Bách nóng lòng cứu người nên chẳng chút đắn đo, phi thân lên đỉnh đồi, chân vừa chạm đất, bỗng cảm thấy bên dưới huyệt hắc, cũng may chàng linh lợi hơn người, không chờ hai chân sụp xuống, lập tức đề khí vọt lên cao ba thước, lướt lùi ra sau hơn trượng, hạ xuống trên một tảng đá to.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy ngọn đồi này dài hơn mười dặm, ngoại trừ cát đất đá, hoàn toàn trống trải, lưng đồi bằng phẳng, chỉ cách chỗ chàng đứng khoảng ba trượng, có một khoảng đất trống hình tròn, rộng chừng năm sáu thước, chính giữa lõm xuống.

Cát Tập Bách động tâm thầm nhủ :

- Lúc nãy mình hạ xuống cảm thấy chân huyệt hắc, hiển nhiên đất bị lún, chả lẽ có đào hầm hố hay sao? Nhưng chốn hoang vu thế này, ai lại chịu bỏ công sức ra giăng bẫy, và dùng để làm gì? Thật là khó hiểu!

Lúc này lại có mấy tiếng kêu cứu rất khẽ vang lên, ngưng thần lắng nghe, thì ra chính là từ khoảng đất tròn kia vọng lên.

Cát Tập Bách kinh hãi, khẳng định Từ Ngọc Nhi đang bị hãm thân trong ấy, liền vội lấy Kim Ty Tỏa Long tiên cầm trong tay phải, tay trái cầm Thất Tinh Liên Hoàn sách.

Vận công vung lên, Tỏa Long tiên và Liên Hoàn sách thẳng ra như côn, thăm dò mặt đất, từng bước tiến tới.

Khi còn cách khoảng năm thước, thấy đó quả là một hố tròn, trong hố như có rất nhiều côn trùng bò lúc nhúc, tiếng động rất khẽ, tiến tới hơn thước nữa, đã nghe thấy tiếng một vật to nhảy nhót liên hồi.

Thế là chàng không chần chừ nữa, mạo hiểm tiến tới, cúi người nhìn xuống. Thì ra đây là một cái hố rộng hơn ba thước và sâu hơn tám thước, trên đây một lớp đất dày khoảng năm tấc, xem ra không phải do thiên nhiên tạo thành, vách hố rất trơn thẳng, bên dưới tối om không nhìn thấy rõ vật.

Cát Tập Bách trước tiên cất tiếng gọi :

- Ngọc Nhi muội...

Gọi liền ba bốn tiếng, không có phản ứng, chàng càng thêm lo lắng, nhất thời lại không nghĩ ra được cách gì có thể xuống dưới thăm dò.

Đang vô kế khả thi, chợt nhớ lúc từ biệt sư phụ hạ sơn, lão nhân gia ấy có tặng cho một viên Cực Quang châu chỉ bảo phòng thân, có được từ một phiến tảng Tây Trúc đặc đạo đã một thời gian tá túc trên Ngũ Đài sơn.

Lúc tọa hóa bởi nhận thấy Tri Giác thiền sư tức căn thâm hậu, nên đã tặng Cực Quang châu cho ông, ngoài ra còn có Đạt Ma Ly Hỏa kiếm Quyết và nói rõ khi nào Ly Hỏa kiếm xuất thế mới có thể mở ra tham ngộ.

Lúc này Cát Tập Bách nóng lòng cứu người, vội từ trong túi áo lấy Cực Quang châu ra, cả chiếc túi lưới buộc chặt vào móc câu trên Kim Ty Tỏa Long tiên, thông xuống dưới hố.

Liền tức thời, mọi vật hiện rõ dưới ánh châu soi chiếu, Cát Tập Bách vừa nhìn kỹ bất giác bàng hoàng sững sốt.

Thì ra dưới hố đầy ngật những con đĩa đen bóng to cỡ ngón tay cái, Từ Ngọc Nhi đang ngồi xếp bằng dưới đáy hố, đối mặt với vách, hai tay chia ra dùng phách không chừng bỏ lui những con đĩa bò đến gần.

Nhưng chẳng rõ hai bên hố dài đến mức nào, đĩa đen vô cùng tận, lớp này chết đi, lại đến lớp khác bò tới.

Hai bên chỗ cách Từ Ngọc Nhi chừng năm thước, đã chất đầy xác đĩa dày đến sáu bảy thước, nhưng đàn đĩa vẫn tiếp tục lúc nhúc bò tới, qua đó đủ biết Từ Ngọc Nhi rơi xuống hố này đã lâu lắm rồi.

Lúc này Từ Ngọc Nhi đã có vẻ đuối sức, chừng kinh tung ra chỉ có thể đánh chết mấy mươi con đĩa dẫn trước, những con ở phía sau càng xông tới nhanh hơn, trong khi nàng xuất chiêu càng lúc càng chậm lại và hơi thở hào hển, không còn sức để cất tiếng nói nữa.

Viên Cực Quang châu trên móc câu Tỏa Long tiên thông đến đâu, đàn đĩa đều sợ hãi thoái lui, Cát Tập Bách thấy vậy mới khoan tâm, bèn vung tiên cho thẳng ra, đưa đến trước mặt Từ Ngọc Nhi, lớn tiếng nói :

- Ngọc muội hãy yên tâm, có ngu ca đến cứu đây, mau nắm lấy Tỏa Long tiên, ngu ca kéo Ngọc muội lên!

Nhưng Từ Ngọc Nhi như đã sức cùng lực kiệt, ngoại trừ vẫn tiếp tục ưỡ oài xuất chiêu, như đã không còn tri giác, không hề nghe lời nói của Cát Tập Bách.

Tỏa Long tiên vung thẳng ra rất hao tổn nội lực, nên chẳng thể duy trì quá lâu, cần phải ngơi nghỉ, Cát Tập Bách lại chẳng thể xuống, bởi không khéo cả hai người đều bị hãm thân dưới hố.

Sau cùng, Cát Tập Bách đành phải mạo hiểm, thông một đầu Thất Tinh Liên Hoàn sách xuống, may vừa chạm trúng bả vai Từ Ngọc Nhi, nếu muốn kéo nàng lên, Liên Hoàn sách phải thông đến lưng eo, mới có thể dùng góc sao móc vào dây lưng kéo nàng lên.

Tuy nhiên, muốn vậy chàng phải nằm mọp bên miệng hố, thân trên chồm xuống mới có thể móc đầu sách vào dây lưng Từ Ngọc Nhi, mặc dù biết vậy rất mạo hiểm, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn.

Lúc này bởi Cực Quang châu đã phát huy công dụng, lũ đĩa dưới hố lục tục thoái lui, không dám tiến tới nữa.

Chỉ một số ít không biết lợi hại tiếp tục bò tới, nhưng khi đến gần phạm vi ánh châu, bèn không dám tiến tới nữa.

Từ Ngọc Nhi lúc này cũng đã dừng tay, hơi thở dần dần điều hòa, sức khỏe cũng dần hồi phục.

Nàng vừa định đưa tay nắm lấy đầu sách trên bả vai, Cát Tập Bách sợ nàng bị góc sao gây tổn thương, vội nói :

- Ngọc muội, vậy không được đâu, hãy nắm lấy Tỏa Long tiên, ngu ca sẽ kéo Ngọc muội lên!

Từ Ngọc Nhi rút tay về, giọng yếu ớt nói :

- Tiểu muội... cần Liên Hoàn sách...

Rồi lại giơ tay lên, chớp một hồi, nhưng chớp không trúng.

Cát Tập Bách đành thả Liên Hoàn sách xuống, bảo nàng bắt lấy, nào ngờ Liên Hoàn sách chạm vào đáy hố, vang lên một tiếng “ầm” rền rĩ, đất trên miệng hố lở sụp xuống, rộng ra đến tám chín thước.

Cát Tập Bách cả người rơi xuống hố, khiến chàng giật mình kinh hãi, cũng may chỗ chàng rơi xuống, xác đĩa dày đến mấy thước, hai chân lún xuống đến mặt đất, đầu cổ lộ ra ngoài, hai bên nhờ có đất lở lấp lại, ngăn cản lũ đĩa, không bò qua được nữa.

Chàng đưa tay đỡ Từ Ngọc Nhi đứng lên, phải đi đất dính trên mình nàng, cuốn Tỏa Long tiên lại, nhét Cực Quang châu trở vào túi áo, dịu giọng nói :

- Ngọc muội cảm thấy thế nào? Hãy mau trèo lên, nghỉ ngơi một hồi rồi chúng ta tiếp tục lên đường.

Từ Ngọc Nhi có lẽ nhờ công lực gia tăng, nên vừa qua tuy hết sức mệt mỏi, nhưng nghỉ một chút đã khỏe lại ngay, nàng lúc này chẳng những thần sung lực mãn, mà còn đầy sinh khí, đầu môi và lúc lắc vai dẫn đổi nói :

- Không! Cũng tại ca ca cả, không chịu đi nhanh, làm tiểu muội phải dừng lại chờ, ai ngờ cái nơi quỷ quái này lại có nhiều đĩa đến vậy!

Cát Tập Bách muốn làm nàng vui lòng để dụ nàng lên khỏi hố, bèn cười nói :

- Nếu không nhờ ngu ca, Ngọc muội lúc này e còn phải đại đầu với lũ đĩa đen kia, đã không cảm tạ lại còn mắng ngu ca nữa!

Từ Ngọc Nhi hiểu ý chàng, cười hề hề nói :

- Thôi, hãy đến đây giúp tiểu muội nào!

Đoạn nàng cúi xuống, nhặt lấy Thất Tinh Liên Hoàn sách trên đất, vung lên quất mạnh xuống đáy hố, mượn sức bật tung mình lên khỏi hố.

Đáy hố bị nàng quất mạnh, chỉ nghe “ầm” một tiếng vang dội, cả hố đất hoàn toàn lở sụp.

Cát Tập Bách hoảng kinh quát :

- Không được vậy!

Đồng thời tung mình đến kéo nàng lại, sợ nàng bị rơi xuống hố, trầm giọng nói :

- Ngọc muội lại tinh nghịch nữa phải không?

Từ Ngọc Nhi đầu môi nói :

- Ca ca chỉ biết nói người ta không được này không được nọ, có biết tiểu muội làm gì hay không?

Cát Tập Bách đáp :

- Hừ! Ngọc muội làm gì? Báo phục lũ đĩa đen chứ còn làm gì nữa?

Từ Ngọc Nhi ha hả cười to :

- Ca ca đoán sai rồi! Nói ra ca ca cũng chẳng tin, hãy chờ mà xem tiểu muội làm xiếc đây!

Thất Tinh Liên Hoàn sách của nàng lúc này đã bị đất lở vùi lấp lên hơn nửa phần, nàng lại phóng xuống hố tìm kiếm tay cầm, bắt chước cách diễn xiếc vung nhẹ hai cái.

Thế là lớp đất vùi bung đi, Liên Hoàn sách đã lộ ra một đoạn dài, chỉ còn lại phần đầu dài hơn thước vẫn còn vùi trong đất.

Cát Tập Bách đã hết sức sốt ruột, thấy trời đã gần giờ Dậu, sợ tiểu sư thúc chờ đợi quá lâu bỏ đi mất, bèn giục :

- Ngọc muội, đừng tinh nghịch nữa, trời sắp tối rồi, kéo sư phụ của Ngọc muội bỏ đi mất đấy!

Nhưng Từ Ngọc Nhi chẳng màng, bưng bình nói :

- Sư phụ không bỏ rơi tiểu muội đâu! Ca ca nóng ruột thì cứ đi trước, tiểu muội đầu cần ca ca chờ!

Nàng đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại, chuyên tâm ra sức kéo Liên Hoàn sách.

Cát Tập Bách vô phương, thấy nàng kéo không nổi, biết là xích sách đã bị vướng vào vật gì đó, bèn tiến tới, Tỏa Long tiên trong tay vung ra.

Móc cây của Tỏa Long tiên móc vào vòng xích cuối cùng trên đầu Liên Hoàn sách, quát :

- Kéo!

Một tiên một sách cùng lúc kéo mạnh, chỉ nghe “ầm” một tiếng, hai người cùng ngã ngửa ra, tiên sách đều vượt khỏi tay.

Từ Ngọc Nhi đứng bật dậy, đưa mắt nhìn hai tay, cười gượng nói :

- Ca ca, trò này có thú vị không?

Cát Tập Bách dở khóc dở cười, lắc đầu trầm giọng nói :

- Thôi đủ rồi, đừng có gây rắc rối nữa, hãy tìm lại tiên sách rồi lên đường.

Từ Ngọc Nhi lắc đầu :

- Không, ca ca có biết đó là vật gì không?

Cát Tập Bách không sao chịu nổi nữa, hần học nói :

- Mặc kệ đó là vàng bạc châu báu, đối với chúng ta cũng hoàn toàn vô dụng!

Từ Ngọc Nhi mỉm cười :

- Vật này quý hơn vàng bạc châu báu nhiều, lát nữa ca ca không được giành đấy!

Cát Tập Bách không muốn tranh cãi với nàng, đi sang phía bên kia triền đồi tìm kiếm Tỏa Long tiên và Liên Hoàn sách, buột miệng nói :

- Ngu ca không thèm!

Cát Tập Bách tìm kiếm một hồi, chẳng thấy Tỏa Long tiên và Liên Hoàn sách đâu, bực tức quay về, tìm tiếp từ trên đỉnh đồi xuống, đến bên hồ cũng chẳng thấy gì, đưa mắt nhìn xuống hồ, cả Từ Ngọc Nhi cũng đã biến đâu mất.

Chàng bực tức giậm mạnh chân, thở dài lẩm bẩm :

- Vậy biết tính sao đây?

Chàng đi đến bên miệng hồ nhìn xuống, chỉ thấy dưới đáy hồ có thêm một hang to, Từ Ngọc Nhi đang lồm cồm bò ở cửa hang tìm kiếm gì đó, chàng cả kinh la lên :

- Ngọc muội, không được vậy, đứng lên mau!

Đồng thời vội tung mình xuống hồ, kéo Từ Ngọc Nhi ra, chỉ thấy nàng tay cầm một chiếc lọ trắng nhỏ, mình dính đầy đất bùn, hết như người vừa từ trong đường mương chui ra, khiến chàng vừa bực mình lại vừa nực cười.

Từ Ngọc Nhi hớn hờ sửa lại y phục, lau sạch đầu mặt.

Cát Tập Bách cũng vội giúp nàng phui lau đất cát trên mình nàng, giọng trách móc nói :

- Ngọc muội mà còn bướng bỉnh không chịu vâng lời, coi chừng ngu ca đánh đòn đấy! Giờ hãy mau đi theo ngu ca, tìm lại tiên sách rồi lên đường.

Từ Ngọc Nhi làm mặt xấu, đầu môi nói :

- Tiểu muội chưa từng thấy một vị ca ca hung dữ thế này!

Cát Tập Bách trầm giọng :

- Ngọc muội có chịu đi hay không?

Từ Ngọc Nhi vùng vằng, nhét chiếc lọ trắng vào tay Cát Tập Bách, Cát Tập Bách vừa đón lấy định cất tiếng hỏi, Từ Ngọc Nhi đã đi xuống đồi một khoảng xa rồi.

Cát Tập Bách tuy lớn tuổi hơn Từ Ngọc Nhi, nhưng dẫu sau cũng còn là một thiếu niên, lại quen tính ương ngạnh bởi cuộc sống cô đơn, sao có thể chịu nổi thái độ ngang bướng của Từ Ngọc Nhi, lúc ấy đã định vứt bỏ chiếc lọ trắng trong tay, bỏ đi cho rảnh nợ.

Nhưng chàng chợt nghe một tiếng nói vang lên bên tai :

- Kể từ nay ngươi phải gánh lấy trọng trách huynh trưởng mà trông nom cho Ngọc muội...

Hình bóng bí thiết thê lương của thẩm nương cũng hiện ra trước mắt chàng, dù thế nào chàng cũng chẳng thể nhẫn tâm, đánh khẽ buông tiếng thở dài, đưa lọ trắng lên xem, dưới ánh nắng chiều tà, chỉ thấy chiếc lọ này trong suốt, thì ra được làm bằng thủy tinh.

Lại chú ý xem kỹ, chỉ thấy trên thân lọ có rất nhiều chữ nhỏ li ti, quay sang mặt kia, chỉ có bốn chữ to “Chỉ Độc Vô Độc” và bên dưới là bốn chữ nhỏ “Không Động Ngọc Bình”.

Cát Tập Bách mừng rỡ la to :

- Ngọc muội, đến đây mau!

Từ Ngọc Nhi đầu cũng không ngoảnh lại, giận dỗi nói :

- Ca ca bảo tiểu muội đi, tiểu muội chẳng phải đang đi là gì?

Cát Tập Bách cuống lên, lớn tiếng nói :

- Ngọc muội hãy chờ ngu ca, ngu ca có điều cần nói.

- Không!

Từ Ngọc Nhi lớn tiếng đáp, vẫn tiếp tục bước đi.

Cát Tập Bách vừa đuổi theo vừa nói :

- Ngọc muội mà còn không chịu vâng lời, ngu ca sẽ nổi giận đấy!

Đoạn gia tăng khinh công đuổi theo, thật muốn tóm lấy Từ Ngọc Nhi đánh cho một trận nên thân.

Từ Ngọc Nhi như bắt đắc dĩ đứng lại trên một phiến đá cách chân đồi khoảng hơn trượng, nghiêng mặt hướng về phía Cát Tập Bách đang từ trên đồi phóng xuống, thấy chàng hót ha hót hải thế kia, nàng bất giác cười thầm.

Cát Tập Bách đứng lại bên cạnh Từ Ngọc Nhi, giờ chiếc lọ trắng lên, hớn hờ cười nói :

- Ngọc muội có biết đây là gì không? Ha ha, chúng ta quả đã được bảo vật rồi!

Từ Ngọc Nhi cười khinh :

- Ca ca chẳng đã nói là không thêm hay sao? Giờ thì vui mừng rồi chứ?

Đoạn quay mặt đi, giận dỗi nói tiếp :

- Ca ca chỉ biết hiếp đáp tiểu muội thôi!

Cát Tập Bách vội ngồi xổm xuống, đối mặt với Từ Ngọc Nhi cười nói :

- Ngọc muội, ngu ca bởi quá vui mừng thôi mà! Hãy xem, đây quả thật là bảo vật hiếm thế, lọ ngọc của Không Động Tử lão tiên bối, trong là Chí Độc Vô Độc Dịch, dùng chín ngàn chín trăm chín mươi chín loại chất độc, phối hợp với tủy não và nước dãi của độc long vạn năm, chế luyện ba năm, chôn sâu dưới đất ba năm, sau đó cất giấu ở nơi đất cao càng lâu càng tốt, thảo nào ngọn đồi này ngay cả cỏ cũng không mọc nổi.

Chàng vừa nghịch ngợm lọ trắng vừa nói, Từ Ngọc Nhi làm ngo, mặc cho chàng nói thao thao, chỉ thờ thẩn nhìn trời, như đang suy tư gì đó.

Cát Tập Bách thấy vậy bực tức quát :

- Ngọc muội có nghe không hả?

Đoạn đưa tay xách nàng lên, Từ Ngọc Nhi đang lúc bi thương, một người con gái vừa rời xa mẹ, bơ vơ một mình phiêu bạt trên đồi, hoàng hôn chính là lúc gợi nhớ người thân nhiều nhất, bị Cát Tập Bách quát tháo và xách mạnh lên, liền tức thì bật khóc sụt sùi.

Cát Tập Bách thấy vậy hoảng kinh, vội ôm chặt Từ Ngọc Nhi vào lòng, dịu giọng vỗ về :

- Ngọc muội đừng khóc, lẽ ra ngu ca không nên tức giận, từ nay ngu ca sẽ không bao giờ mắng Ngọc muội nữa đâu!

Từ Ngọc Nhi vốn rất thương yêu ca ca, khóc chẳng qua là vì giật mình sợ hãi, thật ra đâu có thù giận, lúc này được Cát Tập Bách triu mến vỗ về, bèn vùng khỏi lòng Cát Tập Bách, nước mắt ràn rụa nói :

- Không, lỗi là ở tiểu muội, lẽ ra không nên làm cho ca ca tức giận, thật ra chẳng phải tiểu muội không vâng lời ca ca, mà là tiểu muội biết rõ hết những gì ca ca vừa nói, nên tiểu muội chỉ suy nghĩ thôi!

Cát Tập Bách nghe nàng nói đã biết hết, thật là đáng bực, nhưng Từ Ngọc Nhi ngây thơ hồn nhiên thế này, bực tức cũng chẳng sao phát tác được, bèn cười nói :

- Ngọc muội sao cứ luôn bí ẩn khôn lường thế? Đã biết hết là sao? Thử nói nghe xem!

Từ Ngọc Nhi hé môi cười, bả cổ Cát Tập Bách cười nói :

- Vậy còn chưa hiểu? Ca ca thử nghĩ, nếu tiểu muội thật sự bị rơi xuống hố, lại có nhiều độc trùng như vậy, tiểu muội to gan đến mức không khóc la cầu cứu, ngay cả ca ca gọi cũng không trả lời sao? Thật ra tiểu muội đã được người đưa đến đây, chính là để tìm chiếc lọ ngọc này.

Cát Tập Bách theo trực giác thật là khó tin, nhưng nghe nàng nói cũng có lý, một cô gái nhỏ tuổi như nàng, nếu không biết trước, thật khó thể không sợ hãi khóc thét lên.

Nhưng sao lại có chuyện ngẫu nhiên vậy được? Chả lẽ đây lại là kiệt tác của tiểu sư thúc?

Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi :

- Lệnh sư đã đưa Ngọc muội đến đây ư?

Từ Ngọc Nhi bỏ tay ra, từ trong lòng lấy ra một chiếc lọ trắng giống hệt nhau, cười nói :

- Không phải gia sư, mà là một bà lão mù, bà ấy ngồi ở đây, tiểu muội vượt qua sườn đồi, đến trước mặt bà ấy, bà ấy hỏi tiểu muội thức ăn, tiểu muội thấy bà ấy tội nghiệp, bèn đưa hai chiếc bánh khô và một quả trứng luộc còn lại cho bà ấy, bà ấy hỏi tiểu muội là ai và định đi đâu, tiểu muội nói ra, bà ấy như rất kinh ngạc và vui mừng, bèn cho biết có một món chỉ bảo võ lâm được chôn dưới sườn đồi, hỏi tiểu muội có dám đến lấy không. Tiểu muội

nhất thời hiếu kỳ, bèn bằng lòng đến lấy, thế là bà ấy đã trao cho tiểu muội chiếc lọ ngọc này!

Cát Tập Bách nghe đến mê mẩn, thấy Từ Ngọc Nhi trao lọ ngọc cho mình, bèn đón lấy đưa lên soi dưới ánh nắng, quả nhiên giống hệt nhau, chỉ khác bốn chữ to là “Hấp Độc Hóa Độc” và bốn chữ nhỏ bên dưới là “Tuyệt Điều Ngọc Bình”, chàng mới vỡ lẽ, vội hỏi :

- Ngọc muội thấy bà lão mù có đặc điểm gì không?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu, ngẫm nghĩ một hồi, bỗng reo lên :

- À! Đúng rồi, lông mày bà ấy màu đỏ như lửa, giống như là...

Bỗng ngưng lời, thừ ra một hồi, lại ôm lấy Cát Tập Bách reo lên :

- Đúng rồi! Chính là sư tổ!

Cát Tập Bách cũng khôn xiết vui mừng, nói :

- Đúng vậy, chính là Thiết Sơn thần ni lão tiền bối, chỉ lão nhân gia ấy mới có công hành như vậy, dám bảo Ngọc muội lấy trộm lọ ngọc của Không Động Tử. Giờ thì tốt rồi, chúng ta chẳng còn sợ độc vật gì nữa!

Từ Ngọc Nhi ngẩng lên nhìn Cát Tập Bách, lo lắng nói :

- Nhưng lão nhân gia ấy có nói, chiếc lọ của ca ca nếu tiểu muội lấy được thì cho tiểu muội, còn chiếc của lão nhân gia ấy thì sao? Làm sao mang trả cho lão nhân gia ấy đây?

Cát Tập Bách cười nói :

- Khi nào chúng ta báo xong thân thù, đến Tuyết Sơn gặp lại thẩm nương, chẳng phải có thể tặng luôn lọ này cho lão nhân gia ấy hay sao?

Từ Ngọc Nhi gật đầu :

- Cũng đành phải vậy thôi!

Cát Tập Bách vẫn chưa hiểu vì sao Thần ni lại đột nhiên xuất hiện tại đây, và còn tặng cho nàng chiếc lọ ngọc này, bèn lại hỏi :

- Xích Mi lão tiền bối không còn nói gì khác sao?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu :

- Không, lão nhân gia ấy chỉ cho tiểu muội biết cách chống lại địa độc trong hổ, cách phá vỡ rương thép dưới đáy hổ và cách sử dụng vật chứa trong lọ ngọc. Lão nhân gia ấy bảo tiểu muội đến bên miệng hổ, dùng tay tìm kiếm trên mặt hổ, dùng miệng thổi nhẹ, làm thủng một lỗ nhỏ, bảo tiểu muội cất lọ ngọc vào trong ngực áo để phòng chống địa độc, rồi dùng dây thả tiểu muội xuống hổ.

Cát Tập Bách nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu, thầm nhủ :

- Các vị cao nhân tiền bối này lúc nào cũng như thần long thấy đầu không thấy đuôi, thôi thì khi nào gặp sư thúc hẵng tính!

Nên bèn nói :

- Ngọc muội, chúng ta hãy đi mà hỏi sư thúc!

Từ Ngọc Nhi như sức nhớ hỏi :

- Ca ca, sao mắt của Thần ni lão nhân gia...

Cát Tập Bách vội ngắt lời :

- Ngọc muội đừng hỏi, chúng ta đi mau, lệnh sư đã chờ sốt ruột lắm rồi!

Đoạn liền nắm tay nàng kéo đi.

Từ Ngọc Nhi mới xuất đạo giang hồ, nào biết rong võ lâm có rất nhiều úy kỵ, thấy Cát Tập Bách không cho nàng hỏi, chỉ ngỡ là ca ca biết mà không chịu nói, lòng hết sức không vui, đi được hai bước, bỗng dừng lại hỏi :

- Ca ca, Thất Tinh Liên Hoàn sách của tiểu muội đâu?

Cát Tập Bách ngẩn người, bèn quay lại tìm kiếm.

Từ Ngọc Nhi thấy vậy phì cười, tung mình đến một chỗ trũng dưới sườn đồi, nhặt lấy Tỏa Long tiên và Liên Hoàn sách, cất tiếng nói :

- Ca ca, có đây rồi!

Đoạn liền thi triển khinh công phóng đi về phía Quan Âm sơn.

Cát Tập Bách đành lắc đầu thở dài, thảm nhủ :

- Thi ra nha đầu này đã chọn trước chỗ ném tiên sách, thật là tinh ranh, từ nay mình phải thận trọng đối với nàng ta mới được!

Chặng đường này họ đi rất nhanh, lúc này công lực hai người đã tương đương nhau, Từ Ngọc Nhi cố ý muốn làm cho Cát Tập Bách hốt hoảng, nên vận dụng hết công lực thi triển khinh công phóng đi.

Cát Tập Bách sợ nàng lại gặp gì đó, ham chơi hiếu kỳ đâm ra trễ nãi, cho dù đến Quan Âm sơn trước lúc trời tối thì cũng khó khỏi bị sư thúc trách mắng, nên cũng thi triển khinh công đuổi theo.

Luận về khinh công thì càng luyện lâu năm công lực càng cao, Từ Ngọc Nhi tuy được Lạp Tháp hòa thượng dùng Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công vun bồi nội lực, nhưng dẫu sao tuổi còn nhỏ và chưa từng chạy đường dài, hơn nữa lại vất vả suốt cả buổi trời, vậy mà chưa đến đồi bị Cát Tập Bách bỏ rơi, đã là đáng khen lắm rồi.

Cát Tập Bách lớn hơn nàng mấy tuổi, dưới sự đào tạo của Tri Giác thiền sư, đương nhiên khác nhau, nội lực thâm hậu hơn nhiều, nên sau khi vượt qua hơn trăm dặm đường, Từ Ngọc Nhi đã trán toát mồ hôi, mặt đỏ gay, hơi thở hào hển, tốc độ chậm dần.

Cát Tập Bách lòng đầy thiện ý, biết Từ Ngọc Nhi tuổi trẻ hiếu thắng, không muốn làm cho nàng nổi tính bướng, thấy nàng cất bước tung bụi, hạ chân có tiếng, đã nhận ra nàng sắp đuối sức, bèn cũng phóng đi chậm lại, theo sau từ xa, không vượt lên trước nữa.

Nào ngờ Từ Ngọc Nhi lại hiểu lầm, thấy chàng cố ý thả chậm bước, ngỡ là chàng định tâm khinh cợt, hết sức tức tối, dù tiêu hao hết công lực thì cũng phải đến trước mặt sư phụ, trở tài một phen, bèn vận đở chân khí Đan Điền, thi triển khinh công tuyệt đỉnh “Băng Hà Trắc Túc” và “Phi Bạo Thiên Trình” của phái Tuyết Sơn. Trong thoáng chốc đã vượt qua ba bốn mươi dặm đường, đến chân Bạch Vân sơn, chỉ cần vượt qua một thung lũng nữa là đến chân Quan Âm sơn.

Nhưng Từ Ngọc Nhi lúc này chân lực đã cạn, còn muốn vượt qua một thung lũng thì thật quá bướng bỉnh, chưa đến giữa chừng, nàng bỗng giẫm phải một hòn đá rồi, trượt chân ngã ra, chân khí tiêu tán, chỉ cảm thấy mắt tối sầm, người lảo đảo xuống thung lũng.

Cát Tập Bách đã đoán trước hẳn có chuyện xảy ra, từ xa đã lên tiếng nhắc nhở nàng chậm bước lại, đồng thời cố gắng rút ngắn khoảng cách, duy trì chừng ba trọng.

Lúc này chàng đang ở phía sau Từ Ngọc Nhi, vừa thấy nàng trượt chân, không chờ nàng ngã ra đất, vọt liền tung mình với thế “Nga Hổ Phác Dương” (hổ đối vồ dê) lao nhanh tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nhưng thật đáng tiếc, thung lũng quá dốc, khi Cát Tập Bách lao đến gần, Từ Ngọc Nhi đã ngã lăn ra đất.

Cát Tập Bách vội trảm khí hạ nhanh xuống, đầu trước chân sau, hai tay cùng lúc vung ra, với sức lực mềm mại của Tiên Thiên Nhất Khí công từ dưới đây lên, mới đón lại được thân người của Từ Ngọc Nhi.

Rồi lại với thế “Phi Ưng Phác Thố”, mười ngón tay vươn ra, chộp lấy nàng, tung mình lên khỏi thung lũng.

Cát Tập Bách thấy Từ Ngọc Nhi sắc mặt tái nhợt, tứ chi co giật, hiển nhiên đã tiêu hao nguyên khí quá mức, vội lấy Phục Linh Dịch và Tuyết Liên Bảo Mệnh đơn do Minh Tâm sư thái tặng cho ra, cho nàng uống vào.

Quả nhiên, linh đơn diệu dược, khỏi tử hồi sinh, không đầy nửa tuần trà sau, sắc mặt Từ Ngọc Nhi đã trở nên hồng hào.

Rồi lại vận hành công lực giúp nàng thôi cung quá huyết, chừng một khắc sau Từ Ngọc Nhi đã tự đứng lên, trở mắt nhìn Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách sợ nàng lại nổi tính bướng, chẳng nói một lời, ngoắc tay ra hiệu nàng lên đường.

Từ Ngọc Nhi giờ mới biết công lực của mình hãy còn kém xa Cát Tập Bách, đồng thời cũng nhận thấy vị ca ca mới gặp nhau này hết sức thương yêu và quan tâm cho mình.

Lúc này nàng đã thật sự một lòng một dạ vâng lời ca ca, không dám giờ tính bướng bỉnh một cách bừa bãi nữa, thấy Cát Tập Bách bảo mình lên đường, cũng lặng lẽ theo sau đi qua thung lũng, phóng đi về phía Quan Âm sơn.

Nắng chiều chênh chếch, từng đàn quạ kéo nhau về rừng, hoàng hôn đã phủ trùm vạn vật.

Hai huynh muội gia tăng khinh công ra khỏi một thôn tập, lát sau đã đến chân Quan Âm sơn.

Hai người nghỉ ngơi một hồi, sau đó theo đường bậc cấp lên núi.

Lúc này, Từ Ngọc Nhi không còn giữ im lặng được nữa, cất tiếng nói :

- Ca ca giận tiểu muội phải không?

Nàng cúi đầu, đưa một ngón tay lên miệng cắn, không dám nhìn thẳng vào Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách thấy vậy hết sức thương hại, tuy không bằng lòng đối với tính bướng bỉnh nghịch của Từ Ngọc Nhi, nhưng dẫu sao cũng là huynh muội với nhau, sao có thể ghét bỏ được?

Nghe nàng hỏi vậy, chàng càng thấy thương yêu hơn, mỉm cười nói :

- Ngọc muội đừng nghĩ vớ vẩn, lẽ nào ngu ca lại giận Ngọc muội? Chỉ cần Ngọc muội thật sự chịu vâng lời, dù có đánh ngu ca một trận, ngu ca cũng không giận!

Lúc này hai người đã lên đến đỉnh núi, nhưng chẳng thấy bóng dáng Lạp Tháp hòa thượng đâu cả. Hai huynh muội đều sợ là đã đến muộn, lòng hết sức thấp thòm lo âu.

Từ Ngọc Nhi áy náy nói :

- Ca ca, tiểu muội đã biết lỗi rồi, lát nữa sư phụ trách mắng, ca ca cứ đổ hết cho tiểu muội, vốn dĩ chính là do tiểu muội đã gây ra phiền phức.

Cát Tập Bách thấy nàng mắt rướm lệ, lòng càng thêm bất nhẫn, vội an ủi :

- Ngọc muội đừng lo, lệnh sư không quở trách chúng ta đâu!

Cát Tập Bách vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng cười quái dị từ phía trước vọng đến, vội lạng người sang hai bên, đưa tay lên ngực thủ thế.

Cát Tập Bách chưa kịp lên tiếng, Từ Ngọc Nhi đã rút lấy Kim Ty Tỏa Long tiên và cả Thất Tinh Liên Hoàn sách, vung tay ném Tỏa Long tiên cho Cát Tập Bách, tay cầm Liên Hoàn sách tiến tới quát :

- Tên tiểu tử thói tha nào, dám xác xược ở trước mặt bổn cô nương?

Cũng vẫn tiếng cười ấy, bỗng lại từ phía sau vang lên.

Cát Tập Bách không dằn nổi nữa, quay phắt lại quát :

- Vị bằng hữu nào, sao không hiện thân ra gặp? Thậm chí thậm thật thế này, kẻ được là anh hùng hảo hớn gì chứ?

Thốt nhiên, tiếng cười lại vang lên từ hai phía tả hữu, đồng thời tiếng cười càng có vẻ kiêu cuồng hơn.

Cát Tập Bách cũng chẳng có phản ứng gì, nhưng Từ Ngọc Nhi đã bừng lửa giận, quát to :

- Quân chuột nhắt, đã không dám hiện thân thì hãy rút khỏi đây ngay!

Rồi thì tay phải vung lên, Thất Tinh Liên Hoàn sách quét sang phải, quát vào chỗ phát ra tiếng cười.

Nào ngờ Liên Hoàn sách vừa quét ra, tiếng cười lại vang lên từ trong lùm cỏ bên phải và phía sau vang lên tiếng quát :

- Ta chẳng rút đi đâu hết!

Tiếng nói lại vọng đến phía trước, giọng điệu hết sức dịu dàng uyển chuyển, nghe như là tiếng con gái vậy.

Từ Ngọc Nhi điên tiết quát :

- Ngươi không rút, bổn cô nương quyết bắt ngươi rút!

Đồng thời đã tung mình lao về phía phát ra tiếng nói, Liên Hoàn sách trong tay vận hết toàn lực quét ngang ra.

Uy lực phủ trùm phạm vi không dưới hai trượng, nhưng mặc cho Từ Ngọc Nhi liên tiếp tấn công, cũng chẳng thể buộc cho đối phương lộ diện.

Cát Tập Bách hết sức lấy làm lạ, nếu tiếng nói và tiếng cười thoát trước thoát sau, thoát trái thoát phải là do một người phát ra, vậy thì khinh công của người này thật đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, võ công càng khỏi phải nói, cũng hẳn là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, chỉ bằng huỳnh muội hai người thật khó thể ứng phó, chỉ có bất ngờ thủ thắng, tìm cách dụ đối phương rời khỏi đường bậc cấp, không còn bị hạn chế bởi đường hẹp rừng rậm, vậy mới có thể phục kích được.

Chàng ý đã định, bèn vung động Tỏa Long tiên lao về phía bờ núi bên phải, đồng thời quát :

- Có giỏi thì hãy đi theo tiểu gia, hà tất lên la lên lút thế này?

Chàng vừa dứt tiếng, tiếng cười lại vang lên ở phía trước. Cát Tập Bách chưa đến bờ vực, bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, một thiếu niên thư sinh đã đứng cản trước mặt.

Cát Tập Bách chú mắt nhìn, chỉ thấy thiếu niên thư sinh này đầu chít khăn hồng, giữa trán có gắn một viên ngọc tím, mình mặc áo dài xanh, dáng người thanh nhã, lưng thắt dây tơ màu hoa sen, hai sợi dây màu vàng kim treo lưng lửng lửng một mảnh ngọc biếc, tay cầm một chiếc quạt xếp bằng tre, trên mặt có vẽ thi họa, luôn xòe ra che trước ngực và phe phẩy liên hồi.

Gương mặt thật anh tuấn tuyệt luân, mắt phụng mành ngài, mũi thẳng thớm, miệng anh đào, má lúm đồng tiền, duyên dáng như một thiếu nữ, đứng ngay ra trước mặt Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách lâu nay ở chốn rừng sâu núi thẳm, đâu từng gặp người anh tuấn thế này, lại bị đối phương nhìn đắm đắm, bất giác rung động cõi lòng.

Ngay khi ấy, bỗng lại một tiếng cười trong trẻo vang lên ở phía sau, mới phát giác có hai người ám toán, vội với thân pháp “Ngọc thổ kinh sào” lạng người sang bên, rồi với bộ pháp “Di Hình Hoán Vị” nhanh như chớp quay người lại, đưa mắt nhìn, bất giác ngẩn người ra.

Thì ra lại là một thiếu niên thư sinh hoàn toàn giống hệt nhau, chẳng những phục sức, diện mạo, dáng người, mà ngay cả ánh mắt nhìn chàng cũng chẳng có gì khác biệt, vậy có lạ không chứ?

Cát Tập Bách trầm nhủ :

- Người này nếu không phải có thuật phân thân hay che mắt, vậy thì hẳn đã luyện thành môn khinh công tuyệt đỉnh Hóa Ảnh Loạn Thân và võ công đương nhiên cao thâm khôn lường.

Thế là, chàng chẳng thể không cẩn thận hơn và hết sức khẩn khoản, bởi đối phương cười với mình, chẳng rõ là địch hay bạn? Nếu là địch thì đâu có thái độ như vậy, còn như là bạn, sao lại bốn cột mình thế này?

Chàng đành gượng cười nói :

- Tôn huynh vì sao lại bốn cột huynh muội tại hạ, tại hạ đang có việc gấp, xin hãy nhường đường cho!

Vòng tay thi lễ, ngậm vận khí công đẩy ra, định thăm dò công lực đối phương.

Nào ngờ khí công của chàng vừa phát ra, bóng người hai bên đều biến mất, xuất hiện trước mặt chàng là Từ Ngọc Nhi đang phóng nhanh đến.

Chỉ thấy nàng hai mắt tròn trũng, ra chiều rất tức giận, cả lời nói cũng không thốt ra được, hai mắt đỏ bừng, dáng vẻ thờ thẫn, lưng vai đùi bụng đầy vết dấu tay bunn, hẳn đã bị tiểu tử kia bốn cột, vội tiến tới quan tâm hỏi :

- Ngọc muội sao thế này?

Từ Ngọc Nhi nghe hỏi, như từ trong mơ bừng tỉnh, lửa giận dâng lên ngập lòng, nghiêng răng cắn hận nói :

- Tiểu tử ấy, nếu mà không cho hắn...

Nàng chưa dứt lời, bỗng có người nói :

- Ôm vào lòng âu yếm thỏa thích phải không?

Tiếng nói và tiếng người cùng lúc lướt qua trên đầu Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách nghe vậy cũng bừng lửa giận, trường tiên vung lên, quát to :

- Tiểu tử hèn hạ kia, có bản lĩnh thì đừng trốn tránh, chỉ miệng nói tài đâu phải là nam tử hán.

Người ấy cười ha hả, đứng trên ngọn một cây to, ung dung nói :

- Công tử gia hôm nay không rảnh, thôi thì để cho hai người vui sướng thêm một đêm, có gan thì đêm mai giờ tỵ hãy đến chỗ thung lũng tiểu nha đầu té ngã khi này, công tử gia nhất định sẽ tiếp đãi từ tế!

Rồi chẳng chờ huynh muội Cát Tập Bách trả lời, đã tung mình lướt đi trên không như một cánh chim to xuống núi.

Cát Tập Bách nghe thiếu niên ấy càng nói càng bi ối, cũng đã hết sức tức giận, vốn định đuổi theo, nhưng nghĩ lại, người ta từ thung lũng theo dõi đến đây mà mình không hề phát giác, chứng tỏ khinh công của đối phương hơn mình rất xa, nếu thật sự động thủ, chưa chắc mình thắng nổi đối phương.

Trước khi gặp sự thúc, Từ Ngọc Nhi chưa thể thu xếp được, sự an nguy của mình là chuyện nhỏ, Từ Ngọc Nhi chẳng thể bỏ mặc, hơn nữa, đi đường suốt cả ngày trời chưa ăn uống gì, người cũng đã mệt mỏi rồi.

Đằng nào người ta đã có lời ước hẹn rồi, sớm muộn cũng sẽ động thủ, sao không nghỉ ngơi cho khỏe để đêm mai phó hẹn? Xem tiểu tử ấy lai lịch thế nào, vậy chẳng hơn ư?

Chàng vừa định giải thích với Từ Ngọc Nhi, nhưng Từ Ngọc Nhi bị thiếu niên ấy bốn cột quá mức, lửa giận xung thiên, chẳng chờ ca ca đồng ý, đã với thế “Hạ Địa Bạt Tông” tung mình lên quất :

- Quân chó má, định đào tẩu hả?

Cát Tập Bách thấy vậy vội quất :

- Ngọc muội, không được vậy!

Hai lượt tung mình đã vượt qua mặt Ngọc Nhi, chặn nàng lại rồi nói tiếp :

- Hãy tìm gặp lệnh sư trước thì hơn! Đằng nào chúng ta đêm mai phó ước, còn sợ hấn thoát được sao?

Từ Ngọc Nhi phóng đi đến bên bờ núi, bị Cát Tập Bách cản lại, đâu chịu cam tâm? Tính trẻ con bùng dậy, giậm chân la hét và đâm lia lịa lên mình Cát Tập Bách, hần học nói :

- Ca ca chỉ biết bảo tiểu muội không được này không được nọ, chẳng màng đến tiểu muội có chịu nổi sự trêu cợt sàm sỡ của tên chó má đó hay không!

Nàng lửa giận chưa nguôi, còn định đuổi theo xuống núi, nhưng đưa mắt nhìn, thiếu niên ấy sớm đã mất dạng rồi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Từ Ngọc Nhi chấn động tâm thần, mới nhớ đến lời dặn dò của sư phụ và mẫu thân lúc lâm biệt, đành nén giận quay người phóng đi lên núi.

Cát Tập Bách theo sát phía sau Từ Ngọc Nhi, sợ nàng lại nổi tính bướng, thoáng chốc đã lên đến đỉnh núi, nhưng chỉ thấy bốn bề vắng lặng, chẳng thấy bóng dáng Lạp Tháp hòa thượng đâu cả.

Từ Ngọc Nhi thấy trời đã sụp tối, phía Tây nam mây đen dày đặc, mưa to sắp đến, dưới núi tiếng ếch nhái kêu vang, trên núi cỏ cây khua reo rì rào, sấm rền sét chớp hết sức kinh người.

Một cô bé chưa từng rời xa mẹ như Từ Ngọc Nhi, đứng trước rừng sâu núi thẳm, đêm đen gió lạnh, nàng không khiếp sợ sao được.

Cát Tập Bách tuy cũng mới bước chân trên giang hồ, nhưng chàng ở chốn thâm sơn lâu ngày, hầu hết đều luyện tập võ công vào lúc đêm khuya tĩnh lặng, một mình ra vào rừng rậm đã quen, nên không hề khiếp sợ khi đứng trước thâm sơn tĩnh mạch này.

Từ Ngọc Nhi trong lòng khiếp sợ, càng thêm nhưng nhớ mẫu thân, nép sát vào người Cát Tập Bách, khẽ nói :

- Ca ca, nếu đêm nay chúng ta không tìm gặp sư phụ thì phải...

Nói đến đó đã nghẹn lời, úp mặt lên vai Cát Tập Bách khóc thút thít.

Cát Tập Bách vội ôm nàng vào lòng, vỗ về :

- Ngọc muội, đừng khóc, lệnh sư không bao giờ bỏ rơi muội đâu, lão nhân gia ấy nhất định cũng đang tìm chúng ta, chúng ta hãy đi khắp nơi này, không chừng gặp cũng nên.

Từ Ngọc Nhi đang sợ đứng đây chờ lâu, mau được đi lại để giải khuây, bèn cùng Cát Tập Bách nắm tay nhau sóng bước, nhưng đi được mấy bước, Từ Ngọc Nhi bỗng đứng lại do dự, Cát Tập Bách ngỡ là nàng trông thấy chuột rắn gì đó, vội kéo nàng sang bên hỏi :

- Gì vậy?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu :

- Không có gì! Tiểu muội chỉ sợ chúng ta rời khỏi đường bậc cấp, nếu sư phụ về đến ngay lúc ấy, vậy chẳng phải lỡ qua ư?

Cát Tập Bách thấy nàng lo nghĩ rất đúng, gật đầu cười nói :

- Ngọc muội nghĩ rất đúng, nhưng ngu ca đã để lại ám hiệu của bốn môn, lão nhân gia ấy mà xem là biết ngay hướng đi của chúng ta, Ngọc muội hãy yên tâm!

Từ Ngọc Nhi gật đầu, rẽ sang một con đường nhỏ bên phải, dọc theo đỉnh núi bước đi.

Đi được chừng mười mấy trượng, bỗng ánh sét chớp lên, trước mắt bùng sáng, phát hiện thung lũng phía trước có một ngôi chùa to ẩn trong rừng sâu, lòng mừng khôn xiết, Cát Tập Bách trước tiên reo lên :

- Ngọc muội hãy nhìn xem, phía trước có một ngôi chùa to. May quá, đêm nay dù chúng ta không gặp được lệnh sư thì cũng chẳng đến nỗi phải ngủ ngoài trời! Đi mau, không chừng lệnh sư ở trong ấy cũng nên!

Từ Ngọc Nhi bị sét chớp làm cho khiếp sợ, rúc vào vai Cát Tập Bách, nghe phía trước có một ngôi chùa to có thể nấu thân, bèn ngẩng lên nhìn, lòng mừng khôn xiết, liền thi triển khinh công phóng đi.

Lúc này mây đen đã kéo đến trên đỉnh đầu, một cơn gió mạnh thổi qua, tức thì mưa trút xuống xối xả, tiếp theo là mấy tiếng sấm nổ vang rền, khiến rừng núi rung chuyển.

Từ Ngọc Nhi hoảng kinh la hét ầm ĩ. Chỉ chốc lát nước đã ngập cao mấy tấc, bùn lầy cản lối, bước đi hết sức khó khăn.

Cát Tập Bách đành thận trọng dìu Từ Ngọc Nhi từng bước tiến tới, nhưng đường lầy rất trơn, Từ Ngọc Nhi y phục ướt sũng, nước mưa từ trên đầu chảy xuống, hai mắt lờ mờ, lòng lại hốt hoảng, đi được mấy bước, bỗng trượt chân ngã lăn ra đất.

Cát Tập Bách vội kéo nàng dậy, đi được mấy bước, lại bị một hòn đá vấp ngã, tuy không thọ thương, nhưng toàn thân dính đầy bùn đất, mặt mày lem luot.

Lòng càng kinh hoàng, bước đi càng chậm hơn, đến khi ánh sét chớp lên, mới hay đã lạc mất phương hướng.

Vội quay người lại, tìm đến con đường nhỏ, tiếp tục bước đi, lần mò hồi lâu mới tiến được vào rừng.

Hai người dừng lại dưới gốc cây, định sửa lại y phục, lau sạch đất bùn trên mặt để gỡ cửa chùa xin tá túc.

Cát Tập Bách nhân lúc ánh sét chớp lên, tìm kiếm lối đi dẫn đến chùa, nhưng thấy trong chùa không hề có chút ánh đèn.

Chàng thắc mắc thầm nhủ :

- Ngôi chùa to thế này, tuy gió mưa tầm tã, nhưng mới canh đầu, lẽ ra đang là lúc tụng kinh đêm mới phải, sao lại im lìm thế này? Xem bề ngoài, ngôi chùa này rất hùng vĩ trang nghiêm, tường ngói còn mới, hẳn không phải một ngôi chùa hoang, chả lẽ...

Chàng vừa nghĩ đến đó, bỗng thấy hai đốm sáng xanh rờn xuất hiện, từ từ tiến đến gần hai người.

Cát Tập Bách biết đó không phải hung cầm mãnh thú thì cũng là độc xà ác quỷ, vội nín thở ngưng thần chú mắt nhìn, đồng thời khẽ nói :

- Lát nữa khi ngu ca ra tay, Ngọc muội hãy mau lên trên cây, tuyệt đối không được lên tiếng.

Từ Ngọc Nhi biết có chuyện không ổn, vội hỏi :

- Đó là gì vậy?

Cát Tập Bách vừa chăm chú nhìn về phía biệt đó là vật gì, vừa nghĩ cách ứng phó, nghe tiếng hỏi của Từ Ngọc Nhi có vẻ bình bình hơn lúc mưa gió vừa rồi, chàng thầm nhủ :

- Nha đầu này thật không biết lợi hại, lại tưởng là có trò vui để xem, chớ hề khiếp sợ.

Nghĩ vậy nhưng lại chẳng tiện nói ra, bèn khẽ đáp :

- Hãy cẩn thận, có thể là loài chó sói ở trại ngoại, hết sức hung dữ. Xem nó càng đến gần càng đi chậm hơn, sắp lao đến rồi đấy!

Đoạn khoát tay ra sau, hồi hải nói :

- Lên cây mau!

Từ Ngọc Nhi tính trẻ con chưa dứt và lại tính nghịch, tuy miệng vâng lời, nhưng tay đã cầm sẵn Phong Vũ Nỗ Tiễn.

Đó là lúc bé ham chơi, đã đòi mẫu thân dạy nàng săn chim, Lý Ngọc Phụng bị nàng vói mãi không chịu nổi, đành làm cho nàng món ám khí tinh xảo này.

Đó là mũi tên nhỏ bé cỡ kim đuôi ong, lắp vào trong một chiếc ống đồng có gắn lò xo, khi ấn vào nút khởi động, tên nhỏ bay ra không hề gây tiếng động, một ống có thể cùng lúc bắn ra ba mươi mũi, rất mạnh và chuẩn xác, cực kỳ lợi hại.

Nàng ngày đêm chuyên cần khổ luyện, sau năm năm đã có thể cùng lúc bắn ra mười mũi tên theo ý muốn, lúc này nàng nghĩ đây là một cơ hội tốt để trở tài, lẽ nào không thử một phen?

Cát Tập Bách chẳng ngờ có vậy, thấy hai đốm sáng xanh đã đến gần, chỉ còn cách chừng bảy tám thước, đã có thể vung tiễn tấn công.

Đột nhiên, một tiếng sủa vang, hai đốm sáng xanh vụt tắt, lá cây tung bay, nước mưa văng bắn, rồi thì “phịch” một tiếng vang dội, vật nặng rơi xuống đất, khiến bùn nước bắn văng tung tóe, biết là quái thú đã bị đánh chết rồi.

Cát Tập Bách nghĩ là sư thúc Lạp Thập hòa thượng đã ngầm xuất thủ, hết sức mừng rỡ, nào ngờ sau khi lau đi bùn nước trên mặt, đưa mắt nhìn, phía trước lại xuất hiện mười mấy đốm sáng xanh, đang chạy nhanh đến.

Cát Tập Bách cả kinh, chàng từng nghe nói loài chó sói này hung dữ hơn hổ báo, tinh ranh hơn chồn cáo, chỉ một con còn dễ đối phó, nếu chúng cả đàn tấn công thì thật là nguy hiểm.

Thế nên, chàng quyết định tiên hạ thủ vi cường, vừa định xuất thủ, bỗng nghe Từ Ngọc Nhi cười khúc khích trên cây. Sợ nàng không biết nguy hiểm xuống đất, vội trầm giọng nói :

- Ngọc muội đừng xuống đất, lũ súc sinh này không dễ đối phó đâu!

Từ Ngọc Nhi thần nhiên cười nói :

- Không hề chi, ca ca cũng lên đây đi!

Cát Tập Bách trầm nhủ :

- Nha đầu này đâu biết sự lợi hại của loài chó sói này, chúng chẳng những biết trèo cây, mà còn phóng rất cao và nhanh, răng như cưa, vuốt như móc câu, chúng mà cắn xé là cây này gãy đổ ngay, nếu mình không giữ dưới gốc, chúng mà đến gần là hai người khó bảo toàn tính mạng.

Thế nên, chàng vội nói :

- Ngọc muội, vậy không được đâu! Hãy cẩn thận, đừng để lũ súc sinh này phát hiện, ngu ca canh giữ bên dưới, không thể để chúng đến gần được.

Từ Ngọc Nhi bời lún đầu đắc thủ, lòng tin càng gia tăng, sớm đã lấp đầy một ống Phong Vũ Nỗ Tiễn, cầm trong tay sẵn sàng phát động, thấy Cát Tập Bách ra chiều hốt hoảng, nàng càng cười to hơn, đương thanh nói :

- Ca ca đừng sợ, chúng không đến gần được đâu, ca ca không thấy con to lớn này chẳng phải chỉ một phát là chết ngay hay sao?

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra con ác thú này bị Từ Ngọc Nhi dùng ám khí hạ sát, hết sức kinh ngạc lẫn vui mừng, nhưng không biết nàng dùng ám khí gì, bèn hỏi :

- Ngọc muội dùng độc tiêu ư? Nhưng đâu thể đối phó nhiều thế này được!

Từ Ngọc Nhi ở trên cây sớm đã trông thấy những đốm sáng xanh kia, chỉ cần phóng một cái là đến trước mặt, cũng đâm ra hoảng sợ nói :

- Ca ca... hãy lên đây mau, tiểu muội nói cho biết...

Từ Ngọc Nhi chưa kịp dứt lời, tám con chó sói to lớn đã lao bổ đến. Hai con nhe răng vươn vuốt lao thẳng đến trước ngực Cát Tập Bách, số còn lại cũng bao vây đến.

Cát Tập Bách nhất thời thất thần không kịp nghiêng địch, đành lạng người sang bên, Tọa Long tiễn hết sức quét ra, tuy chàng thân pháp nhanh nhẹn, chưa bị vuốt sắc của ác thú vồ trúng người, nhưng chiếc áo dài đã bị vồ rách một mảng to.

Chỉ thấy trường tiên quét qua, hai con chó sói đầu lia khỏi cỏ, hai con trọng thương ngã ra đất, một con quán trên đầu tiên, bị móc câu móc lại. Chàng vung mạnh tay, mới bay ra xa mấy trượng, còn lại ba con đi vòng quanh gốc cây.

Từ Ngọc Nhi thấy bảy chó sói lao đến, không kịp ra tay cứu, trong lúc hốt hoảng, thấy Cát Tập Bách tung mình lên, vung trường tiên quét ra, cũng chỉ có thể tránh khỏi tám con trước, phía sau hãy còn bảy con tiếp tục lao đến.

Nàng vội bấm nút, một làn mưa tên bay ra, ba con đầu bị trúng ngay chỗ yếu hại, ngã ra đất chết ngay, bốn con cũng bị thương nặng, lăn lộn trên đất sủa vang, không đứng lên nổi nữa.

Lúc này Cát Tập Bách đã một tay bám vào một nhánh cây ngang khác, cách ngọn cây của Từ Ngọc Nhi chừng năm thước, thấy Từ Ngọc Nhi ám khí phát ra, quả nhiên đắc thủ.

Khi chàng lại đưa mắt nhìn ra phía trước, thấy hướng ngôi chùa hãy còn đốm sáng xanh ập đến và trong chùa cũng đã có ánh đèn, hiển nhiên đã kinh động đến tăng nhân trong chùa.

Cát Tập Bách càng thêm hoảng hốt, định bảo Từ Ngọc Nhi vượt cây đào tẩu, kéo lại bị bảy thú vây khốn, liệu tăng nhân trong chùa nuôi nhiều ác thú

thế này, hẳn không phải người lương thiện, nếu người và thú cùng lúc kéo đến thì càng khó thể đào thoát.

Nào ngờ chàng ý định vừa nảy sinh, ba con ác thú còn lại dưới gốc cây đã cùng lao lên tấn công Từ Ngọc Nhi. Một con trèo lên thân cây, hai con lao lên từ hai phía.

Chàng vội quát to :

- Ngọc muội, hãy cẩn thận!

Đồng thời trường tiên trở tay quét ra, “bốp” một tiếng, con ác thú trèo đến giữa chùng cây liền rơi xuống đất.

Tiếp theo là một tiếng thét thảng thốt. Cát Tập Bách cả kinh, chỉ thấy một bóng đen từ trên cây rơi xuống, đồng thời một bóng đen khác lao đến dưới chân chàng.

Cát Tập Bách hoài nghi bóng đen rơi từ trên cây xuống là Từ Ngọc Nhi, trong con bị phần bắt chập tất cả, buông tay lộn người, trường tiên giáng xuống, con ác thú bên dưới bị quất trúng ngang lưng, ngã ra chết ngay.

Cát Tập Bách chân vừa chạm đất, liền lao đến dưới gốc cây kia, định cứu chữa cho Từ Ngọc Nhi, nhưng nghe tiếng nàng ở trên cây nói :

- Ca ca không sao chứ?

Thế là chàng mới biết khi nãy là tiếng kêu của nàng trong lúc hốt hoảng, vừa định trả lời, lại thấy một bầy ác thú sắp đến gần, chàng vội tung mình lên cây, lớn tiếng nói :

- Ngọc muội, chạy mau!

Đoạn thi triển khinh công Lâm Thâm Lý Bạc phóng đi trên cành cây, nắm lấy tay Từ Ngọc Nhi, từ phía trái vòng qua rừng cây, băng qua đỉnh núi, tìm chỗ nấu thân khác.

Lúc này mưa đã tạnh, sấm đã ngừng, bầu trời trong xanh, sao đêm lại hiện ra, trăng non như lưỡi liềm. Hai huynh muội vừa ra khỏi rừng, đã nghe tiếng ác thú sủa vang trong rừng, kèm theo còn có mấy tiếng quát to, hẳn là bọn cường đồ đang sai khiến ác thú tìm kiếm hai người.

Cát Tập Bách từng nghe nói loài chó sói này khứu giác còn linh mẫn hơn cả chó săn, nếu mình mà không từ trên cây đào tẩu, hẳn đã bị bầy ác thú đuổi kịp, vội giục Từ Ngọc Nhi gia tăng khinh công, phóng đi về phía chỗ có nước.

Rời xa khu rừng chùng năm mươi trượng, như đã sang đến bên kia đỉnh núi, xem sao phân biệt phương hướng, đã nghiêng về phía nam, chỉ thấy thôn làng dưới núi ánh đèn lấp lánh, nhà cửa cũng chẳng ít, hai huynh muội hết sức mừng rỡ, vừa định tìm đường xuống núi, ăn uống rồi nghỉ ngơi.

Bỗng nghe Từ Ngọc Nhi ở phía sau rên la liên hồi, ngỡ là nàng phát hiện ác thú đuổi đến, vội dừng bước quay lại hỏi :

- Lại gì nữa đây?

Chỉ thấy Từ Ngọc Nhi ngồi xồm trên đất, tay trái bụm trán, tay phải bụm đầu gối, chàng vội cúi xuống xem xét, bỗng “bốp” một tiếng, huyết Tam Lý nơi chân trái chàng đã bị vật gì ném trúng, tức thì tê dại ngồi xồm xuống.

Chàng vừa định quát hỏi, huyết Giáp lại bị ném trúng, cả miệng cũng không khép lại được nữa, thật khiến chàng cười dở khóc dở.

Cát Tập Bách lòng đã lo sợ bọn phi đồ trong rừng dẫn ác thú đuổi theo đến, lại càng kinh ngạc trước thủ pháp Trích Diệp Đà Huyết của kẻ ám toán mình thật quá cao minh, hẳn là võ công cũng hơn mình rất xa.

Nhưng sao không thấy kẻ địch hiện thân thế nhỉ?

Chàng đang thắc mắc, bỗng cảm thấy người nhẹ hẫng, đã bay bổng lên không, không còn sức vùng vẫy, lại không kêu ra tiếng, hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Ngay cả chàng cũng không biết bay đi bao xa, chỉ thấy bên mình như dựa vào một vật mềm mại và hương thơm như lan như xạ lúc lúc lại ập vào mũi, khiến chàng ngây ngất.

Rồi bỗng cảm thấy người rơi nhanh xuống, huyết mạch căng phồng, hơi thở gấp rút, tim đập dữ dội, “phịch” một tiếng, đã rơi xuống đến mặt đất, người cũng bất tỉnh nhân sự.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, chàng từ từ hồi tỉnh, thấy mình đang nằm trên một chiếc giường tre nhỏ, một chiếc áo toi đắp lên mình, nhưng không thấy Từ Ngọc Nhi đâu, lòng hết sức lo lắng, nhưng vẫn không dám lên tiếng.

Lại quét mắt nhìn quanh, thấy bên trái có một gian phòng nhỏ, cửa phòng khép hờ, trong có ánh đèn hắt ra, và như có người đang đàm luận chuyện đả cẩu ý gì đó, còn kèm theo tiếng vui cười của nam lẫn nữ, khiến chàng càng thêm lo lắng.

Chàng nhẹ nhàng lấy áo toi ra ngồi dậy, ngưng thần lắng nghe, trước tiên lọt vào tai là tiếng một thiếu nữ nói :

- Cho dù có thật là đồng bọn của họ, Dao nhi cũng không sợ, mẫu thân chỉ cần hai chiếc lá nhỏ ném ra là đã chế ngự họ rồi, giờ mẫu thân đang điều thương cho thiếu nữ kia, còn thiếu niên thì... đang nằm bên ngoài...

Cát Tập Bách cả kinh thán nhủ :

- Thế thì nguy rồi, xem ra huynh muội hai người đã lọt vào trong tay cường đồ, sự thúc lão nhân gia lại không hay biết, vậy chẳng phải...

Lại nghe một giọng già nua cười nói :

- Tiểu nha đầu, lão phu còn chưa hiểu tâm sự của ngươi hay sao? Vậy thì tùy ngươi xử lý đấy!

Đoạn buông tiếng cười vang.

Thiếu nữ phụng phịu :

- Dao nhi không chịu đâu, gia gia lúc nào cũng mai mĩa người ta, Dao nhi không thèm đếm xỉa đến nữa!

Cát Tập Bách vội nhè nhẹ nằm trở xuống giường, động tác hết sức nhanh.

Lại nghe lão nhân trong phòng có vẻ lo lắng nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi vội gì chứ? Ngươi đi bữa bãi thế này, coi chừng gặp phải lũ ác quỷ của bọn ma đầu đấy! Lão phu cho ngươi hay, đêm mai có một cơ hội tốt, ngươi hãy mau cho mẫu thân ngươi biết, chuẩn bị thu xếp thoát thân.

Thiếu nữ đứng lại ở cửa, khúc khích cười nói :

- Gia gia lại đánh lừa Dao nhi nữa rồi! Hai lần trước báo hại mọi người đã phải bận gần cả đêm, chờ suốt cả ngày trời, rốt cuộc chẳng phải vẫn là mừng hụt hay sao? Gia gia thử nói xem, có cơ hội tốt gì nào?

Lão nhân thở dài :

- Chúng ta bị giam trong nhà mình đã gần hai năm rồi còn gì? Trang viện to đã bị ác tặc chiếm cứ, chúng ta lại phải ở trong nhà củi bên núi này, lại còn phải làm trâu ngựa cho bọn ma đầu kia, nếu không phải vì mẹ con các ngươi, một thân nợ máu, lão phu đã liều mạng với chúng từ lâu rồi.

- Gia gia lại thương tâm nữa rồi! Lỗi tại Dao nhi cả, gia gia!

Thiếu nữ đi trở vào phòng, như là an ủi lão nhân.

Lão nhân cố nén thương cảm, trầm giọng nói :

- Không! Dao nhi, lão phu biết mẫu thân ngươi vì ngươi đã phải chịu đựng rất nhiều khổ cực, cũng tại thúc thúc ngươi không tốt, đã cấu kết với bọn ma đầu, gieo rắc tội ác và chiếm cứ Thái Sử Đệ của chúng ta, chưa chấp bọn phi đồ... Ba đời ông cháu chúng ta đã chịu đựng quá đủ rồi, thật ra gia gia ngày nào mà không có ý định đào tẩu, khôn nổi hai lần đều bị lũ ác quỷ đuổi theo, không sao thoát thân được...

Cát Tập Bách nghe vậy, đã hiểu đây nguyên là một gia đình giàu có chẳng may gặp biến cố, niềm phần hân trong lòng liền tiêu tan, trái lại còn hết sức đồng tình đối với ba đời ông cháu này và quyết định phải giúp họ thoát hiểm.

Thiếu nữ lại sốt ruột ngắt lời :

- Gia gia, Dao nhi đã biết hết cả rồi, gia gia không cần nói nữa, kéo lại thương tâm. Giờ hãy cho Dao nhi biết, cơ hội lần này như thế nào?

Lão nhân ho khan một tiếng rồi nói :

- Lần này không như trước, bảy ác quỷ đã bị người giết chết gần hết, chỉ còn lại bốn năm con, mà đầu ấy sợ đồng bọn hãm hại, luôn dẫn theo bên mình, không còn để lại dây canh giữ chúng ta nữa, mà dù có để lại, ông cháu chúng ta ba người mỗi người một chương là xong.

Thiếu nữ nôn nóng hỏi :

- Bọn ma đầu kia thì sao? Có phải lại ra ngoài làm ăn không?

Bỗng ngưng lời, lát sau mới hồi hã nói :

- Hãy xem, bọn ma đầu không tìm được kẻ giết ác quỷ, đã quay về rồi, đi mau! Bây giờ đừng hỏi, mai này hãy cho ngươi biết, đi vào nhanh lên!

Thiếu nữ cũng có vẻ hốt hoảng, đi nhanh ra nói :

- Vâng, Dao nhi đi đây, gia gia hãy cẩn thận!

Cát Tập Bách vội rút đầu về, nín thở nằm yên.

Bỗng lại nghe lão nhân ở phía trong nói :

- Dao nhi, hãy mang luôn thiếu niên kia vào phía trong, đừng cho bọn ma đầu phát hiện, huyết đạo gia gia đã giải khai cho y rồi, hãy bảo mẫu thân người cho uống thêm thuốc, xem ra võ công của y cũng chẳng kém!

Thiếu nữ hậm hực :

- Mặc kệ y!

Vừa bước chân ra cửa phòng, bỗng đứng lại quát :

- Tiểu tử, ngươi còn giả chết nghe trộm người ta nói chuyện nữa hả?

Đoạn tay phải giơ lên, vung chưởng bổ vào mạn sườn Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách nằm cuộn tròn trộm mắt nhìn, thấy nàng vừa ra khỏi phòng đã phát giác mình nghe trộm, hết sức kinh ngạc, lại thấy nàng vung chưởng bổ đến, vội vận đề chân khí, chuẩn bị hứng chịu một chưởng của nàng.

Ngay khi ấy, lão nhân nhanh như gió từ trong phòng lướt ra, cản trước mặt nàng, tay áo phất nhẹ, hóa giải chưởng kinh của nàng và quát :

- Dao nhi, ngươi lại nóng nảy nữa rồi! Lỡ đã thương người ta rồi lại hối hận, gia gia không bồi thường nổi đâu!

Đoạn buông tiếng cười ha hả, tay phải nhẹ cất lên, đỡ đỡ Cát Tập Bách dậy.

Thiếu nữ mặt đầy vẻ hổ thẹn, phụng phịu nói :

- Gia gia...

Lão nhân cười ngắt lời :

- Gia gia cũng là vì ngươi thôi!

Đoạn quay sang Cát Tập Bách nói :

- Tiểu ca, đừng giả vờ ngủ nữa, hãy xem mình đã nằm như thế nào, cả áo toi cũng đã mở ra, tiểu nha đầu sao mà không nhận ra được? Hãy mau theo y ra phía sau, thật ra trong lòng y hết sức thích tiểu ca, sao đành lòng hạ thủ được!

Lão nhân vừa nói vừa liếc mắt nhìn thiếu nữ.

Cát Tập Bách được lão nhân đỡ dậy, vừa lúc đối mặt với thiếu nữ, trong bóng tối, chỉ thấy nàng tuổi suýt soát với Từ Ngọc Nhi, dáng người khá đẹp, nhất là đôi mắt to sáng ngời, như có một hấp lực, khiến lòng chàng xao xuyến, bất giác vòng tay thi lễ nói :

- Tại hạ vô tri, đã mạo phạm cô nương...

Thiếu nữ đang bức tức trộm mắt nhìn chàng, thấy chàng phong độ phi phàm, anh tuấn thoát tục, lòng đã thầm thích mến, đến khi chàng thi lễ và gọi mình là cô nương, càng thấy dễ thương hơn, lại thấy chàng mình đầy bùn đất, bất giác phì cười.

Lão nhân thấy vậy, ha hả cười nói :

- Thôi, vậy là hòa thuận nhau rồi!

Đoạn quay sang thiếu nữ nói tiếp :

- Dao nhi, đừng chậm trễ nữa, hãy mau đưa y đi, bọn ma đầu đã đang gọi cửa rồi!

Rồi thì tay phải đẩy nhẹ, Cát Tập Bách loạng choạng ngã xuống bên cạnh thiếu nữ.

Dao nhi không chần chừ nữa, tay phải nắm lấy tay Cát Tập Bách, tung mình qua một bức tường thấp, vòng ra hậu viện, đi đến một hoa viên.

Chỉ thấy phía trái có mấy ngôi nhà ngói, trong hắt ra chút ánh sáng lờ mờ, Cát Tập Bách đã nghe biết gia thế của nàng, ngờ đây chính là chỗ ở của nàng.

Nào ngờ nàng vẫn tiếp tục đi thẳng đến trước một bức tường vây cao hơn trượng, bên dưới đầy cỏ dại, lúc Cát Tập Bách theo nàng tung mình lên trên tường, chiếc áo dài lại bị rách mất một mảng.

Nàng một tay nắm lấy Cát Tập Bách, tung lên phóng xuống không chút phí sức, nhưng Cát Tập Bách thì lại hết sức bất tiện, lại không dám lên tiếng, để

trong bụng lại càng khó chịu hơn.

Lúc này, hai người đứng trên tường vây, Cát Tập Bách đưa mắt nhìn, dưới ánh sao, thoáng thấy bên ngoài là một vùng hoang dã, phía phải là núi đá cheo leo, bên dưới tối mịt, hẳn là vực sâu tuyệt cốc, vạn nhất sẩy chân rơi xuống chắc chắn xương tan thịt nát.

Cát Tập Bách đang hoang mang, thiếu nữ như đã nhận biết, quay đầu khẽ nói :

- Đừng sợ, hãy đi theo bốn cô nương, nếu các hạ định đào tẩu thì chớ trách bốn cô nương!

Dứt lời, nàng đi men theo tường vây, phóng qua ven núi bên phải, nhanh nhẹn như trên đất bằng.

Cát Tập Bách đành đánh bạo từng bước đi trên tường vây, thiếu nữ đứng giữa tường đá chờ chàng.

Hai người qua khỏi tường đá, đến trên ven núi, chỉ thấy thiếu nữ dùng chân đẩy mạnh, tường đá liền tự động hạ xuống dưới chân tường.

Ngay chỗ chàng đứng, bỗng có một cửa động bật mở, ánh đèn từ trong chiếu ra, thấy bên dưới quả là một thâm cốc rộng đến mấy trượng, chàng bắt gặp kinh tâm khiếp đảm.

Đột nhiên, trong động vang ra tiếng quát :

- Ai đấy?

Thiếu nữ liền đáp :

- Mẫu thân, Dao nhi đây!

Đoạn nắm lấy tay Cát Tập Bách, kéo chàng chui vào trong động.

Cửa động rộng chỉ năm sáu thước và phía trước có ánh đèn hắt ra, Dao nhi đi đến trước đèn, đưa tay lấy xuống, rồi liền ấn mạnh vào vách.

Cửa động phía sau khép lại, đi thêm khoảng ba trượng nữa, đến cuối thạch động, một người đàn bà trung niên tuổi ngoài ba mươi đang đứng trước cửa, mỉm cười ngoắc tay với hai người.

Thiếu nữ tiến tới hai bước, đứng nép bên người đàn bà trung niên, thẹn thùng mân mê tà áo, khẽ nói :

- Mẫu thân, gia gia bảo mẫu thân...

Bỗng bỏ dở câu nói, vòng ra sau người đàn bà trung niên, kê tai bà thăm thì một hồi, sau đó bỏ chạy vào trong.

Người đàn bà trung niên mỉm cười nhìn Cát Tập Bách nói :

- Tiểu ca vất vả quá, mời vào trong hểng nói!

Nói đoạn, bà quay người đi trước dẫn đường.

Cát Tập Bách trên đường đi không hề lên tiếng, mãi đến khi gặp người đàn bà trung niên, vì lo nghĩ đến Từ Ngọc Nhi, chàng bèn định hỏi, nhưng thấy vẻ mặt hiền từ, phúc sức sang trọng, hiển nhiên là một quý phụ có thân phận, hẳn là không có ác ý với huynh muội mình, khi người ta chưa hỏi lại lịch mình, mình sao có thể mở miệng đòi người? Nên đành lẳng lặng theo sau bà đi vào trong.

Qua khỏi cửa nhỏ, vào đến bên trong, chỉ thấy đây là một khách sảnh nhỏ, bày trí rất hoa mỹ, bàn ghế toàn bằng gỗ Thiết Ly.

Chính giữa có một chiếc bàn dài, trên thờ linh vị tổ tiên. Trên vách phải có treo một thanh trường kiếm, bên trái là hai cửa gỗ, chính diện cách một bức bình phong, dưới ánh đèn, chỉ thấy người đàn bà trung niên này hao hao giống thẩm nương chàng, xinh đẹp đoan trang, nhưng vẫn chưa thấy Từ Ngọc Nhi, lòng hết sức lo lắng.

Người đàn bà trung niên thấy chàng nhìn quanh, biết chàng lòng đang lo lắng, bèn mỉm cười nói :

- Tiểu ca chớ nóng lòng, hãy ngồi xuống đã. Lệnh muội uống thuốc xong đã ngủ rồi, hẳn tiểu ca cũng rất là mệt, để ta bảo Dao nhi chuẩn bị chút gì cho tiểu ca ăn, giờ hãy tắm rửa thay y phục trước đã!

Cát Tập Bách thấy bà quan tâm cho mình thế này, càng thêm ái ngại, khó thể mở miệng nói, lại nghe bà nói vậy, nhìn lại mình toàn thân đầy bùn đất, thật ngượng hết sức, đứng ngồi không yên.

Lại đưa tay sờ người, cả hành lý lẫn binh khí cũng đã biến mất, lòng chàng càng thêm lo lắng, cố hết sức mới cất được tiếng nói :

- Thăm thăm...

Người đàn bà trung niên thấy chàng nhút nhát như vậy, càng thêm hòa nhã an ủi :

- Hải tử, người đừng buồn, thân thế và cảnh ngộ của người, lệnh muội đã cho ta biết rồi, hoàn cảnh của chúng ta tuy khác nhau, nhưng vận mệnh có thể nói là tội nghiệp như nhau.

Nói đến đó, giọng điệu bỗng thay đổi, liền tức thì ngưng lời.

Cát Tập Bách nghe bà nói vậy, lòng liền cởi mở, vẻ e dè tan biến, ưỡn ngực tiến tới, khom mình vòng tay xá dài nói :

- Được thăm thăm rủ lòng thương, vãn bối vô vàn cảm kích. Xin thứ cho vãn bối cả gan với cao, tiểu diệt mồ cô từ bé, nay cùng đường muội phiêu bạt giang hồ, tìm kiếm tung tích kẻ thù, lỡ lạc vào rừng, suýt bị ác thú làm hại, may nhờ thăm thăm cứu giúp, đại ân đại đức suốt đời không quên, xá muội khờ dại, nếu có mạo phạm, xin lượng thứ cho!

Người đàn bà trung niên thấy chàng nói năng văn vẻ, biết vừa rồi không phải chàng nhút nhát, mà là thận trọng không muốn nhiều lời, nên càng thương mến hơn nói :

- Giờ đôi bên đã hiểu nhau rồi, chẳng cần câu nệ nữa, kể ra chúng ta tuy không cùng môn phái, nhưng cũng cùng cội nguồn, hãy gọi ta là sư di (di) vậy!

Nói đến đó, bà quay sang cửa thứ nhất bên trái, ngoác tay nói :

- Tiểu Thúy, hãy đưa vị ca ca này đi tắm rửa, mang thức ăn vào trong thư phòng, để y tắm xong rồi ăn uống nghỉ ngơi sớm!

Đoạn bà lại quay sang Cát Tập Bách nói tiếp :

- Bách nhi, hành lý và binh khí của người, Dao nhi để trong thư phòng, mọi sự không nên nóng lòng, có gì ngày mai hẵng nói!

Cát Tập Bách ngược nhìn về phía cửa nhỏ bên trái, thấy một tiểu tỷ áo xanh đã đứng ở cửa, trở mắt nhìn mình cười ngớ ngẩn, bất giác nóng bừng cả mặt, quên cả trả lời người đàn bà trung niên.

Đến khi thấy bà đứng lên, chàng mới khom mình nói :

- Vãn bối lo liệu được rồi!

Cát Tập Bách nhìn theo sư di đi vào sau bình phong, rồi mới quay đầu lại, ngắm nhìn sự bày trí trong sảnh, tất cả đều là vật quý hiếm, ngay cả một chiếc ly hay một chiếc đĩa cũng là bằng sứ đất tiền.

Thanh trường kiếm trên vách đặc biệt nổi bật, vỏ và chuôi đều chạm trổ hoa văn tinh xảo, hiển nhiên là một bảo vật, đáng tiếc là không thể lấy xuống xem.

Lại nhìn bài vị tổ tiên trên bàn thờ, chính giữa là linh vị họ Giang, chứng thực gia đình này quả là họ Giang. Bên cạnh còn có một bài vị chữ viết nhật nhòa, loáng thoáng có thể đọc được mấy chữ “Lý tướng quân thần vị”.

Chàng lấy làm lạ thầm nhủ :

- Lạ thật, sao trên bàn thờ của nhà họ Giang lại có bài vị của Lý tướng quân nào đó thế nhỉ?

Cát Tập Bách đang mải mê suy nghĩ, bỗng cảm thấy tay áo bị người kéo nhẹ, lại nghe tiếng cười khúc khích, bất giác ngẩn người, mới sực nhớ đến tiểu tỷ áo xanh đang giục mình đi tắm, bèn ngượng ngùng quay lại nhìn nàng ta cười.

Tiểu tỷ áo xanh cũng rất khôn khéo, mặt đầy vẻ ngây thơ, nắm lấy tay áo chàng cười nói :

- Cát ca ca, tỷ tỷ bảo Cát ca ca hãy tắm nhanh, tỷ ấy đang chờ đấy!

Cát Tập Bách ngạc nhiên thầm nhủ :

- Nàng ta chờ mình để làm gì, chả lẽ định bày trò tam đường hội thẩm hay sao? Sư di bảo là Ngọc muội đã cho bà biết hết rồi, vậy sao...

Nghĩ đến đó, chàng cười cười nói :

- Tỷ tỷ của cô nương là ai? Chờ tại hạ có việc gì vậy?

Tiểu Thúy lắc đầu, thật thà nói :

- Đương nhiên là có việc, nếu không tỷ tỷ đâu có đưa Cát ca ca đến đây!

Hai người vừa nói vừa đi, Cát Tập Bách chưa từng gần gũi với phụ nữ xa lạ, ngoại trừ gặp hai mẹ con Từ Ngọc Nhi ở Tam Nghĩa trung, thân cận thế này là lần đầu tiên trong đời chàng, khi này bị Dao nhi kéo đi đã cảm thấy ngượng ngùng bối rối, ngay cả gặp sư di cũng chẳng dám mạnh dạn nói chuyện.

Giờ đây bảo chàng gặp gỡ một thiếu nữ xa lạ trong phòng riêng, thật là khó xử, nhất là nghĩ đến chuyện nam nữ kề cận nhau trong đêm khuya, chàng nào có gan như vậy? Trong lòng do dự, miệng càng khó có thể trả lời.

Tiểu Thúy thấy chàng có vẻ lo lắng, buồn cười nói :

- Cát ca ca không muốn gặp tỷ tỷ sao?

Cát Tập Bách sợ nàng ta mách lại, vội nói :

- Không! Không! Đương nhiên là tại hạ muốn, nhưng...

Tiểu Thúy cười ngắt lời :

- Tiểu Thúy biết là Cát ca ca sợ tỷ tỷ, sợ tỷ tỷ ấy đánh Cát ca ca. Cho Cát ca ca biết, tỷ tỷ võ công quả thật cao cường, công công với đại nương ngày nào cũng dạy tỷ ấy, tỷ ấy một chưởng có thể đánh vỡ một tảng đá to.

Đoạn tay phải giơ lên, một chưởng bỏ ra.

Cát Tập Bách vội lách vai, tránh khỏi một chưởng của nàng ta, lòng hết sức nực cười, đành nói :

- Tại hạ chẳng sợ nàng ta đâu, không như cô nương, ra tay đánh người một cách bừa bãi thế này. Tại hạ mệt mỏi quá rồi, hãy nói lại với lệnh tỷ...

Tiểu Thúy thấy chàng tránh khỏi một chưởng của mình một cách dễ dàng, biết chàng võ công chẳng kém, bất giác sinh lòng kính nể.

Cũng chẳng nghe chàng nói gì, nàng ta đã ngắt lời :

- Đừng nói nữa, Tiểu Thúy biết Cát ca ca đang đói, tỷ tỷ đã sớm chuẩn bị thức ăn chờ Cát ca ca rồi!

Lúc này hai người đã đi đến trước cửa nhà tắm, Tiểu Thúy chỉ tay nói :

- Tắm mau đi, tỷ tỷ đang chờ trong thư phòng đấy!

Dứt lời, nàng ta quay người một cái đã biến mất, thân pháp nhanh thế này rất giống khinh công thiên tông Ngũ Phân Hương Thân Pháp của phái Thiên Sơn. Chàng mới nhớ lại lời nói của người đàn bà trung niên, bảo là có quan hệ với sư môn mình, chả lẽ bà ấy là môn nhân của Trường Mi đại sư phái Thiên Sơn?

Chàng lòng vui mừng, người cũng trở nên thư thái, đi vào nhà tắm, vừa tắm vừa suy nghĩ, tìm cách học chút gì đó ở vị sư di này.

Nhất là đối với Thập Nhị Lộ Thiên Sơn Thần Kiếm mà chàng đã ngưỡng mộ từ lâu và ngay cả sư phụ cũng muốn học, phen này chàng quyết phải học cho bằng được.

Chàng lại nghĩ đến Ngọc muội, đến sư thúc và cũng nghĩ đến tỷ tỷ của Tiểu Thúy.

Mãi đến khi tắm xong, chàng cũng chưa nghĩ ra được cách ứng phó hoàn cảnh trước mắt, đành không màng đến nữa. Thay y phục xong, tinh thần phấn chấn, lòng đầy hờn hờ ra khỏi nhà tắm.

Thấy Tiểu Thúy đi đến, trừng mắt tức giận, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Xin lỗi Tiểu Thúy, đã chờ quá lâu phải không?

Tiểu Thúy không trả lời, quay người bỏ đi.

Cát Tập Bách ngơ ngác, chẳng rõ mình đã làm gì đắc tội với nàng ta, vội đuổi theo nói :

- Tiểu Thúy, đừng giận, hãy nghe tại hạ nói.

Đồng thời phóng đi nhanh hơn, ngờ chốc có thể vượt qua mặt Tiểu Thúy. Nào ngờ chàng càng phóng đi nhanh, lại càng không đuổi kịp, thấy nàng ta rẽ sang khúc quanh bên phải, lập tức thì triển khinh công Bách Bộ Căn Thiên, lướt đi một cái đã bảy tám thước, đến khi rẽ qua góc tường, thấy Tiểu Thúy đã đứng trước cửa một gian phòng đằng xa, khi chàng đến nơi, Tiểu Thúy đã mất dạng.

Cát Tập Bách lòng buồn khôn tả, chẳng ngờ mình mười mấy năm khổ luyện mà cũng không bằng một tiểu tỷ của người ta, bị khinh miệt thế này, thật vừa xấu hổ lại vừa tức giận.

Khốn nỗi, Từ Ngọc Nhi còn đang ở trong tay người ta, muốn phát tác cũng chẳng dám, đành cố nén trong lòng.

Đâu còn màng đến chủ khách gì nữa, chàng vén rèm cửa ra, định tìm Tiểu Thúy dẫn đi ngủ sớm cho khỏe, chuẩn bị đêm mai phó ước.

Chàng bước qua cửa phòng, đưa mắt nhìn vào trong, nào có bóng dáng của Tiểu Thúy, vừa định lui ra, mùi thơm cá thịt đã lôi cuốn chàng lại, đưa mắt

nhìn kỹ trong phòng, đồ đạc bày trí hết sức ngăn nắp sạch sẽ, trên chiếc bàn sách bên cửa sổ, ngoài văn phòng tứ bảo còn có một bình hoa tỏa hương thoang thoang.

Trên chiếc bàn tròn nơi giữa đầy ắp thức ăn nóng hổi, khiến chàng thèm nhỏ dãi, bụng đói cồn cào, không sao dần nén nổi, đi đến ngồi xuống bên bàn ăn ngấu nghiến một hồi, cơ hồ hết sạch cả thức ăn.

Sau khi ăn no, chàng lại thấy không buồn ngủ nữa, tiện bước đi đến bên bàn sách, định tìm sách gì đó xem cho khuây khỏa.

Chợt thấy dưới đĩa mực có một mảnh giấy, trên có mấy hàng chữ nhỏ, nét bút rất thanh tú, hiển nhiên là chữ viết của nữ nhân và nét mực hãy còn mới.

Chàng cầm lên xem, thì ra là một bài thơ thất tuyệt:

Gặp nhau đây rồi lại chia phôi!

Chàng đã vô tâm, thiếp đành thôi!

Phiêu bạt chân trời nào ai biết?

Mỗi lần xuân đến dạ bồi hồi!

Chàng xem xong, lòng hết sức kinh hãi, lúc đầu chàng nghe lão nhân nói chuyện với Dao Nhi, chỉ ngỡ là người già chỉ cợt đùa, không mấy chú ý, giờ thấy bài thơ này rõ ràng là do Dao Nhi viết, nếu thật sự nàng sinh lòng si yêu mình thì khôn.

Nghĩ đến bản thân mình mang nặng huyết hải thâm thù, trôi giạt chân trời góc biển, lại còn dẫn theo đường muội, trách nhiệm gian khổ, tiền đồ mệnh mang, đâu còn lòng dạ nào nói chuyện yêu đương nữa.

Lại nghĩ đến hiện tại, chẳng biết náu thân nơi nào, chưa tìm được kẻ thù, lại chưa gặp sư thúc, đang lúc bản khoản rối rắm, nào dám vọng động tà niệm, tự sa vào lưới tình.

Thế là, chàng đành vờ không hay biết, chờ sáng mai từ giả lên đường, trước tiên tìm gặp sư thúc, thu xếp cho Từ Ngọc Nhi rồi một mình phó hẹn đêm mai.

Nghĩ đoạn, bèn đề bài thơ về chỗ cũ, kiểm lại binh khí và hành trang, để trên đầu giường, mặc nguyên y phục nằm xuống, ổn định tâm thần chuẩn bị ngủ.

Nhưng trấn qua trở lại, không sao xua nổi những chuyện đã gặp lúc ban ngày, khó thể yên giấc. Đang khi ấy, bỗng nghe bên ngoài tiếng chó sủa vang, kèm theo tiếng quát tháo liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cát Tập Bách thận trọng phòng có biến cố, liền cầm lấy binh khí, ngồi dậy xuống giường, hữu chương tung ra toan đánh tắt ngọn nến, xông ra ngoài ứng địch. Nào ngờ chương phong chàng phát ra, ngọn nến chỉ lay động hai lần rồi bốc cao lên, chẳng những không tắt mà còn cháy sáng hơn.

Chàng sững sờ ngược mắt nhìn, chỉ thấy Lạp Thập hòa thượng đang đứng ở cửa phòng, miệng nhai nhóp nhép một chiếc đùi gà, khóe môi hãy còn rượu chảy ròng ròng, mắt nhìn chăm chăm vào những thức ăn thừa trên bàn tròn.

Cát Tập Bách mừng rỡ, vội thu tay về và gọi :

- Sư thúc!

Vừa định tiến tới chào hỏi, nhưng chân vừa cất lên đã cảm thấy có một sức mạnh vô hình cản lại.

Lạp Thập hòa thượng trừng mắt cười khẩy :

- Hừ! Ngươi thật sung sướng, ăn no rồi lăn ra ngủ, gây ra chuyện phiền phức, chờ ai thu xếp đây?

Đoạn ngồi xuống bên bàn, cầm lấy ấm rượu Cát Tập Bách chưa uống giọt nào lên, ừng ực uống liền mấy ngụm, rồi mới nói tiếp :

- Xem ra ngươi cũng khá, cả bàn thức ăn chỉ còn lại chút ít, vậy mà không uống giọt rượu nào, thật mất bản sắc anh hùng và cũng chứng tỏ sự phụ ngươi vẫn cả đời keo kiệt, không chịu dạy ngươi học uống rượu. Thôi cũng được, để cho sâu rượu trong bụng ta thừa hưởng cũng tốt!

Đoạn giờ ảm rượu lên cao, uống một hơi cạn sạch, mới đặt ảm xuống bàn, đưa tay áo lên quệt miệng, ngoắc tay với Cát Tập Bách đang đứng thờ ra nói :

- Trông điệu bộ của ngươi, chuẩn bị xuất trận chiến đấu hay là luyện võ chưa xong? Ta cũng muốn xem thử tài nghệ của ngươi một phen!

Cát Tập Bách đỏ mặt ấp úng :

- Đệ tử vừa mới nghe... bên ngoài có người... có người...

Lập Thập hòa thượng đứng lên, đi đến bên bàn sách ngồi xuống, cười nói :

- Đó chẳng phải nghiệt chướng do ngươi gây ra là gì? Báo hại người ta già trẻ ba đời thấy đều phải ra nghiêng dịch, cả ta rượu cũng chưa uống đủ, còn phải đến đây cản ngăn ngươi.

Cát Tập Bách ngăn người :

- Sư thúc bảo là...

Lập Thập hòa thượng lắc đầu ngăn lời Cát Tập Bách, nói tiếp :

- Ta nói là ngươi đã giết chết của người ta ba mươi mấy con ngao khuyến, nhưng lại chừa lại năm con hung dữ nhất, để chúng đuổi theo ngươi, nếu không phải sư di ngươi được ta truyền thư báo trước, kịp thời đến đón huynh muội ngươi, phát hiện bọn ác tặc giục khuyến đuổi theo, trong khi huynh muội ngươi lại đang hốt hoảng chạy bừa, vì không muốn ngươi kêu la, ta mới ném trứng huyết đạo của ngươi, mang ngươi về đây, nếu không thì ngươi làm sao mà thoát thân được?

Cát Tập Bách giờ mới biết quả là nguy hiểm, bất giác rợn người, vội quỳ xuống dập đầu lạy nói :

- Đa tạ sư thúc đã đẩy lui ác thú, để cho sư di giải cứu đệ tử và Ngọc muội!

Lập Thập hòa thượng lại trừng mắt quát :

- Ngươi chỉ biết bắt chước cái trò ghê tởm này của sư phụ ngươi, còn chưa mau đứng lên? Lần sau mà còn vậy, ta chẳng thèm màng đến ngươi nữa!

Cát Tập Bách biết vị sư thúc này khác với sư phụ, ngoại trừ vài lạy trước Phật Tam Bảo, rất ghét cái trò này, vội đứng lên, giả vờ bưng bình hậm hực nói :

- Đệ tử chẳng tin mấy con ác khuyến ấy lại ghê gớm đến vậy, đã dám đến đây, đệ tử quyết giết sạch chúng mới được!

Dứt lời, liền tức thì quay người chạy ra ngoài.

Quả nhiên diệu kế đã phát sinh công hiệu, Lập Thập hòa thượng rất thích kẻ khác đối chọi với mình, vừa thấy Cát Tập Bách xông ra cửa, cũng chẳng rõ ông đi động cách nào, lại còn nhanh hơn Cát Tập Bách, chớp mắt đã cản trước mặt chàng, cười ha hả nói :

- Muốn rồi, hãy mau ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta!

Cát Tập Bách giả vờ bất đắc dĩ quay lại, ngồi mạnh xuống trên một chiếc ghế dựa bên cửa, cúi đầu lạng thình.

Lập Thập hòa thượng cũng ngồi xuống trên một chiếc ghế dựa khác, trầm giọng nói :

- Ta hỏi ngươi, có biết ta bảo ngươi đến Quan Âm sơn để làm gì không? Chuyện ở đây, sư di ngươi có cho ngươi biết chưa?

Cát Tập Bách vốn định trả lời không biết, bỗng lại đổi miệng nói :

- Sư thúc định truyền cho đệ tử một chút võ công phải không?

Lập Thập hòa thượng chớp mắt liên hồi :

- Ngươi đoán cũng đúng đấy! Nhưng người truyền dạy võ công cho ngươi không phải ta, mà là Tiểu Thúy!

Cát Tập Bách chẳng ngờ sư thúc lại giáng cho chàng một đòn như vậy, lòng rất không vui, nên nhất thời cũng không trả lời được.

Lập Thập hòa thượng cười to nói :

- Ngươi nghĩ là Tiểu Thúy không xứng đáng ư? Cho ngươi biết, Tiểu Thúy với Uyển Dao hai người đã được chân truyền của sư di ngươi. Theo ta biết, Trường Mi đại sư cho đến nay chỉ có một ái đồ là sư di ngươi, đã truyền hết sở học bình sanh. Ngay năm rồi, lão nhân gia ấy còn triệu sư di ngươi lên Thiên Sơn, chẳng rõ lại truyền cho bị kỹ gì đó nữa, nếu ngươi mà học được hai ba phần của sư di ngươi là đủ cho ngươi hưởng dụng cả đời rồi!

Cát Tập Bách từng nghe sư phụ nói về chuyện Trường Mi đại sư tinh thông Thiên công mật tông, thâm nhủ :

- Nếu mình mà được sư di truyền cho võ công, dĩ nhiên còn gì bằng, nhưng việc báo thù trẻ nãi thì sao?

Thế nên, chàng phân vân do dự, chỉ trả lời một cách ồm ờ.

Lập Thập hòa thượng biết tông tâm sự chàng, mỉm cười nói :

- Tiểu tử ngươi thật không biết tốt xấu, cho ngươi hay, bằng vào võ công hiện nay của ngươi mà định báo thù, thật là mơ tưởng, mặc dù mãi đến bây giờ, ngoài sư phụ Phong hòa thượng của ta ra, cả ta cũng không biết nguyên hung đã sát hại Tam nghĩa là ai. Tuy nhiên, sư phụ ta đến nay cũng chưa chịu cho ta biết danh tánh hung thủ, hiển nhiên là sợ ta xả thân vì đạo nghĩa, tìm hung thủ báo thù cho bằng hữu. Chẳng phải lão nhân gia ấy không cho ta đi, mà ta biết là sợ ta không đối phó nổi ma đầu ấy!

Cát Tập Bách nghe vậy, lòng thâm rung động, nghĩ :

- Nếu hung thủ thật sự lợi hại như vậy thì cả đời mình cũng đừng mong báo được thân thù.

Bất giác lòng nghe vô vàn đau xót, nước mắt dâng ngập bờ mi.

Lập Thập hòa thượng cũng hết sức cảm động, bởi tấm lòng chân thành của chàng, nghiêm mặt nói :

- Ngươi cũng đừng buồn, với tấm lòng hiếu thảo của ngươi, Đức Phật cũng sẽ phò hộ cho ngươi. A Di Đà Phật! Nữ thí chủ đến thật đúng lúc, xin hãy thành toàn cho tấm lòng hiếu thảo của vị sư điệt này!

Ông vừa nói vừa đứng lên, hướng ra cửa chấp tay trước ngực thi lễ.

Cát Tập Bách vội lau nước mắt ngẩng lên, thấy nữ chủ nhân chậm bước đi vào, vội tiến tới quỳ xuống, run giọng nói :

- Điệt nhi Cát Tập Bách, xin khấu tạ ơn cứu giúp của sư đi!

Nữ chủ nhân đưa tay nâng nhẹ, đỡ Cát Tập Bách đứng lên, quay sang Lập Thập hòa thượng cười nói :

- Đại sư, thịt thơm ngon không chịu ăn uống, lại đến đây bày trò thuyết pháp giảng đạo chi vậy?

Đoạn quay sang Cát Tập Bách nói tiếp :

- Bách nhi, sư thúc ngươi luôn là vậy, ngươi cũng đừng buồn!

Lập Thập hòa thượng cười ha hả :

- A Di Đà Phật! Thật là tội lỗi, hòa thượng này cũng không quấy rầy nữa, đằng nào thì cũng là người của thí chủ nãi, hòa thượng này đã giao tận tay, mọi sự tùy ở thí chủ xử lý!

Dứt lời, liền quay người toan bỏ đi.

Cát Tập Bách vội cất tiếng gọi :

- Sư thúc... lão nhân gia...

Lập Thập hòa thượng đứng lại, quát :

- Ngươi còn kêu réo gì nữa?

Nữ chủ nhân nghiêm giọng :

- Bồn nhân chưa từng thấy hòa thượng mà lại hung dữ như vậy, vậy mà cũng là sư thúc, chẳng chút xót thương đệ tử. Người thì bồn nhân đã nhận chắc rồi, nhưng chuyện từ nay về sau, chẳng thể để cho Lý Hàn Mai này một mình gánh vác.

Lập Thập hòa thượng mừng đến nhảy cẫng lên nói?

- A Di Đà Phật! Đó còn phải nói, chỉ cần nữ thí chủ chịu truyền chút võ công cho hần, xót thương hần thế nào là chuyện của thí chủ, còn sau này ư? E rằng thí chủ càng không muốn hòa thượng này can thiệp đến nữa! Nhưng phải nói rõ trước, thí chủ đã thuyết phục lão gia rồi chứ?

Lý Hàn Mai biết dụng ý của Lập Thập hòa thượng, sợ mình biết bị mắc lừa, phản hồi trả người lại cho ông dẫn đi, nên mới đánh trống lảng đề cập đến lão gia.

Thật ra hai mẹ con bà sớm đã có thiện cảm với Cát Tập Bách, nhất là con gái Uyển Dao càng nhất kiến khuynh tâm, lại nghe Ngọc Nhi kể về thân thế và cảnh ngộ của chàng, bà càng thêm xót thương, dù Lập Thập hòa thượng muốn dẫn chàng đi, mẹ con bà cũng chẳng dễ dàng buông tay, nên bèn thẳng thắn nói :

- Đại sư khỏi phải che đậy, tướng Lý Hàn Mai này không biết ý định quái quỷ của đại sư hay sao? Tuy nhiên, kể ra thì đại sư là sư huynh, Lý Hàn Mai này là sư muội, chuyện sau này thấy đều có trách nhiệm. Còn về chuyện ở đây, lão gia chẳng phải không muốn trừ khử ác tặc, mà là sợ mai kia oan oan tương báo, hậu hận vô cùng, mới không muốn ra tay, thà chấp nhận bỏ lại sản nghiệp lãnh đi xa, Lý Hàn Mai cũng nghĩ như vậy, năm rồi gia sư cũng có khuyên bảo Lý Hàn Mai phải kiên nhẫn chờ đợi.

Lập Thập hòa thượng phì cười :

- Các vị chi biết chờ đợi, cũng không xem thử lòng dạ người ta hiểm ác dường nào, trước mắt đại nạn sắp đến, để xem các vị còn phải chờ đợi đến bao giờ?

Đoạn đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, vờ thờ dài nói tiếp :

- Ngươi cũng đừng vui mừng quá mức, xem ra cũng là vì tiểu tử ngươi mạng có sát tính, vừa đến Thái Sử Đệ là đã gây ra tai họa trùng trùng cho người ta rồi!

Cát Tập Bách nghe cuộc đối thoại của hai vị tiền bối này, lòng đang lo lắng cho bản thân, bởi biết vị sư thúc này định để mình ở lại đây, cảm thấy hết sức ngượng ngùng, điều khác còn có thể chấp nhận, duy chỉ vị cô nương kia thật là khó đối phó, nếu hai vị tiền bối này lại bắt mình ở đây thành thân, nghĩ đến thân thù chưa báo, tiền đồ mệnh mạng, lòng càng thêm rối rắm, bất giác đỏ mặt tía tai, thật muốn lên tiếng khản cầu sư thúc đưa mình rời khỏi đây ngay.

Lúc này nghe sư thúc bỗng thay đổi giọng điệu, lại trách mình mang tai họa đến cho kẻ khác, chàng bâng hoàng lo lắng, thảm nhủ :

- Nếu quả thật bọn ác đồ phát hiện ra hành tung của mình, tìm đến đây trả thù, thì mình phải cá nhân gánh chịu, đâu thể để liên lụy đến người khác.

Thế là, chàng tiến tới một bước, đến trước mặt hai vị tiền bối vòng tay thi lễ, kiên quyết nói :

- Sư thúc! Sư di! Xin hai vị yên tâm, họa do đệ tử gây ra, phải do đệ tử gánh chịu, giờ đệ tử đi tìm bọn ác tặc kia, thanh toán cho xong chuyện này.

Cát Tập Bách lòng đầy nghĩa phấn, dứt lời liền ưỡn ngực xông ra ngoài.

Lý Hàn Mai khi nghe lời nói của Lập Thập hòa thượng, lòng hết sức kinh ngạc, vừa định hỏi rõ, thấy Cát Tập Bách ra chiều buồn rầu, bà càng thêm lấy làm lạ.

Đến khi nghe Cát Tập Bách nói ra những lời thành khẩn ấy, bà mới vỡ lẽ, càng thêm thương mến vị sư diệt dục cảm kiên nghị và hào khí凛冽 này.

Thấy Cát Tập Bách xông ra cửa, bà đâu thể để chàng mạo muội như vậy, tay áo phát nhẹ, một luồng kinh lực liền cản Cát Tập Bách lại, rồi tiến tới đỡ lấy chàng, ôn tồn nói :

- Bách nhi, đừng nghe những lời vối vẩn của sư thúc ngươi, ông ấy chẳng có lòng dạ tốt lành gì đâu. Nếu ngươi mà cuống lên, thật hợp ý ông ấy. Và lại, nếu bọn ác tặc ấy thật sự dám đến đây nạp mạng, còn phải chờ ngươi ra tay hay sao? Vị sư thúc thích đa sự này của ngươi sớm đã đưa họ lên tây thiên rồi. Nay, ngươi hãy lắng nghe thử, bây giờ chẳng phải đã hoàn toàn yên lặng là gì?

Cát Tập Bách xông ra rất nhanh và mạnh, nhưng bị Lý Hàn Mai kịp đỡ lấy, chàng mới đứng vững lại được.

Giờ nghe sư di nói vậy, đành cúi đầu đứng yên, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên bên ngoài hoàn toàn tĩnh lặng, hiển nhiên bọn ác tặc đã lui đi, thế là chàng lặng thinh không nói gì nữa.

Lập Thập hòa thượng thấy Lý Hàn Mai ra chiều rất thương yêu Cát Tập Bách, lòng hết sức lấy làm lạ, bởi Lý Hàn Mai có tiếng là Lạt Thủ Quan Âm, chưa từng thấy bà thân thiện với một người xa lạ như thế này bao giờ. Tiểu tử Cát Tập Bách này thật duyên phúc cao dày và càng bội phục vị sư muội này liệu sự như thần, biết hết mọi ý nghĩ và việc làm của mình, đành giả vờ như vô sự cười nói :

- Thôi được, thôi được, kể như hòa thượng này đa sự, nhưng sư muội cũng đừng chỉ biết vui mừng, nói xấu hòa thượng này cũng chẳng hề gì, nhưng đừng quên rượu của hòa thượng này đây!

Cát Tập Bách một lòng không quên báo thù cho nghĩa phụ và luôn lưu tâm về tung tích của cha mẹ thân sinh, đâu còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện đàn bà con gái nữa?

Giờ sư thúc sắp đặt cho mình như vậy, tuy là tốt, nhưng mình quả thật có hơi sợ vị cô nương kia, ngay bản thân mình cũng chẳng hiểu vì sao, nhưng vì phải học võ công báo thù, lại chẳng tiện từ chối, thật tiến thoái lưỡng nan, khổ trong lòng, đành ngậm miệng làm thinh.

Lý Hàn Mai thấy vậy ngỡ là Cát Tập Bách ngại ngùng, bèn trừng mắt với Lập Thập hòa thượng một cái, dịu giọng nói :

- Bách nhi đừng ngại, lát nữa sư di sẽ tính nợ với ông ấy!

Đoạn quay sang nhìn Lập Thập hòa thượng đang ngồi bên bàn sách, vờ tức giận nói :

- Sư huynh cũng thật tệ, đối với đại sư của bọn trẻ mà có thể tùy tiện vậy sao? Và lại, sư huynh biết Đạo nhi có phản đối hay không?

Lập Thập hòa thượng cười phá lên nói :

- Sư muội thật khéo vờ vĩnh, hòa thượng này dám cam đoan, đừng nói là Dao nhi, mà ngay cả sư muội, hòa thượng này cũng chẳng sợ không bằng lòng, không tin ư?

Đoạn đắc ý đưa tay lấy mảnh giấy dưới đĩa mực, nói tiếp :

- Nay, hãy xem, nha đầu ấy đã viết vào đây, tuyệt đối không phản đối nữa!

Rồi nhẹ vung tay, mảnh giấy nhỏ liền trở nên cứng rắn như sắt thép, “vù” một tiếng bay thẳng vào ngực Lý Hàn Mai.

Cát Tập Bách hoảng kinh, chẳng chẳng phải sợ Lý Hàn Mai thọ thương, mà là sợ bà xem xong bài thơ của con gái, hiểu lầm mình là kẻ hiếu sắc, cảm động hoàng hoa khuê nữ của người ta trước, nếu đồn ra ngoài, vậy thì cuộc đời mình kể như kết thúc còn gì?

Thế là, chàng buộc miệng kêu lên :

- Không được vậy!

Đồng thời tay phải vươn ra, định chụp lấy mảnh giấy.

Nhưng Lý Hàn Mai nhanh hơn, thấy Lạp Tháp hòa thượng ném mảnh giấy ra, mà mảnh giấy này lại lấy trên bàn sách, thật hoài nghi Cát Tập Bách có hành vi không đứng đắn.

Khi thấy Cát Tập Bách hốt hoảng ra tay tranh giành, càng thêm tức giận, tay trái vung ra, đẩy Cát Tập Bách ngã về phía chỗ ngồi của Lạp Tháp hòa thượng, tay phải vươn ra, mảnh giấy đã bay vào trong tay bà.

Lạp Tháp hòa thượng thấy Cát Tập Bách hốt hoảng ra tay giành lấy mảnh giấy, cũng hết sức ngạc nhiên, lại thấy Lý Hàn Mai mặt mày tái ngắt, biết là bà đã hiểu lầm. Bởi sợ sự diệt thọ thương, không chờ chân lực của Lý Hàn Mai phát ra, Ban Nhục Vô Minh A Già Đà Công của ông đã từ đầu ngón tay phát ra, đồng thời quát :

- Tiểu tử, người vội gì kia chứ?

Ban Nhục Vô Minh A Già Đà Công tay phải đã hóa giải Hồn Nguyên khí công của Lý Hàn Mai, tay trái ông đẩy ra rồi rút về, giữ cho Cát Tập Bách đứng vững lại, bình an vô sự.

Cát Tập Bách hoàn hồn lại, đứng ngậy ra nhìn sư thúc, không dám động đậy nữa.

Lạp Tháp hòa thượng trừng mắt nhìn Cát Tập Bách, rồi quay sang Lý Hàn Mai trầm giọng nói :

- Thế nào? Sao không chịu hỏi thăm, Lạp Tháp sư huynh này mà nhìn lầm được sao? Vậy mà còn dám nói hòa thượng này, sư muội đối xử với tiền bối như vậy, không thấy ngại sao?

Lý Hàn Mai xem bài thơ trên giấy, nhận ra chính là nét chữ của con gái mình, lòng vừa kinh vừa mừng, kinh là vì con gái vừa gặp đã sinh lòng si yêu, mừng là tâm nguyện mình đã có thể hoàn thành, không còn phải lo con gái phản đối, sắc mặt liền trở lại bình thường.

Nhưng lời lẽ của Lạp Tháp hòa thượng nghe thật gai góc, vội tiến tới ôm Cát Tập Bách vào lòng, hai tay đặt lên mạch môn và mắt nhìn vào mặt chàng hỏi :

- Bách nhi có thọ thương không vậy?

Cát Tập Bách vốn đã sợ đến hồn vía lên mây, đứng ngậy ra bên cạnh sư thúc, bỗng thấy Lý Hàn Mai xông đến, ngỡ đã khiến bà tức giận ra tay đánh mình, vừa định tránh né, hai tay đã bị nắm chặt, rồi thì một luồng sức nóng từ mạch môn cháy thẳng đến đan điền, vận hành toàn thân, bất giác rung động cõi lòng.

Lại nghe bà dịu dàng quan tâm hỏi, chàng mới vỡ lẽ, vội nói :

- Bách nhi rất khỏe, đa tạ ân điển của sư di!

Lạp Tháp hòa thượng ngồi bên, chỉ buông tiếng cười vang.

Thì ra Lý Hàn Mai sợ Cát Tập Bách không chịu nổi Hồn Nguyên khí công của mình, nghe Lạp Tháp hòa thượng trách cứ, vội giúp chàng chuyển khí hành công, khi nghe chàng trả lời rất khỏe, bà mới yên tâm.

Lát sau, Cát Tập Bách chẳng những sắc mặt hồng hào, thần sung khí túc, nội công chân lực cũng gia tăng không ít.

Lúc này Lý Hàn Mai mới buông tay ra, cười nói :

- Bách nhi, giờ thì không còn gì đáng ngại nữa, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, có gì ngày mai hãy nói!

Rồi quay sang Lạp Thập hòa thượng, trừng mắt nói :

- Cũng tại sư huynh giờ trò quái quỷ cả, may mà Bách nhi bình an vô sự, nếu không thì...

Lạp Thập hòa thượng không nhịn được, ngắt lời :

- Nếu không thì sao? Chẳng lẽ muốn hòa thượng này bồi thường cho một nữ tể hay sao?

Lý Hàn Mai cũng không nén nổi, cười nói :

- Sư huynh chớ hề màng đến tụng kinh niệm Phật, suốt ngày chỉ lo xen vào chuyện tư tình nhi nữ của kẻ khác, nếu không mách với lệnh sư Phong hòa thượng, đề lão nhân gia ấy phạt cho bẽ quan mười năm, sáu rượu trong bụng chết đói hết, xem rồi đây còn dám ham rượu nữa hay không!

Lạp Thập hòa thượng trong lòng hiểu rõ, biết Lý Hàn Mai có được thừa long khoái tể, đã lòng vui khôn xiết và cũng mừng một phen khổ tâm của mình đã không uổng phí, nên cũng vui vẻ cười vang.

Rồi lại đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, quay sang Lý Hàn Mai chấp tay thi lễ nói :

- Nữ thí chủ, gieo thiện nhân thì sinh thiện nhân quả, giờ thì bản tăng đã không uổng chuyến đi này, tuy đặt chân hồng trần, nhưng giúp người nên chuyện lành, đó cũng là tu hành, công đức vô lượng. Nữ thí chủ trước nay nói là giữ lời, nhắc đến rượu là khiến cho lũ sâu men trong bụng bản tăng nổi loạn, phiền thí chủ từ bi cho!

Lý Hàn Mai nghe vậy, cười phá lên nói :

- Sư huynh chỉ học được những lời điên khùng của Phong sư thúc, mở miệng ra là đòi rượu đòi thịt, Lý Hàn Mai này đã mắc nợ sư huynh bao giờ? Rượu thịt thì có sẵn, nhưng sư huynh đã dạy dỗ Dao nhi cách nào, để tiểu muội tìm Dao nhi đến đây, xem kẻ già không nên nét như sư huynh trả lời thế nào cho biết!

Lạp Thập hòa thượng vội chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Hòa thượng này một lòng phát nguyện rộng kết thiện duyên, nữ Bồ Tát nhân quả tiền định, đâu cần phải hỏi nữa!

Cát Tập Bách nghe nói tìm Uyển Dao đến đây, nghĩ đến bốn mắt nhìn nhau càng thêm ngại ngùng, liền cuống lên buột miệng nói :

- Vậy không được đâu!

Lạp Thập hòa thượng thấy vậy khoái trá cười phá lên, Lý Hàn Mai thấy Cát Tập Bách ra chiều bối rối, biết chàng hãy còn ngại thơ về tình cảm nhi nữ, cũng cảm thấy nực cười.

Bỗng, Lạp Thập hòa thượng và Lý Hàn Mai ngưng tiếng cười, cùng lùi ra sau mấy bước, Cát Tập Bách cũng ngẩn người, rồi lại thấy Lạp Thập hòa thượng tươi cười trở lại.

Chỉ thấy rèm cửa sổ mở ra, hai bóng người nhỏ nhắn phóng vào, ra là hai thiếu niên thư sinh.

Lý Hàn Mai một tay đưa lên trước ngực thủ thế, tiến tới một bước, vừa định quát hỏi, nhưng đã nhận ra hai chiếc áo dài đen rộng thùng thình kia là của gia gia mặc lúc luyện công, nên liền đứng ngay lại.

Hai thiếu niên thư sinh thấy những người trong phòng đều đứng ngậy ra, bất giác bật cười khúc khích.

Lý Hàn Mai nghe tiếng biết là con gái mình, bèn bỏ bàn tay trước ngực xuống, tiến tới nói :

- Thật tình nghịch quá đi!

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau, hai nàng đều bất giác đỏ mặt bởi sự ăn mặc quái dị của mình, chia nhau lao về phía mẫu thân và ca ca, giấu mặt cười trộm.

Cát Tập Bách đang thắc mắc hai thiếu niên áo đen này chẳng rõ là ai, nếu là thù địch, sao vào đến lại không ra tay? Còn như là thân hữu, sư thúc sao không nhận biết được?

Đến khi Từ Ngọc Nhi cười và lao đến, chàng mới nhận ra là nghĩa muội mình.

Giang Uyển Dao nhào vào lòng mẫu thân, chỉ cười ngớ ngẩn, không dám ngẩng đầu lên.

Tiểu Thúy chẳng rõ từ lúc nào cũng đã vào trong phòng, thấy cảnh tượng ngỡ ngàng trong phòng, hết sức nực cười và đi nhanh đến bên Giang Uyển Dao, ôm lấy tỷ tỷ cười to.

Lý Hàn Mai ôm chặt lấy con gái, thấy Tiểu Thúy như vậy, biết là hẳn có duyên cớ, lại nhìn Lạp Thập hòa thượng, thấy ông có vẻ ung dung tự đắc, bà đã đoán ra được phần nào.

Nhưng còn chưa hiểu thật ra là có ý gì, bèn hỏi :

- Dao nhi, hai người giả ra bộ dạng quái dị như vậy chi vậy?

Giang Uyển Dao vẫn rúc đầu vào ngực mẫu thân, chỉ tay ra sau khẽ nói :

- Y đấy!

Lý Hàn Mai nhìn theo hướng chỉ của nàng, thấy đó là Cát Tập Bách, lại tỏ ra hoang mang, trở mắt thù ra nhìn Cát Tập Bách, thầm nghĩ :

- Vậy là thế nào? Chẳng lẽ mình ra ngoài chỉ chốc lát mà hai nghiệt chủng này lại thâm lên hện hò hay sao?

Lúc Giang Uyển Dao trả lời, Tiểu Thúy cũng đưa tay chỉ Lạp Tháp hòa thượng, rồi nheo mắt nói :

- Chính đại hòa thượng đã dạy đấy!

Lý Hàn Mai vậy là đã hiểu ra, cười nói :

- Dao nhi, vậy là chuyện quỷ huyễn sào huyết ác tặc và phóng hỏa ngoài trang viên cũng là các người ư?

Giang Uyển Dao như sợ mình đã hành động sai, ngược mắt nhìn mẫu thân, chưa dám trả lời, chỉ nhẹ gạt đầu, liếc mắt nhìn Cát Tập Bách, ý muốn nói là xem ta có đủ bản lĩnh hay không?

Tiểu Thúy ngỡ phen này tỷ tỷ đã gây ra tai họa, mình cũng là đồng lõa, định trút hết trách nhiệm cho Lạp Tháp hòa thượng, vội biện hộ cho tỷ tỷ, đưa tay chỉ Lạp Tháp hòa thượng nói :

- Mọi sự đều do hòa thượng cả, mẫu thân vừa đi khỏi, đại hòa thượng liền bảo Thúy nhi đi tìm hai chiếc áo đen của công công, cải trang cho tỷ tỷ và còn dạy cách chia nhau đối phó với hai đại ma đầu kia, nói như thế nào để có thể giúp Đại ma đầu mắng Tam ma đầu là đã cầu kết với Vu Sơn song kiệt. Và lại giúp Tam ma đầu mắng Đại ma đầu là cam tâm làm tay sai cho Xích Độc giáo, nói gì nhận giặc làm cha, ăn trong trèo ngoài... Ôi thôi nhiều lắm, Thúy nhi không sao kể xiết được.

Mọi người nghe Tiểu Thúy nói xong, thấy đều hết sức vui mừng, cả Cát Tập Bách cũng không nén được cười.

Lý Hàn Mai nghe xong, hết sức bội phục diệu kế của Lạp Tháp hòa thượng, nhưng không hiểu sao ông lại biết được hai ma đầu ấy bất hòa với nhau, nên dìu con gái đến ngồi xuống ghế, rồi quay sang Lạp Tháp hòa thượng hỏi :

- Sư huynh sao biết hai ma đầu ấy có mưu đồ riêng và bất hòa nhau, dám bảo hai tiểu nha đầu này ăn mặc quái dị như vậy đột nhập vào sào huyết của chúng, thêm dầu vào lửa?

Lạp Tháp hòa thượng tự này giờ nhắm mắt dưỡng thần, lạng thình ngồi yên, nghe Lý Hàn Mai hỏi, mới mở mắt ra, chớp hai cái rồi cười nói :

- A Di Đà Phật! Thí chủ đã đánh giá thấp hòa thượng này rồi. Pháp pháp vô biên, chẳng lẽ hòa thượng này không thể giống như Tôn Ngộ Không, biến thành con ruồi nhỏ, chui vào bụng ma vương, moi tìm ra xem cho rõ hay sao?

Mọi người nghe vậy lại cười ầm lên.

Lý Hàn Mai cười khẩy nói :

- Ai mà nghe những lời quái quỷ của sư huynh!

Lúc Lạp Tháp hòa thượng nói, Tiểu Thúy đã cười ngặt ngoẽo, lại nghe Lý Hàn Mai bảo hòa thượng nói những lời quái quỷ, nàng càng cười đến ôm bụng còng lưng, đợi một hồi không nghe hòa thượng nói, nàng bèn giải thích :

- Mẫu thân, thật vậy đấy! Đại hòa thượng nói với tỷ tỷ là ông ấy nghe ma đầu đã quyết định đến Lôi Châu gì đó báo thù, trước khi lên đường phải giết hết cả gia đình và đốt nhà chúng ta, nên dùng kế phản... phản gián gì đó, giả mạo một bức thư của Vu Sơn song kiệt gửi cho họ Lam, bảo y ngày mai giết xong họ Hoàng rồi hẵng lên đường. Nhưng đại hòa thượng nói, thư của ông ấy có ý để cho họ Hoàng bắt gặp, hai người hẳn sẽ động thù với nhau, bảo tỷ tỷ giả làm Vu Sơn song kiệt, len vào sào huyết bọn ác tặc, giết và nhiễu loạn chúng, dụ dẫn hai ma đầu ấy ra ngoài...

Lý Hàn Mai nghe Tiểu Thúy áp a ấp úng nói một hồi, vừa bực mình lại vừa nực cười, bỗng ngắt lời :

- Thôi được rồi, bọn tiểu quỷ các người cứ là thích nghe những lời quái quỷ của hòa thượng, người đã thấy hòa thượng vào trong sào huyết ác tặc lúc nào? Ông ấy chẳng phải cùng về với chúng ta, và cứ đòi uống rượu là gì? Và lại, ông lấy làm sao có thể giả mạo thư của Vu Sơn song kiệt và thật sự có biết bọn họ có giao tình với họ Lam hay không? Hừ! Đó chỉ là những lời quái quỷ nhằm đánh lừa bọn trẻ con các người thôi!

Tiểu Thúy nghĩ lại, cũng quả là đã bị đánh lừa, bèn hậm hực trừng mắt cho Lạp Tháp hòa thượng một cái, dẫu môi lên, rồi ngồi lạng thình giận dỗi.

Nhưng Giang Uyển Dao không nghĩ vậy, bởi nàng len vào sào huyết bọn ác tặc, quả có nghe hai ma đầu ấy đang cãi nhau vì một bức thư, cũng giống

như Lạp Thập hòa thượng đã nói, luôn miệng nhắc đến Vu Sơn song kiệt, người này mắng người kia là bù nhìn, người kia mắng người nọ là phản bội, rồi hai người động thù với nhau, nên bên kéo nhẹ tay áo mẫu thân khẽ nói :

- Mẫu thân, đó là sự thật cả, bức thư ấy hãy còn cầm trong tay đại ma đầu, còn bọn tặc đồ thì chia thành hai phe tranh giành tài vật, chúng còn tương hai người là do Vu Sơn song kiệt phải đến đấy!

Lý Hàn Mai nghe Giang Uyển Dao nói vậy, càng thêm hồ đồ hơn, chỉ “à” một tiếng, thừ ra nhìn Lạp Thập hòa thượng.

Tiểu Thúy bỗng kê tai Lý Hàn Mai nói :

- À! Thúy nhi đã nhớ ra rồi, mẫu thân chẳng phải đã ra nhà trước hậu viện, chỗ công công là gì? Lúc ấy đại hòa thượng từ trong thư phòng đi ra, Thúy nhi vào thư phòng dọn dẹp đã gặp ông ấy!

Lạp Thập hòa thượng giờ mới đứng lên, chấp tay trước ngực nói :

- Thiện tai! Nữ Bồ Tát nói rất đúng, bản tăng chẳng thể không ra sức vì thí chủ!

Lý Hàn Mai lúc này cũng thật vô cùng cảm kích, thâm bội phục Lạp Thập hòa thượng quả là nhiệt tình, vội cười nói :

- Đại hòa thượng thật công đức vô lượng, nhưng tiểu muội sợ ma đầu ấy chưa từ bỏ ý định, khó thể không tụ tập bọn môn đồ Thất Độc giáo ở gần đây, trùng chấn thanh thế, lại kéo đến Thái Sư Đệ quấy nhiễu thì vẫn...

Lạp Thập hòa thượng biết Lý Hàn Mai lo là ma đầu Hoàng Ngọc chưa chết, và nghĩ Thất Độc giáo còn hậu thuẫn cho Hoàng Ngọc, bèn xua tay nói :

- Chuyện ấy hãy yên tâm, Vân Linh tam ma phen này đã chết sạch trên mặt biển Quý Châu, cả Nhị ma cũng đã chết bởi tay giáo đồ Thất Độc giáo. Thất Độc giáo đã nhận định bọn ác tặc này không còn giá trị nữa, cần phải diệt đi, nếu Hoàng Ngọc quả là đi tìm Lôi Châu tam bá báo thù, chắc chắn cũng bị Thất Độc giáo diệt trừ.

Lý Hàn Mai ngẫm nghĩ một hồi, bỗng hỏi :

- Tin tức ấy từ đâu mà có vậy?

Lạp Thập hòa thượng mỉm cười :

- Chính do hai tặc đồ thất bại ở Lôi Châu, thọ thương chạy về khai ra. Trước khi gặp thí chủ, bản tăng sớm đã vào trong khu rừng sau núi, vừa lúc gặp bọn ác tặc đang động thù với Vu Sơn song kiệt, cuộc chiến hết sức hào hứng, bọn ác tặc thương vong thảm trọng. Hai thiếu niên ấy tuổi chừng mười sáu mười bảy, chẳng những anh tuấn tuyệt luân, y trang sang trọng, mà diện mạo cũng hết sức giống nhau...

Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau, vừa định cất tiếng hỏi gì đó, nhưng Cát Tập Bách môi vừa động đấy, Lạp Thập hòa thượng đã biết tông tâm ý của huynh muội chàng, nói tiếp :

- Người không cần hỏi, ta biết hai người cũng đã gặp hai thiếu niên ấy, đúng không nào?

Hai người gật đầu, Từ Ngọc Nhi còn định kể cho sư phụ nghe về chuyện mình bị trêu cợt và hẹn gặp nhau vào đêm mai, mong sư phụ giúp mình tiết hận.

Cát Tập Bách vội chạm nhẹ vào vai nàng, ra ý ngăn cản, Từ Ngọc Nhi đành nín lại.

Lạp Thập hòa thượng thấy hai người như vậy, đã hiểu ra hết, mỉm cười nói :

- Chớ thấy họ đáng về yếu đuối mà lầm, thật ra võ công họ rất trác tuyệt, lại sử dụng binh khí kỳ môn, người lại hết sức tinh ranh. Bọn ác tặc không chống chọi nổi, lại còn bị người ta bôn cợt một phen. Về sau, khi người ta bỏ đi lại còn làm bộ làm tịch đuổi theo ra ngoài rừng, bị người ta chỉ đích danh hẹn gặp nhau tí thì ở lưng lưng Bạch Vân vào giờ tỵ đêm mai.

Tiểu Thúy nghe Lạp Thập hòa thượng ngợi khen hai thiếu niên ấy thế này thế nọ, nhất là nói người ta võ công trác tuyệt, nàng hết sức không phục, trợn mắt nhìn tỷ tỷ làm mặt xấu, lại còn hậm hực quét mắt nhìn Lạp Thập hòa thượng.

Lạp Thập hòa thượng lẽ nào không nhìn thấy, nhưng ông tăng lơ, nói tiếp :

- Họ Lam căn hận trở về sào huyệt Thái Sư Đệ, kể lại mọi sự với ma đầu, Hoàng Ngọc hết sức bức tức, nhắc lại chuyện đến Lôi Châu báo thù. Lam Vi đương nhiên không muốn thất ước bề mặt, thế là bắt đầu cãi nhau, rồi không vui giải tán.

Lý Hàn Mai nghĩ hòa thượng này đã giấu giếm mình làm ra nhiều điều như vậy, thảo nào bọn trẻ đã bị ông ta quay lòng vòng, nhưng vẫn chưa tin hòa thượng lại viết thư trong sào huyệt ác tặc.

Vừa định cất tiếng hỏi, Tiểu Thúy vốn đã bất phục, quyết lật tẩy hòa thượng nên tranh hỏi trước :

- Đại hòa thượng chớ có nói dối, bức thư ấy của công, chính Tiểu Thúy đã trông thấy ông viết trong thư phòng của tỷ tỷ!

Lập Thập hòa thượng chấp tay cười nói :

- Nữ Bồ Tát, hòa thượng này đâu có nói là không phải! Lúc hòa thượng này từ trong Thái Sử Đệ ra, mưa đã tạnh từ lâu, có lẽ thí chủ cũng là sau khi mưa tạnh mới ra ngoài, đến đỉnh núi trước hòa thượng này một chút, thí chủ sao nhận ra được họ mà cứu về đây vậy?

Lý Hàn Mai nghe Tiểu Thúy nói là Lập Thập hòa thượng đã viết thư trong thư phòng của Dao nhi, nên nhớ đến bài thơ kia, bèn khẽ hỏi :

- Dao nhi, có phải hòa thượng giờ trò không?

Không hề chú ý đến lời hỏi của Lập Thập hòa thượng.

Nhưng Tiểu Thúy thì luôn lắng nghe lời nói của Lập Thập hòa thượng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Cát Tập Bách huynh muội, nàng nghe hòa thượng hỏi Lý Hàn Mai bằng cách nào cứu được Cát Tập Bách huynh muội về đây, bèn tranh trước nói :

- Đó còn phải hỏi, tỷ tỷ nói là chính tỷ tỷ đã...

Giang Uyển Dao đang đỏ bừng mặt vì bị mẩu thân hỏi về chuyện bài thơ, lại nghe Tiểu Thúy nói huych toẹt ra với mọi người về những lời nàng đã nói, hoảng kinh vội quát :

- Tiểu Thúy, ngươi muốn chết!

Rồi lại đưa tay chỉ Lập Thập hòa thượng, tức tối nói :

- Đại hòa thượng hư lắm. Dao nhi không gọi là sư bá nữa, mà phải gọi là hòa thượng rượu thịt...

Lập Thập hòa thượng cười ngắt lời :

- A Di Đà Phật! Nữ Bồ Tát đừng trách hòa thượng này. Nếu hòa thượng này nói ra, nữ Bồ Tát còn phải cảm tạ hòa thượng này nữa đấy!

Ý của Tiểu Thúy vốn ngỡ là nói ra tỷ tỷ đã cứu Cát Tập Bách, nhất định sẽ khiến Cát Tập Bách cảm ân đền báo, từ nay sẽ hết sức chiều chuộng tỷ tỷ và cũng để chứng tỏ với hòa thượng là mình biết hơn ông ấy nhiều.

Ngờ đâu lại bị tỷ tỷ quát mắng, lòng hết sức bức tức, thâm lâu bàu :

- Người ta nói giùm cho, lại còn mắng người ta, từ nay chẳng thêm màng đến tỷ tỷ nữa đâu!

Cát Tập Bách lúc này lòng càng lo rầu hơn, một là vì Tiểu Thúy nói là Giang Uyển Dao đã cứu mình, đó thật là một điều bất ngờ, từ nay chẳng biết sẽ bị nàng ta kèm kẹp đến đường nào.

Hai nữa, nàng ta đã mắng sư thúc mình một cách quá vô lý, nếu gần gũi bên nàng ta thì cuộc sống sẽ ra sao? Thế nên, chẳng hết sức ngượng ngùng, muốn nói cũng chẳng thốt nên lời.

Giang Uyển Dao nghe Lập Thập hòa thượng nói là mình phải cảm tạ ông, biết là ông ta trên cột mình, hiển nhiên bài thơ đã lọt vào tay ông, nên càng tức tối mắng :

- Sư bá quái quỷ! Sư bá hư đồn! Hiếp đáp Dao nhi, Dao nhi không chịu đâu, nếu không mau trả bài thơ ấy cho Dao nhi, coi chừng Dao nhi...

Vừa nói vừa giận dỗi giậm chân lia lịa.

Cát Tập Bách nghe nàng nhắc đến bài thơ, lòng càng thêm bối rối, đỏ mặt cúi đầu nhìn Từ Ngọc Nhi, không dám nhìn Giang Uyển Dao nữa. Đoạn lại thấy Giang Uyển Dao giận dỗi giậm chân, càng thêm thấp thòm lo âu, sợ nàng ta truy cứu đến chuyện mình xem trộm thơ tình thì khổ.

Lý Hàn Mai thấy vậy vội quát ngăn con gái, và khẽ nói với nàng là bài thơ đã lấy lại rồi, và còn cố ý thử nàng, kể tai nàng khẽ nói :

- Dừng quá quát thế này, kéo Bách ca ca thấy, sẽ không thích ngươi đấy!

Quả nhiên, câu này thật linh nghiệm, Giang Uyển Dao liền ngưng những nhõo, và không dám ở lại nữa, ôm lấy Tiểu Thúy, như gió cuốn chạy ra khỏi thư phòng.

Lý Hàn Mai nhìn theo bóng lưng con gái khuất ngoài cửa, quay lại nhìn Lập Thập hòa thượng, gật đầu mỉm cười nói :

- Kể như sư huynh đã thắng rồi!

Lập Thập hòa thượng cười ha hả chấp tay nói :

- Người xuất gia sao lại có thể nói dối? Nữ thí chủ, về phía lão gia, phiền thí chủ lo liệu, hòa thượng này chẳng tiện mở miệng. Còn ở chỗ Tri Giác sư huynh, hòa thượng này chẳng phải nói khoác, chỉ cần một câu nói là xong!

Lý Hàn Mai tìm tìm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, càng nhìn lòng càng thương hơn.

Lập Thập hòa thượng thấy Lý Hàn Mai nhìn Cát Tập Bách như vậy, biết là bà đang nóng lòng chờ nữ tể tương lai hành lễ, lúc bấy giờ lễ giáo xã hội rất nghiêm khắc, nghi tiết có thể giảm, nhưng danh phận chẳng thể qua loa.

Lập Thập hòa thượng đương nhiên hiểu rõ, nên quay sang Cát Tập Bách cười nói :

- Thế nào? Chuyện đã thu xếp xong rồi, chả lẽ cả mấy lạy cũng muốn miễn hay sao?

Từ lúc Giang Uyên Dao với Từ Ngọc Nhi vào thư phòng, Cát Tập Bách lòng quay như chong chóng, hồi hộp đến mức không dám nhìn thẳng hai mẹ con Giang Uyên Dao, chỉ lơ đãng vịn vai Từ Ngọc Nhi, không hề chú ý đến kẻ khác ngạc nhiên và thắc mắc về mình.

Lúc này thấy Giang Uyên Dao đã rời khỏi, vừa cảm thấy nhẹ người, chưa kịp hỏi Từ Ngọc Nhi cho rõ tự sự, và còn định bàn tính về chuyện phước ước đêm mai.

Bỗng nghe sư thúc nói vậy, như sực tỉnh, vội đáp :

- Vâng!

Rồi nháy mắt với Từ Ngọc Nhi, nhẹ đẩy vai nàng quay người lại.

Từ Ngọc Nhi cũng thật nhanh trí, hiểu ngay ý của ca ca. Chỉ thấy nàng tươi cười sửa lại y phục, tiến tới quỳ xuống trước mặt Lập Thập hòa thượng, cung kính vái lạy và nói :

- Kính lạy ân sư, đồ nhi Từ Ngọc Nhi...

Lập Thập hòa thượng vừa thấy Từ Ngọc Nhi ra vẻ nghiêm túc, lòng đã thắc mắc thầm nhủ :

- Tiểu nha đầu này chỉ mới mười bốn tuổi, chả lẽ đã muốn thành thân? Nhưng Lý Hàn Mai đâu có con trai, ai cưới người kia chứ?

Nhưng lại nghĩ :

- Có thể là ả ta ở lâu nơi đất khách, đã tiêm nhiễm phong tục quái lạ ở địa phương là em gái tạ thân cho anh trai hay sao?

Nào ngờ vừa nghĩ đến đó, dưới chân đã có người vái lạy gọi sư phụ, liền bừng lửa giận, chẳng chờ Từ Ngọc Nhi dứt lời, đã giậm chân quát :

- Nghiệt chúng, ai bảo người đa sự vái lạy vậy hả?

Lý Hàn Mai biết rõ ý của Lập Thập hòa thượng là bảo Cát Tập Bách hành lễ nhân thân, còn sợ Cát Tập Bách nhút nhát ngại ngùng, vốn định ngăn cản.

Nhưng thấy Cát Tập Bách thân nhiên mỉm cười, ngỡ là chàng đã có tình ý với con gái mình, bằng lòng hôn sự, bất giác mừng thầm.

Nhưng chẳng ngờ người quỳ lạy không phải Cát Tập Bách, mà là Từ Ngọc Nhi, khiến bà chẳng hiểu gì cả.

Đến khi Từ Ngọc Nhi cất tiếng gọi sư phụ và tự xưng đồ nhi, bà mới vỡ lẽ, thì ra Cát Tập Bách đã hiểu lầm ý của Lập Thập hòa thượng.

Lúc hai vị tiền bối bàn về hôn sự của chàng, Cát Tập Bách đã hết sức ngại ngùng, không muốn chú ý nghe, hơn nữa lời lẽ của hai người cũng rất sâu sắc, nên chàng càng không lưu tâm.

Khi nghe sư thúc nói câu “Chuyện đã thu xếp xong rồi!”, chàng ngỡ là ông nói về chuyện lấy lại trang viện, còn câu sau cùng là nói với Từ Ngọc Nhi.

Chàng biết Từ Ngọc Nhi mãi đến giờ vẫn chưa chính thức hành lễ bái sư, đang thầm mắng nàng hồ đồ, cũng may là vị sư phụ này không chấp nhất tiểu tiết, không thì thật là rắc rối. Nên vừa nghe sư phụ nói vậy, liền đẩy Từ Ngọc Nhi tới, Từ Ngọc Nhi cũng cùng ý nghĩ như ca ca, khi thấy ca ca nháy mắt ra hiệu và dùng tay đẩy, liền tiến tới vái lạy Lập Thập hòa thượng.

Khi Lập Thập hòa thượng tức giận quát, Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi sững sờ, lúc này mới vỡ lẽ.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội tiến tới trước mặt Lý Hàn Mai, cung kính quỳ xuống, dập đầu lạy bốn lạy.

Lý Hàn Mai thấy vậy, lòng vui như mở hội, vội đỡ Cát Tập Bách dậy, trêu mếu nắm tay chàng cười nói :

- Bách nhi, thật khuất tất người quá! Khi nào các người báo thù xong hãy cử hành đại lễ, từ nay người hãy trông nom Dao nhi cho từ tể. Ta cũng không có gì tặng cho người, chỉ có thanh cổ kiếm treo trên vách khách sảnh là của phụ thân Dao nhi để lại...

Lập Thập hòa thượng nháy mắt với Cát Tập Bách, mỉm cười nói :

- A Di Đà Phật! Vậy mới phải chứ!

Cát Tập Bách được Lý Hàn Mai đỡ dậy, thấy bà thương yêu mình như vậy, trái tim mát tình thương mẹ hiền đã lâu bất giác cảm động đến cơ hồ rơi nước mắt.

Nghĩ đến cuộc đời mình mười mấy năm bơ vơ khổ sở, vốn ngỡ gặp được tam phẩm là có thể sum họp vui vầy, nào ngờ vừa gặp nhau đã phải chia xa.

Giờ đây được sư di xót thương, gả con gái độc nhất cho mình, mặc dù e sợ Giang Uyển Dao tính quá ương bướng, nhưng nghĩ dầu sao nàng cũng còn ngây thơ hồn nhiên, từ từ rồi sẽ thay đổi, chỉ cần mình chịu khó nhường nhịn, con gái dầu sao cũng dịu hiền thôi.

Hơn nữa, nếu không có sự trợ giúp của hai mẹ con nàng, việc báo thù càng mong manh hơn, cũng may là báo xong thù mới cử hành hôn lễ, hiện tại còn có thể chuyên tâm học luyện võ công, thôi thì cứ ở lại đây rồi sẽ tính.

Lúc này, Lạp Tháp hòa thượng cũng đã nhẹ phát tay áo đỡ Từ Ngọc Nhi dậy, đi đến trước Lý Hàn Mai, chấp tay nói :

- Xin chúc mừng thí chủ đã có được khoái tể, chẳng phải hòa thượng này khoái lạc, tiểu tử này quả là một nhân tài. Tri Giác sư huynh đã giúp thí chủ xây dựng căn cơ vững chắc rồi, chỉ cần thí chủ vun bồi thêm, tập hợp tuyệt học hai phái vào y, thành tựu hẳn sẽ cao hơn chúng ta.

Đoạn quay sang Cát Tập Bách, vừa định nói gì đó, nhưng Lý Hàn Mai đã lừ mắt ngắt lời :

- Thôi được rồi, nhìn sư huynh cả người đầy hơi hóm giàng hồ là tiểu muội muốn tòm lợm rồi, còn sợ tiểu muội ngược đãi y hay sao?

Lạp Tháp hòa thượng cười ha hả :

- A Di Đà Phật! Thật là tội lỗi, hòa thượng này nói vậy chẳng qua là vì...

Bỗng ngưng lời, nháy mắt với Cát Tập Bách, nói tiếp :

- Tiểu tử, người ta tặng cho ngươi một thanh bảo kiếm, ngươi không nghe sao? Hay là không hiểu? Chẳng lẽ có thể nhận lấy không hay sao?

Lý Hàn Mai nạt :

- Tiểu muội biết rồi, chẳng thiếu rượu thịt cho sư huynh đâu, hà tất ép buộc gây khó khăn cho trẻ con chứ?

Đoạn quay sang Cát Tập Bách, trêu mếu nói :

- Bách nhi, mặc kệ ông ấy, không có thì thôi, chúng ta cũng chẳng bận tâm đến tục lễ ấy, chỉ cần ngươi tử tế làm người...

Cát Tập Bách nghe vậy đã hiểu ý sư thúc là muốn chàng cũng lấy ra một vật trọng yếu gì đó để làm tín vật đính hôn, nhưng chàng ngoài tám thân ra, không hề có vật gì, chứ đừng nói là bảo vật gia truyền.

Thế nên, chàng bất giác ngượng đỏ mặt, nghĩ đến thân thế thể lương của mình, bi thiết nhìn Lý Hàn Mai, lắc đầu nói :

- Sư di...

Lạp Tháp hòa thượng nghe Cát Tập Bách vẫn gọi Lý Hàn Mai là sư di, vừa nực cười lại vừa tức mình, quắc mắt nói :

- Ta thấy tiểu tử ngươi tuổi cũng chẳng còn nhỏ nữa, sao không hiểu chuyện chút nào cả thế này? Hẳn không phải mừng đến mụ cả người chứ? Bây giờ mà còn sư di gì nữa, chả lẽ ngay cả một tiếng “nhạc mẫu” cũng không biết gọi hay sao?

Cát Tập Bách bị sư thúc quát mắng, càng thêm hốt hoảng bối rối, ngập ngừng chẳng thốt nên lời, bỗng như nghĩ ra gì đó, đứng ngẩn ra nhìn Lạp Tháp hòa thượng, mặt như cười mà không phải cười.

Từ Ngọc Nhi thấy ca ca ra chiều bối rối, cũng cảm thấy nực cười, nhưng lại không biết giúp chàng bằng cách nào, đôi mắt đen láy cứ hết nhìn sư phụ rồi lại nhìn Cát Tập Bách.

Lý Hàn Mai nghe Lạp Tháp hòa thượng nói huých toẹt ra, cũng mỉm miệng cười, khi thấy Cát Tập Bách ra chiều ngượng ngùng, vừa thương vừa tội nghiệp, quắc mắt nhìn Lạp Tháp hòa thượng nói :

- Thôi, đừng làm khó y nữa!

Vừa định an ủi Cát Tập Bách vài lời, đã thấy chàng từ trên cổ lấy xuống một vật, hai tay trao ra trước mặt Lý Hàn Mai, ngập ngừng nói :

- Nhạc mẫu, đây là do nghĩa phụ lúc lâm biệt đã đeo cho Bách nhi, xin nhạc mẫu hãy nhận lấy!

Lý Hàn Mai đang ngạc nhiên, vừa định hỏi, thấy đó là một mảnh ngọc cổ, bèn đón lấy trong tay chú mắt nhìn.

Bỗng nghe Lạp Tháp hòa thượng hướng ra cửa phòng chấp tay nói :

- Lão thí chủ! Hòa thượng này xin báo tin mừng với lão thí chủ, phải cùng hòa thượng này uống một bữa thỏa thích chứ!

Chỉ thấy rèm cửa lay động, Giang lão cười hô hô đi vào, hướng về Lạp Tháp hòa thượng vòng tay thi lễ nói :

- Đại hòa thượng quả là Phật pháp vô biên, cả gia đình Giang Nghiêu Thần này kể như đã nhận chịu hết công đức của đại hòa thượng, chẳng những đánh đuổi cường đồ, cứu mạng cả gia đình lão hủ, thu hồi tổ nghiệp, mà cả chung thân đại sự của Dao nhi cũng được tác thành, lão hủ thật quá là vui sướng.

Đoạn lại buông tiếng cười vang.

Lạp Tháp hòa thượng cũng cười theo nói :

- Vị sư diệt nghèo hèn này của bản tăng thật quá trèo cao, ngay cả lễ vật đính hôn cũng chẳng có!

Đoạn quay sang Cát Tập Bách nói tiếp :

- Bách nhi, hãy đến khấu kiến gia gia mau, nếu như người khôn khéo một chút, bản lĩnh của gia gia người e người hưởng dùng không hết đấy!

Cát Tập Bách thấy Giang lão tuổi đã ngoài bảy mươi, râu mày tóc đều bạc phơ, dáng người cao to vạm vỡ, tinh thần quắc thước như người trung niên, đôi mắt hồ đầy vẻ uy nghiêm và sáng rực tinh quang, hiển nhiên nội ngoại công đều đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, nghe sư thúc nói vậy, liền tiến tới một bước, quỳ xuống dập đầu lạy bốn lạy.

Giang Nghiêu Thần lòng vui như mở hội, hai tay đỡ Cát Tập Bách dậy, mở to mắt nhìn chàng, dĩ nhiên anh tuấn dễ thương hơn khi người đầy bùn đất nhiều, càng vui sướng đến mức không thốt nên lời.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Lý Hàn Mai bật lên một tiếng kinh ngạc, mọi người đều hướng mắt nhìn về phía bà, chỉ thấy bà trong tay cầm món vật của Cát Tập Bách, lật qua lật lại, xem tới xem lui.

Giang Nghiêu Thần và Lạp Tháp hòa thượng cùng tiến đến hỏi :

- Đó là gì vậy?

Lý Hàn Mai nguyền cho hòa thượng một cái, cười nói :

- Sư huynh phen này đã lầm rồi, Bách nhi chẳng nghèo hèn đâu! Phụ thân hãy xem, đây đâu phải là vật trang sức thường!

Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần chẳng những là lão giang hồ, mà còn là hậu duệ quan liêu, biết nhiều hiểu rộng, đón lấy vật ấy xem, ngoại hình là một ngọc quyết, trong suốt và ẩn vân xanh biếc, nhìn mặt này có thể thấy hình tượng Cung Ly trong bát quái, nhìn mặt kia thì là một chữ Bính.

Giang Nghiêu Thần trao ngọc quyết cho Lạp Tháp hòa thượng và nói :

- Đại sư hẳn từng nghe lệnh sư nói về Ly Minh Song Quyết chứ? Đó thật là bảo vật vô giá, nhưng đáng tiếc...

Lạp Tháp hòa thượng đón lấy xem, liền đã hiểu ra, tiếp lời :

- Đáng tiếc là chỉ có một nửa, còn nửa kia đã bị thất lạc phải không?

Đoạn trao trả ngọc quyết cho Lý Hàn Mai và nói :

- Mai kia Dao nhi hẳn sẽ có kỳ ngộ! Vậy xem ra nhân duyên này là do tiền định, không lâu nữa sẽ châu liên bích hợp, lão thí chủ đâu cần lo nghĩ nhiều. Sư muội hãy cất giùm cho Dao nhi trước, đến lúc hẵng lấy ra ghép đôi cho hai trẻ!

Sau đó, lại bảo Từ Ngọc Nhi khấu kiến Giang Nghiêu Thần.

Lý Hàn Mai đưa mắt nhìn công công, chỉ mỉm cười lặng thinh.

Giang Nghiêu Thần có lẽ đã vui sướng đến mức hồ đồ, cứ ngắm nhìn gương mặt ngây thơ của Từ Ngọc Nhi, như có vô vàn tâm tư mà không sao bày tỏ được.

Lý Hàn Mai hiểu ý, bèn thay Từ Ngọc Nhi kể sơ lược về thân thế của nàng.

Giang Nghiêu Thần vừa nghe con dâu kể, vừa đắm chiêu suy nghĩ, sau cùng ông nước mắt chảy dài và không ngớt thở dài.

Từ Ngọc Nhi bị Giang lão bung lấy mắt ngắm nhìn, đã thẹn đến mặt đỏ bừng, lại nghe Lý Hàn Mai kể thân thế mình, và thấy Giang lão mắt ngập lệ, lòng xúc động bồi hồi, bất giác “oa” một tiếng, úp mặt vào giữa hai đùi Giang lão khóc sụt sùi.

Lạp Tháp hòa thượng, Cát Tập Bách và cả Lý Hàn Mai thấy đều ngờ ngẩn, chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

Giang Nghiêu Thần từ từ đỡ Từ Ngọc Nhi lên, ôm vào lòng, cổ nén nước mắt tuôn trào, thê thiết nói :

- Ngọc Nhi, đừng khóc, lão phu có điều hỏi ngươi!

Lập Thập hòa thượng cất bước tiến tới, chắp tay mỉm cười nói :

- Lão thí chủ, xin thứ cho bản tăng mạn phép hỏi, xưa kia thí chủ bố thí rộng rãi, kết nhiều thiện duyên, có từng cùng Lý Lương Mưu đại nhân hứa nguyện không vậy?

Lý Hàn Mai giật mình, hết nhìn Giang lão, Lập Thập hòa thượng, lại nhìn Từ Ngọc Nhi, lòng hết sức thắc mắc, nhưng lại không dám lên tiếng hỏi.

Giang Nghiêu Thần tay trái chìa ra, nhìn Lập Thập hòa thượng nói :

- Đại sư, xin mời ngồi trước đã!

Đoạn quay sang Lý Hàn Mai và Cát Tập Bách, cũng chìa tay nói :

- Hai người cũng ngồi xuống đi!

Lý Hàn Mai giờ mảnh ngọc quyết trong tay lên nói :

- Phụ thân nói về vật này phải không?

Rồi thì đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng có vẻ băng khuâng, đang ngồi trên một chiếc ghế vuông nhỏ ở bên dưới, hiển nhiên lòng rất hồi hộp.

Giang Nghiêu Thần lắc đầu nói :

- Đó thì từ từ hẵng nói, cũng may là đại sư đã vạch trần, châu liên bí hợp, nhân duyên tiền định, đến lúc ấy không chừng còn có sự gấp gờ lớn hơn. Giờ mọi người hãy đến đây, xem sau cổ của Ngọc Nhi.

Lập Thập hòa thượng và Lý Hàn Mai liền đi đến gần, Cát Tập Bách cũng đứng sau lưng hai vị tiền bối.

Chỉ thấy Giang lão tay ôm Từ Ngọc Nhi, gác mặt nàng lên khuỷu tay trái, tay phải vén cổ áo nàng ra, hiện rõ một nốt ruồi son to cỡ đồng tiền.

Lập Thập hòa thượng với Cát Tập Bách cả ngày trời cũng không phát giác và Lý Hàn Mai từng xoa bóp điều thương cho nàng cũng không trông thấy, vậy sao Giang lão mới đây đã phát hiện ra thế nhỉ?

Thì ra thời kỳ ấy phụ nữ thủy đều mặc áo cổ cao, lại để tóc dài xổ ra sau gáy, sao có thể nhìn thấy được?

Còn bây giờ Từ Ngọc Nhi đang mặc chiếc áo dài nam to rộng, đầu chít khăn nhỏ, mái tóc đen thắt trên đỉnh, lúc nàng vái lạy Giang lão, thân trên cúi xuống, cổ áo rộng phanh ra, ánh nến soi vào, nốt ruồi to dĩ nhiên đập vào mắt Giang lão rồi.

Thế là, liền khơi dậy một ấn tượng đã khắc sâu trong lòng Giang lão hơn ba mươi năm qua, mặc cho Giang lão rần ròi đến mấy cũng không cảm lòng được, hai gòong lệ anh hùng chảy dài.

Mọi người sau khi phát hiện nốt ruồi son trên cổ Từ Ngọc Nhi, thấy đều hết sức lấy làm lạ.

Chỉ nghe Giang lão nói tiếp :

- Nếu lão phu đoán không lầm, Ngọc Nhi chính là ngoại tôn nữ của lão phu!

Lý Hàn Mai với Cát Tập Bách càng thêm thắc mắc, không hẹn cùng đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi.

Ngay cả bản thân Từ Ngọc Nhi cũng lấy làm lạ, bởi trước nay nàng chưa từng nghe mẫu thân đề cập đến nàng có một ngoại công họ Giang.

Cát Tập Bách bởi đặc biệt thân thiết với Từ Ngọc Nhi, hơn nữa lại do thâm nương gửi gắm lúc lâm biệt, nên càng quan tâm hơn, vừa định tiến đến hỏi thì Lập Thập hòa thượng như sực nhớ ra điều gì, bỗng hỏi :

- Ngọc Nhi, ngươi có nhớ sau cổ mẫu thân ngươi cũng có một nốt ruồi son giống vậy không?

Từ Ngọc Nhi lòng mừng khôn xiết, quay lại nhìn Giang lão nói :

- Lão nhân gia là ngoại công của Ngọc Nhi thật rồi!

Đoạn rúc vào lòng Giang lão, khóc thút thít gọi :

- Công công! Công công!

Giang Nghiêu Thần lòng thật xót xa lẫn vui sướng, cười nói :

- Ngọc Nhi, người có từng nghe mẫu thân người nói là có một ngoại công này hay không?

Từ Ngọc Nhi ngược mặt lên, nước mắt ràn rụa, lắc đầu, nhìn mọi người nói :

- Không, nhưng mẫu thân có nói, bản thân lão nhân gia ấy cũng không biết mình có phải họ Lý hay không. Năm năm trước, trên lưng mẫu thân có nổi một mụn nhọt, Ngọc Nhi đắp thuốc cho lão nhân gia ấy, đã phát hiện trên cổ lão nhân gia ấy có một dấu đỏ to. Ngọc Nhi hỏi lão nhân gia ấy có đau không, thế là lão nhân gia ấy đã nói là Ngọc Nhi cũng có một dấu đỏ như vậy.

Lập Thập hòa thượng lại hướng về Giang lão chấp tay cười nói :

- Lão thí chủ, hôm nay thật sao phúc cao soi, hỷ sự trùng trùng, bản tăng dám bảo đảm, nếu lệnh ái đã mất tích vào lúc Lý tướng quân bị cướp ở Lam Quan hồi ba mươi lăm năm về trước, và được một bà lão công trên lưng, vậy thì không sai rồi!

Giang lão cười ha hả, gật đầu nói :

- Không sai chút nào, lúc bấy giờ lão hủ đang phục vụ dưới trướng Lý tướng quân, được Lý tướng quân ưu ái, xem thân quyến lão hủ như người nhà, luôn kề cận nhau, hôm ấy Lý tướng quân thống soái vào Giang Tây, lão hủ theo đại quân đi trước, gia quyến theo sau, do nhị thiếu gia của Lý tướng quân hộ tống. Lúc ngang qua Lam Quan thì gặp bọn phi chận cướp, nữ quyến cơ hồ chết hết, Hàn Mai nhờ lão đại của lão hủ áp tải lương thảo từ phía sau xông lên giải cứu...

Lập Thập hòa thượng cười to tiếp lời :

- A Di Đà Phật! Đúng là người lành có trời phò hộ, lúc ấy bản tăng đi theo gia sư, cùng Xích Mi sư thúc đến Tuyết Sơn phó ước, ngang qua Lam Quan, thấy bọn phi đồ đang ra tay tàn sát, gia sư thấy vậy bèn bảo bản tăng tích chút công đức, nhưng tiếc là đã quá muộn, khi đánh đuổi xong bọn Xích Độc giáo, gia quyến của Lý tướng quân đã chết hết, không sao cứu được, may nhờ Xích Mi sư thúc tỉnh mắt, đã phát hiện một bà lão trọng thương trong lùm cỏ, trên lưng công một bé gái chừng hai tuổi, còn đang giãy giụa, bèn đích thân cõng đưa bé ấy ra, bà lão đưa tay chỉ bé gái sau lưng, rồi tắt thở...

Mọi người giờ mới hiểu ra, Lý Hàn Mai, Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi đã nước mắt chảy dài.

Giang Nghiêu Thần lúc này đã kích động đến cực độ, ôm lấy Từ Ngọc Nhi, run giọng nói :

- Đại sư có thể kể được là ân nhân ba đời của nhà họ Giang này! Ngọc Nhi, hãy mau lay sư phụ người thêm mấy lay đi!

Ông án Từ Ngọc Nhi quỳ xuống trước mặt Lập Thập hòa thượng, rồi ông cũng phất tay áo, khom mình xá dài Lập Thập hòa thượng.

Lập Thập hòa thượng sợ nhất vái lạy, thấy vậy vội nói :

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! A Di Đà Phật!

Đồng thời đưa tay đỡ Giang Nghiêu Thần lại, nói tiếp :

- Lão thí chủ, thật là tội lỗi cho bản tăng, người xuất gia giúp người cần tai giải nạn, đó là bổn phận, sao gánh nhận nỗi đại lễ của lão thí chủ? Bây giờ lữ sâu rệu trong bụng hòa thượng này đang nổi loạn, hãy mang đến chút rượu ngon để dễ dành chúng thì hơn. Ngọc Nhi, người cũng đứng lên mau, theo đại cụ ma (mợ cả) đi ngủ một giấc cho khỏe, ngày mai còn phải lên đường!

Đoạn một tay kéo Từ Ngọc Nhi dậy, một tay đỡ lấy Giang Nghiêu Thần, quay sang Lý Hàn Mai cười nói :

- Nữ thí chủ hãy rộng lòng từ bi, hòa thượng này đã sắp không chịu nổi nữa rồi, xin hãy làm ơn làm phúc!

Mọi người nghe những lời bông đùa của Lập Thập hòa thượng, bất giác cười ồm lên.

Lý Hàn Mai đỡ lấy Từ Ngọc Nhi, Cát Tập Bách cũng vội đỡ lấy Giang lão, Lập Thập hòa thượng dẫn trước đi ra cửa phòng, bỗng nghe ông ở ngoài quát :

- Bách nhi, mau đi theo ta! Sư muội, mau ra nhà trước nghinh địch!

Câu sau cùng đã cất lên ở trên không, chứng tỏ hòa thượng đã tung mình lướt đi.

Giang Nghiêu Thần nắm lấy tay Cát Tập Bách, tung mình ra khỏi thư phòng, thấy cánh cửa ngăn ở cuối hành lang bên phải đã bị Lập Thập hòa thượng đẩy mở, đưa mắt nhìn, xa xa thấy tiền viện đã bốc cháy, cũng liền quát :

- Mai nhi, hãy bảo vệ sảnh thất này!

Rồi cấp lấy Cát Tập Bách tung mình qua cửa ngăn, phóng đi nhanh như chớp.

Cát Tập Bách bị cấp dưới nách, chỉ cảm thấy mình lướt đi như bay. Đưa mắt nhìn, hai bên tối om, ánh lửa đang ở phía trước bên phải.

Những chỗ đi qua toàn là vách đá cheo leo, có lẽ Giang lão đã đi theo đường tắt, chỉ cần nhẹ điểm chân trên mỏm đá hay cành cây là người đã vượt qua

vực thăm, một cái tung mình là hơn ba trượng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cát Tập Bách thấy vậy hết sức bội phục, thảo nào sư thúc đã bảo mình ở lại đây học luyện võ công, xem ra Trích Tinh Thủ của Giang lão hân có chỗ độc đáo, mình phải cố gắng học thêm chút bản lĩnh chân thực mới được.

Chàng vừa nghĩ đến đó, bỗng cảm thấy cánh tay Giang lão siết chặt, người đã rơi nhanh xuống, thoáng chốc đã hạ xuống trên một mái nhà, rồi liền cảm thấy người nhẹ đi.

Chỉ nghe Giang lão kể tai khẽ nói :

- Bách nhi, người hãy canh chừng ở đây, để gia gia xuống dưới giết sạch bọn tặc tử ấy!

Rồi chẳng chờ Cát Tập Bách trả lời, bóng người nhấp nhoáng, đã phóng đi về phía tiền viện.

Cát Tập Bách định thần, lấy Kim Ty Tỏa Long tiên ra cầm tay, đưa mắt nhìn quanh, thấy chỗ đang đứng là trung tâm trang viện, trước và sau đều có ba khu nhà, hai bên trái phải cũng có ba khu, gồm hộ viện, tường trang và lầu gác, hết sức hùng vĩ.

Ngoài tường trang tiếng người ồn ào, hậu viện và nhà ngang ở phía tây như đã dập tắt lửa, chỉ phía trái lửa vẫn còn ngút cháy.

Cát Tập Bách quét mắt tìm kiếm trên các mái nhà, thấy không có động tĩnh, xác định bọn ác tặc chưa vào đến nhà chính, không cần canh chừng trên mái nhà, lo chữa lửa trước thì hơn.

Ý đã định, liền tung mình phóng đi về phía sau dãy nhà bên trái, đến trước ngôi nhà sau cùng.

Còn cách chỗ cháy chừng bảy tám thước, chàng vừa định tung mình xuống, chợt thấy hai bóng người từ trong lửa phóng ra, đang định lên mái nhà.

Cát Tập Bách đầu để cho tặc đồ phóng lên, Tỏa Long tiên trong tay vung lên quát :

- Cầu tặc, hãy để mạng lại đây!

Nhắm ngay đầu tên tặc đồ phóng lên trước giáng xuống, đồng thời người cũng phóng xuống, thể tiên càn thêm nhanh và mạnh hơn.

Tặc đồ ấy cũng khá cao minh, người vừa cất lên, chợt nghe tiếng quát, chưa kịp ngước lên nhìn, bóng tiên và kinh phong đã xuống đến, nếu không có công lực tinh thâm, trên không ứng địch, nào phải chuyện dễ dàng.

Ngay trong khoảng khắc nguy cơ như ngàn cân treo sợi tóc ấy, chỉ thấy y thân trên ngã ra sau, hai tay vung ra, lộn vòng hạ xuống đất, tránh khỏi chiêu đột kích của Cát Tập Bách.

Tên kia thấy trên mái nhà có người, đồng bọn bị tấn công bất ngờ, buộc phải hạ xuống, ngọn đao sóng dày trong tay liền thi triển chiêu “Cửu Hòa Liệu Thiên” tấn công Cát Tập Bách đang hạ xuống, mũi đao đâm thẳng vào bụng chàng.

Cát Tập Bách như đã đoán trước có vậy, người đang trên không, trường tiên quát xuống, người càng hạ xuống nhanh hơn, chỉ cần may mắn khinh suất là không chết cũng thọ trọng thương.

Cát Tập Bách sau hai giờ nghỉ ngơi và được ăn no, tinh thần và thể lực đã hồi phục, chẳng chút nao núng, liền vận đề một hơi chân khí, hai chân một quyền chọi xuống, thân dưới cất lên, thân trên càng hạ xuống nhanh hơn.

Khi cách mũi đao đối phương chừng một thước, ta trường Tiên Thiên Nhất Khí công tung ra, đánh rơi binh khí đối phương, rồi thì lộn người, đã hạ xuống sau lưng đối phương.

Tặc đồ ấy mắt thấy chiêu “Cửu Hòa Liệu Thiên” tung ra, đối phương càng hạ xuống nhanh hơn, mũi đao đã gần trúng đích, vừa định tăng kinh đâm vào ngực đối phương.

Nào ngờ ý nghĩ vừa động, chợt cảm thấy chưởng phong ập đến, vội thu chiêu lách tránh, nhưng đã quá muộn, chỉ cảm thấy tay phải tê dại, đại đao đã bay vọt tay bay ngang đi, đồng thời người loạng choạng bật lùi năm sáu thước, va vào một trụ gỗ mới đứng vững lại được.

Tên tặc đồ bị Cát Tập Bách buộc hạ xuống khi nãy, đang đứng dưới mái hiên bên phải cách hơn trượng, lúc này đã thấy rõ đối phương là một thiếu niên thư sinh mà võ công lại cao thâm như vậy, hết sức kinh ngạc, lại thấy đồng bọn vì cứu mình đã bị trúng một chưởng của đối phương, tức giận quát :

- Tiểu tử thói tha từ đâu đến, dám can thiệp vào chuyện của Hồ Môn song ung, huynh đệ Trần Đồ Nam này? Mau báo ra danh tánh, để đại gia đưa tiểu cầu ngươi về tuổi vàng cho sớm.

Cát Tập Bách đầu còn màng đến Song ung với song thú, chỉ nóng lòng cứu hỏa, tức giận quát :

- Cậu tặc, chớ nhiều lời. Hãy tiếp chiêu!

Đồng thời, Tỏa Long tiên trong tay đã với chiêu “Thương Khôi Bát Lăng” quét vào ngang lưng đối phương.

Thiết Chủy Ưng Trần Đồ Nam thấy đối phương không trả lời mình, đã xuất thủ tấn công, đôi Hộ Thủ câu trong tay cũng chẳng hàm hồ, chờ cho trường tiên đối phương quét đến, tả câu từ dưới quét lên, móc vào thân tiên, đồng thời người sấn tới, hữu câu công vào huyết Kiên Tinh của Cát Tập Bách.

Một chiêu hai thức, đó là “Ngư Lạp Hà” (cá churong săn tôm) trong Nhị Thập Tứ Thức Sa Loan Kim Câu Pháp.

Cát Tập Bách chẳng ngờ đối phương lại có võ công cao như vậy, trường tiên của mình không thể để cho Hộ Thủ câu móc trúng, đồng thời vai trái cũng phải tránh né.

Tả hữu cùng lúc bị công, đành phải mạo hiểm, chân trái trượt ra sau, vai trái hạ xuống, co chân phải, người thụt xuống, trường tiên tay phải quét ra sau, công vào tên tặc đồ sử dụng đại đao, tay trái vận công sẵn sàng, chờ đối phương đến gần, công vào huyết Tử Độc ở cổ tay phải đối phương.

Ác tặc sử dụng đại đao là Thiết Trảo Ưng Trần Đồ Anh, y đứng dựa vào trụ gỗ, đang vận công điều thương, chẳng ngờ đối phương có thể nguy cấp tự cứu, trong lúc thu chiêu tránh né đã vung trường tiên quét đến, nhất thời bất phòng không sao tránh kịp, cườm chân trái đã bị quét trúng, xương cốt gãy nát, ngã ra đất rên la thảm thiết.

Cơ hồ cùng trong một lúc, Thiết Chủy Ưng Trần Đồ Nam cổ tay phải bị tả churong của Cát Tập Bách bổ trúng, rú lên một tiếng thảm thiết, bỏ chạy về phía hậu viện.

Nhưng ác tặc ấy đã đến ngày tận số, vừa chạy được mấy bước, Lạp Tháp hòa thượng đã hạ xuống trước mặt, tay áo phất ra, y liền cảm thấy mặt tối sầm, một luồng kinh lực ập vào ngực, đẩy y ngã ngửa ra sau, miệng phun máu tươi, nội tạng vỡ nát chết ngay tức khắc.

Cát Tập Bách thấy kẻ địch thọ thương đào tẩu, bèn vội lo cứu hỏa, cũng chẳng đuổi theo, quay người lao đến chỗ lửa cháy, vận thần công tả tiên hữu churong, chỉ hai ba lượt đã đánh đổ hai bức tường dày, ngăn cách lửa cháy lây lan.

Bỗng nghe tiếng đào tặc ngã xuống, liền liếc mắt nhìn, thấy một bóng người phóng vào biển lửa, nhận ra là sư thúc Lạp Tháp hòa thượng.

Chỉ thấy ông hai tay áo phất liên hồi, người xoay tít như chong chóng, chàng hoàng kinh la lên :

- Không được vậy!

Toan lao đến cứu. Nhưng lạ thay, Lạp Tháp hòa thượng người đến đâu lửa tắt đến đó, hệt như một con thú nuốt chửng lửa đỏ.

Lạp Tháp hòa thượng nghe tiếng Cát Tập Bách, ở trong biển lửa quát :

- Ngươi hãy mặc ta, mau ra tiền viện, bọn ác tặc kéo đến không ít cao thủ, để ta dập tắt lửa rồi sẽ đến ngay!

Cát Tập Bách giờ mới biết A Già Đà Công của sư thúc có thể khắc chế thủy hỏa, lửa cháy càng to, công lực A Già Đà Công càng mạnh, và còn có thể nhờ vào lửa đỏ gia tăng công lực, bèn nói :

- Bách nhi biết rồi!

Rồi thì tung mình lên mái nhà, phóng đi về phía tiền viện.

Vượt qua ba dãy nhà, đến trên một mái nhà, thấy tiền viện trên dưới bóng người lố nhố, có đến bảy tám tặc đồ chia thành ba nhóm.

Trong quảng trường, bốn người áo đen đang bao vây giáp công một mình Giang Nghiêu Thần, hai nữ tặc khoác khăn choàng đang giao thủ với Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai ở trước sảnh đường.

Ngoài ra trên mái dãy nhà thứ nhì, Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đang chia nhau đối phó với hai ác tặc.

Xem ra Giang lão với một chọi bốn vẫn không chút nao núng, hai tay không đón tiếp sáu món binh khí vẫn hết sức ung dung, chưa có hiện tượng thua bại.

Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai với ngọn tre xanh to cỡ ngón tay cái và dài chỉ năm thước trong tay, vung động vù vù, thuần dùng nội lực ứng phó với một đôi đại đao và một thanh trường kiếm, hết sức ung dung, hoàn toàn giành lấy thượng phong, khiến hai nữ tặc khoác khăn choàng cơ hồ không còn cơ hội hoàn thủ.

Đấu pháp với nội lực đối phó ngoại kinh này, Cát Tập Bách lần đầu tiên mới được chứng kiến.

Hai vị tiền bối giao thủ gay cấn, nhưng Cát Tập Bách nhận định chỉ thắng không bại, hoàn toàn không bận tâm, chỉ không yên tâm đối với Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi trên mái nhà bên trái.

Người mà chàng quan tâm hơn hết là Từ Ngọc Nhi, đối thủ của nàng là một lão nhân tuổi chừng sáu mươi, toàn thân y phục ngư nhân, sử dụng một mái dâm sắt, chẳng những kinh lực mạnh, mà chiêu thức cũng hết sức hiểm ác, toàn công vào hai má Từ Ngọc Nhi.

May là Từ Ngọc Nhi còn giữ được bình tĩnh, hơn nữa hôm nay lại được uống nhiều linh dược vào nhờ A Già Đà Công của Lạp Tháp hòa thượng giúp gia tăng công lực hơn gấp bội, mặc dù vất vả suốt nửa ngày trời, nhưng vẫn thần sung lực mãn, bảo nguyên thủ nhất, Thất Tinh Liên Hoàn sách thi triển Tam Ưng thức, phong tỏa mái dâm sắt của lão ngư ông, khiến đối phương không sao thi triển hết toàn lực được.

Lại nhìn Giang Uyển Dao, luận về võ công tuy cao hơn Từ Ngọc Nhi, nhưng vì nàng quá bước binh và ương ngạnh hiếu thắng, trước Từ Ngọc Nhi nhỏ tuổi hơn mình và vị hôn phu đang nhìn, nàng càng nóng lòng muốn đánh bại đối phương, chứng tỏ oai phong, trường kiếm trong tay luôn thi triển tuyệt chiêu, mạo hiểm thủ thắng, chẳng quản tiêu hao chân lực.

Nhưng đối phương tuy cũng là một thiếu niên võ phục tuổi chừng hai mươi, một đôi Vạn Tự đoạt chiêu thức tinh thuần và lại là một món binh khí ngoại môn chuyên móc lấy binh khí đối phương, biết rõ đối phương nóng lòng tranh thắng, nên chỉ thủ không công, cố ý làm tiêu hao chân lực nàng, và lại luôn miệng chế nhạo, buông lời sàm sỡ khiến nàng càng thêm tức giận.

Cát Tập Bách thấy vậy, thầm nhủ :

- Nha đầu này thật không biết lợi hại, đối phó với hạng cuồng đồ này hà tất phải nóng lòng, nếu tiếp tục thế này, không bại sao được?

Sợ vị hôn thê bị mắc lừa, chàng nắm chặt Tỏa Long tiên trong tay, vừa định cất tiếng báo Giang Uyển Dao lui ra, nhưng Giang Uyển Dao đã liếc thấy, liền quát :

- Hãy mặc bỏ cô nương, tránh ra mau!

Nàng những ngỡ Cát Tập Bách định ra tay giúp là có ý khinh khi mình, lòng càng thêm bức tức, nên vừa dứt tiếng, trường kiếm trong tay đã thi triển chiêu “Ngân Hà Tả Địa” trong Thiên Sơn kiếm pháp, người tung lên cao ba trượng, lượn một vòng trên không, đầu dưới chân trên, trường kiếm đâm thẳng vào mi tâm đối phương.

Chiêu thức chưa thi triển hết, người đã lộn ra sau lưng đối phương, trường kiếm quét ngay, công vào hạ bàn đối phương.

Thiếu niên ấy thân thủ cũng chẳng kém, không chờ trường kiếm của Giang Uyển Dao công đến đã nghiêng đầu sang bên, người vẫn đứng yên, và đã đoán biết đối phương hẳn sẽ đổi sang công vào hạ bàn, Vạn Tự đoạt tay trái quét ngược ra sau.

Đồng thời tung mình lên, Vạn Tự đoạt tay phải bỏ vào vai lưng Giang Uyển Dao, nhanh như chớp và ảo diệu khôn lường.

Cát Tập Bách thấy vậy cả kinh, định ra tay cứu giúp, nhưng lại sợ vị hôn thê không bằng lòng, còn như khoanh tay đứng nhìn thì càng sợ nàng thọ thương dưới tay kẻ địch, trong lúc nguy cấp chợt nảy ý, vội quát to :

- Xem đây!

Đồng thời tay trái vung lên, vờ như ném ám khí ra, buộc kẻ địch phải tránh né.

Giang Uyển Dao nóng lòng thủ thắng mới thi triển chiêu “Ngân Hà Tả Địa”, biết rõ là mạo hiểm, sợ trường kiếm bị binh khí của đối phương móc trúng, nên đột nhiên biến chiêu, hạ xuống phía sau địch, đôi công vào hạ bàn.

Nào ngờ trường kiếm nàng vừa quét ra, Vạn Tự đoạt đã phong tỏa mũi kiếm, lúc này Giang Uyển Dao người nằm trên mái nhà, đã không tiện dùng sức, lại chẳng thể nhanh chóng đứng lên, kinh phong đã ập đến phía sau.

Nàng vừa định buông kiếm lẫn xuống, bỗng nghe vị hôn phu quát to “Xem đây!”, biết là đã được cứu, liền thừa lúc đối phương tránh ám khí, tung mình lui ra, rồi lại thi triển tuyệt kỹ “Ngoan Đồng Cồn Tuyết” lần người theo đối phương.

Thiếu niên ấy mắt thấy đã sắp đắc thủ, chợt nghe tiếng quát, vội thu chiêu tự cứu, đồng thời còn đề phòng người phát ám khí ra tay đột kích, song đoạt chap lại, tung mình lui ra.

Nào ngờ sau khi lui ra, không thấy người phát ám khí, cũng chẳng thấy ám khí bay đến, mới biết bị đánh lừa, vừa định tung mình lao tới, đối phương đã đến dưới chân, ánh kiếm lấp loáng trước mắt.

Y vội đề khí tung mình sang trái, hạ xuống trên mái dẫy nhà ngang, lớn tiếng nói :

- Có giỏi thì đừng giở trò ám toán, hãy rút ra đây, dù hai đầu một, tiểu gia cũng sẵn sàng hầu tiếp!

Thái độ thật ngông cuồng, khẩu khí thật ngạo mạn.

Cát Tập Bách lúc này đã đứng đối mặt với thiếu niên ấy, cách nhau không đầy hai trượng, một người trên mái nhà ngang, một người trên mái nhà chính,

nghe đối phương buông lời khiêu chiến, thật không sao chịu nổi, trường tiên trong tay vung lên, vừa định tung mình sang.

Nhưng Giang Uyển Dao chưa muốn Cát Tập Bách xuất thủ, vội lớn tiếng quát :

- Người dám, xem bọn cô nương tha cho người không cho biết!

Đoạn như rồng mây, tung mình lao tới, trường kiếm trong tay vung lên thành một vòng sáng bạc, kèm theo tiếng gió rít phù chụp xuống đỉnh đầu đối phương.

Hai người lại tiếp tục giao thủ ác liệt Ngay khi Cát Tập Bách đang lo cho vị hôn thê quá mạo hiểm, e gặp bất trắc, bỗng nghe lão ngư phụ quát to :

- Tiệt tỳ muốn chết!

Chàng giật mình kinh hãi, sợ Từ Ngọc Nhi gặp nguy hiểm, liền tức thì tung mình về phía ấy.

Chỉ thấy Từ Ngọc Nhi đã bị bức lui ra xa đến mấy trượng, đang đứng bên ven mái nhà chính, Thất Tinh Liên Hoàn sách trong tay tuy vung động vu vu, nhưng chiêu thức không còn nhanh nhẹn như trước, trán đầm mồ hôi và hơi thở đã có phần gấp rút, may nhờ Tam Ứng kiếm pháp biến hóa thần xuất quỷ mật, lão ngư phụ tuy công lực thâm hậu, nhưng cũng không sao nắm bắt chuẩn xác, mái dầm sắt trong tay chiêu thức không dám sử dụng đến cùng, đều là giữa chừng hồi chiêu tự cứu.

Tuy vậy Từ Ngọc Nhi dẫu sao cũng tuổi còn trẻ, thiếu kinh nghiệm chiến đấu, thấy đối phương tới tấp tấn công, dầm sắt nặng nề, mấy lần chạm trúng binh khí mình, Liên Hoàn sách cơ hồ vượt khỏi tay, cánh tay đã bị chấn động đến ê ẩm, tuy gắng sức chịu đựng, nhưng không còn phản công nổi nữa.

Lão ngư phụ hình như cũng ngăn ngại chiêu thức quái dị của Liên Hoàn sách, mấy lần suýt bị quét trúng, nên luôn thận trọng đề phòng, không dám phóng tay tấn công.

Thế nên, mười phần công lực chỉ còn bảy phần, mới kéo dài đến lúc này chưa đắc thủ, nhất thời nóng lòng mạo hiểm, thi triển chiêu “Thiết Ngưu Xuân Canh” công vào huyết Khúc Tuyền của Từ Ngọc Nhi, lần này chiêu thức sử dụng đến cùng, quyết phải đắc thủ.

Từ Ngọc Nhi thấy vậy kinh hãi, vừa lúc Liên Hoàn sách từ dưới quét lên, quét vào đầu cổ đối phương, bị đối phương thụp người tránh khỏi, rồi sấn tới vung dầm, nhắm hạ bàn công đến, vội xoay tay vung sách, thi triển chiêu “Quái Mãng Phác Thực” trong Tam Ứng thức, thân sách nhũn ra, đầu sách quật trở xuống.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, trúng vào cán dầm sắt, vận kinh lực đè xuống rồi hất lên, móc câu trên đầu sách ngóc lên hơn thước, chỉ kém một phân là đã trúng vào huyết Thái Xung của lão ngư phụ.

Lão ngư phụ kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, buông tiếng quát to, vội ngã đầu ra sau, với thế “Lý Ngư Đảo Xuyên Ba” tung mình lui ra sau hơn trượng, mới định thần lại, rồi lập tức tung mình lao tới.

Từ Ngọc Nhi sớm đã lấy lại hơn sức nhân lúc lão ngư phụ lui tránh, quan sát tình thế, quấn Liên Hoàn sách vào tay, chờ đối phương lao đến gần, Liên Hoàn sách nhẹ vung ra, thẳng đuột nằm trên mái nhà, nắm chặt cán sẵn sàng xuất chiêu.

Cát Tập Bách lúc này đã đứng phía sau Từ Ngọc Nhi cách chừng sáu bảy thước, nép vào sau sườn nhà chỗ nối liền nhà ngang với nhà chính, thấy Từ Ngọc Nhi vẫn đứng bên ven mái, thấy đối phương lao đến mà cũng không chịu thừa cơ hoán vị, và lại còn ném Liên Hoàn sách xuống dưới chân, thật chẳng hiểu nàng định giờ trò gì, lòng hết sức lo lắng.

Lão ngư phụ có lẽ đã bại trong chiêu “Thiết Ngưu Xuân Canh”, hết sức bức tức, sinh lòng liều mạng, và cũng bởi quá cuồng ngạo, chẳng xem tiểu nha đầu ra gì, mới dám khinh xuất lao tới, nếu không nhờ công lực tinh thâm và giàu kinh nghiệm, e đã táng mạng rồi.

Khá khen cho Từ Ngọc Nhi người bé mọn to, định xuất kỳ bất ý mạo hiểm thủ thắng, chờ đối phương lao đến gần khoảng năm sáu thước, nhân lúc người đối phương còn đang trên không, dầm sắt quét ngang, nặng nề lách người sang bên, tránh khỏi dầm sắt, tay phải Liên Hoàn sách vung ra thẳng đuột, với chiêu “Độc Mãng Đãi Đầu” đâm vào huyết Đan Điền đối phương, nhanh và kỳ ảo khôn lường.

Lão ngư phụ chẳng ngờ có vậy, giật mình kinh hãi, thấy đầu sách đã đến gần bụng vội thóp bụng khom lưng, đồng thời dầm sắt chồm lên mái nhà, mượn sức tung người lên, ngờ đã có thể tránh khỏi chiêu công của đối phương.

Nhưng người đang ở trên không, liếc nhìn về phía quảng trường ở tiền viện, thấy bốn đồng bọn lúc này đang bị một lão nhân đuổi chạy lòng vòng, hết sức thâm nảo.

Trước sảnh đường khu nhà thứ nhì, hai nữ đồng bọn cũng bị một người đàn bà trung niên với một ngọn tre trong tay bốn cọt đến tay chân lúng túng, luôn gặp nguy hiểm, biết khó thể thủ thắng, đành giải quyết nha đầu này rồi hẵng tính.

Lão ngư phụ liền thi triển tuyệt kỹ thủy công “Long Hà Hí Lãng” lộn mấy vòng trên không, rồi hai chân chồm mạnh, lướt lui ra sau gần ba trượng, hạ xuống trước mặt Từ Ngọc Nhi.

Thừa thế dầm sắt vung ra, giáng xuống đỉnh đầu Từ Ngọc Nhi, quá nhanh và bất ngờ, Từ Ngọc Nhi dù linh lợi đến mấy phen này cũng khó thể thoát hiểm.

Cát Tập Bách thấy thấy nghĩa muội như vẫn chưa hay biết, chàng cả kinh thất sắc, muốn cứu cũng chẳng kịp, chỉ lặng người đứng nhìn.

Nào ngờ Từ Ngọc Nhi đã dự tính trước, tung mình lui đến trên mái sảnh đường khu nhà thứ nhì, bên dưới là Lý Hàn Mai đang ác đấu với hai nữ tặc.

Chờ cho dầm sắt của lão ngư phu quét đến, nàng lẹ làng trượt chân xuống theo triền mái nhà, chừng ba bốn thước, vừa vận tránh khỏi dầm sắt, hai mũi chân bấu vào kẽ ngói, người liền chững lại, Liên Hoàn sách quét ra và quát :

- Lão tặc, xuống dưới mau!

Lão ngư phu nào ngờ tiểu nha đầu tinh ranh đến vậy, dầm sắt đã dùng đến tám thành công lực giáng xuống, đang thầm mừng rỡ, chẳng ngờ dầm sắt đã rơi vào khoảng không, đối phương đã biến mất, bất giác ngăn người, cùng lúc ấy bỗng nghe “choang” một tiếng, Liên Hoàn sách đã chạm vào dầm sắt, bị cuốn vọt khỏi tay, chân vừa chạm trên mặt ngói, liền mất thăng bằng, người chúi tới trước.

Vừa lúc ấy, đầu Liên Hoàn sách bay thẳng đến, đâm vào ngực lão.

Lão rú lên một tiếng đau đớn, huyết Cực Tuyền trên vai phải đã bị đâm trúng, ngã sấp xuống mái nhà, đau đến ngất xỉu, lăn dài xuống mái nhà.

Cát Tập Bách thấy Từ Ngọc Nhi đã xuống đất tiếp tay với Lý Hàn Mai, bất giác thở phào như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, thấy lão ngư phu trọng thương rơi xuống, nghĩ mình mới xuất đạo giang hồ, không nên gây nhiều cường địch, lão ngư phu này xem ra cũng chưa phải kẻ thấp ác bất xá, hơn nữa lại không thù không oán, chẳng đành lòng tro mắt nhìn lão rơi xuống dưới quảng trường tan xương nát thịt.

Thế là, chàng liền tung mình lướt tới, vươn tay chộp lấy lão ngư phu xách lên, tung mình trở lên chỗ cũ, giải khai huyết đạo rồi lấy hai viên Tuyết Liên Hồi Mệnh đơn bỏ vào miệng lão, đắp thuốc lên vết thương xong, đặt lão nằm dựa vào vách, điểm huyết ngủ cho lão nghỉ ngơi.

Sau đó, chàng đứng lên, định tìm Giang Uyển Dao giúp nâng một tay và canh chừng kẻ địch, nhưng chàng vừa tung mình, bỗng thấy bốn bóng người từ dưới sảnh đường phóng lên, vượt qua mái nhà, lao thẳng về phía quảng trường tiền viện.

Chàng biết đó là hai nữ tặc bắt địch đào tẩu, Lý Hàn Mai với Từ Ngọc Nhi đuổi theo, liền tung mình đến đứng trên hiên, cúi nhìn xuống, chỉ thấy Giang lão với hai tay không thi triển tuyệt kỹ Trích Vân Thủ giao thủ với bốn kẻ địch, hoàn toàn giành lấy thượng phong.

Đằng kia, Lý Hàn Mai và Từ Ngọc Nhi chia nhau giao chiến với hai nữ tặc, áp đảo họ thoái lui lia lịa, thật hết sức ác liệt.

Lúc này, Giang lão bỗng tung mình lên, tay trái với chiêu “Bát Vân (vén mây) Quan Nhật” chộp ra và quát :

- Buông tay!

Một ngọn Tam Lăng Thấu Giáp Thủy từ phía sau công đến đã bị ông đoạt lấy, đồng thời lách người tránh khỏi một thanh trường kiếm từ phía trước bổ đến, hữu chưởng bổ vào cổ tay người ấy, bức lui đối phương sáu bảy bước, tay phải thu về, tay trái Thấu Giáp Thủy cùng lúc vung ra, hữu chưởng bổ vào cổ tay một người béo lùn dùng đao, Thấu Giáp Thủy ngạnh tiếp chiêu “Kim Châm Thâm Hải” của một lão nhân khác.

Hai món binh khí chạm nhau, “keng” một tiếng chát chúa, tia lửa tung tóe, đôi bên đều cảm thấy hồ khẩu ê ẩm, người béo lùn cổ tay bị chưởng bổ trúng, rú lên một tiếng đau đớn, thọ thương tung mình lui ra.

Đằng kia, Lý Hàn Mai sở dĩ lâu chưa giành được phần thắng là vì trong năm năm qua bà đã ở trong động tiềm tu Thiên công, thỉnh thoảng lại được sư phụ Trường Mi đại sư khuyên bảo, tính tình đã thay đổi, chỉ mong kẻ địch biết khó tự lui, không muốn giết người bừa bãi, nên chỉ quần thảo hai nữ tặc, tiêu hao khí lực của họ.

Đến khi Từ Ngọc Nhi vào cuộc, hai nữ tặc biết khó có thể thủ thắng, vội vàng đào tẩu, Lý Hàn Mai vốn không định đuổi theo, nhưng Từ Ngọc Nhi đã tung mình trước, vì sợ nàng gặp bất trắc, nên bà mới đuổi theo.

Lúc này thấy công công đã nổi giận, xuất thủ tấn công, Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi cũng toàn công vào chỗ yếu hại của kẻ địch, bèn cũng siết chặt ngọn tre xanh trong tay, chỉ hai chiêu đã đánh văng song đao của đối phương, đồng thời Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi cũng đã quán lấy trường kiếm của một nữ tặc khác, cũng định buộc đối phương buông tay.

Ngay khi ấy, trên mái nhà ngang bên trái bỗng vang lên một tiếng rú thảm thiết.

Cát Tập Bách nghe vậy liền vội tung mình, thi triển khinh công phóng đi về phía ấy.

Hãy nói về Giang Uyển Dao bởi thiếu kinh nghiệm chiến đấu, lại cao ngạo hiếu thắng, đối mặt với cường địch đã nóng nảy rồi, trường kiếm trong tay luôn bị Vạn Tự đoạt của đối phương khắc chế, không sao thi triển toàn lực được.

Khi thấy Cát Tập Bách đứng xem, sợ bề mặt nên luôn sử dụng hiểm chiêu, tuy thắng thế trong một lúc, nhưng khí lực đã tiêu hao rất nhiều.

Cũng may Thần Đoạt Thủ Lao Anh Tài là người khá chính phái, thấy nàng là một cô gái xinh đẹp và tính tình nóng nảy, không khỏi sinh lòng thương hại nương tay, đến khi bị nàng hai lần ám toán, và phát giác Cát Tập Bách đứng ngoài trợ oai, y mới tức giận thi triển tuyệt chiêu.

Lao Anh Tài tránh khỏi chiêu “Ngân Hà Tả Địa” của Giang Uyển Dao, tung mình lui đến nhà ngang bên phải, phản công vào lưng và vai Giang Uyển Dao, Cát Tập Bách thấy nguy cầm gươm phát ám khí, buộc Lao Anh Tài phải tung mình lui ra.

Giang Uyển Dao thừa cơ thi triển tuyệt kỹ “Ngoan Đồng Cỗn Tuyết” đuổi theo đột kích, Lao Anh Tài đành thoái lui lần nữa, và nghĩ kể dụ Giang Uyển Dao báo phục.

Giang Uyển Dao quả nhiên mắc lừa, quát lui Cát Tập Bách, lao tới vùng kiếm bỏ vào mặt Lao Anh Tài.

Lao Anh Tài thấy nàng lao đến nhanh như chớp, vờ ra vẻ kinh hãi, nghiêng người tránh khỏi trường kiếm, lướt ngang sang bên hơn trượng, vờ sẩy chân loạng choạng bảy tám bước mới đứng vững lại được.

Giang Uyển Dao một lòng cầu thắng, tung mình đuổi theo quát :

- Đứng hòng đào tẩu!

Trường kiếm thi triển chiêu “Vân Long Tam Hiện” công vào mặt, ngực và bụng Lao Anh Tài, một chiêu ba thức nhanh khôn tả.

Lao Anh Tài không lui tránh nữa, Vạn Tự đoạt với chiêu “Phân Hoa Phát Liễu” đỡ gạt chiêu “Vân Long Tam Hiện” của Giang Uyển Dao.

Rồi chẳng chờ nàng biến chiêu đổi thức, Vạn Tự đoạt tay trái bỏ vào đầu gối Giang Uyển Dao, đồng thời Vạn Tự đoạt tay phải đâm vào mi tâm đối phương. Một chiêu hai thức, đòn trả đũa hết sức hung hiểm.

Giang Uyển Dao vốn đã sức cùng lực kiệt, cố gắng tấn công cũng chỉ như tên hết đà, sao bì được với Lao Anh Tài bình tĩnh ung dung, tâm bình khí hòa.

Hơn nữa lại là phận nữ lưu, chưa từng lịch luyện, tuy nghệ xuất danh môn, nhưng khó có thể duy trì được lâu.

Đồng thời lúc này lòng nàng tình yêu đã nảy mầm, tâm thần không khỏi bị chi phối, Thiên Sơn kiếm pháp tuy kỳ diệu, cũng không phát huy được uy lực, mà trái lại còn luôn bị khắc chế.

Giang Uyển Dao cắn răng cố sức xuất chiêu, khổ đấu đến mười mấy hiệp, bỗng cảm thấy chân khí Đan Điền tàn mạt, hai chân bủn rủn, kêu lên một tiếng thảng thốt, người đã ngất xỉu, ngã lộn đi năm sáu thước, nằm sấp trên mái nhà.

Thần Đoạt Thủ Lao Anh Tài biết nàng tình ranh, đã hai lần bị mắc lừa, sợ nàng lại tái diễn trò trước, không dám khinh suất tiến tới, thoáng chút chần chừ, bỗng lướt đi nhanh tới, Vạn Tự đoạt tay trái vờ công ra, Vạn Tự đoạt tay phải điểm thẳng vào huyệt Phụng Phủ của Giang Uyển Dao, định chế ngự nàng rồi ra tay bắt sống.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, bỗng có hai bóng người cùng lúc lao đến, kinh phong chia nhau từ phía sau và bên hông ập đến, Lao Anh Tài dù phản ứng nhanh đến mấy cũng chỉ có thể tránh khỏi Tiên Thiên Nhất Khí chương công đến từ bên phải.

Còn Cách Không Đà Huyệt đến từ phía sau thì không sao tránh khỏi, huyệt Khúc Viên trên vai phải và huyệt Kiên Tĩnh trên tay trái đã cùng lúc bị Lạp Thập hòa thượng phát trúng, liền tức thì hai tay tê dại, đôi Vạn Tự đoạt rơi xuống mái nhà.

Lạp Thập hòa thượng người hạ xuống trước, chộp lấy Giang Uyển Dao xách lên, chân trái lật người Lao Anh Tài lên, không để cho y lẩn xuống đất.

Cát Tập Bách theo sau đến nơi, cung kính đứng bên nói :

- Sư thúc!

Lạp Thập hòa thượng quắc mắt, cười khẩy nói :

- Ngươi đến đây để làm gì? Hay là giả vờ không hay biết?

Đoạn đẩy Giang Uyển Dao tới và quát :

- Còn chưa mau cứu ý tình lại!

Cát Tập Bách vội hai tay đón lấy Giang Uyển Dao, lòng hết sức rối rắm, thuôn mặt ra nhìn Lạp Thập hòa thượng.

Lạp Thập hòa thượng thấy chàng ngờ ngẩn đứng yên, biết tâm ý chàng, càng thêm bức tức quát :

- Tiểu tử ngươi thật là cổ hủ, Dao nhi đã là người của ngươi rồi, còn câu nệ gì thọ thọ bất thân nữa? Cứu người là cần thiết hơn chứ!

Cát Tập Bách đỏ mặt, tim đập dữ dội, vội vâng lời đặt Giang Uyển Dao nằm trên đầu gối mình, lấy Phục Linh Dịch do Minh Tâm sư thái tặng cho ra, nhỏ mấy giọt vào miệng nàng.

Lúc này Lạp Thập hòa thượng đã xách Lao Anh Tài lên, đưa mắt nhìn, ngạc nhiên kêu lên :

- Ủa! Là hấn ư?

Cát Tập Bách nghe vậy ngước lên nhìn và nói :

- Còn một lão ngư phu nữa!

Lập Thập hòa thượng lại kêu lên một tiếng ngạc nhiên, cấp lấy Lao Anh Tài quát :

- Dẫn ta đi mau!

Hãy nói về Lập Thập hòa thượng với Cát Tập Bách đã giải cứu cho Giang Uyển Dao, sau đó xách Thần Đuột Thủ Lao Anh Tài lên.

Lập Thập hòa thượng vừa nhìn, hết sức ngạc nhiên thẳm nhủ :

- Tiểu tử này đã bị tà ma cám dỗ, đầu thân Ma giáo từ lúc nào thế nhỉ?

Lại nghe Cát Tập Bách nói là còn một lão ngư phu nữa, Lập Thập hòa thượng càng thêm ngạc nhiên, vội bảo Cát Tập Bách dẫn ông đi.

Cát Tập Bách nhận thấy sự thúc về mặt khác lạ, lòng biết không ổn liền bồng Giang Uyển Dao lên, thi triển khinh công phóng đi về phía chỗ giấu lão ngư phu.

Khi đến nơi, Cát Tập Bách “ùa” lên một tiếng sùng sốt, lão ngư phu đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Lập Thập hòa thượng trở mắt nhìn chàng hỏi :

- Thật ra là chuyện gì vậy?

Cát Tập Bách bèn kể lại mọi sự, vì sợ trách mắng, chàng bổ sung :

- Đệ tử đã điếm vào huyết Hôn Ma của lão ta...

Lập Thập hòa thượng “hừ” một tiếng ngắt lời, quát :

- Ngươi tưởng ai cũng như ngươi, bị điếm huyết Hôn Ma là chắc chắn hôn mê hay sao?

Cát Tập Bách bất giác tức giận thẳm nhủ :

- Thật không ngờ lão ngư phu lại dám giờ trò với tiểu gia, tiểu gia có lòng tốt cứu lão, lão lại phong bế huyết đạo trước, giả vờ bất tỉnh rồi thừa cơ đào tẩu, lần sau quyết sẽ...

Chàng vừa nghĩ đến đó, Giang Uyển Dao ở trong lòng đã hồi tỉnh, trộm mắt nhìn Cát Tập Bách, bất giác đỏ mặt, nhưng không vùng vẫy kêu la, vẫn nhắm mắt giả vờ chưa tỉnh, lòng cảm thấy vô vàn ấm áp thoải mái.

Lập Thập hòa thượng thấy Cát Tập Bách đứng thờ ra, đã đoán biết chàng đang nghĩ gì, bèn trầm giọng nói :

- Đừng chậm trễ nữa, theo ta ra phía trước mau!

Lập Thập hòa thượng vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng cười hăng hắc vang lên từ phía sau.

Hai người liền tức thì quay phát lại, thì ra chính là lão ngư phu, chỉ thấy lão đứng yên trên mái nhà, thần khí sung mãn, hai mắt không chớp, hiển nhiên thương thế đã phục nguyên.

Cát Tập Bách vốn đã tức giận, vừa thấy lão ngư phu hiện thân đã cười hăng hắc quái dị và thần sắc như có vẻ khinh miệt mình, chàng sao có thể chịu nổi, liền đặt Giang Uyển Dao xuống, lớn tiếng nói :

- Sự thúc, chính là lão ngư phu này đây! Mau bắt lấy lão ta, đừng để lão ta tẩu thoát!

Đoạn vừa định tung mình lao tới, nhưng Lập Thập hòa thượng đã đưa tay trái ra cản lại, nhìn lão ngư phu buông tiếng cười vang.

Lão ngư phu có lẽ đã trông thấy Lập Thập hòa thượng đang tay xách tôn nhi mình, mặt liền lộ vẻ kinh hãi, tức giận quát :

- Giặc trọc kia, ngươi lại đầu thân Ma giáo, tiếp tay cho kẻ ác!

Cát Tập Bách nghe đối phương mở miệng đã mắng chửi sư thúc, lòng càng thêm tức giận, vừa định lao tới xuất thủ, nhưng thấy đối phương trong tay không có binh khí, và sư thúc lại cười, như là bạn quen, chàng bèn chững lại.

Lập Thập hòa thượng lúc này càng cười vang hơn, chẳng màng đến Cát Tập Bách đang tức giận, ném Lao Anh Tài ra và nói :

- Lão ma men, xem ra lão đã thêm rượu đến mức phát điên lên rồi, lại đến Thái Sử Độ này đòi rượu uống phải không?

Cát Tập Bách giờ mới nghĩ đến những lời mắng nhiếc của lão ngư phụ, bảo là sư thúc đầu thân Ma giáo tiếp tay cho kẻ ác, vậy có lẽ lão ngư phụ đã đến đây tìm bọn ma đầu rồi.

Lão ngư phụ thấy Lập Thập hòa thượng ném trả tôn nhi cho mình, vội đưa tay đón lấy, thấy không hề tổn thương, biết là đã được hòa thượng cứu giúp, thầm nhủ :

- Chính mình cũng đã được chàng thiếu niên đứng sau hòa thượng cứu giúp, không chừng Lập Thập hòa thượng này chính là đến đây cứu ông cháu mình cũng nên! Sao mình lại lỗ mắng chửi mắng bạn cũ thế này?

Bất giác hết sức hối hận, vừa định cất tiếng cảm tạ, đã thấy Lập Thập hòa thượng đi đến gần, không ngớt cười ha hả.

Lúc này Giang Uyển Dao ngồi dựa vào nóc nhà, hé mở mắt nhìn trộm, thấy Lập Thập hòa thượng ném kẻ địch đã bắt được cho lão ngư phụ, và lại còn cười với đối phương, hết sức tức giận thầm nhủ :

- Hòa thượng này sao lại thế nhỉ? Lại đi làm quen với kẻ địch thế này?

Nhưng vì còn đang giả vờ hôn mê, sao lại có thể lên tiếng hỏi? đành để bụng thắc mắc.

Chỉ nghe Lập Thập hòa thượng cười nói :

- Lão thật là hồ đồ, mấy người hôm nay kéo đến Thái Sử Độ này thật ra để làm gì? Ngay cả hòa thượng này cũng bị lão làm cho hồ đồ mất!

Vừa nói vừa tiến tới, lấy ra hai viên dược hoàn, nhét vào miệng Lao Anh Tài, rồi giải huyệt cho y.

Lão ngư phụ mắt nhìn Lập Thập hòa thượng, lòng cũng hết sức thắc mắc, nghe hòa thượng hỏi vậy, không sao trả lời được.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng thét thảm thiết của nữ nhân từ tiền trang vọng đến, Cát Tập Bách hối hả nói :

- Sư thúc, đến tiền trang cứu người mau!

Thần Đoạt Thủ Lao Anh Tài được Lập Thập hòa thượng giải huyệt và cho uống thuốc, giờ đã hồi tỉnh, vừa đứng bật dậy, thấy Lập Thập hòa thượng đứng bên cạnh và có cả gia gia, y chẳng rõ đã bị ai điểm huyệt, nhưng khẳng định là Lập Thập hòa thượng đã cứu mình, liền quỳ xuống vái lạy nói :

- Đa tạ đại sư đã cứu mạng!

Lập Thập hòa thượng lách người sang bên, niệm câu “A Di Đà Phật”, nhẹ phát tay áo, đỡ Lao Anh Tài dậy và quát :

- Lạy gì chứ? Nếu không nhờ y đến kịp lúc, e ngươi đã thọ thương dưới tay hòa thượng này rồi!

Trong lúc nói, đưa tay chỉ Cát Tập Bách.

Lao Anh Tài đưa mắt nhìn theo hướng chỉ, thấy đó chính là thiếu niên đã quát dọa mình và phía sau chàng còn có vị cô nương đã động thủ với mình.

Sao hòa thượng lại nói là may nhờ chàng đến kịp lúc, đã giải nguy cho mình thế nhỉ?

Trong lòng thắc mắc, nhưng lại chẳng tiện hỏi, chỉ trở mắt nhìn Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao.

Lão ngư phụ cũng rất ngạc nhiên, vừa định hỏi rõ, nhưng nghĩ đến cuộc chiến ở tiền trang, chẳng rõ đồng bọn thắng bại ra sao, nghe tiếng thét thảm thiết vừa rồi, rất giống của Nam Hải song nữ, nghĩ cứu người cần thiết hơn, bèn kéo tay áo Lập Thập hòa thượng nói :

- Đi nào! Để xem hòa thượng thật sự đã giờ trò trống gì?

Đoạn liền phóng đi về phía tiền viện.

Lập Thập hòa thượng gật đầu :

- Được, lão hãy tự đi mà xem!

Rồi nắm lấy tay Lao Anh Tài, theo sau lão ngư phụ phóng đi.

Cát Tập Bách vội bồng Giang Uyển Dao lên, thấy mọi người bỏ đi chẳng màng đến mình, nhất thời không biết có nên đi theo hay không, đứng ngây ra tại chỗ.

Sau cùng, chàng đầu sao cũng lo cho sự thúc, vừa định tung mình đuổi theo, nào ngờ Giang Uyển Dao bỗng vùng mạnh, đã tự đứng lên.

Thì ra Giang Uyển Dao vừa nghe Lạp Tháp hòa thượng đã bỏ đi, liền hé mắt nhìn quanh, thấy trên mái nhà đã không còn người, mình để cho vị hôn phu bồng trên tay thế này, thật cảm thấy hết sức thoải mái.

Nhưng nàng tính trẻ con chưa dứt, lòng tình nghịch lại nổi lên, chờ cho Cát Tập Bách chân vừa động, liền tức thì vùng mạnh, đứng chân xuống đất, vờ giận dỗi quát :

- Rõ ngốc! Có gan hãy đi theo bốn cô nương!

Rồi thì tung mình, phóng đi về phía hậu viện, bóng người nhấp nhোáng, chớp mắt đã mất dạng.

Cát Tập Bách sau một thoáng ngẩn người, vội la lên :

- Không được vậy!

Đồng thời cùng mình đuổi theo. Giang Uyển Dao thấy mưu kế thành công, khoái trá cười thầm, cố ý chân bước xiêu vẹo, phóng qua phóng lại trên mái nhà.

Cát Tập Bách ngỡ là chân nàng thợ thượng, lòng càng thêm lo lắng, mấy lần định cất tiếng quát ngăn, nhưng khổ nỗi lại không biết xưng hô thế nào, đành bối rối đuổi theo.

Mắt thấy đã sắp đuổi kịp, hai tay vươn ra định tóm lấy nàng, nhưng chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, nàng đã lạng người sang bên, không để cho Cát Tập Bách bắt được.

Cát Tập Bách vừa đuổi theo vừa la to :

- Không được vậy! Không được vậy!

Giang Uyển Dao càng thêm trên cột chàng, không ngớt rên la :

- Ôi da! Ôi da!

Cát Tập Bách bức tức, đứng lại không đuổi theo nữa. Giang Uyển Dao cũng dừng lại, dừng lại trên nóc nhà ngang bên phải, tay bùm hai cổ chân rên rí :

- Ôi da! Đau quá... mình đau thế này mà chẳng ai màng đến, lại còn hiếp đáp mình nữa, mình phải mách với gia gia mới được!

Cát Tập Bách thấy nàng làm bộ làm tịch như vậy, biết là đã bị mắc lừa, lại chẳng thể bỏ mặc, nhưng lại sợ nàng nổi tính bướng bỉnh làm dữ, không dám đến quá gần, định dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên bảo, lại chẳng biết nói sao, sợ không khéo lại khiến nàng nổi hung tính, càng khó thu xếp, đành thăm thò dãi.

Nhưng thấy dáng vẻ tội nghiệp của nàng, tuy biết là nàng giả vờ mà cũng không khỏi sinh lòng thương hại.

Sau cùng, chàng đành nhường bước khuất phục, nhỏ nhẹ cất tiếng gọi :

- Dao muội!

Từng bước tiến đến gần, cười nói :

- Kể như lỗi ở ngu ca, cho xin lỗi được không?

Giang Uyển Dao đã bị một tiếng “Dao muội” của chàng khuất phục, thích thú bật cười khúc khích, nhưng lại phụng phịu :

- Ai bảo hiếp đáp người ta, không chịu đâu!

Cát Tập Bách đã đi đến trước mặt nàng, đứng lại cách chừng ba thước, mặt đỏ bừng ấp úng nói :

- Vậy... ngu ca... biết phải làm sao đây?

Chàng quả thật sợ Giang Uyển Dao không bằng lòng, chẳng dám tiến tới thêm nữa, kéo khiến nàng la hét lên thì càng khổ.

Giang Uyển Dao ngẩng lên liếc mắt nhìn, thấy dáng vẻ ngượng ngùng của Cát Tập Bách, bất giác hai tay che mặt, khúc khích cười trộm, hai chân chỗi lên mặt ngói lộp cộp, lại khẽ cất tiếng rên rí.

Giang Uyển Dao làm vậy hiển nhiên là tạo cơ hội cho Cát Tập Bách đến gần, rồi tìm cách thu phục chàng.

Cát Tập Bách dĩ nhiên không biết mưu mẹo của nàng, vội đi nhanh đến, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, thương xót hỏi :

- Chân của Dao muội sao rồi?

Đoạn đưa tay nâng chân Giang Uyển Dao lên.

Giang Uyển Dao có lẽ đã thử ra tình cảm chân thành của vị hôn phu dành cho mình, đặc ý luôn miệng xuyết xoa, để cho chàng tha hồ âu yếm.

Cát Tập Bách ngỡ là cô chân nàng thọ thương không đi được nữa, bèn sốt sắng kê tai nàng nói :

- Hay là để ngu ca bồng Dao muội đi, khi đến tiền viện...

Nói đến đó bỗng cảm thấy gương liền ngưng lại.

Giang Uyển Dao giờ mới nghĩ đến hai người ở trên mái nhà quá lâu, cuộc chiến ở tiền viện chẳng rõ đã ra sao, lòng lo cho sự an nguy của công công và mẫu thân, lại nghe Cát Tập Bách đòi bồng mình đi, tiền viện có quá nhiều người, mắc cỡ chết còn gì?

Nên chẳng chờ Cát Tập Bách dứt lời, nàng đã đứng phắt dậy, tung mình và quát :

- Đi mau!

Dứt tiếng, người đã lướt đi xa hơn hai trượng.

Cát Tập Bách ngăn người, thấy nàng phóng đi như bay, nào có đau cổ chân gì đâu, rõ ràng là trêu cợt mình, bất giác thờ phào, liền cũng tung mình theo sau.

Luận về khinh công, hai người suýt soát nhau, thoáng chốc đã lần lượt đến trên hiên nhà tiền viện, đưa mắt nhìn xuống, sân vườn hoàn toàn tĩnh lặng, không một bóng người, không hện cùng bật lên một tiếng kinh ngạc, ngơ ngẩn nhìn nhau.

Chỉ thấy trong sảnh đường bên trái đèn đóm sáng choang, bóng người thấp thoáng và tiếng cười ha hả từ trong vọng ra.

Cát Tập Bách định hỏi Giang Uyển Dao, thấy nàng cũng lộ vẻ kinh ngạc, khẽ lẩm bẩm :

- Thật là chuyện lạ!

Cát Tập Bách vội hỏi :

- Thế nào? Nơi đó là...

Giang Uyển Dao mắt chăm chăm nhìn về phía ấy, trầm giọng nói :

- Đó là nơi thiết yến đãi khách của bọn ma đầu, chả lẽ...

Cát Tập Bách nghe vậy, lo lắng thâm nhủ :

- Chả lẽ bọn ma đầu đã mời cao thủ Ma giáo đến đây, giết hết người của phe mình, đang ăn mừng chiến công trong sảnh đường ấy hay sao?

Chàng vừa nghĩ đến đó, Giang Uyển Dao đã không dằn nổi, ngoác tay với chàng, rồi tung mình lao về phía sảnh đường ấy.

Cát Tập Bách sợ nàng hấp tấp, vội đưa tay cản lại, trầm giọng nói :

- Không được vậy!

Giang Uyển Dao bị chàng ngăn cản, chững người lại, quát mắt toan mắng, nhưng chợt nghĩ đến, có thể là chàng sợ mình đau chân thật, không cho mình mạo hiểm phóng xuống, tổn thương đến gân cốt, bất giác nghe lòng ngọt lịm, nuốt trở xuống những lời định mắng, nhoẽn miệng cười nói :

- Sao vậy? Ai đau chân thật kia chứ?

Cát Tập Bách cười thâm nhủ :

- Ta sớm đã biết nàng giả vờ rồi, nhưng có điều vì sợ nàng nóng nảy bộp chộp, xông vào trong sảnh bị hãm thân, nên mới ngăn cản đó thôi!

Nhưng chàng không nói ra, chỉ cười cười, khẽ nói :

- Để ngu ca thăm dò trước, Dao muội sau hãy đến!

Rồi chẳng chờ nàng trả lời, liền tức thì tung mình, nhẹ nhàng hạ xuống tiền viện.

Nhưng chàng chân vừa chạm đất, phía sau đã có người lao đến, vội lạng người sang bên bầy tám thước, ngoảnh lại nhìn, ra là Giang Uyển Dao, thằm nhủ :

- Nha đầu này cứ là hiểu thắng, để xem ngươi hiểu thắng đến mức nào cho biết!

Nhưng miệng không nói ra, đành để cho nàng đi theo, nhón nhén tiến về phía gian sảnh đường có ánh đèn.

Hai người một trước một sau đi đến trước sảnh đường ấy, bỗng nghe tiếng Lạp Tháp hòa thượng cười vang, tiếp theo là tiếng lão ngư phu cười nói :

- Lão gia đừng cười nữa, Lao Bằng này cũng là một người đàn ông huyết tính, lẽ nào không biết con người của lão gia? Chỉ trách Lao mỗ nhất thời lỗ mãng, chưa báo trước đã...

Chỉ nghe Giang Nghiêu Thần cười ha hả tiếp lời :

- Lão đệ, hai chúng ta giao tình thế nào? Chỉ hận Tam ma quá độc ác, Giang mỗ lại không muốn gây họa cho đời sau mới mai danh ẩn tánh, nhẫn nhục giả làm nô bộc, may nhờ Lạp Tháp đại sư đến đây, khiến bọn ma đầu...

Lạp Tháp hòa thượng tiếp lời :

- A Di Đà Phật! Hòa thượng này cũng là ngẫu nhiên gặp thôi. Nói ra thì hòa thượng này đến đây tìm Tam ma tính nọ, sao không báo cho hòa thượng này biết, hẳn là khinh thường hòa thượng này chứ gì? Hay là sợ hòa thượng này quấy rầy Lao đương gia một chung rượu?

Mọi người trong sảnh nghe vậy cùng cười ầm lên.

Chờ mọi người cười xong, lão ngư phu Lao Bằng mới đáp :

- Đại sư lại còn nói nữa, đại sư chuyên gây nghiệt trong hồng trần, hành tung vô định, bảo Lao mỗ biết tìm đâu kia chứ?

Tiếng một thiếu niên tiếp lời :

- Và cũng vì thời gian quá cấp bách, hai hôm trước, văn bối mới dò biết Văn Lĩnh tam ma sắp dời sào huyệt, sợ họ đi khỏi, phụ thù gia hận không biết ngày nào mới báo phục được, nên chẳng thể không hành sự vội vàng.

Giang Uyển Dao nhận ra đó chính là tiếng nói của thiếu niên áo đen đã động thủ với mình và mình suýt thọ thương dưới tay y, lòng đã cực kỳ căm hận, và lại nghe lời nói của y hoàn toàn là ngụy biện, vừa định xông vào, bỗng nghe Giang lão quát hỏi :

- Ai đó?

Tiếp theo là Lạp Tháp hòa thượng nói :

- Còn ai ngoài đôi tiểu oan gia ấy nữa? Ở trên mái nhà làm điệu làm bộ cho đã, giờ lại đến đây quấy rối!

Giang Uyển Dao vốn đã thù ghét Lạp Tháp hòa thượng vì đã cứu thiếu niên áo đen kia, giờ lại bị ông vạch trần chuyện riêng tư, càng thêm xấu hổ và tức giận, song chường đẩy ra, “âm” một tiếng, cửa sổ bật mở, đồng thời người cũng vọt qua, vào trong sảnh đường.

Cát Tập Bách chẳng ngờ có vậy, ngăn cản đã không kịp, buột miệng la lên :

- Không được vậy!

Đồng thời đã tung mình theo sau.

Giang Uyển Dao vừa vào đến bên trong sảnh, thấy một đám người cùng lúc từ bên bàn đứng lên, nhưng không thấy mẫu thân và Từ Ngọc Nhi, đồng thời phát hiện đối thủ đang đứng ở chiếc ghế thứ ba phía dưới bên trái Lạp Tháp hòa thượng, hai tay buông thõng cung kính.

Nàng lúc này hệt như một con hổ cái, chân vừa chạm đất đã đưa tay trở vào Lao Anh Tài quát :

- Tiểu tử, ngươi thật khéo ngụy biện, nói gì hành sự vội vàng, bọn ác đồ các ngươi rõ ràng là có dự mưu, phái người phóng hỏa trước...

Mọi người trong sảnh nghe nàng quát mắng, thấy đều hết sức kinh ngạc.

Cát Tập Bách cũng vừa đứng vững chân, đã nghe Giang Uyển Dao lớn tiếng quát mắng, mặc dù lời lẽ gay gắt, nhưng nghĩ mắng cũng có lý, nên để mặc cho nàng phát tiết lửa giận trong lòng, không lên tiếng can ngăn.

Nhưng nàng mắng chưa dứt lời, Giang lão đã đỏ bừng mặt, bóng người nhấp nháy, đã đến trước mặt Giang Uyển Dao, quát to :

- Dao nhi, không được nói vậy!

Rồi thì kéo nàng vào lòng, nắm chặt hai vai không cho nàng phát tác.

Lập Thập hòa thượng cũng vội đứng lên, hướng về nhóm Lao Bằng, chấp tay thi lễ nói :

- A Di Đà Phật! Trê con nói năng bừa bãi, xin các vị thí chủ chớ trách!

Đoạn quay sang quát mắt nhìn Cát Tập Bách quát :

- Nghiệt chương, còn chưa mau đến đây xin lỗi các vị bá bá thúc thúc, cô tỷ trưởng huynh hả?

Cát Tập Bách thật hết sức không bằng lòng, nhưng sư thúc đã bảo, chẳng sao dám trái lời, đành tiến tới một bước, ôm quyền thi lễ một vòng.

Lập Thập hòa thượng cười nói :

- Đây là tỳ sư diệt Cát Tập Bách, đệ tử duy nhất của gia sư huynh Tri Giác thiền sư, từ nay mong các vị thí chủ trông nom nhiều cho!

Đoạn cầm lấy ấm rượu lên, đích thân rót cho mọi người.

Lập Thập hòa thượng đột nhiên tung ra đòn này, di chuyển mục tiêu của mọi người, quả nhiên có công hiệu.

Phải biết Lao Bằng phen này đến đây tính nợ với Vân Linh tam ma, đã quyết giành được thắng lợi, trợ thủ mới đến tuy chưa kể được là cao thủ tuyệt đỉnh, nhưng thầy đều là nhân vật lừng danh trong giới hào hiệp lục lâm Tam Giang, đâu thể để cho một tiểu nha đầu trò tay chửi mắng thế này.

Đang khi mọi người kinh ngạc lẫn tức giận, Lập Thập hòa thượng đã khéo léo di chuyển mục tiêu, chẳng những đưa ánh mắt mọi người tập trung vào Cát Tập Bách, mà còn nhờ vào cái vòng tay thi lễ của Cát Tập Bách xua tan lửa giận trong lòng mọi người, khiến quần hào lục lâm vội vòng tay đáp lễ với Cát Tập Bách. Đột biến căng thẳng ấy đã bị một câu nói của Lập Thập hòa thượng hóa giải thành vô hình.

Lao Anh Tài tiến tới một bước, hướng về Cát Tập Bách vòng tay xá dài, khăng khái nói :

- Đa tạ huynh đài đã nương tay cứu mạng tiểu đệ.

Cái xá của y hiển nhiên có ý thử công lực của Cát Tập Bách, nên đã dùng đến chín thành công lực xô ra.

Cát Tập Bách lẽ nào không hiểu, sớm đã đề phòng đối phương trả mối hận quát dọa phát ám khí trên mái nhà khi nãy. Khi thấy Lao Anh Tài tiến tới một bước, chẳng đã vận tụ Tiên Thiên Nhất Khí công vào hai tay, chẳng chờ chân lực đối phương xô ra, chẳng cần mượn vào lúc vòng tay đáp lễ đẩy khí công ra, mỉm cười nói :

- Huynh đài quá nặng lời rồi!

Tiên Thiên Nhất Khí công của Cát Tập Bách đã có hơn mười năm hỏa hầu, lại là nội kinh đồng thân chân dương, chân lực ngoại kinh của Lao Anh Tài sao có thể chống lại nổi? Còn may là Cát Tập Bách chỉ dùng có ba bốn thành công lực, đã khiến y hơi thở gấp rút, trán toát mồ hôi, suýt bật lùi ra sau.

Lập Thập hòa thượng và Lao Bằng thấy vậy, biết Lao Anh Tài quyết không phải là đối thủ của Cát Tập Bách, không hẹn cùng đưa tay hướng vào giữa hai người nâng nhẹ, hóa giải kinh lực của họ và cười ha hả.

Cát Tập Bách sợ sư thúc quở trách, vội khiêm tốn nói :

- Đa tạ huynh đài đã chỉ giáo!

Rồi lui về bên cạnh Giang Uyển Dao.

Thật ra Lập Thập hòa thượng lẽ nào lại không biết câu nói khiêm tốn của Cát Tập Bách chẳng những thừa thải, trái lại còn gây ra sự hiểu lầm cho đối phương.

Lao Anh Tài bị gia gia vận kinh nâng một cái, thoáng cảm thấy cổ tay ê ẩm, lại nghe Cát Tập Bách nói là đã chỉ giáo, càng cảm thấy nóng mặt, đành cúi đầu lui ra.

Nam Hải song nữ đứng phía sau Lao Anh Tài cách chừng mấy thước, hai chị em đều đem lòng yêu Lao Anh Tài, có ý cùng thờ một chồng, phen này tấn công Thái Sư Đệ cũng là muốn trở tài với Lao Anh Tài, nên đã không mời tự đến và tranh trước xông vào sánh đường.

Nào ngờ đã gặp phải Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai, với một ngọn tre xanh đã hoàn toàn áp đảo hai nàng, đào tẩu ra đến tiền viện, binh khí còn bị Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi đánh văng mất, nếu không nhờ Lý Hàn Mai quát ngăn, e đã thọ thương dưới tay Từ Ngọc Nhi rồi, nên hai nàng lòng hết sức không vui.

Lúc này thấy ý trung nhân bị Cát Tập Bách một cái vòng tay đã khiến cho đỏ mặt tía tai, lòng càng thêm tức tối, vừa định xuất thủ báo phục, bỗng thấy một người từ ngang bên bước ra, buông tiếng ha hả cười vang.

Hai nàng liền đứng lại nhìn, chỉ thấy đó là một lão nhân mặt vàng, người gầy quắt queo.

Lão nhân mặt vàng này chính là Thiết Quyền Hồng Hồ, thủ lĩnh giới lực lâm Bắc Giang, công lực nội gia đã có tám chín thành hóa hầu. Lúc liên thủ giúp công Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần ở tiền viện, trong bốn người chỉ một mình ông là chưa bị Giang lão trực tiếp đánh trúng, tính rất cao ngạo, cho rằng bốn đấu một chẳng những không thủ thắng nổi mà còn bị bại, lòng hết sức không cam.

Ông cũng nghĩ là Cát Tập Bách cố ý khoe tài thị uy với nhóm người của ông, hạ bại Lao Anh Tài, thật là mất mặt, nên định thừa dịp với già hiệp trẻ, giành lại chút thể diện.

Đồng thời cũng để phát tiết nổi bức tức về chuyện Giang Uyển Dao trợ tay mắng nhiếc khi nãy, bèn cất bước tiến ra, trước tiên vận chân lực nội gia buông tiếng cười cuồng ngạo, chấn động đến mái ngói kêu lạch cạch.

Ông đứng lại trước Cát Tập Bách cách chừng ba thước, đôi mày thưa thớt nhướng lên, trầm giọng nói :

- Vị tiểu huynh đệ này nội công quả là trác tuyệt, lão phu hết sức bội phục, chẳng hay có bằng lòng tiếp Hùng Hồ này vài chiêu được không?

Lời lẽ tuy khách sáo, nhưng giọng điệu đầy ngạo mạn và khiêu khích, khiến Cát Tập Bách giận đến trừng mắt nhướng mày.

Thiết Tường (mái dầm) Ông Lao Bằng thật hết sức khó xử, muốn ngăn cản lại sợ đắc tội đôi bên, còn không ngăn cản thì càng sợ phật lòng Lạp Tháp hòa thượng, bối rối đến mức uống hết chung rượu này đến chung rượu khác.

Lạp Tháp hòa thượng lẽ nào không nhận thấy, nhưng ông không cho đó là thái độ bất kính, cũng cười ha hả nói :

- Hồng đương gia thật là hào khí đáng phục, thí chủ xem trọng tệ sư diệt, chẳng tiếc chỉ giáo cho hậu bối thế này thật là quý hóa, bản tăng hết sức cảm kích, thế thì cứ xuất thủ vậy! Lão ma men, thôi đừng uống trộm rượu nữa có được không?

Rồi thì nắm lấy tay Thiết Tường Ông Lao Bằng, kéo ông đi ra.

Lao Bằng càng thêm ngượng ngùng, nhưng thấy Lạp Tháp hòa thượng khẳng khái như vậy, biết sư diệt của người ta công lực thâm hậu, hẳn có sở cậ mới dám thay mặt nhận lời thách đấu.

Ông biết Thiết Quyền Hồng Hồ tuy công lực cũng khá thâm hậu, nhưng tính rất nóng nảy, khó có hy vọng thủ thắng, vạn nhất thọ thương dưới tay người ta thì thật là bẽ mặt.

Thiết Quyền Hồng Hồ lúc này đã ra chiều nóng lòng, sẵn sàng xuất thủ.

Chỉ nghe Lạp Tháp hòa thượng cười nói :

- Lao thí chủ, phiền thí chủ làm nhân chứng cho, xin Hồng đương gia nhẹ tay một chút, Cát sư diệt tối đa chỉ có thể tiếp nổi Hồng đương gia ba chiêu, thí chủ thấy sao?

Lao Bằng vẫn không muốn sinh sự, liếc mắt nhìn Hùng Hồ, thấy ông ta hết sức hăm hở, bèn không khuyên ngăn nữa, bầm bụng nói :

- Hùng huynh, xin hãy tay không giao thủ hai chiêu, chạm đến thì ngưng, để mọi người mở rộng tầm mắt, bái thức nội công tuyệt kỹ của Hồng đà chủ, được chăng?

Dứt lời, ông nháy mắt với Hùng Hồ, bởi biết Hùng Hồ sở trường về nội lực, kém cỏi về binh khí, nên khéo léo nhắc nhở Hùng Hồ chỉ tỉ thí nội lực, vậy còn mong có thể giữ được thể diện.

Hùng Hồ nghe Lao Bằng nhắc nhở, liền hiểu ý nói :

- Có lý! Thì cứ thế vậy!

Giang Nghiêu Thần kéo Giang Uyển Dao chưa nguôi giận sang bên, đang khổ sở bởi không biết nên xử lý thế nào mới có thể giữ được thể diện, nếu quả trách Giang Uyển Dao, chỉ sợ nàng nổi tính bướng bỉnh càng khó thu xếp, còn như không quả trách nàng thì lại sợ đối phương không bằng lòng.

May nhờ Lạp Tháp hòa thượng kịp lúc đứng ra, khéo léo khóa lấp chuyện không vui giữa đôi bên, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Bỗng Thiết Quyền Hồng Hồ tiến ra đòi tỉ đấu với tôn tể mình, lòng hết sức không vui, vừa định lên tiếng, thấy Lạp Tháp hòa thượng đã thay mặt nhận lời, mặc dù biết Lạp Tháp hòa thượng hiểu rõ công lực của sư diệt hơn mình, nhưng dẫu sao Cát Tập Bách cũng chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười tám, mười chín, sao có thể tỉ đấu nội lực với một lão nhân tuổi đã ngoài sáu mươi, nên lòng không khỏi lo lắng.

Giang Uyển Dao cho đến giờ vẫn chưa rõ về công lực của vị hôn phu, vốn định nhân cơ hội này xem thử, nhưng lại lo sợ chàng nhất thời xuất thủ, định ra thay thế chàng, lại sợ vị hôn phu mất mặt, bèn kể tai gia gia khẽ hỏi :

- Gia gia, thấy Bách ca có thể thủ thắng không?

Giang Nghiêu Thần đương nhiên hiểu tâm ý tôn nữ mình, nhưng lại chẳng tiện nói rõ, đành gật đầu thay cho câu trả lời.

Lập Thập hòa thượng thì lòng vui như mở hội, nghĩ Hùng Hồ này cậy vào môn thiết quyền thành danh, định mang cái trò chỉ có thể hù dọa giới mại võ giang hồ ấy ra tì thí với nội công thiên tông của bốn môn, thật không tự lượng sức mình, hòa thượng này mà không cho lão bề mặt một phen này, lão thật không biết trời cao đất dày, ngoài người còn có người cao mình hơn.

Ông đang nghĩ, Lao Bằng đã đi đến gần bên, kề tai ông khẽ nói :

- Đại sư đừng giờ trò quái quỷ, tiểu tôn đã đắc tội với hai sư thúc diệt, nhưng không được nhằm vào bằng hữu Lao mỗ phát tiết, hãy mau nói với lệnh sư diệt, nể mặt Lao mỗ nương tay một chút!

Lập Thập hòa thượng có tính quái lạ là thích bốn cột kẻ khác, ông giả vờ không nghe, đi đến trước mặt Hùng Hồ, chấp tay nói :

- Hùng đương gia, tề sư diệt là tôn tể của Giang lão, cũng kẻ được là nửa phần nhỏ chủ nhân của Thái Sử Đệ này, dĩ nhiên chẳng tiện xuất thủ trước, Hùng đương gia lại là tiền bối, càng nên do thí chủ nêu ý kiến, xin cứ đưa ra cách tì thí, được chăng?

Hùng Hồ tính rất tự đại, căm ghét kẻ khác không kính lão già, nghe vậy rất đắc ý, liền nói :

- Không dám! Không dám! Vậy thì Hùng mỗ xin mạn phép đưa ra một cách đấu, ai thua hồi thứ nhất, sẽ có quyền đưa ra cách đấu hồi thứ nhì, còn hồi thứ ba, bất kỳ ai thắng ai thua, đều do lệnh sư diệt quyết định, đại sư thấy sao?

Lập Thập hòa thượng nghe vậy cười thâm nghĩ :

- Lão già này cũng thật quá xem thường hậu sinh tiểu bối, tự tin chắc chắn chiêu nào cũng thắng hay sao? Phen này phải cho lão mất mặt triệt để mới được!

Đồng thời cười to nói :

- Hùng đương gia quả nhiên là bậc trưởng giả trung hậu, thật đáng bội phục! Vậy thì xin hãy đưa ra đề tài, để cho hòa thượng này bảo tề sư diệt lĩnh giáo.

Lập Thập hòa thượng vừa dứt lời, mọi người đồng thanh nói :

- Tốt lắm!

Hùng Hồ ngênh ngang đi đến bên bàn, tiện tay cầm lấy tám chung rượu nhỏ và bốn chiếc đĩa tre, chia ra cầm trong hai tay. Sau đó trao bốn chung rượu và hai chiếc đĩa bên tay phải cho Cát Tập Bách và nói :

- Tiểu huynh đệ, lão phu muốn khảo thử nội lực của tiểu huynh đệ, hãy cầm lấy, nghe lão phu bảo một tiếng “xuất thủ”, tiểu huynh đệ lập tức ném hai chung rượu lên trước, xem lão phu dùng đĩa tre ghim chúng lên trần nhà. Đồng thời tiểu huynh đệ cũng phải chú ý, lão phu ném ra hai chung rượu, tiểu huynh đệ cũng phải dùng đĩa tre ghim lấy chúng. Tiểu huynh đệ thấy như vậy được không?

Cách tì thí này thật hết sức độc đáo, chẳng những so nội lực và xảo kinh, mà còn đòi hỏi nhãn lực và thủ pháp phải chuẩn xác.

Nếu công phu không đủ hòa hâu, đừng nói bốn chiếc chung trong tay chỉ ném lên hai chiếc, đã chẳng dễ dàng làm được, đồng thời còn phải phóng trúng hai chiếc chung do đối phương ném lên, và lại cùng lúc xuất thủ, chỉ cần may mắn sơ suất là thất bại ngay.

Giang Uyển Dao nghe Hùng Hồ đưa ra cách tì thí khó khăn như vậy, nếu là mình đương nhiên hết sức dễ dàng, nhưng đối với vị hôn phu thì không khỏi lo lắng, bèn đưa mắt nhìn gia gia, thấy ông cũng chau chặt mày, nàng càng lo lắng hơn.

Lại liếc mắt trộm nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng hết sức bình tĩnh ung dung, nhìn mình mỉm cười, thật vừa yêu lại vừa ghét, yêu chàng đã không quên mình, biết mình quan tâm cho chàng, ghét chàng quá ư cuồng ngạo và cũng sợ chàng thất thủ.

Cát Tập Bách giả vờ ra chiều lo sợ, với ánh mắt khẩn cầu nhìn Lập Thập hòa thượng, ra ý nhờ ông trợ giúp.

Quả nhiên, chàng đã khiến mọi người chú ý, nhất là Nam Hải song nữ thấy vậy hết sức đắc ý, chỉ Giang Uyển Dao với Giang lão là hồi hộp lo lắng.

Lập Thập hòa thượng biết rõ là sư diệt giả vờ, cũng vờ quắc mắt giận dữ quát :

- Giờ thì ngươi đã biết núi này cao còn có núi khác cao hơn rồi chứ gì? Đáng kiếp, ai bảo ngươi quá kiêu căng tự đại? Nếu ngươi tự thấy mình kém cỏi thì cứ quay mặt đi đừng nhìn, vậy là xong chứ gì?

Giang Uyển Dao nghe vậy bất giác khẽ run lên, hận thấu xương Lập Thập hòa thượng và nàng thầm nhủ :

- Hòa thượng quái quỷ này chuyên bốn cột kẻ khác, đã nhận lời tì thí với người ta, không tự ra tay mà lại đưa ra ý kiến quái quỷ gây khó khăn cho kẻ khác, sư diệt mình bề mặt với mọi người thì ích lợi gì cho hòa thượng chứ?

Chỉ thấy Cát Tập Bách chẳng chút bận tâm, vẫn điềm nhiên tươi cười, đưa mắt nhìn ra sau, rồi lại quét mắt nhìn Giang Uyển Dao, khiến nàng càng lo lắng hơn.

Thiết Quyền Hồng Hồ như đã nhận ra hai sư diệt Lạp Thập hòa thượng đang đóng kịch, nghĩ Cát Tập Bách hẳn có sở cậy, cũng không dám quá khinh suất, thậm chí quyết định dùng kế khiến chàng thua bại cho hả niềm căm hận trong lòng.

Thế là, lão bỗng quát :

- Xuất thủ!

Cát Tập Bách giả vờ giật mình, người quay phắt lại, lưng hướng về phía đối phương, đối mặt với vách tường, cũng chẳng thấy chàng xuất thủ thế nào, hai chiếc chung chông vào nhau đã bay dính lên trần nhà, ngay trên đỉnh đầu Hùng Hồ.

Hùng Hồ giật mình kinh hãi, chẳng ngờ đối phương tinh ranh như vậy, liền tức thì xuất thủ, chung và đĩa cùng lúc ném ra, chỉ nghe “bộp keng” hai tiếng, hai chiếc chung do Hùng Hồ ném ra đã bị ghim dính trên trần nhà.

Trong khi hai chiếc chung do Cát Tập Bách ném ra vẫn dính ở chỗ cũ, nhưng đĩa của Hùng Hồ không hề cắm vào chung, mà bị bật rơi xuống, cắm thẳng đứng trên mặt bàn.

Cùng trong lúc ấy, hai chiếc chung khác của Cát Tập Bách đã ném lên, lần này không dính trên trần nhà, mà bay lòng vòng trên đỉnh đầu Hùng Hồ.

Mọi người cùng buột miệng khen, Giang Uyển Dao mừng đến nhảy cẫng, la hét âm ỉ, còn Hùng Hồ lửa giận xung thiên, lại chung đĩa cùng ném ra, nhanh và mạnh kinh người.

Lần này Hùng Hồ đã sinh lòng hiểm độc, hai chiếc chung lão ném ra nhắm vào hai chiếc chung lượn vòng trên đỉnh đầu, còn hai chiếc đĩa thì lại nhắm vào mặt Cát Tập Bách, định đâm đá thương chàng.

Lao Bằng thấy vậy, vừa định lao ra giải cứu, nhưng đã bị Lạp Thập hòa thượng nắm tay giữ lại và ấn ngồi xuống bên bàn.

Giang Nghiêu Thần cũng hết sức tức giận, thấy Giang Uyển Dao toan lao ra, sợ gây chuyện xung đột, lại thấy Lạp Thập hòa thượng ngồi yên, biết hẳn là vô sự, vội ôm Giang Uyển Dao lại, khẽ quát :

- Không được vọng động, hãy xem kia!

Giang Uyển Dao nghe vậy liền ngược mắt nhìn, thấy Cát Tập Bách vẫn hướng mặt vào vách đứng yên, hai chiếc chung do Hùng Hồ ném lên đã bị đĩa của Cát Tập Bách xuyên thủng, ghim vào trên một trụ gỗ.

Còn đôi đĩa ám toán Cát Tập Bách của Hùng Hồ, chẳng rõ từ lúc nào cũng đã cắm vào hai chiếc chung đang bay vòng trên không.

Giang Uyển Dao giờ mới nhẹ người vui sướng, mừng rỡ reo vang.

Những người khác, kể cả Giang Nghiêu Thần biết là chuyện chưa kết thúc, thấy đều chú mắt nhìn vào chung và đĩa lượn vòng trên không.

Hùng Hồ lúc này trán nổi gân xanh, mồ hôi nhễ nhại, hai tay giơ lên đốc hết toàn lực chống chọi với chung đĩa bay lượn trên không, chỉ cần lơ lửng một chút là chung đĩa rơi xuống trên đầu, không chết cũng thọ thương.

Lao Bằng lo đến nín thở, biết nếu không ra tay giải cứu kịp thời, lát nữa Hùng Hồ ắt sẽ thương bại.

Vừa định cất tiếng khản cầu Lạp Thập hòa thượng viện thủ, đằng kia Nam Hải song mỹ đã không nén nổi nữa, cùng lao bổ vào Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao tuy đang chăm chú theo dõi cuộc đấu, nhưng đuôi mắt vẫn không rời mọi người trong sảnh, vừa thấy Nam Hải song mỹ lao bổ vào Cát Tập Bách, cũng chẳng nghĩ đến mình đã đánh mất binh khí, tay không đối phó với hai nữ đại đạo giang hồ ấy có thể thủ thắng hay không, đã lướt đến bên cạnh Cát Tập Bách, song chường đẩy ra đón cản thế công của Nam Hải song mỹ.

Ngay khi ấy, Giang Nghiêu Thần với Lao Bằng và Lạp Thập hòa thượng đã cùng lao ra, quát to :

- Dừng tay!

Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần trước tiên lao đến phía sau Giang Uyển Dao, tay trái đưa ra, kéo nàng sang bên, tay phải với chiêu “Hoành Giá Kim Lương”, đón tiếp hai chường của Nam Hải song mỹ.

Cùng lúc ấy Thiết Tướng Ông Lao Bằng cũng đã lao đến trước mặt Nam Hải song mỹ, hai tay đẩy lên, hóa giải hơn nửa phần chường lực của Nam Hải song mỹ, nhờ vậy mới không bỏ đến tay của Giang Nghiêu Thần.

Lạp Thập hòa thượng lướt đến giữa Cát Tập Bách và Hùng Hồ, buông tiếng cười hô hô, tay áo phất nhẹ, đẩy chung đĩa bay lên, dính chặt vào trần nhà.

Sau đó, tay phải dựng đứng trước ngực thì lễ nói :

- Nội lực của Hùng đương gia quả bất hủ truyền, xin hãy nể mặt Lao đà chủ, nhường cho tệt sư diệt một phen này!

Hùng Hồ sớm đã sức cùng lực kiệt, chỉ cần Lạp Thập hòa thượng trở một bước là khó khỏi tổn thương nội phủ, thấy Lạp Thập hòa thượng tay áo phấp nhẹ, áp lực liền giảm và nội lực của mình cũng bị tay phải thi lễ của hòa thượng nhẹ nhàng đẩy về, không đến nỗi mất lực, bất giác thâm thở phào, đứng ngay ra tại chỗ.

Khi nghe Lạp Thập hòa thượng nói là nhường cho một phen, mới bừng tỉnh quay về thực tại, biết là người ta đã giải nguy và bảo toàn thể diện cho mình, sao thể không hổ thẹn, hết sức hối hận đã quá lỗ mãng.

Hùng Hồ đang ngượng ngùng không biết nói sao cho phải, Lao Bằng đã quay sang Giang Nghiêu Thần vòng tay nói :

- Lão gia, Lao Bằng này hôm nay thật vô văn hồ thẹn, cũng may là chúng ta mấy mươi năm giao tình, lão gia khoan dung đại lượng, hân lượng thứ cho hành động lỗ mãng thất lễ của Lao mỗ, còn những điều khác, Lao mỗ không còn mặt mũi nào nói nữa, mai kia Lao mỗ sẽ quyết báo đáp!

Giang Nghiêu Thần hiểu rất rõ con người của Lao Bằng, tuy là người trong giới lục lâm, nhưng cũng còn biết tôn trọng chính nghĩa võ lâm, chuyện xảy ra đêm nay là do hiểu lầm, những người theo cùng tuy có phần quá khích, nhưng hoàn toàn không có ác ý hãm hại, thấy Lao Bằng mặt đầy vẻ hổ thẹn, lòng hết sức bất nhẫn, vội đáp lễ và ha hả cười nói :

- Lao đương gia đã quá kiến ngoại với Giang mỗ rồi, tôn giá nghĩ là Giang mỗ không thông tình đạt lý thật sao? Thôi đừng nói những lời vớ vẩn nữa, hai ta đã gần mười năm không gặp nhau rồi, hẳn là Lao đương gia chưa quên chuyện chúng ta song đấu Phật Sơn Ngũ Thủ, sau đó say khướt trên Hồ Điệp cương và đã ngẫu nhiên gặp Lạp Thập hòa thượng, hôm nay gặp lại nhau thật là quý hóa, Lao đương gia còn nói gì nữa chứ?

Lạp Thập hòa thượng nắm tay Hùng Hồ đi đến, cười nói :

- Lão ma men lại định gạt rượu uống nữa phải không? Chẳng lẽ không có phần của hòa thượng này hay sao? Hòa thượng này cũng kể như lại kết giao được một vị bằng hữu, Hùng đương gia cũng đừng tưởng là hòa thượng này không đoán ra được ý định quai quấy trong lòng thí chủ, định bỏ đi cho rồi phải không?

Đoạn ngoảnh lại trừng mắt với Cát Tập Bách nói :

- Ngươi còn đứng thừ ra đó chi vậy? Đến đem thêm rượu và thức ăn mau!

Cát Tập Bách thấy Giang Uyển Dao mặt đầy vẻ tức giận, bèn hất đầu ra sau, ra ý bảo nàng lui đi.

Giang Uyển Dao hậm hực lừ mắt với Nam Hải song nữ, quay phắt người, ra khỏi sảnh đường, Cát Tập Bách đi theo sau.

Lao Bằng vốn không còn mặt mũi ở lại, nhưng bị Giang Nghiêu Thần dùng lời khéo léo ngăn cản, lúc này muốn bỏ đi cũng chẳng thể được.

Hùng Hồ tuy trước nay rất cuồng ngạo, nhưng đêm nay đã bại dưới tay một hậu sinh tiểu bối, lòng thật vô cùng căm hận, nhưng dẫu sao lão cũng già dặn giang hồ, mấy mươi năm lịch duyệt, nên biết lợi hại tiến thoái, ngay cả sự diệt của người ta còn không hơn nổi, sao dám khinh thường Lạp Thập hòa thượng?

Lại thấy người ta thắng không kiêu, đối xử khiên tốn, bảo toàn thể diện cho mình, lòng càng thêm hổ thẹn.

Hơn nữa, lại được người ta xem mình là bằng hữu, và nỗi lòng cũng bị người ta biết tòng, sao thể không tâm phục chịu thua?

Đưa mắt nhìn Lao Bằng, đánh bả bụng vòng tay thi lễ với Lạp Thập hòa thượng và nói :

- Được đại sư không quở trách tội lỗ mãng, lại còn luôn bênh vực cho, tại hạ kể như đã được mở rộng tầm mắt, sẵn sàng vâng lời đại sư, chỉ cần đại sư cần đến, dù là núi đao vạc dâu, Hùng Hồ này quyết không quản ngại.

Giọng điệu hết sức khích động khảng khái, khiến người cảm phục. Lạp Thập hòa thượng với Giang Nghiêu Thần và cả Lao Bằng cũng hớn hờ cười to.

Giang Nghiêu Thần thấy sự hiểu lầm đã được giải tỏa, bạn cũ trùng phùng, vui đến ha hả cười vang, vội sắp lại chén đĩa, ngồi vào bàn nói :

- Hôm nay được các vị anh hùng giá lâm tề xá, thật là quý hóa, và lại được các vị nể mặt, không truy cứu tội vô lễ của tỳ tôn nữ, Giang mỗ thật vô văn cảm kích!

Lạp Thập hòa thượng cười tiếp lời :

- Thôi được rồi! Lão gia, các vị đây đều là trang anh hùng đồm lược, hào sảng khảng khái, đâu có để tâm những tiểu tiết ấy. Rượu ngon nổi tiếng Ngọc Băng Thiêu của Thái Sư Đế, hãy mang thêm vài hũ ra đây, hôm nay phải uống thâu đêm mới được!

Dứt lời, chẳng chờ sự đồng ý của mọi người, cầm lấy ấm rượu, rót vào những chiếc chung trên bàn.

Mọi người không tiện từ chối, đành ngồi trở vào bàn. Sau ba tuần rượu, Lao Anh Tài như sức nhớ điều gì, bỗng đứng phắt dậy, hướng về Giang Nghiêu Thần và Lạp Thập hòa thượng khom mình thi lễ nói :

- Giang lão gia, đại sư, xin thứ cho văn bối vô lễ, thật vì đang có việc cần không dám ở lâu...

Lập Thập hòa thượng ngăn không cho Lao Anh Tài nói tiếp, quắc mắt nhìn Lao Bằng nói :

- Lão ma men lại định giờ trò gì nữa đây? Hòa thượng này quyết không cho đi đâu hết!

Mọi người thấy Lao Anh Tài đột nhiên đứng lên, thấy đều ngạc nhiên, khi nghe y nói có việc cần, cả Lao Bằng với Hùng Hồ cũng như sức nhớ, vội cùng đứng lên, vừa định lên tiếng cáo từ, nhưng nghe Lập Thập hòa thượng nói vậy, nhất thời không sao thốt nên lời.

Chỉ nghe Giang Nghiêu Thần tiếp lời :

- Lao đương gia! Hồng huynh! Phải chăng Giang mỗ còn có gì không phải, chưa thể dung thứ? Sao không nói thẳng ra? Nếu không, hai vị nên nể mặt Giang mỗ, để cho Giang mỗ mời các vị anh hùng đây một chung rượu nhạt.

Lao Bằng và Hùng Hồ lại nghe Giang Nghiêu Thần nói vậy, càng thấy không sao lên tiếng cáo từ được nữa.

Nhưng Lao Anh Tài hết sức nóng lòng, bấm bụng vòng tay nói :

- Hai vị tiền bối, xin lượng thứ cho, chúng vãn bối quả thật đang có chuyện khẩn cấp, chẳng thể không lui trước một bước!

Trong khi nói, bối quá nóng lòng, lời lẽ cũng chẳng rõ ràng, đưa mắt nhìn Lao Bằng, chờ ông lên tiếng giải thích.

Thiết Quyền Hồng Hồ cũng nóng lòng nói :

- Lão gia với đại sư có điều không rõ, hôm nay bọn này quấy nhiễu quý phủ tuy là vì Vân Lĩnh tam ma, giúp Lao huynh thanh toán nợ cũ, nhưng một phần cũng vì lo cho con đường sống của các huynh đệ Châu Hải Tam Giang.

Nam Hải song mỹ lúc này cũng đã lòng hết thù hiềm, đứng lên nói thay Lao Anh Tài. Đại Mỹ nói trước :

- Giang lão gia, thật là vì chúng vãn bối đã phát hiện ra cường địch đối đầu liên tiếp xuất hiện ở thôn tây, vốn nghi là trợ thủ do Vân Lĩnh tam ma mời đến, nên mới đến đây quấy nhiễu quý phủ.

Tiểu Mỹ tiếp lời :

- Kẻ đối đầu ấy cũng thật lợi hại, lại dám đến tận nhà Lao lão gia và chỉ đích danh Hùng đà chủ tính nợ!

Lập Thập hòa thượng càng nghe càng lấy làm lạ, quay sang Lao Bằng hỏi :

- Lao thí chủ, kẻ ấy là ai mà cả gan dám trêu vào Thiết Tường Ông vậy?

Thiết Tường Ông Lao Bằng Lao Bằng giờ mới nói :

- Chuyện rất đông dài, để Lao mỗ ở lại từ từ kể với đại sư, vì sợ ác ma đêm nay không còn có thể đến đây gặp gỡ với Vân Lĩnh tam ma, khó bảo đảm y không quấy phá ở vùng phụ cận. Tuy Lao mỗ chẳng sợ gì y, nhưng các vị huynh đệ đây phải trở về bảo vệ nhà cửa, Hùng đà chủ mới đến, lại bị đối phương phát hiện, dĩ nhiên chẳng thể không đề phòng.

Giang Nghiêu Thần đưa mắt nhìn Lập Thập hòa thượng, thấy ông trầm ngâm lặng thinh, xem ra sự thể quả là nghiêm trọng, cũng chẳng dám giữ lại, đành nói :

- Đã vậy thì Giang mỗ cũng không dám ngăn cản các vị, nhưng Lao huynh và Hùng đà chủ hãy hoãn một bước, chúng ta cũng nên bàn tính cách ứng phó.

Lập Thập hòa thượng gật đầu cười nói :

- Vậy thì hòa thượng này cũng phải ở lại cho biết mới được!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Thế là, quần hào từ biệt nhau, lần lượt đứng lên ra đi.

Giang Nghiêu Thần, Lập Thập hòa thượng cùng Lao Bằng và Hùng Hồ tiễn chân Lao Anh Tài và Nam Hải song mỹ ra khỏi sảnh đường, đến tận ngoài trang.

Sau đó, bốn người quay trở vào sảnh đường, mang ra thêm thức ăn và rượu, giờ mới tha hồ ăn uống, bàn luận chuyện giang hồ gần đây, hết sức cời mờ.

Lao Bằng với Hùng Hổ đầu sao cũng là người trọng đạo nghĩa giang hồ, nhất là Hùng Hổ, lúc này đối với Lạp Thập hòa thượng quả thật đã hoàn toàn từ địch trở thành bạn.

Chỉ thấy ông hai tay cầm chung đứng lên, hướng về Lạp Thập hòa thượng cười nói :

- Nhờ Phật nhân từ tâm của đại sư, hôm nay Hùng Hổ này mới giác ngộ ra những lỗi lầm trước đây, lẽ ra nên lui ẩn giang hồ từ nay, song vì hãy còn đại sự chưa xong, chưa thể...

Lao Bằng nghe vậy, đã đoán ra được Hùng Hổ muốn nói gì, vội nháy mắt và đưa tay ngăn lại, tiếp lời :

- Hùng huynh, chúng ta là huynh đệ lâu năm, Lao mỗ cũng không sợ Hùng huynh giận, kể ra Lạp Thập đại sư với Lao mỗ đã có mười năm giao tình, chỉ tính nợ rượu cũng đủ cho ông ấy cả đời trả không hết, hẳn là Hùng huynh đã bị rượu của Giang lão gia làm cho lú lẫn, ngay cả luật lệ võ lâm của chúng ta cũng quên mất rồi ư?

Hùng Hổ bị Lao Bằng thẳng thắn phê bình như vậy, bất giác đỏ mặt, đứng ngồi không yên.

Lạp Thập hòa thượng lẽ nào không biết tâm ý của Hùng Hổ, đang định chờ ông nói dứt, thừa cơ cạy ông nhờ vào sự giao thiệp rộng rãi của ông trong giới lục lâm, dễ dàng dò la hành động của Thất Độc giáo.

Nhưng bị Lao Bằng ngăn cản, hòa thượng bực tức quát mắt nói :

- Lao thí chủ muốn nói về tình hay về lý? Nếu nói về tình, hòa thượng này cũng chẳng sợ đắc tội, đối với hòa thượng này thì là cũ không bằng mới, còn nói lý thì thí chủ xem thường tân giao của bản tăng, tức cũng là xem thường bản tăng. Bản tăng thật quý hóa được Hùng đương gia xem trọng, muốn cùng bản tăng uống cạn mấy chung, vậy mà thí chủ lại sợ bản tăng uống nhiều, mang luật lệ quái quỷ gì đó ra ngăn cản.

Lao Bằng biết rõ tính nết của Lạp Thập hòa thượng, lời lẽ càng gay gắt thì lòng càng thích thú. Thật ra Lao Bằng cũng biết là Hùng Hổ có điều cần nhờ Lạp Thập hòa thượng, cố ý dùng lời nói khích, buộc hòa thượng nhận lời, nên nghe hòa thượng nói vậy thật đúng tâm ý, bèn khích thêm :

- Thôi được, Lao mỗ không xen vào, mai này có phiền phức gì thì đại sư chớ oán trách Lao mỗ, tình là tình, nghĩa là nghĩa...

Lạp Thập hòa thượng quả nhiên trúng kế, vội ngắt lời :

- Thôi được rồi, được rồi, đừng tình với nghĩa nữa, hòa thượng này là người xuất gia, chẳng màng đến thất tình lục dục.

Đoạn quay sang Hùng Hổ cười nói :

- Hùng thí chủ, hòa thượng này nói về chuyện tu hành, mặc kệ lão ma men lái nhai, chúng ta có gì cứ thẳng thắn nói ra. Nào! Hãy cạn một chung trước đã!

Đoạn ngửa cổ lên, chung rượu to rót vào miệng ồng ọc.

Giang Nghiêu Thần cũng là người giàu tình cảm, chỉ cần là hảo hớn võ lâm, ông không bao giờ câu nệ tiểu tiết, sẵn sàng hạ mình kết giao, sớm đã nghe nói về Thiết Quyền Hồng Hổ, nên nghe Hùng Hổ nói năng hào sảng, ông rất vui lòng kết giao.

Lúc này thấy Hùng Hổ do dự, bèn đứng lên nâng chung nói :

- Hùng huynh, chúng ta đều là đạo nghĩa chi giao, mới vừa gặp nhau đã như cố tri. Lạp Thập đại sư rất muốn kết nhiều thiện duyên, Hùng huynh chớ nên câu nệ!

Lạp Thập hòa thượng cười tiếp lời :

- Giang thí chủ nói rất đúng, lẽ dĩ nhiên phải uống với nhau một chung!

Lại quay sang Lao Bằng nheo mắt nói :

- Lao thí chủ cũng phải phạt một chung mới được!

Bốn người cùng buông tiếng cười vang, nâng chung uống cạn.

Hùng Hổ đặt chung xuống, vòng tay trầm giọng nói :

- Trong năm qua, Thất Độc giáo hoành hoành giang hồ, chuyên với tài sắc cám dỗ bọn bại hoại võ lâm, vọng tưởng độc bá thiên hạ, chẳng quản gây thù kết oán khắp nơi, lập tâm quét sạch các đại môn phái võ lâm. Hồi nửa năm trước, bốn đại đệ tử của phái Chung Nam ba chết một trọng thương, ngay cả Chương môn nhân cũng bị Dân Sơn lục ly dùng Thất Độc Âm Phong chương ám toán thọ thương, đã khích nộ Lục Dương Kiếm Phương Hồ Thiên, sư bá của Chương môn Chung Nam, tái xuất giang hồ, dẫn theo hai đệ tử thân truyền quyết tâm báo phục.

Giang Nghiêu Thần nghe nói Lục Dương Kiếm tái xuất giang hồ, bất giác lòng thâm kinh hãi.

Lập Tháp hòa thượng như lòng đã có sự toan tính, trầm ngâm lặng thinh.

Lao Bằng sột ruột cười nói :

- Có lẽ Hùng huynh quả thật đã bị rượu làm cho lú lẫn rồi, sao không nói thẳng ra, cứ vòng vo mãi thế này?

Hùng Hồ cười nói :

- Vội gì kia chứ? Đây là Hùng mỗ muốn kể từ đầu, có lẽ Giang lão gia với đại sư đã biết rõ từ lâu rồi!

Lập Tháp hòa thượng gật đầu :

- Hùng thí chủ cứ nói, mặc kệ lão ma men!

Giang Nghiêu Thần cũng đồng ý :

- Giang mỗ sẵn sàng lắng nghe!

Hùng Hồ nói tiếp :

- Tổng đàn của Thất Độc giáo ở Tân Cương, hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu thế lực mạnh nhất, Dân Sơn lục ly chính là Đường chủ Tổng đường Vân Nam, còn Tổng đường Quý Châu thì do một Độc Cước Đầu Đà chưởng quản, nên những bằng hữu cả đường thủy lẫn đường bộ hai tỉnh ấy đều bị khống chế, tệ bang đã bị tổn thất nặng nề...

Lao Bằng lại hàm hàm ngắt lời :

- Đừng vòng vo nữa được không? Sao không nói quách ra là hồi ba tháng trước, cao thủ thuộc hạ của Hùng huynh đã bị Dân Sơn lục ly chặn đánh ở khu vực giáp ranh hai tỉnh Vân Nam và Quảng Tây, cả người lẫn tài mất hết, xin đại sư từ bi...

Lập Tháp hòa thượng trừng mắt quát :

- Lão ma men mà còn xen vào phá bình nữa, xem hòa thượng này có tha cho lão hai hủ rượu không cho biết!

Giang Nghiêu Thần bỗng vỗ bàn, “hừ” mạnh một tiếng nói :

- Ma đầu ấy lại gây sóng gió, Giang mỗ cũng chẳng thể không liều mạng rồi!

Lao Bằng và Hùng Hồ ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau, thâm nhủ :

- Chẳng lẽ Giang lão cũng có thù hiềm với Dân Sơn lục ly?

Vừa định cất tiếng hỏi, Lập Tháp hòa thượng đã nói :

- Lão thí chủ không nên vội trong nhất thời, hiện đã không còn là hiềm khích riêng của lão thí chủ nữa, mà toàn thể đồng đạo võ lâm đều có phần, cũng may là thời gian không còn xa nữa. Đại hội Nam Nhạc vào Trùng Cửu năm nay hẳn sẽ được thanh toán dứt khoát, hai chúng ta đều không nhân rồi đâu! Điều cần thiết bây giờ là phải cấp bách thành toán công lực cho bọn trẻ, nghe đâu hội Chúc Dung năm nay là do bọn trẻ ti thí, bọn già chúng ta chỉ xứng đáng trang trí mà thôi!

Lao Bằng giờ mới tỉnh ngộ ra gì đó, vui mừng khôn xiết, đột nhiên đứng lên, va đả hơn nửa phần chung rượu ở trước mặt mà không hay biết, vội tiếp lời :

- Đúng rồi, nghe đâu Dân Sơn lục ly và Độc Cước Đầu Đà đã dò ra nơi cất giấu Nhất Kiếm Tam Ưng, định vào đại hội Nam Nhạc sẽ tìm cách đoạt lấy.

Lập Tháp hòa thượng cười ha hả :

- E rằng họ không có phúc mệnh ấy, không nhận lấy nỗi đấy chứ!

- Hùng mỗ cũng có nghe nói, Thất Độc giáo cũng vì Nhất Kiếm Tam Ưng đã đào tạo ra Thất Tiểu Độc, nửa tháng trước đã chia nhau xuất sơn tìm kiếm, đắc thủ hay không cũng gặp lại nhau ở Võ Đang vào Tiết Trung Thu, sau đó đến dự đại hội Nam Nhạc, trong số có hai người đã đến Lĩnh Nam rồi!

Giang Nghiêu Thần thở dài cảm khái :

- Ra vậy! Xem ra vì Nhất Kiếm Tam Ưng, võ lâm lại sắp dấy lên một trận hào kiếp rồi!

Lập Tháp hòa thượng chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Lão thí chủ thật là lòng dạ Bò Tát, hòa thượng này cũng tự thấy không bằng. Tuy nhiên, mệnh trời khó thể chống lại, theo hòa thượng này thì cũng không nhất thiết phải đại khai sát nghiệt. Hai vị Đà chủ cứ khoan tâm, chỉ cần đừng kiến ngoại với hòa thượng này, bất kỳ lúc nào gọi là hòa thượng này đến ngay.

Lao Bằng và Hùng Hồ hết sức cảm động, nâng chung cảm tạ. Sau một hồi bàn bạc, bốn người đã định ra đối sách.

Lúc này trời đã gần sáng, mọi người cũng đã ăn uống no say. Lao Bằng lo cho tôn nhi đối xử không được chu đáo với các vị đồng đạo, bèn hẹn ngày gặp lại với Giang Nghiêu Thần và Lạp Thập hòa thượng, rồi cùng Hùng Hồ cáo biệt.

Hai người đi khỏi, khắp Thái Sử Đệ lại trở về với sự tĩnh lặng, sân vườn và mái nhà sớm đã được bộc dịch ở hậu sơn quét dọn sạch sẽ, không để lại chút dấu vết gì.

Phải biết Thái Sử Đệ, một gia đình ông cháu ba đời, cả Tiểu Thúy cũng đều có một thân võ công, tất cả bộc dịch chỉ có ba nam và bốn nữ, họ nguyên đều là bộ hạ của Giang Nghiêu Thần, theo ông đã hơn hai mươi năm, từng vào sinh ra tử gây nên sự nghiệp. Giang lão lui ẩn, họ cũng không muốn xa rời, đưa cả thân quyến về ở trong Giang phủ, trồng trọt cây cấy, vẫn cư xử như chủ bộc, võ công dĩ nhiên chẳng kém.

Ba nữ bộc đều là nữ kiệt giang hồ, nội quyến của nam bộc lại được thiếu chủ phụ thương quý, cùng Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao luyện tập võ công, được Lý Hàn Mai chỉ điểm thêm, tinh tiến rất nhiều.

Lúc Vân Linh tam ma đến xâm phạm, nếu chẳng phải Giang lão chuyên tâm tu luyện Thiền công, không muốn sinh sự rắc rối, gây họa cho đời sau, cực lực trấn áp mọi người xuất thủ, Vân Linh tam ma sao có thể xưng tâm như ý, an nhiên chiếm cứ Thái Sử Đệ thành lập sào huyệt.

Đêm nay khi xảy ra biến cố, Tiểu Thúy đã sớm báo cho mọi người biết, chia nhau tuần tra phòng thủ, khi Lạp Thập hòa thượng với Lao Bằng ra đến tiền viện, cuộc chiến đấu kết thúc. Sau khi nói rõ, đôi bên mới hiểu ra nguyên nhân phát sinh hiểu lầm, Giang lão bèn mời mọi người vào trong sảnh đường, bày yến tiệc khoản đãi.

Lý Hàn Mai tuy lo cho con gái, nhưng được Lạp Thập hòa thượng cho biết đôi trẻ đang đùa cợt trên mái nhà, nên bà đã an tâm dẫn Từ Ngọc Nhi trở về cư thất trong sơn động.

Tiệc tan, Giang lão sau khi tiễn chân Lao Bằng và Hùng Hồ, ông tâm sự trùng trùng quay vào sảnh đường, định cùng Lạp Thập hòa thượng bàn về chuyện tham dự đại hội Nam Nhạc.

Nào ngờ ông vừa vào đến sảnh đường, các bộc nhân liền xúm đến chúc mừng, một là mừng được tôn tế, hai là ma đầu đã trừ, thu hồi trang viện, mọi người đều vui mừng hơn hờ.

Giang lão lúc này lòng tuy càng trĩu nặng hơn trước, nhưng không muốn làm cụt hứng các bộc nhân, đành miễn cưỡng phụ họa, rồi bảo họ đến hậu viện an nghỉ, sáng mai còn phải dọn dẹp lại nhà cửa, trừ sạch dấu vết còn lại của bọn tặc đồ.

Chờ cho các bộc nhân lui đi hết, Giang lão đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy Lạp Thập hòa thượng đâu, biết ông trước nay luôn hành động theo ý thích của mình, hẳn là có nguyên nhân, cũng chẳng để tâm, tự trở về sơn động nghỉ ngơi.

Hãy nói về Cát Tập Bách, sau khi thí thắng Thiết Quyền Hồng Hồ, bị Lạp Thập hòa thượng quát lui, bảo chàng ra phía sau dọn thêm rượu và thức ăn.

Nhưng chàng mới đến Giang phủ chưa đầy ba giờ, lại trong đêm tối, chẳng những ngoài ba ông cháu Giang lão, chỉ biết một Tiểu Thúy, mà ngay cả lối đi ra hậu viện chàng cũng chẳng biết.

Nhưng không thể trái lời sư thúc, đành bậm bụng nhờ vị hôn thê giúp đỡ, nháy mắt và hát đầu ra ý bảo nàng đi cùng.

Cũng may lúc này Giang Uyển Dao đang căm ghét đáng về lăng lơ của Nam Hải song mỹ, không muốn vị hôn phu ở lại trong sảnh đường, nghe Lạp Thập hòa thượng bảo vậy, cho dù Cát Tập Bách không yêu cầu thì nàng cũng đi theo, nên chẳng chờ Cát Tập Bách đi trước, nàng đã vùng khỏi tay gia gia, đi nhanh ra khỏi sảnh đường.

Cát Tập Bách sợ nàng đi tuốt, bỏ rơi mình không tìm ra được lối đi ra hậu viện, vội vã ra khỏi sảnh đường, đi dọc theo hành lang, thấy nàng đang đứng nói chuyện với một bộc phụ, liền nhanh bước tiến tới.

Nào ngờ khi vừa đến gần, hai bóng người nhấp nhোáng, họ đã biến mất.

Chàng đang ngẩn người, bỗng nghe tiếng gió và tiếng cười khê từ một cửa hông phía trái vọng đến, biết ngay đó là ai, liền cất bước đuổi theo.

Đi vào cửa hông, trước mặt là một dãy nhà ngang, thấy bóng Giang Uyển Dao rẽ sang trái, khuất dạng nơi góc tường.

Cát Tập Bách bất giác do dự, thầm nhủ :

- Minh tuy danh phận đã định, nhưng dấu sao cũng chưa chính thức thành hôn, cô nam quâ nữ rượt đuổi nhau trong đêm khuya thế này thì ra thế thống gì nữa?

Chàng định không đuổi theo, khổ nỗi lại không biết đường lối, sao có thể đi đến hậu viện dọn mang rượu và thức ăn, nếu quá lâu, e lại bị sư thúc quở mắng nữa.

Lúc này, một tiếng cười khê lại vang lên trong bóng tối, biết là Giang Uyển Dao cố ý trêu chọc mình, bèn bấm bụng thi triển khinh công Bát Bộ Càn Thiểm lướt tới, đến chỗ cách khúc quanh chừng năm thước, nhẹ điểm mũi chân lên mặt đất, vọt lên cao hơn hai trượng, vượt qua mái nhà, với thế “Phi Yến Phiên Vân” hạ xuống bên kia dãy nhà ngang, ngỡ là có thể vượt qua Giang Uyển Dao.

Nào ngờ chân chàng vừa chạm đất, chưa kịp đứng vững, một luồng kinh phong ập đến và kèm theo tiếng quát khê :

- Hãy đón lấy!

Đồng thời, một bóng đen từ dưới một ngọn cây ăn trái bay đến.

Cát Tập Bách hoảng kinh lách người, “bộp” một tiếng, một nắm đất trúng vào góc vách, đá vụn tung bay.

Chàng thẳm nhủ :

- Nha đầu thật lợi hại, đã phát giác trước, cố ý bốn cột, phải cho nàng ném mùi khở sở mới được!

Đoạn lên cỡi dây thất lưng ra, chỉ để lại Kim Ty Tỏa Long tiên, tung mình về phía ngọn cây ăn trái ấy và nói :

- Dao muội, đợi ngu ca với!

Cùng lúc ấy, bóng người sau cây cũng đã tung lên, nhưng không tiến tới, mà lại vọt ngang lên mái nhà, phóng qua ba dãy nhà ngang rồi mất dạng.

Cát Tập Bách thật sự sợ bị nàng bỏ rơi, cũng vội đề khí tung mình, đuổi theo bóng người ấy.

Vượt qua ba dãy mái nhà, trước mắt là một bức tường dày. Cát Tập Bách tung mình lên đứng trên tường, cúi nhìn xuống bên dưới là vực sâu thăm thẳm, chẳng thấy bóng người kia đâu cả.

Đang chần chừ, bỗng nghe tiếng Giang Uyển Dao từ trên vách núi đối diện ngoài ba trượng quát to :

- Ác tặc, để mạng lại đây!

Cát Tập Bách nghe vậy, biết vị hôn thê đã phát hiện địch tung, sợ nàng tay không ứng phó bất lợi, liền cỡi Tỏa Long tiên ra, thất vạt áo lại, tung mình lên cao hơn ba trượng, vượt qua vực thăm, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau một tảng đá gần chỗ phát ra tiếng quát.

Cát Tập Bách vừa đứng vững chân, bỗng nghe hai tiếng cười quái dị vang lên, rồi thì một tiếng trầm giọng quát :

- Nha đầu, ngươi là ai?

Cát Tập Bách thò đầu nhìn, biết mình đang đứng sau ba bóng người. Hai người đàn ông võ phục hướng lưng về phía mình dường như tuổi còn rất trẻ, tay cầm binh khí ngoại môn, một là thiết bài, một là song câu, đối mặt với mình chính là Giang Uyển Dao, đang với hai tay không thủ thế, quắc mắt tức giận nhìn đối phương.

Cát Tập Bách biết rõ Giang Uyển Dao cao ngạo khinh địch, sợ nàng mạo muội xuất thủ, liền từ sau tảng đá tung mình lên cao hơn sáu thước, lộn người một vòng trên không, trường tiên trong tay vung ra, “bốp” một tiếng, người đã đứng bên Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách khê nói :

- Hãy cầm lấy binh khí vừa tay!

Đồng thời đưa mắt quan sát đối phương, chỉ thấy người bên trái mặt đen như lọ chảo, tuy mặt y phục dạ hành, nhưng cũng chẳng khó nhận ra y là người Miêu.

Người sử dụng song câu bên phải mặt mày trắng xanh, cũng khá anh tuấn, nhưng khóe mắt phải có một vết sẹo to, mắt cả lông mày, có lẽ tuổi đều trên dưới hai mươi.

Đối phương hai người đang kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên là vì Cát Tập Bách đột nhiên từ trên không hạ xuống, mà hai người hoàn toàn không phát giác, đến khi Cát Tập Bách đưa mắt nhìn họ, uy nghi sáng rực tinh quang, càng biết người này công lực chẳng kém, bắt giắc lùi ra sau hai bước.

Giang Uyển Dao đang khổ vì không có binh khí trong tay, nếu có là nàng sớm đã lao tới tấn công rồi, giờ thấy Cát Tập Bách cầm trong tay một trường tiên và một dây lưng, thật là vừa tay.

Binh khí sở trường của nàng vốn là một ngọn Bàn Long sách, do Trường Mi đại sư đích thân truyền thụ từ lúc nàng còn nhỏ, đã có trên mười năm hóa hầu, nhưng vì tuổi đã lớn, Bàn Long sách trở nên ngắn nhẹ, hiện đã đưa lên Thiên Sơn nhờ sư tổ làm cho nặng và dài hơn, nay vẫn chưa lấy về.

Đêm nay ứng địch, nàng đã tiện tay lấy một thanh trường kiếm, nên thi triển thiếu uy lực, bị Vạn Tự đoạt của Lao Anh Tài khống chế, bèn đón lấy Tỏa Long tiên từ tay Cát Tập Bách, cầm trường tiên trong tay, càng oai phong hơn gấp trăm lần.

Nàng dâu để cho Cát Tập Bách đối thoại với kẻ địch nữa, trường tiên vung lên quát :

- Người mà xứng đáng hỏi bốn cô nương là ai sao? Tiếp chiêu!

Thi triển chiêu “Vân Long Tam Hiện”, trường tiên cuộn cuộn quét ra, trên dưới trái phải đều là bóng tiên, cùng lúc công vào hai người.

Đối phương thấy nàng tiên chiêu thần kỳ, uy thế hung mãnh, không dám ngạnh tiếp, chia nhau lách sang hai bên bốn năm thước.

Cát Tập Bách thấy nàng cầm lấy trường tiên đã vội vả xuất thủ tấn công, bắt giặc cả kinh, đến khi thấy chiêu thức của nàng uy lực kinh người, biết nàng quen dùng binh khí dài, chàng mới yên tâm.

Chàng cũng cuộn dây lưng vào tay, thừa lúc đối phương tránh trường tiên của Giang Uyển Dao, chàng liền sấn tới, tay phải vung ra, dây lưng hết như linh xà xuất động, đâm vào huyết Đới Mạch của thiếu niên mặt đen, nhanh và hung mãnh khôn tả.

Thiếu niên mặt đen vừa tránh khỏi thế tiên của Giang Uyển Dao, lách trái lùi sau, chân chưa đứng vững, dây lưng của Cát Tập Bách đã công đến, tránh đã không còn kịp, hoàn chiêu càng khó khăn hơn, mắt thấy sắp bị dây lưng đâm trúng.

May nhờ y công lực chẳng kém, lấy công làm thủ, chân phải bước tới, người nghiêng sang bên, đầu dây lưng xẹt qua trước ngực, tay phải thiết bài đẩy ra, đập vào đoạn giữa dây lưng, lực đạo mạnh đến ngàn cân, nếu trúng chắc chắn cả người cũng ngã ra đất.

Nhưng Cát Tập Bách chẳng chút nao núng, khi thấy đối phương không tránh né, chàng đã biết hẳn có hiểm chiêu, không chờ thiết bài chạm vào dây lưng, chàng đã lui kinh, dây lưng nhún ra hạ xuống.

Rồi với thủ pháp nhanh như chớp, lại vận kinh quét ra sát đất, cuốn tung cát đá, công vào hạ bàn thiếu niên mặt đen.

Giang Uyển Dao một chiêu “Vân Long Tam Hiện” bị đối phương tránh khỏi, liền tức thì sấn tới, ba chiêu “Thần Long Hí Châu”, “Kim Long Dao Đầu” và “Long Vỹ Quyển Lăng” vung lúc tung ra, trên công vào mắt, rồi quán vào cổ, đột nhiên lại hạ xuống cuốn vào lưng, khiến thiếu niên khuyết mảy hết sức lúng túng.

Thiếu niên khuyết mảy võ công cũng cao hơn thiếu niên mặt đen một bậc, nhưng vì thiếu đờm lược và kinh nghiệm chiến đấu, dưới sự tấn công tới tấp và hung mãnh của Giang Uyển Dao, y không khỏi hốt hoảng, hơi thở gấp rút và mồ hôi nhễ nhại.

Cũng may là căn cơ võ công của y chẳng kém, trong tình thế hết sức hiểm ác, đã thi triển Thiết Bản Kiềm, ngã ngửa ra sau, tránh khỏi hai chiêu công vào mắt và quán vào cổ, đồng thời chiêu cuốn vào lưng cũng lướt qua sát bụng, rồi mới hai chân chỗi mạnh, đứng thẳng người lên, nhưng cũng kinh tâm động phách.

Giang Uyển Dao hai lần xuất chiêu đều không đắc thủ, bắt giặc lửa giận xung thiên, thu trường tiên về, lại định công tiếp.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng chim ưng kêu vang trên không, đồng thời một bóng đen lướt nhanh qua trên đầu, khiến Giang Uyển Dao và cả Cát Tập Bách giật nảy mình.

Giang Uyển Dao liếc mắt nhìn, nhận ra đó là con Kim Tinh Thần Ưng của Lạp Tháp hòa thượng đã phái mang thư đến hồi sáng này, hẳn là linh cảm ấy đã giữ chân hai tặc đồ này ở đây rất lâu, không cho đến gần Thái Sư Đệ, nếu không, linh cảm không bao giờ cất tiếng.

Lạp Tháp hòa thượng từng cho nàng biết, khi thần ưng cất tiếng kêu là đã giận đến cực độ, nhưng tiếng kêu này của thần ưng đã khiến thế công của nàng chững lại, đối phương đã tung mình lao đến, giành mất tiên cơ, bắt giặc tức giận mắng :

- Quý tha ma bắt!

Hai kẻ địch quả là đã bị thần ưng bốn cột suốt cả canh giờ, họ vừa đến trên đỉnh núi này, bởi thấy trước sau trang viện và trên mái nhà đang có người động thủ, bèn tính từ dãy nhà ngang vào sảnh đường, quấy phá sào huyết của Vân Linh tam ma.

Nhưng vừa vượt qua đỉnh núi đã bị thần ưng phát giác, nấp một hồi, vừa đứng lên lại bị cánh sắt của thần ưng đập vỡ đá bắn trúng.

Hết sức khó khăn mạo hiểm thăm dò, mới biết đó là một con chim ưng to lớn, tức đến mấy lần dùng ám khí ném, nhưng đều bị thần ưng tránh khỏi, khi họ vừa bước đi, không phải bị đá vụn bắn trúng thì là bị cánh ưng tấn công, hai người tay và lưng đều bị thọ thương mấy chỗ, vốn có một chiếc khăn choàng đen cũng bị xé nát vứt trên núi.

Thế nên, sự xuất hiện của thần ưng không hề khiến họ kinh ngạc, trái lại còn thừa lúc đối phương sùng sốt lao tới tấn công.

Giang Uyển Dao buông tiếng mắng xong, ngoảnh nhìn ra sau, song câu của kẻ địch đã công đến trước mặt, trường tiên không như dây mềm, thu chiêu hồi cứu đã không còn kịp nữa.

Cũng may phía sau hãy còn nhiều đất trống, và lại đứng ở triền dốc, kẻ địch tấn công với binh khí ngắn, chẳng dễ đắc thủ. Nàng chợt nảy ý, lẹ làng mọp người lẫn xuống, tránh khỏi song câu của thiếu niên khuyết mảy.

Cát Tập Bách vốn dĩ đắc thủ, thiết bài của thiếu niên mặt đen không trúng đích, dùng sức quá mạnh không thu thế kịp, người chúi tới trước, lại bị dây lưng của Cát Tập Bách quán lấy, kéo tới mạnh hơn, “bịch” một tiếng, ngã ập xuống đất.

Cũng may là thiết bài trong tay y chạm đất trước, nên mới không đến nỗi thọ thương, liền lăn ngang sang bên, vừa lúc Cát Tập Bách thu dây lưng lao đến, y liền vung thiết bài lên, cạnh sắc bổ vào huyệt Trung Độc của Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách chân trước chỗi nhẹ, chân sau tạt ngang, thiết bài lại rơi vào khoảng không, dây lưng lại quét ra, mắt thấy đã sắp trúng vào vai thiếu niên mặt đen, bỗng nghe tiếng thần ung kêu vang, bất giác giật mình, dây lưng chậm đi, đối phương đã lướt ra xa.

Lúc Cát Tập Bách nghĩ đến đó là tiếng kêu cảnh báo của thần ung của sư thúc, thiếu niên mặt đen đã quay người lại, thiết bài trong tay lại công đến.

Cát Tập Bách thấy kẻ địch sẵn đến quá gần, dây lưng mất uy lực, đành tung mình lên đỉnh núi.

Nào ngờ chàng nhanh, đối phương càng nhanh hơn, chân chàng chưa đứng vững, thiếu niên mặt đen đã đuổi theo đến, thiết bài trong tay với thể mạnh ngàn cân giáng xuống đỉnh đầu chàng.

Khó thay, chỗ Cát Tập Bách hạ chân lại là hòn đá rời, vừa chỗi chân định tung mình lui tránh, chợt cảm thấy dưới chân hẫng, chẳng những không tung lên được mà người còn hạ xuống, vội vịn đề một hơi chân khí Đan Điền, ngã người sang bên.

Vừa lúc ấy Giang Uyển Dao cũng lăn đến, hai người va vào nhau, cùng dừng lại và đứng bật dậy, nhưng cũng kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Giang Uyển Dao cố nén cười, lờ cho Cát Tập Bách một cái, rồi thì Tỏa Long tiên thi triển chiêu “Long Bàn Hồ Cứ” sát mặt đất quét ra, cát đá tung bay, hai kẻ địch vừa lao đến, thấy vậy đành tung mình lui ra.

Thừa cơ hội ấy, Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao liền tung mình lao tới, trường tiên với dây lưng vung động như song long giành châu, như cuồng phong sóng dữ, tới tập tấn công hai đối phương.

Hai thiếu niên áo đen mắt thấy sắp đắc thủ, lại bị đối phương tránh khỏi, chỉ thoáng chốc mình còn bị áp đảo ngược lại, bất giác cuồng tính bùng dậy, thiết bài phối hợp với song câu, vận hết toàn lực phản kích, quả nhiên thể hung hết sức mạnh, uy lực kinh người.

Bốn người càng đấu càng ác liệt, trường tiên và dây lưng vây chặt lấy thiết bài và song câu.

Cuộc chiến này đôi bên đều giờ hết hiểm chiêu quyết giành lấy phần thắng, hai thiếu niên áo đen tuy cố giành lấy thượng phong, nhưng ngặt nỗi binh khí của đối phương dài, binh khí của mình ngắn, không sao tiếp cận được.

Hơn nữa, chiêu thức của Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao biến ảo khôn lường, luôn không chế đối phương, chẳng chút buông lơi.

Thoáng chốc trăm chiêu đã qua đi, hai thiếu niên áo đen càng lúc càng kém thế, người khuyết mày hung tính bùng dậy, song câu vung lên, cương câu tay phải đón lấy dây lưng từ trái quét đến của Cát Tập Bách, đồng thời cương câu tay trái vận hết toàn lực, quét dọc theo trường tiên, định chém vào tay Giang Uyển Dao, chỉ cần bức lui đối phương, thiết bài của đồng bọn lập tức truy kích, đối phương không chết cũng thọ trọng thương.

Đấu pháp này của họ được tập luyện rất kỹ lưỡng, rất có công hiệu, ngờ phen này đối phương ắt khó có thể tránh khỏi được.

Nào ngờ Giang Uyển Dao võ công cao hơn Cát Tập Bách nhiều, hơn nữa nàng lại sở trường về binh khí dài và chiêu thức của Bàn Long sách rất tân kỳ, do Trường Mi đại sư nghiên cứu những ưu khuyết điểm của các loại binh khí mà sáng chế ra, chuyên khắc chế mọi loại binh khí cứng rắn, dùng Tỏa Long tiên thi triển tuy lúc đầu có phần gượng gạo, nhưng rồi cũng quen tay, vận dụng như ý muốn.

Lúc này thấy thiếu niên khuyết mày mạo hiểm phản công, vừa lúc Tỏa Long tiên quét đến bên mạn sườn đối phương, cương câu tay trái đối phương lại dọc theo thân tiên phản kích, nàng đã đoán biết ý định của đối phương, bất giác cười thâm trong lòng.

Nàng cũng chẳng biến chiêu đổi thức, chờ cương câu của đối phương đến gần, bỗng tay phải vung mạnh, trường tiên hạ xuống, cán tiên trong tay thúc vào huyệt Tam Lý nơi khuỷu tay phải thiếu niên khuyết mày.

Cát Tập Bách dây lưng vung ra, kèm theo tiếng gió vù vù, đuôi dây quét vào vành tai thiếu niên mặt đen, nếu trúng phải hẳn sẽ vỡ nát, mắt thấy chỉ còn cách không đầy nửa tấc.

Ngay khi ấy, cương câu tay phải của thiếu niên khuyết mày nhanh như chớp từ ngang bên bổ đến, Cát Tập Bách vội hạ cổ tay xuống, nhưng đã không kịp, phần cuối dây lưng đã bị bổ trúng.

Cát Tập Bách lâm nguy bất loạn, lệ làng vận Tiên Thiên Nhất Khí công vung tay, dải lụa mềm liền trở thành cương trượng, rồi lại vung tay quét :

- Buông tay!

Cương câu của đối phương bị đánh bật sang bên, vừa lúc thiết bài của thiếu niên mặt đen ập đến, chỉ nghe “keng” một tiếng vang rền, cương câu với thiết bài chạm nhau, quả nhiên hai người cùng buông tay.

Chiêu “Thiết Thụ Khai Hoa” của thiếu niên khuyết mày vốn là mạo hiểm xuất thủ, chưa từng thất bại bao giờ, nên quá tự phụ, chẳng chút đề phòng, suýt nữa đã táng mạng.

Thiếu niên mặt đen cũng bởi trước nay đã phối hợp quen, hết sức tin tưởng vào chiêu “Thiết Thụ Khai Hoa” của đồng bọn, nên vừa thấy thiếu niên

khuyết mảy thì triển hiêm chiêu tất thắng, cũng chẳng ước lượng tình thế, giờ cao thiết bài đẩy tới trước, đến khi thấy cương câu bạt đến, không còn thu hồi thiết bài kịp nữa, câu bài chạm nhau, y cảm thấy cánh tay tê dại, thiết bài vượt khỏi tay bay đi.

Cát Tập Bách lợi dụng sức phản chấn, vung dây lưng quét xuống dưới, nhưng vì quá gấp, thân dây ngắn đi nửa thước, không quét đến hạ bàn đối phương, hai tặc đồ loạn choạng lui ra xa hơn một trượng.

Tòa Long tiên của Giang Uyển Dao cũng cùng lúc ấy biến chiêu, tay phải xoay lên, trường tiên hạ xuống, thoát khỏi cương câu của thiếu niên khuyết mảy, rồi liền sẵn tới, trong lúc cán tiên thúc vào khuỷu tay đối phương, thiếu niên khuyết mảy đã bị dây lưng của Cát Tập Bách đánh bạt cương câu, khiến y loạn choạng bạt lui, nên cán tiên đã rơi vào khoảng không.

Nhưng năng nào chịu buông tha, trường tiên liền tức thì biến chiêu “Thương Long Hí Thủy” quét ra như sóng dữ cuộn cuộn.

Móc câu ở đầu tiên xẹt qua bắp tay thiếu niên mặt đen, tay áo liền bị tiện đôi, phát phơ bay theo gió, y hoảng kinh tung mình thoái lui.

Hai thiếu niên áo đen binh khí đã mất, lòng hết sức kinh hãi, chân chưa kịp đứng vững, lại nghe Cát Tập Bách quát to :

- Cầu tặc, để mạng lại đây!

Đồng thời giây lưng đã quét đến.

Ngay khi ấy, bỗng một tiếng huyết quái dị vang lên, âm thanh cực kỳ lạnh lẽo ghê rợn, khiến Cát Tập Bách giật mình, triệt chiêu đứng lại.

Giang Uyển Dao cũng theo sau đuổi đến, thấy người từ trên không hạ xuống mặt mảy hết sức quái dị và ghê rợn, sợ đến suýt kêu ra tiếng, vội nấp vào sau lưng Cát Tập Bách, toàn thân run rẩy.

Lại nhìn hai thiếu niên áo đen, họ đã thừa cơ đảo tẩu mất dạng, còn người vừa xuất hiện đứng cân trước mặt Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, buông tiếng cười hăng hắc quái dị.

Cát Tập Bách tay trái hất ngược ra sau, đẩy Giang Uyển Dao lùi hai bước, chú mắt nhìn người ấy, chỉ thấy đó là một tiểu đồng gầy quắt queo, mặt màu lam, mảy chổi xệ, mắt rực hung quang, nhìn trông trọc vào mặt Giang Uyển Dao cười dâm dăng.

Cát Tập Bách vừa mới xuất đạo giang hồ, đâu từng gặp người quái dị thế này. Nhìn bề ngoài, tiểu đồng này cùng lắm cũng chỉ mười hai mười ba tuổi, nhưng khinh công và thân pháp lúc hạ xuống đất hết sức kỳ diệu, ít ra cũng có gần hai mươi năm công lực, y mặc quần áo cộc như da cá, tay cầm một thanh đoản kiếm, càng chứng tỏ thủy công của y chẳng phải tầm thường.

Đối mặt với một cường địch như vậy, Cát Tập Bách sao dám khinh suất, nên chàng vội đẩy nàng lui ra.

Giang Uyển Dao bị Cát Tập Bách đẩy lui, chẳng rõ nguyên nhân, lòng thầm kinh ngạc, lại thấy quái nhân mặt lam với đôi mắt hung tợn trừng trừng nhìn mình, nàng càng thêm khiếp hãi.

Cát Tập Bách định thần lại, đoán người này hẳn là ác tặc đến tiếp ứng, bèn cuốn dây lưng vào tay, trầm giọng nói :

- Dao muội, hãy trao Tòa Long tiên cho ngu ca và đứng xa ra một chút, quan sát tứ phía, đừng cho bọn tặc đồ đến gần!

Đoạn hai mắt nhìn dăm dăm vào đối phương, tay trái hộ ngực, sẵn sàng ứng địch.

Giang Uyển Dao tuy võ công rất cao, nhưng dẫu sao cũng là con gái, lòng không khỏi hoảng sợ, hai tay không ngớt run rẩy. Nhưng thấy vị hôn phu sắp động thủ với cường địch, vừa lo lắng vừa do dự, bỗng nghe Cát Tập Bách đòi lấy Tòa Long tiên, nàng càng tiến thoái lưỡng nan, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Tiểu đồng mặt lam đứng nhìn một hồi, thấy đối phương hoảng sợ bối rối, càng ra chiều đắc ý.

Chỉ nghe y lại buông tiếng cười quái dị, rồi với giọng sắc lạnh nói :

- Các nguoi là ai? Mau báo ra danh tánh, để cho Lam Đồng Kim Anh Nam này thành toàn cho các nguoi!

Cát Tập Bách chờ lâu không thấy Giang Uyển Dao trao Tòa Long tiên cho mình, đang sốt ruột, bỗng nghe đối phương quát hỏi, vội vận Tiên Thiên Nhất Khí công bảo vệ yếu huyệt toàn thân, trầm giọng nói :

- Tiểu quý nguoi mà cũng xứng đáng hỏi tiểu gia là ai sao? Tặc tử, xuất chiêu đi!

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách lại dám cất bước tiến tới, bất giác kinh hãi cũng vội tiến tới hai bước, đứng sát sau lưng Cát Tập Bách, khẽ nói :

- Không cho Bách ca mạo hiểm, có nghe không? Hãy giữ chân hẩn, tiểu muội đi gọi mẫu thân!

Cát Tập Bách nghe vậy, biết tính nàng ương ngạnh, khó thể khuyên ngăn, đồng thời cũng muốn nàng rời khỏi, giảm bớt nguy hiểm, mình khỏi phải phân tâm, nên gật đầu nói :

- Vâng! Đưa Tòa Long tiên cho ngu ca mau!

Giang Uyên Dao đang sợ chàng có Tòa Long tiên trong tay sẽ bắt chấp nguy hiểm động thủ với kẻ địch, đầu chịu trao cho chàng, lắc đầu nói :

- Không!

Rồi thì quay người, tung mình phóng nhanh về phía sau trang viện.

Tiểu đồng mặt lam bị Cát Tập Bách mắng là “tiểu quý”, liền tức bưng lửa giận, bởi y là người nhỏ nhất trong Thất Tiểu Độc, mặt lam mặt lộ, thật chẳng khác một tiểu quý, lại thấy Giang Uyên Dao quay người phóng đi, liền tức thì tay trái vuron ra, bóng người nhấp nhোáng, đã đến trước mặt Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách thấy đối phương vung tay chớp đến, móng dài hơn tấc, co quắp như móc câu và xanh rờn, biết là có kịch độc, bất giác kinh hãi, vì sợ vị hôn thê bị y chop trúng, bèn liều mình quát :

- Ngươi dám!

Đồng thời tung mình thoái lui, Tiên Thiên Nhất Khí chưởng tung ra, bỏ vào độc trào đối phương.

Lam Đồng Kim Anh Nam sớm có giới bị, không chờ chưởng lực đến gần đã lùi chéo sang bên nửa bước, độc trào lại vung ra, chop vào cổ tay Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách thấy đối phương không dám ngạnh tiếp, biết là y có điều e ngại, liền mạnh dạn quát :

- Tiểu quý, hãy tiếp tiểu gia một chiêu nữa!

Hai tay cùng lúc vung ra, tả chưởng bỏ vào huyệt Kinh Cừ, hữu chưởng bỏ vào huyệt Môn của đối phương, xuất thủ nhanh như tia chớp.

Lam Đồng Kim Anh Nam hết sức kinh ngạc, một là đối phương công lực thâm hậu, chiêu thức nhanh và hung hiểm, đây là lần đầu tiên y mới gặp. Hai là đêm nay y dẫn theo hai tặc đồ Miêu Cương đến đây dò thám hành động của Vân Linh tam ma, vốn định nhất cử diệt sạch, đoạt lấy tài vật mang đi, chẳng ngờ hai tên thủ hạ lại thất thế, nên mới từ trên đỉnh núi phóng xuống cứu họ. Ba là Vân Linh tam ma sao lại có hai thiếu niên nam nữ võ công cao cường thế này, và hơn nữa thiếu nữ diễm lệ tuyệt trần, càng khiến y lửa dục bốc cao, nên vừa ra tay đã thi triển Thất Độc trào, định bắt lấy Giang Uyên Dao.

Nào ngờ Cát Tập Bách nhận ra sự lợi hại, tranh trước thi triển Tiên Thiên Nhất Khí công, vận dụng bảy thành công lực bỏ vào huyệt Thần Môn của y.

Phải biết Tiên Thiên Nhất Khí công của Cát Tập Bách là một môn khí công chí cương của thiên môn Mật Tông, và lại được luyện thành bởi chân dương đồng thân, chính là khắc tinh của Thất Độc Âm Công, nên Lam Đồng Kim Anh Nam vừa thấy Cát Tập Bách xuất chưởng, không dám ngạnh tiếp, liền vội biến chiêu chop vào cổ tay chàng.

Khi Cát Tập Bách biến chiêu đối thức, song chưởng lại với chiêu “Phi Hoa Phong Vũ” tung ra, y càng không dám chậm trễ, thi triển Thất Tinh bộ lùi ra sau sáu bảy thước, tột cùng tức giận.

Đưa mắt nhìn, thấy mỹ nhân đã mất dạng, càng thêm điên tiết, kêu lên một tiếng quái dị, đoàn đao vung lên, lại toan tung mình lao tới.

Cát Tập Bách hai chiêu không trúng đích, cũng đã bưng lửa giận, thấy đoàn đao của đối phương vung lên, ánh xanh chớp chóa, biết là có tâm kịch độc, đầu dám khinh suất, không chờ đối phương đến gần, dây lưng trong tay đã vung ra, bay lượn trên không, phủ chụp xuống đầu đối phương.

Lam Đồng Kim Anh Nam là một trong Thất Tiểu Độc, võ công dĩ nhiên chẳng phải tầm thường, giao thủ chỉ mấy hiệp, luôn bị đối phương giành lấy tiên cơ, bất giác lửa giận xung thiên, thụp người sấn tới, đoàn đao trong tay đâm thẳng vào huyệt Xung Môn của Cát Tập Bách, đồng thời tay trái vuron ra chop vào dây lưng.

Cát Tập Bách thấy vậy giật mình kinh hãi, vội thu dây lưng về, thi triển bộ pháp Di Thân Hoán Vị, thụp người xoay nhanh, lướt đến bên cạnh Lam Đồng Kim Anh Nam, vung chưởng bỏ vào huyệt Phụng Vũ của đối phương.

Lam Đồng Kim Anh Nam không sao giành lại được thế chủ động, bị áp đảo đến quay lòng vòng, lại thấy đối phương thân pháp nhanh nhẹn chẳng kém mình, và xuất chiêu nhanh hơn mình nhiều, lòng hết sức kinh hãi.

Thoáng chốc do dự, rồi liền tung mình lên cao hơn trượng, với thế “Phi Yên Phiến Vân” ngửa người lộn ngược ra sau, hạ xuống phía sau Cát Tập Bách, tay phải đoàn đao, tay trái Thất Độc trào chia ra công vào hai huyệt Mệnh Môn và Xúc Tinh của Cát Tập Bách.

Chiêu này hết sức hiểm độc, hệt như quỷ mị, rõ ràng lao tới trước, đột nhiên lại hạ xuống phía sau, thật bất ngờ cho Cát Tập Bách.

Khi Cát Tập Bách phát giác kinh phong ập đến từ phía sau, không còn kịp đón đỡ nữa, vội lạng người sang bên năm sáu thước, tuy chàng phản ứng nhanh nhen, tránh khỏi đoàn đao công vào huyệt Mệnh Môn, nhưng áo dài đã bị độc trào chop trúng, rách một đường dài hơn thước, suýt trúng vào huyệt Xúc Tinh.

Lam Đồng Kim Anh Nam tung mình đuổi theo, Thất Độc trào chop vào huyệt Đỉnh Môn, đoàn đao công vào huyệt Xao Vũ, lúc này y đã giành lại được thượng phong, không tấn công tới tấp sao được?

Cát Tập Bách bị tấn công liên tiếp, không sao hoàn thủ được, may nhờ Tiên Thiên Nhất Khí công là khắc tinh của đối phương, nhất thời chưa đến đổi bại.

Hãy nói về Giang Uyển Dao nóng lòng cầu viện, dọc theo bờ vực phóng đi về phía tiền viện.

Nàng vừa vượt qua vực thẳm, thần ung lại xuất hiện trên đầu, lòng mừng khôn xiết, biết là Lạp Tháp hòa thượng đã được thần ung báo nguy, hẳn đã đến đây, ông mà có mặt là kẻ như bình yên, bởi lo cho sự an nguy của Cát Tập Bách, không muốn trở về trang viện kinh động người nhà nữa, liền quay người phóng đi trở lại chỗ vị hôn phu đối địch.

Hãy còn cách khoảng ba bốn trượng, nàng đã thấy Cát Tập Bách đang gặp nguy hiểm, lạng người sang bên tránh thế công của địch, vội gia tăng khinh công lao đến.

Giang Uyển Dao người vừa tung lên toan cất tiếng gọi, bỗng cảm thấy huyết Phụng Nhãn ở phía sau bị người nhẹ phát trúng, toàn thân liền bủn rủn, người hạ nhanh xuống.

Bỗng lại bị người bọ lấy, từ từ hạ xuống đất, đặt nằm ở sau một tảng đá, không kêu la được, vùng vẫy lại không có sức, đành cắn răng vận khí hành công, mong nhanh chóng giải huyết để tiếp viện cho Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách áo dài bị chộp rách, thoát khỏi độc trào và đoản đao, chưa hết kinh hoàng, chân vừa đứng vững, kinh phong lại ập đến phía sau, vội quay người đón đỡ, nhưng đã muộn, mà phía trước là vách núi cheo leo, bên trái cỏ gai đầy rẫy, đành tung mình sang phải.

Nhưng chàng vừa đề khí vận kinh, bỗng cảm thấy toàn thân rung động, hơi lạnh xâm nhập, vội phong bế huyết đạo, nhào xuống đất lăn sang bên, nghĩ phen này chắc chắn sẽ chết.

Thì ra chàng đã bị trúng Thất Độc trào của Lam Đồng Kim Anh Nam, tuy gân thịt chưa bị tổn thương, nhưng y phục lại bị rách, da bị tổn thương, độc khí đã xâm nhập cơ thể.

Thất Độc trào này là một môn độc công cực kỳ lợi hại của Thất Độc giáo, hoàn toàn áp dụng phương pháp của thổ dân Miêu Cương, thu thập bảy bảy bốn mươi chín loại độc vật, lấy độc tố phối hợp với nhiều loại độc được sản xuất ở Miêu Cương, luyện thành một thùng độc sa to lớn.

Dùng loại độc sa ấy luyện chương trong thời gian tám năm, hằng tháng còn phải cho thêm độc tố vào, để khiến cho năm ngón tay cứng rắn như sắt thép và chất độc thấm vào gân cốt, kẻ địch chỉ cần bị độc trào làm xước một chút, kịch độc liền thấm vào máu, lan khắp toàn thân, nặng thì chết ngay, nhẹ thì trong hai mươi bốn giờ, khí độc công tâm mà chết, nếu không có thuốc giải đặc chế, khó mà cứu chữa được.

Cát Tập Bách lăn đi trên đất, bắt đầu cảm thấy cả phần lưng tê dại, không còn sức cử động được nữa, đành nhắm mắt chờ chết.

Lam Đồng Kim Anh Nam tung mình lao đến, đoản đao và độc trào cùng lúc tung ra.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe một tiếng quát to :

- Dừng tay!

Chương phong ập đến trước, bóng người theo sau, lẳng không lao xuống, đánh cho Lam Đồng Kim Anh Nam văng bay ra xa hơn trượng.

Lam Đồng Kim Anh Nam mắt thấy đã sắp đắc thủ, bỗng nghe tiếng quát, đoản đao vào độc trào thoáng chững lại, ngay trong khoảng khắc ấy, kinh phong đã ập đến, chưa kịp thấy rõ đối phương là ai, đã cảm thấy mắt tối sầm, một luồng sức mạnh xô vào hai vai.

Tuy y phản ứng nhanh nhẹn, công lực tinh thâm, kịp thời phong bế huyết đạo, nhưng cũng không sao đứng vững, bị đẩy bay đi xa hơn trượng, va vào vách núi, người mới đứng lại được.

Lam Đồng Kim Anh Nam định thần lại, ngẩng lên nhìn, trước mặt là một hòa thượng thấp bé, hai mắt sáng rực tinh quang, tăng bào vá vúi trăm mảnh, trên đầu có một cục bướu to lớn, bất giác lửa giận xung thiên.

Người ấy chính là Lạp Tháp hòa thượng, ông tuy không biết Lam Đồng Kim Anh Nam, nhưng từ xa đã trông thấy gương mặt màu lam và năm ngón tay xanh ròn của y, sao thể không biết là có kịch độc?

Lại nhìn Cát Tập Bách nằm trên đất co giật liên hồi, sắc mặt từ xanh trở nên trắng và thoáng hiện màu lam đen, biết ngay là chàng đã thọ thương bởi độc trào.

Lạp Tháp hòa thượng nóng lòng cứu người, trong lúc vội vàng đã tung ra một chương A Già Đà Công, tuy chỉ dùng có năm thành công lực, nhưng tin chắc kẻ địch khó có thể chịu nổi.

Thế nên, ông chẳng màng đến Lam Đồng Kim Anh Nam, vội ngồi xổm xuống thăm mạch và xem xét thương thế của Cát Tập Bách, biết là chàng đã tự phong bế huyết đạo, nhất thời chưa có nguy hiểm, bèn lấy ra hai viên Cửu Ma Bảo Mệnh đơn bỏ vào miệng chàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Lạp Thập hòa thượng biết độc trào này hẳn là luyện bởi Huyền Âm, thuốc của mình không thể chữa nổi, sợ thời gian quá lâu Cát Tập Bách không chịu nổi, độc phát công tâm, lúc ấy dù cứu được tính mạng cũng khó khỏi tàn phế.

Đồng thời, ông còn nhận định kẻ địch bị trúng một chưởng A Già Đà Công của mình, dù thọ thương không nặng thì nhất thời cũng khó thể bình phục, nên một lòng dùng nội lực Thiên công của mình bức độc cho Cát Tập Bách, hy vọng có thể kéo dài thời gian cứu chữa.

Nào ngờ Lam Đồng Kim Anh Nam công lực chẳng phải tầm thường, mà Huyền Âm Thanh Sát lại là một môn huyền công cực độc và thâm diệu trong tà phái, Lam Đồng Kim Anh Nam đã được thân truyền của hai vợ chồng Thất Độc giáo chủ Xích Luyện Tiên Mễ Đà và Độc Ngạc Hương Nương Hứa Cửu Ngưng, ngâm trong Huyền Âm Độc Sát đã hơn mười năm, nội ngoại công phu đều khá thâm hậu.

Và lại, Lạp Thập hòa thượng xuất chưởng trong lúc vội vàng, không trúng chỗ yếu hại, lại chỉ dùng có năm thành công lực, Độc Tiểu Thất Lam Đồng Kim Anh Nam sinh trưởng ở Miếu Cuồng, một thân xương cốt mài luyện đã lâu, Huyền Âm công đã có hỏa hầu, vừa nghe tiếng quát liền tức thì phong bế huyết đạo, nên tuy bị chưởng phong quét trúng hai vai và người bị đẩy bay ra sau, nhưng ngoại trừ hai tay thoáng tê dại, nhất thời chưa thể dùng sức, chưa tổn thương đến nội phủ, bèn dựa vào vách núi giả vờ ngất xỉu, thâm vận công phu điều thương.

Lạp Thập hòa thượng tập trung hết tinh thần, lại hướng lưng về phía Lam Đồng Kim Anh Nam, không biết y giả vờ, ngồi xếp bằng bên Cát Tập Bách, nhắm mắt vận Thiên công, hai tay đặt lên huyết Tích Tâm và huyết Phụng Nhân của chàng, chuyên tâm bức độc điều thương.

Chưa đầy thời gian nửa tuần trà, đang trong giai đoạn gây cản, chỉ cần gián đoạn trong chót lát, chẳng những Cát Tập Bách độc thương trở nên nặng hơn, mà bản thân Lạp Thập hòa thượng cũng khó thoát khỏi tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Lam Đồng Kim Anh Nam sau nửa khắc hành công vận khí, thương thể đã bình phục, trộm mắt nhìn, thấy hòa thượng đang hướng lưng về phía mình, điều thương cho kẻ đối địch, lập tức tung mình, vung đoản đao đâm vào hậu tâm Lạp Thập hòa thượng, đồng thời đầu trước chân sau, hai tay mười ngón vươn ra như móc câu, chớp xuống đỉnh đầu và huyết Kiên Tinh của đối phương.

Cho dù Lạp Thập hòa thượng võ công cao thâm đến mấy, trong lúc khinh suất bất phòng và đang khi hành công đến giai đoạn gây cản, sao có thể thoát khỏi đòn ám toán bất ngờ của Lam Đồng Kim Anh Nam?

Mắt thấy Lạp Thập hòa thượng đã sắp thương vong dưới đoản đao và độc trào của Lam Đồng Kim Anh Nam, ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe “vút” một tiếng, đoản đao hóa thành một vệt sáng lam roi xuống đất, tiếp theo là một tiếng rú thảm thiết, Lam Đồng Kim Anh Nam như điều đứt dây, từ trên không rơi xuống triền núi phía đông mất dạng.

Lạp Thập hòa thượng vẫn không chút động đậy, ngồi xếp bằng bên cạnh Cát Tập Bách, nhắm mắt điều tức như một pho tượng gỗ.

Lúc này, một bóng người từ trên không hạ xuống, chính là Lạp Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai.

Thì ra sau khi bà rời khỏi đấu trường ở tiền viện, dẫn Từ Ngọc Nhi về bí thất trong sơn động, kiểm tra chung quanh, thấy không có dấu vết xâm nhập, bèn an ủi vờ về Từ Ngọc Nhi một hồi, sau đó bảo Tiểu Thúy đưa Từ Ngọc Nhi đi nghỉ trước, rồi bà cũng vào tịnh thất định nghỉ ngơi.

Nhưng vì lòng lo cho ái nữ và giai tề, thấy bên ngoài tiệc đã tan mà hai trẻ vẫn chưa về, sợ họ tuổi trẻ hiếu sự, ở trên mái nhà quá lâu bị nhiễm lạnh, bà bèn xuống giường ra khỏi sơn động, phi thân lên mái nhà, định đến trang viện tìm hai trẻ.

Nhưng bà vừa ngẩng lên, bỗng thấy kim ung của Lạp Thập hòa thượng đang liệng vòng trên không, ngỡ là Tiểu Thúy quá bận, đã quên cho thần ung ăn uống.

Bỗng thấy thần ung lao thẳng xuống và còn hướng về bà kêu lên mấy tiếng, mới biết là thần ung báo động, lập tức thi triển khinh công phóng đi theo thần ung.

Thì ra khi Kim Tinh Thần Ung thấy Lam Đồng Kim Anh Nam hiện thân, liền tức thì bay về Thái Sử Đệ, đến tiền viện trước.

Lúc ấy, Lạp Thập hòa thượng cùng Giang Nghiêu Thần vừa tiến chân Lao Bằng và Hùng Hồ xong, Lạp Thập hòa thượng tính rất thận trọng, phòng Nam Hải song mỹ vẫn còn cầm hận, ẩn nấp quanh trang viện tìm cơ hội báo phục Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, nên chưa trở vào sảnh đường ngay, đứng ở tiền viện ngưng thần lắng nghe.

Bỗng thấy thần ung từ sau nhà ngang bay đến, vừa thấy mình liền lao nhanh xuống và cất tiếng kêu lên đầy vẻ tức giận, ông lập tức tung mình phóng đi theo sau thần ung.

Lạp Thập hòa thượng vừa đến bên vực thẳm, thấy Giang Uyển Dao đang phóng nhanh đi và Cát Tập Bách nằm quần quai trên đất, một người với đao và trào đang lao đến truy kích.

Bởi sợ Giang Uyển Dao quá quan tâm kinh hoàng, buột miệng thét lên, khiến Cát Tập Bách phản thần thọ thương, chẳng thể không phát tay áo điểm vào Ma huyết của nàng, để nàng nằm sau tảng đá nghỉ ngơi một hồi.

Rồi khi tung mình lên, thấy Lam Đồng Kim Anh Nam lại lao đến truy kích, lúc này Cát Tập Bách như đã thọ thương ngã ra đất, liền vội xuất chưởng và cùng lúc lao đến, mới cứu được tính mạng của Cát Tập Bách.

Thần ung ấy là di vật của Hư Áo Thượng Nhân, sư tổ của Lạp Tháp hòa thượng, đã có trên ngàn năm tu luyện, hết sức thông linh, thấy Lạp Tháp hòa thượng điểm ngã Giang Uyển Dao, để nằm sau tảng đá và Cát Tập Bách đang trong nguy cấp, vội vỗ cánh bay nhanh về phía sơn động, tìm Lý Hàn Mai hay Tiểu Thúy đến cứu viện.

May thay, vừa lúc Lý Hàn Mai phi thân lên mái nhà, liền dẫn bà đến đầu trường, ngay lúc Lạp Tháp hòa thượng đang lâm nguy.

Thần ung từ xa phát hiện Lam Đồng Kim Anh Nam đang phi đao ám toán Lạp Tháp hòa thượng, liền mạo hiểm từ trên không xa hơn trượng lao nhanh xuống, cánh trái vỗ vào phi đao, “bộp” một tiếng, phi đao rơi xuống đất, thần ung cũng bị đứt rơi hai chiếc lông vũ.

Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai khi còn cách Lạp Tháp hòa thượng chừng năm sáu trượng, bỗng thấy thần ung lao nhanh xuống, biết đã sinh biến, liền vội vận hết toàn lực khinh công, Hồn Nguyên khí công dồn vào song chưởng, còn cách khoảng hai trượng đã thấy Lam Đồng Kim Anh Nam với song trào đang chớp xuống Lạp Tháp hòa thượng đang ngồi xếp bằng trên đất.

Lý Hàn Mai hoảng kinh, vội vận hết toàn lực Hồn Nguyên khí công, hai tay với Hồng Thiên chưởng tung ra, “ầm ầm” hai tiếng, đánh bay Lam Đồng Kim Anh Nam, nhưng vì khoảng cách quá xa và Lam Đồng Kim Anh Nam lại có Huyền Âm công hộ thân, nên y chưa táng mạng và tẩu thoát.

Lý Hàn Mai chân vừa chạm đất, thấy Lạp Tháp hòa thượng ngồi yên bất động và Cát Tập Bách đang nằm trên đất, hai mắt nhắm nghiền, mặt hiện sắc lam, biết là hai người đều đã bị trúng độc, mình lại chẳng tiện cứu chữa, đang khi lo lắng.

Lúc này, phía sau lại có mấy bóng người phóng đi đến, Lý Hàn Mai vội ngoảnh lại nhìn, thấy thần ung lại dẫn đến Tiểu Thúy, Từ Ngọc Nhi và cả Giang lão, bà liền quay người lại nói :

- Phụ thân, họ đều đã trúng độc hôn mê rồi!

Đoạn đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, sợ nàng quá lo lắng sinh chuyện không hay, ra hiệu cho Tiểu Thúy lưu ý.

Quả nhiên, Từ Ngọc Nhi vừa nghe sư phụ với nghĩa huynh bị trúng độc, liền khóc nức lên lao đến, ngất xỉu ngã ra đất, Tiểu Thúy vội đỡ nàng lên.

Giang Nghiêu Thần vội vàng đến gần xem, kinh ngạc nói :

- Đây là chất độc gì mà lợi hại thế này?

Đoạn đưa tay đỡ Cát Tập Bách ngồi dậy. Lúc này Giang Uyển Dao cũng đã tự vận công giải huyết xông, vội vã phóng đi đến, thấy một đám người đang xúm lại nhau, từ xa đã hét to :

- Giang Uyển Dao này hôm nay quyết liều mạng với các ngươi!

Lý Hàn Mai vội tiến ra đón nàng lại và quát :

- Dao nhi! Mẫu thân đây!

Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần đỡ Cát Tập Bách lên xem xét một hồi, không nhận ra được đây là chất độc gì, lại đưa tay sờ Lạp Tháp hòa thượng, cảm thấy người ông nóng như lửa, biết ông đang hành công ngự độc nên không dám quấy nhiễu.

Lúc này Tiểu Thúy cũng đang xoa bóp cho Từ Ngọc Nhi, giúp nàng máu chảy thông suốt.

Lý Hàn Mai chặn Giang Uyển Dao lại, ôm nàng vào lòng, lập tức hỏi về quá trình sự việc để phân tán sức chú ý của nàng, kéo nàng thấy thương thế của hai sư thúc diệt Cát Tập Bách, lại quá lo lắng ngất xỉu.

Giang Uyển Dao dưới sự diu đỡ của mẫu thân, vừa đi vừa sơ lược kể lại mọi sự, nhưng giấu giếm chuyện bị hai người trên cột và thời phòng là đối phương hết sức ghê gớm và ác độc.

Sau cùng, nàng quay sang Giang lão nói :

- Gia gia, quái nhân mặt lam đã tự xưng là Lam Đồng Kim Anh Nam gì gì đó!

Rồi trở mắt ra nhìn Giang lão, chờ ông trả lời.

Hồi nửa năm trước, lúc Trường Mi đại sư lên Thiên Sơn, Lý Hàn Mai từng được sư phụ cho biết, Thất Độc giáo chủ Xích Luyện Tiên Mễ Đà phụ phụ đã đào tạo ra Thất Tiểu Độc, Huyền Âm Độc Sát khắp người không thuốc nào có thể cứu chữa.

Hơn nữa, Thất Độc giáo hiện nay đang tìm kiếm một chiếc lọ ngọc do Không Động Đầu Đà và Xích My Lão Ni đã chôn giấu lúc hai người cãi nhau khi

xưa, nếu tìm được mới có thể khắc chế kẻ địch, nhưng vẫn chưa biết là có chữa được độc thương hay không.

Lý Hàn Mai nghe con gái kể về Lam Đồng Kim Anh Nam, biết là môn hạ của Thất Độc giáo, kinh hãi thán nhủ :

- Vậy thì nguy to rồi!

Lý Hàn Mai nghĩ đến nhất thời đã vô phương cứu chữa, trời lại sắp sáng, gió rét sương lạnh, bèn bảo Giang Uyển Dao nhanh chóng về nhà, triệu tập nam bộc đến đây khiêng Cát Tập Bách và Lạp Tháp hòa thượng về động thất rồi hẵng tính. Và bảo Tiểu Thủy công Từ Ngọc Nhi theo Giang Uyển Dao trở về trang viện trước.

Sau đó, Lý Hàn Mai mới cho Giang lão biết về sự suy đoán của mình là hoài nghi Thất Tiểu Độc đã đến Lĩnh Nam, cần phải chuẩn bị ứng biến, và Cát Tập Bách thọ độc thương hiện không có thuốc cứu chữa, đành phải đưa về ẩn thất cho uống Tuyệt liên Thiên Sơn, tạm khống chế độc tính, để bà đến Thiên Sơn nhờ sư phụ tìm cách.

Giang lão nghe con dâu đề cập đến Thất Độc, bất giác cũng kinh tâm đến ngây người, nếu quả thật như vậy, ở trong núi cũng chưa chắc đã có thể bình yên, vạn nhất kẻ địch quay trở lại, hai sư thúc diệt Lạp Tháp hòa thượng đang thọ thương, Lý Hàn Mai mà đi Thiên Sơn, đường xa vạn dặm, nhanh nhất cũng phải hơn ba tháng trời, ông ở lại canh phòng một mình, tuy không sợ, nhưng không đủ nhân lực, lại phải trông nom người thọ thương, ông không khỏi có phần lo lắng.

Nhưng Giang lão suy đi nghĩ lại, thật không còn cách nào khác hơn, cứu người là điều cần thiết hơn hết. Hơn nữa, một người là tôn nữ tể duy nhất của mình, một người là đại ân nhân của nhà họ Giang, đâu thể khoanh tay không cứu, mình chỉ cần hết sức cẩn thận canh phòng, mạo hiểm cũng phải ứng phó.

Giang lão với Lý Hàn Mai đang bàn tính, ba nam bộc đã khiêng gá đến. Lý Hàn Mai bèn bảo hai nam bộc khỏe mạnh khiêng Lạp Tháp hòa thượng lên giá gá, do Giang lão hộ tống về động thất, còn bà thì cấp lấy Cát Tập Bách đi trước.

Nào ngờ hai nam bộc có sức mạnh trên năm trăm cân mà không sao khiêng nổi Lạp Tháp hòa thượng, bởi vừa chạm vào người ông là cảm thấy nóng như lửa, và còn có một luồng tiềm lực khiến hai người không sao đến gần được.

Lý Hàn Mai biết Lạp Tháp hòa thượng đã có khởi sắc, có thể vận khí hành công, hết sức mừng rỡ, bèn lấy ra hai đóa Tuyệt liên, trao cho Giang lão bỏ vào miệng Lạp Tháp hòa thượng và với Thiên Âm Thông nói cho ông biết sự thật, bảo ông ăn Tuyệt liên trước, rồi để cho gia nhân khiêng về ẩn thất điều dưỡng.

Phải biết Lạp Tháp hòa thượng Thiên công bản thân vốn đã bất phàm, tuy nhất thời khinh suất, song cũng vì nóng lòng cứu người, và chưa biết rõ về công lực và sự môn kẻ địch, tưởng là một chương A Già Đà Công đủ khiến kẻ địch táng mạng hoặc trọng thương, nên đã không lưu ý đề phòng.

Nhưng cũng may Lạp Tháp hòa thượng giàu kinh nghiệm và lịch duyệt, A Già Đà Công lại là khắc tinh của Huyền Âm công, lúc hành công điều dưỡng ngự độc cho Cát Tập Bách, huyết đạo toàn thân đã được bảo vệ.

Vốn ra ông không đến đối thọ thương nặng đến vậy, song vì Thất Tiểu Độc Lam Đồng Kim Anh Nam quá ư xảo quyết, đã phóng đoản đao ra trước, Lạp Tháp hòa thượng chẳng ngờ thần ung lại đến kịp lúc, vỡ rơi đoản đao, nên đã chuyển kinh lực toàn thân từ người Cát Tập Bách lên đỉnh đầu mình, định chống lại ám khí bay đến.

Khi nghe “bộp” một tiếng vang lên, bởi thần ung vỡ rơi đoản đao, ông ngỡ là sự chống đỡ của mình không công hiệu, thân đã thọ thương, bất giác kinh hãi, nội lực phân tán, khi cảnh giác thì độc trào của Lam Đồng Kim Anh Nam đã chộp đến.

Nếu không nhờ Lý Hàn Mai đến kịp lúc, từ xa xuất chưởng đánh bay Lam Đồng Kim Anh Nam, Lạp Tháp hòa thượng hẳn đã thọ trọng thương và thậm chí táng mạng tại chỗ.

Tuy vậy, Lạp Tháp hòa thượng sau cổ và vai trái cũng bị cào trúng, do bởi áo mỏng và rách rưới, tuy xước nhẹ nhưng cũng đã thọ thương đến da thịt, độc sát âm hàn xâm nhập vào người.

Cũng may là công lực thâm hậu và lập tức phong bế huyết đạo, mới không đến đối độc chất phát tác ngay.

Sau một hồi dần vật, thần trí đã dần khôi phục, bèn lại hành công bức độc, nhưng độc khí đã xâm nhập vào huyết mạch, hết sức đau đớn, nghe Lý Hàn Mai nói vậy, đành lặng thinh đồng ý.

Giang lão đón lấy Tuyệt liên, trao Cát Tập Bách trong lòng cho Lý Hàn Mai, cho Lạp Tháp hòa thượng nuốt lấy Tuyệt liên, giúp khiêng lên giá gá, dặn dò Lý Hàn Mai mấy câu rồi hộ tống Lạp Tháp hòa thượng đi trước.

Lý Hàn Mai dõi mắt theo công công đi khỏi, sau đó đưa mắt nhìn quanh, thấy phương đông trời đã hừng sáng, nếu muộn nữa sẽ không tiện thi triển khinh công, bèn cấp lấy Cát Tập Bách, tung mình lướt đi trên không, trở về ẩn thất trong sơn động, đặt để Cát Tập Bách ở trong thư phòng điều dưỡng.

Khinh công của Lý Hàn Mai tuy chưa đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nhưng tốc độ so với nhóm người của Giang lão khiêng Lạp Tháp hòa thượng nhanh hơn nhiều, khi về đến ẩn thất, những người kia vẫn chưa có mặt.

Lý Hàn Mai với thân phận tôn trưởng và tình mẫu tử, vì cứu người, cũng chẳng màng đến chuyện nam nữ hữu biệt, trước hết cho Cát Tập Bách ăn vào hai đóa Tuyệt liên, sau đó kiểm tra vết thương, chuẩn bị hành công bức độc cho chàng.

Giang Uyển Dao giúp Tiểu Thúy đưa Từ Ngọc Nhi trở về ẩn thất trước, giữa đường Từ Ngọc Nhi đã hồi tỉnh, liền kêu réo đòi xem thương thế của nghĩa huynh.

Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy bèn cho nàng biết Cát Tập Bách thọ thương không nặng, chỉ trúng độc hôn mê, và Lạp Tháp hòa thượng cũng vậy, đã sắp trở về, chờ khi về đến ẩn thất rồi hãy xem.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi về đến phòng riêng, hai nàng lại hỏi Tiểu Thúy, Cát Tập Bách đã bị trúng độc gì, Tiểu Thúy trả lời là ngay cả mẫu thân và công công cũng không nhận ra được đó là chất độc gì, đành lắc đầu thờ dãi.

Giang Uyển Dao hết sức kinh hãi, nàng vốn ngỡ đó là chuyện tầm thường, biết mẫu thân có Tuyết liên Thiên Sơn, bất luận độc vật gì, chỉ cần ăn vào hai đoá Tuyết liên là giải trừ hết, nên lúc đầu nàng cũng không mấy bận tâm.

Hơn nữa nàng hãy còn tính trẻ con, ghét Cát Tập Bách không nghe lời dạy của mình, cả gan mạo hiểm, thấy chàng trúng độc mà không thọ thương, chẳng đến nỗi thương tổn đến thân thể, vậy cho chàng ném chút mùi khở sở cho đáng đời.

Nàng còn định chờ khi chàng hồi tỉnh, sẽ mắng cho một trận nên thân, để chàng từ nay không còn dám trái lời nàng nữa, nào ngờ tình trạng lại nghiêm trọng như thế này.

Giang Uyển Dao hết sức nóng lòng lo lắng, chẳng rõ vị hôn phu hiện giờ ra sao, lại không dám đòi một mình đi thăm nom, đành dùng lời thuyết phục Từ Ngọc Nhi, giấu giếm Tiểu Thúy, hai nàng đi đến thư phòng, thấy Lý Hàn Mai đang điều thương cho Cát Tập Bách.

Lý Hàn Mai thấy hai nàng mắt lệ đượm sâu, biết là rất lo lắng, bèn an ủi :

- Hai người đừng lo, ta điều thương cho y ngay đây!

Hai nàng vốn định giúp một tay, tiện thể xem xét thương thế của Cát Tập Bách, nhưng lại nghe Lý Hàn Mai nói vậy, lại thấy ái ngại.

Giang Uyển Dao bởi quá quan tâm cho người bạn chung thân, nóng lòng hỏi :

- Mẫu thân sao không dùng Tuyết liên?

Lý Hàn Mai lẽ nào không biết tâm ý của con gái, nhưng chẳng tiện nói thẳng ra, e càng khiến nàng lo lắng hơn, đành nói :

- Đã cho y ăn Tuyết liên rồi! Đừng lo, hãy mau về phòng ngủ một lúc, trời sắp sáng rồi!

Từ Ngọc Nhi thấy Cát Tập Bách mặt xanh môi trắng, hai vai run run, biết chàng hết sức đau khổ, lòng thật xót xa, bèn cũng hỏi :

- Cự nương, còn có thể dùng thuốc khác cứu chữa chăng?

Lý Hàn Mai lắc đầu, khẽ thờ dãi nói :

- Ngoài Tuyết liên ra, ta chẳng còn thuốc nào khác tốt hơn!

Từ Ngọc Nhi nghe giọng điệu của Lý Hàn Mai như là hiểu lầm mình trách bà không điều trị nghĩa huynh bằng loại thuốc tốt, có vẻ không vui, nàng cũng chẳng dám nói nhiều, nắm tay Giang Uyển Dao kéo đi ra khỏi thư phòng, trở về phòng ngủ.

Hai nàng vừa đi khỏi, Lý Hàn Mai thấy hơi thở của Cát Tập Bách đã trở nên gấp rút, biết là sức thuốc của Tuyết liên đã phát sinh công hiệu, liền vội cởi áo chàng ra, định xem xét vết thương hầu tiện việc vận công bức độc cho chàng.

Áo dài được cởi ra, chỉ thấy túi áo lót phồng to, trong có đến bốn năm chiếc lọ, bèn tiện tay móc ra, tưởng đó chỉ là thuốc trị thương thông thường, không chú ý lắm, nào ngờ sau khi móc ra hai chiếc cỡ ngón tay cái, thấy đó là lọ ngọc màu xanh biếc, bất giác chú mắt nhìn, liền mừng đến reo lên.

Thì ra đó chính là Không Động Ngọc Bình và Tuyết Điện Ngọc Bình mà mình với sư phụ đã tìm kiếm khắp nơi không gặp, đã có linh dược hiếm thế này, chẳng những hiện tại có thể cứu chữa độc thương, mà trong tương lai cũng có thể tuyệt đối đánh bại được Thất Độc, chẳng lo đại thù không báo nổi.

Lý Hàn Mai vui mừng khôn xiết, lại lấy tiếp ra ba chiếc lọ khác, chỉ thấy ngoài một lọ là thuốc trị thương Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn do Tri Giác thiên sư tự chế, hai lọ kia là Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh đơn do Minh Tâm sư thái tặng cho, cũng thuộc linh dược trân quý.

Lý Hàn Mai thầm nhủ :

- Chàng trai này chẳng rõ đâu mà có được phúc duyên cao dày thế này, trên mình toàn là kỳ dược hiếm thế, vật quý vô lâm!

Bà quên cả việc điều thương, lấy một chiếc chăn lông đắp cho Cát Tập Bách.

Ngay khi ấy, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rậm rịch, biết là Giang lão đã đưa Lạp Tháp hòa thượng về đến, bèn lớn tiếng nói :

- Gia gia, hãy vào đây mau!

Trên đường, Giang Nghiêu Thần nghĩ đến chuyện hai sư thúc diệt Lạp Tháp hòa thượng bị trúng độc, lòng hết sức lo lắng, sợ Cát Tập Bách công lực non kém, không chịu nổi sự xâm nhập của Huyền Âm Độc Sát, lại trải qua một ngày vất vả, chưa hề được nghỉ ngơi, đã ti thí nội công với Thiết Quyền Hồng Hổ, tiêu hao không ít chân lực, rồi lại trải qua một trận kịch chiến, sao thể không kiệt sức? Bị kịch độc huyền âm này xâm nhập vào người, ngay như Lạp Tháp hòa thượng công lực thâm hậu mà còn như vậy, Cát Tập Bách chẳng phải càng trầm trọng hơn ư?

Nghĩ đến hiện tại không có thuốc cứu chữa, mấy đóa Tuyết liên chỉ có thể tạm thời đè nén độc tính phác tác, một khi ăn hết Tuyết liên, con cháu mình đến Thiên Sơn chưa chắc đã cầu được linh dược, vạn nhất...

Vừa nghĩ đến đó, bỗng nghe tiếng gọi của Lý Hàn Mai, bất giác giật mình, vội bước nhanh hơn, vén mở rèm cửa, run giọng hỏi :

- Mai nhi, thế nào rồi?

Khi bước vào thư phòng, thấy Lý Hàn Mai tươi cười, hai tay bụng mấy chiếc lọ, đang đắm chiều suy nghĩ, ông hết sức lấy làm lạ, ngờ đó chỉ là linh dược Thiên Sơn, thầm nhủ :

- Hàn Mai này đến nay vẫn còn tính bướng bỉnh, chả lẽ linh dược Thiên Sơn mà chữa được âm độc hay sao?

Giang lão cũng rất nóng lòng, thấy con cháu thần thái ung dung, lấy làm lạ tiến tới hai bước, lại hỏi :

- Người lại phát hiện ra sự huyền diệu gì nữa vậy?

Lý Hàn Mai đưa những chiếc lọ trong tay ra, hớn hờ nói :

- Gia gia hãy xem, chỉ bảo mà Mai nhi đã nói thật không ngờ lại ở trên mình Bách nhi!

Giang lão ngạc nhiên, ngờ là Lý Hàn Mai nói đùa, buông tiếng cười khẩy, khề trách :

- Trong lúc này mà người còn lòng dạ trêu cợt lão phu ư?

Đoạn ngồi xuống trên một chiếc ghế dựa bên bàn, nhẹ thở ra một hơi dài.

Lý Hàn Mai quả bị Giang lão khơi dậy tính nghịch, giận dỗi nói :

- Gia gia lại mắng Mai nhi nữa rồi! Ai mà trêu cợt gia gia chứ? Gia gia hãy nhìn xem, đây không phải là Không Động Ngọc Bình hay sao? Và còn có cả Tuyết Điện Ngọc Bình nữa!

Trong khi nói, bà từng chiếc từng chiếc trao vào tay Giang lão.

Giang lão đón lấy xem, sững sờ reo lên :

- Ủa, ra là sự thật!

Lý Hàn Mai bật cười :

- Chả lẽ giả được sao?

Giang lão vuốt râu mỉm cười, cũng hết sức kinh ngạc, một mình Cát Tập Bách mà lại có được nhiều thần vật trân quý thế này, vậy chẳng phải thiên duyên ngộ hợp là gì?

Chẳng kể Giang lão với Lý Hàn Mai kinh ngạc và cảm thán trước mấy lọ linh dược tuyệt thế, đã quên mất Cát Tập Bách đang nằm trên giường đau khổ chờ cứu chữa.

Hãy nói về các nam bộc khiêng giá gánh đi vào động thất, băng qua hành lang dẫn đến thư phòng, bỗng nghe tiếng gọi của Lý Hàn Mai, cũng liền chừng bước đứng lại, ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Trong số đó có một người lớn tuổi hơn hết, vừa định đặt giá gánh xuống để đến xem thử chuyện gì, vừa lúc ấy Tiểu Thúy từ trong nội thất đi ra, thấy các nam bộc dừng lại không đi tiếp, hết sức lấy làm lạ, sau khi hỏi, được biết nguyên nhân, nàng cũng kinh ngạc khôn xiết.

Tiểu Thúy đành bảo họ đứng đó chờ, một mình đi đến thư phòng, vén rèm lên, thấy Giang lão với Lý Hàn Mai tay cầm hai lọ thuốc cảm thán với nhau, bèn tiến vào hỏi :

- Lão thái gia, giá gánh kia...

Giang lão giờ mới quay về thực tại, liền nói :

- Sao còn chưa khiêng vào đây?

Rồi thì đứng phắt dậy, định ra ngoài xem thử.

Lý Hàn Mai vội nói :

- Bảo họ kiêng vào đây mau!

Đoạn quay sang Giang lão nói :

- Gia gia, chúng ta cứ mãi mê xem linh dược, đã quên mất cứu người rồi!

Giang lão khề thờ dài :

- Xem ra dù linh dược có trong tay thì cũng chỉ mừng hụt thôi! Lão phu cũng biết cứu người là cần thiết, nhưng..

Lý Hàn Mai cũng bối vô kế khả thi, thầm tự suy nghĩ, biết hai lọ thuốc này độc cực kỳ, tương sinh tương khắc, đành rằng công hiệu kinh người, nhưng nếu sử dụng không đúng thì ắt càng rắc rối hơn.

Nghe Giang lão đề cập đến, bà càng thêm lo lắng, bèn nói :

- Trên lọ có viết rõ là “Chỉ độc vô độc” và Hấp độc hóa độc”, và còn bảo hai loại thuốc sử dụng chung thì mới có công hiệu, nhưng sao lại không chỉ rõ cách dùng thế nhỉ?

Tiểu Thúy vâng lời chủ nhân, đi đến cửa phòng, thò đầu ra ngoắc tay, rồi lại quay vào, vừa lúc nghe Lý Hàn Mai nói gì “Chỉ độc vô độc” và “Hấp độc hóa độc”, sức nhớ lúc này ở trong phòng Giang Uyên Dao, có nghe Từ Ngọc Nhi nói đến hai món vật ấy, liền động tâm hỏi :

- Đại nương nói hai chiếc lọ ngọc ấy phải không?

Lý Hàn Mai đang nóng lòng bởi không nghĩ ra được cách sử dụng linh dược, nghe Tiểu Thúy hỏi, bất giác bực mình, trừng mắt quát :

- Phải thì sao? Ai cần ngươi lắm mồm?

Tiểu Thúy bị quát mắng, hoảng sợ không dám lên tiếng, đầu cúi xuống, định lui ra khỏi phòng.

Giang lão dấu sao cũng già dặn kinh nghiệm đời, biết Tiểu Thúy quyết chẳng phải vô cơ hỏi về hai chiếc lọ ngọc, đồng thời biết rõ nha đầu này rất là tinh ranh, nghĩ hai chiếc lọ này đã ở trên mình Cát Tập Bách, hẳn phải biết cách sử dụng, không chừng lúc Cát Tập Bách thay áo, nha đầu này đã tình cờ trông thấy và gạn hỏi. Và Cát Tập Bách đã cho y biết cũng nên.

Thế là, Giang lão bèn đặt lọ ngọc xuống, đưa tay kéo Tiểu Thúy lại.

Tiểu Thúy bị kéo bất ngờ, loạng choạng ngã xuống dưới chân Giang lão, sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, ngỡ là mình đầu môi giận dữ đã bị Giang lão nhìn thấy, khiến ông tức giận định chấp hành gia pháp, ít nhất cũng bị mắng cho một trận.

Lý Hàn Mai thấy Giang lão bỗng nhiên kéo Tiểu Thúy lại và mặt tươi cười, cũng chẳng hiểu ông có dụng ý gì, nên hết sức lấy làm lạ.

Vừa lúc ấy, ba nam bộc kiêng giá gánh đi vào phòng.

Giang lão nắm tay Tiểu Thúy cùng Lý Hàn Mai đi đến bên giá gánh, bảo gia nhân kiêng Lạp Thập hòa thượng lên nằm trên giường, rồi khoát tay bảo họ lui về nghỉ ngơi.

Sau đó, Giang lão đưa mắt nhìn Lạp Thập hòa thượng, thấy không có gì khác lạ, ông yên tâm phần nào, ngồi trở xuống ghế dựa, để Lý Hàn Mai đứng bên giường, lấy chân lông đấp cho Lạp Thập hòa thượng.

Giang lão giờ mới vuốt ve hai chiếc búi tóc của Tiểu Thúy, kéo ngồi xuống ghế, mỉm cười hỏi :

- Tiểu Thúy, khi nãy ngươi hỏi đại nương về hai chiếc lọ ngọc, ngươi biết trong lọ chứa gì phải không?

Tiểu Thúy rất khôn ngoan, thâm nhủ :

- Lão gia đừng hòng dùng kế dụ Tiểu Thúy, Tiểu Thúy không bị mất lừa đâu!

Thế là, nàng chỉ lắc đầu không trả lời.

Giang lão cười cười nói :

- Sao ngươi không nói? Nếu ngươi biết thì hãy nói ra, lão phu với đại nương ngươi đang bối rối vì hai chiếc lọ ngọc này đây!

Tiểu Thúy nực cười thâm nhủ :

- Rõ ràng là lão gia gạt Tiểu Thúy, trên lọ có chữ rành rành, sao lại không biết trong lọ chứa gì? Lão gia càng muốn gạt Tiểu Thúy, Tiểu Thúy càng không nói, để xem lão gia làm gì được Tiểu Thúy?

Nàng lắc đầu nói :

- Thúy nhi không biết thật mà!

Giang lão trước nay rất thương yêu Tiểu Thúy, tuy bề ngoài nghiêm khắc một chút, nhưng trong lòng luôn quan tâm đến nàng, cho dù có lúc khiến ông tức giận thì cũng chỉ trách mắng vài câu, đôi khi Lý Hàn Mai nổi đóa định đánh nàng, ông luôn bên vực khuyên ngăn, chứ đừng nói là đích thân ra tay.

Thế nên, Tiểu Thúy cậy vào đó mới dám bướng bỉnh với ông, quên mất chuyện quan trọng trước mắt.

Lý Hàn Mai thấy Giang lão gạn hỏi Tiểu Thúy, bất giác nực cười nói :

- Gia gia hỏi vậy có khác nào hỏi đường kẻ mù, nha đầu này biết gì kia chứ? E rằng ngay cả nghe, y cũng chưa từng nghe nói đến nữa là!

Tiểu Thúy hoàn toàn bất chước tính ương ngạnh hiếu thắng của Giang Uyển Dao, vừa nghe Lý Hàn Mai xem thường mình, liền buột miệng nói :

- Hai lọ thần dược giải độc “Chỉ độc vô độc” và “Hấp độc hóa độc” sao Thúy nhi lại không biết?

Giang lão và Lý Hàn Mai nghe Tiểu Thúy nói đúng hoàn toàn, hai người đều hết sức ngạc nhiên.

Lý Hàn Mai mừng rỡ sai bước tiến tới, nắm tay Tiểu Thúy, nhìn vào mặt nàng hỏi :

- Tiểu quý, ngươi biết sao không chịu nói sớm?

Giang lão cũng cười nhìn Tiểu Thúy, chờ nàng nói ra.

Tiểu Thúy thấy hai người bốn mắt sáng rực tinh quang nhìn xoáy vào mình, bất giác hoảng kinh, thầm nhủ :

- Hai chiếc lọ này hẳn là có điều bí ẩn gì đó, không thể để kẻ thứ ba biết, nhưng lạ thật, hai người đã từ trên mình kẻ khác lấy ra, sao lại không muốn kẻ khác biết? Chả lẽ...

Tiểu Thúy không dám nghĩ tiếp, run rẩy van vi :

- Đại nương! Gia gia! Thúy nhi... không nói đâu!

Lý Hàn Mai nghe vậy bưng lửa giận, trầm giọng nói :

- Ta bắt buộc ngươi phải nói mới được!

Đoạn nắm lấy bắp tay Tiểu Thúy bóp mạnh, Tiểu Thúy sao có thể chịu nổi, đau đớn rên la oai oái, nước mắt chảy dài.

Giang lão vội kéo Tiểu Thúy đến bên cạnh, khề nạt :

- Hàn Mai, ngươi sao thế này?

Tiểu Thúy úp mặt vào vai Giang lão, khóc thút thít nói :

- Thúy nhi chỉ là nghe Dao tỷ với Ngọc tỷ ở trong phòng nói đến thôi mà!

Lý Hàn Mai nghe vậy liền hiểu ra, vội kéo Tiểu Thúy lại, dịu giọng hỏi :

- Thúy nhi, hãy mau cho đại nương biết, hai người đã nói sao?

Tiểu Thúy đã nếm mùi đau khổ, không dám bướng bỉnh nữa, sợ sệt thành thật nói :

- Khi nãy lúc Thúy nhi mang chè sen vào phòng, nghe Ngọc tỷ nói với Dao tỷ là trên mình Bách ca có mấy thứ linh dược, thấy đều có thể trị độc điều thương, vốn định nói với mẫu thân, nhưng mẫu thân đã hiểu lầm ý của Ngọc tỷ, nên đành không dám lên tiếng lui ra...

Lý Hàn Mai giờ mới hiểu ra, thầm nhủ :

- Thảo nào Ngọc Nhi đã hỏi mình “Còn có thể dùng thuốc khác cứu chữa không?” Lúc ấy mình quả là đã hiểu lầm, khiến Ngọc Nhi buồn bã lui đi, giờ nghĩ lại, mình thật quá bối rối, đã mấy mươi tuổi đầu rồi mà ngay cả chút chuyện nhỏ nhặt cũng không chịu nổi, thảo nào sư phụ trước kia thường trách mình nóng nảy hấp tấp, chỉ trách mình sau khi chồng chết, mười lăm mười sáu năm trông nom Dao nhi, rời khỏi giang hồ, một lòng nuôi dạy Dao nhi nên người, báo thù tiết hận, ngay cả chỗ sư phụ cũng ba năm mới đến một lần, thật ổng phí mười mấy năm tu luyện Thiên công mà ngay cả tính nết cũng không sửa đổi được!

Lý Hàn Mai hết sức hồi hận, bất giác buông tiếng thở dài, nói :

- Vậy là đúng rồi!

Giang lão đi đến trước mặt Lý Hàn Mai, hớn hờ nói :

- Vậy là có thể giải quyết rồi! Hãy đi mời Ngọc tỷ đến đây mau!

Lý Hàn Mai cũng gật đầu nói :

- Thúy nhi, hãy đi mau... Nói là đại nương đang chờ, càng nhanh càng tốt!

Tiểu Thúy cũng đã nhận thấy sự thể quan trọng, không dám chậm trễ, đưa tay áo lên lau nước mắt, rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

Giang lão tay cầm lọ ngọc, sốt ruột đi tới đi lui, lẩm bẩm :

- Đây cũng là số trời đã định, hai sư thúc diệt Bách nhi phải chịu sự hành hạ của độc sát thêm một giờ, nếu không thì đâu có chuyện rắc rối thế này!

Lý Hàn Mai cũng hết sức hồi hận, nhưng vẫn lo chẳng rõ Ngọc Nhi có biết cách sử dụng linh dược hiếm thế này hay không, bởi ngay cả sư phụ mình là Trường Mi đại sư cũng chỉ tai nghe mà thôi.

Như loại thần dược này, cách sử dụng hẳn không đơn giản, nên bèn hỏi :

- Gia gia nghĩ Ngọc Nhi có biết cách sử dụng loại thuốc này hay không?

Giang lão chau mày trầm ngâm :

- Lão phu cũng không dám chắc, nhưng Ngọc Nhi đã hỏi người là còn có thể dùng thuốc khác cứu chữa hay không, như vậy rất có thể là Ngọc Nhi biết cách sử dụng. Nhưng chỉ sợ Bách nhi giữ bí mật, giấu giếm cả nghĩa muội thì thật khó nói.

Lúc này, rèm cửa vén mở, Từ Ngọc Nhi và Giang Uyển Dao theo sau Tiểu Thúy đi vào.

Hai nàng vừa vào đến phòng, thấy Giang lão với Lý Hàn Mai vẫn mặt đầy vẻ lo rầu, và hai người thợ thương vẫn nằm trên giường, mặt lam môi tím, tay chân run rẩy, tình trạng đau khổ ấy thật khiến người xót xa.

Nhất là Từ Ngọc Nhi, một người là nghĩa huynh, tuy gần gũi chưa đầy một ngày, nhưng tình như cốt nhục, còn một người là sư phụ, võ công của mình rồi đây thế nào? Có báo được thù hay không? Đó hoàn toàn cậy vào vị hòa thượng này, vậy bảo nàng không lo lắng sao được?

Từ Ngọc Nhi vừa thấy tình cảnh trong phòng, liền tức thì mũi lòng, hai hàng nước mắt chảy dài, quỳ sụp xuống trước mặt Lý Hàn Mai, van vỉ :

- Cựu nương, xin hãy rộng lòng từ bi cứu chữa cho sư phụ và nghĩa huynh của Ngọc Nhi!

Dứt lời, nàng dập đầu lạy lia lịa.

Lý Hàn Mai thấy vậy, cũng cảm động đến rướm nước mắt, bùi ngùi nói :

- Ngọc Nhi, đứng lên mau, nên biết là ta còn lo lắng hơn các người nữa!

Đoạn đưa tay đỡ Từ Ngọc Nhi đứng lên, nói tiếp :

- Ta cho gọi người đến đây chính là định hỏi người...

Giang Uyển Dao thấy không khí trong phòng quá ngột ngạt, và tình cảnh thảm thương của vị hôn phu, lòng cũng vô vàn xót xa, úp mặt vào lưng Tiểu Thúy khóc thút thít.

Giang Uyển Dao vừa nghe mẫu thân nói là còn lo lắng hơn, liền nhớ đến thần dược mà Từ Ngọc Nhi đã đề cập và bị mẫu thân từ chối, tính ương bướng bùng dậy, tức giận hằn học nói :

- Lo! Lo! Lo! Mẫu thân chỉ biết lo suông, có linh dược trong tay không chịu sử dụng, lại còn trách người ta đa sự, bây giờ hãy nhìn xem...

Rồi lại úp mặt lên vai Tiểu Thúy, càng khóc tợn hơn.

Lý Hàn Mai bị con gái trách móc, lòng buồn vô hạn, định giải thích với nàng cũng chẳng thốt nên lời.

Giang lão thấy tôn nữ vô lễ với mẫu thân như vậy, hết sức không bằng lòng, nhưng nghĩ nàng tuổi trẻ đại khờ, cũng không chấp nhất, chỉ nói :

- Dao nhi, hãy yên nào!

Đoạn quay sang Từ Ngọc Nhi, nói :

- Ngọc Nhi, hãy mau cho lão phu biết, những linh dược này sử dụng cách nào?

Đoạn luống cuống đưa tay cầm lấy hai chiếc lọ trên bàn, nhưng mắt lại nhìn vào Từ Ngọc Nhi, trông chờ câu trả lời của nàng.

Những người khác cũng vậy, thấy đều hướng mắt vào Từ Ngọc Nhi chờ đợi.

Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn hai chiếc lọ trong tay Giang lão, lắc đầu nói :

- Ngọc nhi cũng không biết!

Giang lão lòng tràn trề hy vọng, câu trả lời của Từ Ngọc Nhi khác nào nước lạnh xối lên đầu, khiến ông lặng người bật nên một tiếng “ồ”, suýt nữa ngất xỉu, tiu ngùi ngồi xuống ghế, hai mắt trợn trừng.

Hai mẹ con Lý Hàn Mai và Tiểu Thúy cũng đều sững sờ bật lên một tiếng “ồ”, ngờ ngẩn nhìn nhau không thốt nên lời.

Từ Ngọc Nhi lúc này lòng càng thêm lo lắng, thắc mắc thăm nhủ :

- Hai người rõ ràng bảo là sư phụ và Bách ca không hề thọ thương, mà chỉ bị trúng kịch độc huyền âm, sao họ không lấy linh dược giải độc trong Tuyết Điện Ngọc Bình và Không Động Ngọc Bình của Xích Mỹ sư tổ cứu chữa, mà lại lấy hai lọ gì không biết tên hỏi mình, chả lẽ võ lâm tranh giành, ngoại tổ và cựu mẫu cũng muốn...

Từ Ngọc Nhi nghĩ đến đó, Giang Uyển Dao đã khóc thét lên, lao bổ vào Lý Hàn Mai, hai tay nắm lia lịa vào bà, khiến mọi người giật nảy mình.

Từ Ngọc Nhi vừa định lao đến kéo Giang Uyển Dao ra, Tiểu Thúy đã tranh trước một bước, từ sau lưng Giang Uyển Dao, một tay ôm ngang lưng, một tay vung chỉ điểm vào huyệt Nhuyễn Ma nàng. Giang Uyển Dao liền tức thì nhũn người ra, dựa vào lòng Tiểu Thúy.

Lý Hàn Mai vừa nghe Từ Ngọc Nhi trả lời không biết, bất giác lặng người, cho là mình đã nghĩ không lầm, Cát Tập Bách thật quá kín đáo, ngay cả nghĩa muội luôn cận kề cũng không tiết lộ.

Đang thần thờ suy tư, Giang Uyển Dao đã bất ngờ lao đến nắm lia lịa, nếu không nhờ kịp lúc vận công hộ thân, e đã thọ thương dưới tay con gái rồi.

Thì ra Lý Hàn Mai lúc này cũng đã tâm thần rối loạn, đứng ngây ra mặc cho con gái đánh đập, không hề chống đỡ, đến khi Tiểu Thúy ôm Giang Uyển Dao kéo ra, bà mới bừng tỉnh, thấy con gái như điên cuồng thế kia, bất giác lòng tan dạ nát, máu huyết dâng lên, bất tỉnh nhân sự.

Hai nàng vừa thấy Lý Hàn Mai ngất xỉu, liền luống cuống xúm đến, Giang lão cũng hốt hoảng, vội tiến tới đỡ lấy Lý Hàn Mai.

Từ Ngọc Nhi tranh trước một bước, từ tay Giang lão đón lấy Lý Hàn Mai, xoa bóp cho bà, giúp máu chảy thông suốt.

Tiểu Thúy cũng giải huyệt cho Giang Uyển Dao, lúc này Giang Uyển Dao đã hết sức mỏi mệt, ngồi xuống ghế khóc thút thít.

Giang lão thấy vì hai người thọ thương đã khiến cả nhà rối rắm thế này, lòng buồn khôn tả, hết nhìn hai mẹ con Lý Hàn Mai, lại nhìn Tiểu Thúy và Từ Ngọc Nhi, luôn miệng buông tiếng thở dài.

Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần nghĩ đến mình hồi ba mươi năm trước cũng là một nhân vật gió mây, chưa từng bó tay trước việc khó nào, chẳng ngờ hôm nay lại vô kế khả thi chỉ vì một chuyện nhỏ, lòng bất giác vô vàn bi thương.

Lại nghĩ đến hai người thọ thương trước mắt, mặc dù đã được dùng Tuyết liên, nhưng độc sát chưa trừ, vô phương cứu chữa, tiếp tục kéo dài thời gian, người thọ thương càng thêm đau khổ, đồng thời còn lo ảnh hưởng đến sức khỏe của Cát Tập Bách và công lực của Lạp Tháp hòa thượng, càng thêm nóng lòng sốt ruột.

Ông rất lấy làm lạ, vì sao Từ Ngọc Nhi bỗng lại nói là không biết cách sử dụng linh dược trong lọ ngọc? Trong khi nàng từng nêu ra ý kiến sử dụng thuốc khác với Lý Hàn Mai và Tiểu Thúy cũng từng chính tai nghe nàng đề cập đến kỳ dược trong lọ ngọc với Dao nhi, vậy sao hỏi nàng cách sử dụng linh dược, nàng lại trả lời không biết? Chả lẽ còn có nguyên nhân khác hay sao?

Lý Hàn Mai lúc này đã tỉnh táo trở lại, Giang Uyển Dao cũng đã bình tỉnh. Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy vẫn ở bên cạnh Lý Hàn Mai, hai nàng đều có tâm sự riêng, hết nhìn người này lại nhìn người kia, ra chiều thấp thòm lo âu.

Lý Hàn Mai ngồi trên ghế dựa, mắt rướm lệ nhìn hai người thọ thương, lòng buồn vô hạn, sau cùng không nén nổi nữa, đứng lên đi đến bên Giang lão, thê thiết nói :

- Gia gia, xem ra không thể kéo dài được nữa, vì cứu người, Mai nhi đành phải lên đường đến Thiên Sơn khấu kiến sư phụ, cầu xin lão nhân gia ấy đi một chuyến, còn như kết quả thế nào, kịp hay không, đó là tùy ở phúc đức của Bách nhi và Lạp Tháp hòa thượng.

Giang lão nghe Lý Hàn Mai nói vậy, lòng cũng hết sức xót xa, nhưng ngoài vậy ra, thật chẳng còn cách nào tốt hơn. Sau một hồi suy nghĩ, lại đưa mắt nhìn mấy lọ linh dược trên bàn, bắt đầu buông tiếng thở dài.

Từ Ngọc Nhi lòng đầy hoài nghi thắc mắc, nàng thật không sao hiểu nổi vì sao ngoại công và cự mẩu cứ không chịu sử dụng linh dược trong lọ ngọc, nàng mấy lần định nhắc nhở, nhưng lại sợ bị cự mẩu cự tuyệt như trước, nên nén trong lòng không dám lên tiếng.

Nàng nghĩ đến lúc này nghĩa huynh và sư phụ đều đang trúng độc mê man, vạn nhất vì trễ nải việc cứu chữa, chẳng may chết đi, mình ở trên cõi đời này, ngoài Thái Sử Đệ ra, không còn chốn nương thân nào khác.

Hơn nữa, nàng thân mang huyết hải thâm thù, bằng vào võ công mình hiện nay, đừng nói là báo thù tiết hận, mà ngay cả việc đi lại trên giang hồ cũng thành vấn đề, đâu dám làm cho các tiền bối nhà họ Giang tức giận, để khiến mình không có chỗ dung thân.

Đồng thời nàng cũng nghĩ đến, hai vị tiền bối nhà họ Giang xuất thân từ danh môn, và lại là người lịch duyệt giang hồ, cho dù không muốn dùng linh dược trong lọ ngọc cứu chữa sư phụ và nghĩa huynh, nhưng cũng phải dùng thuốc khác cấp cứu.

Chả lẽ quả thật giống như mình, ngay cả những lọ kia chứa thuốc gì và cách sử dụng thế nào cũng không biết? Trên lọ chẳng phải cũng có ghi rõ là gì?

Từ Ngọc Nhi càng nghĩ càng thắc mắc, nàng thật sợ nghĩa huynh và sư phụ phen này mất mạng tại đây, như vậy nàng sẽ là tội nhân số một, vì sao mình biết rõ có linh dược cứu chữa, chỉ vì kẻ khác không bằng lòng sử dụng mà mình lại để mặc cho người ta quyết định, vậy chẳng phải mình là hung thủ chính hay sao?

Nàng định chờ hai vị tiền bối rời khỏi thư phòng, sau đó mới bàn tính với Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao, ra tay cứu người.

Bỗng thấy Lý Hàn Mai đứng lên, đi đến bên Giang lão, nói là phải đích thân đi Thiên Sơn, cầu Trường Mi đại sư hạ sơn cứu chữa cho nghĩa huynh và sư phụ, nàng hết sức bức tức lẫn kinh ngạc.

Bức tức là có linh dược không sử dụng, kinh ngạc là Lý Hàn Mai chẳng quản gian lao, vượt ngàn dặm xa vì cứu chữa cho nghĩa huynh và sư phụ, nàng thật không sao hiểu nổi bà có dụng ý gì.

Đã đến lúc này, nàng thật không sao dằn nén nổi nữa, bất kể hậu quả thế nào cũng phải thỉnh cầu hai vị tiền bối sử dụng linh dược trong lọ ngọc, nếu họ vẫn không chịu, nàng cũng đành tự tay làm lấy.

Giang lão suy tới nghĩ lui một hồi lâu, sau cùng đành bắt đắc dĩ nói :

- Hàn mai, lão phu chẳng phải không tán thành ngươi đi Thiên Sơn, mà là sợ người thọ thương không chịu nổi lâu đến vậy, vạn nhất như ngươi đã nói, Trường Mi đại sư xuất ngoại vân du, ngươi đi rồi về không chẳng kể, mà dù lão nhân gia ấy chịu vượt ngàn dặm xa đến đây kịp lúc, e cũng chưa chắc có thể sử dụng linh dược, lúc ấy...

Lý Hàn Mai nào nề tiếp lời :

- Mai nhi cũng có nghĩ đến điều ấy, nhưng ngoài niềm hy vọng đó ra, đâu còn cách nào khác hơn!

Từ Ngọc Nhi vừa định nêu ra điều thỉnh cầu trong lòng, đánh bạo nhắc lại việc sử dụng linh dược trong lọ ngọc, bỗng liếc thấy Tiểu Thúy đang thì thầm to nhỏ với Giang Uyển Dao, bàn tính mưu kế gì đó, lén nháy mắt ra hiệu với mình, ngăn cản mình lên tiếng.

Từ Ngọc Nhi tuy biết rõ hai người bạn nhỏ ấy chưa chắc có biện pháp gì cao minh, nhưng nghĩ đến nếu mình nêu ra thỉnh cầu mà vẫn bị hai vị tiền bối cự tuyệt thì cũng như không, cũng may là mình đã có dự tính, linh dược có sẵn trước mắt, chỉ cần hai vị tiền bối rời khỏi, bất kể Tiểu Thúy với Giang Uyển Dao đồng ý hay không, mình cũng quyết phải ra tay cứu chữa, nên bèn nuốt trở xuống bụng những lời định nói.

Lúc này Giang lão đứng lên nói :

- Cũng đành phải vậy thôi! Ngươi hãy theo lão phu vào hậu viện, lão phu đưa cho ngươi một tín vật, nếu như không gặp Trường Mi đại sư, trên đường trở về ngang qua Cầu Lậu sơn, hãy thử tìm sư phụ lão phu Thiên Nam Dật Tẩu, lão nhân gia ấy cũng kể được là thánh thủ trị độc đấy!

Dứt lời, cất bước đi về phía cửa hông.

Lý Hàn Mai vội nói :

- Gia gia, để mấy đứa trẻ này ở lại đây canh giữ, không hề gì chứ?

Đoạn đưa mắt nhìn hai người thọ thương, rồi lại nhìn ba tiểu cô nương.

Giang lão dừng bước, ngoảnh lại nhìn ba tiểu cô nương nói :

- Các ngươi hãy thận trọng ở đây canh chừng, không được rời khỏi, cũng không được đến gần người thọ thương, nhất là tuyệt đối không được chạm vào vết thương, độc sát hết sức lợi hại, lão phu sẽ quay lại ngay!

Ba nàng đưa mắt nhìn nhau, thấy đều lặng thinh gật đầu.

Lý Hàn Mai đi được hai bước, lại quay lại nhìn hai người thọ thương, thấy Cát Tập Bách mặt mày trắng bệch, sắc lam càng đậm hơn, Lạp Tháp hòa thượng cũng gân xanh nổi lên, hơi thở yếu ớt, cả kinh kêu lên :

- Gia gia, hãy xem!

Giang lão cũng đã quay trở vào, thấy tình trạng không ổn, vốn định nói gì đó, nhưng thấy ba vị cô nương đều đang nhìn hai người thợ thương, nên không dám nói rõ, chỉ nháy mắt ra hiệu với Lý Hàn Mai, ý bảo bà đừng nói ra, kéo khiến ba trẻ lo sợ, chỉ nói :

- Không hề gì, đi mau!

Đoạn liền quay người bước đi, Lý Hàn Mai hiểu ý công công, đành theo sau công công đi ra khỏi phòng.

Ba nàng đã chờ đến sốt ruột, Lý Hàn Mai vừa bước chân ra khỏi cửa phòng, Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy đã vội vã đi đến bên Từ Ngọc Nhi, vừa định hỏi, bỗng nghe tiếng Lý Hàn Mai từ ngoài vọng vào :

- Dao nhi, hãy đến đây lấy thêm mấy đóa Tuyết liên!

Ba nàng giật mình, khi nghe rõ lời nói, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Giang Uyển Dao đâu chịu đi, chỉ đáp :

- Dao nhi biết rồi!

Giang Uyển Dao trả lời một tiếng xong, liền quay sang Từ Ngọc Nhi hỏi :

- Ngọc muội làm sao vậy? Khi nãy ở trong phòng tỷ tỷ, chẳng phải Ngọc muội đã nói hai chiếc lọ ngọc ấy là do Xích My lão tiên bối, sự phụ của lệnh đường đã tặng cho Ngọc muội trên Xích Cung linh hay sao? Và Ngọc muội cũng từng đề nghị gia mẫu sử dụng linh dược trong hai chiếc lọ ngọc ấy, sao gia gia hỏi cách sử dụng linh dược, Ngọc muội lại trả lời là không biết? Ngọc muội không biết thật ư?

Từ Ngọc Nhi bị Giang Uyển Dao gạn hỏi, lúc đầu cũng chẳng hiểu gì cả, đến khi nghĩ ra, nàng mới hần học nói :

- Ngoại công đã hỏi tiểu muội bao giờ? Nếu cự nương mà không cự tuyệt lời thỉnh cầu của tiểu muội từ trước, tiểu muội đã thỉnh cầu ngoại công rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong khi nói, nàng ra chiều hết sức đau buồn, Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy nghe Từ Ngọc Nhi nói vậy càng thêm thắc mắc, cùng đưa mắt nhìn nhau, nhận thấy Từ Ngọc Nhi thật khó hiểu, rõ ràng đã nghe gia gia hỏi nàng, vậy mà nàng lại nói là không có hỏi, chẳng phải cố ý vờ vĩnh là gì?

Tiểu Thúy là người thẳng thắn, buông một tiếng “hừ”, bước đi ra xa, giận dữ nói :

- Không nói thì thôi, cũng may người cần cứu không phải là ca ca và sự phụ của Tiểu Thúy này...

Giang Uyển Dao vội quát :

- Tiểu Thúy, ngươi muốn chết hả? Im ngay!

Đoạn quay sang Từ Ngọc Nhi nói :

- Ngọc muội, đừng nghe Tiểu Thúy nói bậy. Tỷ tỷ hỏi Ngọc muội, gia gia không có hỏi Ngọc muội thật ư?

Từ Ngọc Nhi nghe Tiểu Thúy buông lời xiên xỏ, lòng buồn khôn xiết, cơ hồ bật khóc, thầm nghĩ :

- Mình ăn nhờ ở đậu, ngay cả nha đầu cũng hiếp đáp mình!

Cũng may là Giang Uyển Dao đã quát mắng Tiểu Thúy và an ủi nàng mới đành nói :

- Dao tỷ có mặt tại đây, đã nghe ngoại công lúc nào hỏi tiểu muội cách sử dụng linh dược trong lọ ngọc? Lão nhân gia ấy chỉ hỏi tiểu muội cách sử dụng dược vật trong hai chiếc lọ kia thôi!

Dứt lời, nàng chạy đến bên bàn sách, cầm lấy hai chiếc lọ mà Giang lão đã hỏi nàng, chẳng thèm xem, trao vào tay Giang Uyển Dao, nói tiếp :

- Lúc ấy tiểu muội không hề biết đây là thuốc gì, làm sao mà biết cách sử dụng kia chứ?

Đoạn hai tay bùng lấy mặt, bật khóc thút thít.

Giang Uyển Dao cúi xuống xem, liền hiểu ra có sự, thì ra gia gia nhất thời cuống quýt, hấp tấp đã lấy lầm lọ thuốc khác hỏi Từ Ngọc Nhi.

Hai chiếc lọ này gần như cùng cỡ với lọ ngọc, chữ viết trên lọ là Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh đơn, cách sử dụng cũng được ghi rất rõ ràng.

Nàng bất giác buông tiếng thở dài, áy náy nói :

- Đây thật là một sự lầm lẫn lớn, chỉ trách là chúng ta đã quá bối rối, nên mới xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy!

Tiểu Thúy cũng hết sức hối hận, ngượng ngùng chấp tay xá dài Từ Ngọc Nhi, bẽn lẽn nói :

- Ngọc tỷ! Tiểu Thúy thật có lỗi, tỷ tỷ hãy tát cho Tiểu Thúy một cái, Tiểu Thúy thật không nên hờn trách tỷ tỷ!

Từ Ngọc Nhi thấy đáng về ngượng ngùng của Tiểu Thúy, bất giác bật cười.

Giang Uyển Dao cũng cười nói :

- Hừ! Ai như người tinh nghịch thế này? Còn chưa mau im miệng ngay cho ta!

Tiểu Thúy bị mắng, thè lưỡi, làm mặt xấu với Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao nóng lòng giục :

- Ngọc muội, mặc kệ y! Hãy cho tỷ tỷ biết, Ngọc muội biết cách sử dụng linh dược trong lọ ngọc phải không?

Từ Ngọc Nhi gật đầu :

- Lúc sư tổ tặng Tuyệt Diên Ngọc Bình cho tiểu muội, chỉ bảo tiểu muội cất vào trong lòng và xuống hố đào lấy Không Động Ngọc Bình, không hề cho tiểu muội biết cách sử dụng. Về sau, lúc tiểu muội đưa lọ ngọc cho Bách ca, mới phát hiện có một mảnh giấy, trên ghi rõ cách sử dụng và còn bảo là nếu đã sử dụng linh dược này, chẳng những có thể giải trừ hết bất kỳ loại kịch độc gì, bình phục ngay tức khắc, mà còn có thể phòng ngừa bách độc suốt cả đời, nhưng có điều là... Dao tỷ hãy xem!

Đoạn thò tay vào lòng móc ra một mảnh giấy vuông vức cỡ năm tấc, đưa cho Giang Uyển Dao, nói tiếp :

- Khi sử dụng chẳng phải đơn giản!

Giang Uyển Dao xem kỹ chữ viết trên giấy, cũng nhận thấy là khó khăn, ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Biết cách nào hơn bây giờ? Xét cho cùng việc này cũng là do tỷ tỷ mà nên, lẽ ra tỷ tỷ không nên...

Nàng không dám nói ra là do nàng đã dẫn Cát Tập Bách lên trên núi, sợ Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy trêu ghẹo, đành đổi lời nói :

- Lẽ ra tỷ tỷ không nên rời khỏi Bách ca trở về cầu viện, để khiến Bách ca cô thế thọ thương. Hơn nữa, mục đích của kẻ địch là nhắm vào Thái Sư Đệ, lẽ đương nhiên là phải do tỷ tỷ truyền máu rồi!

Từ Ngọc Nhi phản đối :

- Không, tiểu muội truyền máu mới đúng, vì một người là nghĩa huynh một người là sư phụ của tiểu muội, sao có thể dùng máu của Dao tỷ được?

Tiểu Thúy thấy hai người tranh giành nhau, cười thầm nói :

- Hai vị tỷ tỷ đừng cãi nhau nữa, hãy để cho Tiểu Thúy một mình nhận lấy việc ấy được rồi! Hai vị tỷ tỷ ra tay đi!

Vì sao Tiểu Thúy lại khẳng khái cam chịu đau đớn tự nguyện hiến máu thế này? Thì ra nàng sợ hai người cãi nhau sẽ kinh động đến người lớn, đồng thời còn trễ nải thời gian, hơn nữa nàng rất thương quý Giang Uyển Dao, tình như cốt nhục, không muốn Giang Uyển Dao thương tổn da thịt.

Điều quan trọng hơn nữa là nàng luôn kề cận Giang Uyển Dao, học sách luyện công đều không thể thiếu nàng, nàng lại thông minh lanh lợi, rất được nữ chủ nhân thương yêu, nên vô công chẳng kém gì Giang Uyển Dao, mà có một số mặt còn trội hơn Giang Uyển Dao một bậc.

Nhất là về việc học chữ nàng rất tiến bộ, nàng đứng phía sau Giang Uyển Dao, nàng đã xem thấy rõ cách sử dụng và công hiệu của linh dược trong lọ ngọc được viết trên mảnh giấy.

Chẳng những đây là linh dược có thể phòng trừ bách độc, mà lúc truyền máu điều thương, người truyền máu trước tiên phải dùng châm truyền hai loại linh dược vào trong huyết mạch của mình, rồi mới truyền máu sang người thọ thương, như vậy người truyền máu cũng sẽ có khả năng miễn độc vĩnh viễn.

Tiểu Thúy cũng thân mang huyết hải thâm thù, khi xưa Lý Hàn Mai chưa chấp nàng cũng là vì đã cứu nàng từ trong tay kẻ thù, từ khi nàng biết kẻ thù

chính là đệ tử của Bắc Độc Hắc Tâm Chương Hồ Hoa, mai kia báo thù tiết hận, giao thủ với bọn Bắc Độc, nếu lúc này có thể miễn độc nhờ linh dược trong lọ ngọc, chẳng phải càng tốt hơn ư? Thế nên, nàng đã tự động đưa ra đề nghị truyền máu thay cho hai vị tỷ tỷ, đó cũng là mưu đồ lo xa của nàng.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi nào biết tâm tư của nàng, chẳng những không đồng ý, mà còn bị Giang Uyển Dao quát mắng :

- Ai cần ngươi lắm mồm? Còn chưa mau chuẩn bị ngân châm cho ta?

Từ Ngọc Nhi thì khác, nàng hết sức cảm kích Tiểu Thúy, nhưng sợ Tiểu Thúy tuổi còn quá nhỏ, sau khi hiến máu khó khỏi phải nghỉ ngơi điều dưỡng, trong khi Tiểu Thúy chỉ là một nha đầu, đâu có nhiều thời gian như vậy.

Nghe Giang Uyển Dao quát mắng Tiểu Thúy, Từ Ngọc Nhi lòng càng thêm buồn, liền nói :

- Thúy muội, không cần vội, tỷ tỷ đã có sẵn ngân châm, Thúy muội hãy giúp một tay được rồi!

Giang Uyển Dao trách móc :

- Ngọc muội cũng thật là, đã có đủ cả sao không nói sớm? Thế này vậy, hai người thọ thương, hai ta mỗi người gánh một, Ngọc muội truyền máu cho lệnh sư, còn tỷ tỷ...

Bỗng đỏ mặt, bỏ dờ câu nói.

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy đương nhiên hiểu ý Giang Uyển Dao, nên nheo mắt cười với nàng.

Giang Uyển Dao hết sức thẹn thùng, đành lại nhắm Tiểu Thúy phát tiết :

- Tiểu quý, ngươi cười gì hả?

Từ Ngọc Nhi khôn khéo, và cũng không muốn kéo dài thời gian, bèn vòng tay nhẹ xá Giang Uyển Dao và nói :

- Dao tỷ đã dạy bảo như vậy, tiểu muội xin thay mặt Bách ca tạ ơn truyền máu cứu mạng của Dao tỷ!

Giang Uyển Dao chẳng tiện nói gì, chỉ lừ cho Từ Ngọc Nhi một cái, trầm giọng nói :

- Ai cần Ngọc muội cảm tạ? Tỷ tỷ còn chưa cảm tạ Ngọc muội...

Nói đến đó, nhận thấy lời lẽ quá lộ liễu, liền ngưng bật!

Từ Ngọc Nhi lúc này đã lấy hết những vật cần dùng ra, Tiểu Thúy cũng giúp mang hai chiếc ghế dựa đến bên giường.

Chuẩn bị đâu đó xong xuôi, Từ Ngọc Nhi mới quay sang Giang Uyển Dao nói :

- Dao tỷ hãy nằm xuống, tiểu muội giúp Dao tỷ chữa trị cho Bách ca trước!

Đoạn quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội hãy xem cho kỹ, lát nữa Thúy muội cũng sẽ giúp tỷ tỷ chữa trị cho gia sư giống như vậy!

Giang Uyển Dao từ từ nằm xuống trên chiếc ghế dựa bên cạnh giường của Cát Tập Bách, liếc nhìn vị hôn phu, rồi nhắm mắt lại, chờ Từ Ngọc Nhi động thủ.

Từ Ngọc Nhi bảo Tiểu Thúy lấy hai mũi ngân châm ra, đưa tay chỉ hai đầu châm một to một nhỏ nói :

- Hãy nhớ kỹ, trước tiên ta đổ thuốc nước trong Không Động Ngọc Bình vào đầu châm to, cắm vào huyệt Trạch Khẩu trên Nhâm Mạch của người thọ thương, còn đầu châm nhỏ chứa thuốc tán của Tuyệt Điện Ngọc Bình, cắm châm vào huyệt Khúc Trì của người truyền máu, nhưng phải nối sợi dây vàng rỗng ruột này vào hai mũi ngân châm trước.

Tiểu Thúy gật đầu hỏi :

- Các thứ này là do Ngọc tỷ mang đến ư?

Nàng đưa tay chỉ ngân châm và dây vàng, cảm thấy hết sức thần kỳ, thảm nhũ :

- Ngọc tỷ này thật khéo tay, lại làm ra được ngân châm rỗng ruột bé xíu và sợi dây vàng rỗng ruột dài sáu bảy thước thế này, thật là đáng phục!

Từ Ngọc Nhi cười nói :

- Tỷ tỷ sao mà có được những thứ này, đây là sư tổ lúc tặng lọ ngọc cho tỷ tỷ, đã nhét cả vào trong túi áo. Thôi, Thúy muội hãy vén tay áo phải của Dao tỷ lên đi!

Đoạn nàng đi đến bên giường, vén tay áo trái của Cát Tập Bách lên, vừa nhìn cánh tay chàng, Từ Ngọc Nhi giật mình kêu lên :

- Ôi chà!

Thì ra Cát Tập Bách sau khi trúng độc đã phong bế tâm mạch và phế mạch, huyền âm độc sát chẳng thể xâm nhập, nên đã lan ra tứ chi.

Lúc này cánh tay trái của Cát Tập Bách đã sưng to cỡ miệng chén, trở thành màu lam bóng và có khói lam bốc lên, hết sức tanh hôi.

Từ Ngọc Nhi vội bảo Giang Uyển Dao đừng cử động, mình lập tức cầm lấy mũi ngân châm đầu to, đổ thuốc nước trong Không Động Ngọc Bình vào, nối dây vàng xong, lại lấy đầu châm nhỏ chứa đầy thuốc bột trong Tuyệt Điện Ngọc Bình, nối vào đầu kia dây vàng, rồi quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, nhanh lên!

Tiểu Thúy thấy cánh tay của Cát Tập Bách gớm ghiếc thế kia, bất giác sợ đến ngầy người ra, đến khi nghe Từ Ngọc Nhi bảo, mới vội đâm ngân châm vào huyệt Trạch Khẩu trên cổ tay phải của Giang Uyển Dao, sâu đến ống mạch, máu liền từ miệng châm từ từ chảy vào dây vàng.

Từ Ngọc Nhi nắm chặt lấy miệng châm, không để cho thuốc nước trong đầu châm chảy vào mạch máu, chờ đến khi máu của Giang Uyển Dao chảy đến giữa dây vàng, nàng mới đâm miệng châm vào huyệt Khúc Trì của Cát Tập Bách.

Thuốc trong đầu châm độc hơn huyền âm độc sát, vừa hòa vào máu, cánh tay của Cát Tập Bách liền gãy mạnh, càng sưng to hơn, và khói lam càng bốc lên nhiều hơn, thoáng chốc độc sát đã bị dồn nén, xông mờ huyệt đạo phong bế, lan khắp toàn thân.

Cũng may là khoảng thời gian này rất ngắn, chỉ bằng một lần hít thở, máu tươi của Giang Uyển Dao đã chảy vào thuốc bột trong đầu châm nhỏ, thông qua dây vàng, chảy vào mạch máu của Cát Tập Bách.

Cánh tay trái của Cát Tập Bách liền đổi màu, máu tươi chảy đến đâu, khói lam tan biến, vết sưng xẹp ngay, thật công hiệu nhanh đến mức không ngờ.

Chừng nửa tuần trà sau, Từ Ngọc Nhi bảo Tiểu Thúy rút ngân châm trên tay Giang Uyển Dao ra, băng bó lại, rồi nói :

- Thúy muội, hãy đi lấy mảnh vải lót dưới mình Bách ca để hứng máu độc, mau lên!

Tiểu Thúy thấy Giang Uyển Dao bởi truyền máu quá nhiều đã ngất xỉu, băng bó chỗ miệng châm xong, nghe Từ Ngọc Nhi bảo đi lấy vải, nhất thời không thể đi được, bèn tiện tay xé lấy bức màn cửa trong phòng, đưa vào tay Từ Ngọc Nhi và hỏi :

- Đã khỏi rồi ư?

Từ Ngọc Nhi nghe gật đầu, xếp màn cửa lại thành hình vuông, nhẹ đỡ Cát Tập Bách lên, lót vào chỗ vết thương dưới lưng chàng, rồi quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, mau lấy chăn đắp cho Dao tỷ kéo lạnh, xem có thuốc gì bồi bổ khí huyết, tìm chút cho Dao tỷ uống.

Tiểu Thúy vâng lời Từ Ngọc Nhi, lấy một chiếc khăn choàng đắp cho Giang Uyển Dao, kéo cả chiếc ghế dựa sang bên, rồi đi đến bên Từ Ngọc Nhi nói :

- Thuốc thì có, nhưng không ở đây, phải đến phòng của đại nương lấy, chờ chột lát không hề gì chứ?

- Không hề gì, thân thể của Dao tỷ rất rắn rồi, chờ lát nữa e rằng tỷ tỷ không chịu nổi thôi!

Trong khi nói, nàng đã rút ngân châm trên tay Cát Tập Bách ra, tay phải bóp chặt huyệt Thiên Tuyền bên vai chàng, băng lại chỗ miệng châm.

Cát Tập Bách bỗng rên lên một tiếng, ngồi bật dậy, chỉ thấy lưng áo lót chàng dính đầy chất độc màu lam, tanh hôi kinh khủng.

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy vội giữ Cát Tập Bách lại, kè tai chàng khẽ nói :

- Bách ca đừng cử động, tiểu muội đang điều thương cho Bách ca đấy!

Đoạn xé chiếc áo bê bối máu của chàng ra, bỏ trong màn cửa đầy chất độc gói lại, để xuống dưới gầm giường, đắp thuốc kim sang vào vết thương, thay áo cho chàng rồi đỡ chàng nằm xuống giường.

Cát Tập Bách gãy mạnh, chẳng phải khí lực đã hồi phục, mà là uất khí tích tụ nhất thời phát tiết ra, rồi toàn thân lại bủn rủn, được Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy đỡ nằm xuống giường, hơi thở yếu ớt ra chiều hết sức mệt mỏi.

Từ Ngọc Nhi chợt nhớ lúc mình ngất xỉu tại Tam Nghĩa trung, Cát Tập Bách đã cho nàng uống gì đó, lúc tỉnh lại miệng rất thơm tho, nghĩ trên người chàng hẳn là có thuốc sung thần bổ khí.

Thấy trên bàn ngoài hai chiếc lọ ngọc, còn có ba chiếc lọ khác, thăm nhủ :

- Bên trong hẳn là có loại thuốc ấy!

Bèn quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, hãy mang tất cả lọ thuốc trên bàn đến đây, xem thử có thuốc gì cho Dao tử với Bách ca uống, rồi chúng ta còn phải ra tay cứu người nữa.

Tiểu Thúy vội đi đến bên giường, cầm lấy ba chiếc lọ khác, trao cho Từ Ngọc Nhi, thấy trên lọ có chữ viết, một là Phục Linh Dịch, một là Bảo Mệnh đơn, còn một là Cửu Ma Tán, hết sức kinh ngạc nói :

- Ngọc tử, đây toàn là chí bảo võ lâm, sao Bách ca lại có được thế này?

Từ Ngọc Nhi không hề biết Minh Tâm sư thái đã tặng những linh dược ấy cho Cát Tập Bách, nàng xem rồi cũng rất lấy làm lạ nói :

- Không chừng là ân sư đã tặng cho Bách ca, mau rót nước mang đến đây, cứ mỗi thứ cho họ uống chút ít, rồi Thúy muội cũng uống một ít!

Tiểu Thúy cười nói :

- Chớ đùa! Đây toàn là linh dược cứu mạng, đâu thể lãng phí một cách bừa bãi, tiểu muội đâu có bị gì, dành lại sau này cứu người thì hơn!

Nàng vừa nói vừa rót lấy hai chung trà ấm, cầm lấy linh dược, mặc áo ngoài vào cho Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, rồi cho hai người uống vào chút ít được hoàn.

Sau đó, Từ Ngọc Nhi bảo Tiểu Thúy chuẩn bị ra tay điều thương cho Lạp Tháp hòa thượng, nàng dẫu sao cũng lớn hơn Tiểu Thúy hai ba tuổi và từng trải qua hoạn nạn nên bình tĩnh hơn, sợ Tiểu Thúy bối rối, nàng tự cho hai loại linh dược vào, nối xong đầu châm, mới bảo Tiểu Thúy lấy một tấm màn cửa sổ khác, lót dưới lưng Lạp Tháp hòa thượng, cởi chiếc tăng bào bẩn rách của ông ra, thấy người ông tuy cũng hiện màu lam, tứ chi sung phong, nhưng không ghê gớm như Cát Tập Bách.

Đó hiển nhiên là bởi công lực của ông thâm hậu hơn Cát Tập Bách nhiều, và A Già Đà Công của ông lại là khắc tinh của Huyền Âm Độc Sát, ngoài phong bế huyết đạo ra còn có thể vận công đề kháng.

Thế nên, ông thọ thương tuy nặng hơn Cát Tập Bách, nhưng độc khí gây tổn thương cho ông rất ít. Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy thấy vậy hết sức khâm phục.

Từ Ngọc Nhi trao đầu châm to cho Tiểu Thúy, bảo Tiểu Thúy ngồi xuống bên mép giường, và lại dặn :

- Thúy muội hãy nhớ kỹ, sau khi đâm ngân châm vào huyết đạo, Thúy muội bắt đầu đếm từ một đến một trăm, rồi rút châm ra, băng lại vết thương, cho uống thuốc rồi lấy vải lót ra, sau đó hãy giúp tỷ tỷ.

Tiểu Thúy gật đầu, nắm chặt cánh tay trái của Lạp Tháp hòa thượng, nhắm chuẩn huyết đạo, chờ Từ Ngọc Nhi dặn bảo.

Từ Ngọc Nhi ngồi dựa vào chiếc ghế bên giường, vén tay áo phải lên, khì nạp Đan Điền, rồi ra hiệu bảo Tiểu Thúy chuẩn bị, một mặt cầm ngân châm nhỏ đâm vào huyết Trạch Khẩu trên tay phải mình, khẽ nói :

- Xong rồi!

Nhìn Tiểu Thúy đâm ngân châm vào huyết Khúc Trì trên tay trái của Lạp Tháp hòa thượng, rồi nàng mới nhắm mắt lại, xua đuổi tạp niệm điều hòa hơi thở, lúc đầu không cảm thấy gì, đến sau khi thở mười lần mới cảm thấy một luồng khí lạnh từ niêng châm chảy vào mạch máu, thẳng đến tim phổi.

Nàng vừa định vận công chống lại, khí lạnh đã lan ra khắp người, rồi một luồng sức nóng như lửa ập đến, thế càng mạnh hơn, vừa vào đến mạch máu, liền xông thẳng vào Đan Điền, khí huyết sôi sục, người lập tức ngất đi.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, Từ Ngọc Nhi hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, thấy mình đang nằm trên một đồng rơm, xung quanh không một bóng người, và gian phòng này rất nhỏ hẹp, mạng nhện giăng đầy, ngoài ra không còn một vật gì khác.

Nàng hết sức kinh ngạc, vừa định ngồi dậy, nào ngờ chân tay không sao cử động được, mới biết đã bị người điểm vào Ma huyết, nàng kinh hãi đến mức cơ hồ hét ra tiếng, nhưng biết đã xảy ra biến cố, đành tạm dằn nén, nghĩ cách thoát thân.

Lúc này ẩn thất trong sơn động cũng đang rối tung lên, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Thúy đang khóc sụt sùi.

Thì ra sau khi Từ Ngọc Nhi ngất xỉu, Tiểu Thúy phát giác Giang Uyển Dao đã tỉnh lại trước, tự ngồi dậy, cử động tay chân, vận khí hành công, cảm thấy hết sức thoải mái, vừa vui mừng lại vừa kinh ngạc, vừa định đến giúp Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vội ra hiệu, bảo nàng trông nom Từ Ngọc Nhi, khi đếm xong tiếng một trăm mới nói :

- Dao tử, hãy mau rút ngân châm trên tay Ngọc tử ra, đắp thuốc băng bó xong rồi hãy đến đây giúp tiểu muội!

Giang Uyển Dao hớn hờ làm theo lời của Tiểu Thúy, xong rồi đi đến bên giường, thấy Lạp Tháp hòa thượng mặt đỏ au và tươi cười, biết là ông đã hoàn toàn bình phục.

Nàng vội đắp thuốc băng bó vết thương cho ông, lấy vải lót dưới lưng ra. Sau đó Tiểu Thúy lấy ba lọ linh dược cho Lạp Thập hòa thượng và Từ Ngọc Nhi uống vào, rồi lại lấy tăng bào mặc cho Lạp Thập hòa thượng.

Vừa định đỡ Lạp Thập hòa thượng nằm xuống giường, nhưng ông đã mở to mắt, nhìn Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao mỉm cười nói :

- Các người nghĩ là hòa thượng này nằm suốt hơn nửa đêm trời còn chưa đủ hay sao?

Đoạn liền ngồi xếp bằng, nhắm mắt tĩnh tọa.

Cát Tập Bách lúc này cũng đã ngồi dậy, chẳng đưa mắt nhìn quanh, thấy trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng, ngoài cửa sổ trời đã hừng sáng. Lại nhìn ra phía sau, mới thấy Lạp Thập hòa thượng ngồi xếp bằng trên giường, như đã nhập định và Giang Uyển Dao với Tiểu Thúy đang ngồi bên giường, mới nhớ lại mình đã thọ thương, lại thấy Từ Ngọc Nhi mê ngủ trên ghế dựa, nghĩ là Từ Ngọc Nhi cũng thọ thương, vội bước xuống giường, đi đến bên Từ Ngọc Nhi, định xem xét thương thế của nàng.

Giang Uyển Dao đã từng trải qua việc truyền máu, biết nếu không nghỉ ngơi điều tức, chắc hẳn sẽ tổn thương nguyên khí, nhưng nàng chưa biết mình đã được uống ba thứ linh dược hiếm thế, ngộ mình khỏe khoắn thế này là nhờ nghỉ ngơi, nên vừa thấy Cát Tập Bách định động vào Từ Ngọc Nhi thì hoảng kinh quên mất úy kỵ, tung mình tới định ngăn chàng lại.

Nào ngờ ba loại linh dược ấy chẳng những cứu tử trị thương, mà còn có công hiệu gia tăng công lực, mặc dù nàng uống không nhiều, nhưng đã cùng lúc uống vào ba loại kỳ dược, dĩ nhiên công hiệu ghê gớm, cái tung mình của Giang Uyển Dao về chiều cao, tốc độ và sức mạnh đều vượt hơn trước gấp ba lần.

Cũng may là Tiểu Thúy kịp trông thấy, sợ Cát Tập Bách độc thương mới khỏi, không chịu nổi sức lao của Giang Uyển Dao, vội nắm lấy hai vai nàng ghi mạnh.

Tuy nhờ vậy, sức lao giảm đi rất nhiều, nhưng Giang Uyển Dao đầu vẫn chạm trúng mái nhà, vượt qua Cát Tập Bách, lại va ào vách tường bên cửa sổ, khiến cả một chiếc bàn và hai chiếc chung trà vỡ nát.

Mọi người trong phòng thấy vậy giật mình kinh hãi, nhất là Cát Tập Bách càng kinh ngạc hơn, còn Giang Uyển Dao thì đứng tựa đầu vào tường rên đau liên hồi.

Tiểu Thúy sực nhớ Từ Ngọc Nhi từng nói là những linh dược này có công hiệu gia tăng nội lực, thấy Giang Uyển Dao rên rĩ, nàng bật cười khanh khách.

Giang Uyển Dao đang đau đớn lẫn bức tức, thấy Tiểu Thúy cười, ngỡ là cười mình không biết xấu hổ, đã lao vào toan ôm lấy Cát Tập Bách, liền bùng lửa giận, quay người lại, xông về phía Tiểu Thúy, định bắt lấy nàng ta đánh cho một trận.

Nào ngờ thế vẫn quá nhanh và mạnh, không sao dừng người lại được, xông thẳng tới trước.

Vừa lúc Cát Tập Bách đang quay mặt về hướng này, không kịp tránh né, hoảng kinh la lên :

- Dao muội sao thế nào?

Vừa dứt lời, hai người đã va vào nhau, Giang Uyển Dao nằm gọn trong lòng Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao vừa thẹn vừa bối rối, đầu dám ngẩng lên nhìn Tiểu Thúy, hai tay đẩy Cát Tập Bách ra, xẵng giọng nói :

- Hãy hỏi tiểu quý kia đi!

Đoạn hậm hực ngồi xuống chiếc ghế dựa bên bàn sách, cúi mặt cười trộm.

Tiểu Thúy cười ngặt nghẽo, hồi lâu mới nín cười, đưa tay chỉ Cát Tập Bách nói :

- Bách ca lại còn hỏi nữa, tai họa hoàn toàn là do Bách ca gây ra cả!

Cát Tập Bách chẳng hiểu gì cả, ngược mắt thấy sư thúc đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt bất động, sợ làm kinh động ông, vội ra hiệu bảo Tiểu Thúy im lặng, khẽ nói :

- Thúy muội, khẽ chút nào! Hãy cho ngu ca biết, thật ra là sao vậy?

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Lạp Thập hòa thượng, rồi lần lượt kể lại chuyện hai sư thúc đệ trượng độc thọ thương.

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, vì cứu mình, Giang Uyển Dao đã khăng khải hiến máu, vô càn cảm kích, bèn tiến tới vòng tay nói :

- Đa tạ Dao muội đã hiến máu cứu mạng!

Giang Uyển Dao ọ người, lừ mắt nói :

- Ai cần Bách ca cảm tạ? Tốt hơn là Bách ca đừng mang theo mấy thứ thuốc quái quỷ này nữa, báo hại tiểu muội uống vào, suýt nữa đã vỡ sọ.

Dứt lời, gơ tay dọm vứt mấy lọ thuốc đi.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội hai tay bụm lấy mấy lọ thuốc ấy, năn nỉ :

- Dao muội không nên vậy, đây toàn là linh dược hiếm thế cả!

Giang Uyển Dao còn định nổi đóa, bỗng nghe tiếng bước chân từ xa vọng đến, vội ra hiệu bảo Tiểu Thúy ra ngoài xem thử, phải chăng hai vị lão nhân gia đã về, rồi lấy hết mấy lọ thuốc trên bàn nhét vào tay Cát Tập Bách, hăn học nói :

- Còn chưa mau cất vào, tiểu muội vứt hết ra ngoài cửa sổ bây giờ!

Cát Tập Bách như nhận thánh chỉ, vội bỏ hết mấy lọ thuốc vào lòng.

Tiểu Thúy cũng đã nghe thấy tiếng bước chân rất khẽ, nhưng như từ sơn cốc bên trái ngoài cửa sổ vọng đến, hết sức lấy làm lạ, liền tức thì lao ra ngoài.

Lập Thập hòa thượng đang vận khí hành công, sớm đã nghe ra tiếng bước chân khác lạ, vốn định lặng chờ sự biến, chẳng ngờ Tiểu Thúy nóng nảy, đã vội chạy ra ngoài trước.

Thế là, ông vội từ trên giường phóng xuống và quát :

- Nguy rồi!

Đồng thời khoát tay, rồi liền phóng nhanh ra ngoài, nhưng vừa đến cửa đã nghe tiếng thét đau đớn của Tiểu Thúy, tiếp theo là tiếng người ngã xuống đất.

Cát Tập Bách vào Giang Uyển Dao nghe tiếng quát của Lập Thập hòa thượng, biết đã có biến, vội cùng theo sau Lập Thập hòa thượng phong đi ra ngoài.

Nhưng không ai nghĩ đến chuyện ra ngoài bằng lối cửa sổ và còn để lại Từ Ngọc Nhi một mình nằm trên ghế trong phòng.

Lập Thập hòa thượng vừa nghe tiếng thét của Tiểu Thúy, liền đề khí vận công, hai tay áo vỗ nhẹ, người đã cất lên không như cánh chim, lướt nhanh về phía tiếng thét vọng đến.

Lập Thập hòa thượng đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy Tiểu Thúy ngã nằm trên bờ núi phía trái, một quái đồng mặt vàng đang vurun trào Chop xuống nằng.

Ông liền lẳng không lao xuống, A Già Đà Công với Kim Cang chương bỏ ra, chỉ nghe “bùng” một tiếng, quái đồng mặt vàng vai trái trúng chương, loạng choạng bật lui ra xa hơn trượng.

Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao theo sau Lập Thập hòa thượng, ra khỏi cửa phòng, Giang Uyển Dao đã vượt trước Cát Tập Bách, phi thân lên đỉnh núi, chặn đường lui của quái đồng mặt vàng, lớn tiếng nói :

- Sư bá, đừng cho tặc từ tẩu thoát!

Cát Tập Bách cũng đã đến nơi, vội bỗng Tiểu Thúy lên, quay trở về thu phòng, nào ngờ chàng vừa phóng qua bờ núi, bỗng thấy một bóng người từ cửa sổ vọt ra và trên tay có cắp một người.

Cát Tập Bách sức nhớ Từ Ngọc Nhi hãy còn hôn mê trong phòng, bất giác kinh hãi, vội giải huyết cho Tiểu Thúy, để xuống hành lang trước phòng, rồi liền quay người, phi thân đuổi theo kẻ địch và quát to :

- Ngọc Nhi đã bị bắt cóc!

Lập Thập hòa thượng và Giang Uyển Dao vừa nghe Từ Ngọc Nhi bị bắt cóc thì giật mình kinh hãi, cơ hồ cùng lúc phi thân đuổi theo Cát Tập Bách.

Quái đồng mặt vàng thấy đồng bọn đã đắc thủ, mình tuy bị trúng một chương của Lập Thập hòa thượng và công lực của y lại thâm hậu hơn quái đồng mặt lam, nên chưa thọ trọng thương, mà cánh tay chỉ hơi ê ẩm, hành công chốc lát đã khỏi.

Lúc này quái đồng mặt vàng thấy Lập Thập hòa thượng với một thiếu nữ đuổi theo đồng bọn, liền tung mình thi triển thân pháp Noa Vân Truy Nguyệt đuổi theo, lớn tiếng nói :

- Lão tặc sói đầu kia, không ngờ lão lại còn sống được dưới trào của thất đệ, để xem lão còn có thể thoát khỏi dưới Hoàng Sư trào của Bạch ngũ gia này hay không!

Dứt lời, y đã đến sau lưng Lập Thập hòa thượng, hai tay mười ngón vurun ra như móc câu, từ trên không Chop xuống.

Luận về võ công, Lập Thập hòa thượng cao hơn đối phương rất nhiều, lúc này lại bị quái đồng mặt vàng đuổi kịp, một là vì độc thương mới khỏi, vết thương sau lưng lại ở chỗ huyết Quái Bàng và Phụng Nhãn, tuy đã được đắp thuốc, nhưng chưa khép miệng hẳn, giờ lại dùng sức, không khỏi đau đớn,

nên không dám thi thố toàn lực.

Hai nữa, quái đồng mặt vàng tướng mạo giống hết quái đồng mặt xanh, Lạp Tháp hòa thượng ngỡ là Độc Tiểu Thất giả mặt vàng đến đây hành hung, định tâm dụ y đến gần, bất ngờ xuất thủ lấy mạng y.

Khi nghe quái đồng mặt vàng tự báo danh hiệu, mới biết là người khác, vừa lúc ấy đã đến một chỗ núi trũng, bên dưới là khe suối, nước chảy cuộn cuộn, bèn quyết định đánh rơi đối phương xuống suối.

Ngay khi ấy, song trào của đối phương đã chộp đến sau lưng, Lạp Tháp hòa thượng không tránh né, vận A Già Đà Công vào hai vai, bảo vệ huyết đạo, định chờ độc trào của đối phương đến thật gần, sẽ thụp xuống quay người, song chưởng quét ra sau, chắc chắn sẽ đánh rơi đối phương xuống khe suối.

Nào ngờ quái đồng mặt vàng Độc Tiểu Ngũ còn tinh ranh hơn Độc Tiểu Thất, y thấy Lạp Tháp hòa thượng không tránh né, liền biết đối phương hẳn có sở cậy và đối phương bị trúng độc trào của Độc Tiểu Thất mà không hề hấn gì, Hoàng Sư trào của mình tuy lợi hại hơn Lam Ưng trào của thất đệ phần nào, nhưng chưa chắc có thể gây tổn thương cho đối phương, nên liền thu kinh, đổi trào thành chưởng, bỏ xuống đỉnh đầu đối phương.

Lạp Tháp hòa thượng thụp người song chưởng từ phía sau vung lên đón tiếp, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang rền, bốn chưởng chạm nhau, Lạp Tháp hòa thượng bật lùi mấy bước, còn Độc Tiểu Ngũ bị văng bay ra xa mấy trượng, lộn mấy vòng rồi lăn xuống đồi, bỏ chạy thoát thân.

Lúc này Giang Uyên Dao đã đuổi theo trước mất dạng, Lạp Tháp hòa thượng đành phóng đi về phía Độc Tiểu Ngũ rơi xuống, vượt qua đỉnh đồi, quả thấy Độc Tiểu Ngũ đang đào hầm về phía Quan Âm sơn hướng Tây bắc.

Lạp Tháp hòa thượng lo cho sự an nguy của ái đồ, đâu chịu bỏ qua, đã khẳng định quái đồng mặt vàng là đồng bọn của quái đồng mặt lam, bèn cố nén đau đớn gây nên bởi vết thương, vận tám thành công lực thi triển khinh công Nhíp Không Phi Hành đuổi theo, quyết không để cho bóng vàng của đối phương thoát khỏi tầm mắt.

Cát Tập Bách hết sức nóng lòng lo cho sự an nguy của nghĩa muội, đâu còn màng đến thương thế mới khỏi, cố sức đuổi theo, lúc đầu còn trông thấy bóng người phía trước, khi đuổi đến đỉnh Quan Âm sơn, vượt qua hai ngọn đồi, tiến vào một sơn cốc hẹp thì bóng người phía trước đã mất dạng.

Cát Tập Bách chẳng chút đắn đo, tiếp tục đuổi theo về phía bóng đối phương mất dạng, đến cửa cốc, chàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy sơn cốc này hai bên đều là vách đá cao ngất, đáy cốc hẹp và dài, toàn là đất vàng và đá núi, không một ngọn cỏ, cốc dài hơn bốn mươi trượng, cửa ra phía trước như có núi chắn ngang, tầm mắt bị cản lại.

Vì đường cốc quá nhỏ hẹp và hai bên núi đá hiểm trở, dù khinh công cao đến mấy cũng chẳng thể cấp theo một người phóng đi trên vách núi mà không đi qua đáy cốc, nhưng đường đất của đáy cốc lại không hề có dấu chân, chàng chẳng tin kẻ địch lại có khinh công Hư Không Phi Độ, chân không chạm đất đi qua sơn cốc này.

Cát Tập Bách lại đưa mắt quan sát, lần này chàng đã phát hiện kỳ tích, trên vách núi bên phải, cách chỗ chàng đứng khoảng ba trượng, trên một tảng đá nhô ra bỗng có vật lay động.

Cát Tập Bách mừng rỡ, liền tung mình lên cao hơn bốn trượng, lẳng không lướt tới, cúi nhìn xuống, quả thấy mặt tảng đá này rất bằng phẳng, giữa có một bức vách đá nhô ra, ngăn đôi tảng đá và ngay chỗ vách đá nhô ra có một mảnh vải, theo gió bay phất phới.

Cát Tập Bách lòng mừng khôn xiết, nhẹ nhàng hạ xuống trên tảng đá ấy, cầm lấy mảnh vải lên xem, quả nhiên là tay áo của Từ Ngọc Nhi, đã bị góc đá nhọn mắc lại.

Kẻ địch không phát giác, đã để lại dấu vết, nhưng tảng đá này tuy rộng cả trượng mà không có chỗ ẩn thân, bên phải là vách đá nhẵn bóng, ngay cả một khe hở để thọc ngón tay vào cũng chẳng có, đừng nói là ẩn náu hai người.

Phía trước là vách đá nhô ra ở giữa chắn cản, bên trái là vực thẳm, vậy thì kẻ địch lên đến trên tảng đá này rồi đi đâu?

Chả lẽ lại từ đây phóng xuống đáy cốc rồi chạy tiếp? Nhưng hà tất phải mất công như vậy, trực tiếp phóng xuống đáy cốc đào hầm chẳng hơn ư?

Cát Tập Bách suy tới nghĩ lui, không sao lý giải được, lúc này trên người chàng không còn binh khí, và cũng chẳng có vật gì có thể dùng để thăm dò vách đá.

Chàng cũng nghĩ đến bức vách đá này có thể là một cánh cửa đá chuyển động, nhưng tìm khắp vách đá, không hề phát hiện ra có chút khe nứt, dùng tay đập chân đá cũng không có tiếng rỗng, đây thật là một nghi vấn to lớn đối với Cát Tập Bách.

Chàng ngược nhìn trời, lúc này đã gần giờ tỵ, nếu cứ thừ ra ở đây, chẳng những không cứu được người, e còn lạc mất cả phương hướng của sư thúc và Giang Uyên Dao, bèn quyết định phóng xuống đáy cốc, rồi hăng tìm kiếm dấu vết của kẻ địch, để người đuổi theo sau không bị lạc hướng, chàng định tìm cách treo mảnh vải áo ở nơi cao cho dễ phát hiện, nhìn thấy vách đá ở giữa không cao lắm, ước lượng bằng vào công lực của mình hẳn có thể phóng lên đến trên đỉnh.

Thế là, chàng nhét mảnh vải vào lòng, với thế “Nhất Hạc Xung Thiên” tung mình, người đã lên đến đỉnh vách đá, đưa mắt nhìn, lòng vui mừng khôn xiết.

Thì ra bên kia vách đá là một con đường hẹp, phía trước là một cửa động đủ cho hai người sống vai đi qua.

Cát Tập Bách thâm nhủ :

- Tặc từ đó quả là xảo quyệt, đã tìm một chỗ kín đáo thế này ẩn nấp, nếu không lưu ý khó mà phát hiện ra được, may là nhờ có mảnh vải áo này, không thì khó mà tìm gặp được nghĩa muối.

Cát Tập Bách đề mảnh vải áo lên trên đỉnh vách đá, chỗ dễ nhìn thấy nhất, lấy đá dần lên, rồi tung mình xuống thung lũng, dọc theo vách đá phóng thẳng đến cửa động.

Qua khỏi cửa động là triền núi rất dốc, bên dưới mười mấy trượng là đất bằng, tiếp nữa là khe suối, cây cối rậm rạp hết sức kín đáo, muốn phát hiện từ phía dưới thật không dễ dàng.

Cát Tập Bách xuống khỏi triền dốc, rẽ qua hai khúc quanh, phát hiện một cánh rừng trúc và văng vẳng nghe tiếng quát tháo đánh nhau, liền nấp vào trong một lùm trúc rậm, đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai ngôi nhà đá được cất song song bên ngoài rừng trúc, diện tích khá rộng, trước nhà có tường đá bao bọc, dường như có sân vườn, ngoài tường còn có mấy ngọn cây to trồng rải rác, trước nhà có hai ba lối đi, nhưng không thấy bóng người.

Cát Tập Bách ngưng thần lắng nghe, nhận thấy tiếng quát tháo là từ phía bên kia nhà đá vọng đến, hẳn là bọn tặc đồ trong nhà đá đã ra ngoài ứng chiến.

Chàng trầm nhủ :

- Không nhân cơ hội này vào nhà cứu người thì còn chờ lúc nào?

Thế là chàng vòng qua phía trái rừng trúc, phóng đi đến phía sau nhà đá, dừng lại bên ngoài tường đá.

Chàng nhặt lấy một hòn đá ném qua tường thăm dò, chỉ nghe một tiếng rơi “bộp”, hồi lâu chẳng có động tĩnh gì cả.

Quả nhiên kẻ địch đã không ngờ mình phát hiện ra bí đạo tìm đến đây, nên đã kéo hết ra ngoài ứng chiến.

Cát Tập Bách tính toán một hồi, bèn đi vòng đến dưới tường đá bên trái sau nhà, chỗ gần triền núi, cách mặt đất hơn trượng có một cửa sổ, cánh cửa ở bên trong, chẳng rõ có cài hay không.

Nhưng cửa sổ khá to, vách đá dày hơn hai thước, để tránh nạn nhất trong nhà có người hoặc canh phòng trên mái nhà, dễ bị phát hiện, Cát Tập Bách bèn quyết định lên cửa sổ thám thính.

Thế là, chàng tung mình lên, co mình ngồi trên bậu cửa sổ, nhìn qua chấn sắt, chỉ thấy trong nhà bụi bặm nhện giăng, trên vách đá đối diện với cửa sổ treo đầy xích sắt và roi gậy, ngoài ra không còn gì khác. Đây hiển nhiên là chỗ giam người của bọn tặc tử, nhưng không thấy Từ Ngọc Nhi, Cát Tập Bách thắc mắc trầm nhủ :

- Lạ thật, chả lẽ tặc tử ấy đã giam Ngọc Nhi trong gian phòng khác hay sao?

Cát Tập Bách đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe trong nhà có tiếng quát to, biết đã có người vào nhà, tiếp theo lại nghe tiếng Giang Uyển Dao giận dữ quát :

- Ác tặc, thì ra ngươi cũng chạy trốn đến đây!

Rồi thì tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, hẳn là Giang Uyển Dao đã động thủ với ác tặc, việc chẳng thể chậm trễ, cần phải nhanh chóng phá cửa sổ vào, dù Từ Ngọc Nhi không có trong phòng thì cũng phải sang bên kia hợp cùng Giang Uyển Dao tìm kiếm.

Chàng ước lượng, chấn song sắt này gồm có mười lăm cây, mỗi cây cách chừng một tấc, chàng liên tiếp bẻ gãy sáu cây, nhưng vẫn chưa thể chui vào được.

Chàng thấy mình cơ người như vậy rất là tốn sức, không khéo còn có thể té ngã, hơn nữa mình lại không mang theo binh khí, nhân đây lấy những thanh sắt này dùng tạm cũng tốt bên thay đổi phương pháp, thọc hai chân qua chấn song trước, rồi lần lượt bẻ cong những chấn sắt còn lại, rút ra hết, bẻ thẳng lại, chọn lấy hai thanh vừa tay nhất, tuy hơi nhẹ, nhưng cũng còn hơn là không có binh khí.

Lúc này, Từ Ngọc Nhi nằm trên đồng rơm dưới cửa sổ sớm đã phát giác có người bẻ song sắt, nhưng chẳng ngờ đó là Cát Tập Bách, vốn định tìm cách thử dịch người, nhưng không sao cử động được, đành trơ mắt nhìn lên cửa sổ, cho đến khi Cát Tập Bách thò hai chân qua, mới nhận ra đó là đôi giày gai của tăng nhân, lòng mừng khôn xiết, máu bắt giác dâng lên, đã tự động xông mở huyết đạo.

Nhưng Từ Ngọc Nhi chưa hay biết, vẫn ngỡ mình chưa thể cử động, lại thấy hai chân Cát Tập Bách mỗi lúc càng thông xuống, sợ chàng không biết cách mặt đất đến hơn trượng, cứ thế tụt xuống thì nguy.

Bởi chẳng những đề trúng nạng, mà đôi chân chàng còn có thể bị gãy, lòng càng nghĩ càng lo, huyết khí cũng càng lúc càng dâng cao, đã vận hành tứ chi, hoàn toàn thông suốt.

Nhưng Từ Ngọc Nhi vẫn chưa cử động, bởi nàng muốn để huyết khí trong người vận hành mất lượt, cho sức thuốc của Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh đơn lan khắp toàn thân, gia tăng công lực, nhờ vậy nàng đã tránh khỏi một lần nguy nan.

Bởi lúc ấy cửa phòng bỗng bật mở, Lam Đồng Kim Anh Nam xông vào, người đầy thương tích rất thảm nảo, như chưa phát hiện trên cửa sổ có người, lập tức vươn tay ra chụp Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách vừa định tụt xuống, bỗng thấy cửa phòng mở ra, quái đồng mặt lam xông vào, ngỡ là mình đã bị phát giác, thanh sắt trong tay liền tức thì ném ra, đồng thời thân trên chui vào, lộn người một vòng, người đã hạ xuống phía sau lưng Lam Đồng Kim Anh Nam.

Lam Đồng Kim Anh Nam bởi một lòng định mạng Từ Ngọc Nhi đào tẩu, chưa nhìn rõ tình hình trong phòng đã ra tay, đồng thời cũng không ngờ lại có người ở cửa sổ ném ám khí, đầu kịp né tránh, thanh chắn sắt đã trúng vào bả vai trái, “bộp” một tiếng, cả cánh tay trái tê dại.

May nhờ y ngâm luyện bằng dược vật lâu ngày, gân cốt toàn thân tuy chưa đến mức đao thương bất nhập, nhưng thanh sắt thể này cũng chưa làm gì được y, hơn nữa y lại đang vận kinh chộp xuống, âm kinh dồn vào hai cánh tay, nên không bị tổn thương, trái lại nhờ vậy y đã cảnh giác, tức giận quát :

- Quân chuột nhắt từ đâu đến, cớ gan dám lên vào phòng giam của đại gia, định cướp người vượt ngục hả?

Vừa dứt lời, hai tay cùng giơ lên, lại tung mình lao tới.

Từ Ngọc Nhi vừa thấy cửa phòng bật mở, một gương mặt hung tợn xuất hiện, một đôi độc trào lấp lánh ánh lam, thật là khủng khiếp, nàng hoảng kinh thét to và đứng phắt dậy, thấy Cát Tập Bách từ trên cửa sổ phóng xuống và thanh sắt cũng đã đánh trúng quái nhân, nàng mừng khôn xiết.

Khi ấy Độc Tiểu Thất lại vung trào chộp đến, Từ Ngọc Nhi vội lách sang trái, song chưởng đẩy ngang ra, bỏ vào mạn sườn phải Độc Tiểu Thất, nhưng tiếc thay, vì quá cuồng quít, song chưởng của nàng đã không trúng đích xác.

Nhưng công lực của Từ Ngọc Nhi lúc này đã khác với nửa giờ trước, tuy chỉ chưởng phong quét qua, Độc Tiểu Thất cũng bị đẩy lui, va vào vách tường bên trái.

Cát Tập Bách bỗng nghe tiếng thét vang lên ở góc tường, rồi một thiếu nữ hiện ra, bắt giác giật mình, thanh sắt trong tay giơ lên toan xuất thủ tấn công.

Nhưng nhìn kỹ, nhận ra là Từ Ngọc Nhi, mừng đến quên cả kẻ địch, may nhờ Từ Ngọc Nhi tung ra song chưởng, đẩy lui Độc Tiểu Thất.

Cát Tập Bách nắm tay Từ Ngọc Nhi kéo đến bên mình, quan tâm hỏi :

- Ngọc muội vẫn khỏe chứ?

Từ Ngọc Nhi bị Cát Tập Bách kéo đến bên cạnh, không nghe rõ lời nói của ca ca, người đứng thừ ra, mắt nhìn vào vách tường bên trái.

Cát Tập Bách tuy nói chuyện với Từ Ngọc Nhi, đôi mắt hồ cũng nhìn đắm đắm vào Độc Tiểu Thất, thấy y va vào vách tường, trên tường liền hiện ra một cánh cửa.

Độc Tiểu Thất thoáng khom mình, hai đốm sáng lam bay ra, Cát Tập Bách biết đó là ám khí kịch độc, vội nghiêng người tung mình thoái lui, tiện tay xô Từ Ngọc Nhi lùi ra sau ba bốn bước, đứng dựa vào tường, nhờ vậy mới tránh khỏi ám khí của đối phương.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, ám khí trúng vào vách đá nổ tung, ánh lam lấp lóa, hai luồng khói lam bốc lên, hôi thối kinh khủng.

Loại đạn độc này cũng là một môn ám khí đặc chế của Thất Độc, chạm vào vật cứng là nổ ngay, phát ra tia lửa và khói độc màu lam, trúng vào vật dễ bén là lập tức bốc cháy, người bị trúng phải hẳn bị hỏa độc đốt thương và khói độc cũng đủ gây chết người, cực kỳ ác độc.

May là Cát Tập Bách tránh kịp, đạn độc lại trúng vào vách đá, chỉ bắn ra vài tia lửa chứ không bốc cháy.

Còn về khói độc, lúc này trong huyết mạch và nội tạng của Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi đã được linh dược của Không Động Ngọc Bình và Tuyệt Diên Ngọc Bình miễn độc, bất kỳ độc vật này cũng bị mất tác dụng, lúc người phải khói độc, hai người chỉ hắt hơi một cái rồi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hai huynh muội Cát Tập Bách tuy thoát hiểm, nhưng vì tránh đạn độc, khi quay lại thì kẻ địch đã mất dạng sau cửa vách và cánh cửa đã khép lại.

Cát Tập Bách thấy vậy, rất không cam lòng, theo tính Từ Ngọc Nhi, nhất định phải đuổi theo kẻ địch báo phục cho bằng được, nhưng Cát Tập Bách lo cho Giang Uyển Dao đang động thủ với tặc đồ, sợ nàng gặp nguy hiểm, nên bèn khuyên :

- Thôi bỏ đi, đừng để mất thời gian, ngoài kia hãy còn ác đấu, chúng ta đi mau, không chừng quái đồng mặt lam đã ra khỏi nhà, gia nhập vào vòng chiến cũng nên.

Từ Ngọc Nhi nghĩ thấy cũng phải, nhưng nhìn lại mình, y phục rách bươm, đầu bù tóc rối và người dính đầy rom, cường gượng nói :

- Bách ca hãy xem, tiểu muội như thế này, sao mà ra ngoài được?

Cát Tập Bách ngắm nghĩ một hồi, không có cách nào, đành nói :

- Lúc này cũng chẳng hề gì, hãy theo ngu ca ra ngoài, đánh đuổi kẻ địch rồi hãy tính!

Rồi tiện tay nhặt lấy thanh sắt dưới đất, mở cửa phòng, vội vã đi ra.

Từ Ngọc Nhi chẳng còn cách nào hơn, đành phui qua loa cỏ rom trên mình và sửa lại mái tóc, kiểm tra lại bình khí và ám khí, cũng may là chưa đánh mất.

Rồi liền rút Thất Tinh Liên Hoàn sách ra, theo sau Cát Tập Bách ra khỏi phòng, phóng đi về phía tiền viện, thấy tốc độ khinh công nhanh hơn trước nhiều, biết là nhờ được uống linh dược, công lực đã gia tăng không ít.

Cát Tập Bách dẫn trước băng qua sảnh đường, tung mình lên mái nhà, phóng đi đến mái hiên tiền viện, nhìn xuống đấu trường, quả thấy quái đồng mặt lam đang cùng đồng bọn vây đánh Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách trầm nhủ :

- Ác tặc này định ninh là đạn độc của hắc chưởng chủ đã thương mình, nên chẳng thèm xem xét kỹ, đã ra đây trợ chiến rồi.

Từ Ngọc Nhi nhận ra lão tặc sử dụng Thất Tinh Bát Hoàn đao chính là ma đầu Vương Ngọc, liền lên tiếng báo cho Cát Tập Bách biết, thấy lão ma đầu thi triển Ngũ Hồ Táng Môn đao pháp, bao vây Giang Uyển Dao trong đao ảnh, còn hai ác tặc khác sử dụng đại đao, chia nhau đứng hai bên quái đồng mặt lam, bao vây phía sau Giang Uyển Dao, chờ cơ hội tấn công.

Giang Uyển Dao cũng thật tài tình, dưới sự giúp công của bốn kẻ địch, nàng chẳng chút sợ hãi, Kim Ty Tỏa Long tiên trong tay vẫn công thủ hết sức ung dung.

Chỉ thấy trường tiên quét ra như rồng liệng trên không, gió rít vù vù, ngăn cản cương đao và độc trào của đối phương ở ngoài tầm sáu thước, không để cho đối phương tiếp cận.

Có lẽ nàng đã hăng máu, bỗng bỗng tiếng quát vang, tiên chiêu đột biến, tay phải nắm chặt cán tiên, trường tiên quét một vòng trên không, “bốp” một tiếng, ngọn tiên bỗng từ mặt đất bên trái bắn lên, trúng vào hai ngọn đại đao từ hai phía tả hữu đâm tới, hai tên ác tặc cùng bật lui ba bước. Ngay khi ấy, Bát Hoàn đao của lão ma đầu Vương Ngọc vừa chém đến hông trái nàng.

Giang Uyển Dao như có ý để lộ sơ hở cho Vương Ngọc mắc lừa, chỉ thấy nàng nhanh nhẹn chân trái sấn tới, tả chưởng bỏ vào khuỷu tay phải Vương Ngọc, buộc lão ma đầu phải rút tay thu chiêu, tay phải cán tiên thúc vào Kiên Tinh huyết của lão ma đầu, đồng thời ngọn tiên vụt cuốn ra sau, quát :

- Ngã!

Liền tức thì, lão ma đầu Vương Ngọc ngã xuống đất, lăn thẳng ra sau, Độc Tiểu Thất cả kinh, luống cuống không biết nên công địch từ phía nào, đành vung trào Chop loạn xạ.

Đến khi bị ngọn roi điểm trúng đầu gối chân, đau thấu tim gan, y hét lên một tiếng thảm thiết, một chân chồm mạnh, tung mình qua tường rào đào tẩu.

Từ Ngọc Nhi toan đuổi theo, nhưng bị Cát Tập Bách đưa tay ngăn lại, nói :

- Đừng đuổi theo, y trốn không thoát đâu. Hãy xuống giúp Dao muội, tiêu diệt bọn ác tặc kia rồi hãy tính!

Dứt lời người đã phóng xuống, vung động thanh sắt lao bổ vào ác tặc sử dụng đại đao.

Từ Ngọc Nhi “hừ” một tiếng, đành theo sau phóng xuống và lớn tiếng nói :

- Dao tỷ, có tiểu muội với Bách ca đến giúp đây!

Đồng thời Thất Tinh Liên Hoàn sách quét nhanh về phía lão ma Vương Ngọc.

Giang Uyển Dao thi triển tuyệt chiêu “Nhất Khí Hóa Tam Thanh” của sư môn đẩy lui kẻ địch và đã thương hai người, lòng đang mừng rỡ, bỗng thấy trên mái nhà có người phóng xuống, tưởng lầm là viện thủ của bọn tặc đồ, khi nhận ra tiếng nói của Cát Tập Bách và thấy Từ Ngọc Nhi phóng đến, lòng càng mừng rỡ khôn xiết.

Mừng thầm vị hôn phu thật tinh khôn, đã xuất quỷ nhập thần lên vào sào huyết tặc đồ, nhanh chóng cứu thoát Từ Ngọc Nhi và giờ mới nhớ đến Lạp Tháp hòa thượng đang động thủ với quái đồng mặt vàng ở dưới chân đồi phía trái bên ngoài tường rào, giờ cũng chưa thấy vào đến đây, lòng hết sức lo lắng, liền nói :

- Ngọc muội giúp tỷ tỷ, còn Bách ca hãy mau đi giúp sư thúc!

Hai tên tặc đồ sử dụng đại đao bị trường tiên của Giang Uyển Dao chần lui ba bước, vừa đứng vững chân đã thấy lão ma Vương Ngọc ngã lăn ra đất.

Vừa định tiến tới cứu viện, bỗng lại nghe Độc Tiểu Thất hét lên thảm thiết và vượt tường rào đào tẩu, biết không thể đối phó nổi nữa, liền ra hiệu cho nhau, chuẩn bị bỏ chạy thoát thân.

Nào ngờ họ chưa kịp quay người, Cát Tập Bách đã lao đến, thanh chắn sắt kèm theo kinh phong giáng xuống đỉnh đầu.

Hai người cả kinh thất sắc, vội tạt sang bên một bước, một người giơ đao đón đỡ, một người vung động đại đao với chiêu “Hoành Châu Bát Lãng” quét vào bên mạn sườn Cát Tập Bách, uy thế hết sức hung mãnh.

Đang kia Từ Ngọc Nhi trường sách quét ra, lão ma Hoàng Ngọc vừa lom còm bò dậy, ngược mắt nhìn, thấy đối phương lại là một thiếu nữ, lòng thật bi phần tội cùng.

Chẳng màng đến cánh tay đang tê dại, với thế “Kim Lý Xuyên Ba” ngã người ra sau, tung mình lui ra mấy thước, rồi thì Bát Hoàn đao quét ra, với chiêu “Kim Long Quyển Trữ” chém ngang lưng Từ Ngọc Nhi.

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi đã động thủ với kẻ địch, tình thế không đến nỗi bại, vì đang lo cho sự an nguy của Lạp Tháp hòa thượng, liền tung mình lên mái nhà, lớn tiếng nói :

- Uyển Dao đi đây chốc lát, sẽ quay lại ngay!

Rồi liền phóng đi về hướng trái.

Cát Tập Bách một mình đối phó với hai tặc đồ, binh khí đã không vừa tay, độc thương lại mới khỏi, nguyên khí chưa hồi phục, lúc này không khỏi vung về, thanh sắt công ra đã bị đại đao đỡ trúng, trong khi ấy một ngọn đại đao khác lại đã quét đến bên hông, thu chiêu hồi cứu đã không còn kịp nữa.

Mất thấy đại đao chỉ còn cách không đầy ba tấc, dĩ nhiên càng thêm kinh hoàng, trong khi ấy tên tặc đồ đỡ được thanh sắt đã biến chiêu, đại đao nhanh như gió bổ vào vai phải chàng.

Trong lúc nguy cấp, Cát Tập Bách chợt nảy sinh diệu kế, lẹ làng quay người sang trái, hất vai tung mình ra sau, thanh sắt trong tay bổ xuống đỉnh đầu tặc đồ bên phải.

Tặc đồ bên phải một đao bổ xuống vai phải Cát Tập Bách, trong khi đại đao của đồng bọn đã chém đến bên hông đối phương, định ninh Cát Tập Bách khó có thể tránh khỏi, lòng đang đắc ý, bỗng thấy Cát Tập Bách vung động thanh sắt, giáng thẳng xuống đỉnh đầu mình, vội nghiêng đầu tránh, cùng lúc đại đao trong tay gia tăng kinh lực bổ xuống, nhưng nhìn kỹ, đối phương đã mất dạng, đại đao của mình đã bổ trúng sống đao của đồng bọn, “keng” một tiếng chất chứa, tia lửa bắn tung tóe.

Tặc đồ bên trái cũng hết sức đắc ý, định ninh dưới sự giáp công của song đao, đối phương ắt không tài nào tránh khỏi, chiêu “Hoành Châu Bát Lãng” của y vốn là một tuyệt chiêu trong Bắc Mã đao, ẩn chứa rất nhiều biến hóa, nếu như đối phương thoái lui, sẽ lập tức biến chiêu liên tục, chuyển sang chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu” truy kích, rồi lật sống đao lên, với chiêu “Hoành Châu Thủy Diệu” hất bay binh khí của đối phương.

Nào ngờ Cát Tập Bách phản ứng quá khôn khéo, thanh sắt trong tay đã vung tán loạn, y buộc phải cúi đầu lách tránh và sống đao vung bừa lên đón đỡ.

Nghe tiếng binh khí chạm nhau, y ngỡ đã đắc thủ, nhưng chưa kịp mừng đã cảm thấy trong tay nhẹ hẫng, đại đao đã vượt khỏi tay bay đi, và cánh tay phải tê dại.

Đao của tặc đồ bên phải cũng văng bay, tay tê dại, bật lùi ra xa hơn trượng, đứng thừ ra tại chỗ, nếu Cát Tập Bách mà không lo cứu viện Từ Ngọc Nhi, chỉ cần xuất thủ lần nữa, hai tên tặc đồ chắc chắn táng mạng.

Vì lúc Cát Tập Bách tung mình thoái lui, vừa đứng vững chân, liếc thấy Liên Hoàn sách trong tay Từ Ngọc Nhi một chiêu không trúng đích, lão ma Hoàng Ngọc vung đao phản kích, thu chiêu hồi cứu đã không còn kịp, vội lạng người sang bên, trường sách trong tay thừa thế quét ngang mặt đất, quét vào hai chân lão ma đầu.

Lão ma Hoàng Ngọc thấy Từ Ngọc Nhi lạng người sang bên tránh khỏi chiêu đao của mình, liền tức thì đuổi theo, vung động Bát Hoàn đao khua vang, với chiêu “Hoàng Trung Dục Mã” chém vào sống lưng Từ Ngọc Nhi, chiêu thức chưa dứt, đột biến chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ”, mũi đao đâm thẳng vào Từ Ngọc Nhi, nhanh như tia chớp.

Trường sách của Từ Ngọc Nhi quét ngang ra với kinh lực rất mạnh, nhưng giữa chừng đột nhiên dừng lại, vội vung mạnh tay lên, thì ra vòng thép trên đầu sách bị mắc vào một hòn đá nhọn trên mặt đất, khi giật lên được thì mũi đao của đối phương đã đến sát bên hông, không sao tránh kịp.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, Cát Tập Bách đã lao đến như bay và quát to :

- Lão tặc, chớ có ngông cuồng!

Đồng thời thanh sắt trong tay với chiêu “Tiềm Long Tại Uyên” quét ra, từ bên phải đánh bật Bát Hoàn đao của lão ma Hoàng Ngọc ra xa năm tấc, tả chường bỏ thẳng ra, tổng bay lão ma đầu văng bay ra ngoài tường rào.

Còn hai tặc đồ kia thấy vậy, tự biết không phải địch thủ, vội thừa cơ phóng qua tường rào đào tẩu.

Cát Tập Bách thấy kẻ địch đã bỏ chạy, cũng chẳng chân chừ, liền ra hiệu với Từ Ngọc Nhi, theo hướng Giang Uyển Dao phóng đi về phía dãy nhà bên

trái.

Từ Ngọc Nhi theo sau Cát Tập Bách, ba lượt tung mình đã đến bên cạnh chàng, cất tiếng hỏi :

- Bách ca, mọi người đi cùng đến đây phải không?

Cát Tập Bách vừa lên đến mái nhà đã phóng mắt nhìn quanh, không thấy bóng người mà cũng chẳng có tiếng động nào cả, lòng bất giác do dự, nên chân chậm đi rất nhiều.

Từ Ngọc Nhi đuổi theo đến bên hỏi vậy, chàng liền sức nghĩ đến, nơi đây ắt là Phân đà của bọn tặc đồ, sao lại vắng lặng thế này? Chả lẽ bọn họ đã kéo hết đi đuổi theo sư thúc hay sao?

Thế là lòng liền lo lắng, chỉ đáp :

- Không!

Rồi thì gia tăng khinh công, phóng đi thẳng về phía trước, chớp mắt đã vượt qua hơn hai mươi trượng, chỉ thấy phía trước có một khe suối rộng khoảng hai trượng, hai bên bờ mọc đầy cỏ gai, phủ kín phía trên, không sao trông thấy rõ khe suối sâu hay cạn.

Bên kia bờ lại là vách núi cheo leo, ngỡ là mình đã lầm đường lạc hướng, bèn quay sang Từ Ngọc Nhi nói :

- Ngọc muội còn nhớ lúc bị tặc từ kia bắt mang đến đây đã đi theo đường nào không?

Từ Ngọc Nhi nghe chàng hỏi vậy, biết là hẳn có nguyên nhân, bèn đáp :

- Tiểu muội không rõ, lúc tỉnh lại đã nằm trên cỏ rom, như bị điểm Ma huyết, không cử động được, lúc Bách ca ở trên cửa sổ bẻ gãy chấn sắt, tiểu muội vừa mới tỉnh lại, đến khi gã mặt lam vào phòng, khiến tiểu muội giật nảy mình, cũng chẳng rõ đã giải khai huyết đạo như thế nào?

Nàng vừa dứt lời, bỗng nghe dưới khe suối có tiếng động khẽ. Cát Tập Bách vội kéo Từ Ngọc Nhi sang bên, tung mình lúi sau hai bước, nấp vào sau một tảng đá.

Chàng thò tay vào lòng, móc ra hai cây sắt gãy, chuẩn bị dùng làm ám khí tấn công kẻ địch từ dưới khe suối chui lên.

Từ Ngọc Nhi thấy chàng ra chiều căng thẳng, cũng liền cuộn Thất Tinh Liên Hoàn sách lại, sẵn sàng xuất thủ và Phong Vũ châm cũng cầm sẵn trong tay.

Chờ hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, vừa định đến gần xem, bỗng thấy một con chó hoang từ trong lùm cỏ dưới khe suối chui ra, chứng tỏ khe suối này không sâu, Cát Tập Bách liền dừng bước, dùng thanh sắt vén lùm cỏ, lộ ra một hang to.

Đưa mắt nhìn xuống, thấy có một chiếc áo rách bẽ bết máu vương trên bụi cỏ gai, hẳn là bên dưới có người, chó hoang đang ăn thịt, nghe tiếng động của mình đã sợ hãi bỏ chạy.

Cát Tập Bách vội lấy Thất Tinh Liên Hoàn sách trong tay Từ Ngọc Nhi, quất vào lùm cỏ ba cái, làm cho cửa hang to hơn, đi xuống xem cho kỹ.

Quả nhiên thấy có ba tử thi đã bị chó hoang ngoạm đến máu thịt nhầy nhụa, không còn nhìn rõ được mặt mũi, nhưng qua y phục và dáng người, có thể nhận ra không phải là Lạp Tháp hòa thượng hay Giang Uyên Dao.

Cát Tập Bách thấy vết máu còn tươi, xác định ba tử thi này bị bỏ trong hang chưa lâu và trên mặt đất chung quanh cũng không có dấu vết, bất giác đâm chiu suy nghĩ, không sao đoán ra được mấy tử thi này từ đâu mà có và Lạp Tháp sư thúc với Giang Uyên Dao đã đi đâu?

Ba tử thi này rõ ràng mặc y phục của bọn tặc đồ, chàng trầm nhủ :

- Chả lẽ họ đã động thủ với nhau ở trên đỉnh núi bên kia bờ, rồi ném bọn tặc đồ xuống đây hay sao?

Từ Ngọc Nhi vừa nhìn thấy ba tử thi đã rợn người, định cất tiếng hỏi, lại thấy Cát Tập Bách cúi đầu trầm tư, nàng cũng lấy làm lạ, sức nhớ trên vách gian phòng đã giam nàng có cửa bí mật, khó tránh khỏi những gian khác cũng có cửa ngầm thông ra ngoài, có thể là sư phụ đã đuổi theo kẻ địch đến đây, lạc mất dấu tích, phát hiện ba tặc đồ này nấp bên khe suối, nên đã đánh họ rơi xuống rồi tiếp tục truy tìm tặc tung rồi chẳng?

Thế là, nàng bèn nói với Cát Tập Bách về suy luận ấy của mình.

Cát Tập Bách trầm nghĩ :

- Với cơ trí của sư thúc, chắc chắn không bị kẻ địch đánh lừa, mà dù kẻ địch đào tẩu, chả lẽ ông lại không màng đến việc cứu người, mà chỉ lo đuổi theo kẻ địch hay sao?

Hai huynh muội bàn tính một hồi, quyết định quay trở lại ngôi nhà đá rồi hẵng liệu toan, bèn thi triển khinh công phóng đi.

Hai người vượt qua tường rào, quả thấy cửa mở khi nãy giờ đã đóng lại, chứng tỏ bên trong hẳn có hai người, bèn dùng tay ra hiệu, chia nhau phi thân lên mái hai dãy nhà ngang, khom người nhón nhón đi đến sảnh đường, trên đường ngưng thần lắng nghe, nhưng không thể phát hiện bóng người hay tiếng

động nào, hai người hết sức lấy làm lạ.

Hai huynh muội lại họp nhau lại, quyết định xuống dưới tiếp tục tìm kiếm, chỉ cần bắt được một tên tặc đồ tra hỏi, hẳn có thể tìm ra manh mối.

Thế là, Cát Tập Bách liền dẫn trước, vừa tung mình lên đã trông thấy một bóng người từ phía trái phóng ra, nhìn kỹ thì ra là Giang Uyển Dao, nàng quát to :

- Kê nào?

Cát Tập Bách sợ nàng hấp tấp ném ra ám khí, vội lảng không thi triển thế “Phi Yển Xảo Xuyên Vân” và đáp :

- Ngu ca đây!

Rồi hạ người trở xuống trên mái nhà.

Từ Ngọc Nhi vừa định tung mình, người chưa cất lên đã thấy Giang Uyển Dao từ trong nhà ngang bên trái phóng ra, liền cất tiếng gọi :

- Dao tỷ!

Đồng thời người đã lao xuống như bay.

Giang Uyển Dao thấy huynh muội Cát Tập Bách quay trở lại, hết sức ngạc nhiên, khi Cát Tập Bách vừa hạ chân xuống đất, liền cất tiếng hỏi :

- Sao rồi? Hai người cũng không tìm gặp Lạp Tháp hòa thượng và cả kẻ địch cũng mất dạng luôn ư?

Cát Tập Bách nghe hỏi vậy, biết là Giang Uyển Dao cũng đang tìm kiếm sư thúc mình, lòng càng thêm lo lắng, nhất thời không sao trả lời được.

Từ Ngọc Nhi vội đáp thay :

- Bọn tặc đồ đã bị tiểu muội với Bách ca đánh đuổi rồi, nhưng không tìm gặp sư phụ, Dao tỷ cũng không tìm thấy gia sư ư?

Giang Uyển Dao tuy lo lắng, nhưng nàng tin chắc Lạp Tháp hòa thượng không đến đổi gặp bất trắc, nhất định là đuổi theo hai quái nhân kia, bèn bình tĩnh lại nói :

- Tỷ tỷ từ ẩn thất trong sơn động ra, thấy Lạp Tháp hòa thượng một chường đánh bay gã mặt vàng, bèn vượt qua đỉnh nhai đuổi theo, khi đến dưới chân ngọn đồi này, đại sư đã vượt qua mặt tỷ tỷ, động thủ với gã mặt vàng, tỷ tỷ thấy ngôi nhà đá này, nghi là sào huyệt của bọn tặc đồ, vừa vào đến đây, quả thấy gã mặt lam đang canh cửa ngoài một gian phòng. Tỷ tỷ biết là Ngọc tỷ bị giam trong ấy, liền xông đến động thủ với gã mặt lam, bốn tên tặc đồ từ nhà ngang bên trái đi ra, vây đánh tỷ tỷ. May nhờ tỷ tỷ đã được uống linh dược, công lực gia tăng, bọn tặc đồ không đương cự nổi, gã mặt lam lên vào phòng, tỷ tỷ sợ hấn làm hại hoặc mang Ngọc muội đi, bèn tấn công ráo riết, nhưng lão ma Hoàng Ngọc quyết không buông lời, buộc tỷ tỷ phải đuổi theo đến quảng trường trước nhà, lát sau gặp mặt lam trở ra...

Từ Ngọc Nhi bỗng nói :

- Hắn đã bị tiểu muội với Bách ca đánh bại, từ cửa vách chạy ra đấy!

Cát Tập Bách nóng lòng hỏi :

- Lạp Tháp sư thúc có biết Dao muội đã vào đây không?

Giang Uyển Dao quát mắt :

- Ai bảo Bách ca xía miệng vào?

Nhưng vẫn trả lời :

- Lạp Tháp hòa thượng đuổi theo gã mặt vàng, sao có thể biết được tiểu muội đã vào đây, Bách ca hỏi vậy chẳng phải quá thừa ư?

Từ Ngọc Nhi sợ Giang Uyển Dao lại quát mắng Cát Tập Bách, vội hỏi :

- Sau đó thế nào?

- Sau đó hai người đi ra, tỷ tỷ thật mừng khôn xiết!

Giang Uyển Dao nhìn Cát Tập Bách mỉm cười, nói tiếp :

- Hai người vừa gia nhập cuộc chiến, tỷ tỷ liền nghĩ đến lệnh sư, bèn rời khỏi nhà đá đi tìm, nhưng không hề phát hiện ra tung tích. Khi đến bên khe suối kia, thấy ba tên tặc đồ xuất hiện, tỷ tỷ nổi giận giết hết quảng xuống khe suối, nhưng phát hiện khe suối ấy đã khô cạn, không còn có nước, mới biết ba tên tặc đồ ấy đã từ dưới khe suối đi lên, nhất thời hiếu kỳ, tỷ tỷ bèn phóng xuống, hy vọng tìm được một tên tặc đồ nữa để tra hỏi về hướng đi của lệnh

sư.

Cát Tập Bách sốt ruột hỏi :

- Dao muội có tìm được tên tặc đồ nào không?

Giang Uyển Dao ngưng lời, lờ cho Cát Tập Bách một cái, không trực tiếp trả lời chàng, nói tiếp :

- Nào ngờ tìm tới khoảng ba trượng đã phát hiện một cửa động, nhận định phương vị, tỷ tỷ liền sinh nghi, bèn chui vào động, quả nhiên đó chính là đường hầm dẫn vào ngôi nhà đá này.

Từ Ngọc Nhi nghe đến đó, thở phào một hơi dài, nửa như nói với Giang Uyển Dao, nửa như nói một mình :

- Xem ra ngôi nhà đá này chắc hẳn không phải chỉ có một đường hầm, e rằng bọn tặc đồ sớm đã từ một đường hầm nào khác đào tẩu rồi!

Giang Uyển Dao hớn hờ ôm lấy Từ Ngọc Nhi, cười nói :

- Ngọc muội, đúng là hai ta có nhận xét như nhau, tỷ tỷ chính là đang tìm kiếm cửa vào đường hầm đây! Nào, hãy vào trong đi!

Đạo liên nắm lấy tay Từ Ngọc Nhi, kéo đi về phía cửa chính sảnh đường.

Sảnh đường rất rộng rãi, nhưng chỉ có một chiếc bàn và một chiếc ghế, trên vách chính điện là khám thần và bài vị, ngoài ra không còn gì khác.

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn quanh, Từ Ngọc Nhi thì chăm chăm nhìn vào những bài vị thần chủ. Bỗng thấy Giang Uyển Dao đi đến trước khám thần, nắm lấy chiếc lư hương đồng xoay sang trái rồi sang phải, khám thần liền từ từ cất lên, hiện ra một cửa sắt, trên vẽ đầy độc trùng và quái thú.

Từ Ngọc Nhi nhất thời nổi hứng, tiến tới vươn tay ra định đẩy cửa sắt, Cát Tập Bách vội kéo nàng lại nói :

- Không được vậy! Coi chừng cạm bẫy!

Rồi chàng tiến tới, dùng thanh sắt gỗ hai cái, kê tai lắng nghe, nhận ra chót khởi động, bèn dùng thanh sắt thọc vào mắt của một con rồng độc giác đơn nhãn ở bên trái cửa sắt, chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa sắt mở ra, xuất hiện một con đường hầm.

Giang Uyển Dao lườm cho Cát Tập Bách một cái, trong lòng thầm bội phục, nhưng lại ganh ghét chàng đã giành mất công đầu.

Từ Ngọc Nhi ngạc nhiên hỏi :

- Bách ca sao biết được chỗ khởi động vậy?

Giang Uyển Dao tranh trước nói :

- Ngọc muội không thấy con độc giác long này chỉ có một mắt và lớp sơn của nó lại bị trầy trụa rất nhiều hay sao?

Cát Tập Bách cũng thâm kinh ngạc và bội phục trí thông minh của Giang Uyển Dao, buột miệng khen :

- Dao muội thông minh quá, quả đã đoán trúng phúc!

Giang Uyển Dao nghe khen, lòng vui khôn xiết, nhưng lại bướng bỉnh nói :

- Ai cần Bách ca khen? Còn chưa mau đi xuống đi!?

Từ Ngọc Nhi thấy nàng hung hãn như vậy, bất giác phì cười.

Cát Tập Bách bị Giang Uyển Dao mắng nhiếc, lại thấy Từ Ngọc Nhi cười, bất giác đỏ mặt, ấp úng nói :

- Xuống dưới làm gì? Sư thúc đâu có ở dưới! Chi bằng phóng hỏa thiêu rụi ngôi nhà đá này, rồi sau đi tìm sư thúc thì hơn!

Từ Ngọc Nhi nghe Cát Tập Bách nhắc đến sư thúc, liền lo lắng quay sang Giang Uyển Dao nói :

- Dao tỷ! Đứng đây, chúng ta hãy mau đi tìm gia sư thì hơn!

Giang Uyển Dao như có sự toan tính riêng, điềm tĩnh nói :

- Vội gì chứ? Muốn tìm lệnh sư cũng phải tìm ra manh mối trước, chứ đâu thể tìm bừa tìm bãi được!

Cát Tập Bách nghĩ cũng có lý, nhưng đi vào đây có thể phát hiện ra manh mối gì kia chứ?

Lòng tuy không muốn, nhưng chàng vẫn dẫn trước đi vào đường hầm, thanh sắt đưa ra dò đường, vận Tiên Thiên Nhất Khí công bảo vệ toàn thân,

ngiêng người chui qua cửa, vào trong bảy tám thước.

Giang Uyển Dao cùng Từ Ngọc Nhi theo sau chui vào, đến bên Cát Tập Bách, thấy đầu phía trái có ánh sáng lơ mờ, vừa định tranh trước tiến tới, nhưng bị Cát Tập Bách cản lại, bực tức “hừ” một tiếng, quát :

- Bách ca sao lại...

Cát Tập Bách vội thấp giọng nói :

- Khê nào! Hãy nghe xem đó là tiếng động gì?

Giang Uyển Dao nghe vậy mới chịu thôi, ngưng thần lắng nghe, bên trong như có tiếng người đang cãi nhau, bất giác thừ ra nhìn Cát Tập Bách.

Từ Ngọc Nhi như cũng đã nghe thấy gì, đứng tựa người vào Cát Tập Bách bất động.

Cát Tập Bách thấp giọng nói :

- Hai người hãy đứng đây, để ngu ca vào trước thăm dò, khi nào ngu ca gọi hăng vào!

Giang Uyển Dao không muốn Cát Tập Bách một mình mạo hiểm, kiên quyết đòi đi cùng. Từ Ngọc Nhi cũng cho là ba người đi chung có thể tiếp ứng lẫn nhau, vậy an toàn hơn, cũng may là ba người đều có võ công khá, không ai làm vướng bận ai.

Cát Tập Bách không còn cách nào hơn, đành phải đồng ý. Thế là vẫn do Cát Tập Bách dẫn đầu, ba người nối tiếp nhau, dựa vào ánh sáng lơ mờ đi về phía trái.

Đi được chừng hơn ba trượng, đã nghe một người thọ trọng thương trầm giọng nói :

- Tiểu đệ không trách đại ca, nhưng Hoàng đà chủ thật quá hồ đồ, đến giờ vẫn nghe theo sự sắp đặt của Thất Tiểu Độc, nhường ngôi nhà đá này lại cho Thất Độc giáo làm Phân đường bí mật, tiểu đệ thấy...

Một giọng ồ ề ngắt lời :

- Ngươi còn nói gì nữa? Giờ chúng ta đã sụp đổ cả rồi, Hoàng đà chủ tự thân khó giữ, còn có thể làm gì được cho Giang Lão Thử Hường Cường người kia chứ? Thôi thì ngươi cứ tự oán trách số mệnh mình thì hơn!

Người tên là Hường Cường lại nói :

- Không thể nói vậy được, mặc dù hòa thượng ấy nói rất có lý, nhưng việc bán chủ cầu vinh, Hường Cường này tuyệt đối không thể làm được!

- Hừ! Ngươi chớ cố chấp, ngươi biết là Hoàng Ngọc theo về với Thất Độc giáo thì cũng là chuyện phân bạn theo thù, Cổ Thành này rất là gai mắt, nếu không phải hai ta kết giao với nhau, thấy ngươi thương thế ở chân chưa khỏi, không đành lòng bỏ rơi ngươi, không thì ta đã rời khỏi đây từ lâu rồi. May mà hôm nay gặp được vị đại sư ấy, cho ngươi linh dược điều thương và còn thu xếp cho chúng ta đến chỗ Hồng đà chủ Việt Bắc bang, chả lẽ ngươi lại cam lòng ở lại đây chờ chết hay sao?

Cát Tập Bách nghe vậy hết sức kinh ngạc, thảm nhủ :

- Xem ra hai người này còn có mấy phần chính khí, nhưng chẳng rõ vị đại sư mà họ đề cập đến có phải là Lạp Tháp sư thúc hay không?

Lại nghe Hường Cường thở dài nói :

- Cổ đại ca tốt với tiểu đệ, đâu phải tiểu đệ không biết, có điều là hiện giờ thương thế nơi chân của tiểu đệ chưa lành, linh dược của đại sư chưa chắc có thể chữa khỏi trong một hai hôm, trước mắt Độc Tiểu Thất và Độc Tiểu Ngũ đã chiếm cứ nhà đá, Hoàng đà chủ e cũng khó thoát khỏi độc thủ, tiểu đệ thấy...

Cổ Thành lại ngắt lời :

- Thôi được rồi, để xem thế nào đã! Đừng nói đại sư có dặn bảo chúng ta chuyển cáo với vị cô nương ấy, cho dù không có việc quan trọng này, ta cũng tuyệt đối không thể bỏ ngươi mà đi trước. Tốt hơn ngươi hãy mau uống thuốc, có lẽ người ta đã tìm đến sốt cả ruột rồi đấy!

Giang Uyển Dao đã nghe ra manh mối, chẳng chờ Cát Tập Bách cất tiếng gọi, liền tiến tới dương thanh nói :

- Họ Cổ kia, ra đây mau, bốn cô nương đã chờ lâu lắm rồi!

Rồi vung Kim Ty Tỏa Long tiên “bốp” một tiếng, người đã vượt qua Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách hoảng kinh đưa tay cản, nhưng đã không kịp, thảm nhủ :

- Nha đầu này thật là hấp tấp, biết người ta có phải nói mình hay không?

Cát Tập Bách vừa nghĩ dứt, bên trong bỗng vang lên tiếng quát to :

- Tiện tỳ, mau đến đây chịu chết!

Cùng lúc, phía trước và sau vang lên hai tiếng ầm ỹ, trước mắt bừng sáng, hai luồng ánh đèn soi thẳng đến.

Phía sau đã bị một bức chắn sắt từ trên hạ xuống chặn lại, hai đại hán vạm vỡ, một người tay cầm Bạch Hồ tiên, một người vung động đại đao hai lưỡi ba ngạnh, đứng cách ba người chừng năm thước buông tiếng cười hăng hắc.

Đại hán tay cầm Bạch Hồ tiên cất tiếng nói :

- Chẳng sợ tiện nhân ngươi không mắc lừa kế của đại gia ta!

Cát Tập Bách chau mày tròng mắt giận dữ nhìn kẻ địch, thủ thế sẵn sàng ứng phó.

Giang Uyển Dao buông một chuỗi cười to rồi nói :

- Tặc tử kia, ngươi tưởng quý kế của ngươi gạt được bốn cô nương hay sao? Nếu muốn sống, ngươi hãy mau khai ra, vị đại sư ấy đang ở đâu? Nếu không...

Thì ra đại hán sử dụng Bạch Hồ tiên không phải họ Cổ, y buông một chuỗi cười vang, trở tiên nói :

- Họ Cổ đã chết rồi, còn họ Hưởng cũng đang sống dở chết dở! Đại gia ngươi là Hắc Hồ Trảo Khang Lôi, không phải hạng xấu xa ăn trong theo ngoài, nếu không mạo nhận họ, e chưa chắc lừa được ngươi đến đây!

Dứt lời, lại buông tiếng cười vang.

Giang Uyển Dao nhướng mày, mắt rực sát cơ quát :

- Cuồng đồ vô sỉ, giả mạo lừa phỉnh kẻ khác mà còn đắc ý. Được lắm, để xem ngươi tài cán là bao?

Dứt lời, Kim Ty Tỏa Long tiên đã vung ra thẳng đuột, thi triển chiêu “Bạch Xà Thổ Tín”, trường tiên như thương đâm thẳng vào tim đối phương.

Đại hán sử dụng đao sắc tới, đao hai lưỡi ba ngạnh gạt nhẹ, giận dữ quát :

- Tiện tỳ, để Lương Thượng Yến Tử Cừu Dung này đùa với ngươi vài chiêu!

Kể cũng lạ, ngọn đao hai lưỡi dính chặt vào trường tiên như nam châm, Giang Uyển Dao không sao rút về được, nằng cả kinh thầm nhủ :

- Nội lực của người này quả là bất phàm!

Lập tức ngậm vận Thiên công, phát ra chân lực Ban Nhược Ba La Mật Đa, cổ tay phải hạ xuống, trường tiên trở nên mềm mại quấn lấy ngọn đao hai lưỡi bốn năm vòng, quát :

- Đi!

Đại hán ấy liền tức thì binh khí vượt khỏi tay, bật ngựa ra sau, đâm thẳng vào cửa sắt.

Từ Ngọc Nhi vừa nghe tắc đồ buông lời bắt nã, sấm đã tức đến hai má đỏ bừng, thấy trường tiên của Giang Uyển Dao bị dính, lòng càng thêm hoảng, đến khi binh khí đối phương vượt khỏi tay, bật ngựa ra sau, Liên Hoàn sách trong tay liền vung ra, quấn lấy hai chân tắc đồ, ra sức vung mạnh, tắc đồ áp lập tức gãy chân vỡ sọ, chết ngay tại chỗ.

Hắc Hồ Trảo Khang Lôi thấy trường tiên đối phương công đến, không kịp vung binh khí đỡ gạt, vội thóp ngực thoái lui, Bạch Hồ tiên vung lên, vừa định sấn tới, Cừu Dung đã dùng đao hút chặt trường tiên, đánh lách sang bên đứng áp trận, định ninh là Cừu Dung công lực thâm hậu, đối phó với một cô bé, chắc chắn sẽ giành lấy thắng lợi một cách dễ dàng.

Nào ngờ, chưa đầy một chiêu, binh khí của đồng bọn đã vượt khỏi tay và bật ngựa ra sau, vừa định lao tới cứu, Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi đã quét đến, vội lạng người sang bên tránh, chưa kịp đứng vững, chỉ nghe đồng bọn rú lên thảm thiết, đã táng mạng dưới Liên Hoàn sách.

Hắc Hồ Trảo Khang Lôi điên tiết, chẳng màng đến sống chết, ngay cả Bạch Hồ tiên cũng không cần, vung song chảo chia ra chộp vào ngực Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi.

Cát Tập Bách tuy cũng đang đứng bên, không sao xen tay vào, nhưng hai mắt luôn nhìn chăm chăm vào Hắc Hồ Trảo Khang Lôi.

Lúc này, Cát Tập Bách thấy Khang Lôi bỏ tiên dùng trảo, biết y đã quyết tâm liều mạng, dưới ánh đèn chỉ thấy đôi trảo của y đen lấp lánh, biết là có tâm kịch độc, không chờ độc trảo của y chộp đến gần, Tiên Thiên Nhất Khí chuông đã vói bảy thành công lực, ngang ngực đẩy ra.

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, trúng vào khuỷu tay Khang Lôi, y thét lên một tiếng đau đớn, hai cánh tay đã gãy, nhưng vẫn chưa chịu lùi, vùng động tay gây lao thẳng vào Giang Uyên Dao.

Giang Uyên Dao lòng bùng lửa giận, đầu để cho y lao đến gần, chân phải tung lên, một chiêu Bản Long Cước trúng ngay mặt đối phương, y rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật ra đất, cả mũi lẫn cằm đều biến mất, chết một cách thê thảm.

Ba người thấy hai tặc đồ đã bị diệt, cùng buông tiếng cười vui mừng.

Từ Ngọc Nhi bỗng hỏi :

- Dao tỷ sao biết hai tên cầu tặc này đánh lừa mình vậy? Tiểu muội thấy Dao tỷ chưa chi đã chữa mắng, tưởng đâu Dao tỷ...

Giang Uyên Dao cười nói :

- Tưởng tỷ tỷ mắng lầm người chứ gì? Ngọc muội thử nghĩ xem, nếu thật sự là Lạp Tháp hòa thượng bảo họ chờ tỷ tỷ, sao không chờ ở ngoài? Hơn nữa, Lạp Tháp hòa thượng sao có thể ngay cả đồ đệ của mình cũng không cần, đã bỏ đi trước, lại bảo bọn tặc đồ chuyển lời? Vậy chẳng phải đã để lộ sơ hở sao?

Cát Tập Bách lòng thâm bội phục, nên bèn hỏi :

- Vậy Lạp Tháp sư thúc không hề vào đây ư?

Giang Uyên Dao lắc đầu :

- Không hề! Bách ca không nghe ác tặc ấy nói là họ Cổ đã chết, họ Hường đang sống dở chết dở hay sao? Chúng ta hãy mau vào trong, tìm gặp họ Hường kia hỏi là biết ngay.

Đoạn liền nắm lấy tay Từ Ngọc Nhi, phóng nhanh vào trong.

Ba người vừa đến gần cửa, bỗng nghe một tiếng gọi rất khẽ từ bên trong vọng ra, Giang Uyên Dao đến sát bên cửa, thấy là một cánh cửa lưu ly chắn trước mặt, liền lớn tiếng quát :

- Bên trong là ai đấy?

Cánh cửa lưu ly bỗng dịch sang bên, thấy một tráng hán thọ thương ở chân đang nằm mọp trên đất, gắng sức hỏi :

- Cô... cô nương... có phải... họ Giang...

Giang Uyên Dao đưa mắt nhìn kỹ, nhận ra chính là thân tính của Nhị Ma Lam Vĩ, vội hỏi :

- Các hạ là Hường Cường, Hường lão tam phải không?

Hành động cười thâm nói :

- Vâng! Cô nương... hãy mau...

Cát Tập Bách thấy Hường Cường quá đau đớn, lại quen với Giang Uyên Dao, vội từ trong lòng móc ra hai viên Tuyết Liên Bảo Mệnh đơn, nhét vào miệng y.

Hường Cường nuốt lấy, rồi liền điều khí hành công, nhắm mắt lặng thinh.

Khi Hường Cường thần khí hồi phục, mở mắt ra, Giang Uyên Dao liền dịu giọng hỏi :

- Hường huynh vì sao lại thọ thương? Đại sư có điều gì nhờ Hường huynh nói lại với Uyên Dao không?

Hường Cường mỉm cười gật đầu :

- Cô nương hãy ngồi xuống đã, thương thế của tại hạ đã đỡ nhiều rồi, chính Hắc Hồ Trảo đã gây ra đấy!

Cát Tập Bách nóng lòng muốn biết hành tung của sư thúc, vội hỏi :

- Hường đại ca trước hết hãy cho tiểu đệ biết, đại sư đã đi đâu rồi vậy?

Hường Cường gật đầu :

- À! Hoàng Ngọc đã hại chết Nhị đà chủ, tại hạ với Cổ đại ca hận y thấu xương, định lập tức tìm y thanh toán, sáng nay Độc Tiểu Thất đến, bức bách Hoàng Ngọc nhường lại nhà đá. Chúng tôi càng thêm tức giận, bèn lên đến dưới khe suối bàn kế thoát thân, vừa lúc Độc Tiểu Thất bắt đến một vị cô nương, giam vào ngục thất, phải tại hạ canh chừng đường hầm và Cổ đại ca canh giữ mặt thất.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao nghe Hường Cường trả lời không đúng đề tài, càng thêm nóng ruột, nhưng lại không tiện phát tác, đành cùng giục hỏi :

- Rồi sao nữa?

Hường Cường nói tiếp :

- Tại hạ vừa ra khỏi đường hầm, đã thấy Giang cô nương với vị đại sư ấy đuổi theo Độc Tiểu Ngưu đến bên khe suối, rồi Giang cô nương bỏ đi, Độc Tiểu Ngưu bị đại sư đánh cho hai chưởng la oai oái, rồi y tung ra đạn khói độc, bảo tại hạ vào trong giục Độc Tiểu Thất rời khỏi thạch thất, đến Hồ Điệp cương tìm họ Lao báo thù trước, rồi liền đào tẩu ngay.

Giang Uyển Dao sốt ruột hỏi :

- Vậy đại sư thì sao?

Hường Cường cười nói :

- Tại hạ cũng rất lo cho đại sư, vừa định ra xem thử, đại sư đã đuổi xuống đến dưới khe suối, lao về phía tại hạ, tại hạ hoảng kinh, nào ngờ đại sư chỉ hỏi hướng đi của Độc Tiểu Ngưu.

Giang Uyển Dao lại hỏi :

- Hường huynh có nói không?

Hường Cường vui vẻ đáp :

- Đương nhiên, tại hạ đã nói rõ hết với đại sư, đại sư rất vui mừng, đã cho tại hạ mấy hoàn thuốc, nói là có thể cứu thương và trị đau nhức, và còn bảo tại hạ ở bên khe suối chờ cô nương, nói là ông ấy đã đến Hồ Điệp cương cứu người họ Lao. Và còn bảo tại hạ dẫn cô nương đi cứu một vị cô nương bị giam trong ngục thất, rồi sau đó cấp tốc báo với Giang lão gia, cùng đi trợ giúp.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao nghe đến đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Cát Tập Bách lại hỏi :

- Hường đại ca đã có thể đi đứng được chưa?

Hường Cường cố gắng đứng lên, nào ngờ đã hoàn toàn hồi phục, thậm chí còn khỏe mạnh hơn trước, vui mừng khôn xiết, quay sang Cát Tập Bách nói :

- Thiếu hiệp! Thật là tiền đơn thần dược, Hường Cường phen này được cứu giúp, thế sẽ lấy cái chết để báo đền!

Dứt lời, liền quỳ xuống vái lại.

Cát Tập Bách vội đỡ y dậy, cười nói :

- Không dám, chúng ta tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng đều là người trong võ lâm, hà tất phải khách sáo? Hường đại ca chẳng những đã bỏ tội theo sáng, lại cho chúng tôi biết nhiều tin tức, đứng ra chúng tôi còn phải cảm kích Hường đại ca nữa đây!

Hường Cường hồ thẹn nói :

- Lẽ ra chúng tôi sớm đã định rời xa bọn tặc đồ, nhưng vì Giang lão gia dặn bảo tại hạ giám sát hành động của Hoàng Ngọc, nên mới phải nhẫn nhục đến ngày hôm nay.

Cát Tập Bách mỉm cười :

- Hường đại ca đã giúp cho Giang phủ thế này, thật là đáng quý!

Đoạn ngoắc Từ Ngọc Nhi đến gần giới thiệu :

- Đây là Từ Ngọc Nhi, nghĩa muội của tiểu đệ!

Từ Ngọc Nhi thoáng khom mình thi lễ :

- Hường đại ca!

Cát Tập Bách lại quay sang Giang Uyển Dao nói :

- Chúng ta hãy cấp bách làm theo lời dặn của sư thúc, Dao muội với Ngọc muội đi về báo với mẫu thân và gia gia, còn ngu ca đi ngay đến Hồ Điệp cương. Hường đại ca, xin nhờ đại ca ở lại đây canh giữ, có được không?

Giang Uyển Dao đầu thế để cho vị hôn phu một mình đi mạo hiểm, liền phản đối :

- Được thì được đấy, nhưng chỉ sợ Bách ca chỉ huy sai lầm thôi!

Mọi người nghe vậy, thấy đều ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả.

Cát Tập Bách thắc mắc hỏi :

- Dao muội nói vậy nghĩa là sao?

Giang Uyển Dao giọng nghiêm túc :

- Bách ca có biết Hồ Điệp cương ở hướng đông hay hướng tây, đi thuyền hay cưỡi ngựa không?

Cát Tập Bách không trả lời được, thầmm nhủ :

- Thế này thì khó thật, nhưng thời gian cấp bách, sự thúc một mình ứng phó với Song độc, biết tính sao đây?

Chàng hết sức bối rối, vô đầu bức tai, nhất thời không biết tính sao cho phải.

Giang Uyển Dao thấy vậy đắc ý cười thầm, hồi lâu mới nói :

- Đúng không nào? Tốt hơn hãy nghe lời tiểu muội, vùng này Hưởng đại ca hết sức quen thuộc, rất có thể hãy còn đường tắt, xin phiền Hưởng đại ca mang thư cho gia tổ trước, chúng ta cũng đi cùng, do Hưởng đại ca chỉ rõ đường đi, ở đâu chờ Hưởng đại ca trở về báo tin, rồi cùng đến Hồ Điệp cương, vậy là xong chứ gì?

Hưởng Cường tán thành trước tiên, vỗ tay nói :

- Đúng rồi, chúng ta hãy hành động như vậy!

Cát Tập Bách nghĩ cũng có lý, Từ Ngọc Nhi hết sức bội phục sự sắp xếp của Giang Uyển Dao, quay sang nằng nể cười gật đầu.

Lễ đương nhiên thư là do Giang Uyển Dao viết, trước tiên báo tin bình yên, sau đó cho biết hướng đi và việc Lạp Tháp hòa thượng nhờ viện thủ, ghi ám hiệu rồi trao cho Hưởng Cường cất lấy, đoạn nói :

- Xin phiền Hưởng đại ca dẫn đường cho và mang hai thi thể của hai câu tặc này ra ngoài vứt luôn thể!

Hưởng Cường gật đầu :

- Vâng!

Rồi đến ẩn vào chốt khởi động, trên vách trái liền mở ra một cửa động, lại là một đường hầm khác.

Hưởng Cường với Cát Tập Bách mỗi người kéo lấy một thi thể của Cừu Dung và Khang Lô, Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đoạn hậu, theo sau ra khỏi đường hầm.

Cát Tập Bách ngẩng lên nhìn, thì ra là bức vách đá mà chàng đã đi ngang qua lúc đến, cánh tay áo rách hãy còn treo trên vách đá, theo gió bay phất phới.

Ném thi thể hai tặc đồ xuống đáy cốc xong, bốn người thi triển khinh công phóng đi, nhưng chân của Hưởng Cường bị nội lực của Khang Lô chấn thương, tuy nhờ linh dược chữa khỏi, nhưng mới hồi phục và trình độ khinh công lại kém hơn, nên phóng đi được một đoạn đường đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cát Tập Bách lẽ nào không nhận ra, nên liền đến bên Hưởng Cường nói :

- Hưởng đại ca không cần quá gấp gáp, mặc dù vùng này hoang vắng, nhưng đi nhanh quá cũng khiến người ta chú ý. Hãy xem, đằng kia có mấy người đang nhặt củi, nên đi chậm lại thì hơn!

Hưởng Cường dĩ nhiên hiểu dụng ý của Cát Tập Bách, cảm kích nói :

- Vâng! Tại hạ biết rồi!

Đoạn liền giảm khinh công, phóng đi chậm hơn. Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi thấy vậy, tuy nóng lòng nhưng ngặt nỗi không quen thuộc đường lối, đành cũng giảm khinh công, vừa đi vừa trò chuyện.

Chừng một tuần trà sau, bốn người đã đến dưới chân Quan Âm sơn. Hưởng Cường bảo ba người chờ ở đường núi phía đông, rồi vòng qua sơn động ẩn thất, phóng đi thẳng đến tiền viện Thái Sử Đệ.

Hương Cường vừa tung mình vượt qua tường rào, chân chưa kịp đứng vững, đột nhiên kinh phong từ sau ập đến, chỉ nghe tiếng một thiếu nữ quát :

- Ác tặc, còn dám trở lại đây nữa ư?

Rồi cảm thấy một vật trúng vào Phụng Nhân huyết ở sau lưng, lập tức toàn thân tê dại, ngã lộn ra đất.

Hương Cường miệng không thể nói, người không cử động được, trơ mắt nhìn một tiểu nha đầu đến gần, trở tay chửi mắng, thật vừa tức vừa lo, khổ nỗi huyết đạo đã bị điểm, đầu làm gì được đối phương, đành trừng mắt chờ Giang lão gia đi ra.

Quả nhiên, chừng nửa khắc sau, Giang Nghiêu Thần đã dẫn theo hai nam bộc ra đến.

Chỉ thấy tiểu nha đầu ấy chỉ trở nói là tặc đồ vượt tường vào nhà, bị nàng ta phát hiện, dùng thanh sắt đánh trúng huyết đạo tặc đồ.

Giang Nghiêu Thần cũng đang lúc lo lắng và tức giận, chẳng chút suy nghĩ và thậm chí không thèm nhìn đến tặc đồ, lập tức bảo gia nhân trói Hương Cường lại, đẩy ra hậu viện chờ xử trị.

Cũng may là trong hai gia nhân có một người lớn tuổi tên là Trữ Kinh, từng gặp qua Hương Cường trong tịnh thất của Giang lão ở hậu viện, đã nhận ra Hương Cường là người duy nhất thường tiếp xúc với Giang lão.

Trữ Kinh là người theo bên Giang lão lâu nhất, giàu kinh nghiệm giang hồ, biết Hương Cường một mình đến đây hẳn có nguyên nhân, nên liền nói :

- Lão gia, hãy mau đến đây xem là ai?

Nhưng Giang lão lơ đã không nghe, vẫn ở ngoài cửa trang viện xem xét, chẳng thèm đếm xỉa đến lời nói của Trữ Kinh.

Trữ Kinh biết lão gia lúc này lòng đang lo âu buồn bực, không còn tâm trí nghĩ đến việc này, mình tuy từng gặp qua Hương Cường hai lần, nhưng đầu sao y cũng là tặc đồ, đầu dám tự quyết định phóng thích, đành gọi một nam bộc khác đến trói Hương Cường.

Nam bộc này là người thô lỗ, tuy có sức mạnh và võ công quyền cước cũng khá, nhưng không biết chút gì về phép điểm huyết, trong khi lòng đang căm thù đồng đảng của Tam ma, nên vừa đi đến gần, liền bùng lửa giận, chẳng kể Hương Cường sống chết, vận hết sức lực tung chân đá, lỡ trúng vào Phách Hộ huyết của Hương Cường, đã vô tình giải khai Phụng Nhân huyết của y.

Hương Cường nóng lòng cầu kiến Giang lão, huyết đạo vừa được giải khai, cũng chẳng đếm xỉa đến hai nam bộc, lập tức đứng bật dậy, lao về phía Giang lão ở cửa trang, lớn tiếng nói :

- Giang lão gia, xin hãy chờ chút, tại hạ có điều cần nói.

Hai nam bộc thấy Hương Cường lao về phía Giang lão, tưởng y có ác ý, hốt hoảng la to :

- Lão gia, hãy chặn hắn lại!

Đồng thời xoải chân đuổi theo.

Giang lão nghe tiếng quay phắt lại, thấy Hương Cường đang lao nhanh đến, cũng hết sức kinh ngạc, quát to :

- Ngươi làm gì vậy hả?

Tay phải vung ra nhanh như chớp, tóm lấy ngực Hương Cường, quay người xách lên, tay trái đưa ra, ngăn cản hai nam bộc tiến tới.

Hương Cường bị Giang lão nắm chặt cổ áo nhấc bổng lên, hoảng sợ giãy giụa lung tung, lắp bắp nói :

- Giang... lão gia! Hãy... hãy mau buông... tại hạ ra... tại hạ có... có điều quan trọng cần... cần nói...

Giang lão thấy Hương Cường quả không có ác ý, bèn thả y xuống trầm giọng hỏi :

- Hương Cường, thật ra ngươi về đây để làm gì? Nói mau!

Hương Cường thở hào hển nói :

- Mau... mau đi... trợ giúp...

Giang lão chẳng hiểu ắt gặp gì cả, tức giận quát :

- Ý ngươi là...

Hương Cường cũng hết sức nóng lòng, sợ Cát Tập Bách ba người chờ lâu, không chờ Giang lão nói dứt đã tiếp lời :

- Xin lão gia hãy mau đi giúp sức cứu người!

Lúc này y mới nhớ đến thư của Giang Uyển Dao, vội từ trong lòng lấy ra, trao vào tay Giang lão, nói tiếp :

- Lão gia hãy xem mau!

Giang lão thấy Hường Cường nói năng lộn xộn, ngỡ là y say rượu, rồi lại thấy y thò tay vào lòng mò lung tung, càng nghi y định móc ám khí, vội lùi sau hai bước, đến khi thấy Hường Cường móc thư ra, ông mới cười hỏi :

- Thư của ai vậy? Của Hoàng đà chủ phải không?

Hường Cường sốt ruột giận chân nói :

- Lão gia hãy xem mau đi, tại hạ thật không thể chờ được nữa!

Giang lão trầm nhủ :

- Chẳng lẽ y là phản gián hay sao?

Vừa nghĩ vừa mở thư ra xem, liền tức thì mừng rỡ, vỗ vai Hường Cường cười hô hô nói :

- Thật vất vả cho lão đệ quá!

Hường Cường chẳng màng đến niềm hứng khởi của Giang lão, giục :

- Lão gia, tại hạ không chờ nữa đâu!

Đoạn vòng tay thi lễ, tung mình qua cửa trang viện, thoáng chốc đã mất dạng.

Giang lão lập tức bảo gia bộc đi tìm gọi Lý Hàn Mai đến, rồi quay ra ngoài cửa gọi :

- Thúy nhi! Thúy nhi! Vào đây mau, các tỷ tỷ của ngươi...

Tiểu Thúy sớm đã nấp trên một ngọn cây ngoài tường rào theo dõi con đường dẫn đến Quan Âm sơn ở phía trước, giờ nghe Giang lão gọi, liền phóng xuống trước mặt ông.

Thấy Giang lão ra chiều hớn hờ, nàng đã đoán ra được nhóm Giang Uyển Dao bình an vô sự, bèn giật lấy lá thư trong tay Giang lão, cười nói :

- Để Thúy nhi đi tìm đại nương cho!

Giang lão thật vô phương với nàng, đành lắc đầu nói :

- Bảo đại nương ngươi hãy nhanh lên, lão phu ở đây chờ!

Lời chưa dứt, Tiểu Thúy đã tung mình lên tường rào, phóng đi về phía hậu sơn tìm Lý Hàn Mai.

Lát sau, Lý Hàn Mai đã từ dãy nhà ngang bên trái đi ra, đến trước mặt Giang lão, khom mình thi lễ nói :

- Phụ thân hãy ở lại nhà, để Mai nhi đi được rồi!

Giang lão lắc đầu :

- Không, Lạp Tháp hòa thượng đã bảo ta đi, ắt hẳn là có nguyên nhân.

Đoạn hai vai lắc nhẹ, người đã lướt đi như tia chớp, Lý Hàn Mai cũng theo sau ngay.

Trử Kinh thấy chủ nhân đã ra đi, quay người đi vào nhà, vừa bước lên thềm đá, Tiểu Thúy đột nhiên xuất hiện, suýt nữa va vào nhau.

Tiểu Thúy hay tay cầm thư, vừa xem vừa cười, thoáng thấy bóng Trử Kinh, vội lách tránh sang bên, nhướn mày nói :

- Trử nhị gia sao thế này?

Trử Kinh thấy là Tiểu Thúy, cười hô hô nói :

- Cũng tại nha đầu ngươi cả, mới sáng sớm đã la ó om sòm, khiến cả nhà rối tung lên!

Tiểu Thúy bị Trử Kinh chế nhạo, thẹn đến hai má đỏ bừng, hậm hực nói :

- Nhị gia đâu có thấy, tặc đồ ấy rất là quái dị, mặt vàng răng nhe, tóc xanh mắt đỏ, thật là ghê rợn. Khi Tiểu Thúy tỉnh lại, hai người độc thương mới khỏi và hai người mới ngủ dậy trong thư phòng thấy đều biến mất, Tiểu Thúy không sợ sao được? Khi đại nương và lão gia đến, nghe Tiểu Thúy nói lại, hai vị ấy cũng giật thót người, cơ hồ sợ hết hồn hết vía, nhưng hoàn toàn không có tung tích.

Trử Kinh nghe cũng thấy rợn người, vội hỏi :

- Sau đó thế nào?

Tiểu Thúy cười nói :

- Sau đó chẳng hiểu sao đại nương lại cười lên, hỏi Tiểu Thúy là đại hòa thượng với thiếu cô gia phải chăng đã thật sự bình phục? Tiểu Thúy trả lời là đã thật sự bình phục. Đại nương càng cười to hơn, bảo Tiểu Thúy đi tìm lão gia về, nói là không cần tìm kiếm nữa, nhất định là họ đã đuổi theo bọn tặc đồ rồi. Lão gia còn chưa yên tâm, bảo Tiểu Thúy ở trước trang tuần thủ. Thật là, nhị gia hãy xem! Thư của Dao tỷ thật là thú vị...

Ngay khi ấy, lại thấy một người từ ngoài tường rào phóng vào, Tiểu Thúy vội nhét lá thư vào lòng, cùng Trử Kinh chia ra hai bên lao ra, đến quảng trường mới nhận ra là Từ Ngọc Nhi.

Tiểu Thúy vội tiến tới, ôm Từ Ngọc Nhi vào lòng, cả lá thư cũng quên mất, trở mặt hỏi :

- Ngọc tỷ, tìm các vị suốt cả buổi trời, sao Ngọc tỷ lại về được đây?

Từ Ngọc Nhi nghe hỏi vậy càng thêm lo lắng, vội nhẹ đẩy Tiểu Thúy ra, cũng trở to mắt ra nhìn nàng hỏi :

- Sao? Các vị không gặp người ư?

Ý nàng muốn nói Hường Cường, nhưng Tiểu Thúy lại ngỡ là mọi người đều đã trở về, nhưng nghĩ đến lá thư, lòng hết sức thất vọng, ngăn ra nói :

- Mọi người về cả rồi ư? Vậy sao...

Từ Ngọc Nhi sững sờ, ngỡ là Hường Cường không mang thư đến, hẳn đã mắc lừa tên tặc đồ ấy, hết sức nóng lòng lo, không chờ Tiểu Thúy dứt lời, đã quay người tung mình phóng đi như bay.

Tiểu Thúy sững sờ, thầm nghĩ :

- Phen này thì quả thật ngay cả đại nương với lão thái gia cũng bị tặc từ ấy đánh lừa rồi, vốn dĩ đã khả nghi rồi, vậy mà Dao tỷ mấy người không chịu, lại đi nhờ một tên tặc đồ mang thư, và tặc đồ ấy lại có vẻ hối hả, rõ ràng là sợ bị người khám phá ra, chỉ nói là Lạp Tháp hòa thượng cần lão gia đi giúp sức, nhưng lại không chờ lão gia đi cùng. Với công lực của đại sư, kẻ địch tài cán là bao mà khiến cho đại sư phải cầu viện lão thái gia, và cả đại nương cũng đi cùng, vấn đề ấy sao mọi người đều không nghĩ đến nhỉ?

Tiểu Thúy suy luận như vậy, khẳng định chắc chắn là bọn tặc đồ đã dùng kế, lo cho nhóm Giang Uyển Dao giữa đường gặp mai phục của bọn tặc đồ, chia ra chặn đánh, điều đi hết cao thủ của Thái Sư Đế để từng nhóm tiêu diệt, rồi kéo đến chiếm cứ trang viện, càng nghĩ càng thấy có lý, và càng nghĩ càng thấy lo lắng.

Hiện tòa trang viện Thái Sư Đế to rộng này chỉ còn lại mỗi mình nàng, mấy người khác tuy có chút ít võ công, nhưng đương cự sao nổi bọn tặc đồ hung mãnh kia?

Lòng quá hoang mang lo lắng, nàng bất giác đâm ra bối rối. Trử Kinh đứng bên thấy vậy cũng lấy làm lạ, Từ Ngọc Nhi hỏi há về đến, chỉ nói mấy câu đã lộ vẻ hốt hoảng bỏ đi ngay, hẳn là có nguyên nhân, đến khi thấy Tiểu Thúy ra chiều bối rối, không nín được đành tiến tới hỏi :

- Tiểu Thúy, thật là là sao vậy?

Tiểu Thúy thở ra một hơi dài, tiu nghỉu nói :

- Trử nhị gia, chúng ta đã trúng kế diệu hổ ly sơn của kẻ địch rồi!

Đoạn bèn cho Trử Kinh biết những gì Từ Ngọc Nhi đã nói khi nãy, cũng với sự suy luận của mình.

Trử Kinh già dặn kinh nghiệm đời, lại hiểu rõ con người của Giang lão, nếu không nhận thức rõ về Hường Cường, ông chắc chắn chẳng dễ tin. Hơn nữa còn có thư của Giang Uyển Dao, chả lẽ ngay cả phu nhân cũng không nhận ra được bút tích của con gái mình, cũng bị đánh lừa hay sao?

Thế nên, ông lắc đầu mỉm cười nói :

- Lão thái gia với phu nhân không dễ dàng bị mắc lừa đâu. Tiểu Thúy! Ta hỏi ngươi, chữ viết trên lá thư ấy, ngươi cũng không nhận ra hay sao?

Tiểu Thúy lại lấy lá thư ra, xem đi xem lại, không sai chút nào, lấy làm lạ nói :

- Không sai, chính là bút tích của Dao tỷ, lại còn có cả ám hiệu nữa, chắc chắn không phải là giả hoặc bị bức bách mà viết. Ngọc tỷ còn nói là mọi người đều đã bình an trở về, nhưng người đâu?

Trử Kinh cười nói :

- Người đã khẳng định là bút tích không sai, chính là do tiểu thư đã viết, vậy là vô sự rồi!

Tiểu Thúy không hiểu hỏi :

- Trử nhị gia nói vậy là sao?

- Người thử nghĩ, ta theo lão thái gia đã hơn ba mươi năm rồi, còn chưa hiểu lão nhân gia ấy là người hết sức thận trọng, suy tính kỹ lưỡng, đánh trận hai mươi năm chưa từng thất bại, khi xưa Lý tướng quân đã gọi lão nhân gia ấy là Tái Chư Cát, đối phó với bọn tặc đồ này, lẽ nào lại bị mắc lừa?

Tiểu Thúy bực mình :

- Ai hỏi về con người của lão thái gia kia chứ? Cứ lải nhải nói toàn chuyện vớ vẩn chi vậy?

Trử Kinh vẫn điềm nhiên nói :

- Theo ta thì lão thái gia hẳn đã kết giao với Hướng Cường kia từ lâu và Hướng Cường chắc hẳn cũng không dám hãm hại lão thái gia, chẳng phải người đã nói là Từ Ngọc Nhi cô nương cho người biết là mọi người đã trở về rồi hay sao?

- Không phải, Ngọc tỷ chỉ hỏi Tiểu Thúy “người đâu”, chứ không phải nói là mọi người đã trở về rồi!

- Không đúng! Người thử nghĩ xem, với tính tình của Giang tiểu thư, Lạp Tháp hòa thượng đã bảo tiểu thư nhờ cả lão thái gia và phu nhân đi giúp sức, tiểu thư còn chịu trở về ư? Họ vì muốn lên đi xem náo nhiệt, mới viết thư nhờ Hướng Cường mang về, họ sớm đã đến Hồ Điệp cương rồi!

Tiểu Thúy gật đầu, thảm bội phục Trử Kinh, lão này thật chẳng hổ là thân tín của lão thái gia.

Nhưng Tiểu Thúy nghĩ lại, lại thấy không đúng, bèn hỏi :

- Ngọc tỷ chẳng phải đã trở về là gì? Và còn hỏi “người đâu”, vậy là nghĩa làm sao?

Trử Kinh mỉm cười nói :

- Người đúng là thông minh cả đời mà lại ngu muội nhất thời, Từ Ngọc Nhi cô nương là trở về tìm người, người đó chắc hẳn là Hướng Cường. Theo ta nghĩ, nhất định là họ đi chung với nhau, bảo Hướng Cường mang thư về, còn họ thì đi trước, nhưng Hướng Cường vừa đến đây đã bị người hiểu lầm chế ngự, khi trao được thư thì đã quá trễ nãi, Hướng Cường sợ họ chờ sốt ruột, nên vội vã bỏ đi, không kịp chờ lão gia nữa! Nhưng các vị kia chờ lâu không thấy Hướng Cường quay về, lại không biết đường, mới đâm ra lo, sợ Hướng Cường không đáng tin cậy, vừa nghe người nói không thấy người, liền ngỡ là Hướng Cường đã bỏ trốn, nên vội vã đi ngay.

Tiểu Thúy nghe Trử Kinh phân giải xong, lại nghĩ đến những lời nói không rõ ràng của mình khi nãy với Từ Ngọc Nhi, để khiến hiểu lầm trùng trùng, mặc dù lúc này đã bớt lo lắng rất nhiều, nhưng nghĩ đến nếu Từ Ngọc Nhi không đuổi kịp Hướng Cường, chẳng rõ họ có đi lầm đường hay không, bất giác lại lo lắng, liền hỏi :

- Trử nhị gia, nếu các vị tỷ tỷ không tìm được Hướng Cường thì làm sao?

Trử Kinh thần nhiên :

- Không đâu, chỉ cần các vị ấy không rời khỏi địa điểm hẹn, dù không tìm được Hướng Cường, Hướng Cường cũng sẽ tìm được họ. Nếu không, họ không biết đường rồi họ cũng sẽ trở về nhà, có gì đáng sợ kia chứ?

Tiểu Thúy nghĩ cũng có lý, trong tình huống này cũng đành phải chịu, nằng nặc bám :

- Cầu mong đúng là như vậy!

Trử Kinh đã cảm thấy mệt, quay người nói :

- Chúng ta hãy vào ăn chút gì, nghỉ ngơi chút lát, chờ họ về thì hơn!

Đoạn liền đi vào hậu viện, bước chân thật chẳng giống một lão nhân tuổi đã ngoài sáu mươi chút nào.

Tiểu Thúy cũng thấy vô phương, mình lại chẳng thể đuổi theo tìm kiếm, vì mọi sự an toàn đều do mình chịu trách nhiệm, đành bực tức đi về ẩn thất trong sơn động.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Trên thực tế thì không hoàn toàn như Trữ Kinh đã suy luận, nhóm Cát Tập Bách ba người thấy Hường Cường vừa đi khỏi, Cát Tập Bách liền dẫn trước đi lên trên đường bậc cấp phía đông Quan Âm sơn, tìm một chỗ dưới bóng cây ngồi chờ Hường Cường. Theo ba người nhận định, với khoảng cách gần như vậy, Hường Cường lại quen thuộc địa hình, chừng nửa khắc là Hường Cường sẽ trở về đến.

Giang Uyển Dao nóng lòng hơn hết, Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi bới lo cho Lạp Tháp hòa thượng, thật muốn lập tức đến ngay Hồ Điệp cung, giúp một tay sớm diệt trừ kẻ địch, rồi sớm trở về ngơi nghỉ, vì ba người đều nhớ đến cuộc hẹn ở thung lũng Bạch Vân sơn vào giờ tỵ đêm nay.

Nào ngờ chờ đợi hồi lâu vẫn chưa thấy Hường Cường quay về, ba người lại hết sức sốt ruột, Giang Uyển Dao phản nản trước :

- Họ Hường kia hẳn không phải bị gia gia giữ lại, thấy rượu thịt đã quên mất chúng ta chứ?

Cát Tập Bách sợ Giang Uyển Dao nổi đóa, vội nói :

- Không đâu, Hường đại ca mà mang thư đến, gia gia xem xong, đâu còn lòng dạ nào giữ lại ăn uống nữa!

Giang Uyển Dao tuy biết Cát Tập Bách nói đúng lý, nhưng lại cho là chàng cố ý phản bác mình, liền trừng mắt quát :

- Bách ca là tiên tri phải không? Có giỏi sao không đi tìm họ Hường kia về đây?

Cát Tập Bách đỏ mặt, định nói tiếp, lại sợ bị nàng quát mắng, còn không nói thì không chịu nổi, nên đành tránh đi, đến bên bờ vực đã động thủ với thiếu niên niên y phục sang trọng hồi tối qua, nhặt đá ném chơi, vờ như không đếm xỉa đến.

Từ Ngọc Nhi trầm tĩnh hơn, đứng bên đang suy nghĩ vẫn vơ, nghe hai người cãi nhau, liền sinh lòng hoài nghi, đến bên Giang Uyển Dao nói :

- Dao tỷ, họ Hường kia có đáng tin cậy không?

Giang Uyển Dao không sao trả lời được, hồi lâu mới nói :

- Ý Ngọc muội là...

Từ Ngọc Nhi tiếp lời :

- Tiểu muội muốn biết là Hường Cường có phải đã quen với gia sư từ lâu rồi hay không?

Giang Uyển Dao lắc đầu :

- Tỷ tỷ không rõ lắm, chỉ từng thấy Hường Cường vào phòng gia gia lúc bọn ma đầu đi khỏi và gia gia còn tặng cho y rất nhiều đồ vật, ngay cả ngọn trùy thủ đã có được ở Quan ngoại khi xưa trong quân ngũ, gia gia cũng tặng cho y. Phải chăng Ngọc muội sợ y...

Từ Ngọc Nhi tiếp lời :

- Không, tiểu muội hoài nghi Hường Cường có thể nào dùng kế đánh lừa chúng ta hay không? Nếu thật sự y...

Cát Tập Bách từ xa nghe lời nói của Từ Ngọc Nhi cũng khiến chàng hoài nghi, liền tung mình đến, nghiêm túc nói :

- Đúng rồi, nếu Hường Cường mà mang thư của chúng ta đi tìm bọn tặc đồ ma đầu lĩnh công, vậy là chúng ta đã mắc lừa rồi!

Giang Uyển Dao không phục Cát Tập Bách cứ luôn bắt bẻ mình, nghe chàng nói rõ ràng là trách nàng không nên trao thư cho Hường Cường mang đi, lòng càng bức tức hơn, trừng mắt dẫu môi, hai tay chống nạnh nói :

- Bách ca chỉ biết trách kẻ khác, đã biết Hường Cường không đáng tin cậy, sao không chịu nói sớm? Lại chờ đến bây giờ mới oán trách người ta, tiểu muội không chịu đâu!

Đoạn giậm chân lia lịa, nổi cơn giận dữ.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội hết lời xin lỗi năn nỉ, chỉ còn thiếu điều quỳ lạy nàng nữa thôi.

Từ Ngọc Nhi đương nhiên hiểu lòng dạ đàn bà con gái, nhưng cũng chẳng thể không can thiệp và càng lo hơn nữa là Hường Cường vẫn chưa thấy quay về, đành đi đến bên Giang Uyển Dao nói :

- Dao tỷ hãy chờ chút lát, tiểu muội đi xem thử, có lẽ thương thế ở chân của Hường Cường lại tái phát giữa đường không đi nổi nữa!

Cát Tập Bách vốn định cản ngăn vì sợ nàng lạc đường, nhưng lại sợ Giang Uyển Dao không bằng lòng, bị nàng xia xói một trận nữa, đành lặng thinh nhìn Từ Ngọc Nhi.

Giang Uyển Dao nghĩ thấy nàng nói đúng, bèn nói :

- Nhưng Ngọc muội hãy cẩn thận và sớm quay về đây!

Từ Ngọc Nhi tối qua đã đi ngang con đường này nên còn loáng thoáng nhận ra phương hướng, bèn vòng qua đỉnh núi, từ lưng núi phóng đi về phía Thái Sử Đệ.

Cát Tập Bách thật lo Từ Ngọc Nhi lạc mất phương hướng, liền đi theo sau, xem thử nàng có đi lầm đường hay không.

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách bỏ mình đi theo Từ Ngọc Nhi, càng thêm tức giận thầm nhủ :

- Người thật tàn nhẫn, định bỏ rơi ta đi theo Ngọc Nhi, để xem người có bản lĩnh là bao!

Đoạn tung mình vượt qua mặt Cát Tập Bách, nhướn mày tròng mắt, tay phải vung ra, chộp vào cổ áo Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách nào ngờ có vậy, vừa nghe kinh phong từ phía sau ập đến, Giang Uyển Dao đã đứng ngay trước mặt, thấy dáng vẻ hung hãn của nàng, biết là không ổn, không chờ nàng chộp đến, vội với thế “Kim Lý Đảo Xuyên Ba” tung mình lùi ra sau, la to :

- Không được vậy! Không được vậy!

Giang Uyển Dao vốn chỉ định hù dọa Cát Tập Bách, để cho chàng biết mình hiệu lệnh thâm nghiêm và còn định kéo chàng vào lòng làm nũng một phen. Nào ngờ Cát Tập Bách không biết tâm lý phụ nữ, sợ nàng nổi đóa làm bậy, vội tránh ra xa. Thế là lại càng khiến Giang Uyển Dao tức giận hơn, liền tung mình đuổi theo.

Cát Tập Bách lùi sau bảy tám bước, những ngờ Giang Uyển Dao chỉ trách mắng một trận, nào ngờ chân vừa đứng vững, Giang Uyển Dao đã đuổi theo đến, chàng sao dám đứng lại? Nhưng chỗ đứng của chàng lúc này đã cách đường bậc cấp hơn trượng, bên trái là vực sâu, bên phải là đường đến vừa rồi, nếu lui nữa chỉ có phóng xuống núi. Nhưng thân pháp của Giang Uyển Dao quá nhanh, không cho chàng có thời gian chọn đường lui, đành vội phóng xuống vực.

Giang Uyển Dao người nhẹ như cánh én, lao đến như bay, người còn trên không đã thấy chỗ Cát Tập Bách phóng xuống đây đây leo và có gai, cả đây vực cũng không trông thấy. Nàng la lên một tiếng thảng thốt, không dám nhìn thẳng, vội trầm khí hạ xuống, cuống quýt chạy đến bên bờ vực, lớn tiếng khóc gọi :

- Bách ca! Bách ca!

Nhưng không hề có tiếng đáp lại, Giang Uyển Dao dậm chân dậm ngực, đi tới đi lui bên bờ vực, đến khi kiệt sức tiếng khàn cũng chưa nghĩ ra được cách cứu vị hôn phu. Sau cùng, nàng ngồi xuống trên một phiến đá, thờ thần suy tư, hết sức hối hận đã quá ngang bướng với vị hôn phu, để khiến xảy ra tai họa thế này, rồi biết ăn nói thế nào với Từ Ngọc Nhi và còn mặt mũi nào gặp lại gia gia và mẫu thân đây?

Giang Uyển Dao càng nghĩ càng bi thương, càng nghĩ càng khổ sở, bỗng một ý nghĩ nảy sinh, liền đứng phắt dậy, nhìn xuống vực thăm lăm bằm :

- Bách ca, tiểu muội hối hận đã muộn, chỉ mong Bách ca lượng thứ cho tiểu muội khờ dại, hãy chờ đợi tiểu muội, khi đến Âm Tào Địa Phủ hẵng tạ tội với Bách ca!

Nàng lại quay người lại, hướng lên trời vái lạy nói :

- Gia gia! Mẫu thân! Dao nhi nhất thời lầm lỗi đã gây ra đại họa, không còn mặt mũi nào gặp lại hai vị lão nhân gia nữa. Xin thứ cho Dao nhi bất hiếu, từ đây vĩnh biệt, chỉ có điều là...

Đến đó, nàng không sao nói tiếp được nữa, ngắt xiu ngã ra đất.

Cát Tập Bách thấy Giang Uyển Dao đuổi theo, tự biết công lực không bằng nàng, nếu bị nàng đuổi kịp, ắt hẳn khó khỏi thọ thương, đành chấp nhận bị nàng chửi mắng sau này, trước mặt bây giờ tạm lánh đi là hơn. Cũng may là Cát Tập Bách đã nhớ lại, lúc nãy ngồi bên bờ vực ném đá đã tình cờ phát hiện ra vực thăm này như có hai tầng, chỗ chàng đứng không sâu lắm, tối đa chỉ chừng ba trượng. Bờ vực lại mọc đầy dây leo và có gai, bằng vào khinh công của mình và có dây leo để bám, chỉ cần lưu ý một chút, đề khí từ từ hạ xuống, bám vào dây leo là bình an vô sự. Thế nên, chàng mới mạo hiểm phóng xuống vực. Quả nhiên đúng như chàng đã nghĩ, khi xuống đến trên bờ núi tầng dưới, ngoại trừ y phục bị có gai xước rách chút ít, thân thể không hề bị tổn thương.

Cát Tập Bách sau khi đứng vững, ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy bên trên ánh nắng sáng soi, nhưng dưới này lại tối mịt, cũng may là chàng nhận lực phi thường, có thể nhìn rõ cảnh vật trong tối, chỉ thấy tầng vực này rộng khoảng ba trượng và bằng phẳng như được sức người tạo ra, thật là một nơi luyện công lý tưởng.

Cát Tập Bách đang tìm kiếm đường lên thì nghe Giang Uyển Dao ở trên kia gọi, quyết định tạm thời không đếm xỉa đến nàng, để nàng lo cuống lên một phen cho biết thân.

Bỗng lại phát hiện cách chỗ mình phóng xuống chừng một trượng có một đường bậc cấp, lòng mừng khôn xiết, liền cất bước đi về phía ấy. Đi được vài bước, bỗng cảm thấy dưới chân mềm nhũn, bèn đứng lại cúi xuống nhìn, ra là một con rắn nhỏ vàng lấp lánh, đầu rắn đang bị giẫm dưới chân, còn thân rắn thì quấn vào chân trái chàng đến tận đầu gối.

Lúc ở trên Ngũ Đài sơn chàng vẫn thường nghe các tăng nhân trong tự nói về phương pháp bắt rắn, chỉ cần nắm lấy đuôi rắn vùng mạnh là bắt được ngay. Chàng bèn làm theo, nắm chặt lấy đuôi rắn, lẹ làng nhấc chân lên, thuận thế giẫy mạnh, ngỡ chắc có thể bắt được dễ dàng, để mang lên dọa cho Giang Uyển Dao một phen. Nào ngờ loài rắn Kim Sách Đới này rất lanh lợi và cực độc, đừng nói là bị cắn trúng, mà chỉ cần dính phải chất nhờn trên thân nó là da thịt cũng lở thối, không có thuốc cứu chữa.

Cát Tập Bách tuy động tác rất nhanh, nhưng con Kim Sách Đới này còn nhanh hơn, chân chàng vừa nhấc lên, đầu rắn đã thoát ra khỏi đế giày. Chàng chưa kịp vùng tay, đầu rắn đã ngoác lên, “bộp” một tiếng, quấn vào cánh tay chàng, há miệng theo lưỡi, “phập” một tiếng cắn vào tay chàng. Cát Tập Bách hoảng kinh, cố sức vùng mạnh tay, nhưng không sao giẫy được con Kim Sách Đới rơi ra, vội liền trầm khí bế huyệt, vận công kháng độc.

Lúc này Giang Uyển Dao ở trên bờ vực đã khóc la ầm ĩ, Cát Tập Bách sợ nằng quẫn trí, liều mạng phóng xuống, nhưng khổ nỗi mình đang vận công kháng độc, không dám phân thần lên tiếng, bỗng lại nghĩ đến việc cắn đuôi rắn hút máu, có thể bỏ ích cường thân và thoát hiểm. Thế là, chàng liền gơ tay lên, đưa đuôi rắn vào miệng cánh mạnh, hút lấy máu rắn, quả nhiên chỉ chốc lát máu rắn đã cạn, toàn thân nhũn ra, từ trên cánh tay tuột rũ xuống.

Chàng lắng tai nghe, Giang Uyển Dao ở trên đang lắm bầm, hối hận tự trách, bất giác nực cười, bỗng lại nghe nàng bảo mình chờ nàng, biết nàng quả định lấy cái chết chuộc tội, hoảng kinh vứt bỏ xác rắn, trèo lên bậc cấp, song vì quá luống cuống, trèo đến nửa chừng lại tuột trở xuống, đến những hai lần, khó khăn lắm mới lên đến được trên bờ vực.

Vừa lên đến nơi đã thấy Giang Uyển Dao ngất xỉu nằm trên đất, bất giác huyết khí trào lên, máu rắn đã uống vào và công lực lại phát tác lúc này, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, hết sức khó chịu.

Chàng cố gắng bò đến bên Giang Uyển Dao, đưa hai tay ra, nắm chặt lấy hai chân nàng, sau một hồi co giật, chàng cũng ngất xỉu đi.

Lúc này, một tráng hán xuất hiện trên đường bậc cấp, dáng dấp nhìn quanh ra chiều rất nóng lòng, người ấy chính là Hường Cường.

Theo lẽ thì Hường Cường đã về đến từ lâu mới phải, vì sao đến giờ mới xuất hiện?

Thì ra vì y quá nóng lòng, vừa rời khỏi Thái Sử Đề đã phóng đi hết tốc lực và bởi quá quen thuộc địa hình, toàn đi theo đường tắt, vòng qua đỉnh nam Quan Âm sơn, quên mất đêm qua đã có một trận mưa to, nước lũ dâng tràn, đất núi lở sụp, trở thành một giòng thác lớn.

Bên dưới nguyên có một hồ phóng sanh của Quan Âm am, lúc này đã trở thành đầm sâu, chỉ một đêm mặt đầm đã rộng ra hơn ba trượng, võ công kém cỏi không sao vượt qua nổi.

Sự kiện bất ngờ ấy thật khiến Hường Cường tiến thoái lưỡng nan, định quay lại đi theo lưng núi phía bắc, nhưng phải tốn gấp đôi thời gian, còn nếu chần chừ ở đây thì lại hỏng mất đại sự.

Y lại là người nóng nảy thô lỗ, cậy vào thủy công còn có thể ứng phó nổi, bèn với thế “Thanh Oa Lạc Tĩnh” phóng xuống đầm, cố sức bơi qua. Nào ngờ đầm nước này tuy chỉ rộng hơn bốn trượng, bằng vào thủy công của Hường Cường, bơi qua chẳng mấy khó khăn, nhưng thác nước từ trên cao đổ xuống quá mạnh, khiến nước trong đầm xoáy dữ dội.

Hường Cường vừa phóng xuống, người liền bị một con xoáy ập đến, kéo y chìm xuống đáy đầm, may nhờ thủy công khá, y vận khí xoay người, thoát ra khỏi con xoáy, hai chân chỗi mạnh, như tên bắn trời lên mặt nước.

Nhưng thân trên vừa nhô lên khỏi mặt nước, một làn sóng to ập đến, y lại bị chìm xuống đáy đầm. Cứ thế liên tiếp bảy tám lần, Hường Cường không sao bơi đến được bên kia bờ.

Thời gian không dừng lại, thoáng chốc nửa giờ đã trôi qua, mặc cho Hường Cường nôn nóng đến mảy, cuối cùng cũng sức cùng lực kiệt, cơ hồ không bò dậy nổi nữa.

Thời may Hường Cường chưa đến ngày tận số, ngay khi sắp hôn mê, người đang chìm xuống đáy đầm, hai tay quơ loạn xạ, bỗng chạm trúng một vật, liền theo phản ứng tự nhiên chộp lấy nắm chặt, chỉ cảm thấy vật ấy từ từ trôi đi, lúc này y đã kiệt sức, chẳng thêm màng đến, chỉ lo vận công điều tức.

Đến khi khí lực hồi phục, vật ấy có lẽ đã đến đích, không còn động dẩy nữa. Hường Cường mở mắt nhìn, vật nắm chặt trong tay thì ra là đuôi của một con rùa to.

Bởi hai tay y động dẩy, đuôi rùa liền rút mạnh, vượt khỏi tay, chui vào trong hang mắt dạng, bỏ lại Hường Cường dưới đáy đầm, mắt nhìn vài chiếc bong bóng nước nổi lên.

Hường Cường nghĩ là đã tuyệt vọng, không miễn cưỡng nữa, quyết định trồi lên mặt nước, quay về đường cũ, gặp nhóm Cát Tập Bách ba người, cùng đến Hồ Điện cương.

Nào ngờ lên khỏi mặt nước, bò lên bờ nhìn, thấy mình đã đến bên kia bờ, lòng mừng khôn xiết, tinh thần liền tức thì phấn chấn, quay ra đầm nói :

- Thật đa tạ Quy đại ca!

Rồi liền thi triển khinh công phóng đi, nhưng đến nơi thì đã quá muộn, Từ Ngọc Nhi đã đến Thái Sử Đệ chưa về, Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao cũng đã rời xa đường bậc cấp, cùng ngất xỉu bên bờ vực, y chẳng thấy bóng người nào cả.

Thế là, Hường Cường hết sức hối hận, tự trách mình đã tham gần lại đâm ra lỡ việc, làm cho bọn họ chẳng thể chờ mình mà tự đến Hồ Điệp cương, hẳn là bọn họ trách mình ham chơi, chỉ nò đùa ở gần đây thôi.

Nhưng nếu mình tìm kiếm quanh đây, lại sợ không kịp đến Hồ Điệp cương xem một trận ác đấu, và lại mình còn định nhân cơ hội này tìm bọn giáo đồ Thất Độc giáo báo thù cho Lam Vi.

Hường Cường cũng có nghĩ đến, rất có thể ba người đã gặp phải bọn giáo đồ Thất Độc giáo, nhưng tin chắc bằng vào võ công đã đối phó với Khang Lôi và Cửu Dung khi nãy của họ, hẳn không đến nỗi bại dưới tay bọn giáo đồ Thất Độc giáo.

Điều đáng lo nhất là ba người chờ mình quá lâu không thấy về, lại nóng lòng đến Hồ Điệp cương, nên đã đánh liều tự tìm đường mà đi, vậy thì nguy mất.

Hường Cường nghĩ đến đó, bèn quyết định đuổi theo hết tốc lực, ba người còn phải gặp người hỏi đường, hẳn không thể đi nhanh và ban ngày cũng không dám thi triển khinh công, trong khi mình quen thuộc đường lối, một số nơi có thể rời đại lộ, theo tiểu lộ thi triển khinh công, không chừng có thể đuổi kịp cũng nên.

Hường Cường nhìn trời, lúc này đã gần giờ Ngọ, bèn để lại ám hiệu, nếu ba người trở lại đây sẽ đuổi theo sau, rồi mới thi triển khinh công phóng đi xuống núi.

Hường Cường vừa đi khỏi, Từ Ngọc Nhi đã về đến, đứng lại nhìn, không thấy bóng dáng của Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, càng thêm lo lắng, vội cuống quýt tìm kiếm khắp nơi.

Lúc này Giang Uyển Dao đã hồi tỉnh, từ từ mở mắt ra, vừa định đứng lên, nhưng cảm thấy hai chân bị vật gì giữ chặt, không cử động được.

Nghĩ đến hẳn là bị rấn quán, lập tức hồn phi phách tán, thét lên một tiếng kinh hoàng, lại ngất đi.

Vừa lúc ấy, Từ Ngọc Nhi đã đến gần bờ vực, nghe tiếng thét của Giang Uyển Dao, tưởng là nàng gặp nguy hiểm, liền rút Thất Tinh Liên Hoàn sách ra cầm tay, tung mình phóng nhanh đến.

Chân vừa hạ xuống đất, thấy Cát Tập Bách nằm bên cạnh Giang Uyển Dao, hai tay nắm chặt hai chân nàng, Từ Ngọc Nhi bất giác đỏ mặt, lòng hết sức lấy làm lạ, ngờ là Cát Tập Bách toan cưỡng hiếp Giang Uyển Dao trong ban ngày ban mặt, tức giận quay người đi, thầm nhủ :

- Thật không ngờ Cát Tập Bách lại vô si thế này, chẳng bằng cả loài cầm thú, thật uổng công mẫu thân đã gửi gắm mình cho y, mai kia gần gũi nhau, e rằng...

Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, đành chờ Giang Uyển Dao đứng lên, hai người rời xa Cát Tập Bách rồi hẵng tính.

Nhưng Từ Ngọc Nhi cũng lấy làm lạ, mình đã hiện thân và đứng gần họ tự nãy giờ, sao họ chưa biết xấu hổ, vẫn nằm yên bất động, chả lẽ đang quá mê mẩn hay sao?

Trong lòng bức tức và lo lắng, Từ Ngọc Nhi định lập tức bỏ đi, không thèm màng đến hai người, nhưng nghĩ đến việc Hường Cường mất tích, sự phụ xa rời, mình lại làm hỏng hảo sự của kẻ khác, hẳn sẽ khiến Giang Uyển Dao căm hận, chẳng thể trở về Thái Sử Đệ được nữa.

Đồng thời nàng lại không biết đường đến Hồ Điệp cương tìm sư phụ, biết người mệnh mông, một mình thân cô biết đi đâu đây? Bất giác lại khơi dậy thân thể thể lương của mình, nỡ nề cất bước bỏ đi.

Giang Uyển Dao lại hồi tỉnh, cũng lòng đầy bi thiết, ngồi bật dậy, hai chân bị Cát Tập Bách nắm chặt quá lâu, lúc này đã tê dại, không còn cảm giác, ngờ là vật quán dưới chân đã bỏ đi, nên mạnh dạn ngồi dậy.

Đưa mắt nhìn, thấy là vị hôn phu đang bất tỉnh dưới chân mình, mừng đến reo to, nằm mọp lên mình Cát Tập Bách, định lật chàng lại ôm vào lòng, nhưng tay vừa chạm vào người Cát Tập Bách, liền cảm thấy nóng như lửa, vội rút tay về, kinh hãi kêu la liên hồi, không biết phải làm sao.

Từ Ngọc Nhi đã đi xa bảy tám thước, bỗng lại nghe tiếng kêu la của Giang Uyển Dao, vội ngoảnh lại nhìn, thấy Giang Uyển Dao hốt hoảng cuống quýt và Cát Tập Bách không chút động dậy nàng cũng giật thót người, quên hết e dè nói :

- Dao tỷ, đừng hoảng sợ!

Rồi liền tung mình đến.

Giang Uyển Dao vừa nghe là Từ Ngọc Nhi đã quay về, liền yên tâm nói :

- Ngọc muội, đến đây mau!

Từ Ngọc Nhi ngồi xổm xuống bên cạnh Cát Tập Bách, vừa định đưa tay đỡ chàng ngồi dậy, Giang Uyển Dao vội cản lại nói :

- Không được đâu, người của Bách ca nóng lắm!

Từ Ngọc Nhi nghe vậy cũng hết sức lo lắng, thấy Giang Uyển Dao y phục nguyên vẹn và không có vẻ tức giận, mà lại mắt đầy dấu lệ và kinh hoàng, vội hỏi :

- Thật ra là chuyện gì vậy? Bách ca sao lại bệnh đến mức thế này?

Vừa nói vừa đặt tay lên trán Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao nghe Từ Ngọc Nhi hỏi vậy, thật không biết phải trả lời thế nào, bất giác đỏ bừng mặt, không dám giấu giếm, đành kể lại hết sự thật từ lúc Từ Ngọc Nhi đi khỏi đến khi nàng ngất xỉu, rồi tự trách :

- Tóm lại là tỷ tỷ không nên quá bướng bỉnh, gây ra tai họa nghiêm trọng thế này, từ nay tỷ tỷ... quả phải học ở Ngọc muội thật nhiều, cố gắng sửa đổi tâm tính!

Từ Ngọc Nhi thấy Giang Uyển Dao thẳng thắn thành khẩn như vậy, bèn cười khiêm tốn nói :

- Dao tỷ, đừng nói nữa, hãy mau tìm cách làm cho Bách ca tỉnh lại thì hơn!

Tay nàng chạm vào trán Cát Tập Bách, cảm thấy nhiệt độ đã giảm, nhưng khi định gỡ hai tay chàng ra, lại bị nóng đến vội rút tay về, lo lắng nói :

- Vậy biết tính sao đây? Đâu thể để cho Bách ca cứ nằm mãi thế này?

Giang Uyển Dao cũng vô phương, chỉ biết nhìn Cát Tập Bách lắc đầu.

Bỗng, Giang Uyển Dao sức nghĩ đến điều gì, vội nói :

- Ngọc muội hãy thử xem, tay trái của Bách ca có phải mát hơn một chút hay không?

Từ Ngọc Nhi cũng đang lấy làm lạ, vì sao đầu trán không nóng lắm, mà chỉ cánh tay nóng khủng khiếp, nghe Giang Uyển Dao nói vậy, nàng liền sờ vào tay trái của Cát Tập Bách, quả nhiên khá hơn nhiều, liền nói :

- Nhất định đúng rồi, nhưng lại không giống!

Đoạn xem xét thật kỹ, mới phát hiện trên tay áo phải của Cát Tập Bách có mấy đốm máu, vội nắm lấy cổ tay áo xé mạnh, cả cánh tay áo rách toạc, hai nàng đưa mắt nhìn, bất giác cùng kêu lên :

- Ôi, trời!

Thì ra trên bắp tay có bốn dấu răng, sưng cao đến nửa tắc và bóng loáng, hiển nhiên đã bị độc vật gì cắn phải.

Từ Ngọc Nhi lắc đầu trầm nhủ :

- Trong máu Bách ca vừa được truyền linh dược khử độc của Không Động Ngọc Bình và Tuyết Điện Ngọc Bình, bất kỳ độc vật lợi hại đến mấy cắn trúng cũng không đến nỗi hôn mê bất tỉnh thế này mới phải.

Nên quay sang Giang Uyển Dao hỏi :

- Bách ca đã bị vật gì cắn mà lại trúng độc thế này?

Giang Uyển Dao đang suy nghĩ, vừa nghe câu sau cùng của Từ Ngọc Nhi, liền hiểu ra, vội nói :

- Ngọc muội, không xong rồi, đánh mau!

Từ Ngọc Nhi sững sốt :

- Sao? Dao tỷ bảo tiểu muội đánh Bách ca ư?

Giang Uyển Dao hết sức vội vàng, không chờ Từ Ngọc Nhi nói dứt, cũng chẳng màng đến, đã đưa tay ra, vỗ nhẹ hai cái vào Đới Khâu huyết và Cổ Vỹ huyết ở sau cổ Cát Tập Bách, rồi lần lượt đến các huyết Quái Bang, Phụng Nhân, Phụng Vỹ, Xúc Tinh, lại giục Từ Ngọc Nhi :

- Ngọc muội, đánh mau lên, đánh vào hai tay Bách ca!

Từ Ngọc Nhi giờ mới hiểu ra, vội dùng hai tay bóp nhẹ vào hai huyết Thiên Môn và Cự Cốt của Cát Tập Bách, rồi cố chịu nóng, đến ba huyết Thiếu Xung, Thiếu Trạch và Thiếu Phủ, xoa bóp không ngừng tay, cho đến khi hai nàng mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển, mới nghe Cát Tập Bách rên lên :

- Ôi chà, nóng quá!

Giang Uyển Dao thờ phào :

- Bách ca vì đã hút máu độc, lại tự vận công kháng độc, nhất thời công lực phác tác, gân mạch căng phồng nên mới như vậy!

Từ Ngọc Nhi gật đầu :

- Dao tỳ mà không nhắc nhở, tiểu muội suýt nữa quên mất, bây giờ tính sao đây? Không thể đến Hồ Điệp cương nữa rồi!

Giang Uyển Dao vừa định trả lời, Cát Tập Bách đã lật người nằm ngửa, chỗ sung ở bắp tay đã tan, huyết khí đã thông suốt, nhưng tứ chi co giật liên hồi, ra chiều hết sức đau khổ.

Giang Uyển Dao vội nói :

- Ngọc muội, không thể chần chờ được nữa, chúng ta hãy cấp tốc công Bách ca về nhà, nếu không dùng nước lạnh ngâm, chẳng những công lực không gia tăng, e còn trở thành phế nhân nữa đấy!

Dứt lời, nàng đã đứng lên.

Từ Ngọc Nhi cũng theo sau đứng lên, nhưng ở trước mặt Giang Uyển Dao, nàng thật không tiện công Cát Tập Bách, nhưng thấy Giang Uyển Dao lúc này cũng đã quá mệt, sợ nàng công một người ngay cả bản thân cũng đi không nổi, đang phân vân do dự.

Giang Uyển Dao cũng cảm thấy ngại, tuy danh phận đã định, nhưng dấu sao đàn bà con gái cũng mắc cỡ, ở trước mặt Từ Ngọc Nhi, bảo nàng công Cát Tập Bách về nhà, thật khó hơn bất kỳ làm việc gì.

Hai nàng đều cảm thấy khó xử, lại sợ trễ nải thời gian, lòng rối rắm đến cực độ.

Thốt nhiên, một tiếng huýt lạnh lạnh vang lên, rồi thì một bóng người từ trên không hạ xuống.

Từ Ngọc Nhi ngẩng lên nhìn, thấy người ấy toàn thân y phục vải thô, chân mang giày bố, râu bạc phất phơ, hai mắt sáng rực tinh quang nhìn đăm đăm vào Cát Tập Bách đang nằm trên đất, mặt lộ vẻ kinh ngạc và như định có hành động gì.

Từ Ngọc Nhi sợ đối phương xuất thủ sát hại Cát Tập Bách, vội cất bước tiến tới, đứng lại cách lão nhân ấy chừng ba thước, một tay đưa lên ngang ngực, nhường mảy tròng mắt, trầm giọng nói :

- Lão già định làm gì hả?

Lão nhân có lẽ thấy Từ Ngọc Nhi quá căng thẳng và lo sợ, liền buông tiếng cười ha hả, khí sung kinh mẫn, chấn động tâm thần.

Giang Uyển Dao ngoảnh lại nhìn, thấy lão nhân này rất quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai, vừa định lên tiếng hỏi, Từ Ngọc Nhi đã tranh trước tiến tới, vừa mở miệng đã ra chiều hung hãn, liền nhận thấy không ổn, vừa định ngăn thì lão nhân đã buông tiếng cười.

Giang Uyển Dao vừa nghe tiếng cười, liền tức thì nhớ ra lão nhân là ai, lòng mừng khôn xiết, nhưng chưa kịp cất tiếng gọi thì lại phát hiện một con vượn to lớn đứng trên đỉnh núi và đang ngoắc tay với nàng.

Giang Uyển Dao lúc này đã mừng đến cực độ, người này đã có mặt, chẳng những Cát Tập Bách lập tức được cứu, mà ngay cả cuộc chiến ở Hồ Điệp cương, nếu được ông trợ thủ, phe mình cũng chắc chắn giành được phần thắng.

Thế nên, nàng liền chạy nhanh đến, cũng chẳng nói với Từ Ngọc Nhi, quỳ sụp xuống trước mặt lão nhân, dập đầu lạy nói :

- Sư công, Dao nhi khấu kiến lão nhân gia đây!

Thì ra lão nhân chính là Thiên Nam Dật Tẩu, chỉ thấy hai tay áo của ông phất nhẹ, đỡ Giang Uyển Dao đứng lên, cười ha hả nói :

- Nha đầu nguoi còn chưa mau đứng lên, nếu còn cản trở, lão phu chẳng thèm màng đến nữa!

Giang Uyển Dao như sợ Thiên Nam Dật Tẩu chạy mất, ôm chặt lấy hai chân ông, nũng nịu nói :

- Không, mau cứu tính Bách ca mới được!

Đoạn nắm lấy vạt áo Thiên Nam Dật Tẩu, kéo đi đến chỗ Cát Tập Bách đang nằm.

Con vượn xuất hiện trên đỉnh núi, vung tay múa chân, khiến Từ Ngọc Nhi càng thêm sợ hãi, định dùng Phong Vũ châm diệt trừ con vượn trước, rồi sẽ hai người hợp lực đối phó với lão nhân. Nhưng vì lo cho Cát Tập Bách vẫn chưa tỉnh, sợ xảy ra bất trắc, nên chưa dám ra tay ngay.

Ngay khi Từ Ngọc Nhi đang toan tính, Giang Uyển Dao đã lướt qua bên cạnh, lao thẳng về phía lão nhân, ngỡ là Giang Uyển Dao sợ mình không phải là đối thủ của lão nhân, thay mình ứng phó, đành để mặc nàng ta.

Từ Ngọc Nhi vừa định quay người, đến bảo vệ cho Cát Tập Bách, đề phòng con vượn tấn công.

Nào ngờ Giang Uyển Dao vừa chạy đến trước mặt lão nhân đã quỳ xuống vái lạy và miệng gọi sư công, Từ Ngọc Nhi sùng sốt, nghĩ đến thái độ vô lễ vừa rồi của mình, bất giác đỏ mặt, đến khi nghe Giang Uyển Dao đòi lão nhân cứu Cát Tập Bách, càng khẳng định lão nhân này hẳn là Thiên Nam Dật Tẩu, bèn định tiến đến thỉnh tội.

Lúc này Giang Uyển Dao đã kéo lão nhân đến, Từ Ngọc Nhi vội tiến tới đón, quỳ xuống vái lạy nói :

- Lão tiên bối, tiểu nữ khấu kiến, xin lão nhân gia khoan thứ cho tội vô lễ...

Thiên Nam Dật Tẩu không chờ Từ Ngọc Nhi nói dứt lời, đã đỡ nàng đứng lên, cười nói :

- Ngươi thận trọng như vậy là tốt, lão phu vui mừng còn chưa kịp, lẽ nào lại trách ngươi!

Dứt lời đã đi đến bên cạnh Cát Tập Bách, sau khi xem xét kỹ, lão nhân chau mày, giơ tay lên ngoắc, con vượn trên đỉnh núi liền phóng xuống, hết sức nhanh nhẹn, hạ xuống trên triền núi không hề gây ra tiếng động.

Hai nàng thấy Thiên Nam Dật Tẩu chau mày, lại ngoắc tay gọi vượn, đang thắc mắc nhìn con vượn, bỗng thấy một bóng đen bay qua trên đầu, vừa sùng sốt, bóng đen đã được con vượn đón lấy trên không hạ xuống trên một mỏm đá cách mặt đất chừng bảy tám trượng.

Lại nghe Thiên Nam Dật Tẩu quát :

- Trả lại đây!

Một bóng người lại từ tay con vượn ném sang, giờ mới nhìn rõ, ra là Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, cùng hét lên một tiếng, tung mình lên toan đón lấy.

Nhưng hai nàng thân pháp nhanh, Thiên Nam Dật Tẩu càng nhanh hơn, thân người Cát Tập Bách chưa rơi xuống gần hai nàng, tay phải ông giơ lên, vượt qua Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, một chưởng đẩy ra, Cát Tập Bách lại bay trở về, con vượn đón lấy bông trong lòng và miệng kêu chí chóe, trong khi ấy ba người cũng đã hạ xuống đất.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi nghe con vượn kêu la, vội ngẩng lên nhìn, cả Cát Tập Bách cũng đã biến mất, hoảng kinh giậm chân kêu la như điên cuồng.

Thiên Nam Dật Tẩu thân nhiên ha hả cười to nói :

- Hai ngươi lo gì kia chứ? Bảo đảm chỉ chốc lát sẽ trả lại một Bách ca lành lặn cho các ngươi, hãy ngồi xuống mau!

Lão nhân dứt lời, đã tự ngồi xuống trên một phiến đá to.

Từ Ngọc Nhi tuy lo lắng nhưng không dám phát tác, sợ Thiên Nam Dật Tẩu quở trách.

Nhưng Giang Uyển Dao thì khác, nàng nhào vào lòng Thiên Nam Dật Tẩu, giận dỗi nói :

- Không, sư công trả lại Bách ca cho Dao nhi mau!

Từ Ngọc Nhi cũng nóng lòng đi đến bên Thiên Nam Dật Tẩu, khẩn thiết nói :

- Lão tiên bối có thể cho biết Bách ca đã được mang đi đâu không?

Thiên Nam Dật Tẩu nghiêm mặt :

- Các ngươi có biết Bách ca của ngươi vì sao đã trở nên như thế này không?

Giang Uyển Dao tranh trước kể lại tự sự, hai nàng đã chữa trị ra sao, và định mang Cát Tập Bách về Thái Sử Đệ, sau cùng nói :

- Sư công, theo lão nhân gia, Dao nhi làm vậy chả lẽ đã sai ư?

Thiên Nam Dật Tẩu cười ha hả :

- Sai thì không sai, nhưng có điều các ngươi không biết cái mà Bách ca các ngươi đã uống vào là máu rắn độc nhất trong thiên hạ, nếu lão phu đoán không lầm, hẳn là trước đây y đã có uống linh dược độc rất lợi hại gì đó, nên mới đi độc công độc, gia tăng công lực, nếu y mà không nhờ có tư chất đặc dị, e đã bị máu huyết làm cho vỡ tim mạch, thần tiên cũng không cứu nổi nữa!

Từ Ngọc Nhi vội kể lại chuyện Cát Tập Bách bị Huyền Âm Độc Trảo của Độc Tiểu Thất chop trúng, được cứu chữa bằng Không Động Ngọc Bình và Tuyệt Điện Ngọc Bình, rồi lại uống Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh đơn.

Thiên Nam Dật Tẩu tròn trĩnh mắt nghe đến ngần người ra, hồi lâu mới thở dài lắc đầu nói :

- Thật là không ngờ bọn trẻ các ngươi lại có cơ duyên như vậy, kỳ được tuyệt thế ấy người võ lâm ngay cả mơ ước cũng chẳng dám, thảo nào lão phu không nhận ra được tâm mạch của y sao lại căng phồng dữ dội đến vậy, cũng may là lão phu đến kịp lúc, nếu không...

Giang Uyển Dao không nén nổi niềm lo lắng trong lòng, tiến tới hỏi :

- Sư công, lão nhân gia sao còn chưa mau cứu chữa cho Bách ca?

Thiên Nam Dật Tẩu nheo mắt :

- Nha đầu ngươi đã tự gây ra họa mà lại bảo lão phu ra tay cứu chữa ư? Ai bảo ngươi ngang tàng bướng bỉnh, nếu lão phu không cứu chữa, chỉ bằng vào bàn tay yếu ớt của ngươi xoa bóp mà cứu y được ư?

Hai nàng giờ mới hiểu ra, Thiên Nam Dật Tẩu khi nãy vừa thấy Cát Tập Bách đã nhìn chàng chòng chọc, sau khi xem kỹ lại nhú mày chau mắt, có lẽ lão nhân ném Cát Tập Bách qua lại với con vượn kia là để cứu chữa hay sao? Vậy sao con vượn lại bỗng Cát Tập Bách đi thể nhỉ?

Thiên Nam Dật Tẩu như biết tâm tư của hai nàng, không chờ hỏi đã nói :

- Các ngươi hoài nghi con vượn kia đã bỗng Bách ca của các ngươi đi mất phải không?

Hai nàng cùng gật đầu :

- Vâng!

Thiên Nam Dật Tẩu lại cười ha hả :

- Các ngươi chẳng phải cũng định mang y về nhà hay sao? Con vượn hẳn chạy nhanh hơn các ngươi chứ? Con thú ấy biết phía nam đỉnh núi này có một hồ phóng sanh, nơi đó có nước suối, phải mang y ngâm dưới đáy hồ hơn nửa giờ thì tâm mạch mới có thể sếp đi và tỉnh lại.

Giang Uyển Dao thở phào, bỗng lại nảy sinh một ý nghĩ khác, vội nói :

- Nhưng mà...

Từ Ngọc Nhi như cũng chợt nghĩ đến điều gì, tranh trước nói :

- Phải mất nhiều thời gian vậy sao?

Rồi lại thầm nhủ :

- Vậy biết tính sao đây?

Thiên Nam Dật Tẩu đã đoán ra được nỗi lòng của hai nàng, cười nói :

- Các ngươi vội gì kia chứ?

Giang Uyển Dao vốn định sớm đã nói ra, nhưng vì sợ sư công mắng mình chuyện này chưa xong lại đến chuyện khác, đành nuốt trở vào bụng những lời định nói. Giờ nghe Thiên Nam Dật Tẩu hỏi, nàng ngỡ là sư công không biết thật, bèn vội vàng kể lại chuyện động thủ với Độc Tiểu Ngưu và Độc Tiểu Thất, đuổi vào trong nhà đá và định đến Hồ Điệp cương tiếp viện cho Lạp Tháp hòa thượng.

Sau đó nàng năn nỉ :

- Sư công, van lão nhân gia hãy...

Thiên Nam Dật Tẩu vờ ra vẻ không vui, ngược nhìn trời lấm bầm :

- Đây đúng là lấm đốm thay như bạch vân thương cầu, việc đã xảy đến rồi, chẳng còn gì quan trọng nữa.

Từ Ngọc Nhi thấy Thiên Nam Dật Tẩu không màng đến, ngỡ là ông không vui thật, đành cũng lên tiếng cầu khẩn :

- Lẽ ra thì chúng vân bối không nên làm phiền lão nhân gia, nhưng...

Thiên Nam Dật Tẩu nhìn Từ Ngọc Nhi ngắt lời :

- Đừng nói nữa, ngươi tưởng lão phu không biết ư? Lão phu hỏi ngươi, tiếp viện cần thiết hơn hay là cứu người cần thiết hơn?

Từ Ngọc Nhi bị Thiên Nam Dật Tẩu gạt hỏi như vậy, không dám lên tiếng nữa.

Giang Uyển Dao tuy lớn hơn Từ Ngọc Nhi một hai tuổi, nhưng đã quen liến thoắng và trước nay có gì nói nấy, bèn xen lời :

- Lê đương nhiên cả hai đều cần thiết, có điều sư công đã nói là nửa giờ sau Bách ca sẽ hồi tỉnh, Dao nhi với Ngọc muội ở đây chờ, sư công hãy đến Hồ Điệp cung giúp gia gia, vậy là xong chứ gì?

Từ Ngọc Nhi nghe Giang Uyển Dao chẳng chút e dè thốt ra những lời vô tình như vậy, sợ Thiên Nam Dật Tẩu trách mắng, nàng lén liếc nhìn Giang Uyển Dao, rồi lại lo âu nhìn Thiên Nam Dật Tẩu.

Nhưng Thiên Nam Dật Tẩu mỉm cười nói :

- Nha đầu nguoi phải đến bao giờ mới thật sự hiểu chuyện? Nguoi không thử nghĩ xem, lão phu già từng tuổi này, chuyện gì mà chưa được chứng kiến? Chỉ những linh được hiếm thế của các nguoi, phen này cũng muốn xem cho biết. Hai tên tiểu độc vật kia, lão phu thật chẳng xem ra gì, ngay cả Lục Dương Kiếm Phương Hồ nấp trên Bạch Vân sơn, dẫn theo đôi nữ đồ song sinh, cũng bị lão phu một câu nói khiến cho tức giận chạy mất. Gia gia nguoi với mọi người e lúc này đã về đến ẩn thất từ lâu và đang chờ các nguoi đến sót cả ruột đây!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi nghe những lời nói không đầu không đuôi của Thiên Nam Dật Tẩu, chẳng hiểu gì cả. Giang Uyển Dao vội hỏi :

- Sư công, Dao nhi không hiểu, lão nhân gia nói là Lục Dương Kiếm gì đó đã động thủ với gia gia phải không?

Thiên Nam Dật Tẩu cười hô hô :

- Nguoi không hiểu là phải! Lục Dương Kiếm tuy là muốn tìm gia gia nguoi, nhưng y lại tin lầm lời đồn đại, tưởng thật là gia gia nguoi đã trốn ra hải ngoại để lẩn tránh Vân Linh tam ma, y đã nghe theo lời của đôi nữ đồ song sinh, chờ bọn ma đầu đến phó ước, nhưng nào biết là hai tên tiểu độc vật đã phái nguoi theo dõi hành động của sư đồ họ từ lâu.

Từ Ngọc Nhi nghe nói Lục Dương Kiếm có hai nữ đồ song sinh, liền nhớ đến hai thiếu niên giống hệt nhau đã gặp tối qua, nhưng nàng lại hoài nghi, rõ ràng họ là đàn ông, sao lại là nữ đồ? Vả lại chờ bọn ma đầu đến phó ước, chả lẽ cũng cho huynh muội mình là tặc đồ hay sao?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại hỏi :

- Lão tiền bối muốn nói là hai tên tiểu độc vật ấy cũng đã đến Bạch Vân sơn và bị lão tiền bối đánh đuổi phải không?

Thiên Nam Dật Tẩu lắc đầu :

- Thôi, để lão phu cho các nguoi biết, khỏi đoán mò hỏi nữa. Lão phu là nghe Lục Dương Kiếm đã xuất sơn, đến Ngũ Dương Thành ở Lĩnh Nam trước, liền đoán biết là y tìm gia gia nguoi báo thù, sợ sự hiểu lầm càng ngày càng lớn, tối qua lão phu đã đến Liên Hoa sơn, định gặp sư đồ Phong hòa thượng, vì biết Lạp Tháp hòa thượng cũng có một hiểu lầm với Lục Dương Kiếm, mong y cùng đến giải thích, nào ngờ Lạp Tháp hòa thượng đã đến Tam Nghĩa trùng ở La Phù, sau rồi sẽ đến đây. Sáng nay lão phu rời Liên Hoa Động đến Bạch Vân sơn, phát hiện ở chân núi có người ẩn nấp, tưởng là gia nhân do gia gia nguoi dẫn theo ở đó sẵn sẵn...

Giang Uyển Dao bồng hỏi :

- Họ là ai vậy?

Thiên Nam Dật Tẩu cười hỏi :

- Theo các nguoi thì họ là ai?

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi lắc đầu, trần trối nhìn Thiên Nam Dật Tẩu, suy đoán và chờ đợi câu trả lời của lão nhân.

Thiên Nam Dật Tẩu thấy vậy, nói tiếp :

- Họ là tay sai của hai tiểu độc vật, lão phu bắt một tên tra hỏi, được biết sư đồ Lục Dương Kiếm đang ở trong một thạch động trên Bạch Vân sơn và lại hỏi ra hai tiểu độc vật trưa nay phải đến Hồ Điệp cung. Nói là để tìm Hùng Hồ và Thiết Tường Ông Lao Bằng tính nợ, nhưng không biết gia gia nguoi với mấy người kia cũng đã đến Hồ Điệp cung.

Giang Uyển Dao lòng sinh nghi, vội hỏi :

- Sư công, Dao nhi nhờ lão nhân gia đến Hồ Điệp cung giúp gia gia đối phó với hai tên tiểu độc vật, lão nhân gia lại bảo là gia gia đã về đến nhà chờ Dao nhi, bây giờ lại nói là không biết gia gia đã đến Hồ Điệp cung, vậy là nghĩa làm sao?

Thiên Nam Dật Tẩu nức cười, nắm lấy một tay Giang Uyển Dao, nhẹ vỗ hai cái, cười nói :

- Nha đầu nguoi đã nghe đến đâu vậy? Bây giờ nói không biết có nghĩa là lúc ấy chưa biết, chứ đâu phải về sau cũng không biết, nguoi thật đáng đánh đòn!

Giang Uyển Dao rút tay lại, dẫu môi nói :

- Dao nhi không chịu đâu, sư công đã trêu cợt người ta, còn chưa mau nói, lão nhân gia sao mà biết được?

Từ Ngọc Nhi cũng thấy Giang Uyển Dao đáng cười, nhưng cũng không hiểu Thiên Nam Dật Tẩu sao lại biết họ đã về đến, bèn nói :

- Tiểu nữ đoán hẳn là lão tiên bói đã đến Hồ Điệp cung...

Trong khi nói, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Thiên Nam Dật Tẩu.

Thiên Nam Dật Tẩu quả bị Từ Ngọc Nhi khích dậy hứng thú, liền tiếp lời :

- Không phải, lão phu đã tìm Lục Dương Kiếm trước, giải thích về sự hiểu lầm giữa gia gia nguoi với y. Y tuy hiểu ra, không nói gì nữa, nhưng hai nữ đồ của y lại không tin, nói là lão phu thiên vị. Lục Dương Kiếm bèn nói mấy câu với nữ đồ ấy, rồi cũng bằng lòng tạm dẹp qua, và cả hai tiểu độc vật với bọn tặc đồ, y cũng không muốn động thủ lúc này, nói là lập tức rời Bạch Vân sơn đến Điền Nam có việc cần, rồi dẫn hai nữ đồ bỏ đi ngay.

Giang Uyển Dao bỗng lại hỏi :

- Sư công còn chưa cho biết, gia gia...

Thiên Nam Dật Tẩu tiếp lời :

- Lão phu nói đây, lúc ấy lão phu thấy Lục Dương Kiếm đã bỏ đi, liền định đến ẩn thất tìm gia gia nguoi, nhưng xuống đến Quan Âm sơn thì gặp hai tên tiểu độc vật, dẫn theo một đám tặc đồ từ sau Quan Âm sơn đi ra, hai tên ma đầu Hoàng Ngọc và Kỳ Tri đều đã thọ thương đi ở phía trước, thế là lão phu không khách sáo...

Hai nàng mừng rỡ hỏi :

- Lão nhân gia đã diệt hết bọn chúng phải không?

Thiên Nam Dật Tẩu vò quắc mắt nạt :

- Ai như các nguoi? Sát nghiệt chất chồng! Nhưng con vượn không biết hạ thủ lưu tình, vừa ra tay đã đánh cho ma đầu Hoàng Ngọc cả người lẫn đao bay lên trời, rơi xuống vực thẳm, bọn tặc đồ còn lại thấy đều bị con vượn, từng người một, ném ra xa, chẳng rõ sống chết ra sao.

Giang Uyển Dao bị sư công quát nạt, lòng có phần không phục, dẫu môi giận dỗi, nhưng khi nghe con vượn ném chết bọn tặc đồ, nàng lại vui mừng vỗ tay cười to nói :

- Hay quá, cho đáng đời bọn tặc đồ!

Từ Ngọc Nhi cũng thích thú hỏi :

- Còn hai tên tiểu độc vật thì sao?

Thiên Nam Dật Tẩu thấy hai nàng vui mừng, cũng không làm cho họ buồn nữa, nghe Từ Ngọc Nhi hỏi, bèn đáp :

- Hai tiểu độc vật tự thị có luyện Huyền Âm công, đã dám liên thủ đối phó với lão phu, lão phu chỉ bẻ gãy tay trái một tên, phé chân phải một tên, rồi tha cho họ đi!

Từ Ngọc Nhi lắc đầu thờ dãi :

- Vậy là dễ dãi cho họ quá!

Giang Uyển Dao càng không hài lòng trách :

- Sư công chỉ biết hai từ “nhân đức”, đối với bọn yêu nghiệt độc ác ấy mà cũng nói chuyện nhân từ, không giết họ chẳng phải là để lại mầm họa ư?

Thiên Nam Dật Tẩu cười ha hả :

- Tiểu nha đầu, chả lẽ nguoi muốn lão phu cũng giống như các nguoi, gieo rắc nhiều sát nghiệt hay sao?

Từ Ngọc Nhi vội đôi mắt mỉm cười nói :

- Chúng tiểu nữ đã hiểu ý lão tiền bối rồi, nhưng có điều...

Thiên Nam Dật Tẩu cười nói :

- Có điều sao? Nếu lão phu mà sợ chúng báo thù thì đâu có buông tha cho chúng, các ngươi hà tất phải lo lắng.

Lúc này trời đã gần trưa, tuy đang giữ xuân, nhưng ánh nắng phương nam cũng rất nóng bức, nhất là sau một cơn mưa đêm qua, nước còn đọng trên núi, trải qua ánh nắng soi rọi cả buổi trời, hơi nóng bốc lên, khiến người cảm thấy hết sức bức bối và mệt mỏi.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đã vất vả suốt cả đêm và nửa ngày trời, lại chưa ăn uống gì, lúc này cơ hồ không còn chịu đựng nổi nữa, song vì trong lòng có chuyện cứ đứng đờ đẫn nhìn quanh, tìm kiếm tung tích của Cát Tập Bách với con vợ.

Thiên Nam Dật Tẩu lẽ nào không nhận thấy, bèn đứng lên đi đến bờ vực, hướng về phía đỉnh núi đối diện, chửi mửi một tiếng, rồi quay sang hai nàng cười nói :

- Đừng lo, Bách ca của các ngươi đang chơi trò cút bắt với con vợ ở trên đỉnh núi đấy!

Giang Uyển Dao đang lo cho vị hôn phu không biết đã bình phục hay chưa, vốn định đi tìm cho rõ, bỗng nghe Thiên Nam Dật Tẩu chửi mửi, rồi lại nghe nói Bách ca đang chơi trò cút bắt với con vợ, bất giác lòng mừng khôn xiết.

Nhưng lại nghĩ vị hôn phu độc thương mới khỏi, hai ngày chưa được nghỉ ngơi, lúc này mình cũng đang mệt mỏi, huống hồ là chàng? Sao có thể rượt đuổi với con linh thú ngàn năm, sức mạnh thần thông thế này?

Nghĩ vậy, Giang Uyển Dao đâu còn chờ được nữa, nàng chẳng kịp nói tiếng nào đã tung mình lên cao năm sáu trượng, hạ xuống trên mỏm đá.

Hành động của Giang Uyển Dao thật bất ngờ, Thiên Nam Dật Tẩu với Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn nhau, lòng hết sức kinh ngạc.

Thiên Nam Dật Tẩu không chờ Từ Ngọc Nhi cất tiếng ngăn cản, đã hai tay dang ra, tung mình như cánh hạc lên cao bảy tám trượng, hai tay vỗ nhẹ, lại cất lên cao hai ba trượng nữa, hạ xuống bên cạnh Giang Uyển Dao.

Từ Ngọc Nhi tự biết mình khinh công kém cỏi, nhưng cũng không chịu ở lại một mình, lớn tiếng nói :

- Chờ Ngọc Nhi với!

Rồi thi triển khinh công Thất Bộ Vân Thê của phái Tuyết Sơn, vận hết công lực đuổi theo sau.

Giang Uyển Dao người vừa đứng vững, thấy chỗ mình đứng chân là một phiến đá rộng hơn trượng rất cứng rắn, vì bị mưa gió sỏi mòn lâu năm nên phẳng bóng như gương.

Điều khiến người kinh tâm hơn hết là ngay giữa phiến đá ấy, chỗ con vợ đã đứng khi nãy có hai dấu chân sâu gần ba tấc, chứng tỏ công lực của con vợ thật là khủng khiếp, với trình độ công lực của Cát Tập Bách hẳn không sao cùng con linh thú ấy chơi trò cút bắt được.

Con vợ ấy tuy thông linh, nhưng dấu sao cũng là loài thú vật, nếu không khéo khiến cho nó nổi tính hung tàn, sư công lại không có bên cạnh, vậy thì thật là nguy hiểm. Nghĩ đến đó, nàng đâu còn dám nán nã nữa.

Lúc này Thiên Nam Dật Tẩu chỉ còn cách nàng hơn trượng, đã sắp lao đến. Giang Uyển Dao cũng chẳng hỏi ông đuổi theo với dụng ý gì, đã tung mình về phía vách núi bên cạnh.

Nàng dùng cả tay lẫn chân, thấy có cỏ và rễ cây, kẽ đá và dây leo, bèn bám vào từng bước trèo lên.

Thiên Nam Dật Tẩu thấy vậy hoảng kinh, chẳng hiểu sao Giang Uyển Dao lại mạo hiểm như vậy, thấy chỗ nàng leo trèo toàn là vách núi cheo leo, vạn nhất sẩy tay rơi xuống ắt hấn tan xương nát thịt.

Nhưng khổ nỗi lại không dám lên tiếng ngăn cản, sợ nàng hoảng hốt, càng dễ tuột tay sẩy chân hơn.

Thiên Nam Dật Tẩu đứng trước tình thế nguy hiểm cực cùng thế này, dù võ công trác tuyệt cũng đành trơ mắt nhìn, không cách nào cứu vãn được.

Lúc này, bỗng lại nghe Từ Ngọc Nhi ở dưới lớn tiếng nói “Chờ Ngọc Nhi với” và đã phi thân lên.

Mất thấy một người ở trên, một người ở dưới, một người bên trái và một người bên phải, tuy công lực hai người khác nhau, nhưng sự nguy hiểm thì như nhau.

Thiên Nam Dật Tẩu lo đến cuồng lên, đang nghĩ cách đối phó, Giang Uyển Dao đã cách xa ông tám chín trượng, bỗng thét lên một tiếng thẳng thốt. Thiên Nam Dật Tẩu hoảng kinh, vội phóng xuống một mỏm đá ở dưới chân Giang Uyển Dao khoảng mười lăm trượng.

Mũi chân vừa chạm trên mỏm đá, liền vận tuyệt kỹ Ngự Khí Hành Công nép vào vách đá vọt thẳng lên.

Giang Uyển Dao tuy khinh công chưa đến hóa hầu, nhưng tuyệt học phái Thiên Sơn của Lý Hàn Mai chẳng phải tầm thường, lại được Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần cung yêu, truyền cho nàng cả tuyệt học hai phái, lẽ đương nhiên không đến nỗi quá kém cỏi.

Nhưng vách núi quá cheo leo, nàng tuy biết trèo lên chẳng dễ, nhưng vì quyết tâm cứu vị hôn phu để chuộc tội, nàng đành chấp nhận mạo hiểm, tìm gặp Cát Tập Bách và quát ngăn con vợ kia, không để cho hiệp đáp vị hôn phu.

Thế nên, nàng đã thi triển thân pháp Nhíp Không Phi Hành chỉ có hai ba thành hóa hầu trèo lên, thoáng chốc đã lên cao mười bảy mươi tám trượng, cách Thiên Nam Dật Tẩu khoảng hai mươi trượng.

Chỉ bởi nhất thời hiếu kỳ, định xem thử sư công có đuổi theo hay không, nào ngờ nàng vừa quay đầu nhìn xuống, phát giác bên dưới là vực sâu muôn trượng, bất giác giật mình kinh hãi, chân khí tán mát, người liền trĩu xuống, cành cây dưới chân “rắc” một tiếng, gãy ngang, đồng thời sợi dây leo nắm chặt trong tay cũng “rào” một tiếng, rơi thẳng xuống.

Cũng may là nàng còn giữ được tỉnh táo, trong lúc nguy cấp, tay phải nàng nắm chặt dây leo hơn, khi người rơi xuống đến khoảng bốn trượng, sợi dây leo đã chững lại, nàng liền vận đề chân khí, người cất lên, đặt chân lên khe đá, vậy mới thoát hiểm.

Thiên Nam Dật Tẩu thi triển Ngự Khí Hành Không nép người vào vách đá từ từ cất lên, định đón lấy Giang Uyển Dao, vậy chẳng phải lão nhân công lực kém cỏi, mà là định ở dưới cứu chứ không muốn kéo nàng lên trên, nên người cất lên rất chậm.

Nhưng ông cũng lo cho Từ Ngọc Nhi đang từ dưới lên, nên chẳng thể không phân tâm, tranh thủ đưa mắt nhìn xuống dưới, chỉ mong Từ Ngọc Nhi lúc này đừng cũng sẩy tay, nếu không, mình dù bán linh thông thiên cũng chẳng thể cùng lúc cứu lấy hai người, một trên một dưới.

Thiên Nam Dật Tẩu nghe tiếng la thảng thốt của Giang Uyển Dao, tiếp theo là tiếng rơi chốc lát rồi ngưng bật, đang lấy làm lạ, bỗng nghe Giang Uyển Dao lớn tiếng nói :

- Sư công, đến đây mau!

Rồi thì không nghe tiếng động gì nữa. Thiên Nam Dật Tẩu nghe tiếng nói của Giang Uyển Dao, biết là nàng đã lên đến đỉnh núi, vừa thở phào định trả lời, bỗng lại nghe Từ Ngọc Nhi ở bên dưới la to :

- Sư công, đến đón Ngọc Nhi mau!

Lão nhân vội quay đầu nhìn xuống, không thấy Từ Ngọc Nhi đâu, chẳng rõ nàng không lên được hay đã sẩy chân rơi xuống, đành vọt lên ba trượng, cúi người nhìn xuống tìm kiếm.

Chỉ thấy Từ Ngọc Nhi còn cách mỏm đá hơn trượng, đứng đưa trên không, nơi ấy có một mỏm đá nhọn nhô ra và chằng chịt dây leo, hết sức khủng khiếp.

Thì ra Từ Ngọc Nhi thi triển khinh công Thất Bộ Vân Thê vốn đã vượt qua mỏm đá nhọn ấy năm sáu thước, có một cây tùng nhỏ đổ ngã, hẳn là nàng đã từ đó rơi xuống.

May nhờ nàng trầm tĩnh cơ trí, lâm nguy bất loạn, cây tùng vừa tróc gốc, nàng liền vận đề chân khí, hai chân chồm mạnh vào vách núi, bật người về phía mỏm đá ở ngoài sáu thước.

Thấy trên mỏm đá có dây leo, nàng liền chộp lấy nắm chặt, nhưng không sao trèo lên mỏm đá được và dây leo trong tay bị sức nặng thân người nàng kéo gập, dĩ nhiên bị tụt xuống, treo lơ lửng trên không.

Thiên Nam Dật Tẩu thấy vậy cũng kinh hoàng đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, không màng đến Giang Uyển Dao nữa, vội cúi người với thế “Long Hình Nhất Thức” lao thẳng xuống.

Từ Ngọc Nhi lúc này không dám kêu la nữa, sợ chân khí tán mát, người trĩu nặng sẽ rơi xuống vực thẳm, chỉ nhắm mắt chờ Thiên Nam Dật Tẩu đến cứu.

Giang Uyển Dao lên đến đỉnh núi, vừa lên tiếng gọi sư công, bỗng nghe tiếng la hốt hãi của Từ Ngọc Nhi, nàng giật mình kinh hãi, vội quay người nhìn xuống, nhưng không nhìn thấy Từ Ngọc Nhi, định phóng xuống, nhưng biết không thể nào thực hiện nổi và càng lo hơn nữa là ngay cả sư công cũng chẳng rõ đang ở đâu.

Trong lúc kinh hoàng, nàng định mạo hiểm thử một phen, bỗng lại thấy một bóng người rơi nhanh xuống, bất giác kinh hãi hét to :

- Cứu mạng!

Rồi liền xảm mặt mày, người chao đảo chực ngã.

Thiên Nam Dật Tẩu đang lao xuống không dám lên tiếng sợ Từ Ngọc Nhi kinh động, người vọt đi như tên bắn, ôm lấy người Từ Ngọc Nhi, quát to :

- Buông tay!

Rồi chân phải chồm mạnh vào chân trái, bỗng Từ Ngọc Nhi vọt lên cao hơn hai trượng.

Từ Ngọc Nhi đang nhắm mắt chờ cứu, bỗng nghe tiếng quát của Thiên Nam Dật Tẩu, mình đã được người ôm chặt, liền vội buông hai tay ra ngay.

Chỉ nghe tiếng gió vù vù bên tai, người đã được bỗng cất lên trên, biết là đã được cứu.

Thiên Nam Dật Tẩu cấp Từ Ngọc Nhi phóng lên đỉnh núi, vừa định dừng chân đổi khí và xem Từ Ngọc Nhi có thọ thương hay không, bỗng lại nghe Giang Uyển Dao hét lên kinh hoàng ở bên trên, cho dù võ công trác tuyệt, kinh nghiệm dày dạn, lúc này cũng hết sức bối rối, đành lại vung tay áo vung mạnh, để khí vọt lên.

Cũng may là đã cách đỉnh núi không xa, đối với người võ công cao cường như Thiên Nam Dật Tẩu, khoảng cách mấy mươi trượng chỉ trong khoảng khắc đã đến, nhưng vì người ông đang hạ xuống, định dừng chân đứng lại, nên khi để khí vọt lên, dĩ nhiên phải chậm đi phần nào. Hơn nữa lại cấp theo Từ Ngọc Nhi, phải vận thêm công lực, nên khi lên đến đỉnh núi, Giang Uyển Dao chẳng rõ đã đi đâu mất.

Thiên Nam Dật Tẩu cả kinh, vội đặt Từ Ngọc Nhi xuống, phóng mắt nhìn quanh, chẳng thấy bóng dáng Giang Uyển Dao đâu cả.

Từ Ngọc Nhi hai chân chạm đất, thấy Thiên Nam Dật Tẩu đứng bên, vừa định khấu tạ ơn cứu mạng, nhưng thấy ông ta ra chiều lo lắng và cũng có nghe tiếng kêu cứu mạng của Giang Uyển Dao, bèn đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy Giang Uyển Dao đâu, biết là không ổn, vừa định cất tiếng hỏi, Thiên Nam Dật Tẩu đã đưa tay phải ra, cấp lấy nàng phóng đi về phía một ngọn núi bên trái.

Thì ra Thiên Nam Dật Tẩu đã phát hiện trên lưng ngọn núi ấy có một bóng đen và đang chệch choạng đi về hướng này, biết đó là con vượn, hết sức ngạc nhiên thầm nhủ :

- Với công lực của Tinh Viên Kim Cang, người võ công kém đừng nói là đã thương nó, ngay cả đến gần cũng chẳng dễ dàng, giờ trông nói như thọ thương chẳng nhẹ, chắc hẳn là đã gặp cao thủ võ lâm rồi.

Bèn liền tưởng đến Cát Tập Bách hẳn càng thảm hơn và Giang Uyển Dao tất nhiên cũng đã gặp nguy hiểm, nên liền cấp lấy Từ Ngọc Nhi phóng đi về phía con vượn.

Quả nhiên đến gần xem, chân trái và vai phải của con vượn đã bị người chop trúng, máu đen chảy ròng ròng, vừa thấy Thiên Nam Dật Tẩu đến, con thú liền uể oải ngồi xuống đất, tay chân chỉ trỏ và kêu chí chóe liên hồi.

Thiên Nam Dật Tẩu bao năm gần gũi với con vượn này, đã nghe hiểu lời nói của nó, ông vừa từ trong lòng móc ra hai viên thuốc, đưa cho con vượn uống vào, vừa lắng nghe lời kể của nó.

Thì ra con vượn này đã tu luyện trên ngàn năm, Thiên Nam Dật Tẩu lúc bé theo sư phụ học võ công, con vượn đã gần gũi với ông, khi sư phụ từ trần, ông tiếp chương môn hộ, người và thú càng thân thiết nhau như thủ túc.

Tinh Viên Kim Cang không chỉ có một thân võ công, mà da lông gân cốt toàn thân đã luyện đến mức đao thương bất nhập, theo bên sư đồ Thiên Nam Dật Tẩu hai đời, giúp hái thuốc luyện đan, chữa bệnh điều thương, nên cũng hiểu biết y lý.

Nhất là trong rừng rậm núi cao, Tinh Viên Kim Cang càng tỏ ra công lực hơn người, tuy không nói được tiếng người, nhưng đã hoàn toàn thông hiểu ý người và Thiên Nam Dật Tẩu cũng có thể nghe hiểu tiếng nói của nó.

Khi này Thiên Nam Dật Tẩu ném Cát Tập Bách cho Tinh Viên Kim Cang, nó đón lấy vào kề tai nghe ngực chàng, biết là tâm mạch nở phồng, bèn chẳng chờ Thiên Nam Dật Tẩu dặn bảo, vội bỗng Cát Tập Bách phóng đi, vượt qua bên kia núi, chỉ lát sau đã đến hồ phóng sinh ở phía nam Quan Âm sơn, phóng xuống đáy hồ, nhờ áp lực của nước đè nén tâm mạch, hành công điều trị cho Cát Tập Bách.

Chừng nửa tuần trà sau, nhịp đập tâm mạch của Cát Tập Bách đã trở lại trạng thái bình thường, bèn cấp chàng lên khỏi hồ nước, định mang về Thái Sư Đệ để cho chàng thay y phục ngơi nghỉ.

Con thú nào ngờ là Cát Tập Bách chưa từng gặp nó và cũng chẳng biết lai lịch của nó, khi Từ Ngọc Nhi đến chân Quan Âm sơn thì Cát Tập Bách đã hồi tỉnh hẳn.

Chàng vừa mở mắt ra, thấy một dã nhân mặt mày ghê rợn, liền kinh hồn bạt vía, nghĩ mình đang ở bên bờ vực và gặp ác thú, vội lăn người sang bên, đứng lên bỏ chạy.

Con vượn nhất thời cũng giật mình sùng sốt, thấy Cát Tập Bách bỏ chạy, liền kêu chí chóe đuổi theo.

Luận về khinh công, Cát Tập Bách vốn không bằng con vượn, nhưng lúc này công lực của chàng đã gia tăng hơn trước gấp ba lần nhờ đã uống máu con Kim Sách Đối, cùng với linh dược Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh đơn, hơn nữa lại được Tinh Viên Kim Cang điều thương bằng thủ pháp bí môn của Thiên Nam Dật Tẩu, gân cốt toàn thân thư thái, nội khí sung mãn, phóng đi nhanh như tên bắn.

Tinh Viên Kim Cang thấy càng đuổi càng xa, lòng càng thêm lo lắng, cố hết sức lực đuổi theo. Cát Tập Bách thấy vậy, ngỡ là con ác thú quyết muốn ăn thịt mình, càng cố sức phóng đi nhanh hơn.

Chạy được khoảng hai mươi dặm, Cát Tập Bách mới quay đầu lại nhìn, không thấy bóng dáng con vượn, ngỡ đã bị mình bỏ rơi, bèn phóng đi chậm lại.

Chàng đưa mắt nhìn, thấy mình đang đứng trên lưng một ngọn núi, lại xem kỹ, bất giác nực cười, thì ra trong lúc hốt hoảng, chàng đã chạy vòng quanh

lưng núi.

Cát Tập Bách dừng lại ngược nhìn trời, nhận định rõ phương hướng, biết đã quá giờ ngo, vừa định phóng đi về phía Đông bắc, trở lại bên bờ vực.

Bỗng nghe một tiếng quát già nua từ bên kia núi vọng đến, bắt giác kinh ngạc, ngưng thần lắng nghe, loáng thoáng nghe được tiếng già nua ấy nói :

- Súc sanh mi đã ở đây, còn lão chết tiệt Thiên Nam Dật Tẩu nấp ở đâu? Mau dẫn đường cho lão phu, nếu không, lão phu lấy mạng mi trước, báo mối thù một trảo của mi hồi mười năm trước, rồi sẽ đi tìm lão quái Thiên Nam.

Tiếp theo đó là tiếng gầm giận dữ đinh tai nhức óc của con vượn.

Cát Tập Bách giờ đã nhớ ra, sư phụ chàng từng nói đến Thiên Nam Dật Tẩu có một con vượn tên là Tinh Viên Kim Cang, công lực phi phàm, linh dị thần thông, cùng thần điều của Đông Hải Tán Nhân và Bách Ca của Xích Mi thần ni hiệu xưng Tam Tuyệt, giờ nghe lão nhân này quát mắng, không chừng Thiên Nam Dật Tẩu đang có mặt ở đây thật và con vượn này không cần phải nói cũng chính là thần thú của lão nhân gia ấy, chẳng sao thể thấy chết không cứu?

Thế là, Cát Tập Bách liền phóng đi về phía phát ra tiếng nói, chỉ nghe tiếng gầm thét giao đấu của người và thú, xem lẫn tiếng lão nhân ấy quát mắng :

- Thật không ngờ trong mười năm qua Thiên Nam lão quái cũng đã dạy cho mi được mấy ngón tuyệt kỹ, nhưng đáng tiếc là Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn này chưa xem mi ra gì, mà dù Thiên Nam lão quái có ra đây, Lữ mỗ cũng lấy mạng lão ta dưới Hắc Tâm chưởng này.

Cát Tập Bách nghe rõ lão nhân này quả là chỉ đích danh Thiên Nam Dật Tẩu tầm thù, mà Thiên Nam Dật Tẩu lại có mối quan hệ sâu xa với sư môn chàng và là bạn tri giao với sư tổ Phong hòa thượng, sao lại có thể để cho ác nhân buông lời sỉ vả?

Hơn nữa, lão tặc này quá kiêu căng tự đại, trong mắt không người, Cát Tập Bách càng thêm tức giận, tung mình lên cao bảy tám trượng, lao thẳng về phía trận đấu.

Chàng từ trên không nhìn xuống, quả thấy con vượn to lớn ấy đang giao đấu với một lão nhân mặt xám mắt lam, hai bàn tay đen kịt, con vượn tuy công lực chẳng kém, nhưng ngặt đôi không biết dùng trí, bị lão nhân áp đảo đến mức quay lòng vòng, hết sức lúng túng.

Hơn nữa, từ xa đã ngửi thấy chưởng phong của lão nhân cực kỳ hôi tanh, tám chiếc độc trảo đen ánh và sắc bén như đao, hiển nhiên là có tầm kích độc.

Tinh Viên Kim Cang nhờ vào thân pháp nhanh nhẹn lách tránh, lúc này đã không còn sức hoàn thủ, có lẽ chân trái sớm đã thọ thương, chuyển động thiếu linh hoạt, ngay khi Cát Tập Bách từ trên không lao xuống, tả chưởng của lão nhân đã bổ thẳng vào ngực linh thú.

Tinh Viên Kim Cang nào ngờ đó lại là hư chiêu, vội di động chân trái lùi ra sau, lách nhanh sang bên, hai tay cùng vung ra, với chiêu “Song Thôi chưởng” ngăn tiếp chiêu “Độc Long Thăm Trảo” của đối phương, nếu chiêu này đắc thủ, cánh tay trái của lão nhân mặt xám chắc hẳn tàn phế.

Nhưng Bát Trảo Dạ Kiều rất xảo quyết tàn ác, tả chưởng tung ra chưa đến nửa chừng, đột nhiên biến chưởng thành trảo, cổ tay xoay lên, chộp vào vai phải Tinh Viên Kim Cang.

Đồng thời, hữu trảo nhanh như chớp vung ra, chộp vào Đan Điền đối phương, Tinh Viên Kim Cang dù phản ứng nhanh đến mấy cũng chỉ có thể hai tay bổ xuống, giải cứu thế nguy ở Đan Điền, vai phải đã bị độc trảo chộp trúng, sâu vào thịt đến ba phân.

Tinh Viên Kim Cang vai phải thọ thương, gầm lên một tiếng ghê rợn, liều mạng phản công, hai tay phạt xuống, gạt phẳng hữu trảo của Bát Trảo Dạ Kiều, cả thân mình to lớn lao thẳng vào trước ngực đối phương, thí cho lưỡng bại câu thương.

Cát Tập Bách từ trên không lao xuống, Tiên Thiên Nhất Khí chưởng đã sẵn sàng xuất thủ, buông tiếng quát to :

- Lão quái chó có ngông cuồng!

Đầu dưới chân trên, lao thẳng xuống đỉnh đầu Bát Trảo Dạ Kiều.

Có lẽ Bát Trảo Dạ Kiều chưa đến ngày tận số, ngay Tiên Thiên Nhất Khí chưởng của Cát Tập Bách sắp phát ra, Tinh Viên Kim Cang đã lao đến trước mặt lão quái ấy.

Cát Tập Bách chẳng thể không sợ ném chuột sợ vỡ đồ, vội rút tay phải về, thu hồi chưởng kinh,

Nhưng lúc này công lực của chàng đã khác xa với trước, tuy đã rút tay thu kinh, nhưng chưởng phong đã xô ra, Tinh Viên Kim Cang đã bị đánh ngã sấp xuống đất.

Bát Trảo Dạ Kiều bất ngờ nghe tiếng quát trên không, giật mình sửng sốt, cũng bị chưởng phong quét trúng Huyền Khu huyệt, liền cảm thấy đau nhói, “hừ” lên một tiếng, phóng về phía trước bỏ chạy.

Cát Tập Bách người vừa hạ xuống đến đất, chẳng màng đuổi theo kẻ địch, vội đỡ Tinh Viên Kim Cang dậy hỏi thăm thương thế, vừa định móc linh dược ra cứu chữa, bỗng nghe tiếng kêu cứu của Giang Uyển Dao từ bên kia núi vọng đến, không kịp chờ Tinh Viên Kim Cang trả lời, cũng chẳng kịp trị thương cho nó, vội vàng ném linh dược xuống, tung mình phóng đi về phía phát ra tiếng kêu cứu của Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách vòng qua lưng núi, phóng mắt nhìn ra phía trước, bắt gác cả kinh, liền vội vận hết toàn lực, phóng đi lên đỉnh núi.

Thì ra Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn hồi mười năm trước chặn cướp thương khách ở Đại Sầu Lãnh, đã ra tay thảm sát người đi đường, hai vị sư đồ Thiên Nam Dật Tẩu và Trích Vân Thủ đánh bại và cũng trong lúc ấy Lý Hàn Mai đã cứu được Tiểu Thúy.

Mười ngón tay của Lữ Toàn chính là đã bị Thiên Nam Dật Tẩu tiện lia hai ngón và còn bị trúng một chưởng của Tinh Viên Kim Cang, nên từ đó đã đầu nhập môn hạ Hắc Tâm Chương Hồ Quân, khổ luyện Hắc Sát chưởng, nên mới có ngoại hiệu là Bát Trảo Dạ Kiều.

Phen này lão phụng mệnh Tổng đàn Thất Độc giáo, cùng Thất Tiểu Độc từ Miêu Cương đến Ngũ Dương, dò biết Giang Nghiêu Thần và Lý Hàn Mai, nên bèn mò đến phụ cận Quan Âm sơn, thám thính tình hình của Thái Sư Đế, nhưng đã lạc vào Bạch Vân sơn, bị sư đồ Lục Dương Kiếm Phương Hồ đánh cho một trận toi bời.

Lão nấp trong một thạch động ở lưng núi nghỉ ngơi điều dưỡng, bởi quá khát ra khỏi động tìm nước uống, thấy Tinh Viên Kim Cang đang chạy vòng theo núi, ngỡ là con vượn này đuổi theo đồng bọn, bèn chạy ra chặn đánh.

Nào ngờ khi sắp đắc thủ, đột nhiên một thiếu niên xuất hiện, với chưởng lực mạnh mẽ từ trên giáng xuống, quét trúng trái tai, đau thấu tim gan, biết đối phương công lực thâm hậu hơn, đành bỏ chạy ngay.

Bát Trảo Dạ Kiều thi triển toàn lực khinh công phóng đi, vừa vòng qua lưng núi, bỗng nghe tiếng kêu cứu từ trên đỉnh núi vọng xuống.

Lão ngược lên nhìn, thấy đó là một thiếu nữ, liền nảy ý bắt đáng cho Độc Tiểu Ngũ để chuộc lại lỗi lầm vừa qua, bắt gác mừng rỡ, mấy lượt tung mình, đã đến bên cạnh Giang Uyển Dao.

Nếu Giang Uyển Dao mà không vì quá kinh hoàng, đầu óc xây xẩm, Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn dĩ nhiên chẳng dễ đến gần.

Bát Trảo Dạ Kiều vừa định vươn tay tóm lấy cổ áo Giang Uyển Dao, bỗng phát hiện có người từ dưới phóng lên, liền ngoảnh mặt nhìn, thì ra là thiếu niên khi nãy.

Bắt đắc dĩ, đào mạng là trên hết, vội hóa trảo thành chưởng đẩy tới, nhưng vì lão đang ngoảnh lại nhìn ra sau nên đã chệch đi, không trúng sau cổ của Giang Uyển Dao, mà trúng vai trái nàng, và sức lực cũng giảm đi rất nhiều.

Giang Uyển Dao đang lúc choáng váng, thoáng thấy như có bóng người lao đến, nhưng người không tự chủ được, bị Bát Trảo Dạ Kiều đẩy trúng vai, liền loạn choạng chúm tới trước bốn năm bước, ngã sấp xuống đất, lặn xuống thung lũng, ngọn Kim Ty Tỏa Long tiên bên lưng rơi ra đất.

Cát Tập Bách từ xa thấy lão quái ra tay chop Giang Uyển Dao, mắt thấy vị hôn thê gặp nguy hiểm, lẽ nào không kinh hãi, vội thi triển thân pháp Bát Bộ Cấn Thiên, tung mình vượt qua bảy tám trượng, lẳng không lướt tới.

Chỉ vì quá hốt hoảng và lo cho Giang Uyển Dao sợ hãi sẩy chân, Cát Tập Bách vận hết chân khí phi thân và không dám lên tiếng, khi đến đỉnh núi, chàng chỉ thấy Kim Ty Tỏa Long tiên rơi trên đất, chẳng thấy bóng dáng Giang Uyển Dao và Bát Trảo Dạ Kiều đâu cả.

Đó chỉ là chuyện trong khoảng khắc, Cát Tập Bách đâu chịu thôi, chân chưa đứng yên đã nhặt lấy Kim Ty Tỏa Long tiên trên đất, vội vã phóng đi về phía một khu rừng thấp sau núi.

Thiên Nam Dật Tẩu nghe Tinh Viên Kim Cang kể rõ mọi sự, và lược thuật lại với Từ Ngọc Nhi xong, ông trầm tính, tuy Bát Trảo Dạ Kiều mười năm không gặp, dù y khổ luyện thế nào, nhưng tư chất có hạn, khí thế có được thành tựu kinh người, chắc chắn không phải là đối thủ của Giang Uyển Dao, chỉ sợ bị y âm toán, điểm trúng huyết đạo bất đi, nhưng đã có Cát Tập Bách đuổi theo, cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm, nếu Giang Uyển Dao chưa thọ thương, khi nàng hồi tỉnh, Bát Trảo Dạ Kiều hẳn khó đối phó nổi.

Từ Ngọc Nhi bị Thiên Nam Dật Tẩu cấp lấy phóng đi một hồi đã cảm thấy khó chịu, lúc này lại không thấy Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, lòng càng thêm lo rầu, đứng bên Thiên Nam Dật Tẩu thờ thẩn nhìn về phía bên kia đỉnh núi.

Tinh Viên Kim Cang thiên phú đặc dị, và lại tu luyện trên ngàn năm, công lực đã có thành tựu khá thâm hậu, nhưng vì nhát thời khinh suất, không ngờ Bát Trảo Dạ Kiều đã luyện thành âm kinh, trong lúc đuổi theo Cát Tập Bách, Bát Trảo Dạ Kiều đã từ sau đột kích, chop trúng chân trái thọ thương, ảnh hưởng đến công lực.

Rồi sau lại bởi Cát Tập Bách từ trên không tung chưởng giáng xuống, chuyện xảy ra quá bất ngờ, Tinh Viên Kim Cang không khỏi phân thần, chân khí tán mát, nên lại bị độc trảo chop trúng vai phải.

Sau khi uống linh dược của Cát Tập Bách, rồi lại được Thiên Nam Dật Tẩu đắp thuốc chữa trị, lúc này thương thế đã bình phục, bèn đi đến bên Từ Ngọc Nhi, chú mắt nhìn về phía đỉnh núi đối diện tìm kiếm.

Thiên Nam Dật Tẩu đang chú mắt quan sát hình thế bốn phía, suy nghĩ chỗ Bát Trảo Dạ Kiều có thể đào tẩu, bỗng nghe Tinh Viên Kim Cang kêu to, liền quay đầu lại nhìn.

Thấy Tinh Viên Kim Cang đã tự phóng đi về phía núi đối diện, biết là con linh thú đã xó sự phát hiện, liền quát :

- Đi!

Rồi lại cấp lấy Từ Ngọc Nhi, tung mình đuổi theo sau Tinh Viên Kim Cang.

Đến nơi, Thiên Nam Dật Tẩu đặt Từ Ngọc Nhi xuống, vừa định tìm kiếm, bỗng thấy một lùm cỏ lay động, Tinh Viên Kim Cang đã cấp Giang Uyển Dao từ trong lùm cỏ phóng ra, hạ xuống trước mặt Thiên Nam Dật Tẩu.

Từ Ngọc Nhi vừa thấy Giang Uyển Dao, liền tiến nhanh tới, đón lấy Giang Uyển Dao trên tay Tinh Viên Kim Cang, rồi ngồi xỏm xuống.

Thiên Nam Dật Tẩu cũng tiến tới một bước, xem xét thật kỹ, thấy không có vết thương, liền yên tâm móc ra hai viên dược hoàn, đưa Từ Ngọc Nhi cho Giang Uyển Dao uống vào, rồi khẽ nói :

- Không hề gì, Dao nhi chỉ sợ mà ngất đi thôi, chốt lát sẽ tỉnh lại ngay!

Tinh Viên Kim Cang đứng phía sau Thiên Nam Dật Tẩu kêu chí chóc một hồi, Thiên Nam Dật Tẩu mỉm cười gật đầu nói :

- Mi thật đáng khen, thấy bụi cỏ lay động lại nghĩ đến trong ấy có người, có lẽ lúc Dao nhi ngã xuống đã được lùm cỏ cản lại, không rơi xuống dưới vực, rồi sau lùm cỏ bị gió thổi lay động mới lại rơi xuống, nếu không nhờ Tinh Viên Kim Cang tỉnh khôn, e ngay cả lão phu cũng chẳng ngờ đến.

Từ Ngọc Nhi cho Giang Uyển Dao uống thuốc xong, lại hành công giúp cho huyết mạch lưu thông, nghe Thiên Nam Dật Tẩu nói vậy, cũng bội phục trí thông linh của Tinh Viên Kim Cang, bèn cười nói :

- Ngọc Nhi xin thay mặt Dao tỷ cảm tạ mi!

Giang Uyển Dao lúc này đã hồi tỉnh, lòng hãy còn bàng hoàng kinh hãi, đến lúc thấy mình đang nằm trong lòng Từ Ngọc Nhi và Thiên Nam Dật Tẩu với Tinh Viên Kim Cang đều ở bên cạnh, mới yên tâm cười hỏi :

- Ngọc muội, tỷ tỷ đã bị Ngọc muội làm cho sợ đến chết ngất đấy!

Thiên Nam Dật Tẩu thấy Giang Uyển Dao đã hồi tỉnh, mừng rỡ hỏi :

- Dao nhi có thọ thương không vậy?

Giang Uyển Dao đã rời khỏi vòng tay của Từ Ngọc Nhi, trở to mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, xem nàng có thọ thương hay không.

Nghe hỏi, nàng ngoảnh lại nhìn Thiên Nam Dật Tẩu cười gượng nói :

- Không sao, chỉ mệt một thôi!

Đoạn cùng Từ Ngọc Nhi kể lễ cảnh ngộ của mình vừa qua.

Có lẽ hai nàng đều nghĩ đến Cát Tập Bách chẳng rõ sống chết ra sao, lòng hết sức lo âu, mặt hoa ử dột. Giang Uyển Dao càng không nén nổi, thấy Thiên Nam Dật Tẩu đắm mắt nhìn về phía bên kia bờ vực, như đang suy nghĩ điều gì đó, bèn đi đến gần, run giọng hỏi :

- Sư công, trời đã quá ngộ rồi, giờ chúng ta phải làm sao đây?

Thiên Nam Dật Tẩu lơ đãng đáp :

- Uôm! Ngươi hãy mau dẫn Ngọc Nhi về, lão phu còn có việc!

Hai nàng nghe vậy, cùng sững sốt hỏi :

- Nhưng... Bách ca thì sao?

Thiên Nam Dật Tẩu điềm nhiên mỉm cười nói :

- Hãy yên tâm! Hai ngươi hãy về trước, chuẩn bị cho lão phu mấy món nhắm rượu hợp khẩu, bảo đảm tối nay lão phu sẽ trả lại cho các ngươi một Bách ca lành lặn, chả lẽ còn sợ y trốn mất hay sao?

Hai nàng đỏ mặt, nhất là Giang Uyển Dao, càng thẹn đến không dám ngẩng đầu lên, đầu môi phụng phụi :

- Sư công cứ trêu người ta không hà!

Thiên Nam Dật Tẩu cười hô hô :

- Thôi được, lão phu không trêu ngươi nữa, chớ có làm nũng, đi về mau, gia gia ngươi với mọi người đã chờ sốt ruột lắm rồi đấy!

Hai nàng nửa ngày trời không thấy tung tích của Cát Tập Bách, sao có thể yên tâm được, Giang Uyển Dao nóng lòng giận dỗi nói :

- Dao nhi không biết, Dao nhi về mà không thấy gia gia với mọi người, sẽ phải tìm sư công đấy!

Thiên Nam Dật Tẩu gật đầu cười nói :

- Nếu không gặp Bách ca của ngươi thì sao?

Giang Uyển Dao bị Thiên Nam Dật Tẩu nói toạc tâm sự, bất giác đỏ mặt, vội nắm tay Từ Ngọc Nhi, giận dữ quay người, phóng đi về phía con đường nhỏ ở lưng núi đối diện.

Thiên Nam Dật Tẩu buông một tiếng cười khê, nhìn theo hai nàng đến khi khuất dạng, rồi bảo Tinh Viên Kim Cang chia nhau phóng xuống núi, truy tìm tung tích của Bát Trảo Dạ Kiều.

Giang Uyển Dao dẫn Từ Ngọc Nhi theo đường nhỏ lưng núi phóng nhanh đi, lát sau đã đến bên hồ nước ở chân nam Quan Âm sơn, bèn dừng lại rửa tay và giặt sạch đất cát dính đầy trên y phục lúc rơi xuống núi.

Từ Ngọc Nhi đứng bên, ngược nhìn thác nước từ trên đổ xuống, dưới ánh nắng chiều rực rỡ như chiếc cầu vồng, thể nước như vạn mã tung vó, trông thật khủng khiếp, nghĩ đến chuyện Tinh Viên Kim Cang mang Cát Tập Bách xuống dưới đáy hồ hành công điều thương, bất giác rợn người lắm lắm :

- Thật đáng khen cho Bách ca đã chịu đựng nổi!

Vừa lúc Giang Uyển Dao đang lo cho sự an nguy của vị hôn phu, nghe vậy ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc muội nói gì vậy?

Từ Ngọc Nhi không nghĩ đến Giang Uyển Dao có thâm ý riêng, bèn kể lại chuyện Tinh Viên Kim Cang điều thương cho Cát Tập Bách ở dưới hồ nước và chuyện ác đấu với Bát Trảo Dạ Kiều, rồi sau cùng nói :

- Nếu không nhờ Bách ca đến kịp lúc, e rằng Dao tỷ đã bị Bát Trảo Dạ Kiều bắt đi mất rồi!

Giang Uyển Dao nghe vậy như bị sét đánh ngang tai, thầm nghĩ người ta đã liều chết cứu mình, giờ đây vị hôn phu vì đuổi theo kẻ địch chẳng rõ sống chết, mình lại tham sống sợ chết bỏ đi về nhà, vậy còn tình nghĩa gì nữa chứ?

Thế là buột miệng trách :

- Ngọc muội sao không chịu nói sớm?

Rồi liền kéo vạt áo lên, lau đi nước trên mặt, nắm tay Từ Ngọc Nhi quát :

- Đi!

Đoạn tung mình phóng đi về phía bắc Quan Âm sơn.

Từ Ngọc Nhi sửng sốt, phóng đi theo sau Giang Uyển Dao, ré lên :

- Dao tỷ, chúng ta đi đâu đây?

Giang Uyển Dao không đáp, một mực phóng đi như bay, thoáng chốc đã vượt qua đỉnh núi, đến trên núi phía bắc, thoáng đưa mắt nhìn, lại phóng qua mấy vực thẳm, sắp đến chân núi mới dừng lại nói :

- Ngọc muội có biết Bách ca đã đuổi theo về hướng nào không?

Từ Ngọc Nhi bị Giang Uyển Dao kéo chạy đến hụt hơi, chẳng biết Giang Uyển Dao định đi đâu, giờ nghe hỏi mới biết là đi tìm Cát Tập Bách, bất giác bực tức nói :

- Dao tỷ chẳng phải đã nhận lời sư công về nhà là gì?

Giang Uyển Dao tức tối :

- Ai bảo Ngọc muội giấu giếm tỷ tỷ, còn nói là... họ đã về nhà rồi!

Miệng nói nhưng chân không dừng, Từ Ngọc Nhi đành phóng bước theo sau.

Giang Uyển Dao “hừ” một tiếng, nói tiếp :

- Ngọc muội không thử nghĩ xem, bây giờ chúng ta chưa tập Bách ca, sao có thể về nhà chứ?

Từ Ngọc Nhi nghe cũng có lý, lòng cũng đâm ra lo lắng, vận hết công lực đuổi theo.

Hai nàng một trước một sau phóng đi một hồi đã vượt qua dãy núi phía bắc Quan Âm sơn, rẽ vào vùng núi phía tây Bạch Vân sơn, chỉ thấy núi cao

ngút mây, cực kỳ hiểm trở, rừng cây thưa thớt, cỏ dại chẳng chịt không có lối đi.

Phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề tĩnh mịch, tiếng côn trùng kêu vang cùng khắp, không hề có bóng một người nào.

Giang Uyển Dao đã quyết tâm tìm bằng được Cát Tập Bách, chân không ngừng nghỉ, càng lúc càng phóng đi nhanh hơn.

Tội nghiệp cho Từ Ngọc Nhi, nàng cũng quên cả đói khát, cố sức đuổi theo, bất tri bất giác đã vượt qua mấy mươi dặm đường, lên đến trên đỉnh một ngọn núi chơ vơ, quét mắt nhìn quanh tìm kiếm tung tích địch.

Hai nàng sục tìm hồi lâu, vẫn không thấy chút động tĩnh gì, lòng càng thêm thấp thòm lo âu.

Giang Uyển Dao đứng trên đỉnh núi, thăm toan tính :

- Nếu đi tiếp, mình sẽ không sao phân biệt được đường lối nữa, vạn nhất lạc mất phương hướng, đi quá xa, rất có thể không tìm được lối về, còn như bỏ cuộc quay về thì lại quá có lỗi với Bách ca!

Trong lòng do dự, mây liễu bất giác chau chặt, vừa định lên tiếng bàn tính với Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi đang đứng sau lưng Giang Uyển Dao suy tư, bỗng như phát giác gì đó, liền ngưng thần lắng nghe, quả nhiên có âm thanh rất khẽ từ dưới chân núi vọng lên, bất giác kinh ngạc khôn xiết.

Lại lắng nghe tiếp, âm thanh rất khẽ, như là có vật động đây, lại như tiếng rên rỉ, nàng buột miệng kêu lên một tiếng sùng sốt.

Giang Uyển Dao giật mình, vội hỏi :

- Gì vậy?

Từ Ngọc Nhi cúi người nhìn xuống dưới núi, chỉ thấy chỗ đang đứng là một mỏm đá nhô ra, vừa che mắt tầm nhìn, chồm tới trước cũng chỉ có thể trông thấy được mười mấy trượng, chỗ sát chân núi có một tảng đá lở lủn xuống, đất bờ chất đống, cát bụi tung bay, hiển nhiên vừa rơi xuống không lâu, tiếng động như từ trong đống đất phát ra.

Từ Ngọc Nhi đang toàn thần chăm chú nên không nghe Giang Uyển Dao hỏi, đưa tay chỉ đống đất nói :

- Dao tỷ đã nghe rồi chứ?

Giang Uyển Dao nhìn theo hướng chỉ, thấy đó là một đống đất, bèn nói :

- Ngọc muội đã phát hiện gì vậy? Đống đất ấy...

Từ Ngọc Nhi càng nghe càng rõ, đã phân biệt ra đó là tiếng rên rất yếu ớt, trong khi Giang Uyển Dao lòng đang rối rắm nên không phát giác, đến khi nghe Từ Ngọc Nhi trả lời “có người”, nàng mới ngưng thần lắng nghe, quả nhiên có tiếng rên của người.

Thế là, nàng vội vận Thiên công, nhắm mắt nội thị, nhận ra đó là tiếng rên của Cát Tập Bách, sùng sốt kinh hoàng, chẳng kịp nói với Từ Ngọc Nhi, tung mình phóng xuống, lộn người một vòng, người đã đứng bên đống đất, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm.

Từ Ngọc Nhi theo sau tung mình, với thế “Long Hình Nhất Thế” hạ xuống bên kia đống đất, rồi liền dùng cả hai tay bươi đất.

Giang Uyển Dao đảo một hồi, đã bươi sâu được hơn thước, bỗng phát hiện đầu ngọn của Kim Ty Tỏa Long tiên, liền mừng rỡ reo lên :

- Đúng là Bách ca rồi! Hãy xem ngọn tiên này!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi ra sức đào, đã mồ hôi nhễ nhại mà vẫn chưa ngời tay. Chừng nửa bữa ăn sau, đống đất to lớn tuy vẫn chưa thấy gì, hai nàng không khỏi sốt ruột, lại ngược nhìn trời, đã gần giờ Thân, mắt thấy chỉ còn chừng hai thước nữa đã đến đáy, sao ngay cả góc áo cũng chẳng thấy thế nhỉ?

Thế là hai nàng không còn thời gian đào bươi từng tấc đất nữa, sau một hồi bàn tính, cùng lúc ra tay, một người dùng chường, một người dùng Tỏa Long tiên, quét đi lớp đất dày hơn thước, quả nhiên người được kéo lên chính là Cát Tập Bách.

Chỉ thấy Cát Tập Bách toàn thân mềm nhũn, người hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Hai nàng mất ngủ lệ, thôi cung quá huyết cho chàng. Giang Uyển Dao từ trong túi áo trước ngực móc ra lọ Tuyết Liên Bảo Mệnh đơn, trút ra hai viên, bỏ vào miệng nhai nát rồi mớm cho Cát Tập Bách.

Quả là linh dược công hiệu như thần, chỉ chừng sau thời gian độ nửa tuần trà, được lực lan ra, huyết khí phục nguyên, người liền hồi tỉnh.

Hai nàng vội hỏi nguyên nhân, Cát Tập Bách uể oải nói :

- Ngu ca ở trong rừng chặn đánh Bát Trảo Dạ Kiều, bị y đào thoát, ngu ca đuổi theo, lên đến trên đỉnh núi này, y vì binh khí bị mất, bị ngu ca phạt mấy một mảng tóc to, không dám động thủ tiếp, bèn bỏ chạy lung tung trên đỉnh núi, sau cùng đã dùng đạn khói bức bách ngu ca phóng xuống núi, rồi lại dùng đạn lửa nổ sập vách núi, đè lên ngu ca.

Từ Ngọc Nhi cảm tức mắng :

- Lão tặc thật là tàn ác!

Giang Uyển Dao cũng nghiêng răng căm thù nói :

- Ác tặc, một ngày nào đó, ngươi sẽ phải chết dưới tay Giang Uyển Dao này!

Cát Tập Bách bỗng nói :

- Thôi, hãy tạm bỏ qua chuyện ấy, chúng ta nên sớm về nhà thì hơn, kéo mọi người nóng lòng lo lắng.

Hai nàng dìu Cát Tập Bách từ từ bước đi, theo con đường núi trở về Thái Sử Đệ, mới đi được một quãng đã gặp nhóm người Giang Nghiêu Thần và Lạp Thập hòa thượng, do hai con chó săn dẫn đường đi tìm họ, vừa gặp nhau, Giang Nghiêu Thần đã ôm Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi vào lòng hỏi lia lịa.

Hai nàng bèn thuật lại mọi sự.

Vừa nghe xong, Lạp Thập hòa thượng liền vội đi đến thăm mạch cho Cát Tập Bách, biết không có gì nguy hiểm, ông mới yên tâm.

Giang Nghiêu Thần bảo nam bộc công lấy Cát Tập Bách, rồi ông tay dắt Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, cùng mọi người trở về Thái Sử Đệ.

Lát sau đã về đến hậu viện, Giang lão bảo hai nàng vào tắm rửa thay quần áo, rồi dẫn các bộc nhân đi ra tiền viện.

Giang Uyển Dao dẫn trước, Từ Ngọc Nhi theo sau, cũng chẳng gõ cửa, phi thân vượt qua tường rào vào trong.

Tiểu Thúy đã cầm sẵn một ngọn đèn gió đứng dưới thềm chờ đón, vừa thấy Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi mình đầy đất cát, bất giác phì cười.

Giang Uyển Dao ngỡ là Tiểu Thúy cũng biết mình đã cứu Cát Tập Bách nên cười mình, vừa thẹn lại vừa giận, đưa tay xô nàng ta một cái, hần học nói :

- Ngươi muốn bị đánh đòn hả?

Vừa lúc Lý Hàn Mai ra đến, đi xuống thềm đỡ lấy Tiểu Thúy, trầm giọng nói :

- Dao nhi, chớ có tính nghịch, vào tắm rửa mau!

Đoạn nắm tay Từ Ngọc Nhi trêu mếu thăm hỏi, dẫn trước đi vào sảnh đường chải tóc cho nàng.

Tiểu Thúy cùng bộc phục mang đến nước rửa mặt, chờ Giang Uyển Dao tắm rửa thay quần áo xong, bèn cho nàng biết là đại nương đã đưa Từ Ngọc Nhi đến sảnh đường trước rồi.

Giang Uyển Dao vội vã đến sảnh đường, vừa mới bước lên thềm, đã nghe Lạp Thập hòa thượng ha hả cười to nói :

- Vậy mà cùng đình người cũng nói ra được, chả lẽ hòa thượng này không có đôi chân hay sao?

Đoạn lại trầm giọng nói tiếp :

- Nữ thí chủ hãy phân xử xem, có nên phạt ba hũ to hay không?

Giang Uyển Dao nghe vậy bất giác thâm mực cười, Lạp Thập hòa thượng mà cũng phải nhờ người phân xử ư?

Nàng đi vào sảnh đường, thấy nơi giữa đã có bày một bàn tiệc, bảy tám người đang ngồi quanh, thủ tọa là Thiên Nam Dật Tẩu, bên trái là Lạp Thập hòa thượng, hai người đang nâng cao chung rượu uống ừng ực, vừa nói vừa cười vui vẻ.

Cát Tập Bách ngồi bên dưới Lạp Thập hòa thượng, quay lưng ra cửa, có lẽ đã đói đến phát điên, đang cùng Từ Ngọc Nhi cúi đầu ăn ngấu ngiến.

Bên phải là hai sư đệ của gia gia nàng, danh hiệu Phù Đồ song yến, tuổi khoảng bốn mươi, đang hướng mặt ra ngoài và lại lâu ngày gặp lại, nàng liền chạy nhanh vào gọi :

- Thúc thúc!

Phù Đồ song yến cười ha hả nói :

- Dao nhi, vẫn khỏe chứ?

Giang Uyển Dao đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng bình an vô sự, lòng vui mừng khôn xiết, quên cả trả lời Phù Đồ song yến.

Nàng lúc này toàn thân võ phục đen, đầu chít khăn tím, tuy đơn sơ nhưng xinh đẹp duyên dáng, nhào vào lòng Phù Đồ song yến, tru tréo :

- Vương thúc thúc! Tổng thúc thúc! Vật mà hai vị đã hứa với Dao nhi đâu?

Mọi người thấy vậy, cùng cười ầm lên.

Giang Nghiêu Thần chau mày, cười nạt :

- Dao nhi, không được vô lễ!

Lý Hàn Mai cũng vội quát :

- Thật không biết xấu hổ, đến đây mau!

Giang Uyển Dao bất đắc dĩ, lờ mắt nhìn mọi người, đi đến bên mẫu thân cười thầm.

Lập Thập hòa thượng quái nhăn tron lên, cười to nói :

- Ngươi mà biểu diễn thêm một trò xiếc nữa cho mọi người mở rộng tầm mắt, hòa thượng này sẽ thưởng cho ngươi một món vật quý trước.

Mọi người nghe vậy tưởng là Giang Uyển Dao quả mới luyện được chiêu thức mới lạ gì đó, dĩ nhiên tán thành ngay. Ngay cả Lý Hàn Mai cũng nghĩ là nàng đã vò vĩnh Thiên Nam Dật Tẩu, học được tuyệt chiêu gì đó, ước được biểu diễn cho mọi người xem, bèn giục :

- Dao nhi, hãy biểu diễn cho các vị thúc thúc xem đi và tiện đây nhờ mọi người chỉ điểm thêm cho!

Giang Uyển Dao hai mắt trở to, thừ ra nhìn Lập Thập hòa thượng, nghe mẫu thân giục, lòng càng thêm thắc mắc. Giận dỗi nói :

- Ai biết trò xiếc gì kia chứ? Đại hòa thượng chỉ thích chế nhạo người ta thôi!

Đoạn quay người, liếc mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng mặt đỏ bừng, cúi đầu lặng thinh.

Lập Thập hòa thượng thấy vậy càng thêm khoái trá, ha hả cười nói :

- Tiểu nha đầu, trò xiếc của ngươi thật tuyệt diệu, vị sư đệ này của ta nếu mà không nhờ trò xiếc ấy của ngươi, e rằng đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại nổi. Ngươi hãy thử biểu diễn lại lần nữa, bảo đảm vị sư đệ ngốc nghếch này của ta sẽ lại ngất xỉu ngay, nếu không...

Lập Thập hòa thượng nói đến đó, Từ Ngọc Nhi đã hiểu ra, bất giác phì cười thành tiếng.

Cát Tập Bách cũng bối sau khi hồi tỉnh, Lập Thập hòa thượng đã nói cho chàng biết về quá trình hai nàng đã cứu chàng và Giang Uyển Dao đã dùng miệng nhai thuốc mớm cho chàng. Nên vừa nghe sư thúc chế nhạo, Cát Tập Bách hết sức ngượng ngùng, nếu mặt đất có lỗ, chàng đã chui xuống rồi.

Giang Uyển Dao thấy Từ Ngọc Nhi và Cát Tập Bách có vẻ khác lạ, lại nghe Lập Thập hòa thượng nói ra chuyện cứu tỉnh Cát Tập Bách, nàng mới vỡ lẽ, e thẹn kêu lên một tiếng, nhào vào lòng Lý Hàn Mai phụng phịu nói :

- Dao nhi không chịu đâu, đại hòa thượng hiếp đáp Dao nhi!

Thế là, mọi người lại cười ầm lên.

Thiên Nam Dật Tẩu cũng đã nhận ra lòng quan hoài của Giang Uyển Dao dành cho Cát Tập Bách, khi Cát Tập Bách ngộ hiểm bất tỉnh, hẳn sẽ không chút e ngại mớm thuốc cứu chữa, bị Lập Thập hòa thượng phát hiện nên trêu cợt nàng.

Do đó, khi tiếng cười vừa dứt, Thiên Nam Dật Tẩu liền nói :

- Dao nhi, mắc cỡ gì kia chứ? Ngươi càng sợ mắc cỡ thì hòa thượng càng khoái trá, ngươi hà tất sợ bị y trêu cợt chứ?

Lý Hàn Mai cũng đã hiểu ra, nghe Lập Thập hòa thượng trêu cợt như vậy, bà cũng thấy nực cười và ngượng cho hai trẻ, may là Phù Đồ song yến không

hiểu chuyện gì, cũng cảm thấy yên tâm, bèn trở Lạp Thập hòa thượng nói :

- Lý Hàn Mai này thật chưa từng thấy hòa thượng nào lại già không nên nét như sư huynh, chuyên đi trêu cợt bọn trẻ, chuyện đứng đắn không màng đến, mà lại cứ nói toàn chuyện vớ vẩn chi vậy?

Đoạn quay sang Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, nói tiếp :

- Ngọc Nhi, ngươi hãy cùng Dao tỷ về nhà chính, kéo bọn trẻ các ngươi bị gò bó, bảo Tiểu Thúy làm cho mấy món ăn khác, ăn rồi sớm ngơi nghỉ.

Lạp Thập hòa thượng nghe xong lời nói của Thiên Nam Dật Tẩu, đặc ý đến ông bụng cười vang, lại nghe Lý Hàn Mai nói vậy, ông càng cười to hơn.

Giang Nghiêu Thần vì có sư phụ ngồi trong bàn nên phải luôn thận trọng giữ gìn, đầu dám tùy tiện cười nói, hơn nữa trước nay ông rất tôn trọng Lạp Thập hòa thượng, xem như bậc sư trưởng, đối xử hết sức cung kính. Tuy mắt thấy Giang Uyển Dao ngượng ngùng, cũng chỉ đành thầm tội nghiệp cho nàng chứ không dám lên tiếng.

Cát Tập Bách cùng ăn uống với các vị trưởng bối vốn đã cảm thấy khó chịu, giờ bị sư thúc trêu cợt, càng ngượng ngùng hơn. Khi nghe Lý Hàn Mai bảo hai nàng về nhà chính, chàng liền thừa cơ hội rời bàn ra khỏi sảnh đường.

Giang Uyển Dao tuy rất tức tối, nhưng trước nhiều vị tiền bối thế này, lại có sự hiện diện của vị hôn phu, thật chẳng tiện phát tác, đành nuốt trở vào bụng những lời định mắng Lạp Thập hòa thượng.

Vừa nghe mẫu thân bảo mình về nhà chính, nàng thật như từ tội được ân xá, chẳng chờ Từ Ngọc Nhi đến nắm tay đi, nàng đã chạy nhanh ra khỏi sảnh đường.

Ba trẻ vừa đi khỏi, cục diện trong sảnh đường liền thay đổi, thái độ cợt đùa của Lạp Thập hòa thượng biến mất. Ông ta quay sang Thiên Nam Dật Tẩu, vòng tay cười nói :

- Tiền bối phen này đích thân xuống núi, phải chăng có đại sự gì cần làm? Nếu có cần đến hòa thượng này, chỉ cần một lời nói, dù là núi đao vạc sắt cũng quyết không từ chối.

Thiên Nam Dật Tẩu cười hô hô nói :

- Còn gì khác ngoài chuyện của hòa thượng ngươi nữa, báo hại lão phu phen này phải vượt núi băng sông, giả mà biết ngươi ở đây, lão phu cũng chẳng đến. Cũng may là sự việc đã được giải quyết, lão phu kẻ như đã tròn trách nhiệm đối với sư phụ ngươi rồi!

Giang Nghiêu Thần và Lý Hàn Mai nghe chẳng hiểu gì cả, vừa định hỏi, nhưng Lạp Thập hòa thượng đã tranh trước nói :

- Thịnh tình của tiền bối, hòa thượng này vĩnh viễn ghi lòng tạc dạ, nhưng chẳng hay có phải...

Thiên Nam Dật Tẩu ngắt lời :

- Kể ra vẫn là ngươi khi xưa sát nghiệt quá nặng, đã gây ra sự hiểu lầm không lớn không nhỏ này!

Rồi thì lược thuật về chuyện ông nghe nói Lục Dương Kiếm xuất sơn, dẫn môn nhân đến Ngũ Dương, đánh đuổi hai tiểu độc vật, cứu chữa cho Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao với Từ Ngọc Nhi gặp nguy hiểm trên núi, sau đó nói tiếp :

- Lão phu vì ra khỏi hoang cốc, phát hiện Kim Nhân Thần Ứng của ngươi liệng vòng trên đỉnh Quan Âm sơn rồi bay về phía nam, biết là ngươi hẳn đang ở trong sào huyệt bọn tặc tử ở Nam Thạch Đầu, lúc ở Bạch Vân sơn lão phu đã dò ra nơi ấy, sợ ngươi một mình thế cô, đành cùng Tinh Viên Kim Cang ở lại hoang cốc chờ đợi, chẳng ngờ ngươi đã biết hạ lạc của sư đệ ngươi, lại quay trở về.

Lạp Thập hòa thượng hết sức cảm kích lòng quan hoài của Thiên Nam Dật Tẩu, vội lại chấp tay thi lễ nói :

- Được tiền bối quan hoài, hòa thượng này thật lấy làm xấu hổ, người cứu không được, Thái Sư Đệ còn suýt bị hủy bởi nhất thời khinh suất của hòa thượng này, đã không san bằng được sào huyệt bọn tặc tử, may nhờ tiền bối...

Giang Nghiêu Thần vội đứng lên nói :

- Đại sư đã làm nhân chí nghĩa tận đối với cả nhà Giang Nghiêu Thần này rồi, gia sư lẽ nào không biết, chẳng hạn như Bách nhi, đã được đại sư bao lần cứu giúp, vậy cũng đủ cho Giang mô suốt đời ghi lòng tạc dạ rồi!

Lạp Thập hòa thượng bối rối nói :

- Thôi đi! Thôi đi! Lão gia chớ mĩa mai hòa thượng này nữa, nói một câu khó nghe, tính mạng của hòa thượng này cũng là nhờ cả nhà lão gia cứu về đấy!

Lý Hàn Mai không nên được đứng lên, vòng tay thi lễ với mọi người rồi nói :

- Nói chung là nhà họ Giang đã nhận thịnh tình của các vị, xin thứ cho chúng tôi không dám cảm tạ bằng lời, đại sư cũng không nên khách sáo như vậy, hãy uống thêm vài chung rượu thì hơn.

Lập Thập hòa thượng nghe Lý Hàn Mai nói vậy thật hết sức ngại ngùng, nhưng Thiên Nam Dật Tẩu là bậc tiền bối sư trưởng, đâu dám không tôn kính.

Lúc này đã biết Thiên Nam Dật Tẩu vì mối hiềm khích của mình với Lục Dương Kiếm đã chẳng ngại đích thân xuất sơn, bôn ba khắp nơi, càng khiến ông cảm kích vô vàn, nghiêm túc nói :

- Phen ân nghĩa này của tiền bối, vẫn bối nguyện ghi khắc trong lòng!

Lý Hàn Mai khẽ cười một tiếng, quay sang Thiên Nam Dật Tẩu hỏi :

- Sư công, lão nhân gia chẳng phải đã nói là cần đến Nam Nhạc sao? Tối qua gia phụ còn bảo Mai nhi đến Hành Sơn thỉnh an lão nhân gia đấy! Cũng may là lão nhân gia đã đến đây và còn biết được quý kẻ của bọn tặc đồ mà đề phòng bắt trắc, nếu không, thật chẳng rõ đã loạn đến mức độ nào!

Lập Thập hòa thượng nheo mắt cười nói :

- Cũng là nhờ có một nữ tướng quân như thí chủ chỉ huy tài tình, nên mới giành được thắng lợi!

Thiên Nam Dật Tẩu gật đầu cười nói :

- Đại sư nói rất có lý, lão phu vốn định đến Nam Nhạc xem thử đại hội Trùng Dương có hoãn lại hay không, nhưng đã tình cờ gặp Vương Trinh và Tống Trác hai người đến Ngũ Dương, lão phu đành bảo hai người đến Hành Sơn trước, còn lão phu thì đến đây, đó cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi!

Giang Nghiêu Thần vội đứng lên, cung kính vòng tay nói :

- Sư phụ, lão nhân gia có còn hứng thú đi dự đại hội Trùng Dương nữa không?

Thiên Nam Dật Tẩu khoát tay, bảo Giang Nghiêu Thần ngồi xuống, nói :

- Việc này xem ra càng lúc càng to tát hơn rồi! Hiện nay Song độc Tam tà thấy đều đã xuất sơn, chẳng rõ ai đã rêu rao, nói là Nhất Kiếm Tam Ưng cũng sẽ xuất hiện vào lúc ấy, nên đã khiến không ít hào kiệt võ lâm sinh lòng tham, quyết giành lấy cho bằng được. Lão phu sợ ngay cả Trường Mi đại sư ẩn dật trên Thiên Sơn, Xích Mi thần ni ở Tuyết Sơn và Không Không thiền sư ở Đảo Không Động cũng chẳng thể không ra mặt giữ gìn chính khí và giải cứu kiếp nạn cho giới võ lâm.

Lập Thập hòa thượng bỗng xen lời :

- Gia sư cũng đang bôn ba vì việc ấy, hồi tháng trước đã đến Tuyết Sơn, nghe đâu Xích Mi sư thúc đã đến Thiên Sơn, Không Không thiền sư cũng đã rời Đảo Không Động và Trường Mi tiền bối đã bảo Ngân Vỹ Bát Ca đến Phù Đồ thỉnh mời lão nhân gia trung thu đến Thiên Sơn một chuyến, chả lẽ tiền bối chưa nhận được thiệp mời hay sao?

Thiên Nam Dật Tẩu nhẹ gật đầu :

- Việc ấy chẳng vội!

Đoạn quay sang Phù Đồ song yển hỏi :

- Các người đến Nam Nhạc có gặp đại sư bá các người không?

Truy Phong Yến Từ Vương Trinh vội đứng lên đáp :

- Chúng đồ nhi hôm ấy đến Nam Nhạc, yết kiến đại sư bá, lão nhân gia ấy đã dặn bảo lại với sư tổ là ngày hội có thể sẽ dời lại, Nam Độc Xích Sát Tiên Mễ Linh đã có hồi thiệp xin thay đổi ngày hội. Bắc Độc dĩ nhiên cũng hưởng ứng. Tam tà hẳn cũng không cự tuyệt, khi nào nhận được hồi thiệp sẽ thông tri các vị tiền bối giới hiệp nghĩa. Đồ nhi vì thấy sư tổ quá bận, nên chưa dám bẩm cáo!

Dứt lời, lui đến đứng bên Thiên Nam Dật Tẩu.

Trục Lăng Yến Từ Tống Trác cũng đã đứng lên cùng lúc với Vương Trinh, lúc này tiếp lời :

- Bẩm cáo sư tổ được rõ, đại sư bá lúc lâm biệt, đã bảo đồ nhi bẩm báo, nói là gần đây Thiên Nam kiếm khí rất thịnh, xin sư tổ lưu ý dò la, kéo lọt vào tay bọn tà ma làm hại võ lâm.

Lập Thập hòa thượng với Lý Hàn Mai tự nãy giờ lặng nghe Thiên Nam Dật Tẩu hỏi chuyện đồ tôn, khi nghe Tống Trác nói là kiếm khí xuất hiện ở Thiên Nam, bất giác động tâm, vừa định lên tiếng hỏi.

Thiên Nam Dật Tẩu đã cười nói :

- Đó còn cần y nói sao?

Đoạn đưa mắt nhìn Lập Thập hòa thượng và Lý Hàn Mai, nói tiếp :

- Nếu lão phu không nhìn lầm, lần kiếm khí này sẽ ứng vào hòa thượng ngươì với Hàn Mai, nhưng không phải sở hữu của hai người.

Lạp Tháp hòa thượng và Lý Hàn Mai sững sốt, Giang Nghiêu Thần cũng rất lấy làm lạ, nhưng không tiện nói ra, mọi hai người đều trầm suy tư.

Lạp Tháp hòa thượng đứng lên cười nói :

- Bần tăng đâu có phúc duyên như vậy, và lại trước nay cũng không biết dùng kiếm, có được cũng vô dụng.

Lý Hàn Mai cũng đứng lên nói :

- Gia sư năm rồi cũng có dặn bảo văn bối lưu ý, nói là bốn môn sẽ có người mới nổi lên, nhưng không biết là ứng vào ai.

Thiên Nam Dật Tẩu cười nói :

- Vậy là đúng rồi!

Bỗng ông lái sang chuyện khác nói :

- Hội kỳ đã dời đổi, vậy thì mọi người không cần bận tâm nữa, theo ý lão phu thì Nghiêu Thần hãy lo thanh lý gia vụ, giao cho gia nhân đốc lực quán xuyến, trước Trung Thu lão phu sẽ bảo Tĩnh Viên Kim Cang đến đón. Hàn Mai cũng nên mau về Thiên Sơn, thay sư phụ người trông quản môn hộ, còn mấy đứa trẻ cứ giao cho Lạp Tháp hòa thượng được rồi!

Giang Nghiêu Thần với Lý Hàn Mai đồng thanh đáp :

- Vâng!

Lạp Tháp hòa thượng vội nói :

- Tiền bối điều phái hay lắm, mọi người đi hết, để lại bọn trẻ cho bần tăng, thêm phiền phức là chuyện nhỏ, làm hư hỏng đệ tử của người là chuyện lớn, bần tăng theo gia sư mấy mươi năm chưa từng bị ràng buộc, suốt ngày nổi trôi theo bụi trần, thật không sao vác nổi mấy chiếc túi to này.

Vừa nói vừa lắc đầu, rồi cầm cúi ăn uống, như thể chẳng chút quan tâm.

Lý Hàn Mai nực cười nói :

- Đại hòa thượng chỉ biết lo cho cái bụng của mình, chẳng kể mấy đứa trẻ đều có quan hệ với đại hòa thượng, cho dù không phải đại hòa thượng tự chuốc lấy phiền phức, nội chi vì Nhất Kiếm Tam Ứng, Hàn Mai cũng chẳng sợ đại hòa thượng làm ngơ.

Lạp Tháp hòa thượng trợn mắt, thần nhiên cười nói :

- Nữ thí chủ tuổi đã ngoài bốn mươi, sao lại nói mà không giữ lời? Nữ thí chủ đừng quên là đã hứa với bần tăng đấy!

Lý Hàn Mai phì cười :

- Ai mà nuốt lời, Hàn Mai đã hứa với đại hòa thượng truyền thụ võ công cho Bách nhi, đó là chuyện dễ dàng, bảo đảm chỉ mười ngày nửa tháng là Bách nhi sẽ học được hết tuyệt kỹ của phái Thiên Sơn. Cũng may chúng ta cùng là tông phái thiên môn, chờ Hàn Mai bẩm rõ với sư phụ xong, rồi còn phải đưa y đến Thiên Sơn một chuyến. Nhưng võ học của các vị, Hàn Mai cũng chẳng sợ rồi đây lệnh sư không dốc hết tuyệt học truyền thụ, cũng may là chẳng phải có thể đi được trong hai ba hôm, Hàn Mai sẽ thực hiện lời hứa!

Lạp Tháp hòa thượng hớn hờ cười nói :

- Vậy mới phải chứ! Cái mà bần tăng ăn là thiện duyên đã hóa được, đương nhiên là phải gánh tai cản nạn cho các vị thí chủ, chỉ cần bần tăng đủ khả năng, quyết không hàm hồ!

Thiên Nam Dật Tẩu thấy nhiệt tình của Lạp Tháp hòa thượng đã bị khơi dậy, bèn mỉm cười khích thêm :

- Đại sư quả chẳng hổ là truyền nhân y bát của Phong La Hán, nhưng có điều là mấy đứa trẻ này cũng thật khó đối phó, gánh nặng đã vác lên rồi, muốn bỏ xuống e chẳng dễ dàng, theo lão phu thì...

Nói đến đó, liếc mắt nhìn Lạp Tháp hòa thượng.

Lạp Tháp hòa thượng lẽ nào không hiểu, nhưng một khi đã nổi hứng lên rồi là chuyện tày trời cũng dám nhận lấy, bèn kiên quyết nói :

- Tiền bối hãy yên tâm, bần tăng rất không thích bị người khinh thường, dù hy sinh nửa năm không ra khỏi cửa cũng phải truyền dạy bọn trẻ cho xong, chỉ cần có người cung cấp rượu thịt là được rồi, nữ thí chủ thấy sao?

Lý Hàn Mai cười khẩy :

- Đại sư cứ là không quên được rượu thịt, Lý Hàn Mai này đã bạc đãi đại sư bao giờ? Thật từ xưa đến nay cũng chưa từng thấy hòa thượng nào lại tham ăn háo uống đến vậy!

Ngay khi ấy, hai nam bộc vội vã đi vào, vòng tay thi lễ với mọi người, một trong hai người nói :

- Bẩm lão thái gia, bốn tử thi dưới vực hậu viện, tiền trang và hậu viện cũng có bốn tặc thi, xin cho biết phải xử lý thế nào?

Người béo lùn kia cũng đáp ứng nói :

- Bẩm đại nương, hỏa được trong địa huyết, bọn tặc đồ chỉ nhét... nhét vào một thùng... tiểu nhân lấy vào... đôi chiếc thùng trông khác... nhưng..

Lý Hàn Mai vừa tức mình vừa buồn cười, khẽ quát :

- Ngươi cứ chôn đi được rồi, còn lại nhai gì nữa? Có chuyện sao không đi tìm Tiểu Thúy?

- Vâng, chúng tiểu nhân đã tìm Tiểu Thúy cả buổi trời, nhưng không gặp!

Giang Nghiêu Thần sợ Lý Hàn Mai nổi giận, vội khoát tay nói :

- Thôi được rồi, đi làm mau!

Lập Thập hòa thượng lại trên cột :

- Nữ Bồ Tát vậy kẻ được là lòng dạ từ bi gì chứ? Nữ Bồ Tát giành canh phòng hậu viện, chẳng nghĩ đến bản tăng đã vất vả cả buổi trời, quyết bảo bản tăng canh giữ sảnh đường, ngay cả Tập Bách thương thế vừa mới khỏi cũng bị nữ Bồ Tát điều phái ra tiền viện giữ cầu, thì ra là...

Lý Hàn Mai biết Lập Thập hòa thượng có ý trên cột mình, bực tức ngắt lời :

- Đại sư định bươi móc lỗi của Lý Hàn Mai này chứ gì? Kể ra toàn là cao thủ do đại sư đào tạo cả, bốn tặc thi ở tiền trang và hậu viện đều là sát nghiệt do lệnh đồ gây ra. Còn về Bách nhi, đại sư nói là y thương thế vừa mới khỏi, Hàn Mai thật hối hận không nên phái y canh giữ tiền trang, nhưng y lại can thiệp luôn cả lỗi đi hai bên, động thủ cũng là bốn tử thi. Sư công, theo lão nhân gia thì đó là lỗi của ai?

Lập Thập hòa thượng kinh hãi niệm :

- A Di Đà Phật! Thật là tội lỗi, bản tăng lại phải niệm Vãng Sinh Chú bảy bảy bốn mươi chín ngày nữa rồi!

Thiên Nam Dật Tẩu mỉm cười :

- Thôi, đừng nói nữa, xét cho cùng lỗi là ở lão phu, lẽ ra lão phu không nên nhân từ, đã không hủy diệt sào huyệt bọn tặc đồ ngay lúc ấy, mà chỉ muốn để cho họ mò đến đây, sa vào cạm bẫy, biết khó rút lui, rồi thừa lúc bọn tặc đồ kéo đi hết mới phá hủy sào huyệt chúng, buộc chúng phải rời khỏi Ngự Dương, nào ngờ...

Truy Phong Yến Tử Vương Trinh bỗng nói :

- Sư tổ đã không..

Sực nghĩ đến mình không nên xen lời như vậy, liền vội bỏ dở câu nói.

Lý Hàn Mai cơ hồ cũng lúc lên tiếng với Truy Phong Yến Tử Vương Trinh nói :

- Hàn Mai hoàn toàn làm theo lời dặn bảo của sư công, điều phái gia nhân canh phòng xung quanh và tìm ra cửa vào địa đạo, phái người canh giữ bên trong, dùng thùng trống đánh trống hỏa được do bọn tặc đồ nhét vào, nào ngờ...

Thiên Nam Dật Tẩu liếc nhìn Truy Phong Yến Tử Vương Trinh, lại quay sang Lý Hàn Mai cười nói :

- Ngươi không hề có lỗi, nhưng bọn trẻ đâu biết vậy, hễ gặp tặc đồ là giết, cũng khó trách chúng được, tính ra sát nghiệt do lão phu gây ra còn to lớn hơn!

Truy Phong Yến Tử Vương Trinh đưa mắt nhìn sư đệ Trúc Lăng Yến Tử Tông Trác, ý muốn nói :

- Ngươi nghe chưa, ta đã đoán là hành động của sư tổ, không sai chứ?

Tông Trác chỉ nhẹ gật đầu, thừa nhận là mình đã sai.

Thiên Nam Dật Tẩu thấy vậy cười nói :

- Hai tên nghiệt chủng các ngươi chớ có trộm vui mừng, tưởng là sào huyệt bọn tặc đồ đã bị phá hủy, thầy đều bị thiêu chết, thật ra ngoại trừ ma đầu

Hoàng Ngọc bị Độc Tiểu Ngũ ỉa tay giết chết, hai tên tiểu độc vật khiếp sợ hai người bỏ chạy, chỉ thiêu chết bốn năm tên tiểu lâu la, sát nghiệp ấy phải ghi nợ cho lão phu đây!

Giang Nghiêu Thần thấy sư phụ phen này lại khai sát giới vì chuyện của mình, lòng hết sức áy náy, lúc này thấy Thiên Nam Dật Tẩu có vẻ hối hận, lại càng ái ngại hơn, nghiêm túc nói :

- Sư phụ, lão nhân gia đã vì chuyện của đồ nhi...

Lập Thập hòa thượng biết là Giang Nghiêu Thần lại nổi tính ủy mị, vội ngắt lời :

- Giang lão lại động lòng trắc ẩn nữa rồi, hửn lão gia cũng cho là bọn ác tặc kia không đáng chết, giờ hối hận thì có ích gì chứ?

Lý Hàn Mai thấy càng nói càng thêm rắc rối, cứ thế này không biết đến bao giờ mới hết chuyện, đã vất vả cả ngày trời, cũng nên để cho người già sớm ngơi nghỉ, bèn đứng lên cười nói :

- Sư công, lão nhân gia hãy sớm ngơi nghỉ, Lập Thập đại sư rất là khó đối phó, không nên bận tâm đến y thì hơn.

Thiên Nam Dật Tẩu cười nói :

- Đại sư nói rất đúng, lão phu nào có hối hận gì đâu! Nghiêu Thần, ngươi hãy chuẩn bị, đến lúc lão phu sẽ phái Tinh Viên Kim Cang đến đón, nơi đây đã không thể ở lâu được nữa, Mai nhi hãy lo sớm thu xếp, lão phu còn có việc cần, không thể ở lại đây!

Đoạn quay sang Phù Đồ song yến nói :

- Hai người cũng nên lên đường được rồi!

Rồi liền đứng lên, quay sang Lập Thập hòa thượng cười nói :

- Các việc còn lại xin phiền đại sư lo liệu cho!

Mọi người lần lượt đứng lên cáo từ, Lập Thập hòa thượng theo sau Giang Nghiêu Thần ra ngoài sảnh đường, tiễn chân Thiên Nam Dật Tẩu với Phù Đồ song yến.

Vừa mới quay vào trong sảnh, chỉ thấy một bộc phụ trung niên hơ hải đi vào, thì lễ với Lý Hàn Mai nói :

- Bẩm phu nhân... tiểu thư... Tiểu Thúy với... thầy đều không biết...

Lý Hàn Mai ngạc nhiên quát :

- Ngươi nói gì? Ấp a ập ứng sợ gì kia chứ?

Giang Nghiêu Thần đoán là lại có chuyện xảy ra, vừa định gạn hỏi, nhưng thấy bộc phụ ấy bị Lý Hàn Mai quát nạt, càng sợ đến run rẩy, biết là hỏi cũng không có kết quả, bèn nói :

- Hàn Mai, ngươi hãy vào trong xem thử!

Lập Thập hòa thượng ha hả cười nói :

- Xem gì? Có lẽ bọn trẻ sớm đã đến thung lũng Bạch Vân sơn, đang ở đó chơi trò cút bắt rồi!

Giang Nghiêu Thần cả kinh, thảm nhủ :

- Lập Thập hòa thượng lại giờ trò quái quỷ gì nữa đây? Trong lúc này mà bọn trẻ lại đến Bạch Vân sơn chơi trò cút bắt ư?

Lý Hàn Mai như hiểu ra, bực tức nói :

- Mấy đứa trẻ này cũng thật quá quắt, chỗ nào không đi, lại ban đêm ban hôm mò đến thung lũng làm gì vậy chứ?

Rồi bảo bộc phụ dọn dẹp bàn tiệc, bảo gia nhân mang những đồ vật quý trọng trở về ẩn thất trong sơn động, rồi đến bên Giang Nghiêu Thần nói :

- Phụ thân hãy nghỉ ngơi đi, đã hơn hai năm rồi, đêm nay phải ngủ một giấc thoải mái mới được!

Lập Thập hòa thượng đi đến bên bàn, cầm lấy nửa ấm rượu còn lại, đưa lên miệng uống ừng ực.

Giang Nghiêu Thần gật đầu, nhưng vẫn ngồi yên trên ghế, nhắm mắt cúi đầu, như suy nghĩ điều gì đó.

Lý Hàn Mai thấy vậy rất ngạc nhiên, Lập Thập hòa thượng đã đi đến khế nói :

- Nữ thí chủ, bây giờ không phải lúc hâu hạ cha chồng, ông ấy không việc gì đâu, chính hòa thượng này muốn cho ông ấy ngủ một giấc thật ngon, nữ thí chủ hãy bảo gia nhân đưa ông ấy về phòng, bọn này phải đi đây!

Lý Hàn Mai vốn tưởng là bốn trẻ đã theo lời dặn bảo của mình tới qua, với Uyển Dao và Tiểu Thúy, cùng Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi ra hậu son luyện kiếm, nhất thời nổi hứng đã đến thung lũng Bạch Vân sơn, trong lòng chỉ trách bọn trẻ ham chơi chứ không nghĩ gì khác.

Đến khi nghe Lạp Thập hòa thượng đã điểm huyết ngũ của Giang lão, hiển nhiên là không muốn ông dự vào việc này, biết là tình hình gay go, bất giác đứng thừ ra, không biết làm sao cho phải.

Lạp Thập hòa thượng thấy vậy, bực tức nói :

- Nữ thí chủ bị trúng tà hay là giả vờ không nghe? Còn chưa mau đi thu xếp, muốn hòa thượng này khiêng đi hay sao?

Rồi thì đặt mạnh ấm rượu lên bàn, tung mình vọt qua cửa sổ ra ngoài.

Lý Hàn Mai biết hòa thượng tuy tính hay cợt đùa, nhưng gặp chuyện không bao giờ hăm hồ, đoán chắc sự việc ắt không đơn giản, vội bảo gia nhân khiêng Giang lão về phòng, nhanh chóng thu xếp, bố trí canh phòng, rồi đuổi theo sau Lạp Thập hòa thượng ngay.

Hãy nói về Cát Tập Bách ra khỏi đại sảnh, chàng đi thẳng vào khu nhà chính, nhưng chàng mới đến đây chỉ là một ngày hai đêm, chưa quen đường thuộc lối, muốn trở về gian thư phòng đã giao cho chàng làm phòng ngủ thật chẳng phải dễ dàng.

Bên ngoài tuy đèn đóm sáng tỏ, nhưng đi mãi vẫn không ra khỏi được khu nhà này và cũng chẳng thấy một bộc phụ hay gia nhân, lòng hết sức bực tức.

Lúc này Cát Tập Bách đã cách đại sảnh rất xa, đang ở trong một vườn hoa nằm phía sau dãy nhà ngang, đưa mắt nhìn quanh, thấy bầu trời trong xanh, sao đêm giăng bủa, vàng trắng non treo cao giữa trời, nhận định mình đang ở hướng Tây bắc, trước mắt là một bức tường rào cao chỉ chừng bốn trượng, đương nhiên không ngăn nổi chàng phi thân vượt qua, thẳm nhủ :

- Lúc này đã nửa đêm, đến thung lũng ấy có lẽ vừa đúng giờ Tý, nhưng không có Ngọc muội đi cùng, đối phương có hoài nghi mình không dám dẫn theo đồng bọn hay không?

Suy nghĩ một hồi, chàng lăm bẫm :

- Thôi thì cứ một mình phó ước, công lực của mình lúc này đã gia tăng, đối phó với hai tiểu tử ấy hẳn cũng không đến nỗi bại. Ngọc muội đã muốn theo sư thúc đến Liên Hoa phong học luyện võ công, thôi thì hãy để nàng ở bên sư thúc, kéo sư thúc ra đi lại tìm không gặp, chẳng lẽ mình cũng đã quyết ý xông pha giang hồ, không định nổi bỏ đi là xong, khỏi hại mình hại người.

Chàng vốn đã không mấy thích ở lại Thái Sử Đệ sống trong vinh hoa phú quý, nghĩ mình mang theo một quyền kiếm phổ và Liên Tông bí kíp mà sư phụ đã tặng cho lúc hạ sơn, đến nay chưa từng học luyện, cũng lắm nếu bại sẽ chạy lên đỉnh núi đã động thủ với Bát Trảo Dạ Kiều hôm nay, tìm một hang động ẩn nấp, lấy kiếm phổ và bí kíp ra luyện mấy tháng, vậy cũng tốt cho bản thân.

Chàng đang nghĩ miên man, bỗng nghe tiếng bước chân từ sau gian phòng bên phải vọng ra, sợ lại là Giang Uyển Dao theo dõi, tới qua chàng đã ném trái tính ngang bướng của nàng rồi, vội lách người nấp vào dưới mái hiên, lẳng lặng quan sát động tĩnh.

Chỉ thấy người ấy nhìn quanh quất như đang tìm kiếm gì đó, vẻ hồi hã ấy khiến Cát Tập Bách rất lấy làm lạ, chú mắt nhìn kỹ, bất giác vui mừng khôn xiết.

Thì ra người ấy là Từ Ngọc Nhi, chỉ thấy nàng hồi hã đi qua sân vườn, đến gần tường rào, vừa định phi thân ra ngoài.

Cát Tập Bách vội hiện thân, khẽ cất tiếng gọi :

- Ngọc muội, khoan đã!

Đoạn liền tung mình lướt đến, hạ xuống phía sau Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi nghe tiếng giật mình, vội quay người lách tránh, nhìn rõ là Cát Tập Bách, mới yên tâm trách móc :

- Bách ca thật là, làm người ta giật mình, tưởng đâu là bị Tiểu Thúy phát giác đuổi theo đấy chứ!

Cát Tập Bách mỉm cười :

- Ngu ca cũng bị Ngọc muội làm cho giật mình vậy! Sao Ngọc muội không ngủ, đến đây chi vậy?

Từ Ngọc Nhi biết là chàng có ý hỏi, chẳng thèm trả lời, tung mình vượt qua tường rào, thân pháp nhanh khôn tả.

Cát Tập Bách theo sau phi thân qua tường rào, đưa mắt nhìn, thấy chính là con đường đã theo Giang lão trở về lúc ban ngày. Lúc ấy Giang lão có cho chàng biết, con đường này vòng qua sau nhà, dẫn đến Bạch Vân sơn, có điều là xa hơn sáu bảy dặm, nhưng thẳng đường và rất kín đáo.

Cát Tập Bách mừng rỡ, liền ngoắc tay với Từ Ngọc Nhi đang đứng bên đường, bảo nàng theo mình đi ngay.

Từ Ngọc Nhi tiến tới hai bước hỏi :

- Bách ca biết đường không? Phương hướng đâu có đúng?

Cát Tập Bách bèn thuật lại lời nói của Giang lão, rồi hỏi :

- Ngọc muội sao mà ra được vậy?

Từ Ngọc Nhi cười khúc khích :

- Tiểu muội nói dối với họ là cần đi ngoài, nhưng Tiểu Thúy như là biết chúng ta đêm nay phải đi phó ước, cứ bám theo sau tiểu muội, cũng may là Dao tỷ đã báo y đi, tiểu muội liền lên ra ngoài, tìm kiếm Bách ca khắp nơi.

Cát Tập Bách lấy làm lạ hỏi :

- Ngọc muội sao biết ngu ca ở đây vậy?

Từ Ngọc Nhi cười đáp :

- Sao lại không biết? Bách ca chẳng phải đã rời khỏi đại sảnh trước tiểu muội với Dao tỷ là gì? Nhưng tiểu muội chẳng thấy Bách ca đâu, Dao tỷ liền bảo Tiểu Thúy đến sơn động ở phía sau và thư phòng nhà chính tìm Bách ca, nhưng đều không thấy, Dao tỷ đã lo đến cuống cả lên rồi đấy!

Nói đến đó, nàng cố ý ngưng lời, ngoảnh lại nhìn Cát Tập Bách mỉm cười.

Cát Tập Bách không lưu ý đến lời trên cột của Từ Ngọc Nhi, sốt ruột hỏi :

- Vậy Ngọc muội sao mà gạt được họ vậy?

Từ Ngọc Nhi thấy Cát Tập Bách càng đi vàng hoang vu, lúc này đã đến một bờ núi, nàng dừng lại do dự nói :

- Sao lại đến đây thế này? Không lầm đường đấy chứ?

Cát Tập Bách mỉm cười :

- Không đâu, đây là đường tắt, cứ yên tâm mà đi! À này, sao Ngọc muội lại ra được vậy?

Từ Ngọc Nhi giả tăng khinh công đi tiếp, mỉm cười nói :

- Tiểu muội biết hẳn là Bách ca đi phó ước ở Bạch Vân sơn, hết sức căm tức Bách ca đã không báo cho biết, bỏ đi một mình, lúc ấy tiểu muội cũng rất lo lắng, nhưng lại không thể để cho Dao tỷ với Tiểu Thúy biết, đành nói hẳn là Bách ca không biết đường, đi lầm vào nhà người khác, quả nhiên họ đã tin.

Cát Tập Bách phì cười :

- Ngọc muội đã đoán đúng, ngu ca lần mò cả buổi trời mới đến sân vườn ấy!

- Vậy mà Bách ca còn nói ra được, ai bảo Bách ca đi nhanh thế kia? Thừa lúc Dao tỷ và Tiểu Thúy tìm kiếm Bách ca, tiểu muội đã viện cớ đi ngoài, nhờ một bộc phụ dẫn đến hậu viện, rồi men theo sân vườn mò đến chỗ Bách ca, lại sợ bị Dao tỷ với Tiểu Thúy phát hiện, mới vội định vượt tường ra ngoài.

- Vậy thì Ngọc muội mạo hiểm quá, nếu không gặp ngu ca, Ngọc muội một mình rời khỏi Thái Sử Đệ, định đi đâu kia chứ?

Từ Ngọc Nhi hất hàm :

- Vậy chứ Bách ca thì sao? Cả binh khí cũng không mang theo, lại tay không đi phó ước, chẳng phải càng mạo hiểm hơn sao?

Cát Tập Bách giờ mới nghĩ đến Kim Ty Tỏa Long tiên đã bị thất lạc lúc rơi xuống núi, hoảng kinh dừng lại nói :

- Làm sao bây giờ? Kim Ty Tỏa Long tiên của thẩm nương đã bị ngu ca đánh mất rồi!

- Tiểu muội nói là Bách ca câu thả, không sai chứ?

Từ Ngọc Nhi từ bên lưng rút Kim Ty Tỏa Long tiên ra, đưa cho Cát Tập Bách, nói tiếp :

- Cầm lấy, đừng để cho mất thật đấy!

Cát Tập Bách mừng rỡ :

- Ô! Ngọc muội đã nhặt được ư?

Đón lấy Tòa Long tiên thất vào lưng, không chờ Từ Ngọc Nhi trả lời, vội nói tiếp :

- Đây là binh khí của thâm nương, sao ngu ca đánh mất được, lần trước là vì Dao muối tạm mượn sử dụng đó thôi!

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, vì là đường tắt nên lát sau đã cách xa Quan Âm sơn đến mấy dặm, quay nhìn từ xa, dưới ánh trăng chỉ thấy đường núi ấy giống hệt như một chiếc thang mây.

Từ Ngọc Nhi nhớ lại chuyện bị thiếu niên kia bốn cột trên đường núi tới qua, lòng lại bùng lửa giận, nghiêng răng hừ một tiếng khê, thật ước gì lập tức tìm gặp hai thiếu niên kia, đánh một trận cho hả giận, nàng bắt giác phóng đi nhanh hơn.

Cát Tập Bách theo sau Từ Ngọc Nhi, bỗng thấy nàng phóng đi nhanh hơn, ngỡ là nàng sợ không kịp giờ hẹn, thầm nhủ :

- Nha đầu này thật nóng nảy, không chịu nghĩ cách ứng phó trước, lại đi vội đi vàng thế này. Theo nhận định tới qua, công lực của tiểu tử ấy chẳng kém hơn mình, để xem người ứng phó thế nào cho biết?

Nhìn lại tốc độ khinh công của nàng, Cát Tập Bách bắt giác kinh ngạc thầm nói :

- Sao chỉ một đêm mà công lực của Ngọc muối đã tăng tiến nhiều thế này? Chẳng lẽ cũng được uống kỳ dược gì hay sao?

Cát Tập Bách nào biết Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi vì điều trị độc thương cho chàng đã uống Phục Linh Dịch và Bảo Mệnh đơn, vốn trước đó Lạp Tháp hòa thượng đã truyền A Già Đà Công cho Từ Ngọc Nhi, khi cứu nàng mang về ẩn thất, Lý Hàn Mai lại với Hồn Nguyên công của Thiên Tông giúp nàng hành công quá huyệt, rồi sau lại được uống linh dược, nên công lực của nàng lúc này đã gia tăng không chỉ gấp bội.

Khinh công của Từ Ngọc Nhi lúc này đã có thể theo kịp hòa hầu của Cát Tập Bách trước đây, chỉ cần học thêm thân pháp là càng nhanh nhẹn hơn, nhưng vì nàng đang khi tức giận, bước chân rất là nặng nề.

Cát Tập Bách dĩ nhiên nhận thấy, vội gia tăng cước lực, vượt lên hai bước, khê nói :

- Ngọc muối không nên vậy, sẽ kiệt sức đấy!

Từ Ngọc Nhi không thèm đếm xỉa đến, càng phóng đi nhanh hơn, mắt thấy đã sắp đến khoảng đất bằng dưới chân Bạch Vân sơn.

Cát Tập Bách đành tung mình vượt qua trên đầu Từ Ngọc Nhi, hạ xuống trong một lùm cây thưa bên lề đường, trầm giọng quát :

- Ngọc muối, đứng lại!

Vừa dứt tiếng, bỗng nghe tiếng cười lạnh lạnh của nữ nhân từ trong lùm cây vọng ra.

Hai người giật mình sững sốt, Từ Ngọc Nhi vội dừng chân, tung mình lui ra sau năm thước, Cát Tập Bách điểm chân trên một nhánh cây, tung lên cao năm trượng, ở trên không quát :

- Nếu là bằng hữu hãy hiện thân lộ diện, hà tất thậm thà thậm thụt, giấu đầu rụt đuôi!

Dứt lời, người đã lộn một vòng trên không, hạ xuống trên một tảng đá nhon bên kia lùm cây.

Từ Ngọc Nhi cũng cùng lúc tung mình lui đến đứng bên cạnh Cát Tập Bách, tiếp lời mắng :

- Đã có gan ước hẹn, sao lại chặn đường đột kích, kẻ được là anh hùng gì chứ?

Dứt lời, lại là một chuỗi cười lạnh lỏ, cũng chói tai như tiếng cười tới qua, nhưng dường như không phải là thiếu niên đã bốn cột nàng.

Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi hết sức kinh ngạc, lại định cất tiếng quát hỏi, đã thấy hai thiếu nữ từ trong lùm cây đi ra, mắt chăm chăm nhìn huynh muội hai người.

Bời đời bên bách nhau chỉ hơn trượng và lại đối diện với ánh trăng nên trông thấy rất rõ ràng, hai thiếu nữ ấy tuổi chỉ chừng mười lăm mười sáu, dáng người cao thấp tương đương với hai thiếu niên tới qua, diện mạo cũng hao hao, nhưng nhìn kỹ thì có phần yếu điệu hơn.

Hai nàng toàn thân y phục trắng như tuyết, phối hợp với nhan sắc kiều diễm, đứng dưới ánh trăng thật chẳng khác nào tiên nữ hạ phàm.

Chỉ thấy hai nàng nhìn nhau mỉm cười, thiếu nữ bên phải cao gầy hơn cất tiếng nói :

- Hai người là ai? Đêm khuya thế này đến đây để làm gì? Khai thật ra mau!

Cát Tập Bách đứng trước hai thiếu nữ diễm kiều này, lòng đã xao động dữ dội, rồi ánh mắt chứa chan tình tứ quét nhìn chàng, và lại nghe tiếng nói lạnh lỏ như chim oanh, lòng càng lâng lâng ngây ngất, bắt giác đứng thừ ra tại chỗ.

Từ Ngọc Nhi cũng tâm thần chói với, thầm nhủ :

- Sao lại là hai cô nương thế này? Rõ ràng tối qua đã gặp là hai thiếu niên, họ còn nói là Lục Dương Kiếm có dẫn theo hai nữ đồ song sinh, hẳn không phải hai người này chứ? Vậy thì hà tất vô vĩnh, biết rõ mà còn hỏi? Trông hai ả này mảy mắt lẳng lơ, chắc hẳn không phải người tốt, mình là con gái mà còn mê mẩn tâm thần, Bách ca thì sao?

Nghĩ đến đó, nàng liếc nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng đang ngậy ra nhìn đôi phương, vội vung tay vỗ vào Bách Hội huyết của chàng và quát :

- Bách ca điên rồi hả?

Rồi nắm lấy vai chàng, lay mạnh hai cái.

Cát Tập Bách bình tĩnh, biết mình nhất thời không kiềm giữ được, suýt tẩu hỏa nhập ma, nếu không nhờ Ngọc muội ở bên cạnh, một vì nàng là gái, hai vì nàng còn nhỏ tuổi, tâm hồn trong sạch, dâm tà bất nhiễm, thấy mình thần thái khác lạ, đã kịp thời quát tỉnh, nếu không hậu quả thật tệ hại.

Cát Tập Bách vừa tỉnh ngộ, vội liền thu gọn tâm thần, xua đi tạp niệm, điều tức nội thị, lập tức tâm thần trong sáng.

Thiếu nữ ấy đang mừng thầm nghĩ :

- Hai người này đúng là chim non mới rời tổ, thuần dương đồng thân, nhưng sư phụ rõ ràng nói là hai thư sinh thiếu niên, sao lại biến thành một nam một nữ thế này? Có lẽ họ đã biết dụng ý của mình, cải trang đánh lừa ư?

Thế nên, y thị bèn tiến tới một bước, rướn cao ngực, rung động đôi nhũ hoa, gơ tay lên toan ôm lấy Từ Ngọc Nhi, dịu giọng nói :

- Công tử, sao không trả lời tiểu nữ?

Từ Ngọc Nhi lệ làng xoay người, vòng đến sau lưng Cát Tập Bách, đẩy chàng sang bên hai ba bước.

Thiếu nữ khác cũng cùng lúc tiến đến trước mặt Cát Tập Bách, tin chắc có thể đắc thủ, nào ngờ Từ Ngọc Nhi không bị động lòng, chẳng những tránh khỏi vòng tay của đồng bọn, mà còn xô Cát Tập Bách ra, khiến hai người ôm chầm lấy nhau.

Từ Ngọc Nhi thấy vậy vỗ tay cười to, đứng ở xa làm mặt xấu nói :

- Đàn bà con gái gì mà gặp đàn ông là xáp tới ôm, thật không biết xấu hổ!

Hai thiếu nữ bị thất thố, thẹn quá hóa giận, ả cao gầy trừng mắt quát :

- Tiểu tử, rượu mời không uống, lại uống rượu phạt, đừng tưởng người khôn lanh là có thể thoát khỏi tay Thanh Từ Nhị Vân này!

Rồi thì hai tay áo phất nhẹ, ra thế định lao bổ vào Từ Ngọc Nhi.

Thiếu nữ béo lùn hơn vội ôm lấy ả khề nói :

- Đừng làm cho cừu non khiếp sợ bỏ chạy chứ!

Đoạn quay người nhoèn miệng cười, dịu giọng nói :

- Công tử đừng sợ, Thanh tỷ chỉ đùa thôi! Hãy nhìn xem, trăng đã lặn, đêm đã khuya, ở chốn núi hoang gió buốt này có gì mà vui? Tệ xá ở ngay lưng núi cách đây không xa, nếu công tử có hứng thú, sao không cùng tỷ muội chúng tôi đến hàn xá đàm đạo một phen, cùng là giang hồ nhi nữ với nhau, gặp nhau cũng là hữu duyên.

Trong khi nói, đã ồng ẹo bước tới, đến gần bên Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi năm nay chỉ mới mười ba tuổi, trước nay luôn theo bên mẫu thân Lý Ngọc Phụng, rất ít khi bước chân ra khỏi nhà, đâu từng thấy thái độ lẳng lơ vô sỉ thế này, mắt nhìn đôi phương khiêu gọi mình, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cát Tập Bách lúc này đã khí định thần nhân, sắc tướng bất xâm, thấy hai thiếu nữ tiến đến gần, liền quát :

- Đứng lại, đã có hẹn từ trước, bọn ta ứng hẹn đến đây dĩ nhiên là chẳng sợ, hà tất giữa đường giở trò quái quỷ thế này? Thăng thần mà nói, bốn thiếu gia

dù hy sinh tính mạng cũng phải quyết một phen cao thấp với các người, còn như các người sợ không giữ nổi sào huyết hay nóng lòng muốn động thủ tại đây thì cứ nói thẳng ra, bốn thiếu gia sẵn sàng tất. Còn như thái độ là lời của các người hiện giờ, chả lẽ đó là phép tắc đón tiếp bằng hữu hay sao?

Trong khi nói, tay trái vịn vai Từ Ngọc Nhi, tay phải đã đặt lên chốt cài của Kim Ty Tỏa Long tiên bên lưng, sẵn sàng xuất thủ.

Hai thiếu nữ nghe Cát Tập Bách nói là “có hẹn từ trước” và “ứng hẹn đến đây”, thắc mắc thăm nhủ :

- Sư phụ đã hẹn với họ gặp nhau đêm nay, sao còn bảo mình đến đây hạ thủ, chả lẽ sợ mình hường trước hay sao?

Bất giác lòng cảm thấy không vui, thiếu nữ được gọi là Thanh tỷ nhoèn miệng cười nói :

- Vị công tử này thật biết điều, hai vị quả nhiên thủ tín, có gan ứng hẹn, lẽ dĩ nhiên chúng tôi đón tiếp từ tể, xin hãy theo tiểu nữ!

Quay lại ngoác tay với thiếu nữ béo lùn, rồi dẫn trước phóng đi vào trong núi.

Cát Tập Bách nắm tay Từ Ngọc Nhi lách tránh vào lề đường, chờ hai thiếu nữ qua khỏi, thoáng ngẫm nghĩ rồi liền dẫn trước phóng đi theo sau.

Từ Ngọc Nhi thấy hai thiếu nữ thần thái khác lạ, lòng vốn đã lo sợ cảnh giác, lại thấy cử chỉ và thân pháp đối phương khác hẳn hai thiếu niên tối qua, lòng càng thêm hoài nghi.

Bởi lòng do dự nên đã chậm một bước, khi ngẩng lên nhìn, Cát Tập Bách đã phóng đi xa đến ba bốn trượng, vội thi triển khinh công đuổi theo.

Cát Tập Bách vừa phóng đi vừa suy tính, không hề chú ý đến tình thế xung quanh. Nhưng Từ Ngọc Nhi thận trọng hơn, phóng đi một hồi đã phát giác chênh lệch phương hướng, đường núi càng lúc càng hiểm trở, khác hẳn tối qua, lòng càng lúc càng nghi hơn, sợ Cát Tập Bách mắc lừa.

Bỗng này sinh một kẻ, già vờ bị vấp ngã, la to :

- Ôi da!

Rồi ngồi xồm trên đất, không đứng lên nữa.

Cát Tập Bách nghe tiếng cả kinh, ngỡ là Từ Ngọc Nhi gặp nạn, vội quay người lại, ba lượt tung mình đã đến bên Từ Ngọc Nhi, hỏi hà hỏi :

- Ngọc muội sao rồi vậy?

Đồng thời cúi xuống đỡ nàng dậy.

Từ Ngọc Nhi thừa cơ kéo Cát Tập Bách đến gần, khẽ nói :

- Chúng ta đã bị lừa rồi! Bách ca hãy nhìn xem!

Đồng thời chỉ tay về phía trước, Cát Tập Bách đưa mắt nhìn, thấy phía trước toàn là núi cao vực thẳm, phương hướng không đúng, giờ mới cảnh giác.

Từ Ngọc Nhi đã đứng lên, kề tai Cát Tập Bách khẽ nói tiếp :

- Tiểu muội thấy hai ả tiện nhân này có vẻ tà môn lắm, tốt hơn...

Từ Ngọc Nhi chưa dứt lời, hai thiếu nữ áo trắng đã quay lại, đi đến trước Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi hỏi :

- Thế nào rồi?

Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi không hẹn cùng lúc xuất thủ, Tiên Thiên Nhất Khí chương và Giáng Ma chương chia nhau bổ vào hai ả.

Thanh Vân khôn lanh hơn Từ Vân, y thị thấy huynh muội hai người đứng sóng vai nhau, đã đề phòng âm mưu của mình bị phát giác, đối phương bất ngờ xuất thủ, sớm đã chuẩn bị ứng biến, không chờ chương phong đối phương ập đến, đã với thế “Kim Lý Đảo Xuyên Ba” tung mình lùi nhanh ra sau.

Chỉ trên vai bị chương kinh của Cát Tập Bách quét trúng, thoáng cảm thấy ê ẩm, người đã lui ra bốn năm trượng, thoát hiểm.

Từ Vân vì tâm khí cao ngạo và lại quá bất ngờ, bị Từ Ngọc Nhi một chương đánh trúng ngực, cũng may là y thị nội lực thâm hậu và Từ Ngọc Nhi xuất thủ vội vàng, kinh lực chưa đủ, tuy trúng chương nhưng thọ thương không nặng lắm.

Tuy nhiên, y thị cũng bị bật lui hơn trượng, va vào một cây tùng mới đứng vững lại được, cảm thấy đầu óc choáng váng, dựa vào thân cây đứng yên.

Thanh Vân tránh khỏi một chương của Cát Tập Bách, lùi sau hơn trượng, ngồi xuống đất xếp bằng vận công điều tức.

Cát Tập Bách sợ đối phương đào tẩu, liền tung mình đến trước mặt Thanh Vân, một tay giơ lên, vừa định bổ xuống, thấy đối phương xếp bằng ngồi yên, liền dừng tay lại, thăm nhủ :

- Cô gái này cũng thật lạ lùng, đang động thủ sao bỗng nhiên lại ngồi xuống đất bất động, chả lẽ chờ chết hay sao?

Cát Tập Bách đầu sao cũng xuất thân từ danh môn chính phái, quyết chẳng thể hạ độc thủ đối với một người không kháng cự, hơn nữa đối phương lại là một thiếu nữ chưa rõ lai lịch, phải chăng thật sự là kẻ địch, lúc này cũng chưa thể khẳng định.

Vừa rồi lại bị trúng Tiên Thiên Nhất Khí chưởng của mình, có lẽ đã thọ nội thương, đang vận công điều tức, càng khó có thể hạ thủ, nghĩ nếu hai thiếu nữ này đúng là đồ đệ của Lục Dương Kiếm, mặc dù Lục Dương Kiếm có hiềm khích với sư thúc, nhưng Thiên Nam Dật Tẩu lão tiền bối nói là đã thay mặt hóa giải rồi, mình càng không nên vì chuyện nhỏ mà tăng thêm hận thù giữa đôi bên, nên chàng thu hồi chưởng lực ngay.

Cát Tập Bách vốn định nhân cơ hội này tìm hiểu lai lịch và điều thương cho đối phương, nên liền tiến tới một bước, vừa định cất tiếng hỏi, nhưng thấy ánh mắt y thị xanh biếc, giữa mi tâm thoáng hiện một đốm xanh hết sức lôi cuốn, hai má ửng đỏ, môi hé nở nụ cười quyến rũ, từ trong kẽ răng phát ra âm thanh hết sức du dương thánh thót, như tiếng hót chim oanh, như khuê nữ ngâm nga, khiến lòng người lâng lâng ngây ngất, không tự chủ được nhảy múa theo.

Cát Tập Bách tâm thần dần mê loạn, lý trí bắt đầu lung lay, trong khi nụ cười trên môi Thanh Vân càng lúc càng đậm đà, ánh mắt càng lúc càng xanh và sức lôi cuốn càng mãnh liệt hơn, khiến người không sao cưỡng lại nổi.

Đồng thời, trong hơi thở y thị còn có hương thơm như lan như xạ, len vào não, qua Tích Tâm xuống Mệnh Môn, thẳng đến Đan Điền, khiến lửa dục bốc cao, cơ hồ không sao chịu nổi.

Giảng Ma chưởng của Từ Ngọc Nhi là do Lý Ngọc Phụng truyền thụ, và Lý Ngọc Phụng cũng là được thân truyền của Xích Mi thần ni, bất luận công lực hay hòa hậu đều đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh.

Vì Từ Ngọc Nhi chưa nhập môn phái Tuyệt Sơn, trước nay tuân theo lời dạy của mẫu thân, không dám sử dụng bừa bãi, hôm nay tình thế bức bách mới phải dùng đến chiêu thứ ba “Long Tiềm Cửu Uyên” trong Giảng Ma chưởng, chưởng thế nhanh như tia chớp, nhưng đáng tiếc là công lực của Từ Ngọc Nhi chỉ bằng ba bốn phần của mẫu thân và lại xuất thủ vội vàng, tuy trúng đích nhưng chưa thể khiến đối phương trọng thương.

Nàng thấy đối phương trúng chưởng lui vào trong cây tùng thở mạnh và rên rỉ, ngỡ là đã thọ trọng thương, lại thấy Cát Tập Bách đã đuổi theo thiếu nữ kia, nghĩ chắc chắn cũng sẽ đắc thủ, bèn không chịu bỏ qua cơ hội, trong lúc vui mừng, không chút đắn đo tung mình đuổi theo.

Thiếu nữ Từ Vân bởi thọ thương không nặng, vận công điều tức thấy huyết khí thông suốt, biết chưa bị nội thương, bỗng thấy Từ Ngọc Nhi lao đến, lòng căm hận tột cùng, lệ làng thụp người, hai tay vắn vắn vào thân cây, chân phải quét nhanh ra.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Từ Ngọc Nhi đã bị quét trúng cổ chân, ngã lăn ra đất.

Từ Ngọc Nhi bởi thiếu kinh nghiệm, chẳng ngờ đối phương đã thọ thương mà còn có thể xuất thủ, nên bị trúng đòn ngã ra đất, cũng may là đối phương đang thọ thương, công lực giảm đi rất nhiều, người tuy ngã nhưng gân cốt chưa bị tổn thương, khi đứng bật dậy định báo phục thì đối phương đã biến mất, lòng hết sức kinh ngạc thảm nhũ:

- À ta đã thọ thương, một chân quét trúng mình cũng đã không còn sức, sao mà đào tẩu được nhỉ?

Đang khi thắc mắc, bỗng nghe trong rừng có tiếng động khẽ, liền đuổi theo ngay.

Lúc này Thanh Vân hai tay thoáng giờ lên, âm thanh từ miệng phát ra bỗng biến đổi vô thường, lúc như thiếu phụ hoài xuân, lúc như khuê nữ động tình, mặc cho Liễu Hạ Huệ tái thế cũng khó chịu nổi.

Sau cùng, Cát Tập Bách đã mất hết lý trí, bắt đầu nhảy múa theo âm thanh và động tác của Thanh Vân, lúc lúc lại phát ra tiếng cười dâm dăng, hơi thở hào hển.

Lát sau, Cát Tập Bách đã cảm thấy toàn thân nóng rực, thân dưới hết sức khó chịu, lửa dục bốc cao, hai mắt đỏ quạch, tim đập dữ dội, đã sắp điên loạn đến nơi.

Thanh Vân từ từ đứng lên, từng bước dẫn Cát Tập Bách đi ra phía sau tảng đá, đồng thời y thị nhẹ nhàng uốn éo thân người, lần lượt còi y phục ra...

Cát Tập Bách cũng bắt chước theo Thanh Vân, còi y phục ném xuống đất, hai người cách nhau chỉ hai thước, đã đến phía sau tảng đá.

Lúc này Thanh Vân chỉ còn một chiếc áo lót, Cát Tập Bách cũng chỉ còn mỗi chiếc quần đùi, khoảng cách hai người dần rút ngắn, da thịt đã sắp chạm nhau.

Ngay khi ấy, bỗng một tiếng quát vang lên như sấm rền, len thẳng vào đầu óc Cát Tập Bách, khiến chàng rung mình, linh đài liền sáng suốt, như vừa từ trong mơ bừng tỉnh, thấy mình thân thể lồ lộ, đứng trước một thiếu nữ khóa thân, vừa thẹn vừa giận, vội quay người đi, cúi xuống định nhặt lấy y phục mặc vào, bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng đến Đan Điền, sức nóng trong Đan Điền liền tan biến, sự thay đổi đột ngột ấy khiến chàng ngạt thở, ngã sấp xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Thanh Vân vừa nghe tiếng Sư Tử Hống, cảm thấy linh đài chấn động, biết tà pháp của mình đã bị phá, vội nhặt lấy y phục ôm trước ngực, chẳng màng đến sự muội Từ Vân, lần xuống triền núi toan đào tẩu thoát thân.

Y thị phản ứng nhanh, nhưng đối phương càng nhanh hơn, y thị vừa mới nhào xuống đất, chưa kịp lăn đi, Phụng Nhân huyết đã bị điểm trúng, bất tỉnh

nằm yên tại chỗ.

Người ấy chính là Lạp Tháp hòa thượng, ông vừa hiện thân đã vội ngồi xuống bên cạnh Cát Tập Bách, móc ra hai viên thuốc vàng nhét vào miệng chàng, mặc y phục lại cho chàng, rồi đặt chàng ngồi dựa vào tảng đá.

Sau đó mới đi đến bên ma nữ Thanh Vân, ngồi xuống đưa mắt nhìn, niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi đứng lên, đi vội đến bên Cát Tập Bách, thăm mạch chàng một hồi, vừa định lấy mạng ma nữ Thanh Vân, bỗng phát hiện một bóng người từ ven rừng phía sau phóng đến, nhìn kỹ thì ra là Lạp Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai, trong tay bà có cắp một người, và còn có một bóng người theo sau từ xa.

Nhưng ông không hiểu Lý Hàn Mai sao lại cắp theo một người đến đây, và người theo sau là ai, bèn đứng lại dùng Thiên công Thiên Lý Truyền Âm hỏi bà.

Thoáng chốc Lý Hàn Mai đã đến nơi, ném người trong tay xuống đất, hơ hải nói :

- Đại sư, không ổn rồi...

Lạp Tháp hòa thượng ngắt lời :

- Bàn tăng cũng nhận ra rồi! Thật không ngờ nữ dâm ma ấy cũng có mặt ở Ngũ Dương. Thế nào? Phía sau nữ thí chủ cũng là ma nữ ư?

Trong khi nói, đưa mắt nhìn bóng người ở phía sau Lý Hàn Mai, thấy người ấy đã dừng lại dưới chân núi, nhìn quanh quất như đang tìm kiếm gì đó.

Lý Hàn Mai khẽ thở dài :

- Ngọc Nhi đây, y suất nữa đã bị hủy trong tay ma nữ này rồi! Tiểu muội không muốn cho Ngọc Nhi biết chuyện nhờ nhóc của bọn tà ma, đã điểm huyết ma nữ mang vào rừng trả hỏi, nhưng có lẽ Ngọc Nhi không nhận ra tiểu muội, ngỡ là đồng bọn của ma nữ, cứu ma nữ đào tẩu, nên nhất quyết đuổi theo, tiểu muội bất đắc dĩ mới chạy lên đây!

Lạp Tháp hòa thượng cũng hoảng lên, vội hỏi :

- Sao? Chưa gặp Dao nhi ư? Hẳn không đến rồi...

Lý Hàn Mai tiếp lời :

- Tiểu muội đang định bức hỏi ma nữ này đây! Nếu tiểu muội đoán không lầm, Dao nhi với Tiểu Thúy khinh công khá hơn, và lại quen đường thuộc lối, hẳn sẽ vượt trước Ngọc Nhi. Luận về võ công, bọn ma nữ này chắc chắn không phải là đối thủ của bọn trẻ, tiểu muội chỉ sợ bị Hàm Âm Độc Yên của bọn tà ma, thần trí mê loạn, bị bọn tà ma dối gạt dẫn đi thôi!

Lạp Tháp hòa thượng gật đầu :

- Nữ thí chủ cứ tra hỏi, bàn tăng quả thật bất tiện, bàn tăng đến thung lũng kia xem thử trước!

Đoạn cắp lấy Cát Tập Bách, tung mình vượt qua vách đá, phóng xuống bên dưới.

Lạp Tháp hòa thượng người đang trên không, sợ Từ Ngọc Nhi kinh hãi, cất tiếng báo cho nàng biết trước, chân vừa chạm đất, liền đặt Cát Tập Bách xuống khẽ nói :

- Ngọc Nhi, hãy mau cứu tính Tập Bách, rồi dẫn vào trong rừng, ta đi đây chốc lát, sẽ quay lại ngay!

Từ Ngọc Nhi đứng dưới chân núi, đang phân vân không biết nên đi tìm Cát Tập Bách hay đuổi theo kẻ địch, nhưng lại không tìm ra lối đi, lòng nóng như thiêu đốt, bỗng nghe tiếng nói của Lạp Tháp hòa thượng, vui mừng khôn xiết, nhưng khi thấy Cát Tập Bách mê man bất tỉnh, nàng lại hoảng kinh hỏi :

- Sư phụ, Bách ca sao rồi vậy?

Lạp Tháp hòa thượng nạt :

- Đừng hỏi, mau diu y vào trong rừng, vỗ một cái lên huyết Bách Hối là xong, nhớ là tuyệt đối không được rời xa y đấy!

Từ Ngọc Nhi biết Cát Tập Bách hẳn là bị người đã thương huyết đạo, lòng càng thêm tức giận hỏi :

- Sư phụ đã để cho kẻ địch chạy mất ư?

Lạp Tháp hòa thượng thầm cười Từ Ngọc Nhi ngu ngốc, không phân biệt được bạn hay thù, quát :

- Người còn hỏi gì nữa? Đã gây ra tai họa mà không tự biết!

Vừa dứt lời, đã tung mình phóng đi, Từ Ngọc Nhi tức tối công Cát Tập Bách lên, đi vào cánh rừng thưa, theo lời dặn của Lạp Tháp hòa thượng, đặt Cát Tập Bách xuống để chàng ngồi dựa vào một cây to, đặt tay lên huyết Bách Hối của chàng, vận kinh ấn xuống, Cát Tập Bách liền tức thì rừng mình và

tỉnh lại ngay.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, vầng trăng đã lặn xuống non tây, trong rừng càng thêm tối tăm, mắt chớp choạng chỉ thấy một thiếu nữ ngồi cạnh.

Chàng tưởng đó là ma nữ Thanh Vân, thắc mắc thầm nhủ :

- Á này thật quá vô si, đã cảm dỗ mình đến đây làm điều bi ối thế này, cũng may là mình nhờ tiếng rống tỉnh táo lại, chưa bị nguoi làm như nhuốc, nếu không, Cát Tập Bách này sao còn có thể làm người được nữa!

Cát Tập Bách càng nghĩ càng căm hận, vừa định xuất thủ báo phục, bỗng thiếu nữ ngồi bên kinh ngạc hỏi :

- Bách ca làm sao vậy?

Cát Tập Bách lắc mạnh đầu, chú mắt nhìn, mới nhận ra thiếu nữ ngồi bên là nghĩa muội Từ Ngọc Nhi, bất giác mặt nóng bừng, lòng hết sức hổ thẹn, không biết cách nào giấu giếm hành vi của mình khi nãy.

Đang rằng đó là vì trúng phải tà thuật của địch, tâm trí mê loạn mà nên, nhưng sao chàng có thể thẳng thắn nói ra với nghĩa muội, đành ồm ồm nói :

- Ngu ca không sao cả!

Từ Ngọc Nhi tưởng là chàng bị kẻ địch đánh bại, bề mặt không tiện nói ra, bèn dịu giọng an ủi :

- Thôi, bỏ đi, kẻ địch tuy đã đào tẩu, nhưng sư phụ đã đuổi theo, hai ả tiện tỳ ấy hẳn khó có thể đào thoát. Giờ Bách ca cảm thấy vẫn khỏe chứ?

Đoạn đưa tay đến trước trán Cát Tập Bách, định sờ thử xem có sốt hay không, nào ngờ Cát Tập Bách vì bị ma nữ Thanh Vân cảm dỗ, suýt tẩu hỏa nhập ma, như là bị rấn cần, thấy dây thừng cũng giật mình, bàn tay Từ Ngọc Nhi vừa vươn đến trước mặt, chàng bất giác rợn người, theo bản năng nghiêng đầu sang bên tránh khỏi.

Từ Ngọc Nhi hết sức kinh ngạc, cũng bất giác rút tay về, mắt rực tình quang nhìn Cát Tập Bách thăm mắng :

- Bách ca làm cái quái quỷ gì thế này? Tiểu muội đâu có đắc tội với Bách ca, cho dù tiểu muội không theo kịp giúp Bách ca đối địch thì tiểu muội cũng một mình ứng phó, tiểu muội không trách Bách ca, Bách ca lại giận đối tiểu muội ư?

Nàng hết sức tức tối, lại thấy chàng cúi đầu thờ dài, như trong lòng rất đau buồn, không biết phải an ủi thế nào, bất giác nước mắt chảy dài nói :

- Bách ca sao lại...

Cát Tập Bách đang nhớ lại cảnh tượng xấu xa của mình khi nãy, nếu Lạp Thập hòa thượng mà nói cho các nàng biết, mình biết phải làm sao?

Chàng càng nghĩ càng hổ thẹn, đang không biết phải giải thích thế nào với Từ Ngọc Nhi, bỗng nghe tiếng nói của Từ Ngọc Nhi run run thổn thức, ngỡ là nàng đã bị tà thuật của ma nữ hãm hại, vội ngoảnh mặt lại hỏi :

- Ngọc muội khóc ư?

Từ Ngọc Nhi đang bị thương cho thân mình bơ vơ, thân thù chưa báo, mẫu thân xa lìa, ngay cả vị nghĩa huynh duy nhất cũng không cảm thông cho mình, bỗng nghe hỏi vậy, lòng càng xót xa hơn, không sao thốt nên lời, chỉ lặng thinh lắc đầu.

Cát Tập Bách nào biết lòng dạ của đàn bà con gái, thấy nàng không trả lời, ngỡ là mình đã đoán đúng, nhưng lại không tiện vỗ về, sợ càng khiến nàng càng thêm xấu hổ, đành buông tiếng thở dài, nghiêng răng nói :

- Ngọc muội chớ đau buồn, ngu ca đi ngay đây, thề quyết tìm bằng được hai ả ma nữ ấy, báo thù cho Ngọc muội!

Đoạn trùi mền dùng tay áo lau nước mắt cho Từ Ngọc Nhi, rồi lại hỏi :

- Ngọc muội không bị thương chứ?

Từ Ngọc Nhi thật không hiểu nổi vị nghĩa huynh này sao hôm nay lại như vậy, như là kẻ thất hồn lạc phách, mình an ủi thì chàng từ khước, nhưng thấy mình không vui thì lại an ủi vỗ về, khi nghe chàng đòi đi tìm ma nữ báo thù, vội nói :

- Không, sư phụ đã trịnh trọng dặn bảo tiểu muội sau khi cứu tỉnh Bách ca, tuyệt đối không được rời khỏi khu rừng này. Lát nữa lão nhân gia ấy quay lại đây, không thấy chúng ta, hẳn sẽ hốt hoảng đi tìm.

Cát Tập Bách biết Từ Ngọc Nhi không thọ thương, liền yên tâm, nhưng nổi uất ức của mình quyết phải báo phục, bèn nói :

- Vậy Ngọc muội hãy ở đây chờ sư thúc quay lại, ngu huynh đi tìm tiện tỳ ấy tính nợ.

Đoạn liền đứng lên, tung mình phóng đi ra khỏi rừng.

Từ Ngọc Nhi vội đứng lên theo, định kéo giữ chàng lại, nhưng vừa gọi được một tiếng “Bách ca”, Cát Tập Bách đã mất dạng, lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Vừa ra khỏi rừng, Từ Ngọc Nhi đưa mắt nhìn phía trước, bóng người của Cát Tập Bách chỉ còn là một đốm đen, đang phóng đi lên đỉnh núi.

Từ Ngọc Nhi vội thi triển khinh công Thảo Thượng Phi Hành, cảm thấy công lực đã gia tăng gấp bội, lên đến lưng núi, bỗng thấy một bóng đen lượn quanh trên đỉnh đầu, nhận ra chính là con Kim Nhân Thần Ứng của sư phụ đã để lại ở Thái Sư Đệ.

Nàng hết sức mừng rỡ, liền lớn tiếng nói :

- Bách ca, mau xem thần ung trên đầu kia!

Cát Tập Bách đã lên đến đỉnh núi, nghe tiếng biết là Từ Ngọc Nhi đã đuổi theo sau, lại nghe thần ung xuất hiện, liền đứng lại ngược nhìn lên không, quả thấy đúng là Kim nhân thần ung, chàng thầm nhủ :

- Nguy rồi, xem chừng hần đã xảy ra chuyện, thần ung đến cảnh báo đây!

Liền lớn tiếng nói :

- Ngọc muội, nhanh lên!

Từ Ngọc Nhi cất tiếng nói với Cát Tập Bách, chân không hề giảm tốc độ, lúc Cát Tập Bách lên tiếng thúc giục, nàng đã đến bên cạnh chàng, hỏi :

- Thế nào? Thần ung tìm sư phụ phải không?

Cát Tập Bách chưa kịp đáp, bỗng nhìn thấy một tử thi nằm ở phía sau tảng đá, chỗ mà chàng đã bị trúng tà thuật của ma nữ Thanh Vân khi nãy, chú mắt nhìn kỹ, nhận ra chính là á ma nữ Thanh Vân, còn Từ Vân thì chẳng rõ ở đâu.

Từ Ngọc Nhi nhìn kỹ, bất giác bật lên một tiếng sùng sốt, lẩm bẩm :

- Là thật, sao tiện tỳ này lại chết ở đây thế nhỉ?

Cát Tập Bách cười khẩy :

- Đương nhiên là phải có người lấy mạng á ta rồi!

Đoạn giơ tay lên trời ngoắc một cái, thần ung liền xếp cánh lao nhanh xuống, đậu trên một mỏm đá nhọn bên cạnh Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách đưa tay nhẹ vuốt lên lưng thần ung, khẽ nói :

- Ung ca đến cảnh báo phải không?

Con thần ung này lúc bay trên không cũng chẳng thấy có gì ghê gớm, giờ xem nó toàn thân lông vũ màu xám vàng bóng loáng, một đôi kim tinh hỏa nhãn to như miệng ly tỏa sáng khiếp người, chỉ đôi thiết trảo cũng to gấp ba tàn tay người, móng vuốt như móc câu, bầu vá vào đá sâu hơn tấc, đủ thấy sức mạnh kinh người dường nào.

Thần ung nghe Cát Tập Bách hỏi, liền tức thì gật đầu vỗ cánh, ra ý tình thế hết sức khẩn cấp.

Cát Tập Bách ngoắc tay ra hiệu với Từ Ngọc Nhi, đoạn quát :

- Ung ca, xin dẫn đường mau!

Thần ung liền vỗ cánh bay vút lên không, kinh phong cuốn tung cái bụi, lướt nhanh về phía Đông bắc.

Cát Tập Bách vội nắm tay Từ Ngọc Nhi nói :

- Ngọc muội, không chờ sư thúc nữa! Nhanh lên, ngu ca giúp muội một tay!

Từ Ngọc Nhi lắc đầu :

- Không cần đâu, tiểu muội sẽ cố gắng đuổi theo, đi mau!

Rồi chẳng chờ Cát Tập Bách trả lời, liền tức thì thi triển khinh công Thảo Thượng Phi Hành phóng đi như tên bắn, theo hướng bay của Kim Nhân Thần Ứng.

Cát Tập Bách thấy khinh công của Từ Ngọc Nhi tinh tiến thần tốc như vậy, lòng mừng khôn xiết, cũng liền tung mình một cái đã vượt qua mười mấy trượng, theo sát phía sau Từ Ngọc Nhi, chớp mắt đã xuống đến chân núi, phóng đi thẳng về hướng Đông bắc.

Từ Ngọc Nhi cố sức phóng đi, lúc đầu còn dẫn trước một khoảng xa, nhưng sau mười dặm đường thì đã suy kém dần.

Lúc này đường núi gấp ghe, toàn triển dốc đá nhọn, phía trên khoảng ba mươi trượng lại là vách núi thẳng đứng cheo leo, bên dưới là vực sâu thăm thẳm, Từ Ngọc Nhi đến đây đã cảm thấy hai chân bủn rủn, cơ hồ ngã lăn ra đất.

Cát Tập Bách tuy không cảm thấy khó nhọc lắm, nhưng vì bị ma nữ khiêu động chân hỏa, làm tổn thương đến khí chân nguyên thuần dương, thấy Từ Ngọc Nhi dừng lại, liền tung mình đến bên, bất giác cũng cảm thấy kinh khiếp, hơi thở hào hển, đành dừng lại hỏi :

- Thế nào? Ngọc muội đã phát hiện gì vậy?

Từ Ngọc Nhi định thần lại, lắc đầu nói :

- Bách ca, chúng ta qua bằng cách nào đây?

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn, thấy bên kia vực thăm thẳm toàn là vách núi cheo leo, chỗ gần nhất cũng cách hơn mười trượng, bằng vào khinh công của hai huynh muội lúc này thật khó có thể vượt qua nổi.

Thần ung như cũng biết hai người gặp trở ngại, đã đáp xuống trên một ngọn núi nhọn ở phía trái bên kia vực thăm, vỗ cánh kêu la ầm ĩ.

Từ Ngọc Nhi lúc này khí lực đã hồi phục hơn nửa phần, thừa lúc Cát Tập Bách quan sát phía trước, nàng lén dọc theo bờ vực đi vòng sang trái.

Đi được chừng năm trượng, con đường phía trước đã lở sụp, không đi tiếp được nữa, vừa định quay trở về, bỗng phát hiện chỗ sụp xuống chừng tám chín thước có một vật đen to lớn vuron thẳng đến bên kia bờ.

Từ Ngọc Nhi hết sức lấy làm lạ, nhưng vì nhãn lực yếu kém, không sao nhìn rõ đó là vật gì, bèn cất tiếng huýt dài gọi Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách đang vô kế khả thi, bỗng nghe tiếng huýt của Từ Ngọc Nhi, bất giác giật mình, vội tung mình về phía ấy, từ trên không nhìn xuống, thấy Từ Ngọc Nhi bình yên đứng ở bên bờ vực, mới yên tâm hạ xuống sau lưng nàng.

Từ Ngọc Nhi quay lại hớn hờ nói :

- Bách ca hãy nhìn xem, chúng ta chẳng phải có thể từ trên kia đi qua ư?

Cát Tập Bách nhìn theo hướng chỉ của nàng, thấy bên dưới chừng tám thước có một vật đen dài khoảng ba mươi trượng, rộng cỡ mặt bàn, như một chiếc cầu bắc ngang qua vực thăm.

Lúc này thần ung ở bên kia vực như đã chờ đến sốt ruột, không ngừng vỗ cánh thúc giục, khiến Cát Tập Bách càng thêm lóng lóng, bèn quyết định mạo hiểm một phen, quay sang Từ Ngọc Nhi nói :

- Ngọc muội hãy đứng đây chờ chốc lát, để ngu ca thử qua trước xem sao!

Từ Ngọc Nhi dẫu môi phản đối :

- Không, chính tiểu muội đã phát hiện, tiểu muội qua trước mới đúng!

Rồi chẳng màng đến Cát Tập Bách bằng lòng hay không, lập tức tung mình xuống chỗ lở sụp.

Cát Tập Bách vội chộp lấy cổ áo nàng giữ lại, quát :

- Không được vậy!

Rồi vượt qua mặt Từ Ngọc Nhi, đứng cản nàng lại.

Từ Ngọc Nhi vùng vằng :

- Người khác không được, chỉ có Bách ca là được hay sao? Tiểu muội quyết không đồng ý, phải để cho tiểu muội qua trước mới được!

Từ Ngọc Nhi tự biết khinh công và đóm lược mình kém xa Cát Tập Bách, nhưng thấy vật bắc qua vực to rộng vững chắc, tuy không dám khẳng định là đá hay gỗ, nhưng mình thân người nhỏ bé nhẹ nhàng, đi qua hẳn không có vấn đề gì, nên mới tranh trước với Cát Tập Bách.

Nhưng Cát Tập Bách lại nghĩ khác, chàng cho là những vực thăm này tuy nhìn bề ngoài không có gì, trụ đá cũng chịu nổi sức nặng một người, nhưng cảnh ngộ hai hôm nay đã giúp chàng có thêm rất nhiều kinh nghiệm, nghĩ là dưới vực rất có thể có rắn độc hay ác thú, chúng mà người thấy hơi người, hẳn phóng lên ngay, với công lực của Từ Ngọc Nhi hiện giờ, thật khó có thể chống lại nổi.

Hơn nữa, trụ đá này dài gần ba mươi trượng, từ trên cao đổ xuống, biết đâu bị gãy ngang giữa, hiện vì hai đầu chỗ gãy chỏi nhau, tuy chưa rơi xuống vực, nhưng nếu thêm sức nặng một người đè lên, không chịu nổi sụp xuống thì còn sống thể nào được nữa?

Và lại trụ đá lâu ngày mọc đầy rêu xanh, trơn trượt khó đi, vạn nhất sẩy chân rơi xuống là tan xương nát thịt ngay.

Chàng biết Từ Ngọc Nhi tuổi trẻ hiếu thắng, đầu nghĩ sâu xa như vậy, lỡ có bề gì mình biết ăn nói làm sao với sư thúc, với thẩm nương Lý Ngọc Phụng, nên đành nói rõ cho nàng biết và khuyên nàng để cho mình đi qua trước.

Nhưng Từ Ngọc Nhi nhất quyết không chịu, bướng bỉnh nói :

- Bây giờ Bách ca đã nói cho tiểu muội biết những nguy hiểm ấy rồi, tiểu muội sẽ cẩn thận đề phòng, Bách ca hà tất giành qua trước? Hừ! Tiểu muội biết rồi, Bách ca định bỏ mặc tiểu muội ở đây phải không?

Cát Tập Bách nghe nàng nói vậy thật tức muốn lộn gan, nhưng lại không thể nổi đóa với nàng, đành dẫn lòng nói :

- Thôi được, Ngọc muội đã muốn mạo hiểm, ngu ca cũng không tranh giành, nhưng vì sự an toàn, chúng ta nên đi chung thì hơn. Ngọc muội hãy lấy Liên Hoàn sách ra, ngu ca dùng móc câu của Tỏa Long tiên nối với chiếc vòng ở đầu sách. Ngu ca đi trước, dùng Cực Quang châu soi đường cho Ngọc muội, không được đi nhanh, ngu ca đi một bước, Ngọc muội theo một bước, hử Ngọc muội yên tâm chứ?

Đoạn liền cởi Tỏa Long tiên ra, cầm chặt trong tay, rồi lại móc ra một chiếc túi vải treo vào sau lưng, chờ Từ Ngọc Nhi lấy Liên Hoàn sách ra.

Từ Ngọc Nhi biết vị nghĩa huynh này rất thương yêu mình, tình như thủ túc, tuy vẫn không muốn chàng đi trước, nhưng biết tranh cãi cũng vô ích, đành nói :

- Vậy cũng được, nhanh lên!

Từ Ngọc Nhi nhanh chóng từ nơi lưng cởi Thất Tinh Liên Hoàn sách ra, móc chặt chiếc móc ở đầu Tỏa Long tiên vào chiếc vòng ở đầu Liên Hoàn sách.

Xong xuôi, thấy Cát Tập Bách vẫn đứng yên ra chiều do dự, biết là chàng không yên tâm mình đi cùng, bực tức nói :

- Bách ca sao thế này? Người ta đã vâng lời Bách ca rồi, sao còn chưa đi?

Cát Tập Bách chẳng còn cách nào hơn, đành trầm giọng nói :

- Ngọc muội, đây là chuyện mạo hiểm, vạn nhất bên dưới có động tĩnh gì...

Từ Ngọc Nhi bực mình ngắt lời :

- Bách ca là đàn ông con trai, sao mà lười thôi thế này? Hãy xem!

Tay trái xò ra, trong tay đã cầm sẵn một ống Phong Vỹ châm, nói tiếp :

- Đây là gì? Mấy mươi con chó dữ, tiểu muội còn không sợ, Bách ca sợ gì chứ? Bách ca còn chưa chịu đi, tiểu muội đi trước đây!

Từ Ngọc Nhi nói là làm, dứt lời liền tức thì tung mình phóng xuống trụ đá.

Cát Tập Bách vội đưa tay cản, nhưng đã không kịp, vội nói :

- Không được vậy!

Đồng thời cũng tung mình theo sau phóng xuống, vượt qua Từ Ngọc Nhi, hạ xuống trên trụ đá, ngoảnh lại nói :

- Ngọc muội thật là...

Nhưng lại thấy không tiện trách nàng, bèn bỏ dở câu nói.

Từ Ngọc Nhi thăm nực cười, vung Liên Hoàn sách trong tay nói :

- Bách ca có đi hay không? Thần ung đã chờ sốt ruột rồi kìa!

Cát Tập Bách đành bấm bụng nói :

- Hãy coi chừng dưới chân!

Rồi cởi chiếc vải đựng Cực Quang châu treo sau lưng ra, liền tức thì trước mắt bùng sáng, soi rõ mọi vật trong vòng bốn trượng.

Chỉ thấy vực thẳm bên dưới chằng chịt dây leo và cỏ gai, chỗ đặt chân quả nhiên là trụ đá, tuy không có rêu, nhưng lở lĩm không đều, có một số chỗ phủ đầy cành cây khô rất khó đi, bèn ngoảnh lại nói :

- Ngọc muội hãy hết sức cẩn thận, không được đi nhanh, mỗi bước chân phải thử trước rồi hẵng giẫm xuống, và cũng không nên đến quá gần ngu ca!

Từ Ngọc Nhi giục :

- Biết rồi! Đi mau!

Cát Tập Bách đi được khoảng sáu bảy thước, đã cách Từ Ngọc Nhi hơn trượng, bèn dừng lại đứng vững, giật nhẹ Tỏa Long tiên trong tay, ra hiệu cho Từ Ngọc Nhi cất bước.

Từ Ngọc Nhi đang mong Cát Tập Bách đi nhanh, chàng vừa giật Tỏa Long tiên, nàng liền tức thì tung mình, nhẹ nhàng hạ xuống chỗ bước chân đầu tiên của Cát Tập Bách, bật cười khanh khách.

Cát Tập Bách thấy Từ Ngọc Nhi chịu vâng lời đi theo bước chân của mình, cũng yên tâm phần nào, nhưng nghe nàng cười, lại bức mình thâm mắng :

- Tiểu nha đầu thật không biết lợi hại, nguoi cười như vậy, chân khí tàn mác, người nặng đi có thể trượt chân, để xem nguoi còn cười nổi hay không?

Nhưng chàng không nói ra, thận trọng từng bước đi tiếp, bình yên vượt qua hơn nửa phần trụ đá, chỉ còn cách bên kia bờ chừng bảy tám trượng nữa thôi.

Bỗng, một tiếng thét kinh hoàng vang lên, Từ Ngọc Nhi đã biến mất.

Cát Tập Bách cả kinh, vội đề khí hai tay nắm chặt lấy cán tiên, hai chân thì triển Thiên Cân Truy trụ vững, rồi lại định thần nhìn, mới thở phào yên tâm.

Thì ra Từ Ngọc Nhi nóng lòng đi nhanh, sơ suất không nhìn kỹ chỗ đặt chân của Cát Tập Bách, giẫm lên một hòn đá rồi, trượt chân ngã người, cũng may là nàng phản ứng nhanh, lập tức trầm khí chừng người lại, ngồi xuống trên trụ đá.

Cát Tập Bách thấy vậy, vừa bức tức lại vừa nực cười, cất tiếng hỏi :

- Thế nào rồi?

Từ Ngọc Nhi đỏ mặt, đầu môi nói :

- Thế nào ư? Chẳng phải đã theo kịp Bách ca là gì?

Đoạn tay phải chồm nhẹ lên trụ đá, đứng bật dậy giục :

- Đi mau!

Cát Tập Bách lắc đầu cười :

- Không nên hiếu thắng, hãy cẩn thận thì hơn!

Đoạn quay người, cất bước đi tiếp. Phen này Từ Ngọc Nhi không dám khinh suất nữa, hết sức lưu ý từng bước theo sau Cát Tập Bách.

Hai người qua đến bờ bên kia, thở phào một hơi dài, ngược nhìn lên, thấy thần ung lượn quanh và kêu vang trên đầu, rồi bay về phía eo núi.

Hai huynh muội Cát Tập Bách vội tháo tiên và sách ra, thất trở vào lưng, lập tức phóng đi theo hướng bay của thần ung.

Đoạn đường này rất khó đi, toàn đá rồi rất bờ, bước mạnh một chút là lún sâu mấy tấc, còn gian nan hơn là đi trên sa mạc.

Vất vả lắm mới đi đến chỗ tận cùng eo núi, phía trước đã không còn lối đi, dây leo và cỏ gai chằng chịt chắn ngang, thần ung trên đầu đã bay đâu mất, hai người càng thêm nóng lòng sốt ruột.

Bỗng nghe tiếng ầm ầm vang dội trên đầu, như có vật nặng lăn xuống, hai người vội tung mình lùi sau hơn trượng.

Quả thấy một tảng đá to hơn cối xay từ trên đỉnh núi lăn xuống, nhằm ngay chỗ đứng của hai huynh muội. Thần ung lại xuất hiện, lượn quanh và kêu vang trên không, rồi lao nhanh xuống.

Cát Tập Bách giờ mới biết mình đã đi lầm đường, vội vẫy tay ra hiệu với thần ung và hỏi :

- Sao? Quay lại phải không?

Từ Ngọc Nhi trừng mắt nhìn Cát Tập Bách phản nản :

- Bách ca dẫn đường sao thế này? Phải quay lại ư? Thật tức chết đi được!

Cát Tập Bách đành đi trước dẫn đường quay lại eo núi, bỗng thấy thần ung đang đậu trên một tảng đá to ở giữa eo núi và vỗ cánh lia lịa.

Cát Tập Bách nhìn kỹ, thấy tảng đá ấy nằm giữa hai ngọn núi, cao khoảng năm mươi trượng và rộng khoảng năm trượng, vừa vặn che khuất eo núi như một bức bình phong đá, nếu không lưu ý, thật khó có thể phát hiện ra con đường ở phía sau tảng đá ấy.

Cát Tập Bách mừng rỡ, vội ngoắc tay với Từ Ngọc Nhi, rồi liền lách người đi vào phía sau tảng đá.

Từ Ngọc Nhi cũng liền theo sau, quả nhiên là một con đường nằm giữa hai ngọn núi, hai bên vách đá thẳng đứng và bóng râm như do nhân tạo, đường hẹp chỉ đủ một người đi qua, phía trên cây cỏ phủ kín đến mức ánh nắng không lọt qua nổi.

Cũng may sau lưng Cát Tập Bách còn treo viên Cự Quang châu, soi rõ cảnh vật trước mặt, đưa tay nhẹ sờ vào vách đá, cảm thấy ướt sượt, hết sức trơn trượt, nhưng lại không phải nước, đưa ngón tay lên mũi ngửi, một mùi thơm khiến người cảm thấy hết sức dễ chịu.

Từ Ngọc Nhi tính trẻ con bưng đây, vươn tay chộp vào vách đá, quả nhiên tróc ra một lớp màng trắng như tuyết và sền sệt, hết sức lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Bách ca, trên vách đá mọc gì thế này?

Cát Tập Bách cũng bóc lấy một mảng xem kỹ, thì ra là Thạch Nhĩ Nhung, bèn tiện tay bóc lấy mấy nắm nhét vào lòng.

Đoạn đường này chỉ chừng mười mấy trượng đã đến chỗ tận cùng, vắng vắng nghe có tiếng nước chảy, biết phía trước không xa hẳn là có suối nước.

Phía trước hiện ra một ngọn đồi bằng phẳng, rừng trúc lưa thưa, cỏ non xanh mượt, hương hoa thơm ngát theo gió bay đến, khiến lòng lâng lâng ngây ngất.

Cát Tập Bách cất Cự Quang châu vào, ngược lên nhìn, thấy thần ưng bay thẳng vào sâu trong rừng trúc, tiến về phía một khu rừng rậm bên trái, bèn khoát tay ra hiệu với Từ Ngọc Nhi, hai người liền thi triển khinh công đuổi theo.

Thoáng chốc hai người đã vào đến trong rừng, từ xa đã nghe thấy tiếng quát tháo sát phạt, hai người càng thêm sốt ruột, vội thi triển toàn lực khinh công phóng đi về phía ấy.

Qua khỏi rừng, trước mặt là trền đồi, phía dưới là một hạp cốc, tiếng quát tháo từ chỗ cuối bên phải đáy cốc vọng lên.

Cát Tập Bách không chút do dự, dẫn trước phóng đi xuống trền đồi, tiến vào hạp cốc, mấy lượt tung mình đã đến đáy cốc.

Chàng nấp vào sau một tảng đá to, chờ Từ Ngọc Nhi đến, ra hiệu nàng im lặng, rồi thò đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy có tòa trang viện, một dãy ba bốn gian nhà lá, ngoài tường rào ánh đao lấp lánh, một đám đại hán hung dữ đang bao vây một thiếu niên áo đen chửi mắng thậm tệ.

Cát Tập Bách thoáng nhìn đã nhận ra thiếu niên áo đen ấy chính là Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao đang ngồi trong sân vườn, chàng thật không sao hiểu nổi sao hai nàng lại mò đến đây và bọn người này là ai?

Từ Ngọc Nhi nấp sau lưng Cát Tập Bách, thấy Tiểu Thúy với Giang Uyển Dao bị người bao vây trong trang viện, bị chửi mắng mà nhất mực không trả lời, lòng sớm đã tức giận, cũng chẳng chờ Cát Tập Bách cho phép, nàng đã cời Thất Tinh Liên Hoàn sách ra, tung mình với thế “Phi Điều Đầu Lâm” lẳng không lao thẳng vào đám đại hán ấy.

Liên Hoàn sách trong tay quét ra, kèm theo tiếng rít ghê rợn, uy thế như bài sơn đảo hải, mấy đại hán đứng trước thấy đều bị đánh văng binh khí trong tay.

Bọn đại hán cả kinh thét vang, đồ xô thoái lui, đồng thanh quát :

- Hay lắm, lại còn có kẻ mai phục ám toán nữa. Các vị huynh đệ, hãy cùng tiến lên!

Mười mấy đại hán trong tay còn binh khí liền lập tức xông tới, bao vây Từ Ngọc Nhi vào giữa, tập trung tấn công nàng.

Từ Ngọc Nhi bưng lư giận, Thất Tinh Liên Hoàn sách vung động chặt chẽ đến mức gió mưa cũng không lọt vào được, ngăn cản mười mấy món binh khí của đối phương ở ngoài phạm vi nắm thước, giận dữ quát :

- Thật là vô sỉ, cậy đông thủ thắng, cậy lớn hiếp nhỏ, mười mấy người đàn ông mà lại bao vây hai đứa trẻ chửi mắng, kẻ được là anh hùng gì chứ? Không hồn hãy rút khỏi đây mau, nếu không, chó trách bốn cô nương chẳng nương tay.

Bọn đại hán bị Từ Ngọc Nhi áp đảo, lại lùi sau ba bước, hết sức tức giận, nhưng lại chẳng rõ đối phương có phải là kẻ thù địch thật sự hay không.

Xem võ công, hiển nhiên cao hơn tất cả mọi người, nếu một đấu một, phía mình không một ai là địch thủ của người ta, người ta lại nêu luật lệ vô lâm ra, dĩ nhiên không tiện quần công, thế là họ phân vân nhìn nhau, không ai dám tiến tới xuất thủ.

Một đại hán tuổi ngoài bốn mươi có lẽ là thủ lĩnh tiến ra, đứng lại trước mặt Từ Ngọc Nhi, Tam Hoàn đao trong tay đưa lên ngang ngực quát :

- Tiểu nha đầu, người là ai mà cả gan dám can thiệp vào chuyện của Thiết Trường bang? Còn hai người kia là ai? Nếu không nói mau ra, Bang chủ bọn ta mà về đến, bảo đảm người sẽ không còn đường chốn chạy.

Từ Ngọc Nhi lòng hết sức lấy làm lạ, nhưng vẫn giả vờ hăm hăm tức giận, chẳng thèm trả lời đại hán trung niên ấy, chỉ khề cười khúc khích, thu Liên

Hoàn sách về cuộn trong tay, trầm giọng nói :

- Người không cần biết bồn cô nương là ai, bồn cô nương cũng chẳng sợ Bang chủ gì gì của các người. Nếu các người thắng nổi bồn cô nương, bồn cô nương sẽ cho các người biết hai người kia là ai, còn như không thắng nổi thì các người đừng hòng động đến một sợi tóc của người ta, nghe rõ chưa?

Rồi Liên Hoàn sách trong tay vung lên, vạch một vòng tròn trên không, “vút” một tiếng, ngọn Liên Hoàn sách dài hơn tám thước đã trở nên thẳng duỗi, rồi lại vung động, đầu sách vòng trở về, lướt qua trên đỉnh đầu bọn đại hán, lọt vào trong tay trái Từ Ngọc Nhi.

Nàng thi triển ngón chân lực nội gia này, khiến bọn đại hán khiếp sợ đến thuôn mặt ra, lại bắt giặc lùi ra sau hai ba bước.

Từ Ngọc Nhi đang cười thâm, bọn tặc đồ này thật là vô dụng, ngay cả chút công phu này mà cũng không biết, vậy mà cũng dám tác oai tác quái.

Nàng đang đắc ý, bỗng nghe tiếng cười khúc khích vang lên phía sau, bắt giặc ngẩn người, thâm nhủ :

- Hay nhỉ, ta đang giúp các người ứng địch, các người lại nấp phía sau vui cười, phải cho các người biết tay mới được!

Rồi liền quay người, phi thân lên tường rào.

Cát Tập Bách nấp sau tảng đá đang lấy làm thắc mắc, sao bọn đại hán này lại bao vây Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy trong trang viện mà chỉ mắng chửi chứ không động thủ? Bỗng thấy Từ Ngọc Nhi phóng ra, định ngăn cản đã không kịp, thâm trách Từ Ngọc Nhi quá nóng tính, chưa rõ nội tình đã phóng ra.

Chàng biết rõ với võ công của Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy, chắc hẳn không thể bại dưới tay bọn đại hán này, lại có thêm Từ Ngọc Nhi, tất nhiên càng nắm chắc phần thắng. Đồng thời chàng còn nghĩ đến cảnh xấu xa bị ma nữ dụ hoặc của mình khi nãy, lòng hết sức hồ thẹn, trước khi nghĩ ra cách khóa lấp, chàng thật không muốn gặp vị hôn thê, kéo bị gan hỏi không sao trả lời được. Hơn nữa ở chốn hoang vu này bất kỳ lúc nào cũng có thể bị kẻ địch đột kích, tạm thời không nên lộ diện thì hơn.

Chàng quyết định như vậy, bèn rời khỏi chỗ ẩn nấp, định vòng sang bên kia dãy nhà lá, để khi Từ Ngọc Nhi phóng ra khỏi bị kẻ địch chú ý.

Nào ngờ chàng vừa rời khỏi tảng đá, từ bên phải vòng qua, đi được chừng bảy tám trượng, phát hiện trên đồi phía trước có một con mương nằm ngang, trên mặt mương phủ đầy dây gai và cỏ khô, không sao nhìn thấy rõ con mương rộng và sâu bao nhiêu. Ngưng thần lắng nghe, loáng thoáng có tiếng nước chảy, và còn như là chảy rất xiết.

Nhất lòng hiếu kỳ bưng đây, định tiến tới thăm dò cho rõ, bèn dọc theo bờ mương đi xuống triền đồi, đi được mười mấy trượng đã đến cuối triền đồi, bên dưới là một đầm nước rộng hơn mười trượng, hiển nhiên con mương đã dẫn nước từ đầm này đến ngôi nhà lá kia.

Cát Tập Bách thâm nhủ :

- Chẳng lẽ bên trong nhà lá có thủy lao hay sao?

Thế là Cát Tập Bách càng nhận thấy đáng chú ý hơn, nên lại quan sát thật kỹ quanh đầm nước, nhận ra đây là một sơn cốc, đầm nước trước kia là vực thẳm.

Bên phải là một bãi đất bằng, chính là lối đến của mình, bên trái là vách núi bao bọc, phía dưới đen mịt như có một khu rừng thấp.

Đồng thời chàng cũng nhận thấy chỗ nối tiếp giữa con mương với đầm nước chỉ rộng chừng sáu bảy thước, được đắp bằng đất và đá to, tiếp đến là đồi đất, cỏ tranh và dây gai bên trên càng rậm rạp hơn, nên không nhìn thấy rõ cửa vào và nước của con mương rộng bao nhiêu, có thiết bị cửa chắn hay không?

Cát Tập Bách quan sát hồi lâu, định phóng qua bên kia con mương, đi qua đồi, vào trong khu rừng thấp thăm dò.

Nhưng nghĩ lại, ba nàng hỡi còn ở trong vòng vây của đám đại hán kia, mình còn phải theo dõi bảo vệ cho họ, lúc này chưa thể rời xa.

Thế là, chàng lại dọc theo con mương trở lên đồi, cách đỉnh đồi chừng sáu bảy trượng, con mương và cỏ gai đã khuất mắt.

Cát Tập Bách càng lưu tâm hơn, sợ có bất ngờ, nấp vào sau mấy ngọn cây thấp, tiếp tục theo dõi động tĩnh của ngôi nhà lá bên dưới.

Lúc này tình hình trước nhà lá đã đổi khác hẳn. Từ Ngọc Nhi vừa phi thân lên tường rào, Tiểu Thúy đã hạ xuống thêm đá dưới hiên nhà, ôm bụng cười ngặt nghèo, chẳng rõ nàng ta cười gì, bắt giặc cũng bật cười lao xuống.

Ba nàng cười ngớ ngẩn một hồi, cười đến chảy nước mắt mới thôi. Từ Ngọc Nhi dẫu môi hỏi :

- Dao tỷ, hai người thật ra cười gì vậy?

Giang Uyển Dao lại không nén được, buông tiếng cười vang, đưa tay bịt miệng, không sao trả lời được.

Tiểu Thúy cố nén cười nói :

- Ngọc tỷ... đến đây... chi vậy?

Từ Ngọc Nhi ngó người, nhìn quanh nhìn quất một hồi, ấp úng nói :

- Ngọc Nhi... đến giúp hai người kia mà! Sao hai người lại đến đây? Đây là đâu vậy?

Tiểu Thúy lại bật cười :

- Ngọc tỷ với Bách ca chẳng phải đến Bạch Vân sơn phó ước là gì? Sao lại mò đến đây?

Từ Ngọc Nhi đỏ mặt :

- Phải rồi, sao hai người biết?

Tiểu Thúy ra vẻ trịnh trọng cười nói :

- Đương nhiên là phải biết rồi!

Giang Uyển Dao lúc này đã ngưng cười, bỗng hỏi :

- Hai người có gặp người ước hẹn không vậy?

Từ Ngọc Nhi trầm nhủ :

- Có lẽ họ đã trông thấy cả rồi!

Biết là không giấu họ được, đành kể lại hết mọi sự, sau cùng nói :

- Thần ung dẫn Bách ca với Ngọc Nhi đến đây, tưởng là gia sư đang động thủ với kẻ địch, chẳng ngờ Dao tỷ lại ở đây!

Tiểu Thúy cười nói :

- Ngọc tỷ biết vì sao thần ung lại dẫn hai người đến đây không?

Từ Ngọc Nhi lắc đầu, trở mắt nhìn Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao, trầm nhủ :

- Chả lẽ là tiểu quý ngươì giờ trò hay sao?

Giang Uyển Dao làm mặt xấu với Tiểu Thúy, cười nói :

- Hai người không gặp được đối thủ đã ước hẹn, lại khiến bọn này chạy suốt cả nửa đêm trời, còn bị người đuổi đến đây, bắt đắ dĩ mới bảo thần ung tìm hai người đến giải vây, nào ngờ Ngọc muội vừa đến đã gây hấn với người ta. Hãy nhìn xem, họ thật sự đã sợ Ngọc muội rồi đấy!

Đưa tay chỉ bọn đại hán, lại buông tiếng cười to.

Từ Ngọc Nhi ngờ ngác chẳng hiểu gì cả, đưa mắt nhìn bọn đại hán, thấy họ đang tụm vào nhau, người này đẩy người kia, chẳng nghĩ ra được là chuyện gì, đành năn nỉ :

- Dao tỷ, hãy nói cho biết đi, đừng để tiểu muội thắc mắc nữa mà.

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Giang Uyển Dao, như xin ý kiến của nàng. Giang Uyển Dao gật đầu, Tiểu Thúy mới kể rõ mọi sự với Từ Ngọc Nhi.

Thì ra Giang Uyển Dao bảo gia nhân tìm Cát Tập Bách không gặp, hết sức nóng lòng lo, Tiểu Thúy lại không biết đi đâu mất, đến khi tìm gặp Tiểu Thúy hỏi, mới biết Từ Ngọc Nhi cũng đã lên lút bỏ đi theo Cát Tập Bách đến Bạch Vân sơn phó ước, bèn tức giận nói :

- Thảo nào tiểu quý ấy vừa nghe sư công nói đến hai nữ đồ của Lục Dương Kiếm, thần sắc liền khác lạ, lên hỏi thăm lối gần đến Bạch Vân sơn, thì ra là có ước hẹn. Ta phải đi xem cho biết, họ ước hẹn như thế nào!

Giang Uyển Dao hoài nghi Cát Tập Bách hẳn có quan hệ gì đó với nữ đồ của Lục Dương Kiếm, lòng rất tức tối, nhưng Tiểu Thúy không nghĩ vậy, thế là hai người đánh cuộc, quyết định đuổi theo điều tra. Cả hai lập tức thay áo dạ hành, mang theo túi bách bửu đi ngay. Hai người quen đường thuộc lối, khinh công lại cao, chẳng bao lâu đã đến Bạch Vân sơn.

Trong khi ấy, Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi còn chưa tìm ra lối đi, lúc hai người ra khỏi Thái Sử Đệ, Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy đã giao đấu với hai ma nữ.

Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy vừa đến Bạch Vân sơn, tìm khắp nơi không thấy bóng dáng của huynh muội Cát Tập Bách, đoán chắc hai người không quen thuộc đường lối nên chưa đến nơi.

Thế là, hai nàng dùng khăn bịt tóc lại, đứng trên hai tảng đá song song, giả như đang chờ người vậy.

Liền sau đó, hai bên đồi phía sau tảng đá quả nhiên xuất hiện hai bóng người, từng bước tiến đến gần và dùng tay ra hiệu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Giang Uyển Dao thoáng nhìn qua đã nhận ra đó là hai thiếu nữ, lòng ghen bỗng dậy lên, liền vận Hồn Nguyên chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Tiểu Thúy vội dùng khuỷu tay thúc Giang Uyển Dao ngăn cản, đồng thời bắt chước đối phương dùng tay ra hiệu chào hỏi.

Hai người ấy chính là Ý Vân và Ngọa Vân, sư tỷ muội của Thanh Vân và Từ Vân, nữ đồ đắc ý và thân tín của Huyền Âm La Sát Nữ, họ thấy hai thiếu niên đứng trên đá, cũng ngộ nhận là hai thiếu niên mà sư phụ đã ước hẹn hôm qua, và lại thấy dấu tay giống nhau, càng đinh ninh là không lầm lẫn.

Họ nào biết đó là do Tiểu Thúy lanh trí, thấy họ dùng tay trái ra hiệu, bèn dùng tay phải đáp lại, chẳng ngờ lại đứng với dấu hiệu đã giao ước.

Thiếu nữ lớn tuổi hơn là Ý Vân đi đến trước mặt Tiểu Thúy, nhoẻn cười nói :

- Tướng công, phiền hai vị đã chờ lâu! Thiếp là Ý Vân, còn kia là sư muội Ngọa Vân!

Đoạn dựa người vào vai Tiểu Thúy, thi thố yêu thuật quyến rũ.

Tiểu Thúy lòng thầm nực cười, nhưng không dám lên tiếng, sợ bị bại lộ, đưa mắt nhìn thiếu nữ kia, dường như có vẻ e thẹn, nép vào người Giang Uyển Dao, chỉ liếc nhìn Giang Uyển Dao cười khiêu gợi.

Giang Uyển Dao hết sức tức giận, nhất là nghĩ đến hai dams nữ này chính là nhằm đối phó với vị hôn phu, thật muốn một chưởng bỏ chết mới hả dạ.

Tiểu Thúy sợ Giang Uyển Dao không nén nhịn nổi, vội dùng khuỷu tay thúc nhẹ nàng, rồi khoát tay với Ý Vân đứng bên, giả giọng thô lỗ nói :

- Đi!

Nắm lấy tay Giang Uyển Dao, phóng xuống tảng đá, đứng chờ hai ma nữ dẫn đường.

Ý Vân nghe Tiểu Thúy giục, lòng tuy không cam, nhưng quả tình cũng sợ sư phụ chờ lâu sốt ruột sẽ trách mắng, đành dẫn trước bước đi.

Giang Uyển Dao lấy làm lạ, hai dams nữ này đã hẹn với Cát Tập Bách, sao vừa gặp mặt đã tự giới thiệu, ngay cả danh tánh đối phương cũng chưa biết mà đã thực hành lời hẹn hay sao? Xem ra hai dams nữ này hẳn là ở gần đầu đây, mình phải xem thử sào huyệt của chúng là chốn nào mới được.

Thế là, nàng cũng theo sau Tiểu Thúy bước đi. Ngọa Vân đi sau cùng.

Ý Vân có lẽ là nắng hạn gặp mưa, luôn nép sát vào người Tiểu Thúy, đôi mắt dâm đãng luôn nhìn Tiểu Thúy đắm đắm.

Tiểu Thúy bị a nhìn đến hết sức khó chịu, bắt giắc đỏ bừng mặt, càng khiến Ý Vân mê mẩn, thật muốn một phát nuốt chửng gương mặt xinh đẹp ấy.

Tiểu Thúy sớm đã nhận ra hai ma nữ này quyết không phải là đồ đệ của Lục Dương Kiếm và qua hành vi dâm đãng vô sỉ của hai ả, cũng biết chắc không phải hạng người lương thiện.

Thế nên, Tiểu Thúy quyết định thăm dò sự thật, bèn giả vờ ra vẻ thích thú, thỉnh thoảng lại còn cười đáp lại.

Quả nhiên, chiêu này của Tiểu Thúy càng khiến Ý Vân lửa dục bốc cao, toàn thân mềm nhũn ngã vào người Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy chợt động tâm, nghĩ dams nữ này hẳn có mang theo nhiều ám khí hay bừa bới gì đó, sao không nhân lúc a mê mẩn tâm can mà lấy trộm?

Thế là, Tiểu Thúy bèn mạo hiểm vòng tay qua lưng Ý Vân, quả sờ thấy có treo một chiếc túi vải và một ngọn binh khí nhuyễn quán ngang lưng, liền cời túi vải ra trước, trao sang tay kia, bỏ vào túi tiêu của mình, rồi vừa định cời lấy binh khí, Ý Vân bỗng rướn người lên, vòng tay ôm lấy nàng, khiến Tiểu Thúy giật nảy mình, tưởng đã bị đối phương khám phá, vội quay người tránh khỏi vòng tay của Ý Vân, trừng mắt nhìn vào mặt ả, Hồn Nguyên chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Ý Vân cười phá lên, nghiêng đầu nheo mắt nói :

- Tướng công cũng sợ nhột sao?

Lại xấp tới nắm tay Tiểu Thúy, nũng nịu nói :

- Lát nữa cam đoan tướng công sẽ lên tận mây xanh, chiến thuật và chiến pháp của chúng thiếp hoàn toàn căn cứ theo bí quyết trong Tổ Nữ Kinh, tham thấu sự biến hóa của âm dương mà ra, nhưng tướng công chớ quên bỏ thiếp đây!

Tiểu Thúy tuổi còn quá nhỏ, đâu biết gì là Tổ Nữ Kinh, gì là chiến thuật với chiến pháp, còn về “lên tận mây xanh” thì lại càng mù tịt.

Nàng chỉ mừng là hành động của mình chưa bị phát giác, rất tự nhiên gật đầu mỉm cười nói :

- Tại hạ nhất định sẽ không quên lòng tốt của cô nương, nhưng..

Ỗ Vân cả mừng, siết chặt tay Tiểu Thúy ngắt lời :

- Thiết biết rồi! Đừng lo, thiếp có cách giúp tướng công ra vào tự do, tuyệt đối không gặp trở ngại nào. Thôi, sắp đến rồi! Gia sư đã chờ sốt ruột lắm rồi đây!

Đoạn tung mình xuống vực, đi đến bên đầm nước.

Tiểu Thúy nghe ma nữ đề cập đến sư phụ bất giác giật mình, thầm nhủ :

- Sư phụ ả là ai? Sao lại là sư phụ ả chờ mình? Chả lẽ hai ả này chính là nữ đồ của Lục Dương Kiếm mà lại dâm tà vô sỉ vậy sao?

Tiểu Thúy vì bị Ỗ Vân quấy rầy, đường núi lại hẹp, dĩ nhiên nàng đi rất chậm.

Trong khi ấy Ngọa Vân mặt mày ủ dột đi theo sau Giang Uyển Dao, không hề quấy rầy nàng, nên khoảng cách giữa họ rất gần.

Lời nói và cử chỉ của Ỗ Vân và Tiểu Thúy trên đường đi, Giang Uyển Dao đều nghe và nhìn thấy hết, Ngọa Vân hẳn cũng vậy, nhưng ả ta không nói gì cả.

Lúc này Giang Uyển Dao cũng vừa đi sát sau lưng Tiểu Thúy, theo sau Ỗ Vân tung mình xuống vực, đến bên đầm nước, nghe Ỗ Vân nói là sư phụ ả đã chờ sốt ruột, thật như sấm nổ ngang tai, khiến nàng giật nảy mình, thầm nhủ :

- Sư phụ của ả là đàn ông chăng? Vậy khác nào nạp mình vào miệng hổ, tự tìm lấy cái chết hay sao?

Bên thầm cười khẩy, định ra tay hạ sát Ỗ Vân trước, rồi thanh toán Ngọa Vân sau.

Nhưng thấy Tiểu Thúy tuy kinh hãi, nhưng chỉ trong thoáng chốc, rồi vẫn điềm tĩnh như trước, đoạn nhìn Ỗ Vân cười nói :

- Tại hạ cũng đang rất sốt ruột, thật muốn sớm được gặp lệnh sư, để được gần gũi với giai nhân. Cô nương, hãy còn bao xa nữa?

Ỗ Vân sớm đã mê mẩn tâm thần, giờ nghe vậy càng thêm sung sướng, đâu biết tử thần đang đứng ngay trước mặt, nắm tay Tiểu Thúy âu yếm nói :

- Sắp rồi! Tướng công theo thiếp vượt qua đầm nước này, vào trong khu rừng thấp kia là đến. Nhưng phải cẩn thận, lát nữa gia sư mời rượu, nhớ là tuyệt đối không được uống cạn, đó là loại xuân dược cực mạnh, tướng công hãy giả vờ ho, dùng tay bịt miệng, thừa cơ nuốt viên thuốc này vào là sẽ vô sự.

Vừa nói vừa đưa tay định lấy chiếc túi vải bên lưng. Tiểu Thúy biết tình thế đã bức bách, nếu đối phương phát giác túi vải bị mất, sinh lòng ngờ vực, mặc dù mình chẳng sợ, nhưng đã vào đến sào huyệt của họ, khó khỏi không có mai phục cạm bẫy, nếu kinh động thì tình thế thật bất lợi.

Thế nên, Tiểu Thúy lập tức xuất thủ, thừa lúc Ỗ Vân buông tay nàng ra, cúi đầu thò tay phải ra sau tìm chiếc túi vải, hoàn toàn để trống huyệt Đối Khẩu và Môn, hai tay nhanh như chớp điểm ra và quát :

- Ngã ngay!

Chỉ nghe “phịch” một tiếng khê, ma nữ Ỗ Vân chưa kịp rên một tiếng đã ngã xuống bên đầm nước, chết ngay tức khắc.

Giang Uyển Dao thấy Tiểu Thúy ra tay, cũng chẳng chậm trễ, sợ Ngọa Vân từ sau lao tới, vội lách sang phải ba bước, quay phắt lại, song chưởng tung ra.

Nhưng ngược mắt nhìn, chẳng thấy Ngọa Vân đâu cả. Giang Uyển Dao bàng hoàng sửng sốt, nhưng phản ứng cực nhanh, lập tức tung mình lên trên vực.

Tiểu Thúy đắc thủ quay người lại, thấy Giang Uyển Dao phóng lên bờ vực, biết là Ngọa Vân đã đào tẩu, vừa định tung mình đuổi theo.

Đột nhiên, tiếng huyệt vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm đen. Ba bóng người từ trong khu rừng thấp lao ra, phóng đi về hướng nam, Tiểu Thúy bất giác sửng sờ.

Giang Uyển Dao trên bờ vực không tìm thấy Ngọa Vân, rất lấy làm lạ thầm nhủ :

- Trước khi mình phóng xuống vực hãy còn nghe ả đang ở phía sau than vãn thờ dài, sao vừa xuống dưới vực ả đã biến mất thế nhỉ? Mình quyết chẳng tin ả ta biết phép ẩn thân.

Thế là, Giang Uyển Dao liền tìm kiếm xung quanh.

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn ba bóng người phóng đi, đang kinh ngạc đến ngây người ra, bỗng nghe tiếng bước chân vang lên phía sau, ngỡ là Ý Vân hồi tỉnh, vội lách người sang bên, ngoảnh lại nhìn, thì ra là Ngọa Vân đang chậm bước đi đến.

Nàng vừa định quát ngăn, Ngọa Vân đã quỵ sụp xuống, nước mắt chảy dài nói :

- Tỷ tỷ chó vội, tiểu muội có điều cần nói!

Tiểu Thúy nghe đối phương gọi mình là tỷ tỷ, bất giác ngẩn người, thầm nhủ :

- Thật không ngờ tiểu nha đầu này lại ghê gớm như vậy, thì ra y đã sớm nhận ra mình là nữ cải nam trang, nhưng sao không sớm vạch trần, đến bây giờ mới nói ra thế nhỉ?

Tiểu Thúy đang thắc mắc, Ngọa Vân đã nói tiếp :

- Tỷ tỷ hãy yên tâm, tiểu muội cũng là con gái nhà lương thiện, hồi sáu năm trước đã lạc mất người nhà ở Cửu Giang, lọt vào tay ma đầu, bị bức bách học võ công, hành hạ đủ điều, nguyên âm đã bị tà ma lấy mất, tiểu muội căm hận thấu xương, bởi ngày đêm theo hầu bên lão ma, một bước không rời, nên không sao thoát thân được, hôm nay mới có cơ hội này...

Tiểu Thúy đã đoán ra được phần nào, bèn ngắt lời :

- Hãy khoan, trước hết hãy nói ra lão ma là ai? Sào huyết có phải ở gần đây hay không?

Ngọa Vân gật đầu :

- Chính là Huyền Âm La Sát Nữ, một trong Tam tà, ngôi miếu thổ địa trong rừng chính là sào huyết của lão ma ấy, có địa đạo dẫn thẳng đến tịnh xá bên kia đồi, bên trong bày trí hết sức lộng lẫy!

Tiểu Thúy ngẫm nghĩ một hồi, đoạn chồm môi cất tiếng huyết, gọi Giang Uyển Dao đến, sau đó lại hỏi :

- Ngay cả Ý Vân đã chết này, ngươi cũng căm hận phải không?

Ngọa Vân nghiêng răng :

- Tien nữ hận y đến thấu xương, chính y đã lấy mất nguyên âm của tien nữ. Môn đồ của lão ma ở đây kể cả tien nữ chỉ có bốn người, y với Thanh Vân xấu xa nhất, Từ Vân còn đỡ, nên vừa gặp hai vị, tien nữ đã nhận ra là tỷ tỷ, nhưng dâm nữ này lại mê mẩn tâm trí, bị tỷ tỷ đánh lừa. Lúc tỷ tỷ lấy chiếc túi vải, tien nữ nhìn thấy hết, rất lấy làm mừng là ma nữ này đã đến ngày tận số, thật mong tỷ tỷ giết chết y ngay tức khắc!

Giang Uyển Dao nghe tiếng huyết gọi, biết Tiểu Thúy đã phát hiện địch tung, liền phóng trở xuống vực, thấy Ngọa Vân đang quỵ trên đất trần tình với Tiểu Thúy, bèn lặng thinh đứng phía sau nghe, giờ mới hiểu tiểu ma nữ này trên đường đi than vãn thờ dài, thì ra là có tâm sự riêng, nên cất tiếng hỏi :

- Ngươi đã hận thấu xương Ý Vân, vậy sao bọn ta giết chết y, ngươi lại bỏ trốn?

Ngọa Vân ngẩng lên thấy Giang Uyển Dao mặt mày nghiêm nghị, hai mắt tinh quang khiếp người, bất giác rùng mình, run giọng nói :

- Tiểu thư, không phải tien nữ bỏ trốn, mà là sợ lão ma nghe tiếng đến đây, nên định vượt qua đầm nước trước, mở chấn đập ra, cho nước tràn vào dìm chết lão ma nấp trong bí thất dưới đất, rồi hẵng quay lại đây tìm vị tỷ tỷ này.

Giang Uyển Dao nghe Ngọa Vân nói có lý, bèn thôi không hỏi nữa.

Tiểu Thúy bỗng hỏi :

- Ngươi phát hiện ba bóng người từ trong rừng chạy ra, khẳng định là lão ma sư phụ ngươi đã đào tẩu phải không?

Ngọa Vân lòng thầm phục Tiểu Thúy quả thật thông minh, gật đầu nói :

- Tỷ tỷ đoán không sai, lúc lão ma bảo tien nữ với Ý Vân đi đón hai mỹ thiếu niên, đã trịnh trọng căn dặn phải đến trước giờ Tý và về trước giờ Sửu, nói là cường địch sắp đến, quá giờ ấy rất có thể bị phá hủy sào huyết.

Tiểu Thúy hỏi tiếp :

- Ngươi biết cường địch ấy là ai không?

Ngọa Vân lắc đầu :

- Nghe đâu là cao nhân ở Thiên Nam nhưng không đề cập đến danh tánh, nói chung là khác tính lợi hại nhất, lão ma mới nấp trong bí thất, không dám đích thân đi đón rước hai thiếu niên kia.

Giang Uyển Dao không hiểu lão ma sao lại quen với hai thiếu niên anh tuấn và đón về bí thất để làm gì, nên bảo Ngọa Vân nói ra.

Ngọa Vân bèn thẹn thùng kể, thì ra Huyền Âm La Sát Nữ dâm danh truyền khắp đại giang nam bắc, mười lăm năm trước gây án ở vùng Võ Hán, bị giới hiệp nghĩa truy sát, buộc phải trốn tránh khắp nơi, lúc trốn đến Băng Nham ở Bắc Hải, nhặt được một quyển La Sát Bí Kíp, chuyên hấp thụ nguyên âm, chế luyện một thanh Huyền Âm Hắc Sát Kiếm, bèn trở về phương nam, tìm được một động huyệt ở Cửu Liên sơn, triệu tập khoảng ba mươi nhân tình trước kia, đi khắp nơi bắt thiếu nữ từ mười tuổi trở xuống, mang về cho y thị hút âm luyện kiếm.

Bản thân y thị cũng là ngày âm đêm dương, sau giờ Thân thì là nam tính, qua khỏi giờ Sửu lại trở về nữ thanh. Gần đây sau khi luyện thành Hắc Sát Kiếm, y thị đến Ngũ Dương chỉ mới ba hôm.

Bí thất ấy cũng là chỗ hành lạc của y thị, y thị định ở lại Ngũ Dương nửa năm để thỏa mãn nỗi thèm khát sau khi tuyệt dục trong bảy bảy bốn mươi chín tháng luyện kiếm, dùng nhóm Thanh Vân bốn người làm mồi, cảm dỗ đồng nam tráng hán, đồng thời có nhân tình khác giúp y thị dụ dâm và bắt cóc gái tơ.

Mới vừa bắt đầu hôm qua, y thị dẫn Ngọa Vân đi đến thung lũng Bạch Vân sơn, thấy hai thiếu niên anh tuấn và y phục sang trọng từ phía Quan Âm sơn đến, y thị liền bùng lửa dục, vừa định ra tay quyến rũ, nhưng bỗng thấy một lão nhân từ bên kia thung lũng xuất hiện, y thị nói đó chính là Lục Dương Kiếm, rồi vội ẩn nấp ngay.

Nghe hai thiếu niên gọi lão nhân là sư phụ, nói giờ Tý đêm nay có hẹn người tí đầu trong thung lũng, y thị bèn trở về sào huyệt chờ đêm nay hành sự.

Giang Uyển Dao gật gù nói :

- Thì ra là vậy!

Tiểu Thúy lại hỏi :

- Sao lão ma ấy lại biết đêm nay có cao nhân Thiên Nam đến tìm y vậy?

Ngọa Vân giọng căm phẫn đáp :

- Lão ma ấy một khi đã dậy lòng dục là quyết phải đạt mục đích, nên hôm nay mới sáng sớm đã mò đến thung lũng, nấp sau một tảng đá, định dùng La Sát Dâm Hương làm cho hai thiếu niên ấy hôn mê, bắt mang về hành lạc. Nào ngờ trời xui đất khiến, không gặp hai thiếu niên mà lại gặp phải đại đối đầu, bị người ta đánh cho một chương và còn bị một con khi vượn to lớn đuổi theo, suýt nữa ngay cả bí thất cũng bị phát hiện. Lão ma nấp vào miếu thổ địa, từ địa đạo trốn về, đêm nay không dám lộ diện, bảo bốn tỷ muội tiện nữ chia nhau đến thung lũng Bạch Vân sơn và trên ngọn đồi dẫn đến Quan Âm sơn ẩn nấp chờ đợi...

Giang Uyển Dao kinh hãi, vội hỏi :

- Sao? Còn kẻ khác chờ trên đồi nữa ư?

Ngọa Vân gật đầu đáp :

- Chính là hai dâm nữ Thanh Vân và Tử Vân mà tiện nữ vừa kể với tiểu thư!

Tiểu Thúy đang trầm tư mặc tưởng, bỗng hơ hãi nói :

- Nguy rồi! Dao tỷ, Bách ca hẳn là bị mắc lừa rồi!

Giang Uyển Dao ngăn người, nhưng mình không tiện ra mặt, lại không muốn Tiểu Thúy rời khỏi. May thay ngay khi ấy, Kim Nhân Thần Ung bỗng xuất hiện trên không, Giang Uyển Dao mừng rỡ, liền chum miệng huyết vang, thần ung lập tức lao nhanh xuống tảng đá ngay trước mặt ba nàng.

Giang Uyển Dao bảo thần ung đi dẫn Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi đến đây, lúc đầu thần ung lắc đầu không chịu, ra ý là đang có nhiệm vụ khác, chẳng thể phân thân, nhưng không chịu nổi sự van cầu của Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy, và nói là Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi đang gặp nạn, phải thần ung đi cứu mới được và còn hứa với thần ung là sẽ bám lại với Lạp Tháp hòa thượng, thần ung mới bằng lòng, sau khi biết địa điểm, liền tức thì vỗ cánh bay đi.

Ngọa Vân hỏi rõ nguyên nhân, cũng nhận thấy nguy hiểm, bèn cho biết Thanh Vân dâm dật chẳng kém gì Y Vân, và thủ đoạn bỉ ổi độc ác xem ra còn hơn.

Hơn nữa, y thị còn vì phải hộ vệ cho lão ma bế quan luyện kiếm suốt bốn mươi chín tháng chưa được gần đàn ông, một khi gặp thiếu niên anh tuấn, y thị sẽ bắt chấp tất cả để đạt được mục đích. Tuy nhiên, may là có Tử Vân đi cùng, hẳn y thị cũng không dám quá đáng.

Giang Uyển Dao nghe Ngọa Vân nói xong, lòng vẫn thắc thỏm lo âu, thăm tự cầu khẩn.

Nhưng Tiểu Thúy hết sức yên tâm, thấy Ngọa Vân quỳ suốt cả buổi trời, lòng hết sức bất nhẫn, bèn đỡ Ngọa Vân đứng lên, với giọng hòa nhã nói :

- Thôi được rồi, người hãy đứng lên, tỷ muội ta không bao giờ truy cứu dĩ vãng, nay người đã biết ăn năn hối cải, lát nữa gặp chủ mẫu, không chừng lão nhân gia ấy còn rất thích mến người là khác.

Ngọa Vân lại quay sang Giang Uyển Dao, lạy nài hai lạy, giọng nài nỉ nói :

- Tien nữ nay không noi nương tựa, nếu được tiểu thư thu nhận, tien nữ cam nguyện suốt đời hầu hạ tiểu thư, vĩnh viễn không bội ròi. Nhưng tien nữ một thân tội nghiệt, e mai này liên lụy đến tiểu thư...

Giang Uyển Dao đã hết sức cảm động, thương hại nói :

- Không nên nói vậy, người chỉ thành trợ giúp như vậy thật là đáng quý, bọn ta hết sức cảm kích. Thôi, người đứng lên đi!

Đoạn tiến tới đỡ Ngọa Vân đứng lên, thấy nàng ta tuổi chỉ mới mười ba mười bốn, rất là xinh đẹp, nhưng vì nguyên âm đã mất, ánh mắt tàn mác, và mặt đầy vẻ bi ai, trông càng tội nghiệp hơn.

Thế nên, nàng trườ mền vuốt tóc Ngọa Vân nói :

- Từ nay chúng ta kề cận bên nhau, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, đừng bi thương nữa, chúng ta quyết chẳng sợ lão ma, và tin chắc y cũng không dám động chạm đến chúng ta.

Ngọa Vân hết sức vui mừng, đứng lên vòng tay xá Giang Uyển Dao nói :

- Được tiểu thư không khinh chê nhận làm tiểu tỳ, vậy cũng đủ cho tien nữ cảm kích suốt đời rồi. Nhưng Huyền Âm La Sát Nữ được liệt danh thứ nhì trong Tam tà, lòng dạ vô cùng độc ác, thủ đoạn tàn bạo, giới võ lâm trước nay rất ngán sợ, phen này đến Ngũ Dương, bị phá hủy sào huyệt, hẳn y không bao giờ chịu bỏ qua. Tiểu thư, tốt hơn...

Tiểu Thúy bỗng xen lời :

- Đừng sợ, người biết tiểu thư là ai không?

Ngọa Vân giờ mới nghĩ đến, suốt cả buổi trời mà ngay cả người ta là ai, danh tánh là gì cũng chưa biết, bất giác đỏ mặt, lại vòng tay thi lễ với Giang Uyển Dao nói :

- Tiểu tỳ đáng chết, đến giờ còn chưa biết phượng danh của tiểu thư!

Tiểu Thúy cười nói :

- Người chẳng phải đã nói kẻ tử đối đầu của lão ma là cao nhân Thiên Nam hay sao? Gia gia của tiểu thư chính là đồ đệ của Thiên Nam Dật Tẩu lão nhân gia, tiểu thư lại là đồ tôn của Trường My Chân Nhân ở Thiên Sơn, vậy người yên tâm rồi chứ?

Ngọa Vân nghe vậy bất giác sững sờ, đứng thừ ra hồi lâu mới lắp bắp nói :

- Vậy... vậy lão thái gia là... là Trích... Trích Vân Thủ... Giang lão tiền bối, thái nương là... là Lạp Thủ Quan Âm... Lý...

Tiểu Thúy gật đầu tiếp lời :

- Đúng rồi! Còn đồ tôn của Phong hòa thượng là...

Nói đến đó, cố ý nháy mắt với Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao biết Tiểu Thúy định nói là “cô gia nhà này”, vội gờ tay sừng sộ nói :

- Người dám lảm lời, ta sẽ cho người biết tay!

Tiểu Thúy vờ không nghe, nói tiếp :

- Là biểu cô nương nhà này, còn Lạp Tháp hòa thượng là sư thúc của cô gia!

Nói đến đó, nàng đã bỏ chạy, Giang Uyển Dao tức mình, lập tức đuổi theo.

Ngọa Vân lúc này thật vui mừng khôn xiết, cũng bất giác bật cười, thấy Giang Uyển Dao đuổi theo Tiểu Thúy, vội cản lại nói :

- Tiểu thư, xin hãy nghe tiểu tỳ điều này nữa. Thời gian đã không còn sớm, chúng ta phải vào trong bí thất lục soát mới được.

Ngọa Vân biết vậy là phạm kỵ, vội đổi lời :

- Và còn sự an toàn của biểu cả của cô nương và các người khác, chúng ta phải nghĩ cách mới được.

Tiểu Thúy đã quay trở lại, nghiêm túc nói :

- Hào tử tử, Tiểu Thúy không dám nữa, xin hãy tha cho phen này, giờ chúng ta nên bàn chuyện đứng đắn thì hơn!

Giang Uyển Dao giờ tay phải lên, vỗ xuống đầu Tiểu Thúy, nhưng dừng lại giữa chừng, hẳn học quất :

- Ngươi mà cũng biết bàn chuyện đứng đắn sao? Ngươi mà còn dám tính nghịch, coi chừng ta xé miệng ngươi đấy!

Tiểu Thúy rút đầu thè lưỡi :

- Tiểu Thúy không dám nữa đâu!

Ngọa Vân lại trình trọng nói :

- Tiểu thư, chúng ta theo bí đạo vào hay là từ nhà lá vào?

Giang Uyển Dao không có ý kiến, Tiểu Thúy bỗng hỏi :

- Theo ngươi thì nên từ đâu vào?

Ngọa Vân ngẫm nghĩ một hồi mới đáp :

- Nếu tiểu thư thật sự tin ở tiểu tỳ thì hãy chờ tiểu tỳ vào trong bí đạo trước, phá hủy những bố trí quái quỷ trong ấy rồi mở cửa ra đón hai vị, tiểu thư thấy sao?

Tiểu Thúy hiểu kỳ muốn xem thử những bố trí quái quỷ gì đó trong bí thất, bèn tranh trước nói :

- Không, bọn ta phải xem thử sự bố trí của các ngươi có gì kỳ quái lạ, dẫn đường mau!

Đoạn liền quay người bước đi, Giang Uyển Dao biết sự bố trí ấy hẳn là những đồ vật hành lạc hoan dâm của lão ma, đầu thế để cho Tiểu Thúy quyết định, vội nói :

- Tiểu Thúy, ai cần ngươi đi xem, quay lại đây mau!

Tiểu Thúy đầu môi, lăm bậm :

- Không đi thì thôi!

Nhưng đứng yên tại chỗ, cả đầu cũng không ngoảnh lại.

Giang Uyển Dao thấy Tiểu Thúy đã đứng lại, bỗng nghĩ đến thần ung đến giờ vẫn chưa thấy quay về, lòng hết sức lo lắng, bất giác đứng thừ ra suy tư.

Tiểu Thúy như vừa phát giác gì đó, bỗng quay phát lại nói :

- Dao tử, đi mau!

Rồi liền tung mình phóng đi.

Ngọa Vân cũng hơi hải nói :

- Xây chuyện rồi! Tiểu thư hãy đi hướng kia, tiểu tỳ đi hướng này.

Dứt lời, liền tức thì tung mình vượt qua đầm nước, phóng đi vào trong rừng.

Giang Uyển Dao theo sau Tiểu Thúy băng qua rừng, vòng sang đồi đất, men theo bờ vực vượt qua tường đất, phóng xuống sân trước nhà lá, quét mắt nhìn, thấy ngôi nhà lá này gồm một dãy ba gian nhà trệt, cửa sổ đóng kín, không hề có ánh đèn, dường như không có người cư trú.

Tường ngoài sân cao khoảng hai trượng, toàn xây bằng cả tảng đá xanh, trên trái gai sắt, dưới có treo móc câu, dây mắc và lạc reo.

Giang Uyển Dao thấy vậy thảm nhủ :

- Ma huyệt này thật là hiểm ác, cũng may là Ngọa Vân đã cho biết trước, nếu không thật là nguy hiểm!

Tiểu Thúy bởi nghe sau đồi có tiếng người ồn ào nên đã chạy đến trước, lúc này nàng cũng tranh trước phóng lên trên tường, đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy

mấy mươi đại hán tay cầm binh khí, giờ cao đuốc lửa lớn tiếng la hét.

Tiểu Thúy lấy làm lạ, sao những người này chỉ la hét chứ không xông vào tấn công, nên đứng lại lớn tiếng quát :

- Cuồng đồ từ đâu đến, đêm khuya quấy phá giấc ngủ kẻ khác, rút khỏi đây mau!

Bọn đại hán lập tức im lặng, một người ngoài bốn mươi tuổi tiến ra nói :

- Tiểu tử, ngươi là gì của dân ma? Khôn hồn hãy mau mở cửa cho chúng đại gia vào lục soát, nếu không có gì khả nghi thì còn có thể tha cho tiểu tử ngươi sống, nếu ngươi còn ngông cuồng, đại gia sẽ phóng hỏa thiêu rụi sào huyệt dân ô này ngay.

Tiểu Thúy nực cười thảm nhủ :

- Thì ra họ cũng là đến đây tìm lão dân ma!

Tiểu Thúy bèn cười vang lớn tiếng nói :

- Ngươi cũng thật quá ngông cuồng, ngươi ngay cả danh tánh lai lịch cũng không nói ra được, vậy mà cũng dám đến đây lục soát, nếu làm cho Vân Thiên Phi Ung này nổi giận, coi chừng tất cả các ngươi thấy đều bỏ mạng tại đây đấy!

Bọn đại hán nghe vậy lại la hét ầm lên, Tiểu Thúy gằn giọng nói tiếp :

- Còn chưa chịu rút khỏi đây, bọn thiếu gia sẽ không khách sáo nữa!

Đại hán trung niên tức giận quát :

- Tiểu tử hãy nghe đây, bọn đại gia là hảo hớn của Thiết Trường bang, đến đây với mục đích phá hủy sào huyệt của các ngươi để trừ hại cho Lĩnh Nam, ngươi còn dám ngông cuồng, bọn đại gia ra tay phóng hỏa ngay đây!

Tiểu Thúy giờ mới hiểu ra, những người này hẳn là do Lạp Tháp hòa thượng triệu đến, nếu đúng vậy thì Lạp Tháp hòa thượng hẳn cũng đang ở gần đâu đây, bèn trầm giọng nói :

- Thì ra các ngươi là người của Thiết Trường bang. Thôi được, nể mặt Lao đương gia, không chấp nhất tội vô tri của các ngươi. Hãy mau về nói lại với lão ngư phu, đừng can thiệp vào chuyện người, khôn hồn hãy rút khỏi đây mau!

Bỗng nghe tiếng thần ung kêu vang trên không, biết là Cát Tập Bách đã đến, vội liền tung mình trở vào thềm nhà.

Giang Uyển Dao thấy Tiểu Thúy hạ xuống trước mặt, liền nắm lấy tay nàng nhanh khách cười to nói :

- Vân Thiên Phi Ung! Thật là to gan, ngươi không sợ Kim Nhân Thần Ung sao?

Tiểu Thúy nghe Giang Uyển Dao nói vậy, không dằn được ôm bụng cười ngặt.

Lúc này tiếng người bên ngoài càng ồn ào hơn, hết sức lộn xộn. Bỗng một người từ trên không hạ xuống, đứng trên tường giận dữ quát to, nghe tiếng là Từ Ngọc Nhi đương oai với bọn đại hán, hai nàng càng cười dữ dội hơn.

Khi Từ Ngọc Nhi phóng xuống, chẳng hiểu át giáp gì cũng theo Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy cười ngặt ngoẻo.

Khi nghe rõ tự sự, Từ Ngọc Nhi hết sức kinh ngạc lẫn vui mừng, vội hỏi :

- Những người này là do gia sư bảo đến ư? Giờ có thể bảo họ đi về được rồi!

Tiểu Thúy lắc đầu :

- Tiểu Thúy không biết!

Giang Uyển Dao cũng cười nói :

- Ngọc muội cứ bảo họ rút đi, chả lẽ còn phải đốt pháo tiễn nữa hay sao?

Từ Ngọc Nhi chẳng còn cách nào hơn, đành lại phi thân lên tường rào, vừa định cất tiếng, bỗng Kim Nhân Thần Ung từ trên không lao xuống và cất tiếng kêu vang, bọn đại hán bên ngoài vừa thấy thần ung, liền tức thì tự động lui đi.

Tiểu Thúy rất tinh khôn, thấy Từ Ngọc Nhi xuất hiện mà không có Cát Tập Bách, lòng vốn đã hoài nghi, giờ lại thấy thần ung dẫn bọn đại hán lui đi, càng lấy làm lạ thảm nhủ :

- Chẳng thể nào Ngọc tỷ lại một mình đến đây, vậy Bách ca đã đi đâu thế nhỉ?

Giang Uyển Dao thấy Tiểu Thúy có vẻ khác lạ, bất giả sinh lòng lo lắng.

Từ Ngọc Nhi càng kinh ngạc hơn, thần ung đột nhiên xuất hiện lúc này, chả lẽ lại có chuyện xảy ra ư? Lại thấy người của Thiết Tướng bang đã lui đi hết, liền phóng xuống đất, định hỏi Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao thấy Tiểu Thúy xuống, vừa định hỏi Cát Tập Bách ở đâu.

Tiểu Thúy như sức nghĩ đến điều gì, bỗng nắm tay Từ Ngọc Nhi hỏi :

- Bách ca đâu rồi?

Từ Ngọc Nhi với Giang Uyển Dao giờ mới nhớ ra, vội quát :

- Đi mau!

Ba nàng cùng lúc tung mình, vượt qua tường cao, phóng đi lên đồi, đến chỗ ẩn nấp của Cát Tập Bách khi nãy, nhưng chẳng thấy chàng đâu cả.

Ba nàng bàng hoàng kinh hãi, suýt đã bật khóc. Từ Ngọc Nhi thì đòi đi tìm sư phụ, Giang Uyển Dao lo đến khóc mếu máo, chỉ Tiểu Thúy là trầm tĩnh hơn, khuyên hai người trở về nhà là tìm gặp Ngọa Vân trước, rồi chia nhau tìm kiếm khắp ngọn đồi, nhất định sẽ phát hiện ra dấu vết.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi chẳng cách nào hơn, đành theo Tiểu Thúy trở lại ngôi nhà lá, vừa định gõ cửa gọi Ngọa Vân, Ngọa Vân đã dẫn theo một thiếu nữ khác mở cửa đi ra.

Chẳng chờ ba nàng mở miệng, sau một thoáng ngạc nhiên, Ngọa Vân liền nói :

- Lạp Tháp hòa thượng đang ở trong bí thất đấy!

Từ Ngọc Nhi bắt gặp xốn xang ngập lòng, nhào đến dưới chân Lạp Tháp hòa thượng bật khóc sụt sùi, không sao thốt nên lời.

Chỉ bởi Lạp Tháp hòa thượng sau khi cứu Cát Tập Bách từ tay ma nữ giao cho Từ Ngọc Nhi canh chừng, ông rời khỏi cánh rừng thưa, đến Bạch Vân sơn tìm Giang Uyển Dao, phát hiện ngoài dấu chân lộn xộn trên mặt đất, còn nhặt được chiếc khăn lụa trên thêu hình lửa thể “La sát hiến hoa”.

Ông biết là có chuyện không ổn, thăm nhủ :

- Huyền Âm La Sát Nữ quả đã xuất hiện ở Lĩnh Nam, hai nha đầu ấy mà lọt vào tay y thị thì thật là nguy khôn.

Vừa lúc ấy, Lý Hàn Mai cấp Từ Vân chạy đến, chưa dừng chân đã hỏi hỏi :

- Có phát hiện gì không?

Bỏ Từ Vân xuống, bà lại nói tiếp :

- Nha đầu này tự nhận là đồ đệ của La Sát Nữ!

Lạp Tháp hòa thượng trao chiếc khăn lụa đã nhặt được cho Lý Hàn Mai và nói :

- Đúng rồi, mau bảo ả dẫn đường đi cứu người ngay!

Rồi liền nhặt lấy một hòn đá, dùng thiên chỉ gạch mấy cái lên đá, gọi thần ung xuống dặn bảo, thần ung liền nắm lấy hòn đá bay đi.

Thần ung đi khỏi, Lạp Tháp hòa thượng thấy Lý Hàn Mai vẫn đứng yên, bèn giục :

- Nữ Bò Tát, sao còn chưa đi mau đi!

Nhưng thấy Lý Hàn Mai đứng ngây ngẩn, mới sức nhớ là mình nhất thời bất cẩn, đã đưa chiếc khăn “La sát hiến hoa” cho bà xem, ông thăm mắng :

- Tệ thật! Bà này sắc không chưa thấu, sắc tướng chưa tịnh!

Vừa bực tức lại vừa nực cười, vội quát :

- Nữ Bò Tát bị trúng tà rồi hay sao vậy?

Luận về võ công, nghiêm khắc mà nói Lý Hàn Mai chẳng kém gì Lạp Tháp hòa thượng, nhưng về định lực thì không bằng Lạp Tháp hòa thượng du hí nhân gian, sắc không đã dứt, mảnh khăn khỏa nữ này sao có thể khiến cho ông động tịnh.

Lý Hàn Mai tuy cũng tu luyện đến cảnh giới “Giới, Định, Tuệ”, lẽ ra không thể bị mảnh khăn lụa mê hoặc, song vì bà vừa cầm khăn xem, bỗng cảm thấy một mùi thơm lạ kỳ xộc vào mũi, liền tức thì lòng rung động, huyết khí dâng lên, tâm thần rối loạn, bất giác người ngây ngẩn ra.

Từ Vân đứng bên bờ cảm kích ơn không giết mà còn cứu giúp của Lý Hàn Mai, lúc này thấy Lý Hàn Mai ngây ngẩn, vừa nhìn thấy khăn lụa, mới nhớ ra đó là Phù Hương Mật của Ý Vân, bắt giặc cả kinh, vội lấy thuốc giải ra, trao cho Lạp Tháp hòa thượng và nói :

- Đại sư, hãy uống vào mau!

Rồi lại nhét một viên vào miệng Lý Hàn Mai đỡ bà ngồi xuống.

Lúc này Lạp Tháp hòa thượng cũng cảm thấy tâm thần thoáng rối loạn, bồn chồn xao động, cũng may nhờ linh dược Ngọc Bình đã khiến cho toàn thân miễn độc, không đến nỗi mê loạn tâm tính, có hành vi bi ôi.

Thấy Từ Vân đưa cho thuốc giải, liền hiểu ra và đón lấy bỏ vào miệng, một luồng thanh khí chảy thẳng xuống Đan Điền, tâm thần liền trở lại bình thường, bất giác rung mình thâm nhủ :

- Nguy hiểm thật!

Lý Hàn Mai vì là quả phụ trung niên và chưa được uống linh dược Ngọc Bình, đâu chịu nổi sự mê hoặc của dâm hương, nên vừa ngửi mùi thơm từ khăn lụa tỏa ra, liền tức thì tâm động tình dâng, thần trí mất dần, lửa dục dâng lên, nếu không nhờ Từ Vân kịp thời bỏ thuốc giải vào miệng, e rằng đã xảy ra thảm kịch rồi.

Lạp Tháp hòa thượng thấy Lý Hàn Mai đã tỉnh táo lại, mới thở phào nhẹ nhõm, quay sang Từ Vân chấp tay thi lễ nói :

- Nữ thí chủ căn tính lương thiện, hành động này thật công đức vô lượng. Đức Phật từ bi hẳn sẽ phò hộ cho nữ thí chủ!

Từ Vân nghe vậy, bất giác hai má đỏ bừng, cúi đầu lặng thinh.

Lạp Tháp hòa thượng biết nàng ta tự thẹn, vội lại nói tiếp :

- Xin phiền nữ thí chủ hãy dẫn bản tăng đi cứu người!

Từ Vân vừa xoa bóp cho Lý Hàn Mai, vừa đáp :

- Tiện nữ đa tạ lòng từ bi của đại sư, việc cứu người không cần phải gấp gáp, cho dù hai vị tiểu thư thật sự bị gạt đi, hiện đã qua khỏi giờ Tý, lão ma đã trở lại thân, chẳng thể thực hiện hành vi dâm ô, việc phá hủy ma huyết xin đại sư từ tính kế sách.

Lý Hàn Mai đã hoàn toàn bình phục, thở mạnh một hơi dài, tức tối nói :

- Lão dâm ma lại dám động đến Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai này, rồi đây người sẽ biết tay!

Thấy Lạp Tháp hòa thượng với Từ Vân đang bàn tính kế sách phá hủy ma huyết, về lung tung trên mặt đất, bèn lớn tiếng nói :

- Đi thôi!

Từ Vân đã nói cho Lạp Tháp hòa thượng biết rõ hết tình hình trong ma huyết và đã quyết định kế hoạch hành động, nghe Lý Hàn Mai giục đi, liền đứng lên ngay.

Lạp Tháp hòa thượng hết sức kinh ngạc, chẳng ngờ La Sát Nữ lại có sào huyết bí mật đến vậy, lão lẩm bẩm :

- Xem ra nữ dâm ma này có thể lực chẳng nhỏ ở Thiên Nam, chuyện đêm nay phải hết sức cẩn thận mới được.

Lý Hàn Mai lúc này đã căm thù La Sát Nữ đến cực độ, thật muốn tức khắc tìm đến ma huyết, quyết một mất một còn với lão dâm ma ấy, nghe giọng điệu của Lạp Tháp hòa thượng có vẻ e dè, bất giác tức giận, trừng mắt nhìn ông nói :

- Vậy mà đại hòa thượng còn kể được là thiên môn chính tông, ngay cả nữ ma đầu mà cũng không đối phó nổi hay sao? Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai này chẳng sợ đâu, cho dù là đầm rồng hang hổ, Lý Hàn Mai này cũng quyết xông vào, xem thử La Sát Nữ tài cán là bao mới được!

Đoạn liền quay người, nắm tay Từ Vân quát :

- Đi!

Rồi dậm tung mình phóng đi, Lạp Tháp hòa thượng lẽ nào không biết Lý Hàn Mai có ý nói khích mình, bèn cười nói :

- Hòa thượng này xuất đạo mấy mươi năm, chưa bao giờ biết việc gì là khó khăn, xưa nay giúp người cần tai giải họa, có bao giờ nhút nhát rụt rè. Từ Vân thí chủ, xin phiền thí chủ dẫn đường cho. Đi!

Trong tiếng “đi” đã vận đề Thiên công, tay áo phất nhẹ, một luồng kinh phong dịu mềm đã đẩy Từ Vân bay đi như tên bắn về phía bắc.

Từ Vân giật mình, vội thi triển khinh công nói :

- Tiễn nữ xin đi trước dẫn đường!

Thuận thế phóng nhanh đi, Lý Hàn Mai và Lạp Tháp hòa thượng cũng liền thi triển khinh công theo sau.

Lát sau, Từ Vân chỉ tay ra phía trước nói :

- Qua khỏi vực thẳm này là đến ma huyết. Cần thận dưới chân!

Đồng thời tay phải lẹ làng vung ra, đẩy vào sau lưng Lạp Tháp hòa thượng.

Lạp Tháp hòa thượng chân vừa giẫm lên một hòn đá nhọn, đưa mắt nhìn ra phía trước, nhất thời không lưu ý, hòn đá không chịu nổi sức nặng trượt xuống, suýt nữa ngã nhào, nếu không nhờ công lực hơn người, phản ứng nhanh nhạy, mượn vào lực đẩy của Từ Vân, đề khí tung mình vọt tới trước hơn ba trượng, hạ xuống trên một tảng đá to.

Lý Hàn Mai cười trêu chọc :

- Đại hòa thượng phô trương hay là bêu xấu vậy? Già từng tuổi này đi đường mà còn cần người dìu đỡ, thật xấu hổ quá!

Lạp Tháp hòa thượng tăng lò, bỗng kéo tay áo Từ Vân nói :

- Hãy nhìn xem, đó là ai vậy?

Lý Hàn Mai cũng đã phát giác, cơ hồ cùng lúc kêu lên :

- Có người!

Từ Vân đưa mắt nhìn, thấy hai bóng người từ đáy cốc phóng đi về hướng nam, thân pháp nhanh như tia chớp, không sao nhận ra được đó là ai, bèn trầm ngâm nói :

- Là thật, dường như không phải bọn ma đầu!

Sự xuất hiện của hai người ấy khiến ba người càng lưu tâm hơn, và gia tăng khinh công vượt qua vực thẳm, phóng đi xuống đáy cốc.

Ba người dừng lại ngoài ven rừng, bàn bạc một hồi, quyết định do Từ Vân vào ma huyết trước, dụ lão ma ra ngoài rồi hăng ra tay trừ diệt.

Nào ngờ lão ma đã bị hai bóng người vừa rời kinh động, rời khỏi địa huyết nắp trên cây, thấy Tiểu Thúy một mình đi vào miếu thổ địa, liền quay ra sau ngoác tay, ngỡ là đã đắc thủ, vừa định hiện thân, chợt thấy bóng người nhấp nhোáng, Lạp Tháp hòa thượng đã phóng vào rừng, Từ Vân đã vào trong địa lao.

Bộ dạng quái dị của Lạp Tháp hòa thượng khác nào chiêu bài sống của ông, ai thấy cũng biết ngay, huống hồ La Sát Nữ khi xưa đã từng ném mùi khở sở của ông, cảm hận đến thấu xương, nên thoáng nhìn đã nhận ra là cường địch đối đầu, Mê Hồn Độc Đạn liền tức thì liên tiếp ném ra, khói mù phủ trùm Lạp Tháp hòa thượng.

La Sát Nữ ngỡ là xuất kỳ bất ý, dù Lạp Tháp hòa thượng võ công cao thâm đến mấy cũng khó có thể thoát khỏi khói độc.

Nào ngờ Lạp Tháp hòa thượng đã bách độc bất xâm, vừa ngửi thấy khói độc, biết là dâm ma đã xuất hiện, liền quát to :

- Lão dâm tà, còn muốn đào tẩu hả?

Vừa dứt tiếng, người đã vọt lên, vượt qua khói mù, lao thẳng đến chỗ ẩn nấp của La Sát Nữ.

Nhưng La Sát Nữ đạn độc vừa xuất thủ, thấy ám khí vô hiệu, kinh hãi tột cùng, chẳng chờ Lạp Tháp hòa thượng lên tiếng, đã vượt rừng đào tẩu.

Lạp Tháp hòa thượng đâu chịu bỏ qua, nhanh như chớp vọt lên ngọn cây, nhưng La Sát Nữ đã giăng sẵn La Sát Vồng trên vòm cây, Lạp Tháp hòa thượng vội vận Thiên công, ngón tay giơ lên vạch một vòng, La Sát Vồng liền rách một lỗ to.

Lạp Tháp hòa thượng vọt qua lỗ thủng, mũi chân điểm nhẹ trên cành cây, đuổi theo lão dâm ma.

Lý Hàn Mai ẩn thân ngoài rừng, vừa nghe tiếng quát tháo đã thấy một bóng người lướt qua trên đầu, tiếp theo là Lạp Tháp hòa thượng, bà liền phi thân đuổi theo.

Lạp Tháp hòa thượng với Lý Hàn Mai đuổi theo hướng đào tẩu của La Sát Nữ, vượt qua hai vực thẳm, chỉ thấy phía trước núi cao chập chùng, ánh sao lấp lánh, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, nào còn bóng dáng của lão dâm ma.

Lý Hàn Mai hết sức tức tối, lại sợ Lạp Tháp hòa thượng trách mình, bèn tiên hạ thủ vi cường nói :

- Thế nào? Đã để cho ma đầu chạy thoát rồi phải không?

Lập Thập hòa thượng biết vị Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai này rất khó trêu, thâm nhủ :

- Ngươi canh chừng không kỹ, để cho ma đầu chạy thoát mà lại trách ngược hòa thượng này, thật là ngang ngược!

Ông bát đắc dĩ lắc đầu gượng cười nói :

- Thôi bỏ đi, sớm muộn gì ma đầu ấy cũng không thoát khỏi tay nữ thí chủ, tốt hơn hãy trở vào ma huyết lục soát, cứu thoát hai ả nha đầu rồi hẵng tính!

Lý Hàn Mai lẽ nào không hiểu câu “không thoát khỏi tay nữ thí chủ” hàm ý là hôm nay ma đầu đã chạy thoát dưới tay bà, can gì đến hòa thượng ta kia chứ?

Trên thực tế cũng là do bà khinh suất, không ngờ đám ma ấy quá tinh ranh và công lực gia tăng hơn trước rất nhiều, đã để cho y thị tẩu thoát, thật không còn gì để nói, đành tăng lời như không nghe, giậm mạnh chân một cái, rồi phóng đi trở lại đường cũ.

Lập Thập hòa thượng bỗng tung mình vượt qua mặt Lý Hàn Mai, dùng tay ra hiệu bà nấp vào lùm cây bên phải.

Lý Hàn Mai liền phóng đi sang phải, đến bên cạnh Lập Thập hòa thượng, khẽ hỏi :

- Ai vậy?

Lập Thập hòa thượng đưa một ngón tay lên miệng :

- Suyt! Hãy nhìn kia!

Đưa tay chỉ con đường núi phía trước, Lý Hàn Mai nhìn theo, chỉ thấy hai đại hán tuổi trạc bốn mươi, một người mặt đầy vết sẹo, đứng lại quay sang người cao gầy nói :

- Lâm đại ca, chúng ta hãy nghỉ chân chốc lát! Tiểu đệ đến đây là để đưa thư, hai Tiểu Độc đã đến Hồ Nam rồi, tiểu đệ khi nãy có đến một lần, không tìm ra lối vào mà còn bị một tên tiểu tử ngốc đánh cho một chưởng, nếu tiểu đệ mà không kịp ném đạn khói độc ra thì thật là nguy hiểm.

Người họ Lâm sùng sốt :

- Vậy thì Tàng Hương Ô này khó có thể giữ thân nổi rồi! Thôi hãy đi mau, kéo lại gặp tai họa nữa!

Hai người khoát tay, phóng đi về phía bí đạo.

Lập Thập hòa thượng đang thắc mắc không biết người đã đã thương đại hán mặt sẹo là ai, bỗng nghe Lý Hàn Mai quát :

- Không thể để chúng sống được!

Rồi liền tung mình đuổi theo, khi Lập Thập hòa thượng đuổi kịp thì Lý Hàn Mai đã mỗi tay tóm lấy một người. Quạt xuống đất vỗ sọ chết ngay.

Lập Thập hòa thượng niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi định ném hai tử thi xuống vực, chỉ nghe Lý Hàn Mai trầm giọng nói :

- Hãy khoan, xin phiền đại sư lục soát trên mình chúng thử xem!

Lập Thập hòa thượng hiểu ý, liền xách đại hán mặt sẹo lên, lục soát khắp người, tìm thấy một lá thư màu vàng, trao cho Lý Hàn Mai và nói :

- Nữ thí chủ nghĩ thật chu đáo, hãy xem đi!

Rồi tiện tay vung ra, ném hai tử thi xuống vực.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lý Hàn Mai xem thư, trừng mắt tức giận nói :

- Bọn ác ma còn chờ gây án ở Ngũ Dương xong mới đến Vân Nam, vậy là hội kỳ Nam Nhạc dời đổi chắc rồi!

Lập Thập hòa thượng gật đầu :

- Uồm!

Vừa định phóng đi tiếp, bỗng một bóng người từ trên núi phóng xuống trước mặt Lạp Tháp hòa thượng.

Lạp Tháp hòa thượng vội lách sang bên, tay phải giơ lên toan xuất chưởng.

Lý Hàn Mai như đã nhận ra người ấy, vội kéo tay áo Lạp Tháp hòa thượng và cất tiếng hỏi :

- Có phải Vương Trinh thúc thúc đó không?

Lạp Tháp hòa thượng vội thu tay về. Quả đó là Truy Phong Yến Tử Vương Trinh, hướng về ông vòng tay thi lễ nói :

- Đại sư với đại tẩu sao cũng đến đây vậy? Có gặp tệ sư đệ không?

Lý Hàn Mai sừng sốt, liền nhớ ra gì đó, vội hỏi :

- Tổng thúc thúc đã một mình đến đây dò thám ma huyết ư? Còn sư công đâu?

Wương Trinh lắc đầu :

- Không, do Tinh Viên Kim Cang dẫn đường, còn Vương mẫu với sư tổ đến Kê Lung cương dò thám Quỷ Ảnh Tử, hẹn gặp lại nhau bên hồ Phóng Sinh dưới Quan Âm sơn, nhưng đến bây giờ vẫn chưa...

Lạp Tháp hòa thượng không chờ Vương Trinh nói dứt, vội giục :

- Nhanh lên, hãy từ con đường này tìm tới, lệnh sư đệ đã bị trúng đạn khói độc rồi!

Đoạn quay sang Lý Hàn Mai nói :

- Nữ thí chủ, hãy cho y một viên Tuyệt Liên Thực mau!

Lý Hàn Mai sực nhớ đến lời nói của đại hán mặt sẹo, đó hẳn là Tổng Trác, liền lấy một viên Tuyệt Liên Thực đưa cho Vương Trinh và giục ông đi mau.

Wương Trinh vội đón lấy Tuyệt Liên Thực rồi phóng đi về hướng đường núi mà Lạp Tháp hòa thượng đã chỉ, nhưng được mấy bước, quay trở lại nói :

- Tinh Viên Kim Cang có báo với sư công là đã gặp nhóm Uyển Dao ba người cũng đến ma huyết, đại tẩu hãy đi đón mau!

Lý Hàn Mai nghe vậy, vội quay sang chào Lạp Tháp hòa thượng rồi liền phóng đi ngay.

Lạp Tháp hòa thượng chờ Vương Trinh đi khỏi, cũng liền phóng đi theo sau Lý Hàn Mai, khinh công hai người đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, phóng đi như làn khói nhẹ, chỉ chốc lát sau đã đến cánh rừng thấp.

Hai người hạ chân trên vòm cây, nhận định hình thế xong, vừa định phóng xuống tiến vào ma huyết, bỗng nghe sau đồi có tiếng người ồn ào, biết là người của Thiết Tường bang đã đến.

Hai người sau một hồi bàng bạc, quyết định từ địa đạo tiến vào ma huyết cứu người trước, rồi thì vận Thiên công hộ thân, theo địa đồ do Từ Vân đã vẽ, phá hủy cơ quan chạ bấy, thẳng tiến đến mật thất.

Lý Hàn Mai đi vào mật thất, thấy sự bày trí bên trong đã bị hủy hoại gần hết, đi sâu vào có một cánh cửa sắt, Lạp Tháp hòa thượng vung chưởng đánh mở, dẫn trước đi vào.

Bỗng nghe tiếng khóc của nữ nhân từ trong vọng ra, bèn ngoảnh lại ra hiệu bảo Lý Hàn Mai đi trước.

Lý Hàn Mai hiểu ý, liền vượt qua Lạp Tháp hòa thượng, đi thẳng vào trong mật thất, chỉ thấy Từ Vân chạy nhanh đến nói :

- Ân chủ đã bình an trở về đến, xin thứ cho tiện nữ nhất thời khinh suất, không phát hiện ra dâm ma đã trốn khỏi mật thất, ẩn thân trong rừng...

Lạp Tháp hòa thượng thấy phía sau Từ Vân có một thiếu nữ nửa như cười, nửa như khóc, vẻ mặt hết sức quái dị. Lý Hàn Mai cũng ngẩng ra nhìn, cả lời nói của Từ Vân cũng không chú ý.

Lạp Tháp hòa thượng ngắt lời :

- Từ Vân, người này là ai? Sao lại có mặt tại đây?

Từ Vân vội đáp :

- Đây là nữ đồ nhỏ nhất của dâm ma, tiện nữ vào trong mật thất, lát sau y cũng tiến vào địa đạo, lớn tiếng gọi sư phụ và nói là có dẫn về hai mỹ nữ, tiện nữ hoài nghi hẳn là tiêu thư, liền bức bách y nói ra chỗ giấu, y nhất quyết không chịu...

Thiếu nữ ấy chính là Ngọa Vân, vì muốn thăm dò lão dâm ma có còn ở trong mật thất hay không, nên đã lớn tiếng kêu gọi, thấy Từ Vân đang ra tay phá hủy cơ quan, lòng hết sức thắc mắc và sinh lòng ngờ vực, thế là hai người cãi nhau, đến khi nghe tiếng vang của cửa sắt, ngỡ là lão dâm ma trở về, hai người hoảng sợ, càng cãi nhau dữ dội hơn.

Ngọa Vân vừa nhìn thấy Lạp Thập hòa thượng với Lý Hàn Mai, liền đoán ra hai người là ai, vừa định cất tiếng, Từ Vân đã tranh trước một bước, nghe Từ Vân gọi là ân chủ, hết sức lấy làm lạ, nghe tiếp đã hiểu ra hơn nửa phần, chẳng chờ Từ Vân dứt lời, đã tiến tới quỳ xuống nói :

- Đại sư! Phu nhân! Tiểu thư với Thúy tỷ đang ở phía sau, tiện nữ vào đây là định mở cửa đón họ, nhưng Từ Vân lại đánh mắng tiện nữ.

Lạp Thập hòa thượng đưa mắt nhìn Lý Hàn Mai, chẳng hiểu ắt gặp gì cả.

Lý Hàn Mai nghe ái nữ bình an vô sự, lòng mừng khôn xiết, liền đỡ hai nàng đứng lên. Ngọa Vân lại tường thuật mọi sự, bà càng yên tâm hơn, vừa định ngợi khen hai nàng thì Lạp Thập hòa thượng bỗng trợn trừng mắt, thộp cổ áo Ngọa Vân quát :

- Tiểu quý, ngươi dám đối gạt hòa thượng này, nếu không mau khai ra chỗ ẩn náu bí mật của dâm ma, ta sẽ xé xác ngươi quăng cho chó sói ăn ngay.

Hai tay siết mạnh, Ngọa Vân đau đớn la ầm lên.

Lý Hàn Mai thấy vậy không đành lòng, quát mắng với Lạp Thập hòa thượng, nâng mặt Ngọa Vân lên, gỡ tay Lạp Thập hòa thượng ra, dịu giọng nói :

- Đừng sợ, ngươi biết nhiều bí mật của lão dâm ma hơn hết, hãy mau nói cho đại sư biết chỗ ẩn nấp bí mật của y và sao Uyển Dao với Tiểu Thúy còn chưa vào đây?

Ngọa Vân hết sức cảm động, liền quay người đi trước dẫn đường, đưa Lạp Thập hòa thượng rẽ vào một gian mật thất, ấn nút cơ quan, trên vách hiện ra một hang động, Ngọa Vân chui vào.

Hang động này rộng chỉ mấy thước nhưng sâu hơn trượng, bên trong chỉ có một ít lọ thuốc, ngoài ra không còn gì khác. Lạp Thập hòa thượng vừa định nổi đóa, Ngọa Vân đã từ trong hang bò ra, tay bung một chiếc túi nhỏ bằng vải đen, trao cho Lạp Thập hòa thượng nói :

- Đại sư, trong này toàn là bí kíp quan trọng, đại sư hãy mở ra xem!

Lạp Thập hòa thượng đầu thêm những bí kíp tà ma ngoại đạo này, hăm hăm chộp lấy định hủy đi.

Lý Hàn Mai chờ sốt ruột, đi đến thấy Lạp Thập hòa thượng lại định nổi đóa, vội nói :

- Khoan đã!

Đoạn giật lấy túi vải, nói tiếp :

- Đại sư sao thế này? Không xem sao biết bên trong không có bí mật?

Lạp Thập hòa thượng thâm nhủ :

- Ngươi luôn đối chọi với hòa thượng này, thôi thì ngươi cứ xem đi!

Ông hậm hực nói :

- Nữ thí chủ lúc nào cũng có lý cả, cứ xem đi!

Đoạn ông quay người đi ra khỏi mật thất, tìm kiếm những chỗ khác.

Lý Hàn Mai mở túi vải ra xem, trong có mấy cuộn giấy, khi xem kỹ, bất giác mừng rỡ reo lên :

- Đại sư, đến đây mau!

Lạp Thập hòa thượng tìm kiếm một hồi, thấy chẳng có vật gì quan trọng khác, bèn bảo Từ Vân thu dọn chuẩn bị rời khỏi, bỗng nghe Lý Hàn Mai reo lên, ngỡ là quả như mình suy đoán, đã gấp vật dâm tà gói ghém gì đó, ông rề rề nói :

- Bần tăng chả có hứng thú xem đâu, nữ thí chủ hãy tự giữ lấy đi!

Lý Hàn Mai đã đi đến, giơ một cuộn giấy ra trước mặt Lạp Thập hòa thượng, rồi lại giấu ra sau lưng, xẵng giọng nói :

- Đại sư có thật không muốn xem hay là cố ý tỏ ra mình thanh cao?

Lạp Thập hòa thượng rất tinh mắt, cuộn giấy chỉ lướt qua trước mặt, nhưng ông đã nhìn thấy trên có vẽ một bức địa đồ và ở giữa như là một thanh kiếm.

Ông chợt động tâm, đưa tay định giật lấy cuộn giấy, nhưng Lý Hàn Mai đã giấu ra sau lưng, đành sốt ruột nói :

- Lý thí chủ đừng giờ trò với bản tăng mà!

Lý Hàn Mai như trẻ lại hai mươi tuổi, cười đắc ý nói :

- Đại sư phen này đã phải cầu khẩn ta rồi! Muốn xem rất dễ, chỉ cần chấp nhận ta một điều, ta sẽ hai tay dâng tặng ngay!

Lập Thập hòa thượng rất nóng tính, muốn lập tức xem cho rõ ngay, vội nói :

- Hòa thượng này đã nuốt lời bao giờ, chỉ cần cho bản tăng xem, điều gì bản tăng cũng chấp nhận hết, được rồi chứ?

Lý Hàn Mai biết rõ tính Lập Thập hòa thượng, nói là giữ lời, bèn nghiêm túc nói :

- Chẳng phải ta sợ đại sư không giữ lời, muốn xem cũng chẳng khó, vật này giao cho đại sư, đại sư phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, Lý Hàn Mai này không màng đến nữa.

Đoạn vung tay, cuộn giấy nhẹ nhàng bay đến trước mặt Lập Thập hòa thượng.

Lập Thập hòa thượng bắt lấy, mở ra xem, liền tức hai mắt trở to, cười vang reo lên :

- Tuyệt quá!

Lập Thập hòa thượng giờ cuộn giấy lên, quay người định tìm Ngọa Vân khen ngợi, nào ngờ nhìn quanh chẳng thấy hai nàng đâu cả, bất giác kêu lên :

- Ô! Đâu rồi nhỉ?

Ngay khi ấy, bỗng có năm bóng người xông vào, dẫn đầu là Tiểu Thúy, theo sau là Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, thấy đều lộ vẻ hốt hải, nước mắt ràn rụa, chia nhau nhào vào lòng Lập Thập hòa thượng và Lý Hàn Mai khốt thút thít.

Lập Thập hòa thượng và Lý Hàn Mai thấy vậy kinh ngạc đến ngẩn người ra, chỉ nghe Từ Ngọc Nhi vừa khóc vừa hối hả nói :

- Sư phụ! Mau lên, Bách ca...

Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao ôm mặt khóc suối mướt, đầu còn thót nên lời được nữa.

Lập Thập hòa thượng chẳng hiểu ắt giáp gì cả, kéo Từ Ngọc Nhi đứng lên, trầm giọng quát :

- Người khóc gì kia chứ? Nói mau, Tập Bách sao rồi?

Từ Ngọc Nhi bị quát, càng sợ đến run rẩy, cả khóc cũng không khóc ra tiếng được nữa.

Từ Vân và Ngọa Vân theo sau đi vào, cũng lộ vẻ kinh ngạc đứng yên nhìn, thấy vậy biết là đã xảy ra chuyện không hay, vội ra khỏi mật thất chia nhau tìm kiếm.

Lý Hàn Mai lúc này cũng hết sức bối rối, chỉ lo vồ về Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao, nghe Lập Thập hòa thượng quát nạt Từ Ngọc Nhi, lòng càng thêm xót xa, bực tức nói :

- Đại sư điên rồi hay sao? Hung hãn thế này, làm cho bọn trẻ sợ chết còn gì?

Lập Thập hòa thượng bỏ Từ Ngọc Nhi ra, nhưng vẫn hàm hàm không nói một lời, chỉ lo xem cuộn giấy trong tay.

Lý Hàn Mai hết hỏi Tiểu Thúy lại hỏi Giang Uyển Dao, khi biết rõ mọi sự, bà hết sức bực tức lẫn kinh ngạc.

Lập Thập hòa thượng cũng nghe rõ, liền trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử đó bây giờ trốn ở đâu?

Từ Ngọc Nhi chưa kịp đáp, Ngọa Vân và Từ Vân đã hốt hải từ địa đạo chạy vào, la to :

- Nguy rồi! Đại sư, đuổi theo mau!

Mọi người sững sốt, chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra, Lý Hàn Mai đã tiến tới, túm lấy Ngọa Vân hỏi :

- Việc gì mà hốt hoảng như vậy? Nói mau!

Ngọa Vân bị Lý Hàn Mai nhắc bỗng khỏi mặt đất, sợ đến tái mặt, không sao thốt nên lời.

Từ Vân vội tiến tới nói :

- Tiệm nữ ra ngọn đồi phía sau, phát hiện có dấu chân lộn xộn ở trong rừng thưa, như từng có người giao đấu, tìm kỹ xung quanh, thấy có hai vỏ đạn khói độc và tuyết môn ám khí Thực Hồn Châu của lão ma đầu, hiển nhiên lão ma đầu đã quay trở lại...

Lý Hàn Mai không chờ Từ Vân nói dứt, biết là không ổn, việc Cát Tập Bách mất tích hiển nhiên có liên quan đến lão ma đầu quay trở lại, vội nói :

- Chúng ta đi mau!

Dứt lời liền tức thì đi nhanh ra khỏi mật thất, mọi người cũng vội chạy theo sau. Khi đến ngọn đồi, thấy Lý Hàn Mai đã ở đó tìm kiếm.

Lập Thập hòa thượng đến nơi, đưa mắt nhìn dấu chân trên mặt đất cười khẩy nói :

- Lý thí chủ, xem ra dữ nhiều lành ít rồi! Hãy nhìn xem, những dấu chân này rõ ràng là tuyệt kỹ bốn môn Liên Diệp chương của Cát Tập Bách, y đã thi triển giao đấu với lão thâm ma, có lẽ công lực kém cỏi, đã bị người ta bắt đi rồi!

Lý Hàn Mai tiến tới xem, gật đầu bức tức nói :

- Thật không ngờ lão thâm ma quá là xảo quyết, đã đánh lừa chúng ta, quay trở lại sào huyệt, hẳn là có mưu đồ gì đó.

Lập Thập hòa thượng nóng lòng tìm người, trầm giọng nói :

- Lê đương nhiên, y thị làm sao bỏ được cuộn giấy đó?

Ông vừa dứt lời, Kim Nhân Thần Ưng bỗng từ trên trời lao xuống và cất tiếng kêu vang.

Ba vị cô nương phát hiện trước, cùng reo lên :

- Thần ưng!

Lập Thập hòa thượng nghe tiếng kêu của thần ưng, liền biết không ổn, vội quát :

- Đi mau!

Khoát tay ra hiệu thần ưng dẫn đường, rồi liền thi triển khinh công theo sau.

Lý Hàn Mai cũng đã đoán ra, vội bảo mọi người ở lại canh chừng, không được rời khỏi, chỉ hỏi Từ Vân :

- Người có biết lão ma còn có bí thất nào khác ở quanh đây không?

Từ Vân ngẫm nghĩ một hồi, chợt nhớ ra nói :

- Đúng rồi, lúc đến đây, chúng tôi có ở lại Kê Lung cương một đêm, đi mau!

Đoạn liền dẫn trước phóng đi xuống đồi, chạy thẳng về phía ngọn núi mà huynh muội Cát Tập Bách từng đi qua.

Lý Hàn Mai bảo các nàng trở về ngôi nhà lá, rồi liền đuổi theo sau Từ Vân.

Lát sau đã đuổi kịp Lập Thập hòa thượng. Chỉ thấy ông đang đứng trước một lùm cỏ, mắt nhìn ngọn núi cao chót vót, thò ra tại chỗ, bà vội hỏi :

- Đại sư sao vậy? Còn chưa đi mau?

Lập Thập hòa thượng đang sốt ruột, trừng mắt bức tức nói :

- Thi chủ không thấy sao? Núi cao thế này, trèo qua phải mất nửa ngày trời, còn cứu người kịp sao?

Lý Hàn Mai đưa mắt nhìn, quả phía trước không có lối đi, sau lùm cỏ là núi cao chập chùng, ít ra cũng dài rộng trên ba dặm.

Lúc này thần ưng đang lượn quanh và kêu vang trên đỉnh núi, lúc lúc lại lao xuống bên kia núi, không ngớt cất tiếng kêu thảng thốt.

Lập Thập hòa thượng thấy vậy càng thêm lo lắng, biết là bên kia núi đang xảy ra ác đấu, định vận hết công lực thi triển Vân Du Bộ phi thân lên đỉnh núi rồi hăng tít.

Từ Vân công lực kém, khinh công dĩ nhiên không sánh bằng Lý Hàn Mai, mãi đến lúc này mới theo kịp đến, thấy hai người đang bối rối, biết là không tìm ra lối đi, liền tiến tới nói :

- Đại sư, hãy đi theo tiệm nữ!

Hay tay vén lùm cỏ ra, quả nhiên xuất hiện một lối đi.

Lập Thập hòa thượng mừng rỡ nói :

- Nhanh lên!

Liền chui ngay vào trong lùm cỏ, Lý Hàn Mai cũng không do dự, theo sau chui vào.

Chốt lác sau đã qua khỏi đường hầm, chỉ thấy phía trước bụi khói mịt mù, ánh tím chớp chớp, nhất thời không sao thấy rõ được đó là gì.

Lập Thập hòa thượng lòng lo cho sư diệt, vừa ra khỏi đường hầm, liền phóng đi qua một bãi đất đá ngổn ngang, trước mắt hiện ra một vực thẳm rộng mấy trượng, bên kia khói đen phủ trùm, cát bụi tung bay, ánh tím chớp chớp.

Ngoảnh lại thấy Lý Hàn Mai và Từ Văn đã đến bên cạnh, giờ mới nhìn thấy rõ dưới ánh sáng tím có một con thú to lớn đang ác chiến với ai đó và Kim Nhân Thần Ưng đang bay lượn trên đầu, lúc lúc lại lao xuống tấn công con quái thú ấy và cất tiếng kêu gào dữ liên hồi, chấn động cả sơn cốc.

Lập Thập hòa thượng thoáng quan sát, biết người đang ác chiến với quái thú ắt là Cát Tập Bách, vừa định vượt qua vực thẳm, giúp chàng một tay diệt trừ quái thú.

Bỗng nghe tiếng Cát Tập Bách từ bên kia vực vọng đến quát :

- Nghiệt súc muốn chết!

Rồi thì một tiếng thú rống lên thảm thiết, tiếp theo một cuộn khói đen bốc lên, kèm theo là tiếng ầm ầm như trời long đất lở và mùi tanh tươi lan tỏa hết sức ghê tởm

Kim Nhân Thần Ưng bỗng từ trong đám khói mù lao ra, bay đến bên Lập Thập hòa thượng, vỗ cánh kêu ầm ỉ.

Lập Thập hòa thượng biết có điều không ổn, nóng lòng cứu người, liền tức thì tung mình sang bên kia vực, tìm kiếm trong đám khói đen bụi mù, chỉ thấy mặt đất đầy đá vụn, ngổn ngang dấu chân thú và máu đỏ lênh láng, nào có bóng dáng của Cát Tập Bách.

Ông đưa mắt nhìn, trên một tảng đá to có một chiếc đầu thú to cỡ mặt bàn, mặt giống như lừa, răng nanh như chó, lưỡi dài và có hai chĩa, trên đầu có một chiếc sừng đỏ óng ánh, hết sức quái dị khủng khiếp.

Lý Hàn Mai tìm kiếm một hồi không thấy vết tích gì, nghĩ Cát Tập Bách nếu không phải bị thú ăn thịt thì cũng là bị ném xuống vực thẳm, tính mạng khó bảo toàn, bất giác nghe lòng xót xa cơ hồ rơi lệ.

Lập Thập hòa thượng có lẽ cũng không nén nổi niềm bi phẫn, đau lòng sư diệt mất tích, trừng mắt giận dữ nhìn chiếc đầu thú, tung mình đến chộp lấy chiếc sừng, vận công nhấc lên, ném xuống vực thẳm.

Nào ngờ Lập Thập hòa thượng chỉ có thể nhấc đầu thú lên được ba thước, đành cố vận thêm công lực, vậy mới nhấc lên thêm được hơn thước nữa.

Bỗng “choang” một tiếng, ánh tím lấp lóa, Lập Thập hòa thượng sững sốt, trên mặt đất đã có thêm một vũng máu và một thanh kiếm

Lập Thập hòa thượng động tâm thăm nhủ :

- Vật mà cuộn giấy ám chỉ chẳng phải thanh kiếm này là gì? Thảo nào lão dâm ma đã dùng chân vùng này, trú trong ngôi nhà lá kia!

Lý Hàn Mai vừa quay người, cũng bị ánh kiếm lói cuốn, liền cất bước tiến tới, cúi xuống nhìn, sững sốt kêu lên :

- Ủa, đây chẳng phải là...

Lập Thập hòa thượng vội nói :

- Thí chủ nói gì vậy? Đi tìm người mau!

Trong khi nói mắt rực tinh quang, ra ý bảo Lý Hàn Mai chớ tiết lộ thiên cơ.

Lý Hàn Mai hiểu ý, lòng chấn động dữ dội, bất giác nhớ lời Trường Mi đại sư: “Thiên Nam tử quan hiển, Thiên Tông lục hạp viên, phúc họa tu di pháp, nhân quả sinh sinh duyên”.

Lập Thập hòa thượng cũng đang nhớ lại lời nói của Thiên Nam Dật Tẩu, bảo kiếm khí Thiên Nam sẽ ứng vào mình, hẳn là thanh kiếm này đây, nếu không, loại thần vật này xuất thế, đâu phải chuyện tầm thường, nếu không có duyên thì sao có được kỳ ngộ này? Đành rằng đáng mừng, nhưng từ nay mình khó có thể thoát khỏi hào kiếp vô lâm, băng vào công lực hiện có của mình, thật khó mà bảo vệ nôi thần khí, bất giác vẻ lo âu hiện rõ trên mặt.

Ông vừa định ném đầu thú xuống vực để nhặt lấy thần kiếm, tay vừa giơ lên, bỗng nghe tiếng quát :

- Hãy khoan!

Tiếp theo là một bóng xám lao nhanh xuống, bọ lấy chiếc đầu thú trong tay Lạp Thập hòa thượng, người đã đứng bên cạnh Lý Hàn Mai, trên mặt thoáng có bạch khí.

Lạp Thập hòa thượng biết đó là Thiên Nam Dật Tẩu, liền tức thì chứng lại.

Chỉ thấy Thiên Nam Dật Tẩu nhẹ phát tay áo, xua tan bụi khói xung quanh, đi đến bên Lạp Thập hòa thượng, đưa tay đón lấy chiếc đầu thú, xem kỹ một hồi mới nói :

- Thật là kỳ duyên, lão phu sống đến từng tuổi này, đến hôm nay mới được mở rộng tầm mắt, ngẫu nhiên gặp nhiều kỳ trân dị bảo thế này, thật không uống phí chuyến đi này!

Đoạn nhẹ vung tay, ném đầu quái thú vào một khe núi, rồi ngồi xuống trên đá, vẻ rất ung dung tự tại.

Lạp Thập hòa thượng thấy vậy hết sức bức tức, hai tay chùi xuống đất cát, lau đi vết máu, quắc mắt nhìn Thiên Nam Dật Tẩu nói :

- Lão già lại giả trò trống gì nữa đây? Kẻ khác sót ruột, lão lại thần nhiên đùa cợt thế này, thật ra là...

Lý Hàn Mai cũng hết sức sốt ruột, không chờ Lạp Thập hòa thượng nói dứt đã tiếp lời :

- Sư công, thật ra là sao thế này? Bách nhi...

Thiên Nam Dật Tẩu cười to :

- Giờ các người còn lo gì nữa chứ? Kẻ như lão phu đã gặp rồi, đáng tiếc là...

Lạp Thập hòa thượng thật vô phương, nếu Thiên Nam Dật Tẩu mà không phải trưởng bối thì ông sớm đã nổi đóa rồi.

Nhưng Lý Hàn Mai không dần nổi, cất tiếng hỏi :

- Đáng tiếc gì vậy?

Thiên Nam Dật Tẩu vuốt râu mỉm cười :

- Đáng tiếc là Nho tông của lão phu không có phúc duyên thiện quả như Thiên tông của Phật môn, chí bảo võ lâm thấy đều bị phái Thiên Sơn của các người được hết, còn nhiệm vụ thì lại đổ trút lên đầu lão phu, đơn thân một mình xông xáo, diệt hỏa cứu người không kể, lại còn phải đến nơi này đánh đuổi lão dâm ma nữa. Cũng còn may, quái thú này đã rơi đầu, thân vật đã xuất thế, lão phu cũng phải kiểm soát một chút, mang chiếc đầu quái thú này về Phù Đồ, chế luyện mấy món kỳ dược, lại phải vất vả thêm mấy năm nữa.

Lạp Thập hòa thượng nghe Thiên Nam Dật Tẩu nói huyền thuyên đến sót cả ruột, khi Thiên Nam Dật Tẩu nói đến diệt hỏa cứu người, đánh đuổi dâm ma, lòng càng thêm kinh ngạc, thắc mắc nói :

- Lão tiền bối hãy nói rõ hơn xem nào, lúc này ai mà còn lòng dạ suy đoán nữa? Lão tiền bối nói là cứu người, mà cứu ai vậy?

Lý Hàn Mai cũng hết sức nóng lòng lo, liền tiếp lời :

- Phải rồi, người đã cứu đi đâu rồi vậy?

Thiên Nam Dật Tẩu giờ mới nghiêm mặt nói :

- Mai nhi, giờ thì không còn gì để nói nữa, việc này đã là kiếp số khó tránh. Thái Sử Đệ đã trở thành tro than, Nghiêu Thần đã được Tinh Viên Kim Cang công về Phù Đồ, trong vòng mười năm không màng đến thế sự nữa, người cũng nên sớm trở về Thiên Sơn, xem ra Dân Sơn lục lý đã theo về với Thất Độc giáo, cầu kết bọn tà ma ngoại đạo, rồi đây hẳn sẽ đại cử xâm lấn Trung Nguyên!

Lý Hàn Mai nghe Thái Sử Đệ đã trở thành tro than, công công đã được cứu mang đến đảo Phù Đồ, lòng hết sức đau xót, biết là do bọn Thất Độc giáo gây ra, nghiêng răng nói :

- Bọn tà ma này thật độc ác, Lạp Thủ Quan Âm này mà không giết sạch các người, thế sẽ không trở về Thiên Sơn nữa.

Thiên Nam Dật Tẩu mỉm cười khuyên :

- Mai nhi, sư phụ người không cho người biết đó là khí số hay sao? Người còn không lo không thể chính tay giết chết kẻ thù hay sao? Giờ người cũng đừng tức giận nữa, không cần phải trở về Thái Sử Đệ nữa, gia nhân nô bộc, lão phu đã thu xếp giùm người rồi, người cứ cùng với đại sư đưa Bách nhi đến Tàng Hương Ổ trước...

Lạp Thập hòa thượng sốt ruột xem lờn :

- Bách nhi! Bách nhi! Biết đâu mà tìm Bách nhi bây giờ?

Thiên Nam Dật Tẩu nức cười :

- Tình nóng nảy của đại sư vẫn chưa sửa đổi, kể ra cũng là vì các người quá sơ suất, không đuổi kịp mộ ma đầu La Sát Nữ, các người vừa quay lại, mộ ta cũng liền bám theo trở về Tàng Hương Ô, nào ngờ bị mộ ta phát hiện trên mình Cát Tập Bách có dị bảo, định đoạt lấy linh dược ngọc bình để giết ác thú lấy Ly Hỏa Từ Quang kiếm, nên dẫu dụ Bách nhi đến đây và bức bách y xuống vực thăm chiến đấu với quái thú hầu thừa cơ cướp lấy thần kiếm. Nào ngờ Bách nhi phúc duyên thâm hậu, đã lấy được thần kiếm từ trước, quái thú mới đuổi đến bên kia vực, đấu với thần ưng và Bách nhi, mộ ma đầu ấy đứng ngoài chờ thời cơ ra tay.

Lập Thập hòa thượng giờ mới vỡ lẽ, lòng thầm tự trách lẽ ra mình không nên điểm huyết ngù của Giang Nghiêu Thần, nếu không nhờ Thiên Nam Dật Tẩu kịp thời ra tay cứu thì thật là tệ hại.

Lý Hàn Mai nghe đến kinh tâm động phách, lòng hết sức lo cho sự an toàn của Cát Tập Bách và người nhà.

Thiên Nam Dật Tẩu lẽ nào không nhận thấy, nên lại cười nói :

- Chuyện đã qua rồi, hai người còn lo gì nữa? Lão phu cũng chẳng thể ở đây lâu, hãy mau bồng y đến đây cho lão phu xem thử!

Lý Hàn Mai đã không nén nổi nước mắt, tức tưởi nói :

- Sư công chưa cho Mai nhi biết tung tích của Bách nhi kia mà?

Lập Thập hòa thượng cũng không khỏi vừa tức giận lại vừa buồn cười, cũng chẳng thèm màng đến, tiến tới nhặt lấy Từ Quang Ly Hỏa kiếm.

Ông đối mặt với vực thăm, vừa cúi người xuống, ánh mắt lướt qua lùm cỏ bên bờ vực, thấy có một vũng máu tươi và một cánh tay nằm trong vũng máu.

Ông bất giác động tâm, cả thần kiếm cũng chẳng màng, liền tung mình đến lùm cỏ, hai tay vén ra, quả phát hiện Cát Tập Bách đang nằm ngù say trong ấy, bình an vô sự.

Lập Thập hòa thượng mừng rỡ reo lên, rồi liền bồng Cát Tập Bách lên, đi đến bên Thiên Nam Dật Tẩu, ha hả cười nói :

- Hòa thượng này tinh mắt lắm, để xem lão còn giấu được nữa hay không?

Lý Hàn Mai nghe tiếng reo mừng của Lập Thập hòa thượng, hết sức kinh ngạc, vội tiến tới xem, thấy Lập Thập hòa thượng đã bồng Cát Tập Bách lên, bà cũng vui mừng nhặt lấy thần kiếm, theo sau Lập Thập hòa thượng đi đến bên Thiên Nam Dật Tẩu.

Thiên Nam Dật Tẩu đón lấy Cát Tập Bách đặt lên trên đầu gối, lập tức bắt mạch và xem xét sắc mặt, bất giác kinh ngạc nói :

- Thế này thì lạ quá!

Lý Hàn Mai thấy vậy, sốt ruột hỏi :

- Sư công, thế nào rồi?

Thiên Nam Dật Tẩu như đã hiểu ra, toét miệng cười nói :

- Thăng bé này thật là phúc duyên sâu dày, theo hiện tượng kinh mạch của y lúc này, hoàn toàn khác với người thường, nếu không phải đã có người với Thiên công chí cao vô thượng thoát thoát hoá cốt cho y, tuyệt đối chẳng thể khí quán tam quan lục mạch, tinh hành lục phủ ngũ tạng, hơn nữa nhất nguyên chí dương, thăng đến thiên tâm thần thông lục hợp, ý giao âm dương...

Lập Thập hòa thượng đầu nghe nổi những lời huyền diệu của Thiên Nam Dật Tẩu, sốt ruột đến quên cả mình đang đứng trước mặt bậc trưởng bối, ngắt lời :

- Thôi được rồi, đâu ai luận bàn chuyện y học với tiên bối, sao tiên bối không nói ngắn gọn dứt khoát, được hay không được?

Lý Hàn Mai sớm đã yên tâm, lúc này nghe Thiên Nam Dật Tẩu nói vậy, nghĩ hẳn là có nguyên nhân, nhưng mắt thấy Cát Tập Bách ngù như chết, không khỏi hoang mang hỏi :

- Sư công muốn nói Bách nhi...

Thiên Nam Dật Tẩu lúc này đã ngưng lời, đang vuốt râu trầm ngâm, nghe Lý Hàn Mai hỏi, như sực nhớ ra, quay sang Lập Thập hòa thượng hỏi :

- Đại sư, lão phu hỏi điều này, lệnh sư đã tinh thông A Nậu Đa La rồi phải không?

Nghe hỏi, Lập Thập hòa thượng như từ trong mơ bừng tỉnh, vỗ tay cười nói :

- Phải, nhất định là vậy!

Lý Hàn Mai vội hỏi :

- Phải, phải, phải gì kia chứ?

Lập Thập hòa thượng giờ mới nói :

- Gia sư đã đến Thiên Sơn theo lời mời của Trường Mi trưởng lão, Không Động thiền sư và Xích Mi thần ni cũng đã tụ tập tại Thiên Trì, có lẽ...

Thiên Nam Dật Tẩu cũng bắt giác đứng phắt dậy reo lên :

- Chính ông ấy! Lão phu đã già lần thân rồi, Thiên tông Tứ lão tu hội Thiên Trì chính là lúc này, Không Động thiền sư tịnh thông lục hợp, A Nậu Đa La vi diệu vô cùng, có ông ấy thí pháp, tập hợp tuyệt học của Tứ lão, dùng tâm pháp thiền công Thần Thọ Hồn Dữ truyền cho Bách nhi, vậy là thắng bé này từ nay đã có được hết thấy tuyệt học của Tứ lão rồi!

Lập Thập hòa thượng nghe vậy cũng liền vỗ lẽ, lòng mừng khôn xiết.

Thiên Nam Dật Tẩu ngược mắt nhìn, thấy trời đã hừng sáng, vội nói :

- Mai nhi, nhanh lên! Hãy tìm một chỗ kín đáo cho Bách nhi nằm, khi trời sáng y rất cần được nghỉ ngơi, tuyệt đối không được kinh động, chỉ cách hai giờ cho y uống một chén sữa người, tốt nhất là đặt kiểng bên cạnh y và nhốt trong mật thất, lão phu thật chẳng thể ở lại nữa, mọi sự hai người hãy cẩn thận.

Lập Thập hòa thượng dĩ nhiên hiểu rõ sự thế, Lý Hàn Mai cũng đã yên tâm, chỉ hỏi :

- Sư công, phải cần bao lâu?

Thiên Nam Dật Tẩu cũng không xác định được, lắc đầu nói :

- Lão phu cũng không rõ, nói chung là càng lâu càng tốt, tuyệt đối không được để cho người đến gần, lão phu đi đây!

Đoạn liền tung mình đến khe núi xách lấy chiếc đầu quái thú, phi thân bỏ đi.

Lập Thập hòa thượng thấy Thiên Nam Dật Tẩu đã đi khỏi, biết Thái Sử Đệ không thể về được nữa, bèn quyết định tạm thời ở lại Tàng Hương Ổ, nên liền giắt thân kiểng vào lưng, cắp lấy Cát Tập Bách, tung mình vượt qua vực thẳm.

Từ Vân vốn nấp sau một tảng đá to bên kia vực, không dám hiện thân, có lẽ sợ bị lão ma đầu phát hiện nên nấp vào trong hang động, nhưng khi Lập Thập hòa thượng đi vào, đặt Cát Tập Bách nằm xuống thì nàng ta đã đi đâu mất.

Lập Thập hòa thượng vừa lo vừa giận, đã không thể lớn tiếng kêu gọi, lại lo nha đầu ấy không biết khinh trọng, chạy bừa khắp nơi, thấy Lý Hàn Mai như chẳng chút bận tâm, chỉ lo chui vào trong hang động, thầm nhủ :

- Mụ này lại định giờ trò gì nữa đây? Hay chính mụ đã sai phái họ ra ngoài?

Nhưng ông giả vờ như không hay biết, đặt Cát Tập Bách nằm xuống xong, ông liền lui ra trước, ngược mặt suy tư.

Lý Hàn Mai theo sau đi ra, đến trước mặt Lập Thập hòa thượng, trở to mắt nhìn ông nói :

- Hòa thượng lại niệm kinh gì nữa đây? Chả lẽ vậy là thôi hay sao?

Lập Thập hòa thượng đảo tròn mắt, như đã nghĩ ra được cách, giả vờ hỏi :

- Thí chủ nóng ruột gì chứ? Bàn tăng đang suy nghĩ, ở đâu mà tìm được nhiều sữa người thế này?

Lý Hàn Mai tức giận nói :

- Đại sư chớ giờ trò với Lý Hàn Mai này, ai cần đại sư tìm sữa người kia chứ? Nếu đại sư mà định mượn cớ bỏ trốn, để xem bốn nhân có buông tha cho đại sư hay không! Chuyện đã đến nước này rồi, chả lẽ đại sư cam tâm để mặc cho bọn độc ác tà ma thiêu rụi Thái Sử Đệ mà chúng ta đã phải biết bao cực khổ mới giành lại được từ tay Vân Linh tam ma, bỏ qua một cách dễ dàng như vậy hay sao?

Lập Thập hòa thượng cười thầm :

- Mụ lúc nào cũng có ý nghĩ quái quỷ, làm sao mà giấu hòa thượng này được? Để xem mụ có cách gì lợi hại cho biết!

Đoạn giả vờ giận dữ, một tay giơ lên, vận A Già Đà Công bỏ vào tảng đá khi nãy đã để chiếc đầu quái thú, tảng đá liền tức thì nứt ra làm ba đổ xuống, cười gằn nói :

- Ta mà không bỏ đôi bạn tà mà ấy như là tảng đá này, ta thề sẽ không uống rượu ăn thịt nữa!

Nói đến đó, liếc mắt nhìn Lý Hàn Mai, thấy bà đang tươi cười, hết sức vui mừng vì kẻ khích tướng của mình đã có công hiệu, bèn giả vờ nói :

- Nhưng đáng tiếc là...

Lý Hàn Mai sừng sốt, vội tiếp lời :

- Đừng lo, Tử Vân là do Hàn Mai phái đi dọn dẹp nhà lá để cho Tập Bách làm tỉnh thất, còn Tiểu Thúy thì đi tìm sữa người, có lẽ đã sắp về đến...

Lập Thập hòa thượng cũng có nghĩ đến ngôi nhà lá ấy, bọn tà ma đã bỏ đi, nhờ lão ngư phụ phái người bí mật canh phòng quanh đây, hẳn sẽ không còn ai dám đến quấy nhiễu nữa và ông sớm đã có quyết định, phải tìm kiếm tung tích bọn ma đầu.

Nên ông ngắt lời :

- Bần tăng không phải có ý như vậy, đằng nào thì công lực của Tập Bách hiện giờ đã được các vị sư thúc bá “Thần Thọ Hồn Dữ”, chẳng khác nào chân truyền, tối đa hai ba hôm nữa e rằng thí chủ cũng phải thua kém y, còn cần bảo vệ gì nữa? Chỉ có điều là...

Lý Hàn Mai thấy Lập Thập hòa thượng lại ồm ồm không chịu nói rõ ra, tức giận quát :

- Có điều sao? Hòa thượng chưa uống đã rượu phải không hả?

Lập Thập hòa thượng cười nói :

- A Di Đà Phật! Thật tội lỗi, thật tội lỗi! Bần tăng chỉ là sợ lại phải bị thí chủ trách mắng sát nghiệt đầy rẫy và các vị lão tiền bối càng không buông tha cho hòa thượng này lạm sát, phải tội mười năm bể quan, chắc là lũ sâu rượu trong bụng...

Lý Hàn Mai bị Lập Thập hòa thượng trả đũa, tức đến hai tay run rẩy, tính bà nóng như lửa, hễ nổi đóa lên là ngay cả mười mấy năm giáo huấn của sư tôn cũng quên sạch, lúc này nghe Lập Thập hòa thượng đề cập đến, tuy lập tức giác ngộ, nhưng lòng vẫn còn tức tối.

Bà nghiêng răng hàm hực nói :

- Đại sư khỏi cần xiên xỏ ta, hai chúng ta đường ai nấy đi, mỗi người có chí hướng riêng, Lý Hàn Mai này cũng đã từng mười mấy năm xông xáo giang hồ, chưa bao giờ van xin ai, bảo ta nhẫn nhịn chuyện thiêu hủy nhà cửa của bọn ác ma ấy, vậy là đại sư đã làm người rồi!

Nói đến đó, chợt nảy ra một kế, cũng giả vờ ra chiều khinh bỉ cười nói :

- Thật không ngờ truyền nhân y bát của Phong hòa thượng mà lại hèn nhát như vậy, đừng chuyện một chút cũng không gánh vác nổi. Thôi cũng được, vậy kẻ khác khỏi nói Lý Hàn Mai này lôi kéo người ta xuống nước.

Những lời nói khích ấy quả nhiên phát sinh công hiệu, Lập Thập hòa thượng sớm đã không chịu nổi, hai mắt tròn to và đảo liên hồi, trầm giọng nói :

- Thôi, thôi! Bần tăng phục thí chủ rồi, bất kể rừng đao núi kiếm, hòa thượng này cũng quyết không đi sau, thế nào?

Lý Hàn Mai được nước, nói tiếp :

- Ủa, đại sư không sợ xuống địa ngục hay sao?

Lập Thập hòa thượng tức giận, trỏ tay vào hang động, gằn giọng nói :

- Thí chủ muốn hòa thượng này nhảy vào lửa đỏ ngay phải không? Nếu vậy thì ngay cả người trong kia cũng chẳng cần nữa, bần tăng đi ngay đây!

Lý Hàn Mai thấy Lập Thập hòa thượng đã nổi giận thật sự, vội mỉm cười nói :

- Cho dù không cần thì cũng đâu thể nào đi ngay lập tức!

Bà ngưng thần lắng nghe, quay người đi vào hang động và nói :

- Hãy xem, bọn họ đã về rồi, còn phải phiền đại sư mang Tập Bách trở về ngôi nhà lá kia rồi mới có thể đi được.

Lập Thập hòa thượng thấy Lý Hàn Mai đã mắc bẫy mình, lại đâm ra muốn lập tức lên đường ngay, nghe bà nhắc đến Tử Vân, bèn hỏi :

- Thí chủ lúc nào cũng thích làm ra vẻ bí mật, thật ra thí chủ đã bảo nha đầu ấy đi từ lúc nào mà cả Thiên Nam Dật Tẩu cũng bị giấu nhem vậy?

- Đại sư đã sơ suất đó thôi, Hàn Mai có làm ra vẻ bí mật gì đâu, thấy nha đầu ấy cứ sốt ruột, đứng bên bờ vực, lại biết Tập Bách đã bất tỉnh, nghĩ hẳn là thương thế trầm trọng, cần phải điều trị ngay, bèn bảo y đi tìm Tiểu Thúy và đến dọn dẹp nhà lá ngay, sau rồi...

- Sau rồi nghe nói cần phải uống sữa người nên thí chủ lại dùng truyền âm nhập mật bảo Tiểu Thúy về tìm nữ bộc, tìm cách đưa sữa người đến đây chứ gì? Nhưng thí chủ không nghĩ đến chuyện Tiểu Thúy về đến Thái Sử Đệ, thấy nơi ấy đã trở thành đồng tro tàn, có thể tức đến ngất xỉu hay không? Hôm nay đừng mong có sữa người, mà e rằng cả Tiểu Thúy cũng không trở lại đây!

Lý Hàn Mai quả là không nghĩ đến chuyện ấy, giờ nghe Lạp Tháp hòa thượng đề cập, bà liền đâm ra lo lắng, hai người đi đến phía sau bức bình phong đá chắn trước hang động, dừng lại không đi tiếp nữa.

Bên kia hang động đã vọng đến tiếng nói của Giang Uyển Dao, Lạp Tháp hòa thượng vội nói :

- Giờ hồi hân thi đã muộn rồi, hãy khoan cho bọn nha đầu vào đây, sắp đặt xong cho Tập Bách rồi hãy tính!

Đoạn liền đi nhanh vào hang động, Lý Hàn Mai cũng đành tạm ném lòng theo sau, thấy hòa thượng đã công Cát Tập Bách lên, đi về phía cửa hang động, Từ Quang Ly Hóa kiểm giắt ở phía sau lưng.

Lý Hàn Mai bước nhanh, vượt qua mặt Lạp Tháp hòa thượng, thấy nhóm Giang Uyển Dao bốn nàng đã đến gần, chỉ còn cách năm sáu trượng, liền tung mình lướt tới, khoát tay truyền thanh bảo hộ quay lại dẫn đường.

Từ Vân về đến Tầng Hương Ô, tìm gặp Giang Uyển Dao kể lại mọi sự, khóc lóc một hồi, rồi vội dọn dẹp mặt thất sạch sẽ.

Trong nhà có rất nhiều thực phẩm, đủ cho ba mươi người dùng trong hai tháng.

Nhà gồm có ba khu, khu trong là thạch thất, nằm kín đáo trong núi đá, cửa đá và chắn sắt hết sức kiên cố, bên trong được bày trí rất lộng lẫy, hầu hết mọi vật dụng đều bằng vàng bạc và còn có địa đạo thông đến bí huyết, hết sức an toàn, thật là một nơi hành lạc lý tưởng của bọn tà ma.

Lạp Tháp hòa thượng công Cát Tập Bách đi theo sau Lý Hàn Mai, chốt lát đã vào đến nhà, đi thẳng vào trong thạch thất, đặt Cát Tập Bách nằm lên một chiếc giường lót da hổ, Ly Hóa kiểm cũng để ở bên cạnh chàng.

Sau đó định dặn Từ Ngọc Nhi cách chăm sóc cho Cát Tập Bách, nhưng chẳng thấy nàng nào vào thạch thất, biết là Lý Hàn Mai đang ở ngoài kể lại chuyện cứu người được kiểm cho các nàng nghe, liền đi ra khỏi thạch thất, đóng cửa chắn sắt lại.

Trong sảnh đường khu nhà thứ nhì, bốn nàng xúm quanh Lý Hàn Mai, bà đang thuật lại những lời nói của Thiên Nam Dật Tẩu lúc ở bên bờ vực và trình trọng căn dặn không được làm kinh động Cát Tập Bách trong thạch thất, đồng thời chỉ cách cho chàng uống sữa người, ban đêm phải rời xa thạch thất...

Lạp Tháp hòa thượng thăm phục tài chỉ huy của Lý Hàn Mai, khiến cho mấy ả nha đầu này rầm rập vang lời, cũng chẳng lên tiếng, tìm lấy một mảnh ván, dùng ngón tay viết lên đó mấy chữ rồi đi ra ngoài, gọi thần ung đến, bảo nó bay đến Thiết Tường bang, rồi trở vào sảnh đường.

Lý Hàn Mai với bốn nàng đã đi đâu mất, cửa thạch thất vẫn đóng chặt, hoàn toàn tĩnh lặng, bất giác thâm nhủ :

- Lúc này mà muội còn định giờ trò quái quỷ ư?

Ngay khi ấy bốn nàng ủa ra, kéo ông đến một gian phòng rộng, mùi rượu thịt thơm phức khiến hòa thượng vui đến mức cười vang.

Lạp Tháp hòa thượng vừa trông thấy rượu thịt thơm ngon là bất chấp tất cả, lập tức cầm lấy ấm rượu đưa lên miệng tu ừng ực, khiến bốn nàng ôm bụng cười ngặt ngoẽo.

Mãi đến khi Lý Hàn Mai từ trong thạch thất đi ra, các nàng mới ngưng cười đứng sang bên.

Chỉ thấy Lý Hàn Mai đã cởi mở khăn choàng xanh, lộ ra toàn thân y phục trắng, lưng thắt một dải lụa màu xanh biếc, trang nghiêm hệt như Ngọc Quan Âm.

Bà vừa bước chân vào sảnh đường, thấy Lạp Tháp hòa thượng đang ngòm ngòm ăn uống, cũng rất lấy làm lạ.

Giang Uyển Dao đến gần nói :

- Thức ăn do Từ Vân tỷ làm đấy, đã để cho đại sư nếm trước rồi!

Lạp Tháp hòa thượng ngẩng lên nhìn, thấy Lý Hàn Mai ăn mặc như vậy, ngạc nhiên cười hỏi :

- Nữ Bồ Tát hiện thân, thật hòa thượng này được vinh quang lây chẳng ít!

Đoạn quay sang Từ Vân nói tiếp :

- Nữ thí chủ, từ nay hiểu kính lệnh sư rượu và thức ăn ngon, đừng quên hòa thượng này nhé!

Đoạn lại nốc một ngụm rượu to vào bụng, cầm lấy một chiếc đùi gà, đưa lên miệng nhai ngấu nghiến, khiến các nàng lại cười ầm lên.

Lý Hàn Mai cười nói :

- Thật chưa từng thấy người nào ăn uống xấu xa thế này! Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, mau ăn no rồi lên đường.

Đoạn ngồi xuống bên bàn, quay sang bốn nàng nói tiếp :

- Các người hẳn cũng đói rồi, hãy ngồi xuống cùng ăn, lát nữa Tiểu Thúy mang sữa người về đến, Dao nhi với Ngọc Nhi hãy cho Tập Bách uống, luân phiên nhau ở trong nhà canh phòng, thỉnh thoảng Ngọa Vân phải ra ngoài tuần tra, tuyệt đối không được rời khỏi nhà nửa bước, nếu xảy ra chuyện gì, coi chừng ta đánh gãy chân các người. Còn Từ Vân đi theo ta, trễ lắm là ngày mai ta sẽ về đến.

Bốn nàng ngồi vào bàn, cùng gật đầu vâng lời, cầm lấy đĩa lên ăn.

Lập Thập hòa thượng ăn no, đưa tay áo lên quệt miệng ha hả cười nói :

- A Di Đà Phật! Đa tạ công đức của thí chủ!

Đoạn đứng lên, quay sang Từ Ngọc Nhi và Giang Uyển Dao cười nói :

- Nếu hai người ban đêm mà lén vào thạch thất, xảy ra chuyện gì, hòa thượng này sẽ không màng đâu nhé! Ngọa Vân, người cũng phải coi chừng địa đạo của mật thất đấy!

Lý Hàn Mai cười nói :

- Lối ra của địa đạo ở miếu thổ địa, ta đã phong bế rồi, các người chỉ cần lưu ý mặt trước, bốn phía đã có chốt gác ngầm, có chuyện thần ung sẽ đến cảnh báo, khi nào vạn bất đắc dĩ thì hãy phóng hỏa đốt nhà.

Nói xong, bà ngược lên nhìn trời, thấy giờ Thìn đã qua, liền giục lên đường.

Từ Vân đi ra, đánh một vòng, lúc trở vào trên lưng đã có thêm hai chiếc túi da to.

Lý Hàn Mai biết đó là vật dụng và thức ăn, không cần thiết lắm, nhưng không muốn làm cho Từ Vân mất hứng, lại mỉm cười gật đầu, lòng thầm mừng cô gái này thật là kỷ lưỡng chu đáo.

Lập Thập hòa thượng tung mình ra trước tiên, phi thân lên mái nhà. Lý Hàn Mai dặn dò vài câu, rồi cùng Từ Vân ra cửa trước, phóng đi về phía Tây nam.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Giờ chỉ còn Giang Uyển Dao, Từ Ngọc Nhi và Ngọa Vân, ba nàng ở lại canh phòng, chờ Tiểu Thúy mang sữa người về.

Ba nàng đều đang độ tuổi ngây thơ hồn nhiên, ở bên nhau rất tâm đầu ý hợp, trước tiên do Từ Ngọc Nhi phụ trách canh phòng bên ngoài thạch thất, Giang Uyển Dao ở trong một gian phòng kế cận giúp Ngọa Vân dọn dẹp, chuyện trò với nhau thời gian cũng qua đi khá nhanh, thoáng chốc đã gần đến giờ Ngọ, nhưng vẫn chưa thấy Tiểu Thúy về đến.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi hết sức sốt ruột, lo cho Cát Tập Bách không chịu nổi đói khát, lại sợ Tiểu Thúy lạc đường gặp nguy hiểm, hai nàng lòng nóng như thiêu đốt.

Ngọa Vân cũng đã hai lần một mình ra ngoài nhà, nhưng chẳng thấy một bóng người nào, thấy Từ Ngọc Nhi đứng ngồi không yên, lại chẳng thấy bóng dáng Giang Uyển Dao đâu, biết nàng nóng lòng lo lắng, bỗng nhớ ra một điều, bèn một mình lên ra ngoài.

Từ Ngọc Nhi canh phòng bên ngoài thạch thất, nàng biết rõ một người luyện võ trong thời kỳ bế quan, quan trọng nhất là sự yên tĩnh, mình tuy nóng lòng về chuyện Tiểu Thúy chưa về, nhưng nghe sư phụ bảo Cát Tập Bách lúc này cũng như là bế quan luyện công vậy, tuyệt đối không được gây ồn ào, nên đành cố nhẫn nại chờ đợi.

Nửa giờ qua đi, đã đến lúc thay phiên, vẫn chưa thấy Giang Uyển Dao đến thế, nàng càng thêm sốt ruột hơn, ngẩng lên nhìn, phát hiện Kim Nhân Thần Ung đang đậu trên mái nhà và nhìn nàng không chớp, liền nhớ đến lời dặn dò của sư phụ trước lúc ra đi, nếu có chuyện bất trắc xảy ra, thần ung sẽ xuất hiện cảnh báo.

Thế là, nàng càng hồi hộp hơn, vội rút Liên Hoàn sách bên lưng ra đề phòng bất trắc, đồng thời bắt chước cách của Tiểu Thúy gọi thần ung xuống.

Nhưng thần ung cứ lắc đầu vỗ cánh liên hồi, quyết không chịu bay xuống.

Từ Ngọc Nhi thấy vậy lo đến quỳnh cả lên, nhưng chừng nửa tuần trà sau, vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, và cũng chẳng có dấu hiệu có kẻ địch tấn công, nàng mới bớt hồi hộp hơn, một mặt ngưng thần lắng nghe, một mặt thăm toan tính, nếu có bọn tặc đồ tấn công, nàng đơn thân một mình phải ứng phó thế nào?

Sau cùng Từ Ngọc Nhi quyết định, bất kể Giang Uyển Dao và Ngọa Vân đã rời khỏi hay chưa, nàng cũng phải cố thủ thạch thất, không để cho kẻ địch xâm phạm quấy nhiễu Cát Tập Bách, bèn lập tức quán Liên Hoàn sách lại, lấy một ống Phong Vũ châm ra cầm sẵn trong tay, tung mình lên trên xà ngang của ngôi nhà khu thứ nhì, cách cửa thạch thất chừng hơn trượng, nấp kỹ xong, tâm thần chú ý các nẻo đường mà kẻ địch có thể tiến vào, chỉ cần phát hiện bóng người khả nghi là bắn Phong Vũ châm ra ngay.

Thạch thất hoàn toàn đóng kín, từ ngoài nhìn vào không hề có một khe hở, tình hình bên trong thế nào, bên ngoài không sao nhìn thấy được, thậm chí cả tiếng động cũng không nghe được.

Từ Ngọc Nhi nấp trên xà nhà cao hơn hai trượng, ngưng thần lắng nghe hồi lâu, vẫn chẳng có động tĩnh gì, bất giác thầm tự mắng mình đã quá căng thẳng, vừa định phóng trở xuống đất, bảo thần ung đi tìm Tiểu Thủy và Giang Uyển Dao.

Bỗng nghe một tiếng động rất khẽ từ vách đá bên trên vọng xuống, nàng vội quay người, hướng về vách đá, với thế “Đảo Quải Châu Liêm” móc hai chân vào xà nhà, treo ngược người đưa mắt nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả và thần ung trên mái nhà lúc này cũng đã bay đi mất.

Nàng rất lấy làm lạ, vừa ổn định lại tâm thần, bỗng lại nghe một tiếng động rõ hơn của vật nặng đi động, từ bên dưới vách đá vọng lên.

Lần này thì đã có thể phân biệt rõ rồi, hiển nhiên là trong thạch thất có người đang di chuyển đồ vật nên mới gây ra tiếng động thế này.

Nàng lại đưa mắt nhìn kỹ vách đá từ trên xuống dưới, phát hiện chỗ cách mái nhà chừng bảy thước có một khe hở rộng hơn tám tấc và dài khoảng ba thước, bên dưới cách chừng ba thước có một bụi cỏ, lúc này cỏ chỉ dài hơn thước, nên nhìn thấy khe hở rất rõ, thầm nghĩ có lẽ đó là lỗ thông hơi của thạch thất.

Từ Ngọc Nhi bất giác sinh lòng hoài nghi Ngọa Vân giờ trò, à ta giả vờ cái tà quy chính, theo về phe mình để làm nội gián, thừa lúc các vị tiền bối đi khỏi, lén lút từ bí đạo trong gian phòng kế cận đi vào thạch thất, ám hại Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao.

Nàng càng nghĩ càng thêm nghi, nhưng khổ nỗi lại không biết nút mở cửa thạch thất ở đâu, đành lộn người phóng lên nóc nhà, thi triển thân pháp Thất Bộ Vân Thể bám vào vách đá treo lên chỗ khe hở, nghiêng cổ thò đầu vào.

Vừa mới thò đầu vào khe hở, quả nhiên đó là lỗ thông hơi của thạch thất, nhưng ngặt nỗi vách đá quá dày, thò đầu vào vẫn không nhìn thấy tình hình bên trong. Nàng phải cố gắng hết sức mới chui được nửa người vào và còn phải duỗi thẳng hai tay ra, chấp nhận cánh tay bị xước trầy mới có thể nhìn thấy cảnh tượng trong thạch thất.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến nàng bàng hoàng sững sốt, suýt nữa kêu lên thành tiếng, nếu không nhờ thân người kẹp trong khe đá là nàng đã rơi xuống đất rồi.

Từ Ngọc Nhi định thần lại, thấy rõ hai người đang đứng ở bên giường Cát Tập Bách, đều quay lưng ra cửa, viên Cực Quang châu trong mình Cát Tập Bách đã được lấy ra chẳng rõ từ lúc nào, để trên chiếc bàn đá bên cạnh, soi rõ chung quanh đến mấy trượng, chỉ thấy một người đàn bà trung niên dáng dấp khỏe mạnh, người kia giống như là Ngọa Vân, hai người đứng sòng vai nhau, tiếng nói rất khẽ, chẳng rõ họ có ý đồ gì.

Đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng vẫn ngủ say, sắc mặt rất hồng hào, chiếc áo nhuộm máu đã được thay ra, lúc này đang mặc một chiếc áo màu xanh nhạt, trông hết sức anh tuấn nho nhã.

Từ Ngọc Nhi lúc này căng thẳng đến mức như đang đối mặt với cường địch, đã không thể lên tiếng hỏi, lại càng chẳng thể vào can ngăn, định phóng ám khí lại sợ trúng nhầm Cát Tập Bách, hơn nữa lại chưa thấy rõ mặt đối phương, không biết là địch hay bạn, nên nhất thời chưa biết phải xử trí thế nào.

Bỗng hai người gật đầu với nhau, rồi mở cửa ngầm từ địa đạo đi ra, Cực Quang châu vẫn để trên bàn, bước đi của hai người rất nhanh nhẹn, thoáng chốc đã mất dạng, cửa ngầm đóng trở lại.

Từ Ngọc Nhi tuy chưa thấy hai người có hành động gì bất lợi đối với Cát Tập Bách, nhưng vì không thấy rõ mặt đối phương, lại thấy họ bỏ đi vội vã, nghĩ hẳn là có âm mưu khác, mong là có thể tìm ra hướng đi của đối phương, liền ra khỏi khe đá, trở xuống mái nhà ẩn nấp, càng lưu ý động tĩnh xung quanh hơn.

Nào ngờ thời gian một bữa cơm trôi qua, không hề phát hiện ra dấu hiệu gì nữa, nàng vừa định trở lên khe đá, xem thử hai người kia có trở vào thạch thất hay không.

Bỗng nghe có người gõ cửa, nàng vội phóng xuống đất, vờ điềm nhiên như vô sự, chờ người gõ cửa đi vào.

Chỉ thấy Ngọa Vân tắt tà từ gian phòng kế cận đi ra, y phục quả giống như thiếu nữ trong thạch thất khi nãy, bèn thầm lưu ý hơn.

Chờ cho Ngọa Vân ra khỏi gian nhà chính khu thứ nhất, băng qua sân vườn để mở cửa cổng, Từ Ngọc Nhi cũng lách người ra, nấp vào cửa theo dõi.

Cửa cổng mở ra, một tráng hán trung niên lách vào, tay cầm một chiếc đèn lồng trao cho Ngọa Vân, hai người thì thầm một hồi, tráng hán trung niên mới ra cửa bỏ đi. Ngọa Vân cười hóm hỉnh, đóng cửa cầm đèn lồng đi vào.

Từ Ngọc Nhi hoài nghi tráng hán trung niên ấy hẳn là tặc đồ mang độc vật đến, cũng chẳng lên tiếng, vội trở vào đến trước cửa thạch thất, chờ Ngọa Vân đi đến gần mới hỏi :

- Người ấy là ai vậy?

Ngọa Vân không cầm theo chiếc đèn lồng vào, nghe Từ Ngọc Nhi hỏi, thản nhiên cười nói :

- Y định tìm đại sư, Ngọa Vân trả lời là đại sư không có đây, y bỏ đi ngay!

Dứt lời, lại vội vã đi về phía gian phòng kế cận.

Từ Ngọc Nhi càng thêm hoài nghi, vội lại hỏi :

- Ngọa Vân, trời đã quá Ngọ rồi, Dao tỷ sao không thấy? Ta đã đói rồi, ngươi hãy đi tìm Dao tỷ đến thay phiên, cho ta nghỉ ngơi một lát được không?

Ngọa Vân quay người lại, cười ngọt nói :

- Dao tỷ đã ngủ rồi, tỷ ấy cũng mệt lắm, hãy để cho tỷ ấy ngủ thêm lát nữa thì hơn! Nếu như tỷ tỷ thật sự không chịu nổi thì hãy để cho Ngọa Vân thay cho một lát, tỷ tỷ ăn chút gì rồi đi nghỉ, chờ Tiểu Thúy về đến hẵng tìm các vị, có được không?

Dứt lời, Ngọa Vân đã đi đến gần.

Từ Ngọc Nhi lòng hết sức tức giận, nhưng không tiện phát tác, thầm nhủ :

- Tiểu quý ngươi dám giờ trò xảo quyết với ta, Dao tỷ sao lại có thể ngủ trong lúc này, rõ là ngươi định gạt ta đi khỏi đây để cho ngươi tiện bề hạ thủ, ta không mắc lừa ngươi đâu, lát nữa ta tìm ra âm mưu của ngươi, để xem ngươi còn xảo quyết nữa không cho biết!

Nghĩ đoạn bèn cười nói :

- Dao tỷ thật dễ ngủ, trong lúc này mà tỷ ấy cũng ngủ được! Ngọa Vân muội, muội hãy lo việc của mình đi, tỷ tỷ còn chịu nổi mà! Chỉ phiền muội lát nữa mang cho tỷ tỷ chút thức ăn, khi nào Dao tỷ thức dậy, hãy bảo tỷ ấy mau đến thay cho tỷ tỷ.

Ngọa Vân có lẽ cũng đang bận, nghe Từ Ngọc Nhi nói là còn chịu nổi, bèn nói :

- Được, vậy thì tỷ tỷ chịu khó một chút, Ngọa Vân sẽ mang một bát mì đến ngay!

Nói đoạn, nàng quay người vội vã bỏ đi. Từ Ngọc Nhi chờ Ngọa Vân đi khuất, liền đi ra ngôi nhà khu thứ nhất, lạ thay, tìm kiếm khắp nơi chẳng thấy chiếc đèn lồng đâu, hẳn là Ngọa Vân đã giấu đi, nàng càng thêm tức giận.

Nhưng trước khi tìm ra chứng cứ cụ thể, nàng thật chẳng thể làm gì được Ngọa Vân, đang nghĩ cách ứng phó, Từ Ngọc Nhi dựa người vào bên cửa thạch thất, khuỷu tay phải chạm vào một vật mềm nhũn.

Có lẽ nàng dựa người quá mạnh, vật ấy bị bả vai nàng đè vào, “soạt” một tiếng, vách đá bên trái luôn cả cánh cửa chấn sát nhanh như tia chớp mở ra một cửa động.

Từ Ngọc Nhi thấy vật giạt mình sùng sốt, nhưng cũng mừng khôn xiết, vội ngoảnh lại nhìn vào trong, nàng bắt gặp ngẩn người.

Thì ra Ngọa Vân quả nhiên đang ở trong thạch thất và cùng với người đàn bà cao to khi nãy, hai người đang cho Cát Tập Bách uống sữa.

Chỉ thấy người đàn bà cao to áo quần mộc mạc, tuổi chừng ba mươi lăm, diện mạo rất thanh tú, hai mắt rực tinh quang, hiển nhiên là một người nội ngoại công rất thâm hậu.

Chỉ thấy bà ta mở phanh áo ngực, dùng hai ống tre nối đầu vú với miệng của Cát Tập Bách, đang mỉm cười hiền từ.

Cửa đá đột nhiên mở ra, trong thạch thất bừng sáng, khiến người đàn bà cao to giật mình, hai tay đang nặn sữa theo bản năng lập tức giơ lên, sẵn sàng xuất chiêu ứng địch.

Ngọa Vân đang ngồi bên người đàn bà cao to, tay cầm ống tre, cúi đầu cho Cát Tập Bách hút sữa, nghe tiếng động ngẩng lên, nhận ra là Từ Ngọc Nhi, vội lắc đầu ra hiệu bảo nàng đừng làm kinh động, đồng thời kéo tay người đàn bà cao to xuống, dùng ánh mắt ngăn bà ta xuất thủ.

Người đàn bà cao to buông hai tay xuống, mỉm cười gật đầu, tiếp tục nặn sữa cho Cát Tập Bách uống.

Từ Ngọc Nhi vừa thấy cảnh nộm sữa đã hiểu ra sự việc, thầm tự trách mình đã quá đa nghi, cũng may là khi nãy chưa phát Phong Vũ châm, không thì gây ra đại họa mới thật là hối hận chẳng kịp.

Nhưng mặc dù Từ Ngọc Nhi đứng ở ngoài cửa, không dám lên tiếng kinh nhiễu, lòng vẫn còn thắc mắc, thầm nhủ :

- Tiểu quý Ngọa Vân thật là thần thông quảng đại, y kiếm đâu ra được một người đàn bà nhiều sữa thế nhỉ?

Nhìn bà ta giờ tay thủ thế, chiêu thức rất giống Hộ Pháp chương của bổn môn, bà ta là ai thế nhỉ?

Nhưng lúc này không tiện hỏi, đành đứng ngoài thạch thất ngưng thần theo dõi.

Ngọa Vân biết là Từ Ngọc Nhi đã hiểu lầm, nhưng lúc này không thể lên tiếng, lại thấy Từ Ngọc Nhi đứng ngoài cửa không chịu đi, ánh nắng chiếu vào sợ ảnh hưởng đến tâm thần của Cát Tập Bách, đành ra hiệu cho Từ Ngọc Nhi đóng cửa lại.

Từ Ngọc Nhi vốn định không chịu, nhưng nghĩ kỹ, chẳng định Ngọa Vân quả là không có ác ý, lại sợ ánh nắng chiếu vào làm ảnh hưởng đến bầu không khí tĩnh mịch trong thạch thất và hơn nữa lúc này phải canh phòng bên ngoài, vậy mới quay người đi, cửa đá liền từ từ khép lại.

Từ Ngọc Nhi vừa mới lui ra ngoài cửa thạch thất, liền nghe có tiếng gõ cửa, đành lấy Liên Hoàn sách đi ra, cất tiếng hỏi người gõ cửa là ai.

Vừa nghe bên ngoài trả lời là Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao, Từ Ngọc Nhi mừng rỡ, lập tức mở cửa cho hai người vào.

Chỉ thấy hai người mình đầy bụi đất, Giang Uyển Dao tay áo rách toạc, Tiểu Thúy còn thọ thương nhẹ, được Giang Uyển Dao dìu đỡ chệnh choạng đi vào.

Từ Ngọc Nhi sững sờ hỏi :

- Sao? Lại cùng bọn tà ma...

Nàng bỗng ngưng lại và đỡ lấy Tiểu Thúy đi nhanh vào sảnh đường.

Giang Uyển Dao nói :

- Lát nữa hãy nói.

Nàng đóng cửa cổng lại, theo sau đi vào nhà và hỏi :

- Bách ca...

Từ Ngọc Nhi dìu Tiểu Thúy vào nhà chính nằm xuống, vừa xem xét thương thế của Tiểu Thúy vừa khẽ đáp :

- Đang cho uống sữa!

Giang Uyển Dao ngồi xuống ghế, hậm hực nghiêng răng nói :

- Nếu chẳng phải không bỏ đây được, ta thật không để cho hai tên cầu tặc ấy tẩu thoát một cách dễ dàng thế kia!

Đoạn cởi chiếc áo rách ra, tiện tay lấy chiếc áo của Từ Vân treo ở đầu giường mặc vào.

Từ Ngọc Nhi đã băng bó vết thương cho Tiểu Thúy xong, cho Tiểu Thúy uống vào hai hoàn thuốc, vuốt má Tiểu Thúy dịu giọng nói :

- Thúy muội chớ cử động, hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai sẽ khỏi ngay!

Ngoảnh lại thấy Giang Uyển Dao đang tức tối, sợ quấy nhiễu Tiểu Thúy dưỡng thương, bèn kéo Giang Uyển Dao đi ra ngoài, nói :

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện, tiểu muội đang chờ Dao tỷ thay phiên đây! Mau cho tiểu muội biết, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Giang Uyển Dao thở ra một hơi dài, ngồi xuống ghế nói :

- Khi này ta thấy đã gần giờ Ngọ mà Tiểu Thúy vẫn chưa về đến, hết sức sốt ruột, định tìm Ngọc muội bàn tính, bỗng thấy thần ung xuất hiện trên đầu, biết đã có chuyện xảy ra, vội liền đi theo thần ung ra ngoài, ngay cả Ngọa Vân cũng không hay biết.

Từ Ngọc Nhi giờ mới hiểu ra nguyên nhân không đến thay phiên của Giang Uyển Dao, lại hỏi :

- Dao tỷ đã gặp bọn ác ma ở đâu vậy?

Giang Uyển Dao uống một ngụm nước, nói tiếp :

- Thần ung dẫn ta về phía Thái Sử Đệ, đi được chừng sáu bảy dặm, đến một thung lũng, theo thần ung dừng lại trên đồi, phát hiện Tiểu Thúy với nữ bộc Lâm tẩu đang chia nhau giao đấu với Lô Dương Quý Thủ Huyền Nguyên là lão tam trong Dân Sơn lục lý là Phi Thiên Hồ Trần Hành. Tiểu Thúy đối phó với Phi Thiên Hồ hết sức ung dung, hoàn toàn áp đảo lão hồ ly ấy, nhưng Lâm tẩu với ngọn Tam Tiết bổng đấu với lão mũi trâu Huyền Nguyên thì lại hết sức vất vả, nếu không nhờ thể chất khỏe mạnh, khí lực dồi dào và thân pháp linh lợi, e đã thọ thương dưới trường kiếm của lão mũi trâu rồi. Tiểu Thúy cũng vì vậy mà phân thần, nhất thời chưa thể lấy mạng lão hồ ly Trần Hành.

Từ Ngọc Nhi nghe đến hồi hộp, xen lời :

- Dao tỷ sao không đến tiếp viện?

- Có chứ sao không? Nhưng trong tay không có binh khí, chỉ với hai tay không đối phó với lão mũi trâu, thay cho Lâm tẩu.

- Còn Lâm tẩu thì sao?

Giang Uyển Dao không đáp, nói tiếp :

- Tiểu Thúy thấy ta đến, liền phấn chấn tinh thần, Kim Ty Nhuyễn Đằng tiên bức lui lão hồ ly, bảo ta mau nhờ Lâm tẩu trở về cho Bách ca uống sữa, y với một chọi hai.

Lúc bấy giờ ta thật không đành lòng, nhưng cho Bách ca uống sữa là một đại sự, đành dặn Tiểu Thúy cẩn thận cố thủ, chờ ta trở lại hóp sức diệt địch, bèn vội vã cùng với Lâm tẩu về đây!

Từ Ngọc Nhi giờ mới nhớ ra người đàn bà cao to là Lâm tẩu, lại hỏi :

- Dao tỷ không về sao?

Giang Uyển Dao lắc đầu :

- Ta với Lâm tẩu về đến giữa đường thì gặp Ngọa Vân, ta vì không yên tâm Tiểu Thúy một mình đối phó với hai ác tặc, đành nhờ Ngọa Vân đưa Lâm tẩu về trước, lập tức quay trở lại đầu trường. Cũng may là giữa đường gặp Ngọa Vân, nếu không, Tiểu Thúy hôm nay e khó thể toàn mạng dưới trường kiếm của lão mũi trâu Huyền Nguyên.

Ta vừa đến nơi, Tiểu Thúy chân trái đã bị trúng một kiếm của lão mũi trâu và cũng đã sức cùng lực kiệt, thủ nhiều hơn công.

Từ Ngọc Nhi bởi quá hồi hộp, nghe đến đó buột miệng kêu lên :

- Vậy thì nguy rồi!

Giang Uyển Dao biết là nàng quá hồi hộp, nực cười nói :

- Ta lúc ấy cũng rất nóng lòng lo, bèn cố hết sức lao đến, vận Hồng Thiên chưởng đánh Phi Thiên Hồ rơi xuống đồi trước, lão mũi trâu thấy đồng bọn thọ thương cả kinh, trong lúc hoảng liều lĩnh tung ra hiểm chiêu, trường kiếm ngang lưng quét đến. Ta vì lo đỡ Tiểu Thúy, nhất thời khinh suất, suýt bị đã thương, trong lúc cấp bách đã dùng chiêu “Phản Đả Kim Chung” chop vào cổ tay lão mũi trâu, nhưng bị y hạ tay xoay kiếm quét xuống, chém rách tay áo.

Từ Ngọc Nhi buột miệng kêu lên :

- Nguy hiểm quá!

Giang Uyển Dao thân nhiên cười :

- Nhưng lão mũi trâu chẳng chút thảng thệ, đã bị chiêu “Kim Ty Triền Phát” của Tiểu Thúy quét bay nón, cả tóc cũng bung ra, rồi lại lãnh thêm một chiêu “Bảo Chử Trần Ma” của ta, xương cổ chân trái của y hẳn đã bị gãy nát, lăn xuống đồi y hết như một quả dưa.

- Dao tỷ để cho y đào tẩu ư?

- Tiểu Thúy chưa từng thọ thương bao giờ, đau đến ngồi trên đất khóc suốt mướt, ta đành phải dìu y về đây! Thật tức chết đi được, lão mũi trâu ấy hãy còn miệng cứng, lúc đào tẩu lại còn chỉ danh khiêu chiến, bảo chúng ta đến Dân Sơn phó ước.

Dứt lời, Giang Uyển Dao hậm hực đứng lên, định đi đến thạch thất, bỗng hỏi :

- Ngọa Vân đâu rồi?

Từ Ngọc Nhi vội cản Giang Uyển Dao lại, ấn nàng ngồi xuống ghế và nói :

- Chớ vội, Ngọa Vân đang giúp Lâm tẩu cho Bách ca uống sữa, giờ có lẽ đã xong rồi. Dao tỷ hãy nghỉ ngơi chốc lát, tiểu muội đi tìm y đến đây, chúng ta thấy đều phải ăn chút gì đây!

Giang Uyển Dao đành ngồi trở xuống ghế, Từ Ngọc Nhi vừa định bỏ đi, Ngọa Vân đã cùng Lâm tẩu tay bưng hai chiếc bát to đi đến, từ xa đã cười nói :

- Hai bị tỷ tỷ đã nói hết rồi phải không? Hẳn là bụng cũng đói rồi, mau ăn chút gì đi nào!

Lâm tẩu cũng đã đi đến bên bàn, vừa bày thức ăn vừa cười nói :

- Tiểu thư, các vị nhanh thật!

Giang Uyển Dao nhất thời cao hứng, đã quên mất nỗi căm tức khi nãy, tính liến thoắng lại nổi dậy, nắm tay Lâm tẩu cười nói :

- Lâm tẩu tốt quá, chúng ta cùng ăn với nhau, tối nay đừng có về, lát nữa còn phải cho Bách ca uống sữa lần nữa!

Lâm tẩu biết rõ tính nết của Giang Uyển Dao, cũng chẳng khách sáo, liền ngồi xuống nói :

- Được rồi đại tiểu thư, chúng ta còn phải lo phu nhân trở về quở trách, đã không bảo vệ nổi Thái Sử Đệ, một tòa trang viện khang trang thế kia lại bị hủy bởi tay bọn ma đầu, bảo chúng ta còn mặt mũi nào mà gặp phu nhân nữa? Cô... cô thiếu gia đã thọ thương phải không?

Bà không thấy Tiểu Thúy, lại hỏi :

- Tiểu Thúy đâu rồi?

Giang Uyển Dao đáp :

- Tiểu Thúy bị thương nhẹ ở chân, không hề gì, đã băng bó ngủ rồi! Còn về chuyện sáng nay, sư công đã có nói với gia mẫu rồi, không liên quan đến các người, gia mẫu với đại sư đã đuổi theo bọn tặc đồ rồi!

Lúc này đã là giờ Thân, mọi người thật đã đói meo, vừa ăn vừa chuyện trò và giới thiệu Lâm tẩu với Từ Ngọc Nhi. Từ Ngọc Nhi cũng kể lại cho mọi người nghe chuyện của mình vừa qua, khiến mọi người cười ầm lên.

Từ Ngọc Nhi không dẫn nổi nghi vấn trong lòng, quay sang Ngọa Vân hỏi :

- Ngọa Vân, người gõ cửa khi nãy là ai vậy?

Ngọa Vân cười khúc khích :

- Ngọa Vân chẳng đã nói rồi là gì? Đó là một người đàn ông trung niên, đến tìm đại sư!

Từ Ngọc Nhi biết Ngọa Vân liến thoắng, vờ giận nói :

- Người không nói, tưởng ta không biết hay sao? Tại sao người phải giấu ta chứ?

Giang Uyển Dao đưa mắt nhìn Ngọa Vân, lòng hết sức lấy làm lạ.

Ngọa Vân quay sang Giang Uyển Dao cười nói :

- Chính vì Ngọa Vân biết Ngọc tỷ biết nên mới giấu Ngọc tỷ, lúc Ngọc tỷ nấp ở bên cửa, mặc dù Ngọa Vân không nhìn thấy, nhưng vị đại thúc trong Thiết Tướng bang mang sữa đến đã trông thấy gốc áo của Ngọc tỷ, ông ấy còn hỏi Ngọc tỷ là ai, Ngọa Vân trả lời là ái đồ duy nhất của Lạp Tháp hòa thượng!

Từ Ngọc Nhi đỏ mặt, thầm trách mình thật quá đa nghi.

Ngọa Vân biết Từ Ngọc Nhi tục trách, vội giải thích :

- Ngọc tỷ không nên vậy, sự hiểu lầm của Ngọc tỷ là hoàn toàn đúng, nhưng Ngọa Vân giấu Ngọc tỷ cũng là có nguyên nhân bất đắc dĩ, nếu Ngọc tỷ mà buồn vì chuyện hiểu lầm ấy, vậy thì Ngọa Vân càng đáng đánh đòn, lẽ ra Ngọa Vân không nên nói dối mới phải!

Giang Uyển Dao đã hiểu ra cơ sự, cười nhìn Từ Ngọc Nhi giải thích :

- Lỗi tại ta cả, Lâm tẩu đến đây cho Bách ca uống sữa, không cho Ngọc muội biết là sợ Ngọc muội phân tâm, bởi ta đã đi khỏi, vạn nhất kẻ địch có cao thủ khác đến đây, Lâm tẩu đang cho Bách ca uống sữa, nếu Ngọc muội không lưu tâm, bị kẻ địch lên vào thì nguy to còn gì? Còn về sữa do Thiết Tướng bang mang đến...

Từ Ngọc Nhi vội tiếp lời :

- Ngọc Nhi biết rồi, sữa ấy không còn sạch sẽ và đã mất công hiệu, không dùng được nữa, sao bằng được Lâm tẩu đích thân cho uống, Ngọa Vân muội chớ trách ngu tỷ!

Ngọa Vân đi đến bên Từ Ngọc Nhi, vờ giận dỗi nhào vào lòng nàng, cười nũng nịu nói :

- Ngọa Vân không biết đâu, Ngọc tỷ cậy lớn hiếp đáp Ngọa Vân!

Bốn người vui vẻ cười nói, bữa ăn nhanh chóng kết thúc, Ngọa Vân với Lâm tẩu dọn dẹp chén bát.

Tiểu Thúy sau khi ngủ một giấc, không còn đau đớn nữa, cũng dậy ăn uống qua loa, rồi cùng Ngọa Vân thay cho Từ Ngọc Nhi và Giang Uyển Dao canh phòng ngoài thạch thất, để cho hai nàng vào trong giúp Lâm tẩu cho Cát Tập Bách uống sữa lần nữa.

Từ Ngọc Nhi vốn định lấy Ly Hóa kiếm để bên cạnh Cát Tập Bách xem thử, nhưng Giang Uyển Dao ra dấu ngăn cản, nên nàng đành thôi.

Đêm hôm ấy, cả năm người canh phòng thạch thất, thấy đều mang tâm trạng căng thẳng, cơ hồ thức trắng đêm, không một ai có thể yên ngủ.

Cuối cùng một đêm bình yên cũng trôi qua, lúc gần sáng Lâm tẩu tự nguyện một mình canh phòng thạch thất, để cho bốn nàng nghỉ ngơi hẳn lấy lại sức khỏe.

Giang Uyển Dao thấy trời đã hừng sáng, một đêm đã bình yên trôi qua, hẳn không còn biến cố gì xảy ra nữa, mình vất vả mấy ngày liền, thật đã quá mỏi mệt rồi.

Đồng thời, nàng biết rõ Lâm tẩu là người rất thận trọng và cơ trí, thể lực dồi dào, võ công cũng chẳng kém, xung quanh nhà lại có người của Thiết Tướng bang mai phục và thần ung thị sát trên không, hẳn là không có vấn đề gì xảy ra.

Thế là nàng đồng ý với Lâm tẩu, sau khi cho Lâm tẩu biết ám hiệu, các nẻo đường trọng yếu, cách mở cửa đá và cơ quan trong thạch thất, bốn nàng bèn chia nhau vào hai phòng nghỉ ngơi.

Chừng thời gian nửa bữa cơm sau, bốn nàng vừa mới ngủ thiếp đi, Lâm tẩu một mình với ngọn Tam Tiết bồng ngồi trên ghế canh phòng thạch thất, tinh tâm ngưng thần, xung quanh tối om, ngoại trừ từng cơn gió sớm thổi quay, gây nên tiếng động rất khẽ, trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng.

Thốt nhiên, một tiếng huýt lạnh lạnh vang lên, một bóng người từ trên đỉnh núi sau nhà lao xuống, thân pháp nhanh khôn tả, chân chưa chạm đất, lộn một vòng trên không, điểm chân trên mái nhà, người lại vọt lên hơn trượng, nép vào vách núi trên đỉnh thạch thất, không hạ xuống đất ngay.

Lâm tẩu quả nhiên can đảm hơn người, lợi dụng toàn thân y phục đen và lại ngồi dưới một mái che bằng rom, tin chắc là đối phương chưa phát hiện ra mình.

Bà tuy phát hiện có kẻ địch xâm nhập, nhưng vẫn ngồi yên lặng, tay phải Tam Tiết bồng, tay trái cầm sẵn hai mũi Tam Lăng Đào Câu đỉnh, chuẩn bị xuất thủ ứng địch.

Tiểu Thúy và Ngọa Vân cùng ở trong gian phòn cách thạch thất gần hơn, Tiểu Thúy đầu sao cũng còn nhỏ tuổi, lại vất vả mấy ngày liền, hồi trưa này lại khổ đấu với Phi Thiên Hồ và Lỗ Dương Quý Thủ, thọ thương nơi chân, thật đã quá mỏi mệt, vừa nằm xuống giường là đã ngủ say sưa.

Ngọa Vân bởi vừa được thoát khỏi tay bọn tà ma, trở về với cuộc đời tự do, lòng vui khắp khối, lúc này tuy đã nhắm mắt, nhưng người vẫn tỉnh táo, vừa nghe tiếng huýt vang lên, liền tức thì cảnh giác, vội lấy binh khí rón rén ra khỏi phòng, nhưng không đi về phía thạch thất mà lại phóng ra ngoài cửa khu nhà thứ nhất.

Lâm tẩu ngồi dưới mái che, ngưng thần tĩnh khí chú ý động tĩnh trên vách núi, hồi lâu chưa thấy gì xảy ra, đang lấy làm lạ, đột nhiên lại có một bóng người nữa xuất hiện, hạ xuống trên mái nhà, thân pháp khinh công kém xa bóng người thứ nhất, lúc hạ chân xuống mái nhà đã gây ra tiếng động khẽ.

Người trên vách núi lúc này lại hiện thân, nhẹ nhàng hạ chân xuống đất, rồi liền lướt ngang đi, tiến về phía dãy phòng bên cạnh, như rất quen thuộc địa hình nơi đây và còn là người lão luyện giang hồ, hành động nhanh nhẹn, thân pháp cao minh.

Lâm tẩu vẫn ngồi yên, bởi nhận thấy đối phương thân thủ bất phàm, bằng vào võ công của mình khó mà ứng phó nổi, nếu lúc này xuất thủ không khéo lại còn bứt dây động rừng.

Hơn nữa bà biết trên mái nhà còn có người canh chừng, mình mà hiện thân sẽ lập tức tiền hậu thọ địch, làm kinh động đến Cát Tập Bách trong thạch thất lại càng không ổn.

Đồng thời bà còn nhận thấy đối phương tuy rất quen thuộc địa hình trong nhà, nhưng dường như không biết thạch thất, địa đạo, cửa ngầm và cơ quan mai phục, thậm chí ngay cả cửa thạch thất ở đâu, hình như cũng không biết.

Thế nên, Lâm tẩu không chút lo sợ, chỉ cần người ấy không vào trong thạch thất hoặc có hành động bất lợi gì khác, tốt hơn hết là bà ngồi yên chờ xem diễn biến.

Bà sớm đã được Ngọa Vân cho biết, kẻ địch mà tiến đến gần bí thất, chạm trúng cơ quan, tất cả mọi phòng các nàng đang ở sẽ báo động ngay.

Nhưng Lâm tẩu đã suy đoán sai lầm, người ấy chẳng những quen đường thuộc lối, biết rõ mọi thiết bị cơ quan tại đây, mà còn sớm đã phát hiện ra bà, nên mới gọi đồng bọn đứng trên mái nhà giám sát.

Người ấy sờ dĩ không lập tức lao về phía thạch thất là có ý đánh lừa Lâm tẩu, y phóng đi đến dãy phòng bên cạnh, thẳng tiến đến phòng khách bên trái, rẽ vào sảnh ngang, mở cửa ngầm đi vào địa lao.

Y định ninh không một ai hay biết, có thể dễ dàng đi thẳng đến mật thất ra tay ám toán, cho nổ tan nát tất cả.

Nào ngờ ác tặc ấy vừa mới vào đến mật thất, lấy các độc vật và xuân dược của La Sát Nữ chế luyện bỏ vào chiếc túi sau lưng, vừa định tìm kiếm thanh Âm Sát Kiếm mới luyện thành, bỗng cảm thấy trước mắt hoa lên, rồi tức thì toàn thân bủn rủn, hai chân nhũn ra, quỵ sụp xuống đất, gắng sức gượng dậy nhưng vô hiệu, tức đến hai mắt như đồ lửa, có miệng mà không nói được.

Một thiếu nữ tuổi chừng mười một mười hai trừng mắt giận dữ đứng trước mặt y lạnh lùng nói :

- Lão cầu vô si kia, dám thừa lúc người lâm nguy đến đây trộm cắp, nguoi tưởng là lấy lòng La Sát Nữ, có thể hoan lạc tùy ý, lại cậy có lão ma Quỷ Ảnh bên vực là muốn làm gì thì làm sao hả? Hắc Quỷ Thủ Hàn Thanh nguoi đã gây ra quá nhiều tội ác, mục đích đến đây đêm nay không cần hỏi cũng

biết là do lão ma Quỷ Ảnh Từ sai bảo, đúng vậy không? Tạm thời tiểu cô nương chưa giết người, dành lại cho Từ Vân tỷ trở về hẵng tính nợ với người. Người đã hưởng thụ mùi vị ngon ngọt quá đủ rồi, bây giờ phải cho người nếm mùi đau khổ mới được.

Đoạn thấp cháy một ngọn nến, lấy ra một mũi độc châm, lần lượt đâm vào hai huyết Kiên Tinh và Đại Khê của Hắc Quỷ Thủ, rồi kéo y vào trong thủy lao, rải một nắm phấn trắng lên mình y, sau đó giải trừ chất độc Mê Hồn sa cho y.

Hắc Quỷ Thủ tuy được giải độc hồi tỉnh, nhưng hai yếu huyết trên tứ chi đã bị độc châm đâm vào, một thân âm công đã bị phế hoàn toàn, nằm trên đất rên la liên hồi.

Cuối cùng không chịu nổi, y quỳ van vi :

- Ngọa Vân tỷ hãy làm ơn làm phúc cứu giúp lão hủ, từ nay lão hủ sẽ ăn năn hối cải, không bao giờ làm điều tội ác nữa. Chính lệnh sư đã bảo lão hủ đến đây thu gom đồ vật cho lão nhân gia ấy, chứ không phải trộm cắp. Ngọa Vân tỷ hãy tha cho lão hủ, lão hủ sẽ đưa tỷ tỷ cùng đi gặp lệnh sư.

Ngọa Vân thăm toan tính, có thể là lão ma này chưa biết mình đã bỏ tội theo sáng, bèn giả vờ không tin nói :

- Chớ lảm lời, người định dối gạt tiểu cô nương hả? Nếu bảo người đến đây lấy đồ vật, sao không từ khu rừng thấp mà vào? Nhà lá phía trước đã có cường địch, người lên la lên lút thế này, còn bảo không phải trộm cắp hả?

Hắc Quỷ Thủ mếu máo :

- Cô nương hãy giải Nhuyễn Ma Độc Sát cho lão hủ, lão hủ sẽ cho cô nương biết! Tồi qua lệnh sư động thủ với kẻ địch, đã dụ dẫn kẻ địch đi khỏi, trở về thấy Tăng Hương Ô bị vây, biết không thể ở lại được nữa, bèn bắt lấy một tên tiểu tử, đi đến bên vực thẳm, chẳng hiểu sao tên tiểu tử ấy lại bị tổn thương bởi đạn độc của lệnh sư, giả vờ bất tỉnh bị bắt. Lúc lệnh sư đi qua rừng đá, do bởi Độc Ung thảo của Dân Sơn lục ly đã thương huyết Phụng Vỹ của lão nhân gia ấy, bất giác rơi tay, tiểu tử ấy đã rơi xuống vực thẳm. Lệnh sư bèn thi triển La Sát Âm Hồn độc công đánh xuống vực, định giết chết tiểu tử ấy, nào ngờ đã khiến cho một quái thú xuất thủ, tung gãy rừng đá, suýt rơi xuống vực, đành chạy đến Kê Lung cương, chỗ gia sư điều thương.

Trong lúc nói, Hắc Quỷ Thủ thay chân co giật liên hồi, hết sức đau khổ.

Ngọa Vân giả vờ tốt bụng, lấy ra hai viên thuốc giảm đau cho y uống vào, ái ngại nói :

- Vậy là tiểu nữ đã trách lầm tiền bối rồi, nhưng đây là tiểu nữ do bất đắc dĩ, lão nhân gia cũng nên lượng thứ cho. Giờ đây hãy uống vào hai viên thuốc này trước, lát nữa sẽ đỡ hơn rất nhiều, rồi tiểu nữ sẽ hành công điều thương cho tiền bối. Nhưng gia sư vì sao không đích thân trở về, trong khi biết rõ tiểu nữ với Ý Văn sắp về đến, chả lẽ lão nhân gia ấy không cần tiểu nữ nữa hay sao?

Hắc Quỷ Thủ uống thuốc xong, quả nhiên cảm thấy sự đau đớn đã giảm, nghe Ngọa Vân nói là sẽ hành công điều thương cho mình, dục niệm liền bùng dậy, bèn cười nói :

- Ngọa Vân muội, Hàn mỗ đâu có trách muội, chỉ bởi đối đầu của chúng ta quá nhiều, lão quái Thiên Nam sáng nay cũng đã tìm đến Kê Lung cương của chúng ta, gia sư vì huyền công chưa luyện thành, còn phải bế quan ba tháng nữa, nên không muốn động thủ, tránh mặt lão quái, đã cùng lệnh sư trước giờ Ngọ lên đường đến Quảng Nam, đến chỗ Thiết Tỷ Tăng tìm một nơi kín đáo luyện công. Trước lúc ra đi lệnh sư đã bảo Hàn mỗ đến đây gặp các vị lấy đồ, khi đến phụ cận Bạch Vân sơn, Hàn mỗ đã phát hiện từ thi của Thanh Vân và đã tìm kiếm Ngọa Vân muội suốt cả nửa buổi trời, nếu không nhờ tôi qua đã có đến đây, quen thuộc địa hình và nhờ Phân đà Thất Độc giáo phái một cao thủ hướng dẫn đi theo đường tắt, thật chẳng dễ dàng vào đến đây được, xung quanh đây trong vòng năm dặm đều có mai phục, đối đầu dường như là sợ lệnh sư trở về đây. Ô! Ngọa Vân muội, mau lên! Trời sắp sáng rồi, muội hãy hành công điều thương cho ngu huynh đi, chúng ta còn phải lên đường, trên mái nhà có người đang đợi ngu huynh đấy!

Dứt lời, y định cố gắng ngồi dậy, nào ngờ vừa động dậy, tay chân lại đau khủng khiếp, mới biết đã bị gạt, trừng mắt tức giận mắng :

- Tiện tỷ, người... người chẳng những không cứu ta... trái lại còn gạt ta nuốt vào... Ôi da, đau quá...

Ngọa Vân nổi tính trẻ con, đưa tay chỉ Hắc Quỷ Thủ mắng :

- Lão quỷ đã chết đến nơi rồi mà còn hung hăng, chấp nhận đi thôi, lát nữa người mới biết sự lợi hại của Ngọa Vân này!

Đoạn lại rải thêm một nắm Mê Hồn sa vào người Hắc Quỷ Thủ, y liền lại bất tỉnh ngay.

Ngọa Vân nhớ đến Hắc Quỷ Thủ nói là còn có một cao thủ Phân đà Thất Độc giáo ở trên mái nhà chờ y, sợ Lâm tẩu một mình không đối phó nổi và quấy nhiễu Cát Tập Bách trong thạch thất, bèn vội đóng địa đạo lại, thổi tắt ngọn nến, từ cửa ngầm vòng ra sảnh ngang, lúc này trời đã hừng sáng, nàng nép mình đi về phía thạch thất, tung mình lên mái nhà, đưa mắt nhìn, chẳng thấy một bóng người nào cả.

Ngọa Vân thấy kẻ địch đã đi mất, vội phóng xuống đất, đi đến trước cửa thạch thất, nhẹ vỗ tay hai cái, dùng ám hiệu gọi Lâm tẩu, nhưng không hề có tiếng đáp lại, bất giác cả kinh, vội đi nhanh vào, thấy cửa chấn mở toang, Cát Tập Bách trên giường đã đã biến mất.

Ngọa Vân hồn phi phách tán, suýt nữa ngất xỉu, vội lao nhanh ra khỏi thạch thất, chạy đến phòng ngủ của Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, cũng là người đi phòng trống.

Ngay cả Tiểu Thúy cũng chẳng thấy đâu, Lâm tẩu thì nằm trong vũng máu, hơi thở thoai thóp, tính mạng chỉ còn như chỉ mảnh treo chuông...

Ngoạ Vân vội bồng Lâm tẩu lên giường, cho bà uống được hoàn điều thương, chỉ thấy ngoại trừ huyết Kỳ Môn trước ngực và huyết Thiên Tông ở bắp tay trái bị trúng ám khí tẩm độc, máu đen chảy ròng ròng, huyết Phụng Nhân nơi lưng còn bị trúng Độc Sa chưởng, nội phủ tổn thương, nếu không có linh chi tiên thảo hay dương chi cam lộ, thật khó có thể sống nổi.

Lâm tẩu uống thuốc xong, thần trí đã tỉnh táo chút ít, mở mắt ra nhìn Ngoạ Vân, nhếch môi cười nói :

- Ngoạ Vân... khá lắm! Kẻ địch... dưới địa đạo...

Ngoạ Vân biết là bà không còn sống được bao lâu nữa, cần phải biết Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đã đi đâu, Cát Tập Bách ra sao? Liền cười nói :

- Lão tặc ấy đã bị phế và nhốt trong thủy lao rồi, Lâm tẩu hãy yên tâm, còn kẻ địch kia đã đào tẩu rồi ư?

Lâm tẩu có nén đau, mặt đầy vẻ tức giận nói :

- Dân Sơn Xích Diện Hồ đã lên vào phòng tiểu thư hành hung bất thành, định chạy vào phòng kế bên, ta mới hiện thân đuổi theo, phóng ám khí nhưng bị hấn tránh khỏi và ném trả một nắm Ngũ Độc châm... Tam Tiết bổng của ta bị rơi mất, Xích Diện Hồ lao đến, lại bị hấn đánh trúng một chưởng.

Ngoạ Vân thấy Lâm tẩu hơi thở yếu ớt, tay chân bắt đầu run rẩy, vội lại cho bà uống thêm một viên được hoàn, sốt ruột hỏi :

- Còn Dao tỷ đâu? Kẻ địch đã vào trong thạch thất phải không :

Lâm tẩu uống thuốc vào, thần khí lại trở nên khá hơn, nhưng dường như lại đau đớn hơn, gắng hết sức nói :

- Kẻ địch xông thẳng vào thạch thất, dường như bấm vào nút điều khiển, mở cửa đá xông vào. Ta... ta cố nén đau đuổi theo... nhưng không còn đủ sức, kẻ địch cũng thét to một tiếng, phóng lên mái nhà bỏ chạy... Ta thấy có... có một bóng người đuổi theo... Tiểu thư chạy ra... đi tu đến đây.... Ta mới nói cho tiểu thư biết... tiểu thư cũng... cũng đuổi theo ngay... Ngoạ Vân... hãy... báo... thù...

Nói đến đó đã kiệt sức, hai mắt nhắm lại bất tỉnh.

Ngoạ Vân không dám chậm trễ nữa, vội lấy chăn đắp lên cho Lâm tẩu, rồi liền chạy ra ngoài, tung mình lên mái nhà, thi triển khinh công phóng đi.

Bên ngoài sương sớm mịt mù, phủ trùm sơn cốc, Ngoạ Vân tung mình ra khỏi tường rào, phóng đi lên đỉnh núi, chú mắt quan sát, lần theo dấu giày phóng đi về hướng Tây nam.

Vượt qua đầm nước, phóng lên đến lưng núi, bỗng thấy có người xuất hiện, liền khoát tay với ám hiệu liên lạc.

Người ấy cũng dừng tay ra hiệu như vậy, biết đó là người của Thiết Tường bang, Ngoạ Vân liền dừng lại hỏi thăm, được biết Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao đã đuổi theo ngang qua đây.

Người ấy chính là Lao Anh Tài, y ra chiều hồ thẹn nói :

- Cô nương đây có phải là Ngoạ Vân không? Giang tiểu thư khi nãy có dặn tại hạ chuyển cáo, bảo cô nương ở lại canh giữ nhà lá, chờ tin nàng ấy, tại hạ vì đại sự đã dặn bảo, bang chúng không được rời khỏi trạm gác nửa bước.

Ngoạ Vân nghe Giang Uyển Dao bảo mình ở lại canh giữ nhà lá, ngầm nghĩ một hồi, cũng đành phải vâng lời, nhưng cô nàng không hiểu, vì sao cường định xâm nhập mà họ không báo động? Ngay cả thần ung cũng không thấy đến cảnh báo, bèn lại hỏi Lao Anh Tài.

Lao Anh Tài mới bắt đầu đi đo búng mặt nói :

- Cô nương có điều không rõ, kẻ địch khinh công quả thật quá cao, bang chúng lại không được rời xa, chỉ một mình tại hạ tuần tra xung quanh, nên đã bị kẻ địch lọt lưới. Còn thần ung thì đã phát hiện tung tích địch ở bên kia đỉnh núi vào giờ Sửu, nên đuổi theo đến giờ chưa thấy về.

Ngoạ Vân nghe vậy thầm kinh hãi, vội vã nói thêm vài câu với Lao Anh Tài rồi quyến luyến từ biệt.

Tạm gác qua chuyện Ngoạ Vân trở về Tàng Hương Ổ, mai táng thi thể của Lâm tẩu ở ngay dưới chân đồi trước nhà, sau đó bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho mọi người.

Hãy nói về tặc đồ trên mái nhà, vì quá lâu chưa thấy Hắc Quỷ Thủ trở ra, hấn hết sức nóng ruột, vừa lúc ấy nghe Giang Uyển Dao ở trong phòng nằm mơ kêu lên hai tiếng “muội muội”, y liền nảy sinh dự niệm, lên vào phòng Giang Uyển Dao toan giờ trò hăm hiếp.

Nào ngờ Từ Ngọc Nhi đã thức giấc bởi tiếng gọi mơ ngủ của Giang Uyển Dao, ngỡ là nàng phát hiện chuyện gì, vừa ngồi bật dậy, thấy có người lên vào phòng, liền tức thì rút lấy Thất Tinh Liên Hoàn sách trên giường, vung tay quét thẳng vào mặt đối phương.

“Vút” một tiếng, tặc đồ kinh hãi thoái lui, chạy sang thạch thất, Lâm tẩu nghe tiếng hiện thân, ném ám khí tấn công. Tặc đồ quả nhiên lợi hại, tay trái vung chưởng đánh rơi ám khí, cùng lúc tay phải Ngũ Độc châm ném ra, khi lướt ngang qua cạnh Lâm tẩu, lại bồi thêm một chưởng, rồi thì người cũng đã phóng đi đến trước cửa thạch thất.

Lúc này Cát Tập Bách đã từ trong Thần Thụ Hồn Dữ tâm thần quy nguyên, mới vừa tỉnh lại, nhắm mắt hồi tưởng.

Lúc Cát Tập Bách đang tìm kiếm trên đồi, đã bị La Sát Nữ trở về phát hiện và bắt đi, khi ngang qua vực thẳm, mụ ta nghĩ đến Ly Hỏa kiếm ở dưới đáy vực, bèn quyết định dùng Cát Tập Bách làm mồi, dụ độc long hộ kiếm ra xa hầu thừa cơ đoạt lấy kiếm.

Nào ngờ Cát Tập Bách chỉ là giả vờ bị trúng độc thọ thương, lúc lão đảm ma vừa định ném chàng ra, chàng đã một chưởng đánh vào yếu huyệt sau lưng mụ ta, lão đảm ma loí tay, Cát Tập Bách rơi xuống vực thẳm.

Dưới đáy vực là một bãi cỏ xanh mượt, Cát Tập Bách không hề thọ thương, khi chàng hồi tỉnh chỉ cảm thấy ngực thoáng nhói đau, ngược mắt nhìn, thì ra mình đang nằm úp dưới đáy vực.

Chàng đưa tay sờ ngực, phát giác có một vật, liền móc ra xem, thì ra là mảnh ngọc quyết mà mình đã tặng cho Giang Uyển Dao, chẳng hiểu sao đã tách ra làm hai và sáng lấp lánh.

Chàng ngồi dậy xem kỹ, chỉ thấy có hai hàng chữ “Ngọc quyết tách làm hai, Ly Kiếm ở trước mắt”, nhưng chàng không lưu ý, tiện tay ghép ngọc quyết lại.

Cát Tập Bách nhớ đến đó, thò tay vào lồng ngực, ngọc quyết vẫn còn nguyên, bất giác mỉm miệng cười, nghĩ tiếp.

Vì bỗng nghe phía sau có vật di động và mùi hôi thối nực nồng, chàng vội ngoảnh lại nhìn, một quái thú khổng lồ đã xông đến trước mặt, chàng hoảng kinh tiện tay quơ trên mặt đất, chộp được một thanh đá to cỡ miệng chén và dài hơn năm thước, đập mạnh vào mình quái thú.

Quái thú đau đớn quay đi, dùng đuôi quét ra, Cát Tập Bách dùng tay trái chộp lấy, nào ngờ quái thú biết bay, vọt thẳng lên không, mang theo cả Cát Tập Bách lên trên miệng vực.

Quái thú lên đến miệng vực, hai chân giẫm lên cầu đá, “ầm” một tiếng rền rĩ, cầu đá gãy ngang giữa, quái thú đã mượn sức phóng đến ngọn đồi bên kia vực.

Cát Tập Bách may nhờ nắm chặt đuôi quái thú, theo sau hạ xuống trên triền đồi, vội buông tay lăn xuống đất, ngờ là đã thoát hiểm.

Nào ngờ quái thú đã nổi hung tính, lại dùng đuôi quét mạnh ra, cũng may là chàng nhanh một bước, phóng lên trên một mỏm đá, suýt bị quét trúng.

Quái thú quét đuôi quay đầu lại, hai mắt tròn trừng, miệng phun ra khói đen hết sức tanh hôi.

Lại thấy quái thú há to chiếc miệng đỏ lòm xông tới, Cát Tập Bách vội giơ thanh đá trong tay lên, bỏ xuống đầu quái thú, nhưng không trúng, thì ra thần ung cũng đang ở trên đầu, lao xuống tấn công quái thú, dụ quái thú ra xa.

Cát Tập Bách lúc này đã hăng máu, quyết tâm liều mạng, cũng chẳng tránh né, với chiêu “Tuyệt Địa Tào Kinh” quét ra, “bộp” một tiếng, quái thú đau đớn vọt lên, thanh đá vỡ nát.

Quái thú lại lảng không lao đến, Cát Tập Bách cắn răng, thanh đá trong tay với chiêu “Ngô Cang Phật Trụ” quét ngang ra và quái :

- Nghiệt súc muốn chết!

Chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, thanh đá trong tay đã vỡ nát, ánh tím lóe lên, máu tươi phun ra như mưa, quái thú đã đầu lia khỏi cổ, từ trên không rơi xuống.

Liền sau đó, thanh đá gãy tóa ra ánh sáng tím nhảm đầu quái thú trên không đâm ra, người đã kiệt sức ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Trong mơ màng, chàng thấy một lão hòa thượng trên đầu tòa Phật quang ngó tay gọi, chàng không tự chủ được, đi đến trước mặt lão hòa thượng.

Lão hòa thượng giơ tay phải lên, ấn vào huyệt Bách Hối của chàng, tay trái nhét ba viên thuốc khác nhau cả về hình dạng lẫn màu sắc vào miệng chàng, chàng nuốt ngay vào bụng.

Lập tức, Cát Tập Bách cảm thấy toàn thân nóng rực, huyết mạch căng phồng, gân cốt da thịt và cả lông tóc cũng như bị tan chảy. Đến khi tỉnh lại, phát giác có điều khác lạ, ngẩng lên thấy lão hòa thượng như thể niệm kinh dạy chàng khẩu quyết luyện công, gồm bốn môn Duy Ma kiếm, Thiên Cương kiếm, Tu Di chưởng và Cát Tường Như Ý chưởng.

Lạ thay, không đầy nửa ngày trời, chàng đã thuần thuộc các chiêu thức, lão hòa thượng còn truyền cho một môn Lục Hạp Hồi Hoàn công, uy lực càng kinh người hơn, khinh công gần như có thể ngự khí phi hành.

Đang khi vui mừng khôn xiết, bỗng một lão ni cô xuất hiện, dùng cả chưởng lẫn kiếm tấn công Cát Tập Bách, buộc chàng phải hoàn thủ.

Cát Tập Bách quá tức giận, bèn thi triển hết sở học ứng phó, vận dụng như ý, nhưng kiếm thuật của lão ni cô cao thâm khôn lường, biến hóa kỳ ảo, chỉ cần một chút khinh suất là bị chế ngự ngay và chưởng pháp với công lực thâm hậu, biến hóa kỳ ảo hơn.

Cực chẳng đã, Cát Tập Bách đành thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn bộ, người nhanh nhẹn như du long, chuyên lượn lách vào khoảng trống, nhờ vậy mới giành lại được thượng phong, cơ hồ bao vây lão ni cô trong vòng cương phong.

Đột nhiên, Cát Tập Bách cảm thấy huyết Tiểu Yêu sau lưng như bị người điểm trúng, liền tức thì toàn thân bủn rủn, lại bất tỉnh nhân sự.

Nhưng rõ ràng nghe có tiếng người nói và còn có thức ăn nhét vào miệng, đến khi no nê, sức khỏe hồi phục Lạp Tháp hòa thượng lại xuất hiện trước mặt, nói rất nhiều những lời mà chàng chưa từng nghe hoặc nghĩ đến bao giờ.

Sau đó lại cho chàng xem rất nhiều sách trận đồ, giờ nhớ lại thầy đều như hiện rõ trước mắt, còn khẩu quyết vận công luyện khí thì là thế này...

Chàng liền ngưng suy nghĩ, ngồi xếp bằng trên giường đá, theo khẩu quyết bắt đầu luyện tọa công thổ nạp, chỉ lát sau đã thiên nhân hợp nhất, khí quán lục mạch, thăng đến tam quan, thần khí tinh lực lên đến cực đỉnh, có thể không nhìn cũng thấy, không nghe cũng biết, chỉ nghe :

- Ác tặc muốn chết!

Rõ ràng đó là tiếng quát của Từ Ngọc Nhi, tiếp theo là :

- Mụ thói tha kia, dám cản đường Xích Diện Hồ Lãng Khiêm này hả?

Rồi liền thấy một đại hán xấu xí mặt đỏ nóm ám khí và xuất độc chưởng, tấn công một người đàn bà khỏe mạnh.

Cát Tập Bách vội thu công lại, đưa tay chộp bên cạnh, chạm trúng nút điều khiển cửa đá, cửa thạch thất liền mở ra, ánh sáng soi vào, đại hán xấu xí đã lao đến cửa.

Cát Tập Bách thoáng vận kinh, người đã vọt lên cao mấy thước, Ly Hỏa kiếm trong tay lao ra cửa.

Đại hán xấu xí chính là Xích Diện Hồ, y vừa đặt chân vào thạch thất, chỉ thấy ánh tím chói mắt, giạt mình kinh hãi, vội tung mình lui ra bỏ chạy.

Cát Tập Bách biết đối phương hẳn là bọn ma đồ, vì muốn tìm ra sào huyệt của chúng, chàng không hạ sát thủ, để cho Xích Diện Hồ chạy phía trước, chàng đuổi sát theo sau, mong có thể đuổi đến sào huyệt bọn ma đồ.

Giang Uyển Dao trong lúc Từ Ngọc Nhi diu Lâm tẩu vào phòng của Ngọa Vân, đã nhét một hoàn thuốc vào miệng Lâm tẩu, rồi cũng liền đuổi theo, Từ Ngọc Nhi dưới sự diu đỡ của Giang Uyển Dao, càng phóng đi nhanh hơn.

Thoáng chốc đã đến chỗ canh gác của Lao Anh Tài, hỏi rõ hướng đi của tặc đồ và dặn y cản ngăn những người đuổi theo sau, rồi tiếp tục đuổi theo.

Mất thấy đã sắp đuổi kịp Cát Tập Bách, Xích Diện Hồ chạy trước Cát Tập Bách cách hơn trượng bỗng rẽ vào một đường núi, chui vào rừng mật dạng.

Giang Uyển Dao ở phía sau lớn tiếng gọi :

- Bách ca, đừng đuổi theo nữa, mau dừng lại chờ tiểu muội với!

Đồng thời gia tăng khinh công phóng tới, Cát Tập Bách đành dừng chân, quay lại cười đón nàng.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi trở to mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng lúc này hoàn toàn khác với Cát Tập Bách hôm qua, người tỏa ra hơi tím, Ly Hỏa kiếm trong tay ánh tím sáng ngời, oai phong凛冽 hết như một vị thiên thần.

Cát Tập Bách cũng chú mắt nhìn hai nàng, chỉ mỉm cười lặng thinh.

Đôi bên im lặng hồi lâu, Từ Ngọc Nhi cất tiếng trước :

- Bách ca sao lại ra đây vậy?

Giang Uyển Dao cũng hỏi :

- Phải rồi, chẳng phải Bách ca đang ngủ say hay sao?

Cát Tập Bách chẳng biết phải trả lời thế nào, trầm ngâm một hồi mới nói :

- Ngủ ca nghe Ngọc muội quát tháo, rồi thấy Xích Diện Hồ Lãng Khiêm xuất thủ đã thương người...

Hai nàng đưa mắt nhìn nhau, cùng sùng sốt kêu lên :

- Sao?

Cát Tập Bách biết là không thể giấu diếm hai cô nàng này, mà thật ra cũng chẳng cần giấu diếm nên bèn nói :

- Thật đấy, ngủ ca sẽ nói cho hai muội biết. Hai muội hãy nói trước, bây giờ chúng ta đi đâu? Chúng ta vừa đi vừa nói!

Từ Ngọc Nhi vui mừng sắp được nghe Cát Tập Bách kể lại kỳ ngộ, bèn tranh trước nói :

- Trở về thạch thất!

Rồi liền nắm tay Cát Tập Bách kéo đi, Giang Uyển Dao càng vui mừng vì hôn phu có được kỳ ngộ, nhưng thấy chàng khi nãy đuổi theo tặc đồ, công lực như không bằng lúc trước, lòng hết sức lấy làm lạ, sợ chàng sức khỏe chưa hồi phục, bèn vội nói :

- Ngọc muội, chúng ta hãy từ từ mà đi, để nghe Bách ca kể về kỳ ngộ!

Cát Tập Bách lẽ nào không hiểu tâm ý của Giang Uyển Dao, lòng thầm cảm kích, cười nói :

- Được, vậy thì hai muội hãy lưu ý, chớ có xen lời!

Thế là chàng bước đi thur thả, bắt đầu kể từ lúc bị La Sát Nữ bắt đi, rồi đến nguyên nhân và mục đích vì sao không đuổi kịp tặc đồ, khiến Giang Uyển Dao nghe đến ngây ngẩn.

Còn Từ Ngọc Nhi thì khoải chá ôm lấy một cánh tay của Cát Tập Bách, lắc mạnh nói :

- Bách ca thật là phúc duyên sâu dày, đáng tiếc là tiểu muội...

Bỗng ngưng lời, đứng lại sừng sốt kêu lên :

- Ủa, sao lạ thế này? Bách ca...

Giang Uyển Dao chẳng hiểu ắt giáp gì, cũng Ngọc Nhi đứng lại, ngo ngẩn nhìn hai người.

Cát Tập Bách lấy làm lạ hỏi :

- Việc gì vậy?

Từ Ngọc Nhi trở mắt nhìn Cát Tập Bách, thốt chẳng nên lời, bởi nàng cảm thấy cánh tay của Cát Tập Bách mềm mại như không có xương, nhưng lại lay không nổi, ngỡ là chàng bị trúng phải kịch độc gì, nên kinh hoàng đến ngây người ra.

Cát Tập Bách suy nghĩ một hồi mới hiểu ra, vì lúc này chàng có cảm ứng hết sức nhạy bén đối với ngoại lực, lúc Từ Ngọc Nhi ôm lấy cánh tay chàng, chàng đã bất giác vận đề Lục Hợp thiên công vừa mới luyện thành chống lại.

Môn thiên công này hết sức kỳ lạ, chạm vào như rất mềm mại, nhưng thực tế cứng rắn như sắt thép, do Ban Nhược Vô Minh A Già Đà Công hòa hợp với Tiên Thiên Hồn Nguyên Như Ý công mà thành. Cát Tập Bách lúc này chỉ mới có được hai ba thành hỏa hầu, nếu luyện đến nơi đến chốn, đừng nói là lay không nổi, mà ngay cả đến gần cũng chẳng phải dễ dàng.

Cát Tập Bách thấy hai nàng ra chiều kinh ngạc, càng cảm thấy nực cười, đành nói rõ nguyên nhân với hai nàng.

Nghe xong, Từ Ngọc Nhi cười nói :

- Môn võ công này của Bách ca thật là khủng khiếp, tiểu muội không dám đến gần Bách ca nữa đâu! Dao tỷ hãy cẩn thận, đừng đề...

Giang Uyển Dao đỏ mặt, vừa định quát mắng, bỗng nghe tiếng kêu của thần ung vang lên trên đầu, rồi đáp xuống bên cạnh ba người, giờ vuốt ra, trao một mảnh giấy vào tay Giang Uyển Dao.

Cát Tập Bách đón lấy mảnh giấy từ tay Giang Uyển Dao, chỉ thấy trên giấy dày đặc những chữ viết li ti, nhưng rất đẹp, hiển nhiên là của Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai.

Đại ý nói là :

Bà với Lạp Tháp hòa thượng dẫn theo Từ Vân đã đến Thiên Sơn, yết kiến Trường Mi đại sư, Xích Mi sư thái, Không Động thiền sư và Phong hòa thượng, tụ tập trên đỉnh Thiên Trì phong để xin ý kiến của các vị lão tiền bối. Vì cần phải đến nơi trong vòng năm ngày, thời gian gấp rút nên không kịp quay về Tàng Hương Ổ, nên nhờ thần ung truyền thư thông tin.

Được biết kẻ thiêu hủy Thái Sử Đệ chính là Ngũ Trảo Hồ với Tam Cước Miêu Ly trong Dân Sơn lục ly. Nay hai người ấy đã trốn đến biên giới hai tỉnh Hồ Nam và Quảng Tây, khi nào Cát Tập Bách tỉnh lại, hãy cùng nhau truy tìm họ và chờ bà tại Quảng Nam. Tàng Hương Ổ hãy giao cho Thiết Tường bang tiếp quản, Hướng Cường đang chờ ở khách điểm trong thành Liên Châu, thần ung dẫn đường hẳn sẽ tìm gặp.

Còn những chuyện khác khi nào gặp Hướng Cường sẽ rõ. Ngọa Vân tuổi còn nhỏ, hãy quan tâm chăm lo cho y nhiều hơn, trên đường có thể dạy cho y tâm pháp bổn môn, chuyên cần luyện tập nội công, ngoài ra là phải hết sức thận trọng, lưu ý sự hiểm ác trên giang hồ, không được tùy tiện gây họa.

Ba người xem xong đều lặng thinh, Giang Uyển Dao đòi lập tức lên đường đến Liên Châu gặp Hướng Cường, rồi cùng đến Quảng Nam tìm kẻ đã thiêu hủy Thái Sử Đệ, liễu kết mối thâm thù ấy.

Từ Ngọc Nhi tuy cũng nóng lòng, mong sớm ngày báo phục thâm thù, đến Tuyết Sơn tìm mẫu thân, nhưng nàng vẫn còn lo Cát Tập Bách sức khỏe chưa bình phục, đi đường xa e không kham nổi, nên bèn nói :

- Chúng ta hãy trở về nhà lá trước, chờ Bách ca nghỉ ngơi một ngày rồi hẵng lên đường cũng chẳng muộn, cũng may là cự nưong không có hạn định ngày giờ, trễ một ngày...

Giang Uyển Dao nóng lòng ngắt lời :

- Không được!

Nhưng nghĩ lại, cũng cho là Cát Tập Bách thọ thương mới khỏi, e sức khỏe còn yếu kém, bèn quay sang Cát Tập Bách nói :

- Bách ca thấy sao? Tiểu muội sợ đi trễ, bọn tặc đồ trốn mất, vậy có phải hoài công không?

Cát Tập Bách biết tính nằng nóng nẩy, muốn là làm ngay, để hai nàng khỏi cãi nhau, chàng mỉm cười nói :

- Đuổi theo tặc đồ và báo phục thân thù đành rằng cần thiết, nhưng chúng ta đâu thể bỏ Tiểu Thúy và Ngọa Vân ở lại mà bỏ đi thế này, theo ngu huynh thì...

Giang Uyển Dao lừ mắt, dẫu môi ngắt lời :

- Ai nói là bỏ mặc Tiểu Thúy và Ngọa Vân, muốn đi thì cũng phải tìm gặp người của Thiết Tường bang căn dặn rõ ràng chứ! Gia mẫu đã viết trong thư là...

Cát Tập Bách sợ Giang Uyển Dao lại nổi tính ngang bướng, đành chiều theo ý nàng nói :

- Dao muội nói không sai, chúng ta đi tìm Lao Anh Tài ngay!

Từ Ngọc Nhi tiếp lời :

- Tiểu muội thấy chúng ta nên nhờ thần ung đưa thư thì hơn, khỏi đi tới đi lui mất công!

Giang Uyển Dao vừa định mở miệng, Cát Tập Bách đã đưa tay chỉ phía trước cười nói :

- Hãy xem, thần ung đã dẫn Lao Anh Tài đến rồi kia!

Hai nàng ngẩng lên nhìn, quả thấy thần ung đang bay đến, thoáng chốc Lao Anh Tài cũng đã đến trước mặt ba người, dừng lại vòng tay thi lễ nói :

- Cô nương hãy về mau, trước nhà lá đã xảy chuyện đánh nhau rồi!

Giang Uyển Dao lờm cho Từ Ngọc Nhi một phát, chẳng nói chẳng rằng, lập tức tung mình phóng đi như một làn khói nhẹ.

Cát Tập Bách sợ Tiểu Thúy và Ngọa Vân gặp cường địch, lại không biết kẻ địch bao nhiêu người, bèn nói :

- Ngọc muội hãy đi sau nhé!

Rồi liền thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn bộ lướt đi nhanh như chớp.

Từ Ngọc Nhi vội quay sang Lao Anh Tài nói :

- Lát nữa xin mời đến nhà lá có việc...

Chưa dứt lời, người đã theo sau phóng đi.

Giang Uyển Dao vốn định về đến nhà lá trước Cát Tập Bách, nào ngờ khi nàng lên đến mái nhà đã thấy trên đồi phía phải ngoài tường rào có mười mấy người đang vây đánh Tiểu Thúy và Ngọa Vân, một luồng sáng tím bay lượn dưới nắng ban mai, rõ ràng Cát Tập Bách đã vượt qua mình, tranh trước gia nhập trận chiến. Chỉ thấy luồng sáng tím bay đến đâu, tặc đồ đồ xô thoái lui, tiếng rú thảm vang lên liên hồi.

Giang Uyển Dao lòng hiếu thắng bùng dậy, liền tức thi triển thân pháp, vọt lên cao gần bảy trượng, lộn một vòng trên không, đầu dưới chân trên, lao nhanh xuống đấu trường, với chiêu “Khai Thiên Tích Địa” trong Hồng Thiên chương bổ xuống đỉnh đầu hai tên tặc đồ cao to và mặt mày hung tợn.

Hồng Thiên chương là môn chương pháp rất lợi hại của phái Thiên Sơn, mặc dù Giang Uyển Dao công lực chưa đủ, hỏa hầu non kém, nhưng sau khi được uống Phục Linh Dịch, nội kinh chân nguyên đã gia tăng không ít và lại vận hết công lực, uy thế cũng chẳng phải tầm thường.

Hai tên tặc đồ ấy chẳng kịp rên la một tiếng, đã bị chương lực của Giang Uyển Dao đánh cho xương nát thịt vụn, chết một cách thảm thiết.

Ngay cả hai tên tặc đồ đứng gần bên cũng bị chương phong quét trúng, văng bay ra xa hơn trượng, chết ngay tức khắc.

Cát Tập Bách thi triển thân pháp Lục Hạp Hồi Hoàn thật như thần xuất quỷ mạt, nên khi vượt qua trên đầu Giang Uyển Dao, nàng hoàn toàn không hay biết và khi hạ xuống đấu trường, tất cả những người có mặt cũng không một ai phát giác.

Nếu không nhờ thanh Ly Hòa kiếm trong tay tủa ra ánh tím chói ngời và lúc hạ xuống giận dữ bùng tiếng quát vang, có lẽ cũng khiến cho Tiểu Thúy và Ngọa Vân kinh hồn bạt vía.

Trong đấu trường có bốn năm người thoát nhìn cũng biết là cao thủ Phân đường Lĩnh Nam của Thất Độc giáo và những người khác cũng đều có võ công khá cao, lúc Thiên Nam Dật Tẩu cùng Phù Đồ song yển đánh phá Phân đường Lĩnh Nam, vì không muốn gây nhiều sát nghiệt, đã làm cho bọn tặc đồ khiếp sợ bỏ chạy trước, nên họ tử thương không nhiều.

Bọn tặc đồ này không cam lòng, Tiểu Độc Ngủ với Tiểu Độc Thất lại đã bỏ đi đến Hồ Nam, họ bèn quyết định ở lại, do lão đại trong Dân Sơn lục ly là Ngũ Trảo Hồ cầm đầu, kéo đến Quan Âm sơn, phóng hỏa thiêu rụi Thái Sử Đệ, lòng vẫn chưa hả, lại phái Phi Thiên Hồ với Lỗ Dương Quý Thủ đến Tàng Hương Ổ, giữa đường gặp Tiểu Thúy và Lâm tẩu, đôi bên đã động thủ với nhau.

Phi Thiên Hồ tay trái bị Giang Uyển Dao đã thương, sau một đêm chữa trị đã gần bình phục, lòng càng thêm căm hận, thế nếu không giết chết mấy cô nàng ấy, quyết không rời khỏi Ngũ Dương.

Rồi lại bị bọn Lỗ Dương Quý Thủ và Bát Trảo Dạ Kiều độc xúi, càng thêm tức giận, thế là đã lên Ngũ Trảo Hồ, dẫn thuộc hạ trước lúc trời sáng kéo đến Tàng Hương Ổ, tiếp viện cho Xích Diện Hồ và Hắc Quý Thủ.

Nào ngờ đã đến quá muộn, Hắc Quý Thủ đã bị nhốt trong thủy lao và Xích Diện Hồ cũng bị Cát Tập Bách đuổi chạy, bọn họ vừa hiện thân, liền bị Tiểu Thúy đang ẩn nấp trong khu rừng thấp trên đồi phát giác, bèn dùng thủ pháp Trích Diệp Phi Hoa bốn cột, khiến họ bỏ chạy tứ tán.

Đêm hôm xảy ra chuyện đó, thương thế ở chân Tiểu Thúy vừa mới lành, vì thấy Ngọa Vân rón rén ra khỏi phòng, biết đã phát hiện tung tích địch, liền cũng ngồi dậy, từ cửa sổ phóng ra, vượt qua tường rào, trèo lên đỉnh đồi, định chặn đánh bọn tặc đồ đào tẩu. Nàng nấp trong lùm cây, chờ suốt hơn nửa giờ, trời đã gần sáng mà vẫn chẳng thấy bóng dáng tên tặc đồ nào, đang sốt ruột thì thấy Ngọa Vân quay về, biết là tặc đồ đã đào tẩu, hối hận mình đã tính sai nước cờ, vừa định quay về nhà lá, bỗng thấy trên đồi chỗ xa như có bóng người đi động.

Tiểu Thúy lại nấp trở vào, ngưng thần chú mắt nhìn, thấy rõ bọn tặc đồ nhân số không ít, sợ mình thân đơn thế cô và thương thế nơi chân chưa lành hẳn, e khó ứng phó nổi, định bốn cột đối phương, ngăn không cho vào nhà, chờ Giang Uyển Dao mấy người trở về, lúc ấy hẳn không khó đánh đuổi bọn chúng.

Chẳng ngờ bọn tặc đồ quá hung hãn, bị Tiểu Thúy cứ ở trong tối bốn cột, tức giận chửi mắng ầm ĩ, làm kinh động đến Ngọa Vân ở trong nhà.

Ngọa Vân đang dọn dẹp và chuẩn bị thức ăn, đang lo lắng Tiểu Thúy chẳng rõ đi đâu, bỗng nghe trước nhà có tiếng quát mắng, liền động tâm nghĩ đến hẳn là Tiểu Thúy đã phát hiện bọn tặc đồ và động thủ với chúng, biết Giang Uyển Dao mấy người nhất thời chưa chắc có thể quay về kịp, sợ Tiểu Thúy một mình gặp nguy hiểm, liền tiện tay cầm lấy một thanh trường kiếm đi ra, tung mình lên mái nhà, phóng đi lên đồi, ác chiến với bọn tặc đồ.

Tiểu Thúy thấy Ngọa Vân đơn thân độc kiếm xuất chiến, vừa vào trận đã bị bọn tặc đồ bao vây giáp công, sợ Ngọa Vân gặp nguy, đành phải hiện thân tiếp viện, ngọn Kim Ty Nhuyễn Đẳng tiên trong tay quét ra và quát :

- Ngọa Vân tỷ hãy yên tâm, có Tiểu Thúy đến giúp đây!

Tung mình lao tới, Nhuyễn Đẳng Tiên với chiêu “Kim Long Hí Thủy” quét vào ngực Phi Thiên Hồ, kinh phong vù vù, nhanh và mạnh khôn tả.

Phi Thiên Hồ Trần Hành đang cùng Bát Trảo Dạ Kiều tả hữu giáp công Ngọa Vân, Hồ Vỹ bỗng với chiêu “Tiên Nhân Chi Lộ” đâm vào bụng Ngọa Vân, bỗng thấy trước mắt nhấp nháy, tiếng quát và kinh phong cùng lúc ập đến, bất giác cả kinh, vội thu chiêu thoái lui, nhìn rõ đối phương, thì ra là ả nha đầu đã gặp trên đường hồi tẩu qua.

Phi Thiên Hồ càng thêm tức giận, quát to :

- Tiện tỳ, xem ngươi còn trốn thoát được nữa hay không!

Đồng thời Hồ Vỹ bỗng trong tay với chiêu “Đã Hồ Đà Động” công vào bụng Tiểu Thúy, xuất thủ bí ối, chiêu thức hung hiểm.

Tiểu Thúy càng thêm tức giận, lạng người đến sau lưng Phi Thiên Hồ, nhuyễn tiên vung ra thẳng duột, đâm vào huyệt Đối Khẩu của y và quát :

- Bỏ cô nương phải cho Phi Thiên Hồ ngươi biến thành chó ăn phân mới được!

Đột nhiên biến chiêu, đầu nhuyễn tiên quấn vào hai chân đối phương, khiến Phi Thiên Hồ suýt ngã ra đất, tuy y tung mình lui nhanh, nhưng ống quần phải đã bị rách một mảng to.

Bát Trảo Dạ Kiều thi triển Hắc Sát chương, trên dưới tung bay, Ngọa Vân tuy có trường kiếm trong tay, nhưng dưới sự giáp công của hai cường địch cũng không thi triển nổi, lúc này đang bị song trảo của Bát Trảo Dạ Kiều chộp vào mặt và Hồ Vỹ bỗng của Phi Thiên Hồ công đến bụng, quá cấp bách không sao đỡ gạt được nữa, đành nghiêng người lui bước, trường kiếm quét ra, nhưng không trúng Hồ Vỹ bỗng.

Lòng vừa hốt hoảng, bỗng nghe tiếng quát của Tiểu Thúy, tinh thần liền phấn chấn, lẹ làng lách người sang phải, trường kiếm với chiêu “Long Ẩn Tại Dã” chắm vào hai cổ tay Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn, định thoát ra khỏi sự giáp công của đối phương.

Bát Trảo Dạ Kiều rút hai tay về, thấy Phi Thiên Hồ bị rách ống quần, bất giác hoảng kinh, lại thấy hai đồng bọn bên cạnh tung mình thoái lui và Kim Ty

Nhuyễn Đăng tiên đang nhắm vào ngực y điểm tới.

Bát Trảo Dạ Kiều đầu dám chậm trễ, vội với thế “Dạ Kiều Đầu Lâm” tung mình tới trước hơn trượng, khiếp hãi đến toàn thân nổi gai ốc.

Bát Trảo Dạ Kiều đứng yên, thấy đối phương là một thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn Ngọa Vân, vậy mà công lực cao thâm dường này, lòng đầu chịu phục quất :

- Tiệp tỳ hãy báo ra danh tánh, Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn này không giết kẻ vô danh!

Tiểu Thúy liền tiếp công ra hai chiêu đều bị đối phương tránh khỏi, lúc này đã bừng lửa giận, nghe Bát Trảo Dạ Kiều tự báo danh tánh, biết y chính là kẻ thù của mình, hồi năm năm trước nàng đã được Giang Nghiêu Thân cho biết thân thế lai lịch, nàng luôn ghi khắc trong lòng, thế quyết tìm gặp nguyên hung, chính tay báo phục thân thù, giờ đây kẻ thù đang đứng trước mặt, nàng nghiêng răng quất :

- Ác tặc, bốn cô nương chính là truy hồn sứ giả đến lấy mạng chó của ngươi, món nợ máu hồi tám năm trước, hôm nay quyết phải thanh toán với ngươi, mau nạp mạng đây!

Tiếng quát chưa dứt, người đã lao tới như tên bắn, trường tiên với chiêu “Phong Quyền Tàn Vân” lẳng không giáng xuống đỉnh đầu Bát Trảo Dạ Kiều.

Bát Trảo Dạ Kiều cũng chẳng phải là kẻ kém cỏi, y giết ngươi như rạ, đầu còn nhớ là món nợ cũ nào, thấy Tiểu Thúy liều mạng công đến, y cười to quát :

- Tiệp tỳ, ngươi muốn chết thì để Lữ gia gia đưa ngươi đến Quý Môn Quan!

Đồng thời lách người sang bên, tay phải độc trào vung lên, chộp vào trường tiên của Tiểu Thúy, cùng lúc tay trái quét ngang, công vào hai chân Tiểu Thúy. Một chiêu hai thức vừa nhanh vừa hiểm, mắt thấy đối phương đã sắp thọ thương dưới độc trào của mình, y bắt giác mừng thầm

Tiểu Thúy tuy lửa giận công tâm, nhưng võ công đã được Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai thân truyền, nhuyễn tiên trong tay thi triển đã đến mức xuất thần nhập hóa, lại thường xuyên trau dồi với Giang Uyển Dao, vận dụng biến hóa thuần thực như ý, lại thêm thân bé người nhẹ, khinh công thân pháp hết sức huyền diệu, thấy Lữ Toàn tay phải ngạnh tiếp và tay trái tấn công, đầu để cho y đắc thủ, ở trên không đề khí khom người, tay chân vung ngược ra sau, người đã quay ngược lại.

Đồng thời nhuyễn tiên cũng biến chiêu đổi thức, vung ra thẳng duột, điểm vào lòng bàn tay đối phương, chờ mũi tiên vừa đến đích, đột nhiên xoay cổ tay, nhuyễn tiên bật ngược lại, quán vào cổ tay phải Lữ Toàn.

Bát Trảo Dạ Kiều thật không ngờ thiếu nữ này lại có công lực như vậy, nếu y không nhờ kịp lúc rút tay thoái lui thì dù giữ được cánh tay phải cũng khó giữ nổi bả vai không bị trọng thương.

Lúc này Ngọa Vân nhờ đã được Tiểu Thúy tách Bát Trảo Dạ Kiều ra, áp lực đã giảm, còn các tặc đồ khác bị nhuyễn tiên của Tiểu Thúy hai lần vung quét, cũng đã lui ra xa, trận thế đối phương hỗn loạn, nên tinh thần phấn chấn, công lực gia tăng gấp bội.

Thế là, trường kiếm trong tay với chiêu “Vân Hoành Ngũ Lĩnh” sấn đến gần Phi Thiên Hồ, mũi kiếm ghéch lên, đâm vào yết hầu đối phương.

Phi Thiên Hồ bị Tiểu Thúy quét rách ống quần, đang hồn phi phách tán, chưa kịp định thần lại, trường kiếm của Ngọa Vân đã đâm đến dưới cằm.

Y buông tiếng cười khằng khặc, khinh Ngọa Vân tuổi nhỏ, công lực có hạn, lại đang lửa giận ngập lòng, định nhắm vào Ngọa Vân phát tiết, nên y chẳng thèm tránh né, vận âm kinh vào tay trái, tay phải Hồ Vũ bổng vung lên, định đỡ gạt trường kiếm đối phương, tả chưởng tung ra, lại công vào bụng Ngọa Vân, chưởng kinh mạnh như vũ bão, cuốn tung bụi cát.

Ngọa Vân thật lanh trí, thấy đối phương dám ngạnh tiếp, đoán hẳn là có âm mưu, không chờ Hồ Vũ bổng chạm vào trường kiếm, bỗng hạ tay rút kiếm, lách ngang sang bên nửa bước, thụp người thi triển chiêu “Thiết Ngu Cơ Canh Địa”, mũi kiếm đâm thẳng vào đùi phải Phi Thiên Hồ.

Phi Thiên Hồ Trần Hành đứng thứ ba trong Dân Sơn lục ly, võ công dĩ nhiên chẳng kém, nếu chẳng phải vì khinh Ngọa Vân nhỏ tuổi và có lòng sàm sỡ, y sớm đã chế ngự Ngọa Vân rồi.

Ngất vì nhất thời cuồng ngạo khinh địch, lại đâm ra kém thế, liền tiếp bị áp đảo, lúc này thấy Ngọa Vân lại có thể tránh khỏi chiêu Hắc Sát chưởng dĩ công nghinh công của mình và liền theo đó mũi kiếm đã đâm đến, y buông tiếng cười khẩy, nghiêng người lùi bước, Hồ Vũ bổng bỏ thẳng vào thân kiếm, đồng thời tả chưởng vung ra, bổ vào ngực Ngọa Vân.

Ngọa Vân nhờ thân pháp nhanh nhẹn, lượn đồng lách tây, khiến Phi Thiên Hồ quay lòng vòng như chong chóng, tuy không đến đối bại, nhưng không sao chế ngự được Ngọa Vân, giành lại thế chủ động.

Thoáng chốc bốn mươi hiệp đã qua đi, hai người đều không sao giành được phần thắng.

Tiểu Thúy giao thủ với Bát Trảo Dạ Kiều, sau một hồi tấn công nhanh, khí lực đã bắt đầu suy giảm, dần dần có vẻ kém thế. Bát Trảo Dạ Kiều vì định tâm bắt sống Tiểu Thúy để lấy nguyên âm, nên chỉ bốn cợt nàng chứ không hạ độc thủ.

Đến khi Cát Tập Bách hiện thân, Tiểu Thúy và Ngọa Vân mừng rỡ, khí lực gia tăng, ngỡ là Cát Tập Bách hẳn ra tay đánh đuổi kẻ địch trước, lập tức tiếp viện mình, nên càng tấn công dữ dội hơn, liền tiếp thi triển hiểm chiêu.

Nào ngờ Cát Tập Bách lúc này tâm tính đã đổi khác, không muốn giết người bừa bãi và thấy hai nàng không có hiện tượng bại, nên chỉ đứng bên cạnh hai nàng, vừa theo dõi vừa cản ngăn các tặc đồ khác, không cho họ đến gần hai nàng.

Tiểu Thúy và Ngọa Vân thấy vậy hết sức bức tức, cho là Cát Tập Bách cố ý bốn cột mình, định thí mạng với kẻ địch. Nhất là Tiểu Thúy, đối mặt với kẻ thù giết cha, lòng căm hận tột cùng, mấy lần liều mạng tấn công, nhưng ngặt nỗi đối phương võ công quá cao thâm, nhất thời khó có thể đắc thủ.

Và lúc này Bát Trảo Dạ Kiều thấy trợ thủ của đối phương đã đến, sợ liên thủ giáp công mình, bèn không bốn cột nữa, phải bắt sống Tiểu Thúy ngay, tranh thủ sớm rời khỏi đây, hoàn thành tâm nguyện chuyển đi này, liền thi triển tuyệt chiêu tấn công Tiểu Thúy tới tấp.

Tiểu Thúy vốn đã mỏi mệt, võ công đối phương lại quá cao, dù đã thi triển hết sở học cũng chẳng làm gì được, lúc này thấy Bát Trảo Dạ Kiều biến chiêu phản công, trảo phong cuồng kinh luôn nhắm vào những chỗ yếu hại của mình, bất giác hoảng kinh, may là nhờ có thân pháp nhanh nhẹn, chưa bị chế ngự ngay.

Nhưng cũng liên tục thoái lui, lúc này đã đứng bên bờ vực, lui thêm bước nữa là rơi xuống ngay, càng thêm kinh hoàng bối rối.

Bát Trảo Dạ Kiều thấy vậy mừng thầm, quát :

- Tiệp tỷ, để xem ngươi còn trốn khỏi tay của Lữ gia gia hay không!

Tay trái vươn ra, chộp vào mặt Tiểu Thúy, hữu chưởng bỏ ngang ra, định một chiêu chế ngự đối phương.

Tiểu Thúy thấy tình thế nguy cấp, không màng đến sự sống chết nữa, nàng cắn chặt răng, Nhuyễn Đằng Tiên từ dưới bên trái quét sang phải, nhờ vào sức bật tung mình lên không.

Nàng chỉ muốn tránh khỏi cái chộp vào mặt, liền hai chân bị chưởng của đối phương đánh gãy, vận hết công lực vào nhuyễn tiên, đánh vào cánh tay trái của đối phương.

Lúc này Cát Tập Bách tuy nghiêng mặt về phía Tiểu Thúy, cản ngăn kẻ địch giáp công, nhưng đã nhận thấy tình thế nguy cấp, vẫn điềm nhiên như không, Ly Hỏa kiếm trong tay vung tít, ánh tím lấp lóa, tạo thành một bức tường sáng, không cho kẻ địch đến gần.

Ngay khi Bát Trảo Dạ Kiều vừa vung chưởng ra, chàng đã lẹ làng xoay người, tay trái nhẹ nhàng đẩy về phía Bát Trảo Dạ Kiều, một luồng kinh phong xô ra.

Bát Trảo Dạ Kiều đang mừng thầm đã sắp đắc thủ, bỗng cảm thấy huyết Cổ Vĩ sau lưng như bị một vật nặng chạm trúng, tức thì hai chân nhũn ra, thân trên không tự chủ được bật ngã ra sau, suýt ngã ra đất, may nhờ công lực thâm hậu và phản ứng nhanh, khí Đan Điền hạ xuống, trụ cứng hạ bản, nhờ vậy mới đứng vững lại được.

Tiểu Thúy đã vọt lên cao hơn trượng, nhuyễn tiên quét ra, thấy Bát Trảo Dạ Kiều ngã ngã ra sau, ngỡ là nhuyễn tiên của mình đã quét trúng cổ chân đối phương, liền trầm khí hạ xuống, nhuyễn tiên điểm thẳng vào ngực đối phương.

Vừa lúc ấy Giang Uyển Dao lẳng không lao đến, Hồng Thiên chưởng tung ra, trước tiên đánh cho hai tên tặc đồ thịt nát xương tan, chân vừa chạm đất, lại quét ngã hai tên tặc đồ bên cạnh, chưởng lực của nàng so ra còn hùng mãnh hơn Ly Hỏa kiếm của Cát Tập Bách.

Bát Trảo Dạ Kiều sau khi đứng vững lại, thấy Giang Uyển Dao liên tiếp đánh ngã bốn tên đồng bọn, ngỡ mình cũng đã bị chưởng lực của nàng đánh trúng, liền phùng lửa giận, vừa định lao tới tấn công Giang Uyển Dao. Ngay khi ấy nhuyễn tiên của Tiểu Thúy đã điểm đến trước ngực.

Bát Trảo Dạ Kiều búng sát cơ, buông tiếng quát vang. Âm Sát chưởng bỏ thẳng vào nhuyễn tiên, chân phải sấn tới, tay trái chộp vào vai Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy biết nếu bị chộp trúng, một cánh tay kẻ như tàn phế, vội thu chiêu hồi cứu, nhưng đã không kịp, vội nghiêng vai tránh khỏi độc trảo, nhuyễn tiên quét ngược về, ngờ phen này hẳn có thể giành được phần thắng.

Cát Tập Bách thấy Bát Trảo Dạ Kiều lại xuất độc thủ, hết sức tức giận, vừa rồi mình đã nương tay, vậy mà còn chưa chịu biết điều lui đi, thật chẳng thể buông tha cho tên ác tặc này được.

Bên tay phải nhẹ đưa ra, một luồng kinh lực vô hình vô thanh liền lôi cuốn nhuyễn tiên trong tay Tiểu Thúy nhanh như chớp quét lên, trúng vào huyết Phong Trì bên trái của Bát Trảo Dạ Kiều. Y rú lên một tiếng thảm thiết, người văng bay ra xa hơn trượng, kinh hoàng bỏ chạy.

Tiểu Thúy hồi tiên vốn định quét vào hạ bản đối phương, chẳng ngờ nhuyễn tiên lại không theo sự điều khiển của mình, quét lên phía trên. Đang kinh ngạc thì bị một đạo lực vô hình kéo mạnh, thân trên không tự chủ được chúi tới trước, đến khi nghe Bát Trảo Dạ Kiều rú thảm, mới biết kẻ địch đã thọ thương, càng thêm kinh ngạc, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Phi Thiên Hồ bối quá lâu không hạ nổi Ngọa Vân, lòng hết sức bức tức. Sau khi Cát Tập Bách hiện thân, Ngọa Vân càng dũng mãnh hơn, mạo hiểm phản công tới tấp.

Phi Thiên Hồ lửa giận xung thiên, bèn thi triển Tam Âm công, phối hợp với Hồ Vỹ bổng, toàn công vào những chỗ yếu hại của Ngọa Vân.

Ngọa Vân vừa thấy đối phương xuất chưởng, biết ngay đó là Tam Âm công, nhưng nàng chẳng sợ, liền móc ra một viên đạn nhỏ, chẳng chờ chưởng

phong của Phi Thiên Hồ ập đến, đã vung tay ném viên đạn vào ngực đối phương.

Khi còn cách bàn tay của Phi Thiên Hồ chừng năm thước, viên đạn chạm vào chuông phong, “đùng” một tiếng nổ tung, sức nổ triệt tiêu chuông kinh và khiến bàn tay phải của Phi Thiên Hồ ê ẩm, y bất giác sững người ra.

Vừa lúc ấy Giang Uyển Dao lao đến, bốn tên tặc đồ liên tiếp táng mạng, số còn lại cũng bị đẩy lui. Phi Thiên Hồ mất thấy đại thế đã mất, vội vung Hồ Vỹ bổng tung ra một hư chiêu, thừa lúc Ngọa Vân vung kiếm đón tiếp, y tung mình lên cao hơn hai trượng, phóng qua bên kia vực, cất tiếng huýt dài, ra hiệu đồng bọn rút lui.

Tiểu Thúy và Giang Uyển Dao vừa định đuổi theo, Cát Tập Bách đã lướt đến cản lại và nói :

- Không nên đuổi theo, chúng ta hãy mau lên đường thì hơn!

Đồng thời đưa tay chỉ, Từ Ngọc Nhi với Lao Anh Tài đã đứng trên thềm nhà, đang ngoắc tay gọi.

Tiểu Thúy thấy kẻ thù đã đào tẩu, lòng rất không cam, hậm hực dẫu môi nói :

- Bách ca chỉ biết làm người tốt, đã không giúp tiểu muội, lại còn để cho kẻ địch ung dung chạy thoát!

Nàng nói xong liền bật khóc, Cát Tập Bách nào biết Bát Trảo Dạ Kiều là kẻ thù giết cha của Tiểu Thúy, nghe nàng nói vậy, chàng bất giác ngăn người ra.

Giang Uyển Dao cũng tức giận trở Cát Tập Bách mắng :

- Thật chưa từng thấy kẻ nào lại giả nhân giả nghĩa như ngươi, đã không dám ra tay giết một tên tặc đồ nào, trái lại còn thả hổ về rừng và ngăn cản kẻ khác đuổi theo, thật ra là nghĩa lý gì chứ?

Cát Tập Bách không dám lên tiếng, đến khi Giang Uyển Dao mắng xong, chàng mới trầm giọng nói :

- Dao muội muốn nói Bát Trảo Dạ Kiều là kẻ thù của Tiểu Thúy ư?

Tiểu Thúy ngẩng lên liếc nhìn Cát Tập Bách giọng thê thiết nói :

- Tiểu Thúy nghe đại nương nói là cả nhà Tiểu Thúy thấy đều chết dưới tay tên ác tặc Lữ Toàn, Tiểu Thúy đã chờ bao năm nay, khó khăn lắm mới gặp được, vậy mà Bách ca lại để cho hắn chạy thoát...

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, quả quyết nói :

- Tiểu Thúy đừng buồn nữa, cam đoan rồi đây sẽ trả lại một Bát Trảo Dạ Kiều cho Tiểu Thúy, lần sau mà ngu huynh gặp y, nhất định sẽ bắt sống giao cho Tiểu Thúy chính tay giết y, muốn moi tìm mỗ bụng sao cũng được, để báo thù cho người nhà, vậy hài lòng rồi chứ?

Tiểu Thúy nghe Cát Tập Bách nói vậy, nhớ lại kinh lực vô hình vô ảnh khi nãy của Cát Tập Bách, biết là công lực của chàng hiện nay đã tinh tiến rất nhiều, muốn bắt sống Bát Trảo Dạ Kiều thật dễ như trở bàn tay, nên lòng mừng thầm và gật đầu ưng thuận.

Nhưng Giang Uyển Dao chưa nhìn thấy Cát Tập Bách xuất thủ, vẫn còn hoài nghi về công lực của chàng, nghĩ là chàng chỉ nói để an ủi Tiểu Thúy thôi, bèn cười khẩy nói :

- Thôi đi, chớ có nói suông vô ích, một Dạ Kiều có sẵn đã chạy thoát rồi, mai kia dựa vào gì mà có thể bắt sống y kia chứ? Sớm biết ngươi vô dụng như vậy thì ta đã nhanh chân hơn rồi!

Dứt lời, nàng nắm lấy tay Tiểu Thúy, bỏ đi vào nhà.

Cát Tập Bách chỉ cười héo hắt lặng thinh, theo sau hai nàng sải bước đi vào nhà, đến trước thềm, ngoắc tay ra hiệu với Từ Ngọc Nhi và Lao Anh Tài, cùng đi vào sảnh đường khu nhà thứ nhì ngồi xuống.

Ngọa Vân vừa vào đến nhà, liền lấy nước cho mọi người rửa tay rửa mặt, bưng ghế rót trà, sau đó chuẩn bị bữa ăn, lãng xăng không ngừng.

Mọi người chải rửa xong xuôi mới lần lượt ngồi vào bàn, vừa ăn vừa bàn kế hoạch lên đường đi về phía bắc.

Cát Tập Bách mời Lao Anh Tài uống một chung rượu xong, trước tiên cất tiếng nói :

- Lao thiếu đương gia, tiểu đệ với các vị cô nương đây có việc khẩn phải lên phương bắc đến Quảng Nam, việc ở đây kể cả Thái Sử Đệ với ngôi nhà đá ở sau Quan Âm sơn cũng xin nhờ thiếu đương gia trông nom giữ gìn cho.

Lao Anh Tài vòng tay cười nói :

- Những việc ấy đâu cần thiếu hiệp phải đảm bảo, khi nãy thần ung có mang đến chỉ dụ của đại sư, tại hạ đã phái người chia nhau đến tiếp quản rồi. Nhưng chẳng hay thiếu hiệp với các vị cô nương định đi thuyền hay theo đường bộ, xin hãy cho biết để tại hạ lo liệu.

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn Giang Uyển Dao, Từ Ngọc Nhi cũng quay sang Giang Uyển Dao mỉm cười.

Giang Uyển Dao trong lòng hiểu rõ, nhưng miệng không phục hồi :

- Đại sư đã có chỉ dụ cho quý bang, có phải chỉ định chúng tôi lúc nào lên đường và phải đi bằng cách nào không?

Lao Anh Tài từ trong lòng móc ra một mảnh giấy, trao cho Cát Tập Bách và khom mình nói :

- Đại sư như đã biết Cát thiếu hiệp hôm nay hồi tỉnh, bảo tại hạ đã đến gặp thiếu hiệp vào giờ Ngọ để lấy hai hoàn thuốc cho gia phụ điều thương, còn về ngày giờ lên đường và đi như thế nào thì không đề cập đến.

Cát Tập Bách xem xong thư, trao qua cho Giang Uyển Dao, móc ra một chiếc lọ sành nhỏ, trút ra hai viên Tuyết Liên Bảo Mệnh đơn do Minh Tâm sư thái tặng cho, đưa cho Lao Anh Tài và nói rõ cách dùng.

Giang Uyển Dao xem xong thư, mặt đỏ bừng lên, không nói một lời, đặt lá thư xuống bàn, đứng lên chạy vào phòng của Ngọa Vân.

Lao Anh Tài như sực nhớ ra điều gì, quay sang Cát Tập Bách, mỉm cười vòng tay nói :

- Thì ra thiếu hiệp đã kết duyên với Giang cô nương, đúng là trai tài gái sắc, thật đáng mừng, nhưng chẳng hay tại hạ có thể làm phiền một chung rượu mừng chăng?

Cát Tập Bách giờ mới vỡ lẽ, hết sức hối hận đã sồn sác trao lá thư cho Giang Uyển Dao, để khiến nàng mắc cỡ bỏ đi.

Thì ra trong thư có câu :

“Uyển Dao dọc đường hãy coi chừng Cát Tập Bách, đừng để cho y gây họa khắp nơi”.

Bổn ý của Lạp Tháp hòa thượng thật ra không phải là nói Cát Tập Bách, mà là muốn qua đó hạn chế tính ngang bướng của Giang Uyển Dao, kéo nàng hay đa sự, can thiệp vào chuyện người khác, nào ngờ đàn bà con gái lòng rất tinh tế, nên đã khiến Giang Uyển Dao mắc cỡ rời khỏi bàn.

Cát Tập Bách thấy các nàng lần lượt rời khỏi bàn, vậy cũng tiện cho việc bàn tính, chàng biết các nàng đều lớn lên ở phương nam không quen cưỡi ngựa, bèn tự quyết định nhờ Lao Anh Tài thuê hộ một chiếc thuyền to, ngược Tây Giang đi lên, khi đến Ngô Châu rồi hẵng liệu. Quyết định này của chàng đã quên mất việc Hưóng Cường đang chờ ở Liên Châu.

Lao Anh Tài vội vã rời khỏi, Cát Tập Bách bèn bảo Ngọa Vân dọn dẹp, chuẩn bị lên đường ngay.

Ngọa Vân dọn dẹp xong bàn ăn, về lại bàn đồ cơ quan trong nhà lá và mật thất địa đạo, đưa cho Cát Tập Bách chuyển cho Lao Anh Tài, rồi lấy ra một chiếc bao kiểm bằng gấm sợi vàng mới làm xong chiều hôm qua, cho Cát Tập Bách tra Ly Hòa kiểm vào, thật khá đặc biệt, Cát Tập Bách hết sức vui mừng, cảm tạ lia lịa.

Các nàng đã thu xếp xong, Giang Uyển Dao vội vã đi ra sảnh đường, hát hàm với Cát Tập Bách, với giọng kẻ cả nói :

- Đi nào! Dọc đường hãy cẩn thận, bổn cô nương chịu trách nhiệm quản lý, gia pháp...

Nói đến hai tiếng “gia pháp”, bỗng cảm thấy không ổn, vội ngưng lời bỏ dở câu nói.

Cát Tập Bách suy nghĩ một hồi, cũng cảm thấy đỏ mặt tía tai, nhưng dạn mặt nói :

- Xin tuân lệnh!

Giang Uyển Dao đỏ mặt, giơ tay phải lên, lao tới quát :

- Muốn bị đòn hả?

Cát Tập Bách mỉm cười tung mình, vượt qua bàn ăn, vọt ra ngoài sảnh, phóng lên vách đá trên cửa thạch thất, nằm yên trên ấy.

Các nàng hết sức kinh ngạc, Giang Uyển Dao giờ mới biết công lực của Cát Tập Bách đã tinh tiến vượt bậc, tự biết mình không sao bì kịp. Nhưng không nhận ra chàng luôn có ý giấu giếm, lòng thầm vui mừng, nhưng vờ giận dỗi nói :

- Còn chưa mau xuống đây, định chờ trời tối mới đi hay sao hả?

Cát Tập Bách cũng thầm trách mình đã nhất thời bất cẩn để lộ võ công, trái với lời dặn của người truyền dạy, chưa đến Dân Sơn tuyệt đối không được bộc lộ, vội phóng người xuống giả vờ nói :

- Ngụ huynh vì sợ Dao muội đánh nên mới cố sức phóng lên mái nhà trốn, bây giờ...

Từ Ngọc Nhi ngắt lời :

- Đừng nói nữa, đi mau đi thôi!

Cát Tập Bách cười :

- Chớ vội, Thiếu bang chủ đi thuê thuyền chưa về đến và cũng phải chuyển giao lại đồ vật ở đây chứ!

Giang Uyển Dao vừa nghe nói thuê thuyền, liền phản đối :

- Bách ca muốn đi thuyền thật sao? Nhưng tiểu muội thì lại thích đi đường bộ, đừng quên có người đang chờ ở Liên Châu, trừ phi Bách ca có thể đi thuyền trên đất liền.

Cát Tập Bách giờ mới nhớ ra, đang lo lắng thì Lao Anh Tài vội vã đi vào, nhìn Cát Tập Bách cười nói :

- Cát thiếu hiệp đã quên là thuyền không thể nào đến được Liên Châu, nên tại hạ đã cả gan quyết định, chuẩn bị năm con tuần mã cho các vị rồi!

Cát Tập Bách mừng rỡ :

- Thật Thiếu bang chủ đã suy nghĩ chu đáo, chúng tôi xin đa tạ!

Đoạn trao bản đồ cho Lao Anh Tài, nói tiếp :

- Đây là lược đồ của Tàng Hương Ổ, Thiếu bang chủ hãy cất lấy, mọi sự xin phiền Thiếu bang chủ giúp cho!

Các nàng nghe nói cười ngựa đều cảm thấy nao nức, vội vã từ biệt người của Thiết Tướng bang, đi ra cửa chính, thấy năm con ngựa rất khỏe mạnh uy vũ và thần ung cũng đang lượn quanh trên đầu, ngoại trừ Cát Tập Bách ở Ngũ Đài lâu ngày, cười ngựa sánh sỏi, bốn nàng thấy đều mới cười ngựa lần đầu.

Cũng may là mọi người võ công và kinh công đều có căn bản, ngựa lại thuần thực, được Cát Tập Bách và Lao Anh Tài chỉ cho cách điều khiển dây cương, các nàng đã nhanh chóng quen với các thao tác, điều khiển ngựa theo ý muốn. Thế là, năm con tuần mã do Cát Tập Bách dẫn đầu, dưới sự hướng dẫn của thần ung trên không, xoải vó phóng đi về hướng Tây bắc, thẳng đường đến Liên Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Năm con tuần mã rời khỏi Tàng Hương Ổ chưa bao xa, Giang Uyển Dao ngoảnh lại vẫy tay với Lao Anh Tài, thử hai chân kẹp mạnh, quả nhiên ngựa liền vọt nhanh tới trước, vượt qua bốn ngựa kia, tung bụi lao vút đi.

Cát Tập Bách thấy vậy hoảng kinh, chẳng rõ Giang Uyển Dao lại nổi tính gì, sợ nàng gây ra tai họa, vội giật mạnh dây cương, ngoắc tay ra hiệu với ba người phía sau, giục ngựa đuổi theo.

Nào ngờ con ngựa của Giang Uyển Dao chẳng những khỏe nhất trong số năm con, mà lại chưa được thuần lắm, chỉ cần xoải vó là phóng đi như cuồng phong, nếu kỹ thuật điều luyện còn dễ khống chế, nhưng Giang Uyển Dao đây là lần đầu tiên mới cưỡi ngựa.

Ý của Giang Uyển Dao vốn chỉ muốn vượt qua trước Cát Tập Bách để tiện ra lệnh chỉ huy cho oai, nào ngờ nàng kẹp vào bụng ngựa quá mạnh, ngựa không chịu nổi, liền nổi tính hoang, xoải vó phóng vút đi.

Giang Uyển Dao không rành cưỡi ngựa, tính lại nóng nảy, lúc này cũng chưa mấy hoảng sợ, trái lại còn cảm thấy thích thú, đến khi chạy xa mười mấy dặm, ngay cả thần ung trên không dẫn đường cũng chẳng còn thấy đâu, nàng mới bắt đầu hoảng sợ, mà càng hoảng sợ thì lại càng kẹp vào bụng ngựa mạnh hơn và dây cương trong tay cũng kéo mạnh hơn.

Thế là, chú ngựa phóng đi như điên cuồng, chẳng còn phân biệt phương hướng, cắm đầu phóng đi hết tốc lực, bỏ xa bốn ngựa kia ở phía sau.

Cát Tập Bách gắng sức đuổi theo, nhưng khổ nỗi ngựa của mình kém hơn, chẳng những không theo kịp, mà càng lúc lại càng bị bỏ rơi xa hơn, đến khi cả người lẫn ngựa mồ hôi đầm đìa, ngay cả bóng dáng người ngựa của Giang Uyển Dao cũng chẳng thấy đâu.

Vùng này toàn là rừng hoang núi thẳm, hoàn toàn không có bóng người, lúc này mặt trời đã chếch sang tây, sắp hết giờ Thân, cũng may là ba nàng hãy còn bám theo sau ở xa, nhưng thần ung trên không chẳng rõ đã bay đi đâu mất.

Cát Tập Bách biết đã chạy chệch hướng, nếu cứ tiếp tục đuổi theo thế này, sẽ càng lúc càng chệch xa hơn, đành buông lơi dây cương, dừng lại dưới bóng râm một cây to lớn, bốn ngựa xúm lại, bốn người bàn cách xử trí.

Tiểu Thúy rong ruổi trên lưng ngựa suốt một chặng đường dài, lúc này đã mệt nhoài, lại thấy Giang Uyển Dao đã thất lạc, nghĩ đến vận mệnh nàng gặp nguy hiểm, mình gặp lại nữ chủ nhân biết ăn nói sao đây? Bất giác lo sợ bật khóc, đòi Cát Tập Bách phải đi tìm Giang Uyển Dao.

Từ Ngọc Nhi biết Tiểu Thúy mới ra đời, tính còn khờ dại, bèn dịu giọng an ủi :

- Thúy muội đừng lo, Dao tỷ không lạc được đâu, tỷ ấy đã biết chúng ta phải đến Liên Châu, cho dù đi sai phương hướng, chỉ cần gặp người hỏi là ra ngay. Bây giờ chúng ta hãy đi tiếp, ngựa của Dao tỷ chạy nhanh hơn, nhất định có thể đuổi kịp chúng ta, hà tất lo lắng như vậy?

Ngọa Vân cũng đi đến bên Tiểu Thúy, đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, rồi lại quay sang nhìn Cát Tập Bách.

Thấy hai người lộ vẻ lo âu, không có ý kiến, bèn nói :

- Ngọc tỷ, tốt hơn hết chúng ta hãy quay về đường cũ, nghỉ chờ Dao tỷ một lát, vậy mới có thể khỏi bị thất lạc.

Từ Ngọc Nhi và Cát Tập Bách với ánh mắt thắc mắc nhìn Ngọa Vân, chẳng hiểu nàng nói gì.

Tiểu Thúy lấy làm lạ hỏi :

- Ngọa Vân tỷ nói vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ Dao tỷ có thể tìm được lối quay lại đây hay sao?

Ngọa Vân trong lòng nực cười, nhưng mặt vẫn nghiêm túc nói :

- Ý Ngọa Vân không phải vậy, bởi Ngọa Vân từng nghe Từ Vân tỷ nói là lúc còn bé tỷ ấy cũng từng cưỡi ngựa, nhất thời không điều khiển được, ngựa phóng vút đi, tỷ ấy hốt hoảng kéo mạnh dây cương, ngựa càng chạy nhanh hơn, không sao dừng lại được, mãi đến khi cả người lẫn ngựa đều kiệt sức mới ngã lăn ra đất...

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy nghe vậy càng lo lắng hơn, vội hỏi :

- Vậy biết tính sao đây? Chúng ta quay về chỗ cũ, chẳng phải càng cách xa Dao tỷ hơn sao?

Ngọa Vân gật đầu cười :

- Không hề gì, chỉ cần Dao tỷ kiệt sức, buông lỏng dây cương trong tay là ngựa sẽ dừng lại ngay, lúc ấy thần ung sẽ đáp xuống bên cạnh Dao tỷ, dẫn Dao tỷ quay về đây!

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, vội hỏi :

- Thần ung đã bay theo Uyển Dao ư? Ngọa Vân đã nhìn thấy ư?

Ngọa Vân gật đầu, nhìn Cát Tập Bách cười nói :

- Không sai, trên đường Ngọa Vân luôn nhìn thần ung, vì thấy thần ung rất thú vị, lúc ngựa của Dao tỷ phóng đi chệch đường, thần ung liền đuổi theo ngay!

- Vậy thì được rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi chờ Uyển Dao, không cần phải quay về chỗ cũ, thần ung cũng dễ dàng tìm gặp.

Cát Tập Bách nói xong, hớn hờ phóng xuống ngựa. Ngay khi ấy, Ngọa Vân lớn tiếng nói :

- Xem mau, thần ung đã về đến rồi!

Đưa tay chỉ lên không, rồi giục ngựa chạy tới đón, lớn tiếng gọi :

- Dao tỷ! Dao tỷ!

Tiểu Thúy và Từ Ngọc Nhi thấy Ngọa Vân tiến tới đón, hai nàng cũng giục ngựa theo sau.

Nào ngờ Ngọa Vân giục ngựa chạy tới một quãng, thần ung đã bay qua trên đầu, vẫn chẳng thấy bóng dáng của Giang Uyển Dao, hết sức kinh ngạc, vội giục ngựa quay lại.

Chỉ thấy thần ung đã đáp xuống lưng ngựa của Cát Tập Bách và vỗ cánh kêu vang. Tiểu Thúy và Từ Ngọc Nhi cũng đã quay lại, dừng lại bên cạnh Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách hỏi mấy câu, thần ung kêu vang liên hồi, biết có chuyện chẳng lành, vội tung mình lên ngựa quất :

- Đi mau!

Thần ung bay vút lên không, bốn người giục ngựa đuổi theo, phóng nhanh về hướng Tây nam.

Chạy được chừng mười dặm đường, xa xa có một khu rừng rậm, bên kia rừng là một dãy núi cao chắn ngang, Cát Tập Bách nghĩ hẳn là đã xảy ra chuyện ở trong rừng.

Thần ung bỗng lao nhanh xuống, rồi liền nghe tiếng quát tháo liên hồi từ trong rừng vọng ra.

Cát Tập Bách từ trên lưng ngựa tung mình lên, với thế “Phi Điều Đầu Lâm” từ trên cao bốn năm trượng lao nhanh xuống khu rừng.

Ba nàng cùng lúc xuống ngựa, chia làm ba đường theo sau Cát Tập Bách phóng thẳng vào rừng.

Cát Tập Bách lạng không lao xuống, xuyên qua cành lá rậm rạp, quét mắt nhìn, thấy thần ung đang bay lượn trước mặt Giang Uyển Dao, nghiêng cánh lao xuống, vuốt sắt vuron ra, chộp vào đầu một người nửa tầng nửa tục, mình mặc tăng bào nhưng đầu lại có tóc búi cao.

Chỉ thấy người ấy mặt đỏ râu hung, hữu chưởng vung lên, “vù” một tiếng bổ vào ngực thần ung, đồng thời lách người sang bên.

Lại thấy Giang Uyển Dao bị treo trên một cây to, áo ngoài đã bị xé rách một mảng to, treo ở phía sau, tay áo áp trái cũng bị đứt lìa, người đã ngất xỉu.

Cát Tập Bách thấy vị hôn thê bị nhục, liền bùng lửa giận quát :

- Ác tặc thật cả gan!

Hữu chưởng giáng xuống, đánh bật chưởng lực bổ vào thần ung của người mặt đỏ, liền theo đó tả chưởng vung ra, với năm thành công lực, bổ vào vai phải đối phương.

Người mặt đỏ võ công cũng chẳng kém, y hữu chưởng bổ ra, bỗng nghe trên đầu có tiếng động, vừa tránh khỏi vuốt sắt của thần ung thì tiếng quát và chưởng lực của Cát Tập Bách đã cùng lúc ập đến, y chẳng chút nao núng, ngạnh tiếp Cát Tập Bách một chưởng, chỉ nghe “bùng” một tiếng, Cát Tập Bách bị đẩy lui mấy thước mới đứng vững lại được, còn y thì người chỉ chao nhẹ, rồi liền đứng vững vàng.

Giao thủ một chưởng, Cát Tập Bách đã độ ra được công lực của đối phương, tuy kém hơn mình một bậc, nhưng cảm thấy chưởng phong của y nóng rực và nực nồng mùi khét, liền động tâm thăm nhử :

- Không ổn, chả lẽ người này là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng, khét tiếng bởi hiểm độc, đã tuyệt tích giang hồ mười mấy năm nay, sao bỗng lại xuất hiện ở đây thế nhỉ?

Người này chính là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng, lừng danh Quan ngoại, theo lời mời của Úng Song độc Tam tà, đến Thiên Nam để cùng đi Miêu Cuồng. Khi xưa Tam nghĩa hành đạo ở Quan ngoại, từng một lần động thủ với hắn, bị lão đại của Tam nghĩa là Cát Cừ Bình, một kiếm đâm trúng đùi phải, lần này nghe nói hậu nhân của Tam nghĩa đã xuất sơn, Nhất Kiếm Tam Ưng đã có manh mối, đã từ lâu y xa rời cảnh vật Trung Nguyên và càng luyện nhớ sự phồn hoa của Giang Nam, nên y đã chẳng quản đường xá xa xôi đến Thiên Nam.

Chẳng ngờ vừa đến Ngũ Dương, tìm không được Phân đường Thất Độc giáo, tình cờ ở ngoài khu rừng này gặp Giang Uyển Dao giục ngựa phi nhanh, bất giác sinh nghi, bèn nấp vào chỗ rậm rạp, chờ Giang Uyển Dao đến gần, lập tức ra tay bắt nàng vào rừng tra hỏi.

Nhưng Giang Uyển Dao tuy đang trong lúc kinh hoàng, đầu sao cũng thân hoài tuyệt kỹ, can đảm hơn người, chẳng qua vì không sành cưỡi ngựa nên mới ra nông nỗi này, lúc này thấy ngựa như đã mỏi mệt, thăm mường nghĩ :

- Phen này xem mi còn làm gì được ta nữa hay không?

Lòng đã toan tính, khi ngựa đến gần bên rừng, nàng sẽ tung mình rời khỏi yên, núp vào cành cây, vậy là thoát nạn, nên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng khi ngựa chạy đến bên rừng, bỗng gió cao hai chân trước, quay sang trái phóng nhanh đi.

Giang Uyển Dao chẳng ngờ có vậy, lúc này người đã tung lên, trong cơn hốt hoảng đã không chộp trúng cành cây, vội vận đề chân khí Đan Điền, hạ chân xuống đất, tuy nàng phản ứng nhanh, nhưng cũng bị sức chạy của ngựa lôi cuốn đi năm sáu thước mới đứng vững lại được.

Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng cũng chẳng ngờ ngựa lại đột nhiên chuyển hướng, y lao xuống vuron tay, nhưng đã chộp vào khoảng không, nếu không nhờ kịp thu thế, e đã ngã lăn ra đất rồi.

Y hai chân vừa chạm đất đã hướng về Giang Uyển Dao buông tiếng cười khằng khặc, cất bước đi tới.

Giang Uyển Dao vừa định thân, phát giác trên cây có người lao xuống, liền biết ngay có chuyện không lành, đến khi thấy người ấy nhìn mình cười ghê rợn và cất bước tiến tới, lập tức vận công sẵn sàng ứng phó, đôi tay quát to :

- Đứng lại!

Rồi lui chân trái ra sau, một tay dựng đứng trước ngực, với chiêu “Khí Xung Đầu Ngưu” trong Hồn Nguyên chưởng sẵn sàng xuất thủ.

Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng buông tiếng cười quái dị, hữu chưởng bổ thẳng vào ngực Giang Uyển Dao, xuất thủ cực kỳ hung mãnh, mắt rực hung quang khiếp người.

Giang Uyển Dao thấy thế công của đối phương hung mãnh, chưởng phong nức mùi tanh hôi, biết là độc kinh ngoại môn, không thể ngạnh tiếp, đành nhắm mắt chuẩn thời gian, chờ chưởng lực đối phương đến gần, còn cách chừng năm sáu tấc, mới quay nhanh người, vận đề Hồn Nguyên khí công, tay trái bỏ chếch ra, đánh vào tay đang phát chưởng lực của đối phương, và rồi sấn tới nửa bước, hữu chưởng vung lên, bỏ vào vai phải đối phương, cười khẩy quát :

- Lão tặc, hãy nạp mạng đây!

Hữu chưởng bỗng hạ xuống, bỏ vào huyệt Phụng Nhân của đối phương, tay trái xoay lên, chộp vào cổ tay phải đối phương.

Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng kinh hãi lùi sau nửa bước, thật không ngờ thiếu nữ này lại lợi hại đến vậy, chẳng những chiêu thức hung hiểm, công lực hình như cũng chẳng kém, bất giác buống tiếng cười gằn.

Môn Xích Diễm chưởng của Xích Luyện Dâm Ma cực kỳ ác độc, là một môn võ công ngoại môn rất khó luyện, đừng thấy y bị chiêu “Già Lam Thủ Hộ” của Giang Uyển Dao bức lui nửa bước, nhưng đó chẳng phải y thua kém, mà thật ra là y lui để rồi tiến.

Chỉ thấy y tay phải quơ một vòng, rồi liền sấn tới, hóa chưởng thành trảo, chộp vào huyệt Kiên Tinh của Giang Uyển Dao, đồng thời tay trái vuron ra, chộp vào mạch môn năng, biến chiêu đôi thức thật nhanh khôn tả.

Giang Uyển Dao thấy hữu trảo của đối phương chộp đến, trảo phong nóng rực, đầu dám ngạnh tiếp, vội tung mình thoái lui.

Xích Luyện Dâm Ma đầu để cho đối phương có thời gian nghỉ thở, lập tức đổi theo, quát to :

- Tiện tỳ, ngươi còn muốn thoát dưới trảo của Xích Luyện Thần Quân Phong Hùng này ư?

Tiếng đến người đến, chẳng chờ Giang Uyển Dao đứng vững chân, Xích Luyện Dâm Ma hai tay vuron ra, ôm ngang lưng Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao biết không thể nào xuất chiêu phản kích và càng khiếp sợ độc chưởng của đối phương, quên mất bản thân mình đã hoàn toàn miễn độc, bách độc bất xâm, đành thi triển khinh công ứng phó. Chờ Xích Luyện Dâm Ma vừa đến gần, bỗng tung mình lên cao hơn trượng, lộn người trên không, đầu dưới chân trên, song chưởng nhắm ngay đỉnh đầu đối phương bổ xuống.

Xích Luyện Dâm Ma thấy Giang Uyển Dao thân pháp nhanh nhẹn, tránh khỏi chiêu “Hồ Hỏa Trục Thố” của mình và lại còn dám lẳng không phản kích, y tức giận trừng mắt, dồn hết công lực vào tay phải, với chiêu “Thạch Phá Kinh Thiên” bổ ra và quát :

- Tiện tỳ muốn chết!

Giang Uyển Dao người ở trên không, vốn định nhanh chóng hạ địch, nào ngờ đối phương xuất chiêu phản công quá nhanh, nàng đang lao nhanh xuống, chưởng lực lại đã phát ra, muốn tránh chẳng phải dễ dàng, lòng nghĩ thật nhanh, đánh bả bụng gia tăng công lực, liều lưỡng bại câu thương.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, chưởng lực đôi bên chạm nhau, Xích Luyện Dâm Ma cảm thấy chưởng lực của đối phương cực kỳ cương mãnh, khiến tay phải y đau buốt, huyệt Quải Bàng tê dại, vội trầm khí hạ xuống, đứng vững lại đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy kẻ địch văng bay lên cao gần ba trượng, như điều đứt dây lộn nhào trên không, bất giác mừng thầm, chẳng màng đến cánh tay thọ thương, tung mình tới vào dang hai tay ra, định đón bông lầy Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao lẳng không hạ kích, ngỡ là Hồn Nguyên chưởng kinh lực cương mãnh tốt cùng, dù không trúng đích xác, kẻ địch hẳn cũng trọng thương ngã gục.

Nào ngờ hóa hầu công lực của nàng vốn chỉ có hai ba thành, chẳng kể mấy ngày liền vất vả, thể lực suy giảm không ít, nội việc ngựa nỏ chứng phóng chạy suốt ba mươi dặm đường núi, tâm thần bàng hoàng, khí lực tán mát, lại thêm mấy lần đối chưởng với dâm ma, chân khí tiêu hao khá nhiều, đồng thời lẳng không phát chưởng sao bằng đứng trên mặt đất.

Thế nên, cho dù nàng song chưởng cùng lúc tung ra và vận hết công lực, cũng còn kém xa Xích Luyện chưởng mấy mươi năm hòa hầu của Phong Hùng. Chưởng lực vừa chạm nhau, một mùi khét nóng khiến nàng choáng váng, chân khí tán mát, tức thì bất tỉnh nhân sự.

May nhờ nàng phản ứng nhanh, nghiêng người lặn đi, không bị trúng đích xác, nhưng người cũng bị chưởng phong của đối phương đẩy lên cao hơn hai trượng, rồi rơi thẳng xuống.

Xích Luyện Dâm Ma lướt tới, định đón lấy Giang Uyển Dao vác đi, nào ngờ lúc Giang Uyển Dao lộn người hạ xuống đã tạo ra một luồng kinh phong, khiến người nàng bật đi, rơi xuống trên vòm cây, bị cành ngang móc rách áo, tuy bị thương nhẹ vài chỗ, nhưng người treo lơ lửng trên cây.

Xích Luyện Dâm Ma phóng vào rừng đưa mắt nhìn, khoảng cách quá xa, lần thứ nhất tung mình lên chộp trúng hai chân, chỉ kéo Giang Uyển Dao xuống được hơn thước, khiến chiếc áo vương trên cành cây rách thêm một mảng to và đôi giày vọt ra lọt vào tay y.

Lần thứ nhì càng thăm hơn, Xích Luyện Dâm Ma vừa tung mình khỏi mặt đất thì thân ung bay đến, chỉ nghe “vù” một tiếng, xuyên qua cành lá lao nhanh xuống, cánh sắt vỗ vào cổ tay dâm ma, làm xước một đường máu dài bốn năm tấc.

Y đau đớn thét to, người hạ xuống đất, tức giận quát mắng, rồi giao đầu với thân ung, không sao bay ra bắt Giang Uyển Dao được nữa.

Cát Tập Bách ngay khi ấy hiện thân, lẳng không hạ kích, hai người vừa giao chiêu, liền độ ra được công lực đối phương chẳng kém và qua tướng mạo của đối phương, chàng nhận ra là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng ở Quan ngoại, tức thì sát cơ bùng dậy.

Thì ra chàng nhớ lại lúc sắp hạ sơn, sư phụ Tri Giác thiền sư đã đề cập đến người này, nói là khi xưa nghĩa phụ gởi gắm chàng ở Ngũ Đài rồi vội vã bỏ đi, nói là ra Quan ngoại tìm dâm ma này tính nợ, từ đó nghĩa phụ không trở về nữa, việc Tam nghĩa tử nạn hẳn là có liên quan đến dâm ma này.

Cát Tập Bách nghĩ đến đó, bất giác lửa căm thù sôi sục, trừng mắt quát :

- Lão tặc có phải là Xích Luyện Dâm Ma Phong Hùng không?

Xích Luyện Dâm Ma vì muốn bắt sống Giang Uyển Dao chưa đắc thủ, hết sức bức tức, lại bị cánh sắt của thần ưng quét toạc cổ tay, càng thêm tức giận, giờ lại xuất hiện một thiếu niên anh tuấn, mới gặp mặt đã bị chiêu lực của đối phương đánh tan độc kinh Xích Luyện mấy mươi năm hóa hầu, lại còn khiến mình đứng không vững suýt nữa bật lui, đồng thời xem ra đối phương chỉ dùng có năm thành công lực, y không lửa giận xung thiên sao được?

Xích Luyện Dâm Ma đang thăm nhử :

- Tiểu tử này công lực tinh thâm, mình không nên khinh thường, có điều là không nhận ra được lai lịch của hần, thật ra là nhân vật gì?

Bỗng nghe Cát Tập Bách giận dữ quát hỏi, y càng thêm tức giận, bỗng tiếng cười khằng khặc, ngạo nghễ nói :

- Tiểu tử ngươi là ai? Đã biết gia gia đây là Xích Luyện Thần Quân mà còn dám đến nạp mạng, báo ra danh tánh mau!

- Xích Luyện lão ma, bọn ta là Thôi Mệnh Quý đến đây để đưa ngươi xuống địa ngục. Ngươi muốn biết danh tánh của y phải không? Ta cho ngươi biết, y chính là thiên thần hộ pháp Cát Tập Bách, nghĩa tử của Cát Cừ Bình, lão đại trong Thiên Nam Tam nghĩa, danh chấn vô lâm, ngươi hãy chịu chết đi thôi!

- Khôn hồn thì hãy khai ra chuyện ngươi đã bằng cách nào hại chết Tam nghĩa, vậy còn có thể cho ngươi được chết toàn thân, nếu không, ngươi sẽ bị băm vằm làm muôn mảnh.

Người nói chính là Từ Ngọc Nhi, nàng theo sát phía sau Cát Tập Bách, xuống ngựa chạy đến, nhưng vì khinh công kém hơn nên giờ mới đến nơi.

Nàng vừa vào đến trong rừng, nhìn thấy Xích Luyện Dâm Ma là đã nhận ra y chính là một trong số nghi hung đã hãm hại Tam nghĩa, vốn định lập tức ra tay cho y nếm một ông Phong Vỹ châm, nhưng thấy Cát Tập Bách đang trừng mắt giận dữ quát hỏi dâm ma và Tiểu Thúy cũng đã tung mình lên cây, bỗng Giang Uyển Dao phóng lên trên cao.

Đến khi nghe Xích Luyện Dâm Ma quát hỏi danh tánh của Cát Tập Bách, liền tức thì giận dữ phóng xuống đất, lên tiếng đáp thay.

Từ Ngọc Nhi vừa dứt lời, Thất Tinh Liên Hoàn sách đã vung lên không, “vút” một tiếng, với chiêu “Thương Long Hấp Thủy”, chiếc móc trên đầu sách quặp xuống, móc vào huyết Thiên Linh của Xích Luyện Dâm Ma.

Xích Luyện Dâm Ma nghe tiếng nói ngoảnh lại nhìn, thấy là một thiếu nữ xinh đẹp chỉ mười bốn mười lăm tuổi, lúc đầu cũng không tức giận, chỉ buông tiếng cười hăng hắc, đến khi nghe Từ Ngọc Nhi nói đến chuyện của Tam nghĩa, y bất giác rung động trong lòng, nhưng tức thì bình tĩnh lại, vẫn tiếp tục cười.

Xích Luyện Dâm Ma cười chưa dứt tiếng, Thất Tinh Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi đã giáng xuống đỉnh đầu, y tức giận nghiêng đầu sang bên, tay trái vung lên, chộp vào Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi, đồng thời cất bước sấn tới, hữu chiêu bổ vào mạn sườn nàng.

Ngọn Thất Tinh Liên Hoàn sách trong tay Từ Ngọc Nhi tuy chưa đạt đến trình độ lưu hóa thuần thành, nhưng vận dụng cũng hết sức linh hoạt, nhất là sau khi được uống Phục Linh Dịch, công lực đã tinh tiến không ít.

Nàng thấy Xích Luyện Dâm Ma xuất thủ tàn độc, liền tức thì thi triển Tam Ứng thức, chẳng chờ đối phương chộp trúng Liên Hoàn sách, nàng đã xoay tay vận kinh, thân sách quét ra, đầu sách cuộn về, chân trái lùi ra sau nửa bước, nghiêng người tránh khỏi hữu chiêu công vào mạn sườn của đối phương.

Trong khi ấy Liên Hoàn sách đã thoát khỏi cái chộp của Xích Luyện Dâm Ma, đầu sách biến chiêu “Vấn Cảnh Tỏa Hầu” quán vào cổ đối phương, đồng thời cán sách điểm thẳng vào mạch môn tay phải của đối phương. Một chiêu ba thức nhanh như tia chớp, quả thật kinh người.

Xích Luyện Dâm Ma nằm mơ cũng chẳng ngờ hậu nhân của Tam nghĩa võ công cao cường đến thế, nhất là Thất Tinh Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi, thi triển tuyệt kỹ Tam Ứng thức kỳ ảo khôn lường, chứng thực ba người trẻ tuổi này quả là hậu nhân của Tam nghĩa, bất giác lòng thâm kinh hãi.

Đến khi phát giác mình hoàn thủ không trúng đích, cổ và mạch môn lại còn bị uy hiếp, nhất thời hoảng hốt, không nghĩ ra được cách phá giải, đành nhào xuống đất lăn ra ngoài rừng định đào tẩu.

Nào ngờ y vừa mới bật dậy, chân chưa đứng vững, trên đầu vang lên “vút” một tiếng, ánh kiếm lấp lóa, lại là một thiếu nữ xuất hiện trước mặt, trường kiếm như tia chớp bổ chéch xuống vai, y hoảng kinh hồn vía, vội lách người sang bên tránh.

Nhưng chân y vừa rời khỏi mặt đất, người chưa kịp cất lên, trường kiếm đã trở vào yết hầu và người như va vào một bức tường sắt, bị bật ngược trở lại.

Trong lúc nguy cấp, y vội nghiêng đầu sang bên, rồi thì toàn thân bủn rủn, vai trái đau nhói, ngất xỉu ngã lăn ra đất.

Thì ra Ngọa Vân tay cầm trường kiếm canh chừng ở ngoài rừng, chú mắt theo dõi trận chiến ở trong rừng, bỗng thấy Xích Luyện Dâm Ma nhào xuống đất lăn ra ngoài rừng toan đào tẩu, nàng liền tức thì tung mình đến đón cản, trường kiếm trong tay với chiêu “Thiết Tỏa Lan Châu” bỏ chéo xuống vai lão ma, buộc đối phương dừng lại, thấy lão ma lách người sang bên, nàng lập tức sấn tới biến chiêu “Đồng Từ Triều Hương”, trường kiếm trở vào yết hầu đối phương.

Cùng lúc ấy, Cát Tập Bách cũng đã đuổi theo đến, đứng cản trước mặt Xích Luyện Dâm Ma, vận Tiên Thiên Nhất Khí chưởng đẩy nhẹ, lão ma bật ngược trở lại, vừa lúc trường kiếm của Ngọa Vân trở đến.

Tuy lão ma nghiêng đầu sang bên tránh khỏi yết hầu, nhưng mũi kiếm vẫn đâm trúng vai trái, lão thét lên một tiếng đau đớn, rồi thì ngất xỉu ngã xuống trong vũng máu.

Ngọa Vân liền tức thì tiến tới, rút trường kiếm ra khỏi vai, rồi liền đâm thẳng vào ngực Xích Luyện Dâm Ma.

Cát Tập Bách sợ Xích Luyện Dâm Ma chết đi sẽ không hỏi ra được tình hình thọ nạn của Tam nghĩa và nguyên hung là ai, nên vội quát ngăn :

- Dừng tay!

Đồng thời tay áo phát nhẹ, đánh bật trường kiếm của Ngọa Vân, rồi liền tung mình đến nhẹ điểm vào huyệt Linh Đài của Xích Luyện Dâm Ma, rồi lại điểm vào huyệt Kiên Tinh để khiến lão tê dại.

Ngọa Vân bị Cát Tập Bách đánh bật trường kiếm, ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Bách ca còn muốn cho lão ta sống tiếp tục hại người ư?

Cát Tập Bách xua tay ra hiệu, đồng thời đỡ Xích Luyện Dâm Ma lên, ngồi dựa vào tảng đá, cho uống một viên Bảo Mệnh đơn, rồi cười nói :

- Không, nhưng giết lão lúc này thật quá dễ dãi cho lão, ngu huynh có điều cần hỏi lão ta!

Từ Ngọc Nhi lúc này cũng đã đến bên cạnh, thấy Cát Tập Bách đứng bên cạnh Xích Luyện Dâm Ma, ngỡ là chàng không biết lão ma này có liên quan đến chuyện Tam nghĩa bị sát hại, vội lớn tiếng nói :

- Bách ca đừng giết chết lão ta, rất có thể lão ta biết chuyện tử nạn của bá bá và còn phải tra hỏi lão ta về hung thủ chính đã sát hại gia phụ nữa!

Cát Tập Bách ngoảnh lại gạt đầu với Từ Ngọc Nhi, rồi bảo Ngọa Vân tra kiếm vào bao, trầm giọng nói :

- Ngu huynh biết, lão ta sẽ tỉnh lại ngay, Ngọc muội mau cùng Ngọa Vân đến xem Uyển Dao, giúp Tiểu Thúy một tay. Ngu huynh hỏi ra sự thật xong, sẽ cho Ngọc muội biết!

Ngọa Vân giờ mới hiểu ra ý định không giết Xích Luyện Dâm Ma của Cát Tập Bách, liền tra kiếm vào bao, vâng lời đi đến bên Từ Ngọc Nhi nói :

- Ngọc tỷ, Dao tỷ sao rồi? Mau đến xem sao!

Từ Ngọc Nhi đành cùng Ngọa Vân đi vào rừng và kể cho Ngọa Vân nghe về tình trạng của Giang Uyển Dao, nói là Tiểu Thúy đã cứu Giang Uyển Dao ra khỏi đầu trường, chẳng rõ có còn trong rừng hay không, bảo Ngọa Vân lưu ý tìm kiếm.

Sau khi Từ Ngọc Nhi với Ngọa Vân đi vào rừng, Xích Luyện Dâm Ma đã tỉnh lại, lão mở mắt nhìn, nhưng toàn thân không cử động được, thấy Cát Tập Bách đứng bên cạnh, lòng hết sức hổ thẹn, buông tiếng cười kháy, rồi lại nhắm mắt lạng thinh.

Cát Tập Bách thấy vậy liền quát hỏi :

- Họ Phong kia, nếu lão là trang hảo hớn, thì phải có gan gánh chịu, chỉ cần lão nói ra tình hình bị lão hại chết của Thiên Nam Tam nghĩa khi xưa, tiểu gia có thể rộng lòng để cho lão một con đường ăn năn hối cải, nếu không, chớ trách tiểu gia lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn bạo, không cho lão được chết một cách nhanh chóng.

Xích Luyện Dâm Ma cả đời cuồng ngạo độc ác, rất không chịu nổi bị kẻ khác khinh khi, nghe vậy tròn trừng mắt cười hăng hắc nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng tưởng chuyện ngươi là một anh hùng, Xích Luyện Thần Quân này cũng là một trang hảo hớn rần rồi, rất khinh thường những kẻ cậy đông thủ thắng như ngươi, đã liên thủ giáp công, ra tay ám toán, lại còn dùng cực hình bức cung, kẻ được là anh hùng gì chứ? Bây giờ ngay cả danh tánh cũng không dám nói ra, vậy có đủ tư cách tra hỏi lão phu hay không?

Cát Tập Bách nghe vậy cả giận, tay phải giơ lên, định một chưởng bỏ xuống đỉnh đầu Xích Luyện Dâm Ma.

Nhưng hồi tâm nghĩ lại, thấy lão ma này nói cũng có lý và cũng bội phục lão ta quả là một người rần rồi, bèn bỏ tay xuống, trầm giọng nói :

- Họ Phong kia, chớ có mắt chó xem người thấp, tiểu gia có lòng thành toàn cho lão, vậy mà lão lại trách tiểu gia ám toán, nếu tiểu gia không đánh bật trường kiếm của Ngọa Vân, lão còn sống được chăng? Tiểu gia chỉ vì muốn điều tra rõ hung thủ chính đã sát hại Tam nghĩa và hạ lạc của Nhất Kiếm

Tam Ưng, đành định ra Quan ngoại tìm lão, nay lão lại tự nạp mạng, tiểu gia có thể để cho lão chết dưới lưỡi kiếm của một cô bé hay sao? Tam gác qua chuyện ấy, hẳn là lão biết, giờ lão tỉnh lại, thần sung khí mãn là nhờ được uống Bảo Mệnh đơn của tiểu gia, đã cứu mạng lão mà lão lại trách mắng tiểu gia, thật đúng là làm ơn mắc oán. Lão muốn biết danh tánh của tiểu gia, lúc ở trong rừng nghĩa muội của tiểu gia đã nói rồi, tiểu gia muốn hỏi lão về chuyện của Tam nghĩa, vậy mà lão còn chưa biết tiểu gia là ai sao?

Xích Luyện Dâm Ma nhắm mắt vừa nghe Cát Tập Bách nói, vừa nhớ lại tình hình chiến đấu khi này, quả đúng như Cát Tập Bách đã nói, thâm nhủ :

- Sau khi mình trúng kiếm ngắt xiu, đã nhanh chóng tỉnh lại, mặc dù toàn thân bải hoải, nhưng trung khí dồi dào, không chút đau đớn, hiển nhiên mình đã được uống linh dược, nhưng không tin Tam nghĩa lại có hậu nhân như thế này, theo như mình biết, Tam nghĩa chưa từng lập gia đình, sao lại có thể có con cái được?

Nên nghe Cát Tập Bách nói xong, lão lại mở mắt ra, ngấm nhìn đáng người của Cát Tập Bách, thấy chàng anh tuấn nho nhã, phong thái sáng sủa, tuổi chỉ chừng hai mươi, mắt hồ hàm oai, tinh quang sáng rực, công lực quả thâm hậu hơn mình, trong oai vũ ẩn chứa khí chất nhân từ, hẳn là chàng không nói ngoa.

Nhưng vẫn không cam lòng chịu thua, tự tin bằng vào Ngũ Độc Xích Diễm công mấy mươi năm tu luyện của mình, quyết không đến nỗi bại dưới tay một tên nhãi ranh, nên cười hăng hắc nói :

- Xích Luyện Thần Quân này đối với hai chữ ân oán tự tin còn biết báo đáp thế nào, ngươi tự nhận là hậu nhân của Tam nghĩa, tạm thời không cần biết là thật hay giả, cũng may là hung thủ chính đã mưu hại Tam nghĩa hãy còn có người còn sống, chỉ cần Xích Luyện Thần Quân này tâm phục, quyết không sợ khai ra sự thật, hẳn tiểu tử ngươi cũng chẳng làm gì được y. Tuy nhiên, nếu ngươi định bằng vào thủ đoạn ám muội bức bách lão phu khai ra, vậy là ngươi làm to rồi!

Cát Tập Bách cảm tức thâm nhủ :

- Lão ma này quả là tinh ranh, cho dù độc công của lão ghê gớm đến mấy, chà lẽ Cát Tập Bách này lại sợ hay sao?

Đoạn liền giải khai huyết đạo cho Xích Luyện Dâm Ma, để cho lão đứng lên tái đầu, quyết sẽ khiến cho lão tâm phục khẩu phục. Nhưng nghĩ lại, nếu mình tái đầu với lão, vạn nhất lỡ tay khiến lão không còn nói được nữa, vậy thì hỏng việc còn gì?

Sau khi suy nghĩ kỹ, nhận thấy nên hỏi rõ trước rồi mới chế phục lão, bèn lấy ra hai viên thuốc, đưa đến trước mũi Xích Luyện Dâm Ma, để cho lão ta ngửi rồi mới nói :

- Lão ma đầu, cho lão biết, đây là linh dược tặc mệnh trị thương, tiểu gia định thành toàn cho lão đến cùng, cho lão uống vào hoàn toàn bình phục để cho lão bằng vào bản lĩnh, dốc hết sở học tái đầu với tiểu gia, để cho lão tâm phục khẩu phục, nhưng lão gian ngoa xảo trá có tiếng trên giang hồ, tiểu gia không để bị mắc lừa đâu.

Chỉ cần lão nói ra trước, hung thủ chính hiện ở đâu. Nhất Kiếm Tam Ưng phải chăng thật sự đã bị Song độc biết được hạ lạc, ngoài ra lão không cần phải nói. Xong rồi tiểu gia sẽ cho lão uống vào linh dược, bảo đảm nửa khắc sau lão sẽ có thể vận công như thường, hoàn toàn không còn đau đớn, lúc ấy tùy lão chủ động, quyền chương hay binh khí, khinh công hay ám khí, tiểu gia thấy đều tiếp cả. Nếu như lão thắng, tiểu gia tùy lão xử trị, còn như lão thua, thì cũng tùy lão tự quyết, tiểu gia bội phục lão là một trang hảo hớn và lão cũng nên tin là tiểu gia nói được là làm được, lão còn gì để nói nữa không?

Xích Luyện Dâm Ma thật không ngờ cường thù đại địch trước mắt này lại khảng khái đến vậy, lúc đầu lão thật không dám tin, khi nghe đến mấy câu sau cùng, thật hợp với ý muốn của lão, bất giác sinh lòng kính phục Cát Tập Bách, liền phần khởi buông tiếng cười to, buột miệng nói :

- Tiểu tử ngươi khá lắm, Xích Luyện Thần Quân này mấy mươi năm xông pha giang hồ, thật không ngờ hôm nay mới kẻ được là kỳ phùng địch thủ. Được, lão phu cũng thành toàn cho ngươi!

Dứt lời, lão định thò tay vào túi da lấy đồ vật, nhưng toàn thân bủn rủn, huyết đạo bị bế, huyết khí vừa động, liền cảm thấy khó chịu, bất giác rên lên một tiếng đau đớn.

Thật ra lão cảm thấy đau đớn chính là do công hiệu của Bảo Mệnh đơn, lúc này dược lực đã lan ra, gân mạch bắt đầu hoạt động, huyết đạo bị bế đã sắp thông suốt trở lại, giờ cảm thấy đau chỉ là do nhất thời kích động mà nên, hoàn toàn không có gì nguy hiểm.

Cát Tập Bách dĩ nhiên hiểu rõ, vì biết Xích Luyện Dâm Ma tâm tính cuồng ngạo, nói là giữ lời, người tuy dâm độc bạo tàn, nhưng cũng rất cương trực hiểu thẳng.

Tri Giác thiền sư từng kể với Cát Tập Bách, khi xưa Tam nghĩa ra Quan ngoại tìm ma đầu này là do lão ta lập thế, mời mấy người bạn thân của lão làm chứng, đòi tỉ đầu với Tam nghĩa, sau khi quyết định thắng bại lão sẽ cái ác từ thiện, về sau chẳng rõ thế nào, Tam nghĩa đã không trở về và ma đầu này cũng trốn về Quan ngoại, biệt tích mười mấy năm dài, không hề bước chân vào Trung Nguyên, qua đó cũng đủ chứng tỏ lão ta không phải là hạng người tráo trở thất tín.

Do đó, Cát Tập Bách chẳng chút ngần ngại, tiến tới vỗ vào huyết Quải Bàng của Xích Luyện Dâm Ma, giải khai huyết đạo cho lão ta, rồi tay phải xòe ra, đưa hai viên linh dược đến trước mặt lão ma và nói :

- Hãy mau uống vào, phải để cho lão biết Cát Tập Bách trên giang hồ có kẻ được là một trang hảo hớn hay không!

Xích Luyện Dâm Ma lúc này đã cảm thấy huyết đạo thông suốt, huyết khí điều hòa, mùi linh dược thơm ngát, tinh thần tức thì phấn chấn, lòng chẳng những kính phục mà còn hết sức cảm động, không khách sáo đưa tay lấy linh dược bỏ vào miệng nuốt chửng. Liền tức thì cảm thấy một luồng khí dương hòa chảy thẳng xuống Đan Điền, sau khi vận hành một chu kỳ, lại ngưng tụ vào vết thương nơi vai trái, cảm thấy hết sức ngứa ngáy, biết là linh dược đã có công hiệu, cố nén đau ngứa, hành công tự điều trị, tay phải cũng đã thò vào chiếc túi da đeo bên lưng.

Chừng nửa khắc sau, sự đau ngứa hoàn toàn tiêu tan, cũng ra chiều khảng khái, tay phải từ trong túi da rút ra, thì ra đó là một mảnh da dê cở bàn tay, họa đồ và chữ viết rất rõ ràng, nghiêm mật thành khẩn nói :

- Cát Tập Bách, các hạ quả xứng đáng là một trang hảo hớn, Xích Luyện Thần Quân này hôm nay kể như đã bị dùng khí của chính nghĩa và phong độ quân tử quanh mình lôi lạc của các hạ khiến cho bội phục sát đất, lão phu thật cảm thấy xấu hổ, tội nghiệt quá nặng nề, chẳng còn dám không ăn năn hối cải nữa, chỉ cầu xin các hạ một điều, nếu như các hạ chịu nhận lời.

Cát Tập Bách ngẩn người, tưởng là Xích Luyện Dâm Ma chưa tin mình, hoài nghi mình có quý kẻ gì đó, liền sầm mặt cười lạnh lùng nói :

- Họ Phong kia, lão khỏi cần khua môi múa mép, Cát Tập Bách này quyết không hàm hồ, lão tính toán thế nào, tiểu gia cũng chẳng bận tâm. Tiểu gia đây là với lòng thành đối xử với người, kẻ khác đối xử với tiểu gia thế nào, tiểu gia tuyệt đối không chấp nhất, lão cứ đưa ra cách thức gì đâu đi, tiểu gia mà có chút chau mày, sẽ không xứng đáng là hậu nhân của Thiên Nam Tam nghĩa.

Xích Luyện Dâm Ma biết Cát Tập Bách đã hiểu lầm, cười to nói :

- Cát thiếu hiệp nếu không phật lòng, lão phu xin kẻ cả gọi thiếu hiệp một tiếng lão đệ dài, lão đệ dài chớ hiểu lầm, Phong mỗ hồi mười lăm năm về trước quả là một bại hoại đầy tội ác, nhưng nếu lão đệ dài ra Quan ngoại hỏi thăm, phải biết Phong mỗ là một nhân vật tuy không dám nói là đã lập địa thành Phật, nhưng dầu sao cũng không phụ di ngôn sau cùng của Thiên Nam Tam nghĩa, chuyện này kể ra đông dài, thôi hãy bỏ qua, sau này lão đệ dài sẽ rõ. Phong mỗ chỉ yêu cầu lão đệ dài một điều, hãy đề cho Phong mỗ chuộc tội hầu báo đáp đại ân đại đức của Tam nghĩa, Phong mỗ không muốn giao thủ với lão đệ dài nữa, đây là bản đồ địa điểm của Nhất Kiếm Tam Ưng, lão đệ dài hãy giữ lấy, nhưng còn nửa phần nữa, đã lọt vào tay nguyên hung, giờ Phong mỗ xin cáo biệt, dù phải thí mạng già này cũng phải tìm lại nửa tấm bảo đồ kia, Phong mỗ đã cạn lời, hẹn ngày gặp lại!

Dứt lời, Xích Luyện Dâm Ma đặt nửa mảnh da dê xuống đất, phóng đi vào trong rừng, loáng cái đã mất dạng.

Cát Tập Bách đứng thừ ra như bị trúng tà, tai văng vẳng nghe tiếng của Xích Luyện Dâm Ma ở trong rừng nói :

- Cát lão đệ, một tháng sau hãy đến Tây Ngưu Đổ thành Quảng Nam ở biên giới tỉnh Vân Nam gặp Phong mỗ!

Khi Từ Ngọc Nhi cùng Giang Uyển Dao, Tiểu Thúy và Ngọa Vân từ trong rừng ra đến, thấy Cát Tập Bách đứng thừ ra bất động, ngỡ là đã bị độc chưởng của Xích Luyện Ma Quân đã thương, làm các nàng cả kinh thất sắc. Từ Ngọc Nhi tranh trước lao đến, ba nàng kia cũng vội vã chạy đến xem, thấy Cát Tập Bách tay cầm một mảnh da dê, hết sức ngạc nhiên thắc mắc.

Từ Ngọc Nhi không nén được, vội nhẹ vỗ lên huyết Thần Phong ở trước ngực Cát Tập Bách vào hỏi :

- Bách ca sao thế này? Lão ma đầu quả thật đã được Bách ca thả đi rồi ư?

Cát Tập Bách bừng tỉnh, cười to nói :

- Quả nhiên ta đoán không lầm, lão ma đầu này thật không hổ là thủ lĩnh hắc đạo vùng Đông bắc, xem ra chuyến đi Miêu Cương này của chúng ta phải nhờ lão ta trợ giúp đấy!

Bốn nàng ngơ ngác, chẳng hiểu ý chàng nói gì, Giang Uyển Dao tranh trước hỏi :

- Bách ca địch hữu bất phân, bị người đánh lừa còn không tự biết, bọn tà ma ngoại đạo mà có thể tin được hay sao?

Cát Tập Bách liếc nhìn Giang Uyển Dao, thấy nàng đã thay chiếc áo rách, tóc đã thắt lại, tất cả như thường, không bị tổn thương, càng tin là Xích Luyện Ma Quân quả thật đã ăn năn hối cải, nếu không, Giang Uyển Dao bị mắc trên cây, với công lực của lão ta, chỉ cần một chưởng là có thể đánh nàng rơi xuống, thậm chí thì triển khinh công phóng lên cây bông nàng xuống cũng chẳng phải là chuyện khó, đâu cần phải đứng dưới gốc cây do dự nhìn ngó, vậy cũng đủ chứng tỏ lão ta hoàn toàn không có tà niệm.

Có thể là vì Giang Uyển Dao bị ngựa chạy nhanh khiến cho thất hồn lạc phách, Xích Luyện Ma Quân vốn định ra tay giúp đỡ, nhưng Giang Uyển Dao lại hiểu lầm, tức giận động thủ, nên bèn hỏi Giang Uyển Dao về tình hình lúc bấy giờ.

Giang Uyển Dao thấy Cát Tập Bách cứ mãi suy tư và cười ngớ ngẩn, bất giác tức giận, đến khi nghe chàng hỏi, biết là chàng vẫn quan tâm đến mình, mới đổi giận làm vui, kể rõ lại mọi sự.

Nghe xong, chàng gật gù nói :

- Quả nhiên ta đã đoán không lầm!

Bèn nói cho bốn nàng nghe về sự suy luận của mình và thuật lại những lời nói của Xích Luyện Ma Quân, sau đó đưa mảnh da dê cho các nàng xem.

Bốn nàng nghe Cát Tập Bách phân tích cũng thấy có lý, lại xem mảnh da dê, thấy trên chỉ có mấy đường vẽ đơn giản, năm đóa hoa mai nhỏ, một vòng

tròn nhỏ và bên cạnh có mấy hàng chữ chú thích: “Mai thôn thâm cốc, mai khai ngũ phúc, đài đầu vọng nguyệt, cổ mai trú túc, nhất kiếm chi tiền, ngũ hành độc mộc”.

Giang Uyển Dao xem đi xem lại cũng chẳng hiểu gì cả, nhất là mấy câu chú thích như là lời kệ, thật không sao hiểu nổi ẩn ý bên trong, nên chẳng thể không bán tín bán nghi về chuyện Xích Luyện Ma Quân cái ác từng thiện và tự nguyện giúp lấy lại Tam Ứng bí kíp theo lời Cát Tập Bách đã nói.

Thế nên, nàng bèn trao trả mảnh da dê cho Cát Tập Bách và cười nói :

- Những mong là ý nghĩ của Bách ca không sai, nhưng tiểu muội thì chẳng thể tin lời của bọn tà ma ngoại đạo một cách dễ dàng vậy được.

Cát Tập Bách không muốn tranh biện với nàng, cất lấy bản đồ, ngược lên nhìn, trời đã về chiều, từ đây phải đi bao xa mới có nhà dân, không sao biết được, nếu đi đêm, cả người lẫn ngựa đều khó chịu nổi, nên cười nói :

- Dao muội nói cũng có lý, nhưng may là cũng chẳng sợ lão ma ấy trốn thoát, mai này đến Quảng Nam là có thể biết rõ sự thật, giờ trời đã không còn sớm, chúng ta đi mau thì hơn!

Từ Ngọc Nhi cũng nhận thấy chuyện Cát Tập Bách dễ dàng buông tha cho Xích Luyện Ma Quân quả là có hơi thiếu thận trọng, nhưng chuyện đã lỡ rồi, cũng đành bỏ qua, vì sợ Giang Uyển Dao cố chấp, cãi nhau không thôi với Cát Tập Bách làm mất thời gian, bèn đi đến bên Giang Uyển Dao, dịu giọng nói :

- Dao tỷ, hãy mặc kệ Bách ca, chúng ta đi mau, mai kia gặp lại, tiểu muội sẽ là người trước tiên không buông tha cho lão ta, Dao tỷ nên nghỉ ngơi thì hơn!

Đoạn nhảy mắt với Tiểu Thúy và nói :

- Thúy muội, hãy bảo thần ung dẫn đường! Vân muội, ngựa của chúng ta đâu rồi?

Ngọa Vân nghe hỏi liền quay nhìn tứ phía, nhưng chẳng thấy con ngựa nào cả.

Đang ngạc nhiên, chỉ thấy Tiểu Thúy chồm môi cất tiếng hú dài, lạ thay, đàn ngựa liền từ trong rừng chạy ra, có cả con ngựa trắng của Giang Uyển Dao theo sau.

Tiểu Thúy cũng hết sức kinh ngạc, chú mắt nhìn, thì ra thần ung đang đậu trên yên con ngựa trắng ấy, oai phong lẫm liệt hệt như là người cưỡi vậy.

Mọi người sau khi nhìn rõ, biết là thần ung thông linh, đã xua đàn ngựa vào rừng nghỉ ngơi, nghe tiếng hú gọi mới xua trở ra, chim ung cưỡi ngựa thật là hiếm có, mọi người không nén được cười âm lên.

Cát Tập Bách lại chỉ rõ thuật cưỡi ngựa cho bốn nàng nghe và dặn Giang Uyển Dao phải cẩn thận hơn, sau đó nói :

- Dao muội, chúng ta hãy đổi ngựa cho nhau được không?

Giang Uyển Dao chặm tự ái, bướng bỉnh quắc mắt nói :

- Bách ca tưởng là mình cưỡi ngựa giỏi lắm phải không? Tiểu muội cứ thích cưỡi ngựa trắng, để xem nó làm gì được tiểu muội!

Vừa dứt lời đã tung mình lên ngựa, thần ung kinh hãi, vội vỗ cánh bay vút lên không, con ngựa trắng cũng bị nàng nổi đóa, kẹp mạnh vào bụng, liền xoải vó phóng đi về phía con đường mòn bên phải rừng.

Mọi người thấy vậy cả kinh, vội lên ngựa đuổi theo.

Cát Tập Bách càng lo lắng hơn, tung mình lên ngựa, cất tiếng hú dài, bảo thần ung đuổi theo tiếp ứng, đồng thời giật mạnh dây cương, giục ngựa đuổi theo.

Bốn con tuần mã vượt qua đường mòn, bọc theo con đường nhỏ dưới dãy núi cao, từ bên phải phóng đi về hướng bắc, vòng qua một hạp cốc, phát hiện Giang Uyển Dao vung roi phi ngựa, phóng đi rất ung dung, không còn hốt hoảng như khi nãy nữa.

Mọi người thấy vậy rất lấy làm lạ, thì ra con ngựa trắng này đã bị Giang Uyển Dao thuần phục, rất ngoan ngoãn nghe theo sự điều khiển của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ứng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Năm con tuần mã nối tiếp nhau phóng đi, dưới sự hướng dẫn của thần ung, chỉ lát sau đã vượt qua ba mươi dặm đường, tiến vào địa phận Tùng Hóa.

Lúc này mặt trời đã ngã sang tây, ráng chiều nhuộm đỏ núi rừng, cảnh sắc hoàng hôn thật ngoạn mục, tuy là rừng hoang núi thẳm, nhưng đường lộ khá bằng phẳng, ngựa sau khi được nghỉ ngơi, lúc này chạy khá nhanh, đến khi mặt trời lặn, năm con tuần mã đã đến bờ Đông Bắc Giang, dọc theo bờ sông tiếp tục phóng đi.

Cuối canh hai, năm người đã đến bến sông Ti Giang, qua khỏi đây đi về hướng bắc có rất nhiều ghềnh đá và nước chảy xiết, thuyền bè không qua lại được, đến Liên Châu cần phải vượt qua sông, lúc này thần ung không bay đi tiếp nữa, chỉ lượn vòng trên không như bảo năm người tìm cách qua sông.

Cát Tập Bách giục ngựa phóng nhanh, đến bên Giang Uyển Dao nói :

- Dao muội hãy xuống ngựa nghỉ chốc lát, để ngu huynh tìm thuyền qua sông!

Giang Uyển Dao sớm đã dùng ngựa bên bờ sông, đưa mắt tìm kiếm, nhưng chẳng có con thuyền nào, nghe Cát Tập Bách nói vậy, nàng lấy làm lạ nói :

- Ở đây lạ quá, có bến mà lại không có thuyền. Đêm khuya thế này, đi đâu tìm thuyền bây giờ? Chi bằng cứ đi tiếp, tìm chỗ nước cạn dắt ngựa qua, vậy chẳng tiện hơn và cũng khỏi mất thời gian.

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn về phía bên kia bờ, quả nhiên không thấy con thuyền nào, nghĩ đến mình cả nhóm năm người, đêm khuya qua sông cũng sợ kinh nhiều thuyền gia, nhưng mình không quen đường thuộc lối, lại không sao khẳng định được thượng du có thể qua sông được hay không, vạn nhất xảy ra chuyện, bản thân mình thì không sao, chỉ sợ bốn nàng không chịu nổi giá lạnh.

Chàng suy tính một hồi, đành ngoắc tay gọi thần ung xuống, cho thần ung biết là nơi đây không có thuyền qua sông, nó thể đi tiếp tìm chỗ nước cạn cười ngựa đi qua hay không?

Thần ung như hiểu ý người, chẳng chờ Cát Tập Bách nói rõ, thần ung đã kêu lên một tiếng khê, vỗ cánh bay đến chỗ bờ sông cách năm người chừng năm sáu trượng, rồi từ từ bay ngang mặt nước về phía bên kia bờ.

Năm người thấy vậy, biết là thần ung đang dẫn đường, bảo họ theo sau vượt qua sông.

Năm người nhìn nhau cười, Ngọa Vân lại càng kinh ngạc và bối phục, loài phi cầm thông linh thể này thật hiếm có. Thế là năm người lên ngựa rời khỏi bến sông, do Cát Tập Bách dẫn trước, theo sau thần ung qua sông.

Đến chỗ thần ung bay qua sông, quả nhiên thấy nước chỉ cao đến cườm chân và còn có những tảng đá phẳng mặt được sắp ngay ngắn thành hàng ngang qua sông.

Mặt sông nơi đây dường như hẹp hơn, hai bờ cách nhau chỉ hơn hai trượng, mặt nước chỉ rộng chừng mười tám mười chín thước, dù dưới đáy không có lốt đá, cười ngựa đi qua nước cũng chỉ cao đến khuỷu chân mà thôi.

Năm người mừng rỡ, lại là Giang Uyển Dao nóng lòng tranh trước giục ngựa phóng đi, nước văng tung tóe, bốn người cũng liền theo sau.

Đến giữa sông, bỗng thấy thần ung lao nhanh xuống, vờn vuốt ra chop, “bôm” một tiếng, một tảng đá to đã bị thần ung lật lên.

Tuần mã của Giang Uyển Dao bị kinh động, hai chân trước cất cao, Cát Tập Bách sợ Giang Uyển Dao cầm cương không chặt, bị hất rơi xuống nướ, vội hai chân kẹp mạnh, giục ngựa phóng tới, đưa tay ra đón.

Nào ngờ Giang Uyển Dao đã mọp người trên yên, vòng tay ôm chặt lấy cổ ngựa, bình an vô sự, đồng thời ngựa cũng đã phóng tới năm sáu thước, hai lượt tung vó, đã qua đến bên kia bờ sông.

Cát Tập Bách thờ phào, ghim ngựa lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy chỗ dưới tảng đá bị thần ung lật lên có một con rắn to cỡ miệng chén, tảng đá đè lên chỗ bảy tám yếu hại, rắn đang ngóc đầu lên, lưỡi dài thấp thỏ, hai mắt xanh rờn, bắt giắc kêu lên :

- Mau quá!

Giang Uyển Dao dùng ngựa bên bờ sông, ngoảnh lại hỏi :

- Chuyện gì mà hốt hoảng vậy hở?

Cát Tập Bách cùng ba nàng lần lượt qua đến bên kia sông, rồi mới nói :

- Một con rắn to, bị thần ung giờ đá đè dưới đáy nước, có lẽ nó định đón đường cắn người.

Giang Uyển Dao kinh hãi, vội vuốt bờm ngựa dịu giọng nói :

- Ngựa giỏi lắm, mong là mi không bị sợ hãi!

Bốn người nghe vậy cười to, ngẩng lên nhìn thần ung, đang lượn quanh trên đầu vỗ cánh kêu vang.

Tiểu Thúy giờ tay nói :

- Thần ung, đa tạ mi nhiều lắm!

Thần ung như rất hài lòng, lại vỗ cánh bay đi. Cát Tập Bách dẫn trước, giục ngựa theo sau, đi lên một ngọn đồi bằng phẳng, tiến vào quan đạo, phóng đi thẳng về hướng Tây bắc.

Qua khỏi một cánh đồng ruộng, đi được mấy dặm, đến một thị trấn nhỏ chỉ có mấy dãy nhà ngói, lúc này tuy đã nửa đêm, loáng thoáng còn có thể trông thấy một đốm ánh đèn.

Cát Tập Bách sợ bốn nàng sau một ngày nửa đêm bốn ba hần đã rất mỏi mệt, lại không biết phải đi thêm bao xa nữa mới có thị trấn nhà ở khác, bèn dừng ngựa chờ bốn nàng đi đến, mỉm cười nói :

- Tiểu trấn phía trước còn có ánh đèn, hẳn là mọi người đều đã mỏi mệt, cũng may là chúng ta chuyển đi này tuy gấp, nhưng không có hạn kỳ, cũng chẳng quan trọng vào giờ thời gian, chỉ bằng dừng lại nghỉ ngơi, sáng mai thức sớm đi tiếp, hơn trăm dặm đường bộ, trưa mai là có thể đến, khỏe hơn là đi đêm nhiều. Dao muội thấy sao?

Giang Uyển Dao lần đầu tiên cưỡi ngựa, lại trải qua một chặng đường dài vất vả, sớm đã mệt mỏi, thật muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, nhưng tính tình hiếu thắng, dù mỏi mệt cũng không muốn tự mình lên tiếng đòi dừng lại nghỉ ngơi.

Nghe Cát Tập Bách nói vậy rất là hợp ý và thâm cảm kích vị hôn phu đã tha thiết quan tâm cho mình, nhưng vẫn giả vờ nói :

- Bách ca là đàn ông con trai và lại cưỡi ngựa, chỉ đi có bấy nhiêu đường mà đã phải sớm nghỉ ngơi rồi ư?

Tiểu Thúy lòng ngay miệng thẳng, vừa nghe nói dừng lại nghỉ ngơi, khôn xiết vui mừng, chẳng màng đến Giang Uyển Dao có thật sự phản đối hay không, đã tru tréo nói :

- Dao tỷ, tiểu muội không chịu nổi nữa rồi! Dao tỷ không biết, ngồi trên cái thứ quái quỷ này còn cực khổ hơn là đi bộ, nếu không dừng lại nghỉ, tiểu muội...

Giang Uyển Dao dễ dàng không phải vậy, hai chân dang ra ngồi trên lưng ngựa phóng đi, chao qua nghiêng lại suốt, mông và lưng đều êm ái, nhất là chỗ kín lại càng khó chịu hơn, nhưng bản tính hiếu thắng bướng bỉnh, quyết không chịu kém, trừng mắt với Tiểu Thúy nói :

- Người thật là vô dụng, đường phía trước hãy còn dài, để xem người làm sao chịu nổi? Thôi cũng được, chiều người lần này vậy!

Đoạn quay sang Cát Tập Bách nói :

- Bách ca hãy đi trước gọi cửa khách điếm đi!

Cát Tập Bách lẽ nào không nhận thấy Giang Uyển Dao đã mờ hồi nhể nhại, thấy nàng vẫn bướng bỉnh hiếu thắng, bất giác cười thầm trong lòng.

Nhưng cũng chẳng tiện nói ra, đành vâng lời giơ tay ra hiệu cho thần ung đi trước tìm chỗ nghỉ, chàng giục ngựa phóng đi về phía có ánh đèn sáng.

Chợt lát sau đã vào đến thị trấn, xuống ngựa đi đến chỗ có ánh đèn, thấy đó là một ngôi nhà gạch to rộng, cửa hé mở hơn thước, thò đầu nhìn vào, bên trong là một gian sảnh đường, dưới ánh đèn chỉ thấy một bà lão và hai đứa bé đang ở bên một chiếc giường gỗ, nằm trên giường là một người đàn ông trung niên.

Hai đứa bé chỉ chừng trên dưới mười tuổi, mọp trên đầu gối chân bà lão ngủ gật, bà lão mặt đầy vẻ lo âu buồn thảm.

Cát Tập Bách ngược nhìn lên trên cửa, không thấy có chiều bài bằng hiệu, lại không giống khách điếm hay quán ăn, mấy lần định xô cửa vào, nhưng lại sợ kinh nhiều người trong nhà.

Trong lòng lầy lăm lăm, bà lão này sao lại xuất thần như vậy, hay đã lo rầu đến mù người, ngay cả có người đến gần cửa và tiếng vó ngựa cũng không nghe thấy.

Cát Tập Bách đang lưỡng lự, bỗng nghe phía sau có tiếng động khẽ, lẹ làng quay người lại, nhìn về phía phát ra tiếng động, chỉ thấy một bóng người từ trong một gian phòng cách chàng chừng bảy tám bước mở cửa đi ra, cũng chẳng thấy người ấy cất bước, loáng cái đã đến trước mặt chàng.

Cát Tập Bách định thần nhìn, thấy đó là một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi, gương mặt gầy gò, hai mắt tinh quang khiếp người, hai bên huyệt Thái Dương gồ cao, thoáng nhìn cũng biết nội công khá thâm hậu và khinh công thân pháp lại càng hiếm thấy, bất giác lòng thâm kinh hãi, vội vận thần công hộ thân, chú mắt nhìn động tĩnh của đối phương.

Người ấy đứng lại trước mặt Cát Tập Bách, ngắm nhìn chàng một hồi mới cười sắc lạnh nói :

- Tiểu tử kia, đêm hôm khuya khoắt đứng trước cửa nhà người rình rập, không phải cướp cũng là trộm, khôn hồn thì đừng kinh nhiều dân lành, mau theo Trần Bắc Giang Chu Phù Lăng này ra ngoài trấn nói chuyện!

Rồi chẳng chờ Cát Tập Bách trả lời, cất bước theo lối đến của Cát Tập Bách bỏ đi ngay, thoáng chốc đã mất dạng.

Cát Tập Bách đang phân vân do dự, không biết có nên đi theo người ấy hay không, bỗng cánh cửa phía sau mở ra, bà lão rón rén đi ra, có lẽ đã nghe những lời nói của người đàn ông kia, quay nhìn quanh quất, thấy không có người mới hạ thấp giọng nói :

- Tiểu ca tuyệt đối đừng đi theo hắn. Tiểu ca... từ đâu đến? Không nên trêu vào tên ác bá chết tiệt đó thì hơn!

Cát Tập Bách lòng đã hiểu ra phần nào, thầm nhủ :

- Người ấy đã tự xưng là Trần Bắc Giang, bà lão này lại chửi rủa y là ác bá, chắc chắn không phải người tốt, mình đã gặp phải rồi, không chừng cũng phải ra tay trừ hại cho dân địa phương này.

Chàng lòng đã quyết, bèn cũng hạ thấp giọng nói :

- Lão thái thái, không hề gì đâu, tại hạ là người qua đường, đến Liên Châu tìm thân nhân, vốn định thuê phòng khách điểm ở trọ, thấy nơi đây có ánh đèn nên mới tìm đến, thấy lão thái thái ở trong nhà và như là có người bệnh, không dám quấy rầy, người đó đi ra...

Bà lão ngắt lời :

- Vậy thì tiểu ca hãy vào trong nhà ngồi nghỉ, đó là con trai của lão thân, chính là đã bị ác bá đó đả thương, con gái lão thân bị bắt đi, con dâu lão thân đã về nhà cầu viện, nên ác bá đó đã ở bên kia canh chừng cả ngày rồi, tiểu ca không nên trêu vào hắn thì hơn!

Dứt lời, liền nắm tay Cát Tập Bách dẫn đi vào nhà.

Cát Tập Bách nghe vậy càng thêm tức giận, nghĩa khí bùng dậy nói :

- Vậy là tại hạ càng phải gặp gỡ ác bá ấy mới được! Lão thái thái hãy an tâm, tại hạ chắc chắn không bị thua thiệt đâu!

Tiện tay từ trong túi áo móc ra hai viên Bảo Mệnh đơn trao cho bà lão, nói tiếp :

- Đây là linh dược điều thương, mau cầm lấy cho đại thúc uống vào. Con ngựa này tạm thời gởi ở ngoài cửa, lát nữa hẵng đến quấy rầy!

Rồi chẳng chờ bà lão trả lời, tung mình đuổi theo Trần Bắc Giang, loáng cái đã mất dạng.

Bà lão giờ mới biết đã có trợ thủ đến, luôn miệng niệm “A Di Đà Phật”, vội buộc ngựa của Cát Tập Bách vào một cột gỗ ở trước cửa, đưa hai viên dược hoàn lên mũi ngửi, cảm thấy thơm ngát, tinh thần liền tức thì phấn chấn, vội vã đi vào nhà, rót một chén trà nóng, cho người thợ thương uống vào.

Cát Tập Bách phóng nhanh đi, vừa ra khỏi thị trấn đã nghe tiếng quát mắng đánh nhau từ bên kia chân đồi vọng đến, biết là Trần Bắc Giang đã bị bốn nàng chặn đánh, tức thì phóng lên đồi, lẳng không lao xuống.

Quả thấy Giang Uyển Dao một mình song chưởng đang giao thủ với Trần Bắc Giang, còn ba nàng tay dắt bốn con tuần mã đứng bên cạnh lược trận.

Lúc này Giang Uyển Dao tay trái hộ ngực, tay phải bỏ thẳng vào mạn sườn Trần Bắc Giang và quát :

- Ác tặc, ngươi mà cũng xứng đáng hỏi danh tánh của bốn cô nương hả?

Tay phải đột nhiên biến chiêu, chộp vào cổ tay trái đối phương, tay trái nhanh như chớp vung ra, “bốp” một tiếng, tát trúng má phải Trần Bắc Giang, khiến y đau đến kêu la oai oái.

Ba nàng đứng bên xem, thích thú cười ầm lên.

Trần Bắc Giang Chu Phù Lăng là con trai cưng của Chu Quý, thủ lĩnh giới hắc đạo miền bắc tỉnh Quảng Đông. Chu Quý có ngoại hiệu là Tào Trừu Tinh, bởi y là người rất hiểm trá ác độc, sử dụng binh khí ngoại môn là một chiếc chôi sắt, giết người không chớp mắt, vùng bắc Quảng Đông hề nhắc đến Tào Trừu Tinh, già trẻ lớn bé đều biết, nghe danh biến sắc. Y lập căn cứ ở biên giới ba tỉnh Quảng Đông, Hồ Nam và Vân Nam, hiện có đến hơn ngàn lâu la, thanh uy ngày một hưng thịnh, ngay cả quan phủ địa phương cũng chẳng dám động đến.

Hồi nửa tháng trước, y lại cầu kết với Thất Độc giáo, chuẩn bị thiết lập Phân đường, Chu Phù Lăng cậy vào thế lực của phụ thân, hoành hành khắp nơi, gieo rắc tội ác không sao mà kể xiết.

Phen này Phân đường của Thất Độc giáo ở Ngũ Dương bị phá hủy, hai anh em Tiểu Độc Ngũ và Tiểu Độc Thất thọ thương đào tẩu đến Hồ Nam, ngang qua Quảng Đông, Chu Quý lẽ dĩ nhiên cực lực đón tiếp, giữ hai tiểu độc lại, chủ trì thiết đàn lập trai. Phải người đi khắp nơi tìm bắt thiếu nữ mỹ phụ để cho hai tiểu độc hưởng lạc. Chu Phù Lăng lại càng độc ác hơn, đích thân xuống vùng quê tìm bắt phụ nữ, giải về đại trại báo công lãnh thưởng.

Một hôm y đến Giang Đầu Khư, vừa đến nơi đã dò biết con dâu và cháu gái trong nhà bà lão này đều có nhan sắc như thiên tiên, bèn lập tức dẫn theo ba cao thủ đến bắt.

Nào ngờ bà lão này lại là Lục Dương Nữ Liễu Như Chi, vang danh võ lâm khi xưa, với một ngọn Đò Long quái và mười hai mũi Lục Diệp tiêu đi khắp Giang Nam chưa từng gặp địch thủ.

Coi trai Kim Bối đạo Đào Đức, con dâu Bạch Yến Từ Lê Tuyết Oánh, đều là người lừng danh võ lâm. Con gái Đào Cẩm Thường cũng một thân võ

nghệ, nếu chẳng phải bà lão không có ở nhà, con dâu Lê Tuyết Oánh đi khỏi, cho dù bọn Chu Phù Lăng võ công cao đến mấy cũng khó có thể đắc thủ được.

Kết quả là hai anh em Đào Đức và Đào Cẩm Thường nghênh chiến với bọn Chu Phù Lăng bốn người, tuy đã thương hai người, nhưng Đào Đức cũng bị trúng phải Độc Sa chưởng của Chu Phù Lăng, chấn thương nội tạng và Đào Cẩm Thường thọ thương bị bắt.

Khi bà lão về đến, tìm gặp con dâu bàn tính, vì biết tặc đồ người nhiều thế mạnh và phải khẩn cấp cứu chữa cho Đào Đức, Lê Tuyết Oánh buộc phải về nhà mình ở cách mười lăm dặm đường cầu viện và lấy thuốc, bà lão ở nhà canh phòng cho con trai.

Chu Phù Lăng biết viện thủ của đối phương sắp đến, chắc hẳn sẽ báo thù, y cũng chẳng chịu kém, một mặt triệu tập thủ hạ, một mặt theo dõi động tĩnh của Đào gia.

Đào Cẩm Thường bị nhốt trong ngôi nhà đối diện Đào gia, Chu Phù Lăng đích thân canh giữ, nên lúc Cát Tập Bách vào đến thị trấn, y đã nghe thấy tiếng võ ngựa. Từ trong khe cửa nhìn ra, thấy Cát Tập Bách quả nhiên dừng lại ở trước cửa nhà họ Đào, bèn khẳng định là viện thủ của đối phương, định tiến hạ thủ vì cừu, dự Cát Tập Bách rời khỏi nhà họ Đào, nấp vào trong tối phục kích.

Nào ngờ y vừa ra khỏi thị trấn lại thấy bốn người bốn ngựa nối tiếp nhau đi tới, nghĩ hẳn là đồng bọn của đối phương, bèn chẳng nói chẳng rằng, buông tiếng quát vang, lao ra tấn công.

Giang Uyển Dao một ngựa đi trước, đột nhiên nghe tiếng quát, thế công của kẻ địch đã ập đến, may nhờ con ngựa trắng như đã từng trải qua nhiều trận chiến, không chờ kẻ địch đến gần đã tự phóng ngang sang bên, tránh khỏi một chưởng của Chu Phù Lăng, trong khi ấy Giang Uyển Dao cũng đã tung mình xuống ngựa.

Chu Phù Lăng một chiêu không trúng đích, hết sức kinh ngạc, biết là đã gặp phải cao thủ, bèn không dám khinh suất, người vừa hạ xuống đất, liền tức thì sấn tới, thi triển Độc Sa chưởng, bổ thẳng vào ngực Giang Uyển Dao.

Ba nàng theo sau Giang Uyển Dao cách khoảng sáu bảy thước cũng đã dùng ngựa phóng xuống đất, cùng rút binh khí ra, định tiếp tay cho Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao thấy đối phương chẳng nói một lời đã ra tay đột kích, lòng hết sức tức giận, vì đối phương chỉ có một người, đâu chịu cho ba nàng kia liên thủ giáp công, bèn lớn tiếng nói :

- Mọi người hãy đứng yên, xem ta lấy mạng tên tặc đồ vô sỉ này!

Trong khi ấy, độc chưởng của đối phương đã kèm theo một làn gió tanh ập đến trước ngực. Giang Uyển Dao vội lùi ra sau một bước và lách sang bên tránh, tay trái vung ra một hư chiêu, tay phải bổ thẳng vào mạn sườn đối phương, liền theo đó, tay trái xoay lên, chộp vào mạch môn đối phương. Chiêu thức thần tốc, đi công nghênh công, cực kỳ ảo diệu.

Chu Phù Lăng trước nay cậy vào một đôi Độc Sa chưởng với hai mươi năm công lực hoành hành Bắc Giang, chưa từng gặp địch thủ, đành mình với chiêu “Dạ Quỷ Thối Môn” kèm theo độc kinh xuất thủ, một cô gái yếu đuối như Giang Uyển Dao dù không chết ắt cũng trọng thương, nào ngờ chỉ thấy người đối phương nhấp nhোáng đã mất dạng. Đang kinh ngạc, chưởng phong của đối phương đã ập đến gần mạn sườn trái, định rút tay hồi cứu, một luồng kinh phong khác lại ập đến cổ tay phải, giờ mới biết đã gặp phải kinh địch, vội tung mình lui ra sau hơn trượng mới đứng vững lại được.

Lúc đầu Chu Phù Lăng tưởng đối phương là Lê Tuyết Oánh, con dâu nhà họ Đào, giờ chú mắt nhìn kỹ và nghe tiếng nói của Giang Uyển Dao hoàn toàn không có chút thô âm Bắc Giang, mới biết đối phương là người từ nơi khác đến, càng thêm kinh ngạc, nên cất tiếng quát hỏi danh tánh đối phương và cùng lúc sấn tới tấn công tiếp.

Vừa lúc ấy Cát Tập Bách đến nơi, thấy Giang Uyển Dao đang chiếm thượng phong, ba nàng kia cũng sẵn sàng ra tay tiếp viện, nên không muốn hiện thân ngay, tung mình lên trên một cây to, nấp vào lá rậm theo dõi.

Chu Phù Lăng tấn công không đắc thủ, lại còn bị đối phương tát trúng má phải, răng rụng máu chảy, buông tiếng cười gằn, bỗng tung mình lên, thi triển tuyệt kỹ độc môn, “vù vù” hai tiếng, tung ra hai chiêu Liên Hoàn Uyên Ương cước, một nhắm vào ngực và một nhắm vào bụng Giang Uyển Dao.

Hai chiêu cước này là tuyệt kỹ sư môn của Chu Quỷ, hoàn toàn khác với Uyên Ương cước thông thường lần lượt tung ra, xuất cước đã đặc biệt, mục tiêu còn có thể tùy ý trên dưới trái phải và lực đạo cực mạnh, thế công thần tốc, biết bao cao thủ hai giới hắc bạch đã táng mạng dưới tuyệt kỹ Liên Hoàn Uyên Ương cước này của Tảo Trừu Tinh Chu Quỷ.

Chu Phù Lăng thi triển tuyệt kỹ này, Giang Uyển Dao quả nhiên giật mình kinh hãi, nếu không nhờ khinh công trác tuyệt và Hồn Nguyên chưởng cũng đã luyện được hai ba thành hóa hầu, năng lực thể không bị trọng thương, cho dù nàng tung mình thoái lui nhanh, nhưng cổ chân trái cũng bị cước phong quét trúng, thoáng cảm thấy nhói đau.

Giang Uyển Dao người vừa hạ xuống đất, chân chưa đứng vững, Chu Phù Lăng đã lao đến như bóng theo hình, song chưởng chia ra trên dưới cùng lúc công đến, uy thế nhanh mạnh và hung hiểm khôn tả.

Giang Uyển Dao nhận thấy công lực đối phương như còn cao hơn mình một bậc, đâu dám khinh suất nữa, vội thi triển thân pháp nội gia di hình hoán vị Thiên Du bộ, lướt xéo sang bên bốn thước, tay trái cất lên, tay phải liền tức thì vung ra, bổ vào cổ tay trái Chu Phù Lăng, buộc đối phương thu chiêu tự cứu.

Cát Tập Bách ẩn thân trong lá rậm, tuy thấy Giang Uyển Dao liên tiếp gặp nguy hiểm, nhưng biết tính nòng ươn ngành, trừ phi đến lúc vạn bất đắc dĩ, quyết không chịu kẻ khác ra tay trợ giúp.

Đồng thời, cho đến lúc này võ công chính của nàng vẫn chưa thi thố và cạnh đó ba nàng cũng đang gờm sẵn, khi cần Tiểu Thúy hẳn sẽ ra tay, nên chàng vẫn ngồi yên, toàn thần theo dõi tứ phía.

Ngay khi ấy, bỗng có tiếng quát tháo đánh nhau từ trong trần vọng đến, Cát Tập Bách đoán biết hẳn là con dâu Đào gia cầu viện đã đến và xảy ra xung đột với bọn tặc đồ, vừa định ra tay giúp Giang Uyển Dao nhanh chóng giải quyết trận đấu này để vào trong trần giúp bà lão cứu người.

Chu Phù Lăng cũng đã nghe tiếng la hét trong trần, biết là cao thủ do mình triệu tập đã kéo đến, bắt đầu tấn công Đào gia, liền tức thì triển khai thể công tối tấp, định bức lui Giang Uyển Dao, vào trong trần hủy diệt Đào gia, Độc Sa chương liền hoàn công ra, chiêu thức quái dị, toàn nhắm vào những chỗ yếu hại của Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao lẽ nào không hiểu dụng ý của đối phương, thấy Chu Phù Lăng chiêu thức đột biến, tối tấp tấn công và toàn nhắm vào những chỗ yếu hại của mình, bất giác lửa giận xung thiên, vận hết công lực vào hai tay, thi triển Thiên Du bộ lượn lách trong bóng chương của đối phương, đồng thời tìm cơ hội phản kích, quyết tâm phải một chiêu đắc thủ, không cho đối phương tẩu thoát.

Chu Phù Lăng trong lòng nôn nóng, xuất chiêu càng nhanh hơn, thấy đối phương chỉ cứ tránh né, ngỡ là không còn sức hoàn thủ, hùng tâm bừng dậy, buông tiếng cười gằn, bỗng tung mình lên, thi triển chiêu “Vô Thường Thâm Trảo” trong Truy Hồn tam tuyệt chiêu, tay phải chộp vào mặt Giang Uyển Dao, chân phải tung ra, lẳng không đá vào huyệt Toàn Cơ trước ngực Giang Uyển Dao, tay và chân cùng lúc tung ra, ngỡ là chắc chắn đắc thủ.

Giang Uyển Dao chính là đang chờ đợi cơ hội ra tay, vừa thấy đối phương tung mình lên, liền nhắm thật chuẩn xác khoảng cách, chờ trảo và cước của đối phương đến gần trong phạm vi ba thước, đột nhiên song chương cùng lúc tung ra, với mười thành công lực thi triển chiêu “Khai Thiên Tịch Địa” trong Hồng Thiên chương bỏ thẳng vào thân người đang hạ xuống của Chu Phù Lăng, “bùng” một tiếng rền rĩ, tiếp theo là hai tiếng thét đau đớn, bốn bóng người cùng lúc hạ xuống đất.

Chu Phù Lăng lẳng không hạ kích, thể nhanh lực mạnh, mắt thấy đối phương đã sắp táng mạng dưới tuyệt chiêu này của mình, lòng đang mừng thầm, chẳng ngờ chân tay mình chưa chạm đến đối phương, bỗng cảm thấy một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải ập đến, muốn tránh đã không còn kịp, kinh lực trúng ngay chân phải, xương vỡ gân nát, y thét lên một tiếng đau đớn, người bật ngã ra sau sáu bảy thước, nằm co rúm trên đất, không động dậy được nữa.

Giang Uyển Dao song chương tung ra, vừa chạm vào độc trảo của Chu Phù Lăng, bỗng cảm thấy một luồng kinh lực từ trên không ập đến, bất giác cả kinh, vội tung mình lên cao hơn hai trượng, hữu chương hóa trảo chộp lên, tả chương phạt xuống, bổ vào chân phải Chu Phù Lăng.

Hữu trảo chộp ra rứt về, mang theo một ống tay áo to rộng, tả chương bổ trúng chân phải Chu Phù Lăng, nhưng vai phải nàng cũng cảm thấy đau nhói, thét lên một tiếng, người bật lui năm thước, ngã ngồi trên đất.

Cùng trong lúc ấy, hai bóng người từ trên không lao nhanh xuống, một người hạ xuống phía sau Giang Uyển Dao, một người hạ xuống trước mặt Chu Phù Lăng.

Người hạ xuống trước mặt Chu Phù Lăng, chân chưa đứng yên đã lướt tới, vung tay chộp vào Giang Uyển Dao và giật dữ quát :

- Tiệp tỷ, trả tay áo lại cho Dạ Du Thần này mau!

Chỉ thấy cánh tay trần của người ấy đỏ rực, trông thật ghê rợn.

Người hạ xuống phía sau Giang Uyển Dao chính là Cát Tập Bách, chàng vội vàng cho Giang Uyển Dao uống vào linh dược, đồng thời ngăn cản ba nàng ra tay tấn công Chu Phù Lăng.

Cát Tập Bách ẩn thân trên cây, thấy Giang Uyển Dao song chương vừa bỏ ra, bỗng nhiên tung mình lên không, hết sức kinh ngạc, đến khi thấy nàng hóa chương thành trảo, biết là đã gặp nguy hiểm, nhưng vì cách quá xa, không sao giải cứu kịp, đến khi thấy Giang Uyển Dao ngã ra đất, chàng cả kinh phóng xuống đất ngay.

Giang Uyển Dao nghe tiếng quát ngẩng lên nhìn, thấy cánh tay đỏ rực và năm ngón tay như móc câu của Dạ Du Thần, biết đó chính là Xích Diễm chương kịch độc, chỉ cần bị chương phong quét trúng, trong vòng sáu giờ sẽ trở thành một vũng nước máu, tuyệt đối không có thuốc cứu chữa.

Cát Tập Bách cạy trong người có chí bảo khắc độc, bách độc bất xâm, đầu xem độc chương ra gì, buông tiếng cười to lướt tới, hai cánh tay áo phát ra, đánh bật độc chương đối phương, tức giật quát :

- Dạ Du Thần, tôn giá là đệ tử nhập thất của Quý Ảnh Từ mà lại ra tay ám toán một thiếu nữ và còn sử dụng độc chương, không biết xấu hổ hay sao? Nếu thật sự có bản lĩnh thì cứ việc thi thố, Cát Tập Bách này sẵn sàng lĩnh giáo tuyệt kỹ của môn hạ Quý Ảnh chân nhân, một trong Tam tà!

Dạ Du Thần Dư Chân tâm tính cuồng ngạo, hay tin Quý Ảnh Từ xuống miền Nam, hội cùng Song độc Tam tà tái luyện Ngũ Độc Đoạn Hồn trận, nên liền từ Câu Tiết sơn đến, ngang qua Quảng Đông, hay tin ma sào ở Ngũ Dương bị hủy, mới ở lại chỗ Chu Quý, chờ Quý Ảnh Từ cùng đến Miêu Cương.

Thấy Chu Phù Lăng cầu viện, liền tranh trước đến đây, một là nhân cơ hội phô trương thân thủ, hai là lấy lòng Chu Quý.

Y thi triển thân pháp Quý Ảnh Tiềm Tung nên đến trước những người khác, vừa nhác thấy Chu Phù Lăng gặp nguy hiểm, đối phương võ công cao thâm,

với một chiêu “Khai Thiên Tịch Địa”, Chu Phù Lăng khó có thể chống đỡ nổi, liền vội lảng không tung ra Huyền Âm chương chấn lui Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao tuy bị chấn lui, nhưng một ống tay áo của y đã bị Giang Uyển Dao chộp mất, bả vai còn bị cào xước, y không tức giận hạ độc thủ ngay sao được?

Tiểu Thúy sớm đã rút kiếm sẵn sàng, vừa thấy Giang Uyển Dao bị đánh ngã, Dạ Du Thần hiện thân, liền định lao tới xuất thủ, nhưng bị Cát Tập Bách ngăn lại.

Cát Tập Bách đứng ra giao thủ với Dạ Du Thần, ba nàng liền đến đỡ Giang Uyển Dao dậy, hành công trị thương cho nàng và đón lấy một viên linh dược do Cát Tập Bách đưa cho, cho Giang Uyển Dao uống vào.

Dạ Du Thần bởi phân tâm lo cho Chu Phù Lăng, chưa chú ý đến Cát Tập Bách, đến khi Xích Diễm chương của y bị một luồng kinh phong đẩy bật trở lại, bất giác sững sờ, lại nghe đối phương chẳng những biết danh hiệu của mình, mà còn vạch trần âm mưu của mình và ngay cả thân phận và sư thừa, đối phương cũng biết rõ tất, y không kinh hãi sao được?

Y định thần nhìn, thấy đối phương là một thiếu niên nho phục, thăm nhủ :

- Thiếu niên này đã biết mình mà còn dám khiêu chiến, nhất định không phải là kẻ tầm thường!

Bỗng lùi ra sau nửa bước, vận công vào hai tay, tròng mắt quát :

- Họ Cát kia, ngươi đã biết đại gia, vậy thì hãy quý xuống dập đầu lạy, Dạ Du Thần này còn có thể tha mạng cho ngươi một phen, nếu không...

Cát Tập Bách chẳng chút tức giận, thản nhiên ngắt lời :

- Sao? Ngươi dập đầu lạy xin tha mạng phải không? Hạng tà ma ngoại đạo như ngươi, tiểu gia thật chẳng xem ra gì, có bản lĩnh thì cứ thi thố, hà tất khua môi múa mép, hãy xuất chiêu đi!

Dạ Du Thần cậy vào một thân độc công tà ác, cũng kể được là một nhân vật có hạng trong giới hắc đạo, có bao giờ bị kẻ khác sỉ vả và thế này? Kẻ địch trước mặt chẳng qua chỉ là một thiếu niên nho sinh, nên càng tức giận hơn, buông tiếng cười gằn quát :

- Tiểu tử chớ ngông cuồng, hôm nay đại gia mà không đánh cho ngươi tan xương nát thịt, sẽ không mang tên Dạ Du Thần nữa!

Vừa dứt lời hữu chương đã vung ra, liền sau đó tay trái xoay lên, bổ vào huyết Tướng Đài ở ngực phải Cát Tập Bách, xuất thủ nhanh như tia chớp.

Cát Tập Bách vẫn chẳng chút nao núng, lại còn buột miệng nói :

- Thế thì đổi tên là Bạch Nhật Quỷ vậy!

Chờ chương phong của đối phương đến gần, còn cách chừng nửa thước, đột nhiên xoay người, thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn bộ, loáng cái đã đến sau lưng Dạ Du Thần, quát to :

- Trúng!

Tay phải với chiêu “Hạo Thiên Kích Đạc” bổ vào huyết Xúc Tinh của Dạ Du Thần.

Dạ Du Thần chương kinh vừa phát ra, nghe Cát Tập Bách mắng mình là “Bạch Nhật Quỷ”, càng thêm tức giận, gia tăng công lực đẩy ra, thấy đối phương vẫn điềm nhiên, biết là không ổn, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, thể chương của mình đã rơi vào khoảng không, lại bỗng nghe tiếng quát vang lên phía sau, lại càng thêm kinh hãi, cho dù y phản ứng nhanh, kịp thời lách tránh, nhưng khuỷu tay trái cũng bị chương kinh quét trúng, đau thấu tim gan.

Y lừa giận xung thiên, quay phắt người lại, buông tiếng quát vang liên hồi, song chương vung động tấn công tới tấp kinh phong xô giạt, cuốn tung cái bụi, phủ trùm Cát Tập Bách trong bóng chương.

Giang Uyển Dao sau khi uống linh dược và nghỉ ngơi, lúc này đã sớm bình phục và thần trí còn dồi dào hơn trước, đứng bên Từ Ngọc Nhi theo dõi trận đấu, ngưng thần giới bị.

Cát Tập Bách cậy vào thân pháp thần diệu Lục Hạp Hồi Hoàn bộ lượn lách trong bóng chương của đối phương, hết như du long hý thủy, mặc cho Dạ Du Thần thi triển hết sở học cũng không chạm được vào góc áo chàng.

Thình thoảng chàng còn thừa cơ xuất thủ, lúc đánh đông, khi kích tây, khiến lão ma đầu tức tối kêu la oai oái, chửi mắng luôn miệng.

Bốn vị cô nương xem đến ngây ngẩn, hết sức kinh ngạc bởi thân pháp kỳ diệu của Cát Tập Bách, chẳng rõ chàng đã học được từ đâu, lại nghĩ đến công lực kinh người đã phá giải chương lực của Dạ Du Thần vừa rồi, thật là chuyện không thể nào ngờ được.

Giờ mới tin là sau khi ngủ một ngày một đêm, chàng đã từ trong Thần Thọ Hồn Dữ đạt được pháp môn vi diệu chí cao vô thượng, ngay cả Giang Uyển Dao trước nay hiểu thấu tự phụ cũng tự than không bằng.

Ngay khi bốn nàng đang đắm chìm trong suy tư, bỗng nghe một tiếng huýt quái dị, khiến bốn nàng lập tức quay về với thực tại.

Chỉ thấy Cát Tập Bách tung mình lên cao bốn năm trượng, hệt như cánh chim bay liệng, song chưởng xô ra một luồng kinh phong như vũ bão, khiến Dạ Du Thần thoái lui lia lịa.

Dạ Du Thần biết đã gặp phải kinh địch, nếu không sớm tính toán, khó khỏi trọng thương thua bại, bèn vào Xích Diễm chưởng mấy mươi năm công lực với tuyệt kỹ sư môn của mình, hôm nay mà bại dưới tay tên tiểu tử vô danh này, chẳng những mình không còn có thể đứng chân trên giang hồ, mà ngay cả sự phụ Quý Ảnh chân nhân, một trong Tam tà cũng bị mang nhục.

Dạ Du Thần nghĩ đến đó, hung tính bùng dậy, liều hao tổn chân nguyên, ngậm vận độc công vào tay trái, tay phải vung ra một hư chiêu, dụ cho Cát Tập Bách lao xuống, chuẩn bị với Huyền Âm Độc Sát công vừa mới luyện thành, công lực chỉ có bảy tám thành, đánh cho Cát Tập Bách tan thành tro bụi.

Cát Tập Bách vận đề một hơi chân khí Đan Điền, bay lên trên không hết sức linh hoạt, lúc này thấy Dạ Du Thần mất rục tính quang như phun ra lửa, biết là đối phương sắp tung ra độc công gì đó, liền chú ý đề phòng, khi thấy Dạ Du Thần tung ra một luồng chưởng phong nóng rực, nhắm hạ bàn mình ập đến, chàng liền lộn người ra sau, vận Lục Hạp thiên công bảo vệ toàn thân, hạ người xuống đất, Tu Di chưởng với chiêu “Lạc Diệp Hồi Phong” bỏ vào huyệt Khúc Trì trên tay trái của đối phương.

Dạ Du Thần thấy vậy mừng thầm, ngỡ là đắc kế, cười Cát Tập Bách đã dùng tay trái tiếp chiêu, lực đạo lại rất yếu ớt, khẳng định là đối phương đã kiệt sức, liền hạ tay xuống, tay phải rút về, tay trái từ từ đưa ra, tiếng răng rắc vang lên liên hồi, cánh tay trái đỏ phồng lên, to cỡ miệng chén và dài thêm lên nửa thước.

Một luồng âm kinh như sóng dữ cuộn cuộn xô ra, kèm theo hơi nóng và mùi hôi tanh ập thẳng vào mặt Cát Tập Bách. Cánh tay đưa ra nửa chừng, y buông tiếng cười gằn, đột nhiên gia tăng công lực, “bùng” một tiếng vang rền, tiếp theo là một tiếng rú thảm thiết, một bóng người bay lên trên không và nghe tiếng Dạ Du Thần nói :

- Hẹn tái ngộ!

Thì ra Cát Tập Bách đã nhận ra đối phương có ý lừa lường bại câu thương, sẽ tung ra sát thủ, tay trái đưa ra chỉ là hư chiêu, khi thấy Dạ Du Thần xoay tay lên, chàng liền vận Lục Hạp thiên công, tay phải vung lên với chiêu “Bửu Cái Chiếu Không” quất vào cánh tay của đối phương, Huyền Âm Độc Sát chưởng liền bị hóa giải thành vô hình và quất :

- Đi!

Thân người to lớn của Dạ Du Thần liền bị chưởng lực của chàng đẩy bay lên cao hơn ba trượng, xương gân cánh tay trái vỡ nát, tàn phế vĩnh viễn.

Bốn vị cô nương thấy Dạ Du Thần vắng bay lên không, liền tức thì lao tới đỡ lấy Cát Tập Bách bị chưởng lực phản chấn loạn choạng bật lùi ra sau, đồng thanh hỏi :

- Bách ca có bị thương không vậy?

Cát Tập Bách định thần lại, mỉm cười nói :

- Không hề gì, chẳng ngờ ma đầu ấy đã luyện thành Huyền Âm Độc Sát chưởng, cũng may là hỏa hầu chưa đủ, không thì thật là thảm hại.

Ngoa Vân nghe nói Dạ Du Thần đã luyện thành Huyền Âm Độc Sát chưởng, bất giác thè lưỡi kêu lên :

- Ghê quá!

Đoạn quay sang Tiểu Thúy nói :

- Đáng tiếc là đã để cho lão ta chạy thoát, không chừng trên mình lão ta còn có bí mật của Quý Ảnh lão ma nữa đấy!

Ba nàng nghe vậy hết sức ngạc nhiên, vội hỏi rõ tự sự.

Ngoa Vân vô ý nói ra câu chuyện đã nghe được từ miệng La Sát Nữ, bị ba nàng gạn hỏi, mới hồi hận không nên đa sự, nhưng lại không muốn giấu giếm, bèn nói :

- Tiểu muội cũng là được Thanh Vân cho biết, y nói là La Sát lão ma phen này đến Thiên Nam là theo lời mời của Quý Ảnh chân nhân, chính vì Dạ Du Thần hồi năm rồi đến Bắc Hải đã nhặt được một quyển bí kíp gì đó, trong toàn là đồ hình phi cầm, không hề có chữ. Hai sư đồ không sao hiểu nổi, được biết La Sát Nữ cũng nhặt được một quyển bí kíp gì đó ở Bắc Hải, nhưng lại có chữ không có hình và cũng không hiểu nổi, nên mới hẹn gặp nhau để cùng nghiên cứu. La Sát lão ma vừa đến Ngũ Dương, liền tức thì đi tìm Quý Ảnh Tử. Quý Ảnh Tử trả lời là quyển bí kíp ấy ở trên mình Dạ Du Thần, y chưa đến nơi. Nếu đúng là sự thật, Dạ Du Thần hẳn có mang trên mình quyển bí kíp ấy, nếu đoạt lấy được, chẳng phải có thể bức bách Tam Tử từ nay giảm thiểu rất nhiều tội ác sao?

Cát Tập Bách và Từ Ngọc Nhi nghe đến đây người, hai huynh muội chàng hoài nghi hai quyển bí kíp ấy hẳn có liên quan với Tam Ưng bí kíp, bởi Lý Ngọc Phụng trong lúc truyền dạy Tam Ưng thức cho Từ Ngọc Nhi từng có nói là khi xưa Tam Ưng cũng có đề cập đến Tam Ưng bí kíp, chữ và đồ hình chia ra, nếu không có đủ cả hai, tuyệt đối không sao luyện được. Thế nhưng, nếu Tam Ưng bí kíp quả thật đã xuất thổ, sao lại có thể lọt đến Bắc Hải, để cho bọn tà ma ngoại đạo nhặt được, thật là khó hiểu.

Giang Uyển Dao thấy hai anh em Cát Tập Bách đắm chiều suy nghĩ, biết là hai người hoài nghi hai quyền bí kíp mà Ngọa Vân đã nói đó là Tam Ứng bí kíp do Tam nghĩa để lại, lòng hết sức thắc mắc, bèn quay sang Ngọa Vân hỏi :

- Ngọa Vân, muội có biết Dạ Du Thần cất giấu quyền bí kíp ấy ở đâu không? Và quyền của La Sát Nữ có phải cũng luôn mang theo bên mình không?

Ngọa Vân không hiểu vì sao Giang Uyển Dao lại hỏi mình như vậy, bèn cười nói :

- Dao tỷ hỏi tiểu muội sao lại biết phải không? Tiểu muội ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy, quyền của La Sát Nữ tuy có nhìn thấy một lần, nhưng cũng chỉ là bề ngoài, tất cả chỉ có mấy trang mỏng, được gói trong mảnh lụa vàng, cất giấu trong bao kiếm của bà ta, ngay cả lúc ngủ cũng mang theo bên mình.

Cát Tập Bách như đã có quyết định, đi đến bên Giang Uyển Dao nói :

- Dao muội, phiền muội hãy áp giải Chu Phù Lăng vào trấn, tìm bà lão nhà họ Đào, mọi sự sẽ rõ ngay, ngựa của ngu huynh cũng ở nơi ấy, khi xong việc, mọi người hãy đi trước, đến Liên Châu chờ ngu huynh!

Giang Uyển Dao biết chàng định đuổi theo Dạ Du Thần để đoạt lấy bí kíp, vừa định can ngăn, Tiểu Thúy và Ngọa Vân đã ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Bách ca định đi đâu vậy?

Cát Tập Bách quay sang nhìn hai nàng, định nói lại thôi.

Giang Uyển Dao khúc khích cười nói :

- Bách ca định đuổi theo Dạ Du Thần đoạt lấy bí kíp phải không?

Đoạn trở mặt nhìn Cát Tập Bách, chờ chàng trả lời. Thấy chàng lặng thinh, lại khúc khích cười nói :

- Bách ca thật là, đã lớn thế này rồi mà chuyện nhỏ nhặt như vậy cũng không nghĩ ra được, thật tức chết đi được!

Bỗng nàng quay sang Tiểu Thúy nói :

- Tiểu Thúy, mau đi lôi tên ác tặc kia lên đây, đừng để hắn nghe chuyện của chúng ta cho thêm rắc rối!

Cát Tập Bách ngỡ là Giang Uyển Dao trách mình thiếu thận trọng, đã nói ra nơi đến của mình trước mặt Chu Phù Lăng, bất giác đỏ mặt, vội trán nói :

- Thật đáng chết, ngay cả tặc đồ còn ở trước mặt cũng quên mất, cũng may là...

Tiểu Thúy cũng thấy buồn cười, làm mặt xấu với Cát Tập Bách, rồi nắm tay kéo Ngọa Vân đi xuống tìm Chu Phù Lăng.

Từ Ngọc Nhi cũng cho là Cát Tập Bách quá vội vàng, mà trên thực tế có vội cũng chẳng làm gì được nên ngắt lời :

- Cũng may gì chứ? Cho dù thật sự là Tam Ứng bí kíp ở trên mình của Dạ Du Thần, hiện y đã trốn mất rồi, Bách ca biết đâu mà tìm? Vả lại, chuyện ở đây chưa xong, mà chúng ta cũng chưa từng gặp lão bà nhà họ Đào nào đó bao giờ, sớm sa sớm sác mò vào, không khéo lại người nhà đánh nhau thì khôn, theo tiểu muội thì...

Bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn Giang Uyển Dao, như trung cầu ý kiến của nàng.

Giang Uyển Dao mỉm cười, tạm không màng đến Từ Ngọc Nhi, quay sang Cát Tập Bách hỏi :

- Theo Bách ca thì võ công của Dạ Du Thần thế nào?

Cát Tập Bách bị Giang Uyển Dao hỏi không đầu không đuôi, nhất thời không trả lời được, đã không thể nói thẳng ra, lại chẳng thể nói dối, bất giác chàng đứng thừ ra.

Từ Ngọc Nhi cũng lầy lăm lăm, ngây ra nhìn Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao bỗng đứng tránh sang bên, đưa tay chỉ về phía tiểu trăn nói :

- Bách ca còn chưa mau vào trong trấn cứu người, chả lẽ muốn chờ Dạ Du Thần mang bí kíp đến cho Bách ca mới đi hay sao?

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, Giang Uyển Dao chẳng phải không địch nổi Dạ Du Thần, chẳng qua vì với một chọi hai, tâm thần phân tán nên nội lực gián đoạn, không kịp đề khí, mới bị chiêu lực của đối phương xô ngã.

Có lẽ vết thương trên tay phải Dạ Du Thần là do bị nàng chop trúng, chàng bất giác nực cười, liền tức thì phóng đi về phía tiểu trăn, ngoảnh lại ngoắc tay nói :

- Đi mau!

Giang Uyển Dao chò Cát Tập Bách vào trong tiểu trấn rồi mới nắm tay Từ Ngọc Nhi kéo đi đến chỗ nàng bị ngã khi nãy, cúi xuống nhặt lấy cánh tay áo rách, đưa cho Từ Ngọc Nhi, mỉm cười nói :

- Ngọc muội hãy cất lấy, đến Liên Châu hẵng hay!

Từ Ngọc Nhi đón lấy, cảm thấy không nhẹ, hẳn là trong có rất nhiều đồ vật, bởi không tiện xem, bèn đi đến bên ngựa, nhét cánh tay áo rách vào túi da.

Tiểu Thúy và Ngọa Vân mặt đầy vẻ bức tức quay lại, luôn miệng cầu nhàu gì đó.

Từ Ngọc Nhi lấy làm lạ hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tiểu Thúy dẫu môi hậm hực nói :

- Bảo chúng tiểu muội đi tìm tử thi, ngay cả bóng ma cũng chẳng thấy!

Giang Uyển Dao sừng sốt kêu lên :

- Sao?

Rồi liền định phóng đi xuống đồi đích thân tìm kiếm, có lẽ nàng sợ Chu Phù Lăng đã bỏ trốn mất.

Ngọa Vân lườm Tiểu Thúy, vội cản Giang Uyển Dao lại nói :

- Dao tỷ chớ nghe Thúy muội nói chuyện vớ vẩn, tên cầu tặc ấy xem ra thọ thương chẳng nhẹ, xương chân có lẽ đã vỡ nát, quyết không chịu đứng lên, Thúy muội tức giận bồi thêm cho y một chưởng, rồi rải chút hóa thi phấn lên, quả thật là giờ đây ngay cả bóng ma cũng chẳng còn.

Giang Uyển Dao “ồ” một tiếng, giơ tay phải lên, trừng mắt nhìn Tiểu Thúy quát :

- Tiểu quý, nguoi muốn chết hả? Phải xé miệng nguoi ra mới được!

Tiểu Thúy vội chạy đến nép sau lưng Từ Ngọc Nhi, thè lưỡi làm mặt xấu nói :

- Dao tỷ, Tiểu Thúy không dám nữa đâu!

Từ Ngọc Nhi, Ngọa Vân và ngay cả Giang Uyển Dao cũng không nén được, ba nàng cùng cười phá lên.

Bốn nàng vừa dứt tiếng cười, bỗng từ trong tiểu trấn vọng ra tiếng rú thảm liên hồi, có lẽ Cát Tập Bách đã ra tay đánh giết bọn tặc đồ.

Giang Uyển Dao cất bước trước tiên, lớn tiếng nói :

- Đi mau!

Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy cũng không chậm trễ, lần lượt thi triển khinh công theo sau, ngay cả ngựa cũng không cần nữa.

Nhưng Ngọa Vân không vội, dắt lấy bốn con tuần mã đi sau cùng.

Ngọa Vân vào đến tiểu trấn, đưa mắt nhìn quanh, chẳng thấy một bóng người nào, ngạc nhiên thầm nhủ :

- Chẳng lẽ thầy đều đuổi theo tặc đồ rồi ư?

Ngọa Vân dắt theo bốn con tuần mã chậm rãi đi vào quảng trường phố chợ, thấy một cây to tàn lá rậm rạp, thật thích hợp để buộc ngựa, bèn dắt ngựa đi đến đó.

Buộc ngựa xong, Ngọa Vân đột nhiên tung mình, phóng lên trên cây, cành lá lay động dữ dội, khiến bốn con tuần mã sợ hãi hí vang, đến khi Ngọa Vân từ trên cây phóng xuống mới trấn an được đàn ngựa.

Ngọa Vân sửa lại y phục và mái tóc, vừa định phóng lên mái nhà xem xét, bỗng thấy phía tây xuất hiện bảy tám bóng người và đang phóng về hướng này, nàng vội nép vào sau cây.

Chỉ nghe tiếng Giang Uyển Dao quát :

- Nấp cái gì? Cút ra đây mau!

Ngọa Vân liền đi ra, dẫu môi nói :

- Mấy người thật nhẫn tâm, đã bỏ mặc Ngọa Vân đi mất!

Đồng thời cất bước tiến tới, chỉ thấy Cát Tập Bách tay dắt một người đàn ông đi trước, theo sau là một đàn nữ tước, ngoài nhóm Giang Uyển Dao ba người, còn có một bà lão và ba phụ nữ, họ vừa đi vừa cười nói râm ran.

Mọi người dừng lại trước Ngọa Vân, Cát Tập Bách quay sang người đàn ông trung niên ái ngại nói :

- Đã làm phiền đại thúc phải đi một chặng đường dài mà chưa diệt hết được bọn tặc đồ, cũng may là...

Người đàn ông trung niên không chờ Cát Tập Bách nói dứt, đã vội ngắt lời :

- Cát thiếu hiệp nói vậy khiến Đào Đức này vô cùng hổ thẹn, nếu không nhờ Cát thiếu hiệp đến kịp lúc, Đào mồ chắng những táng mạng mà cả gia đình cũng khó thoát khỏi độc thủ của bọn ác tặc và xá muội càng không mong thoát khỏi sự giam cầm, cũng may đều là người một nhà, Đào mồ không dám nói lời cảm tạ!

Đoạn quay sang bà lão nói :

- Mẫu thân, chúng ta...

Bà lão tiến tới một bước, chửi Đều Long quải xuống đất, đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, cười nói :

- Bách nhi, người thật giống hệt sư phụ người, lúc nào cũng lịch sự khách sáo!

Đoạn ngoảnh ra sau, ngoắc tay nói :

- Tuyết nhi, mau đến đây mời vị cô nương này cùng về nhà, chuẩn bị cái gì để mà ăn, chả lẽ đứng đây đến sáng hay sao?

Một thiếu phụ võ phục cùng Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi tiến tới. Giang Uyển Dao giới thiệu Ngọa Vân với bà lão và thiếu phụ mặc võ phục, rồi nhìn Ngọa Vân nói :

- Vân muội thật là, sao giờ này mới đến? Bọn tặc đồ đã đào tẩu hết rồi, còn nấp gì kia chứ? Hãy nhìn trên mình xem, bị ngựa giẫm trúng phải không?

Dứt lời, đưa tay chùi hai vết bầm ở sau lưng Ngọa Vân.

Ngọa Vân bật cười, quay sang thiếu phụ vận võ phục hỏi :

- Tẩu tẩu, các vị có bị đánh mất một người đàn ông không vậy?

Mọi người nghe Ngọa Vân hỏi vậy, thấy đều ngạc nhiên và mấy vị cô nương không nén được, bật cười khúc khích.

Cát Tập Bách bị bà lão chê trách, lòng hết sức lấy làm lạ, bà lão này sao chẳng biết lý lẽ gì cả, mình đã giúp cả gia đình bà chẳng kể, nội việc đôi bên mới gặp nhau lần đầu, dù bà là kẻ cao ngạo đến mấy cũng không nên nói với mình những lời như vậy, có lẽ bà lão này đầu óc không được bình thường, lòng thoáng cảm thấy không vui.

Khi nghe Ngọa Vân hỏi thiếu phụ có đánh mất đàn ông hay không, nha đầu này thật nói năng bừa bãi, vừa định lên tiếng trách đề khô khiến người ta phật lòng thì các vị cô nương đã ôm bụng cười ngặt nghèo và ngay cả lão bà cũng không nén được.

Ngọa Vân lúc năm sáu tuổi đã lọt vào tay La Sát Nữ, tuy được Từ Vân thường xuyên dạy nàng luyện tập võ công, nhưng đối với sự đời hãy còn nhiều chỗ chưa hiểu, nói năng không được rành rọt, khiến người chẳng hiểu gì cả.

Nàng hỏi ra khiến cho mọi người cười phá lên, bất giác đầm ra mồ hôi, suýt nữa rơi nước mắt, bực tức nói :

- Mọi người cười gì kia chứ? Không tin phải không? Hừ!

Vừa dứt lời đã tung mình lên trên cây.

Bà lão Liễu Như Chi là người già dặn giang hồ, giàu kinh nghiệm lịch duyệt, chẳng những qua cử chỉ và lời nói của Ngọa Vân, nhận ra Ngọa Vân thân thể đáng thương, mà còn suy ra được hàm ý câu nói của nàng, bèn vội nói :

- Đừng cười nữa, không chừng chúng ta quả thật đã đánh mất người cũng nên!

Đoạn liền cất bước tiến tới, cũng chẳng thấy bà ra thế, người đã nhẹ nhàng lên đến tán cây, liền sau đó đã tay xách một người phóng xuống, ném người ấy về phía Đào Đức và nói :

- Đức nhi, đón lấy!

Mọi người hiểu lầm người trong tay bà lão là Ngọa Vân, vừa thấy bà vung tay ném ra, thấy đều kinh hãi hét lên.

Tiểu Thúy tức giận tung mình lao tới, xem ra định động thủ với bà lão, quát to :

- Bà dám!

Cát Tập Bách cùng Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi cơ hồ cùng lúc lao ra quát :

- Không được vậy!

Đồng thời tay phải chop ra, thi triển tuyệt kỹ Hư Không Hấp Dẫn kéo Tiểu Thúy lại.

Ngay khi ấy lại thấy một bóng người từ trong tán cây phóng ra, lớn tiếng nói :

- Đó chẳng phải đàn ông là gì?

Biết đó là Ngọa Vân, nổi hoài nghi trong lòng liền tức thì tiêu tan, ba người cùng đưa mắt nhìn Ngọa Vân.

Tiểu Thúy thấy Ngọa Vân mặt đầy vẻ đắc ý, bất giác bức tức nàng ta đã khiến mình kinh hãi, suýt nữa gây ra tai họa, buột miệng mắng :

- Tiểu quý thật là hại người!

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi lại cười âm lên.

Lúc bà lão lên trên cây xem, thấy Ngọa Vân đang cỡi trói cho một người đàn ông bị buộc trên chạng cây, liền nhận ra người đó chính là tâm phúc của Chu Phù Lăng, chính y đã bày kế dẫn đường đến Đào gia quấy nhiễu và cũng chính y đi xin tiếp viện, nên bà liền bùng lửa giận, chẳng nói một lời, xách y lên ném xuống đất.

Có lẽ bà lão bởi quá khích động, chỉ chú ý đến tên tặc đồ ấy, nên không hề hay biết về sự hiểu lầm của nhóm Cát Tập Bách.

Khi Đào Đức đón lấy tên tặc đồ đã bị Ngọa Vân dùng Mê Hồn sa làm cho bất tỉnh, cùng Cát Tập Bách rời khỏi, bà lão đã đi đến trước mặt mọi người.

Lúc này Ngọa Vân cũng đã phóng xuống đất, bị các nàng bao vây vào giữa, tranh luận hỏi về chuyện bắt tặc đồ của nàng.

Bà lão đứng bên, lặng thinh nghe Ngọa Vân kể, hết sức khâm phục cơ trí của nàng, buột miệng nói :

- Nha đầu lợi hại thật!

Đoạn cất bước tiến tới, Tiểu Thúy đang nghe đến ngậy người, bỗng nghe tiếng bà lão nói, ngẩng lên nhìn, thấy bà lão tiến tới, ngỡ là bà định trừng trị mình về hành động vô lễ của mình khi nãy, hoảng kinh thoái lui, nấp vào sau lưng Giang Uyển Dao.

Bà lão chẳng màng đến nàng, nắm lấy hai tay Ngọa Vân, áp vào lòng bàn tay mình, đắm mắt nhìn vào mặt Ngọa Vân, hồi lâu mới cười nói :

- Người thật là thông minh linh lợi, lão thân thích người lắm, hãy cho lão thân biết, người là...

Ngọa Vân thấy bà lão áp tay mình vào tay bà, biết ngay là mình được ích rất nhiều, lòng rất cảm kích, nhưng nhất thời không biết phải trả lời sao.

Giang Uyển Dao kể từ hôm được Ngọa Vân trợ giúp, đến Tăng Hương Ở một cách bình an, là đã hết sức tâm đầu ý hợp với Ngọa Vân, thấy Ngọa Vân lòng dạ lương thiện, tính nết nhu mì, khôn ngoan linh lợi, nàng càng thương mến hơn, và lại được nẫu thân nâng đỡ mắt đến, có ý nhận Ngọa Vân làm nghĩa nữ, nên nàng càng tỏ ra thân thiết hơn.

Nghe bà lão hỏi thân thế của Ngọa Vân, sợ Ngọa Vân nói ra đã từng theo tên La Sát Nữ, bèn vội đáp thay :

- Y là nghĩa nữ của gia mẫu, xin lão tiền bối thành toàn nhiều cho!

Bà lão “ồ” lên một tiếng, gật đầu cười nói :

- Thì ra là nghĩa nữ của Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai, thảo nào thông minh linh lợi thế này. Được rồi! Tuyệt nhỉ, hãy đưa mọi người về trước, mấy con ngựa này cứ để ở đây, lát nữa hẵng bảo người đến dắt về cho ăn cỏ, lão thân còn phải ra ngoài tuần tra một vòng nữa!

Vừa dứt lời, người đã bay lên trên mái nhà, nhìn thân pháp của bà, nào giống một bà lão sáu bảy mươi tuổi.

Lê Tuyết Oánh đi trước dẫn đường, cùng bọn trẻ vừa đi vừa cười nói vui vẻ, vừa vào đến sảnh đường, đã thấy một vị cô nương cùng hai cậu bé chừng mười một mười hai tuổi đi ra đón tiếp.

Lê Tuyết Oánh lại giới thiệu một phen, thì ra vị cô nương này chính là Đào Cẩm Thuồng, con gái của bà lão, còn hai cậu bé là con trai của Lê Tuyết Oánh.

Đàn bà con gái xúm nhau lại và đều là người trẻ tuổi, đương nhiên là có rất nhiều chuyện để nói, Lê Tuyết Oánh với một thiếu phụ khác tuy lớn tuổi hơn một chút, nhưng đều lịch duyệt giang hồ, tính cũng rất phóng khoáng, bị các nàng hỏi tới hỏi lui, cũng không khỏi đâm ra nhiều chuyện, kể cho các nàng

nghe về những gì đã xảy ra hôm nay xong, lại nói về rất nhiều chuyện ân oán giang hồ và sự kiện võ lâm, mãi đến khi Cát Tập Bách với Đào Đức theo sau bà lão đi vào mới thôi.

Thức ăn được bày lên bàn, tuy không phải sơn trân hải vị, nhưng cũng rất thịnh soạn, mọi người trải qua nửa ngày trời vất vả, thấy đều ăn rất ngon miệng, nhưng không một ai uống rượu, vừa ăn vừa chuyện trò.

Trong bữa ăn, bà lão cho biết gia đình này vốn là cự thuộc hạ của Giang Nghiêu Thần, chồng của bà lão là phó tướng của Giang lão, tên là Đào Quảng.

Ba mươi sáu đường Phong Vân đạo pháp gia truyền oai chấn giang hồ, sau khi Giang Nghiêu Thần từ quan quy ẩn, hai vợ chồng cũng phong đạo về quê làm ruộng, năm năm trước bạn già tạ thế, bà đã ở lại Giang Đầu Khư này, cho đến nay dân trong vùng chưa một ai biết gia đình bà toàn là cao thủ võ lâm và bà là đệ tử thân truyền của Hàm Chân đạo trưởng Nhất Nguyên Tử phái Võ Đang.

Thế nên, bà chẳng những biết Trích Vân Thủ Giang Nghiêu Thần và Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai, mà còn là phương ngoại chi giao của Tri Giác thiền sư, sư phụ của Cát Tập Bách.

Do đó, bà vừa nhìn thấy võ công của bọn trẻ là biết ngay lai lịch. Cát Tập Bách nghe xong, nổi buồn lòng khi nãy liền tiêu tan và càng kính trọng bà lão hơn.

Bốn vị cô nương càng tỏ ra thân thiết hơn, Tiểu Thúy lại còn nũng nịu gọi :

- Nãi nãi!

Rồi nhào vào lòng bà lão, cười nói :

- Thúy nhi khi nãy suýt nữa đã vô lễ mạo phạm, nãi nãi có biết không vậy?

Bà lão ngẫm nghĩ một hồi, nhoeo miệng cười nói :

- Sao lão thân không biết được? Người cũng thật táo gan, nếu Bách nhi mà không kịp thi triển Hư Không Hấp Dẫn giữ người lại, lão thân thật muốn cho người ném chút mùi khở sở, để người sau này không dám xác xược nữa!

Tiểu Thúy thè lưỡi, ôm lấy vai bà lão làm nũng, khiến bà lão thích thú cười ha hả.

Giang Uyển Dao vừa định quát ngăn, Cát Tập Bách đã đứng lên cười nói :

- Thúy muội, mau ngồi đằng hoàng lại nào!

Đoạn khom mình nói tiếp :

- Tiền bối, chuyện tối nay đã vì văn bối vỡ lẽ cả rồi, bọn tặc đồ nhất định không chịu bỏ qua...

Bà lão như hiểu ý Cát Tập Bách, không chờ chàng nói hết lời, đã đưa tay ấn chàng ngồi xuống nói :

- Không cần lo cho lão thân, lão thân đi tìm bọn chúng tính nợ ngay đây, lão tặc Chu Quỷ hắc không dám làm gì lão thân đâu!

Kim Bối đạo Đào Đức cũng đứng lên nói :

- Cát thiếu hiệp đã trượng nghĩa trợ giúp, tại hạ hết sức cảm phục, hiện đã lộ ra rồi, tại hạ tự tin còn có thể ứng phó nổi, thiếu hiệp cứ an tâm, bọn tặc đồ Tào Trửu Tinh Chu Quỷ, chúng tôi sớm đã muốn tìm y rồi, bây giờ y đã gây hấn với chúng tôi trước, không chừng chúng tôi đành phải tái xuất giang hồ. Chờ khi trời sáng, tiện nội sẽ đưa hai trẻ về bên kia nhà, gia mẫu cũng đã báo tên tặc đồ kia chuyển cáo với Chu Quỷ, nói là năm hôm sau chúng tôi sẽ đến Vụ Phong báo sơn!

Giang Uyển Dao vừa nghe nói đi báo sơn, liền hờn hờ nói :

- Chúng tôi cùng đi hết!

Đoạn quay sang bà lão hỏi :

- Nãi nãi, Vụ Phong cách đây bao xa? Có phải đi một ngày đường là đến không?

Bà lão lắc đầu mỉm cười :

- Không được đâu, Bách nhi đã nói với lão thân có người đang chờ ở Liên Châu, các người đang có việc cần, không nên chậm trễ, đối phó với bọn tặc đồ này, chỉ cần lão thân với Tuyệt nhi là đủ!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Cát Tập Bách vội lại đứng lên, kiên quyết nói :

- Vậy sao được? Đừng nói là chúng vẫn bối đang có mặt tại đây, mà dù ở xa hay tin cũng phải tức tốc đến ngay. Chúng vẫn bối tuy võ công kém cỏi, nhưng ít ra cũng có thể cố vũ cho lão nhân gia. Vả lại, chính chúng vẫn bối đã giết chết tên cầu tặc Chu Phù Lăng, chúng vẫn bối gánh lấy trách nhiệm là phải lẽ. Hơn nữa, chuyện ở Liên Châu cũng không cần thiết và cũng không có hạn định thời gian, dù trễ mấy ngày cũng chẳng hề gì, xin lão nhân gia chớ nên kiêu ngoại.

Bà lão biết không sao ngăn cản được, lại biết Chu Quỷ gần đây thế lực gia tăng, dưới tay cao thủ đông đảo, bọn trẻ này võ công cũng chẳng kém, có thêm vài trợ thủ đầu sao cũng hơn là thân đơn thể cô, nên bèn nói :

- Các ngươi đã có thành ý tương trợ như vậy, lão thân cũng không khách sáo nữa, cho dù trễ nải mấy hôm vì ra sức giúp lão thân, Lạp Tháp hòa thượng cũng không đến đổ lỗi trách tội các ngươi. Thôi thì quyết định như vậy, ngày mai sẽ bàn kỹ hơn, các ngươi cũng nên đi ngủ là vừa! Tuyệt nhiên, hãy đưa họ đi nghỉ và ngươi cũng nên sớm thu xếp cho con trẻ, trời sáng là đi ngay! Ngày mai mọi người cũng lên đường, sẽ chờ ngươi ở Bình Thạch.

Bọn trẻ nghe bà lão đồng ý cho họ đi cùng, vui mừng khôn xiết, liền tức thì đứng lên chào bà lão, rồi theo Lê Tuyết Oánh đi vào trong.

Đào Đức chờ bà lão vào trong tĩnh thất xong, cũng đưa Cát Tập Bách đi vào hậu sương phòng, nói cho Cát Tập Bách biết tình hình của Vụ Phong và sào huyệt của bọn tặc đồ, sau đó mới cáo biệt lui đi.

Cát Tập Bách tiến chân Đào Đức ra khỏi phòng, sau đó ngồi xếp bằng trên giường, dựa theo bí quyết Thần Thọ Hồn Dữ vận công điều tức.

Lát sau, chân nguyên đã vận hành mười hai chu kỳ, huyết mạch hanh thông, nhân thiên hợp nhất, tiến vào cảnh giới Tuyệt Tướng Siêu Tông, Ngưng Tu Quy Nguyên.

Thốt nhiên, ngoài phòng vang lên một tiếng động rất khẽ, nhưng Cát Tập Bách nghe rõ mồn một, liền tức thì vọt qua cửa sổ ra ngoài, vận đề cương khí Đan Điền, chân chưa chạm đất người lại đã vọt lên cao, nhẹ nhàng hạ xuống trên một cành cây to, nấp vào trong lá rậm, đưa mắt nhìn ra ngoài tường rào.

Chỉ thấy dưới chân tường rào có hai bóng người đang thì thầm bàn tính với nhau, một người tuổi trạc ngũ tuần, râu ria xồm xoàm, một người tuổi chỉ khoảng ba mươi, thân hình vạm vỡ, thoảng nhìn cũng biết công phu hoành luyện chẳng kém. Chẳng C đoán hẳn là đại hán này vừa mới vượt tường ra ngoài, đang báo cáo với lão nhân râu xồm về tình hình đã thám thính được.

- ... Xem ra bọn họ hẳn đã ngủ say, tốt hơn hãy ra tay sớm lão nhân gia...

Đại hán ấy nói đến đó, bỗng nhiên ngưng lời.

Lão nhân râu xồm nhẹ lắc đầu, ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Không dễ dàng vậy đâu, bọn nhãi kia võ công thế nào, lão phu chưa được chứng kiến, không sao ước lượng được, nội chí mụ già Liễu Như Chi cũng đã khó đối phó rồi! Chẳng phải Thanh Diện Hồ Từ Vinh Phi này nhụt chí, hai chúng ta hợp sức cũng chưa phải là địch thủ của người ta. Hơn nữa, mụ già ấy ẩn náu ở đây lâu thế này mà không ai hay biết, đủ thấy mụ ta cẩn thận và cơ trí hơn người, sao thế không chút phòng bị, để cho người tự do ra vào? E rằng tên ngu đần nguoi sớm đã bị người ta phát hiện và đang theo dõi người rồi đấy!

Gã đại hán bị lão nhân tự xưng là Thanh Diện Hồ Từ Vinh Phi mắng là ngu đần, y chẳng chút tức giận, lại còn ra vẻ quan trọng quay nhìn tứ phía nói :

- Lão nhân gia chớ có xem thường Hòa Ngưu Vu Ký này, Vu mỗ vô dụng đến mấy cũng không đến nỗi bị người theo dõi mà không hay biết, có điều là lão nhân gia không đánh lòng...

Thanh Diện Hồ Từ Vinh Phi tức giận quát :

- Im ngay!

Cát Tập Bách nghe hai người khoe khoang nhau, nực cười thầm nhủ :

- Bằng vào hai tên ngốc các ngươi mà cũng dám đến đây dò thám, tiểu gia phải cho các ngươi nếm chút mùi đau khổ mới được!

Cát Tập Bách vừa nghĩ đến đó, lại nghe gã đại hán tự xưng là Hòa Ngưu Vu Ký nói :

- Lão nhân gia chớ giận, ý Vu mỗ muốn nói là lão nhân gia không đánh lòng hòa thiêu ngôi nhà này, khiến cho tiêu tan hết cả. Vu mỗ dễ thường không muốn kiếm chác một vỏ, nhưng Thiếu trại chủ đã mất tích, hai ta biết trả lời thế nào với Đà chủ, ngày mai lại còn cử hành lễ thiết đàn gì đó, hai vị Tiểu giáo chủ đích thân chủ trì, cao thủ quy tụ đông đảo, Tam tà đã có hai người đến, Lục ly cũng tụ tập hết năm, lại còn có gì Bát Trảo Dạ Kiêu, Dạ Du Thần

và Xích Luyện Quỷ nghe đâu cũng đã đến Tổng đài...

Thanh Diện Hồ Từ Vinh Phi tức giận đứng phắt dậy, cười khẩy nói :

- Ngủ dân như ngươi mà cũng biết nói khoác, tăng bốc xiêm nịnh, Thanh Diện Hồ này không bao giờ, ngươi có nghe những kẻ đào thoát về nói không? Bọn quý thần gì gì ấy thấy đều thọ thương tàn phế, kẻ được là anh hùng gì chứ? Ngươi hãy xem lão phu đây này!

Vừa dứt lời, người đã phóng qua bên kia góc tường.

Cát Tập Bách nghe đến xuất thần, bỗng thấy Thanh Diện Hồ toan đào tẩu, vừa định ra tay cho lão ném mấy chiếc lá cây, bỗng thấy hai đốm đen từ bên kia mái hậu sương phòng bay ra, nhắm vào thượng bàn của Thanh Diện Hồ, kèm theo một luồng kinh phong, tiếp theo là tiếng quát to :

- Ác tặc, để mạng lại đây!

Tiếng quát vừa dứt, người đã lao đến, “vù” một tiếng, Thất Tinh Liên Hoàn sách quét ra như vũ bão.

Thanh Diện Hồ Từ Vinh Phi quả nhiên võ công cũng khá và giàu kinh nghiệm, vừa nghe tiếng gió rít đã cảnh giác, xoay người lách ngang, vẫn tiếp tục lao tới, chẳng những tránh khỏi ám khí từ trên mái nhà bay đến, mà còn tránh khỏi chiêu “Kim Thâm Thâm Hải” từ trên không công xuống của đối phương, rồi hai bóng người ngược chiều nhau xẹt qua.

Thanh Diện Hồ quả khinh công cao cường, liên tiếp đổi thế trên không mà chẳng hề tốn sức, nhanh nhẹn khôn tả.

Đối phương một chiêu không trúng đích, người đang hạ nhanh xuống, ngay cả trường sách nhất thời cũng không thu về được, hết sức hốt hoảng.

Trong khi ấy kẻ địch đã lao ra phía sau, định quay người lại, nhưng hai chân không chỗ mượn sức, không sao thực hiện được.

Thanh Diện Hồ quả nhiên lợi hại, mũi chân vừa chạm đến đầu tường, người đã quay phắt lại, hướng mặt về phía đối phương, tung mình phóng trở xuống, đôi Hồ Nha câu vung lên, thi triển chiêu “Ngạ Ưng Phác Thố”, mũi câu chia nhau công vào hai vai đối phương, hết sức nhanh và hung hiểm.

Cát Tập Bách sớm đã nhận ra người ấy chính là Từ Ngọc Nhi, thấy tình thế nguy cấp, mình lại ở cách quá xa, chẳng thể ra tay tiếp cứu, đành chuẩn bị phóng xuống, dùng Lục Hạp thần công lấy mạng Thanh Diện Hồ, báo thù cho Từ Ngọc Nhi.

Chàng vừa định ra tay, Hồ Nha câu của Thanh Diện Hồ chỉ còn cách hai vai Từ Ngọc Nhi chừng một tấc, ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, một bóng người từ bên kia mái nhà lao xuống, trông thân pháp rất giống Bạch Yến Từ Lê Tuyết Oánh, trong tiếng quát vang, hai đốm sáng lạnh bay vút vào trung và hạ bàn Thanh Diện Hồ.

- Cầu tặc, hãy tiếp Bạch Yến Song Tiền của ta đây!

Một đôi Yến Dực đao cùng lúc công đến, buộc Thanh Diện Hồ chẳng thể không tránh ám khí, quay người lại tự cứu.

Thanh Diện Hồ Từ Vinh Phi quả nhiên sợ chết, vừa nghe tiếng gió rít, vội lách người sang trái, cương câu tay trái chỗi xuống đất, người quay phắt lại, cương câu tay phải vung lên, đánh văng hai mũi Yến Vỹ tiền, người lướt ra xa bảy tám thước, hướng mặt về phía kẻ địch.

Từ Ngọc Nhi thoát hiểm trong cửa tử nhất sinh, người vừa đứng vững lại, cả mồ hôi trán cũng chẳng kịp lau đi, nghiêng rằng vừa định vung Liên Hoàn sách phản kích Thanh Diện Hồ, phát tiết niềm căm hận trong lòng.

Nào ngờ nàng chưa kịp quay người lại, trước mắt lại xuất hiện một tên tặc đồ cao to, vung động Đại Hoàn đao công đến.

Từ Ngọc Nhi buộc phải lùi ra sau một bước, tức giận quát :

- Ác tặc, ngươi dám ám toán bản cô nương hả?

Đồng thời Thất Tinh Liên Hoàn sách với chiêu “Phong Quyền Tàn Vân” sát mặt đất quét ngang ra.

Thanh Diện Hồ thấy đối phương là một thiếu phụ, trường kiếm trong tay bóng cái đã đến trước mặt, ánh kiếm chói mắt, không sao đón đỡ được, vội lách người sang bên năm thước, thừa lúc đối phương chân chưa đứng vững, Hồ Nha câu thi triển chiêu “Thượng Hạ Giao Chinh” chia nhau công vào mặt vào bụng đối phương, một chiêu hai thức nhanh khôn tả.

Thiếu phụ ấy chính là Bạch Yến Từ Lê Tuyết Oánh, bà ở trong phòng ngang sảnh đường, vừa mới dỗ hai đứa con trai ngủ xong, đang thu xếp áo quần tề nhuyển, bỗng nghe trên mái nhà có tiếng động khẽ, biết là có kẻ địch dò thám, liền thổi tắt đèn, từ hậu viện lên ra, phóng lên trên mái nhà theo dõi.

Chờ hồi lâu không thấy có động tĩnh, vừa định vòng ra tiền viện xem xét, bỗng thấy phía đối diện có người ném ám khí và quát to, liền theo đó lại thấy một bóng người phóng ra ngoài tường rào, biết là vị cô nương nào đó trong nhà mình đã hiện thân động thủ với kẻ địch, liền định tung mình theo sau, vừa ngược mắt nhìn, thấy hai bóng người lướt qua nhau, người từ dưới vọt lên là một tặc đồ và đã quay lại lao xuống tấn công, tình thế hết sức nguy cấp.

Chẳng chút chần chừ, hai mũi Yến Vỹ tiền trong tay lập tức ném ra, rồi liền tung mình lao tới, Thanh Cương kiếm đâm thẳng vào mặt kẻ địch.

Hai mũi Yến Vỹ tiền bị kẻ địch đánh văng, lại thấy đối phương khinh công trác tuyệt, biết đã gặp phải kinh địch, rồi thấy song câu đối phương chia ra

trên dưới công đến, chiêu thức nhanh mạnh, võ công như cũng chẳng kém

Bà đầu thể để cho đối phương đắc thủ, cất bước sấn tới, chân phải quét sang bên, nghiêng người tránh khỏi cương câu công vào mặt, trường kiếm với chiêu “Thiết Thụ Khai Hoa” đâm thẳng ra, chờ thân kiếm còn cách cương câu chừng ba tấc, đột nhiên rút tay chém xuống, tiện hết răng nhọn trên câu, rồi cất tay lên, trường kiếm quét ngang, chém vào mạn sườn đối phương.

Thanh Diện Hồ thấy đối phương kiếm thuật cao cường, mình công ra chiêu “Thượng Hạ Giao Chính” đã dùng đến tám thành công lực, vậy mà đã bị đối phương dễ dàng phá giải, lại còn suýt thọ thương dưới trường kiếm của đối phương.

Bất giác lửa giận xung thiên, buông tiếng quát vang liên hồi, một đôi Hồ Nha câu vận hết hơn ba mươi năm công lực, thi triển Ngô Câu kiếm pháp, vung thành một cuộn sáng tròn, toàn công vào những chỗ yếu hại của Lê Tuyết Oánh.

Tuyệt kỹ gia truyền Phong Vân kiếm pháp của Lê Tuyết Oánh dĩ nhiên cũng chẳng kém, thấy song câu của đối phương hàn quang khiếp người, nắm chặt trường kiếm trong tay, chiêu thức thi triển quả như gió cuốn mây bay, uy thế kinh người.

Hai người giao thủ thoảng chốc đã qua năm sáu mươi chiêu, Thanh Diện Hồ cựa vào Ngô Câu kiếm pháp mấy mươi năm công lực tấn công tới tấp.

Lê Tuyết Oánh thì cựa vào khinh công trác tuyệt, Phong Vân kiếm pháp lại là tuyệt học chí cao của phái Võ Đang, xuất thủ toàn bằng vào chân lực nội gia, kinh phong vũ vũ, bóng kiếm như mây bay, có công có thủ, đúng là kỳ phùng địch thủ, kẻ tám lạng người nửa cân.

Đang kia thì tình hình khác hẳn, Từ Ngọc Nhi vừa mới quay người, gã đại hán cao to đã lao đến trước mặt và Đại Hoàn đao đã bỏ xuống đến vai trái, khoảng cách đôi bên không đầy ba thước, Thất Tinh Liên Hoàn sách không sao thi triển được, càng thêm tức tối, vội lách sang bên sáu bảy thước, tránh khỏi chiêu đao của đối phương.

Nàng không dừng lại, tay phải vung ra, Tam Ứng thức liền được thi triển, hai chiếc móc ở đầu sách quật lên, “keng” một tiếng, chạm vào Đại Hoàn đao của đối phương.

Đại hán cao to Hóa Ngưu Vu Ký nếu không nhờ công phu hoành luyện đã có hỏa hầu, e rằng Đại Hoàn đao đã vượt khỏi tay. Tuy vậy, cánh tay phải của y cũng ê ẩm, hồ khẩu nứt toát, đầu đòn rên la liên hồi, người cũng bị bật lùi nửa bước. Khi y định thần lại, tức giận vung Đại Hoàn đao lên, vừa định phản công.

Từ Ngọc Nhi đã lửa giận ngập lòng, đâu còn để cho y có cơ hội xuất thủ, Thất Tinh Liên Hoàn sách đã biến chiêu, người quay phát lại, Liên Hoàn sách quét ngang ra, quất vào mạn sườn đối phương.

Hóa Ngưu Vu Ký sức mạnh hơn người, lẽ nào chịu kém trước một thiếu nữ yếu đuối, thấy Liên Hoàn sách quét đến, còn mừng thầm nha đầu này không biết lợi hại, vận hết ngoại kình vào tay trái, chờ Liên Hoàn sách đến gần, còn cách chừng năm tấc, bất thần vung tay trái ra chụp, đồng thời tay phải Đại Hoàn đao quết ra phản kích.

Nào ngờ Thất Tinh Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi đã được luyện tập từ lúc bé, tuy chưa tinh thâm, nhưng cũng hết sức thuần熟 và lại luyện thành mấy chiêu Tam Ứng thức do mẫu thân dạy cho, biến hóa khôn lường, đừng nói là Hóa Ngưu Vu Ký, cho dù cao thủ võ lâm cũng chưa chắc dễ dàng chụp được Liên Hoàn sách của nàng.

Hóa Ngưu Vu Ký định ninh phen này hấn đắc thủ, đến khi phát giác tay trái rơi vào khoảng không, tay phải đại đao quết ra lại dùng sức quá mạnh, người chúi sang phải, vội thi triển Thiên Cân Trụ định đứng vững lại, bỗng trước mắt hoa lên, Liên Hoàn sách đã nhắm mặt quét đến.

Y kinh hồn bạt vía, y tuy người thô kệch, nhưng tay chân khá nhanh nhẹn, người vừa đứng vững lại, lập tức rút tay triệt chiêu, thụp người xuống thấp, tránh khỏi thể công vào mặt, chân trái lùi sau nửa bước, tay phải Đại Hoàn đao vung lên, với chiêu “Cử Hỏa Triều Thiên” ngạnh tiếp Liên Hoàn sách.

Từ Ngọc Nhi cũng sững sốt, chẳng ngờ đối phương lại tránh khỏi chiêu “Hạo Thiên Vân Long” của mình, vội rút tay thu Liên Hoàn sách trở về.

Ngay khi ấy, Thanh Diện Hồ liếc thấy đồng bọn gặp nguy hiểm, định giải cứu cho Vu Ký, trong lúc vội vàng đã dùng Hồ Nha câu bên tay trái như ám khí ném ra, thủ pháp hết sức kỳ dị, khác hẳn thủ pháp ám khí thông thường. Một là Hồ Nha câu của lão dài đến ba thước rưỡi, trông y hệt như một ngọn thương và lại từ dưới hướng lên, bay thẳng vào mặt, thật quá bất ngờ cho Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi vừa thu Liên Hoàn sách về, chẳng ngờ ám khí lại từ dưới bay đến, khi phát giác thì Hồ Nha câu đã đến chỉ còn cách yết hầu chừng năm tấc, đâu còn tránh kịp nữa.

Hồ Nha câu ánh bạc chói mắt, nàng càng không dám dùng tay đón bắt, trường sách lại đã quét ra phía sau, đánh cổ ngã người ra sau, chỉ mong tránh khỏi yết hầu, chấp nhận thọ thương hai chân.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Hóa Ngưu Vu Ký thấy đối phương hoảng hốt luống cuống, sao chịu bỏ qua thời cơ, lập tức lướt tới, Đại Hoàn đao với chiêu “Ngô Cang Phạt Quê” quét ngang lưng Từ Ngọc Nhi.

Thốt nhiên, tiếng rú thảm thiết vang lên liên hồi, tiếp theo là “bốp bốp” hai tiếng, hai thân người cùng lúc ngã ra đất.

Cát Tập Bách ẩn thân trên cây theo dõi cuộc chiến, thấy Từ Ngọc Nhi đã công lực tinh tiến, giao thủ với gã đại hán cao to chắc chắn sẽ giành được phần thắng, còn Lê Tuyết Oánh giao thủ với Thanh Diện Hồ, đã hơn trăm chiêu vẫn còn có thể công thủ như ý, không hề có chút kém thế, Phong Vân kiếm pháp của phái Thiên Nam quả là có chỗ độc đáo, chẳng hổ là chính tông võ lâm, nên chàng định tâm học, bèn tập trung hết tinh thần xem kiếm

chiều của Lê Tuyết Oánh, đến đổi Từ Ngọc Nhi gặp nguy hiểm mà không hề hay biết.

Đến khi thấy cương câu bên tay trái của Thanh Diện Hồ đột nhiên biến mất, ngỡ là chiêu, “Phong quyền tàn vân” của Lê Tuyết Oánh đã đắc thủ, nào ngờ ngay khi ấy cương câu tay phải của Thanh Diện Hồ cũng đã vượt khỏi tay, đồng thời tiếng rú thảm vang lên liên hồi, Cát Tập Bách mới bàng hoàng sững sốt, vội từ trên cây phóng xuống, đưa mắt nhìn, gã đại hán cao to đã ngã xuống trong vũng máu, còn Thanh Diện Hồ thì ôm lấy một cánh tay phải bỏ chạy về hướng bắc.

Cùng lúc ấy, trên một cây to cách khoảng hơn trượng cũng có hai bóng người phóng xuống, đuổi theo sau Thanh Diện Hồ.

Lại đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi và Lê Tuyết Oánh, hai người đều đang đứng thừ ra tại chỗ, có lẽ hai tên tặc đồ này đã tử thương dưới tay hai bóng người ấy.

Cát Tập Bách vội tung mình đuổi theo, lớn tiếng quát :

- Bằng hữu, hãy đợi đã!

Thì ra chàng đã nhận ra hai bóng người ấy chính là hai thiếu niên y phục sang trọng đã gặp trên Bạch Vân sơn hôm trước, nhưng khi rẽ qua một thung lũng, hai bóng người phía trước đã mất dạng.

Cát Tập Bách ngạc nhiên chừng bước, đành quay về tiểu trấn, vừa phóng đi vừa thầm nhủ :

- Hai người ấy nếu quả thật là nữ đồ của Lục Dương Kiếm Phương Hồ lão tiền bối, sao lại xuất hiện tại đây? Thiên Nam Dật Tẩu chẳng bảo là họ đã đến Vân Nam rồi à? Còn như họ không phải là nữ đồ của Lục Dương Kiếm, vậy thì họ là ai? Vì sao lại theo dõi huynh muội mình đến đây? Và cũng tại sao họ lại ra tay cứu Từ Ngọc Nhi, nhưng sao mình gọi lại không màng đến? Thật là chuyện quái lạ, hay mục đích của họ là nhắm vào Thanh Diện Hồ, nhưng hà tất phải giấu đầu lòi đuôi, đắc thủ rồi lại bỏ chạy?

Chàng nghĩ mãi cũng không tìm được câu giải đáp, lúc này đã về đến đầu trường, chỉ thấy Từ Ngọc Nhi với Lê Tuyết Oánh đang đứng bên nhau và ngoắc tay gọi mình. Chàng đưa mắt nhìn, tên tặc đồ dưới đất chết rất thảm thiết, ngọn Hồ Nha câu của Thanh Diện Hồ từ ngực móc thẳng đến bụng và Đại Hoàn đao bổ vỡ sọ, máu chảy lênh láng, trông thật khủng khiếp.

Thì ra Từ Ngọc Nhi trong cơn kinh hoàng tung mình thoái lui, chân chưa chạm đất, bỗng nghe kẻ địch phía sau rú lên một tiếng thảm thiết, thấy ngọn cương câu nhắm vào yết hầu mình có lẽ bị người dùng ám kinh đẩy bật trở về, vừa lúc gã đại hán cao to lao đến trúng phải, nhờ vậy nàng đã thoát chết.

Từ Ngọc Nhi ngẩng lên nhìn về phía Lê Tuyết Oánh, thấy bà đang đứng thừ ra tại chỗ, lão tặc Thanh Diện Hồ chẳng rõ đã đâu mất.

Vừa định cất tiếng gọi, Cát Tập Bách bỗng từ trên cây vọt lên và nói “Bằng hữu, hãy đợi đã”, rồi phóng đi về phía bắc, khiến nàng kinh ngạc đứng thừ ra.

Lê Tuyết Oánh cũng rất lấy làm lạ, Thanh Diện Hồ không dưng ném binh khí ra và rú lên thảm thiết, ôm lấy cánh tay bỏ chạy, ngỡ là mẹ chồng hiện thân cứu viện, nhưng khi nghe Cát Tập Bách lên tiếng và phóng đi về hướng bắc, lại ngỡ là Cát Tập Bách đã ra tay đã thương kẻ địch, bèn đi đến bên Từ Ngọc Nhi hỏi về sự việc vừa qua.

Vừa khi ấy Cát Tập Bách về đến, Lê Tuyết Oánh vội tiến tới vòng tay thì lễ nói :

- Cát thiếu hiệp thật võ công cao siêu, vừa xuất thủ đã đã thương hai tặc đồ...

Cát Tập Bách nghe vậy then đỏ mặt, nếu chẳng phải trong đêm tối, chàng thật không dám ngẩng đầu lên, vội ngượng ngùng nói :

- Thật xấu hổ, tại hạ...

Chàng không sao nói tiếp được, ngưng một hồi mới quay sang Từ Ngọc Nhi hỏi :

- Ngọc muội có trông thấy hai bóng người từ trên ngọn cây kia phóng đi không?

Vừa nói vừa đưa tay chỉ ngọn cây to trước mặt. Hai người nghe vậy đều sững sốt, cùng buột miệng hỏi :

- Sao? Còn có hai tặc đồ khác nữa ư?

Lê Tuyết Oánh còn hỏi thêm :

- Cát thiếu hiệp đã đuổi theo tặc đồ ư?

Cát Tập Bách thở dài lắc đầu nói :

- Không phải, đó là hai thiếu niên đã ra tay cứu Ngọc Nhi, khinh công của họ quá cao, tại hạ không đuổi theo kịp, thật là...

Từ Ngọc Nhi nghe nói là hai thiếu niên, lại kinh ngạc hỏi :

- Sao? Là hai thiếu niên ư? Bách ca đã trông thấy rõ, họ là...

Bỗng thấy Lê Tuyết Oánh nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, bất giác nóng bừng mặt, sợ Lê Tuyết Oánh hiểu lầm, vội ngưng lời.

Lê Tuyết Oánh vốn cảm thấy lạ kỳ, thấy Từ Ngọc Nhi đang nói về hai thiếu niên lại bỗng ngưng lời, quả nghĩ là Từ Ngọc Nhi tuổi còn nhỏ thế này mà đã có ý trung nhân, bất giác nhếch môi cười.

Cát Tập Bách biết là Từ Ngọc Nhi cũng nghĩ đến hai thiếu niên đã gặp trên Bạch Vân sơn hôm trước, bèn nói :

- Nhất định là hai người ấy, ngu huynh thấy phục sức của họ quả là không sai, nhưng chẳng hiểu sao họ lại xuất hiện tại đây, chả lẽ họ cố ý theo dõi chúng ta?

Từ Ngọc Nhi hậm hực nói :

- Họ đã theo dõi đến đây, Từ Ngọc Nhi này cũng muốn xem thử họ có bản lĩnh dường nào!

Dứt lời, liền định đuổi theo.

Chúng ta vội đưa tay cản lại nói :

- Không nên, hãy nghe ngu huynh nói, nếu họ đúng là hai thiếu niên ấy, người ta đã ra tay cứu giúp Ngọc muội, hẳn là có dụng ý gì đó, có thể cũng là nhằm vào Thất Độc giáo, sao không để họ chống cản một trận giùm chúng ta trước, mai kia gặp lại hẵng tính nợ với họ cũng chẳng muộn.

Từ Ngọc Nhi bị Cát Tập Bách ngăn lại, tức đến nghiến răng trèo trẹo, giậm chân lia lịa, miếu máo nói :

- Cũng tại Bách ca cả, việc tiểu muội muốn làm, Bách ca đều nói là không nên, chỉ có Bách ca là nên!

Lê Tuyết Oánh thấy hai huynh muội này cãi vã nhau, chẳng hiểu ắt giáp chi cả, lại không biết phải khuyên ngăn thế nào, bất giác ngẩn người ra, lòng thầm mỉm cười.

Cát Tập Bách thấy Từ Ngọc Nhi như vậy cũng hết sức bối rối, may thay ngay khi ấy Liễu thái bà cùng mấy vị cô nương đi đến.

Lê Tuyết Oánh vội tiến tới đón, kể lại chuyện phát hiện kẻ địch và ác đấu vừa qua. Giang Uyển Dao cũng đi đến bên Từ Ngọc Nhi, hỏi rõ sự việc, khiến mọi người cười âm lên, vậy là Từ Ngọc Nhi mới chịu thôi giận đối với Cát Tập Bách.

Liễu thái bà cũng kể lại chuyện tuần tra ở tiền viện, không phát hiện tung tích địch, nghe tiếng la hét, ngỡ là ở đây còn kịch chiến, liền triệu tập mọi người kéo đến, rồi lại khuyên Từ Ngọc Nhi mấy câu, sau đó nói :

- Hiện giờ Mão đã qua, trời sắp sáng rồi, chúng ta hãy tranh thủ lên đường sớm. Tuyết nhi, mau chuẩn bị bữa sáng, ăn xong hãy đưa con đi trước!

Lê Tuyết Oánh liền vâng lời đi vào nhà trước. lát sau trời đã sáng tỏ, Cát Tập Bách vội giục mọi người lên đường.

Đào Đức vừa định ra ngoài chuẩn bị ngựa cho họ, Giang Uyển Dao cản lại nói :

- Không cần đâu, hôm qua đã khổ sở quá rồi, đi bộ còn thoải mái hơn, cứ để ngựa lại đây, kéo gây thêm nhiều rắc rối.

Cát Tập Bách biết các nàng không quen cưỡi ngựa, cũng chẳng ép buộc. Mọi người thu xếp xong, do Đào Đức đi trước dẫn đường ra khỏi tiểu trấn, theo đường núi thì triển khinh công phóng đi. Đến khi mặt trời mọc, bởi nóng lòng nên họ đã vượt qua hơn hai mươi dặm đường.

Đến trưa họ đã vượt qua Ô Thạch, theo đường tắt đến Mã Bá, lúc trời tối thì đến Thiều Châu, nhưng không vào thành, mà trọ ở một tiểu điểm dưới Mào Từ Phong bên bờ đông sông Phân Thủy.

Sáng hôm sau dậy sớm đi tiếp, giờ Dậu đã đến Bình Thạch, nơi đây cách Vụ Phong đi đường núi chỉ chừng bốn năm mươi dặm đường, với khinh công của họ không đầy hai giờ là đến.

Vì muốn nghỉ ngơi cho tinh thần sung túc nên họ đã thuê bao một dãy ba gian sương phòng liền nhau ở hậu viện, định nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau chờ Lê Tuyết Oánh đến đông đủ, sẽ đến Vụ Phong trước giờ Ngọ.

Mọi người ăn tối xong, tụ tập trong phòng Liễu thái bà bàn tính về chuyện bán sơn ngày mai, quyết định chia làm hai nhóm, do gia đình Liễu thái bà đầu thiệp bán sơn, nhóm Cát Tập Bách năm người lên núi dò thám trước và ngấm ngấm yểm trợ.

Sau đó lại tán gẫu một hồi, mọi người vừa định về phòng nghỉ, bỗng thấy bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ, Liễu thái bà một chương đập tắt đèn và quát hỏi :

- Ai đó?

Cùng lúc ấy Cát Tập Bách đã vọt qua cửa sổ ra ngoài, phi thân lên trên tường rào hậu viện, phóng mắt nhìn, bóng người đã mất dạng.

Vừa định đuổi theo tìm kiếm, Tiểu Thúy đã ở phía sau nói :

- Quay vào mau!

Cát Tập Bách đoán là trong phòng hắc có điều phát hiện, lập tức quay trở vào. Trong phòng đèn đã được thấp sáng trở lại, mọi người xúm quanh Liễu thái bà, đang xem một mảnh giấy, chàng vội hỏi :

- Nhật được ở đâu vậy?

Giang Uyển Dao hằm hằm trừng mắt nhìn Cát Tập Bách nói :

- Tiểu Thúy đã nhật được ở cửa sổ, xem ra hai người bạn tốt kia lại tìm đến Bách ca nữa rồi!

Cát Tập Bách biết tâm ý của Giang Uyển Dao, cũng chẳng màng đến, tiến tới đón lấy mảnh giấy trong tay Liễu thái bà, thấy trên chỉ có mấy chữ: “Hãy cẩn thận, bên vách có tai, hãy theo bản đồ mà hành sự”. Bên dưới có hai đóa hoa lan, lật qua mặt sau xem, quả là có một bức lược đồ, nhưng rất tỉ mỉ, ngay cả đường lên núi, những chỗ mai phục và phải đi cách nào đều hết sức rõ ràng.

Cát Tập Bách trầm nhủ :

- Hai thiếu niên này có lẽ còn đến trước mình và họ đã dò thám sào huyệt của bọn tặc đồ, nhưng chẳng hiểu họ làm vậy là có dụng ý gì?

Cát Tập Bách vừa xem vừa suy nghĩ, lòng vừa hồ thẹn lại vừa cảm kích.

Liễu thái bà thấy Cát Tập Bách lặng thinh suy tư, bèn cười nói :

- Lão thân thấy người này đã âm thầm giúp chúng ta, hẳn là không có ác ý gì, chúng ta cứ hành sự theo kế hoạch trong bản đồ vậy!

Cát Tập Bách nhận thấy bọn tặc đồ thế lực hùng mạnh, lại thêm người của Thất Độc giáo kéo đến, cao thủ đông đảo, trong khi mình chỉ có mấy người, nếu công khai xông vào thật khó thể thủ thắng được. Đồng thời theo sự chỉ dẫn trên bản đồ, chung quanh sào huyệt địch đầy rẫy cạm bẫy mai phục, chỉ một chút bất cẩn là có thể sa vào tay địch, nên chàng thăm toan tính, phải tìm cách phá hủy cạm bẫy mai phục trước mới được.

Lòng đã quyết định, sau khi giục mọi người về phòng nghỉ ngơi, một mình phóng qua cửa sổ ra ngoài, vừa đến thềm nhà, lại phát hiện trên đất có một đồng đồ vật, nhặt lên xem, thì ra là một bộ hiệu y hiệu bào của bọn tặc đồ, trên có một chiếc khăn viết :

“Giữ lấy mà dùng khi lên núi”, bất giác ngạc nhiên thờ dài nói :

- Thật là chu đáo, mình đành tâm lĩnh vậy!

Cát Tập Bách hít sâu một hơi không khí, từ bỏ kế hoạch dò thám sào huyệt địch, trở về phòng nghỉ ngơi.

Chàng nằm xuống giường trằn qua trở lại, lòng ngổn ngang trăm mối, không sao ngủ được, sau cùng nghĩ đến mình mẩu thù chưa báo, hận của Tam nghĩa chưa trả, Nhất Kiếm Tam Ung ở đâu chưa rõ, giờ lên Vụ Phong đấu với quần ma, tuy võ công của mình đã tinh tiến nhiều, nhưng người ít thế cô, Lục Hạp thần công do Thiên môn Tứ lão truyền cho lại chưa thể thi triển hết uy lực.

Hai thiếu niên kia tuy ngầm trợ giúp, nhưng sự thật chưa rõ, sao lại có thể tin cậy họ được? Vạn nhất chẳng thể phá hủy sào huyệt địch, bắt được nguyên hung, trễ nãi chuyến đi Liên Châu, lỡ mất đại hội ở Quảng Nam, vậy đó chẳng phải do mình tự chuốc lấy ư?

Nghĩ đến đó, chàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi thức giấc, ánh nắng đã soi qua cửa sổ, vội ngồi dậy xuống giường, vội vã chải rửa, ra đến đại sảnh, thấy mọi người đã có mặt, bèn lần lượt chào hỏi và ngồi xuống ghế.

Lúc này phổ ký đã mang điểm tâm sáng đến, mọi người vừa ăn vừa chuyện trò.

Ngay khi ấy, Đào Đức cùng Lê Tuyết Oánh đi vào, Lê Tuyết Oánh kể cho Liễu thái bà nghe những chuyện đã gặp trong chuyến đi của bà, sau đó nói là đại tẩu của bà bởi có việc về nhà mình, nếu kịp nhất định sẽ đến Vụ Phong trợ giúp một tay. Sau cùng bà còn nói, đại tẩu trước lúc ra đi có cho đại ca biết là Thiên Nam Dật Tẩu đã cho người mời Nam Nhạc Thiên Long Kiếm Ẩn xuất sơn, hẳn là có liên quan với Song độc Tam tà.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao nghe nói Thiên Nam Kiếm Ẩn đã xuất sơn, chắc chắn sẽ đến Quảng Nam gặp Lạp Thập hòa thượng, cùng nhau đến Vân Nam, nên lòng hết sức nôn nóng.

Liễu thái bà ngỡ là nhóm Cát Tập Bách không biết mối quan hệ giữa đại tẩu của Lê Tuyết Oánh với Thiên Nam Kiếm Ẩn, bèn cười nói :

- Gia đình của đại tẩu Tuyết Oánh chính là truyền nhân của Thiên Long Kiếm, có lẽ Thiên Long Kiếm phụng sự mệnh xuất sơn nên triệu truyền nhân về núi chương quần môn hộ, nên đại tẩu của Tuyết Oánh đã được phụ thân triệu đi, hẳn là có gì dặn bảo.

Đoạn liền giục mọi người ăn nhanh rồi thu xếp lên đường. Cát Tập Bách cùng bốn vị cô nương cáo từ đi trước, sau đó Liễu thái bà cùng Đào Đức và Lê Tuyết Oánh cũng rời khỏi khách điểm, thi triển khinh công phóng đi về hướng bắc.

Hãy nói về Cát Tập Bách cùng bốn vị cô nương ra khỏi Bình Thạch trấn, theo đường tắt của rừng núi hoang vu phóng đi về phía Vụ Phong, lúc này trời đã gần trưa, bốn năm mươi dặm đường với khinh công của năm người chẳng mấy chốc đã vượt qua, họ đã tiến vào phạm vi Vụ Phong.

Chỉ thấy cỏ dại um tùm, núi cao ngút mây, đường đi hiểm trở, năm người dừng lại dưới chân núi quan sát, lấy bản đồ của hai thiếu niên kia ra đối chiếu, mới tìm ra được lối lên núi trong một khu rừng bên phải.

Năm người sau một hồi bàn tính, chia ra làm hai nhóm, bọc theo hai bên rừng, tránh phía chính diện, phóng đi lên núi.

Cát Tập Bách cùng Từ Ngọc Nhi đi bên trái, còn Giang Uyển Dao cùng Tiểu Thúy và Ngọa Vân đi phía phải, Kim Nhân Thân Ưng bay trên không dẫn đường và liên lạc.

Chừng nửa giờ sau, Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi đã lên đến giữa chừng núi, chỉ thấy vách núi phía trước hết sức cheo leo, cao mấy trăm thước và mọc đầy rêu xanh, không hề có chỗ đặt chân, lại không có vật gì để bám vào, nếu mình thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn công, miễn cưỡng còn có thể lên được, nhưng Từ Ngọc Nhi khinh công kém hơn, chắc chắn không lên nổi, mà dù đi chờ nàng cũng vậy.

Ngay khi đang vô kế khả thi, bỗng nghe tiếng thần ưng kêu vang trên đầu, biết là nhóm Giang Uyển Dao hẳn cũng gặp trở ngại, bèn ngoác tay gọi thần ưng xuống, bảo Từ Ngọc Nhi tạm ẩn nấp và dặn thần ưng lưu ý bảo vệ cho nàng.

Thần ưng hiểu ý, bèn đậu trên một tảng đá cao hơn hai trượng, Từ Ngọc Nhi ngồi bên dưới, Cát Tập Bách quyết định phóng lên trên vách núi để xem nhóm Giang Uyển Dao đã gặp phải khó khăn gì. Chàng ngược lên nhìn, nhắm chuẩn chỗ đặt chân, hít sâu một hơi không khí, hai tay vỗ nhẹ, cất tiếng huýt dài, người như tên bắn vọt lên hơn hai mươi trượng, chỉ thấy người chàng xoay tít như bông vụ, thoảng chốc lại cất lên cao thêm mười mấy trượng, chỉ còn cách đỉnh núi chừng bốn năm trượng nữa thôi.

Cát Tập Bách bỗng lộn người nằm ngang, không cất lên nữa, vọt ngang sang phải, loáng cái đã mất dạng.

Thì ra Cát Tập Bách đã phát hiện ba nàng đang bị sáu bảy tên tặc đồ vây đánh trong một hạp cốc, Tiểu Thúy vung động nhuyễn tiên trong tay như sấm gió, đối phó với ba tên tặc đồ, vẫn còn cạm cự nổi. Ngọa Vân trường kiếm thi triển chiêu thức ảo diệu, thỉnh thoảng còn kèm theo một hai chiêu Thiên Sơn kiếm pháp, cũng chưa đến đổi bại.

Chỉ nguy nhất là Giang Uyển Dao, nàng không mang theo binh khí, chỉ với hai tay không đương cự hai cường địch và đối thủ lại sử dụng binh khí dài, một là trường mâu dài tám trượng, còn một là nhuyễn tiên chín khúc, khiến Giang Uyển Dao không sao cận thân, chiêu lực lại không đánh tới, chỉ có thể đánh bật binh khí của đối phương, nên hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Lúc này đập vào mắt Cát Tập Bách chính là một hiệu chiêu, trường tiên của kẻ địch với chiêu “Độc Long Triển Trụ” quét vào hạ bàn, phối hợp với trường mâu của người kia, một trên một dưới công vào Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao lúc này đã trán toát mồ hôi, vừa lách người định tránh trường mâu, nhuyễn tiên đã quét đến đầu gối, đầu còn kịp tung mình lên tránh nữa, mắt thấy đã sắp bị nhuyễn tiên quét trúng, gãy chân táng mạng.

Cát Tập Bách vội tay trái cời Kim Ty Tỏa Long tiên ở bên lưng ra, tay phải rút lấy Ly Hòa kiếm, cất tiếng huýt dài, tung mình lao tới nhanh như chớp, Tỏa Long tiên với chiêu “Thần Long Thâm Trảo” lẳng không quất xuống, móc lấy nhuyễn tiên của đối phương, đồng thời Ly Hòa kiếm với chiêu “Tuệ Tràng Châu Quang” vung thành một cuộn sáng tròn, phủ chụp xuống đầu đối phương, trong ánh tím lấp lánh, cả trường mâu lẫn đầu người cùng bay ra xa hơn trượng, không kịp rên lên một tiếng đã ngã xuống trong vũng máu.

Tên tặc đồ sử dụng nhuyễn tiên mắt thấy đầu tiên với đến gần khuỷu chân đối phương, bỗng nghe tiếng huýt lạnh lạnh, bất giác giật mình, chưa kịp thấy rõ bóng người, nhuyễn tiên trong tay đã bị quẩn chặt.

Trong cơn kinh hãi, y vội vận kinh giết mạnh, định rút tiên về, nào ngờ chỉ nghe “bốp” một tiếng, nhuyễn tiên đã gãy ngang và bật ngược về, trúng vào huyệt Huyệt Chi trước ngực, hự lên một tiếng, ngã ra đất chết ngay.

Giang Uyển Dao đang hồi hận mình quá ư cuồng ngạo, không chịu nhận lấy Tỏa Long tiên mà Cát Tập Bách đã đưa cho lúc động thủ ở Tầng Hương Ổ, nay trong tay không có binh khí nên mới lâm nguy thế này, trong lúc cấp bách định dùng Hỗn Nguyên chương ngạnh tiếp nhuyễn tiên của đối phương, hữu chương tung ra, vừa chạm vào tiên kinh thì đã nghe tiếng huýt của Cát Tập Bách.

Rồi thì ánh kiếm lấp lánh, kẻ địch trước mặt đã ngã gục, tiên phong tan biến, chương kinh chạm vào đoạn tiên gãy, đẩy bật ra xa, đồng thời tên tặc đồ ấy cũng đã ngã ra đất táng mạng.

Có lẽ Giang Uyển Dao đã hăng máu, cũng chẳng màng đến Cát Tập Bách, quay người lao về bọn tặc đồ đang giáp công Tiểu Thúy.

Cát Tập Bách vội quát :

- Không nên!

Đồng thời vung tay ném Tỏa Long tiên ra, lớn tiếng nói :

- Dao muội, hãy đón lấy Tỏa Long tiên!

Rồi liền tạt ngang sang bên hai bước, lao về phía trận chiến của Ngọa Vân.

Giang Uyển Dao nghe Cát Tập Bách bảo mình đón lấy Tỏa Long tiên, nhưng vẫn ương ngạnh không màng đến, nhưng thủ pháp của Cát Tập Bách hết sức chuẩn xác, Tỏa Long tiên với hình vòng vung bay đi, cán roi cản ngay trước mặt Giang Uyển Dao, khiến nàng chẳng thể không chộp lấy, rồi liền vung tay, Tỏa Long tiên vuron thẳng lên không, tung mình lao tới, với chiêu “Tung Hoàn Thiên Hạ” quét ra, một tên tặc đồ cả người lẫn binh khí bị quét bay lên cao hơn trượng, trong tiếng hú thảm thiết, rơi nhanh xuống vực thăm.

Bốn tên tặc đồ khác vừa nghe tiếng huyết sát lên đã thấy ba tên đồng bọn chết một cách thảm thiết,, vừa kinh hãi lại vừa tức giận, trong số hai tên vây đánh Ngọa Vân, có một đầu đà sử dụng thiên trượng sắt, công lực khá thâm hậu, nhưng vì lòng sinh tà niệm, định bắt sống thiếu nữ này hành lạc, không chịu hạ độc thủ, chỉ du đầu hầu khiến đôi phương kiệt sức rồi ra tay bắt sống.

Đến khi thấy ba tên đồng bọn liên tiếp táng mạng, y mới bừng sát cơ, vung động thiên trượng sắt với chiêu “Trục Đảo Hoàng Long” đâm vào huyết Đan Điền của Ngọa Vân. Lực đạo mạnh khủng khiếp, Ngọa Vân đầu dám ngạnh tiếp, vội lách người sang bên năm thước, trường kiếm đâm ngang ra, công vào một tên tặc đồ sử dụng đơn đao.

Đầu đà ấy một chiêu không trúng đích, tức giận quát :

- Tiện tỳ, hãy tiếp Nguyệt Không Đầu Đà này một chiêu nữa!

Thiên trượng giờ cao, với chiêu “Trí Thâm Phục Hồ” bổ xuống đỉnh đầu Ngọa Vân.

Lúc này trường kiếm của Ngọa Vân đang dính chặt vào đơn đao của một tên tặc đồ khác, nhất thời chưa rút về được, bởi dùng sức quá mạnh, người thoáng chúi tới trước mất thăng bằng, thiên trượng đã bổ xuống đến đỉnh đầu.

Ngọa Vân đầu còn tránh kịp nữa, chỉ thấy trước mắt lóa sáng, “choang” một tiếng chát chúa, kèm theo mấy tiếng kêu sùng sột, hai tên tặc đồ đã đứng ngay ra tại chỗ, thiên trượng của gã đầu đà bị gãy mất một đoạn dài, đơn đao của gã kia cũng đã rơi xuống đất, hai tên tặc đồ đã bị Cát Tập Bách đâm huyết, không động đậy được nữa.

Lúc này Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy cũng đã với một chiêu hai thức đánh vỡ sọ hai tên tặc đồ khác, trong tiếng hú thảm thiết ngã vật ra đất.

Giang Uyển Dao như chưa nguôi sát cơ, tiếp tục vung trường tiên lao tới.

Cát Tập Bách thấy vậy vội quát :

- Không nên vậy!

Tiểu Thúy cũng đã đi đến, thấy Cát Tập Bách ngăn Giang Uyển Dao ra tay, tức giận nói :

- Chỉ Bách ca là giết được, còn kẻ khác thì không nên!

Rồi thì Nhuyễn Đằng Tiên vung lên, quát xuống đỉnh đầu gã đầu đà.

Cát Tập Bách hoảng kinh, vội tay phải phát ra, đánh bật Nhuyễn Đằng Tiên và quát :

- Khoan đã, ngu huynh còn có điều cần hỏi y, hà tất phải gây ra nhiều sát nghiệt làm gì?

Giang Uyển Dao như đã hiểu ra dụng ý của Cát Tập Bách, cũng đưa tay ra ngăn cản Tiểu Thúy xuất thủ.

Cát Tập Bách tiến tới một bước, lấy ngón thiên trượng gãy trong tay gã đầu đà ra, vừa định đưa tay giải huyết cho y, nào ngờ dùng sức quá mạnh, gã đầu đà lúc này đã mất sức, bị chẳng kéo chúi tới và ngã sấp xuống, “bộp” một tiếng va vào đất, vỡ sọ chết ngay.

Tiểu Thúy lừ mắt với Cát Tập Bách, dẫu môi nói :

- Xem đây, Bách ca chẳng phải cũng gây ra sát nghiệt là gì?

Cát Tập Bách đành quay sang tên tặc đồ kia, nắm chặt lấy mạch môn cổ tay phải của y trước, rồi mới giải khai huyết đạo.

Tặc đồ ấy liền tức thì tỉnh lại, biết đôi phương lợi hại, vội run giọng van vi :

- Xin thiếu hiệp tha mạng!

Cát Tập Bách hòa nhã nói :

- Ngươi chớ sợ, chỉ cần ngươi dẫn đường đưa bọn ta vào ma huyết, chẳng những không giết ngươi, mà còn giúp ngươi nhiều điều hữu ích nữa!

Tặc đồ này có lẽ không chỉ sợ chết mà còn có chút lòng thiện, nghe vậy liền vâng dạ lia lịa, bằng lòng dẫn đường và nói :

- Tại hạ là tổ trưởng tổ nghinh tân trong đại trại, bởi phụng lệnh xuống núi nghinh tiếp đầu đà sáu người lên núi tham dự lễ thiết đàn đêm nay, đầu đà này

là Trại chủ đến từ Phân đà Quảng Tây, còn năm người kia đều là thủ lĩnh lực lâm Hồ Nam, theo lời mời đến đây dự lễ, đêm nay giờ Dậu thiết đàn, do Tiểu giáo chủ Bạch Anh Tuyền và Kim Anh Nam của Thất Độc giáo chủ trì, Trại chủ chúng tôi sẽ được phong làm Hương chủ Phân đàn Quảng Đông, đêm nay rất nhiều người đến, nào là Tam tà, nào là Thần quân gì đó, thấy đều võ công cao tuyệt.

Sau cùng y lại nói :

- Các vị đến đây là vì chuyện thiết đàn, định ngăn chặn hành vi hại người ấy phải không?

Giang Uyển Dao nghe y lái nhai suốt cả buổi trời, bực mình quát :

- Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, bọn ta đến đây chính là vì chuyện thiết đàn, ngươi hãy cho bọn ta biết, họ có hành vi hại người gì?

Cát Tập Bách sợ y kinh khiếp, lại an ủi y mấy câu, rồi hỏi danh tánh của y, vì sao lại căm thù Trại chủ?

Y đưa mắt nhìn Giang Uyển Dao, quả có phần sợ đáng về hung hãn của nàng, khó khăn lắm mới ổn định lại tâm thần nói :

- Tại hạ là Chu Nam, ngoại hiệu Tiểu Diện Thổ Địa, Tảo Trửu Tinh Chu Quỷ là đường thúc của tại hạ, từ khi bị bức bách nhập bọn, chưa từng xuống núi gây án, chỉ lo việc đón tiếp khách trong sơn trại. Bởi Thất Độc giáo hết sức tàn ác, liên tiếp những ngày qua chỉ việc cung ứng nữ nhân cũng đã khiến y thù hận ngập lòng, hiện giờ ở hậu trại hãy còn giam cầm hơn trăm phụ nữ, nói là đêm nay sẽ biểu diễn Huyền Âm Vũ và Thuần Dương Vũ gì đó. Lúc này có hai nữ yêu bà đang thi thuật và cho những phụ nữ ấy uống thuốc, lại còn phải chuẩn bị hàng trăm rắn, rết, chồn, hổ, báo, để cho họ làm phép thiết đàn, biết bao là hành vi tội ác, thật ước gì có người đến phá hủy, để các huynh đệ trong trại khỏi bị hại, hầu hết đầu mục đều có lòng bất mãn, ghê tởm hành vi của Trại chủ, nghe đâu đó đều là do một vị phu nhân mới nạp của Trại chủ đã xúi xiểm.

Ngọa Vân nghe vậy, bất giác rung động cõi lòng, quay sang Giang Uyển Dao khẽ nói :

- Dao tỷ, xem ra sự thế quả là nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng tìm cách giải cứu những phụ nữ ấy và diệt trừ độc vật, theo như tiểu muội biết, tất cả những người trong sơn trại này đều sẽ bị độc hại, mất đi bản tính, sẽ gây ra tai họa khôn lường.

Cát Tập Bách cũng đâm ra lo lắng, vội nói :

- Chu Nam, khá khen cho tôn giá hãy còn lương tâm, hẳn sẽ gấp báo ứng tốt lành, giờ thời gian không còn nhiều, phải cấp thiết cứu người ngay!

Đoạn từ trong lòng móc ra hai viên Tuyệt Liên Bảo Mệnh đơn, đưa cho Chu Nam nói tiếp :

- Đây là linh dược tiêu độc bảo mệnh, tôn giá hãy uống vào, sẽ có thể vĩnh viễn không bị trúng độc. Giờ tôn giá hãy đưa ba vị cô nương này đi trước, tìm cách cho họ trà trộn vào trong những phụ nữ kia hầu cứu họ thoát hiểm.

Đoạn quay sang Ngọa Vân hỏi :

- Ngọa Vân, muội có biết bằng cách nào mới có thể giữ cho những phụ nữ ấy không bị độc hại không?

Ngọa Vân ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu nói :

- Xem ra hai yêu bà kia hẳn là Đại Âm Ma Nữ và La Sát Nữ Ma, những phụ nữ ấy chỉ cần bị họ dùng châm khêu đứt gân chế dục trên huyết Sĩ Cốt Vỹ, rồi cho uống vào Dâm Hương hoàn thì sẽ...

Nói đến đó, cô bé bất giác đỏ mặt tía tai, e thẹn không sao nói tiếp được nữa.

Tiểu Thúy vội lại hỏi Ngọa Vân về cách giải cứu.

Ngọa Vân ngẫm nghĩ một hồi, ngược mắt nhìn trời, rồi lại nhìn Chu Nam, sau đó mới nói :

- Cách thì có, nhưng chỉ sợ không kịp, cũng may là Ngọa Vân hãy còn rất nhiều thuốc giải, giờ thì đi ngay đến đó hẳn không đến đổi quá muộn.

Cát Tập Bách vội giục Chu Nam dẫn đường, Chu Nam gật đầu nói :

- Tiểu nhân tuân mệnh!

Rồi liền quay người phóng đi, Giang Uyển Dao tự nãy giờ mắt không rời khỏi Chu Nam, lòng thầm toan tính, giờ thấy Chu Nam quay người phóng đi lên núi, bỗng tung mình đến trước mặt Chu Nam, đưa tay cản lại, vờ tức giận nói :

- Hãy khoan! Họ Chu kia, nếu ngươi định giờ trò quái quỷ ở trước mặt bốn cô nương, hãy liệu hồn, ngọn trường tiên này của bốn cô nương sẽ không buông tha cho ngươi đâu đấy!

Chu Nam sợ đến toàn thân run rẩy, đứng thừ ra tại chỗ.

Cát Tập Bách thấy Giang Uyển Dao ngăn cản, cũng hết sức ngạc nhiên, khi nghe nàng nói xong, mới hiểu ra dụng ý của nàng, bất giác lấy làm lạ, sao bây giờ nàng trở nên cảnh giác thế nhỉ? Cũng chẳng trách, dầu sao cũng thận trọng là hơn.

Cát Tập Bách cũng tiến tới một bước, nhẹ vỗ vai Chu Nam, cười nói :

- Giờ thì ổn rồi, bọn này đã hoàn toàn tin tưởng tôn giá, mong rằng tôn giá cũng là một trang hảo hớn, nói là giữ lời. Tuy nhiên, Cát mỗ thành thật cho tôn giá biết, bọn này chẳng dễ hiếp đáp đâu đấy!

Chu Nam nghe Cát Tập Bách nói vậy, liền hiểu ra là Giang Uyển Dao hoài nghi mình dối trá, thăm bệ phục vị cô nương này thật thận trọng, bèn quỳ xuống đất, tro tay lên trời thề :

- Trời cao chứng giám..

Giang Uyển Dao phì cười ngắt lời :

- Ai bảo ngươi thề kia chứ? Bỏn cô nương chẳng cần, bọn ta đã dám đến đây thì đâu có sợ ngươi. Ngươi cứ thử xem, nếu ngươi mà dám có một chút giả dối, bỏn cô nương sẽ khiến cho ngươi còn đau khổ hơn là thề thốt. Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, đi mau!

Rồi thì bật cười khúc khích, Chu Nam thấy vậy, biết Giang Uyển Dao chỉ là thử mình, cũng chẳng trách cứ, đứng lên vỗ ngực kiên quyết nói :

- Chu Nam này dẫu sao cũng còn là một hảo hớn, biết phân biệt trắng đen, phải trái, xin cô nương hãy an tâm, Chu Nam này mà có chút hành vi trái lương tâm, mai kia sẽ không được chết tốt lành. Chu Quý tuy là đường thúc của tại hạ, nhưng y đối xử với tại hạ còn độc ác hơn kẻ thù, vì bức bách tại hạ nhập bọn, y đã giết hết cả gia đình tại hạ, chuyện ấy sau khi lên núi tại hạ mới được biết. Nay y lại cầu kết với Thất Độc giáo...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Cát Tập Bách thấy Chu Nam càng nói càng cảm hận, biết là y thật lòng trợ giúp, hoàn toàn phát xuất từ bản tính trời sinh, xả thân cứu người, quả là một trang hảo hớn, bèn hứa với y khi xong việc sẽ thu xếp cho y một chỗ yên thân, rồi lại cho y biết, mình còn có người đang chờ ở bên kia, giục y mau đưa mọi người lên núi, tìm cách giải cứu những phụ nữ kia kéo trẻ.

Chu Nam vâng dạ lia lịa và nói vách núi bên kia có một bí đạo dẫn đến hậu trại, may là hai hôm nay nhờ tiếp ứng những phụ nữ kia, mới được Chu Quý tín nhiệm, cho y biết cơ quan ra vào bí đạo, bèn dẫn mọi người vượt qua một ngọn đồi bên trái.

Mọi người thi triển khinh công phóng đi, vừa đi vừa bàn tính kế hoạch hành sự và dặn Chu Nam tạm thời vẫn tỏ ra ân cần trước bọn tặc đồ, tuyệt đối không để cho Chu Quý sinh nghi, chờ đêm nay xong việc hẵng tính.

Lát sau họ đã đến dưới vách núi ấy, Cát Tập Bách loáng thoáng nghe tiếng quát tháo của Từ Ngọc Nhi, liền bảo mọi người đứng lại, một mình phi thân lên trên một mỏm núi, đưa mắt nhìn xuống, thấy thân ung đang đậu trên một ngọn cây cách chỗ chàng chừng hai trượng và chú mắt nhìn vào lùm cỏ dưới gốc cây.

Từ sau lùm cỏ ấy vang lên tiếng Từ Ngọc Nhi quát :

- Quân chó má, ngươi dám gạt bỏn cô nương!

Rồi thì “bộp” một tiếng, tiếp theo là một tiếng rú thảm thiết.

Cát Tập Bách bởi sợ trễ nải thời gian, liền ngoắc tay bảo mọi người đến, rồi tung mình xuống phía sau lùm cỏ, thấy Từ Ngọc Nhi dùng Liên Hoàn sách quán chặt một gã đại hán vạm vỡ và đang bức hỏi, liền tức thời tiến tới, điểm vào huyệt Nhuyễn Ma của y, rồi bảo Từ Ngọc Nhi cời trường sách ra, mọi người cũng lần lượt đến nơi.

Từ Ngọc Nhi cho mọi người biết là đại hán này đã từ trong vách núi đi ra và ra chiều rất vội vã, thân ung trông thấy liền lao xuống tấn công. Nào ngờ y võ công chẳng kém, khinh công cao cường, thân ung không làm gì được, nằng mới dùng Liên Hoàn sách chế ngự y.

Chu Nam nấp phía sau các vị cô nương, khẽ nói với Giang Uyển Dao, đại hán này tên là Hường Vỹ Xà, chuyên trách việc truyền đạt hiệu lệnh khẩn cấp, khinh công trác tuyệt, phóng đi như bay, xem ra đại trại hán đã xảy ra biến cố nên mới phái người này đi theo đường tắt bí mật, đến phía trước truyền tin giới bị.

Cát Tập Bách lúc này vô hình trung đã luyện thành tam mị thần thông, tai mắt linh mẫn, nghe rất rõ lời nói của Chu Nam, liền nghĩ đến chuyện nhóm người của Liễu C thái bà sắp lên núi bái trại, nếu phía trước nhận được tin giới bị thì họ sẽ chẳng thể đến đúng lúc còn gì? Nhưng lại không biết trong đại trại thật ra đã xảy ra chuyện gì, đang phân vân suy nghĩ.

Giang Uyển Dao như cũng lo nghĩ đến chuyện ấy, liền lướt tới, tay phải giơ lên, vỗ vào huyệt Bách Hối của Hường Vỹ Xà, lập tức sọ não vỡ nát, ngã ra

đất chết ngay.

Nàng lại còn quát :

- Đi mà báo tin với Diêm Vương!

Đồng thời chân phải tung ra, cả thi thể của Hưởng Vỹ Xà cũng bị nàng đá rơi xuống vực thẳm.

Cát Tập Bách định ngăn cản nhưng không kịp, đành để mặc nàng, bèn liền bảo Chu Nam đến gần nói :

- Chu huynh, phía sau còn có người của chúng ta định đầu thấp bái sơn, sợ phía trước cố ý gây khó khăn, bằng cách nào họ mới có thể thuận lợi đi vào đại trại?

Chu Nam ngẫm nghĩ một hồi, trả lời là chỉ có đích thân đi một phen, nhưng lại sợ mọi người không vào được hậu trại để cứu người, việc ấy cũng không thể trễ nải được, hết sức khó xử.

Cát Tập Bách sức nhớ mình có mang theo hiệu y hiệu bài của bọn tặc đồ, liền vội lấy ra, quay sang Chu Nam hỏi :

- Chu huynh, tại hạ mặc hiệu y vào giả mạo người truyền tin, Chu huynh thấy có được không?

Chu Nam thấy hiệu y hiệu bài ấy chính là của người đã được phái đến Bình Thạch tiềm phục, sững sốt thẩn nhủ :

- Thì ra họ đã trừ diệt bọn người tiềm phục trong Bình Thạch trần rồi, thảo nào có thể vượt qua đại lộ lên núi đến đây!

Nên bèn nói :

- Được, tốt lắm! Nhưng thiếu hiệp phải đi nhiều đường hơn, vòng qua đại lộ đi lên đầu trại ở tiền sơn, nói là phụng mệnh Trại chủ đến đón tiếp khách, tại hạ có mang theo lệnh bài tiếp tân, thiếu hiệp hãy đưa lệnh bài cho đầu mục Đại Dao Nguyễn Tân và nói cho y biết là những người nào, y sẽ đón tiếp và phái người đưa đến đại trại, hoàn toàn không có cản trở gì!

Đoạn liền lấy ra một cây lệnh bài màu đỏ và trắng cách nhau, trên có hai chữ “Nghinh Tân” trao cho Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách đón lấy lệnh bài, thay hiệu y vào, quay người vừa định phóng đi, Chu Nam vội gọi lại hỏi :

- Thiếu hiệp có biết đường không? Và lúc quay về, thiếu hiệp làm sao vào được bí đạo? Trong bí đạo có nhiều cạm bẫy lắm đấy!

Cát Tập Bách giờ mới nhớ ra, bất giác cười ngượng, sau khi Chu Nam nói rõ đường đi và những cạm bẫy trong bí đạo, chàng mới thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn thân pháp phóng đi về hướng Đông nam.

Cũng chẳng thấy chàng cất chân lắc vai, loáng cái người đã biến mất trong rừng, mọi người chứng kiến kinh công quá ư thần kỳ, vừa kinh ngạc lại vừa ngưỡng mộ, nhất là Chu Nam, y xem đến gần người ra.

Cát Tập Bách đi khỏi, bốn vị cô nương liền theo sau Chu Nam đi đến bên một tảng đá tròn to như mặt bàn ở cuối phía trái vách núi, Chu Nam thò tay xuống dưới đáy tảng đá đẩy nhẹ, tảng đá liền tự động xoay chuyển, một lùm cỏ dưới vách núi từ từ lún xuống, hiện ra một hang động cao cỡ tám thước và rộng năm thước, các nàng theo sau Chu Nam chui vào.

Trong bí đạo đèn đuốc sáng choang và rất rộng rãi, đủ cho ba người sóng vai nhau bước đi. Đi được chừng mười lăm trượng, dưới chân đá là triển dốc, theo bậc cấp đi lên, lại đi thêm sáu bảy trượng, rẽ qua hai khúc quanh, địa đạo hẹp dần, đến một triển dốc đi xuống, đã nghe tiếng nước chảy róc rách.

Đi tiếp chừng một tuần trà nữa, đã đến cuối địa đạo, cửa đá mở ra, trước mắt là một khe suối sâu, ngẩng nhìn lên, từ đáy đến mặt khe cao đến bốn năm trượng, nhưng chẳng có giọt nước nào mà tiếng nước chảy róc rách không ngừng. Tiểu Thúy hiểu kỳ, bèn lên tiếng hỏi Chu Nam.

Chu Nam cho các nàng biết, đây tuy là khe suối sâu, nhưng dù mưa to đến mấy cũng chẳng có giọt nước nào, bởi người nước đã được dẫn xuống lòng đất, dưới chân đá là ván lật, nếu không biết mà cài chốt trước, giẫm chân lên là rơi xuống ngay, bên dưới có vô số rắn độc, người mà rơi xuống là bị chúng xé xác ngay, hết sức khủng khiếp.

Bốn vị cô nương nghe vậy cả kinh, bèn hỏi Chu Nam đi lên bằng cách nào, Chu Nam bèn ấn tay lên một tảng đá ở cửa động, chờ các nàng đứng hết lên trên ván lật, mới bỏ tay ấn trên đá ra, liền nghe tiếng kèn kẹt vang lên, ván lật đã từ từ cất lên, đến mặt khe suối, ván lật lại tự động hạ xuống.

Mọi người phóng lên bờ, đưa mắt nhìn, thấy trước mắt là một quảng trường rộng thênh, ba mặt núi cao vây bọc, chính diện là một gò đất, mười mấy ngôi nhà ngói chia nhau nằm dọc theo hai bên quảng trường và khuất dưới tán cây. Chu Nam chỉ tay về phía phải, dẫn các nàng đi dọc theo vách núi, phóng đi vào rừng, đến trước một ngôi nhà ngói ở cuối phía trái.

Chu Nam vốn định mời các nàng vào trong nhà ngói nghỉ chót lát, rồi mới đến ngôi nhà đá chỗ giam cầm phụ nữ, ra tay cứu họ. Nhưng Giang Uyển Dao luôn miệng hỏi thúc, y đành khoát tay, tiếp tục phóng đi, ra khỏi rừng, vượt qua một ngọn đồi, bên dưới quả là một thế giới khác biệt.

Chỉ thấy cách chừng mười trượng là một dãy nhà đá, có đến mười ba mười bốn căn, toàn bộ vách đều được xây bằng những khối đá to và mái lợp tranh, mỗi căn đều rộng hơn hai mươi trượng và cao hai trượng, rất là đồ sộ.

Mọi người vừa định phóng đi đến đó, bỗng vắng vắng nghe tiếng sát phạt từ dưới chân đồi bên kia dãy nhà đá vọng đến, hết sức ngạc nhiên.

Bốn vị cô nương nghĩ là nhóm của Liễu thái bà đã lên núi, đang động thủ với bọn tặc đồ, cũng chẳng chờ Chu Nam hướng dẫn, đã tự phóng đi về phía ấy.

Chu Nam vội ngăn lại, cho các nàng biết chỗ phát ra tiếng sát phạt chính là Tổng đà và ngôi nhà đá thứ nhất nơi chính diện là chỗ nhốt độc xà mãnh thú. Ngôi nhà thứ nhì mới là chỗ giam giữ các phụ nữ, rồi đưa một chiếc chìa khóa cửa cho Ngọa Vân, dặn các nàng cẩn thận, rồi một mình vòng đến hậu trại của Chu Quý.

Giang Uyển Dao chờ Chu Nam đi khỏi, liền cùng ba nàng phóng đi đến trước ngôi nhà đá giam cầm phụ nữ, thoáng quan sát tình hình, quyết định do Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy nấp trên mái nhà canh phòng, nàng với Ngọa Vân vào trong cứu người.

Sau khi Từ Ngọc Nhi với Tiểu Thúy phi thân lên mái nhà, Ngọa Vân mới dùng chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa, thò đầu vào nhìn, thấy bên trong hơn trăm phụ nữ thấy đều lơ lơ, không mảnh vải che thân, nhưng mặt mày tươi vui, không chút vẻ buồn rầu, đang vui vẻ ăn uống cười đùa, có lẽ đã uống vào Dâm Hương hoàn của lão ma.

Ngọa Vân tuy lo lắng, nhưng nhìn kỹ lại, biết họ chưa bị lão ma thi thuật, chỉ cần cho uống thuốc giải là được cứu ngay. Lúc này họ đang ăn uống, lão ma không có mặt và cũng chẳng thấy có người canh giữ.

Hai nàng sau một hồi bàn tính, quyết định giả mạo tỳ nữ, phụng mệnh đến phục vụ ăn uống, thừa cơ bỏ thuốc giải vào trong rượu và thức ăn.

Thế là, mỗi nàng mang theo một gói thuốc giải, theo kế hoạch hành sự.

Hai nàng xô cửa đi vào, mỉm cười chào họ, đến từng bàn rót rượu và thêm thức ăn, sau khi họ uống vào thuốc giải, người bắt đầu từ từ lắng dịu, lát sau hầu hết đã tỉnh táo, hai nàng liền báo họ mặc y phục vào.

Khi tất cả mặc lại y phục chỉnh tề thì đã gần hết giờ Thân, vì phòng lão ma đến làm lễ việc, Giang Uyển Dao liền ra hiệu với Ngọa Vân, nói ra thân phận của mình và cho họ biết cảnh ngộ của họ vừa qua, rồi giục họ mau rời khỏi đây, tìm chốn ẩn thân, kéo bị dâm ma hãm hại.

Sau cùng Ngọa Vân nói :

- Thời gian không còn nhiều, lão ma đầu đã sắp đến, các vị phải ra khỏi đây ngay, chạy về hướng mặt trời phía tây, tìm chỗ ẩn nấp rồi sáng sớm mai xuống núi, chúng tôi cũng chẳng thể ở đâu lâu!

Đoạn liền mở cửa cho họ đi ra, nhưng họ quá kinh ngạc và vui mừng, nhón nháo đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không một ai dám đi ra, vì sợ bị đánh lừa mất mạng.

Giang Uyển Dao sốt ruột, biết là họ còn hoài nghi, bèn nảy sinh một kế, chen vào đám đông lớn tiếng nói :

- Đi!

Rồi liền dẫn trước đi ra cửa. Quả nhiên, bọn phụ nữ thấy có người dẫn đầu, liền theo sau Giang Uyển Dao ủa ra như ong vỡ tổ, chạy về phía tây, chốc lát sau đã không còn một bóng người nào.

Liền sau đó, Giang Uyển Dao cùng Từ Ngọc Nhi và Tiểu Thúy lần lượt từ trên mái nhà phóng xuống. Ngọa Vân vừa định đi ra, bị Giang Uyển Dao đẩy mạnh, loạng choạng lui vào trong nhà, ba nàng cũng nối tiếp nhau lách vào và đóng cửa lại ngay.

Ngọa Vân trở mặt nhìn Giang Uyển Dao, ngạc nhiên nói :

- Dao tỷ sao thế này? Chúng ta còn...

Giang Uyển Dao vội ngăn Ngọa Vân nói tiếp, bốn nàng xúm nhau đứng sau cửa, khẽ nói :

- Giờ tình thế đã khác, những phụ nữ kia bỏ trốn, hẳn dễ dàng bị tặc đồ phát hiện, sẽ có người đến đây ngay, chúng ta mau lấy binh khí ra, triệt hạ nhóm địch thứ nhất trước, mở đường chia nhau ra tiếp ứng!

Giang Uyển Dao vừa dứt lời, quả nghe bên ngoài có tiếng chân người chạy nhanh đến, bốn nàng chẳng chút lo sợ, cầm sẵn binh khí trong tay, chia nhau nép vào hai bên cửa chờ đợi.

Đối phương gồm năm người, trong số có một lão già tiếng nói ồ ề, cách nhà hơn trượng đã cất tiếng nói :

- Tùu quý, nguoi chó uống quá nhiều rượu vào rồi hoa mắt. Hãy nhìn xem, cửa chẳng phải vẫn còn đóng chặt là gì? Nếu nguoi mà thấy ma quý giữa ban ngày, coi chừng lão Khương ta bẻ gãy xương nguoi đấy!

Người bị mắng là tùu quý có lẽ không phục, quả quyết nói :

- Con của rùa đen mới dối gạt lão, mỗ đang canh phòng ở hậu trại, chính mắt trông thấy cả đám nữ nhân chạy lên trên tây trại.

Đối phương đã đến gần cửa, gã tửu quỷ như rất sốt ruột, nói :

- Mau phá cửa vào xem cho rõ sự thật!

Lão già họ Khương cười đắc ý nói :

- Hãy khoan, các người có biết không? Đà chủ chúng ta đêm nay thiết đàn, theo lời dặn bảo của La Sát Nữ gì đó, phải lập nữ tỳ và bày hồn trận gì đó, mới bắt về nhiều phụ nữ thế này, người nghĩ là có thể dễ dàng để cho người rình xem hay sao? Nếu thật sự phá cửa vào, người không hề trốn mất, vậy chẳng phải chuốc họa vào thân ư?

Một người khác tiếp lời :

- Ô! Ra là vậy! Thảo nào khi này Trần Lão Cửu đã phản nản, nói là y nghe trong gian thạch thất kế bên có tiếng động, bèn đến nhìn trộm, thấy hai thiếu niên võ phục đang ra tay giết những rắn độc và mãnh thú trong ấy, y hoảng kinh vội đến đại trại báo tin, gặp một thiếu niên có lẽ là Hương chủ của Thất Độc giáo, bèn nói cho thiếu niên ấy nghe, chẳng ngờ lại bị thiếu niên ấy mắng cho một trận và còn cho y biết hai người ấy chính là Tiểu giáo chủ, đang huấn luyện những thần vật kia, dặn y không được nói cho kẻ khác biết. Trần Lão Cửu hết sức bức tức, mắng chửi bọn giáo đồ Thất Độc giáo thậm tệ.

Bọn tặc đồ buông tiếng cười to, lão già họ Khương lại với giọng kẻ cả nói :

- Không cần phải nói, Đà chủ đã hoàn toàn tin lời phụ nhân yêu ma ấy, theo về với Thất Độc giáo, làm Phân đường chủ gì đó, phải nghe theo sự sắp đặt của người ta, huynh đệ chúng ta đâu có quyền can thiệp. Thôi bỏ đi, chuyện không dính líu đến mình, tửu quỷ người hãy về tiếp tục uống rượu thì hơn.

Nói xong liền bỏ đi ngay. Tiểu Thúy chân phải vừa cất lên, định mở cửa ra ngoài hạ sát kẻ địch.

Giang Uyển Dao vội nắm tay nàng ta kéo lại, khẽ nói :

- Hãy khoan, còn có người sắp vào đây!

Quả nhiên có tiếng bước chân nặng nề đi đến gần, có lẽ người ấy hãy còn hoài nghi, đến trước cửa bỗng lại dừng bước, lăm lăm :

- Mồ thật chẳng tin đúng là ban ngày mà gặp ma quỷ, rõ ràng mình đã trông thấy rành rành, hơn trăm nữ nhân chạy khắp trên núi, sao cánh cửa này còn nguyên vẹn thế nhỉ? Thật là quái đản!

Người ấy vừa dứt lời, đột nhiên rú lên một tiếng thảm thiết.

Bốn nàng sững sốt, cùng đưa mắt nhìn nhau, vội lánh người sang bên, đứng nép sát vào vách, phòng có người tung cửa vào.

Quả nhiên, Giang Uyển Dao vừa mới đứng yên, cánh cửa bị bên ngoài xô mạnh, “ầm” một tiếng, bật mở, một bóng người lao nhanh vào, bỗng kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi liền quay người hướng mặt ra ngoài.

Từ Ngọc Nhi đứng bên trái cửa, thấy rõ người ấy chính là thiếu niên đã gặp trên Bạch Vân sơn và từng buông lời trêu cợt nàng. Nàng lập tức bùng bùng lửa giận, chẳng nói một lời, tung mình lao tới, Liên Hoàn sách nhanh như gió cuốn quét vào khuỷu chân thiếu niên ấy.

Thiếu niên ấy như sớm đã hay biết, thân nhiên chờ Liên Hoàn sách của Từ Ngọc Nhi quét đến gần, chỉ còn cách chừng một tấc, bỗng cất tiếng huyêt dài, loáng cái đã ra ngoài cửa, thân pháp nhanh hơn Từ Ngọc Nhi nhiều.

Từ Ngọc Nhi một chiêu không trúng đích, ngay cả người ta tránh như thế nào cũng không nhìn thấy rõ, đối phương đã mất dạng, tức giận vừa định đuổi theo, bên tai bỗng vang lên tiếng của thiếu niên ấy nói :

- Ngọc muội chớ giận, hãy mau đến dưới chân đồi, Bách ca và mấy người kia đã động thủ rồi!

Từ Ngọc Nhi sững sốt, thật không ngờ công lực nội gia của người ta đã luyện đến trình độ có thể Truyền Âm Nhập Mật, mình sao có thể sánh bằng, nhưng tiểu tử ấy lại dám gọi mình là Ngọc muội, làm cho nàng càng thêm giận đến mặt mày tái mét.

Giang Uyển Dao với Tiểu Thúy và Ngọa Vân vừa thấy Từ Ngọc Nhi xuất thủ, cũng liền cầm binh khí lao ra, nhưng chưa thấy rõ mặt đối phương, người đã mất dạng, cũng hết sức kinh ngạc.

Khi thấy Từ Ngọc Nhi tức giận đứng thừ ra, ngỡ là nàng vì thất chiêu không phục, bèn xúm đến an ủi.

Từ Ngọc Nhi chẳng chờ họ lên tiếng, đã lao ra ngoài và nói :

- Đi mau!

Rồi liền dẫn trước phóng đi xuống đồi, Giang Uyển Dao với Tiểu Thúy và Ngọa Vân cũng vội theo sau.

Lúc này các nàng mới hay xung quanh nhà trời đã sẫm tối, chỉ trên đầu núi phía tây là ráng chiều đỏ rực, những vì sao lấp lánh phối hợp với ánh đuốc đầy rẫy khắp núi, đâu đâu cũng có bóng người. Tiếng quát tháo, tiếng binh khí chạm nhau, tiếng huyêt và tiếng rú thảm liên hồi từ dưới chân đồi vọng lên,

chúng tỏ cuộc chiến đang diễn ra hết sức khốc liệt.

Bốn nàng qua khỏi một khu rừng thấp, phía trước cách khoảng mười trượng hiện ra một trang viện, bên trong sát khí đằng đằng, ánh đao bóng kiếm lấp lánh, chường kinh quyền phong cuốn tung bụi cát, cảnh tượng thật hãi hùng.

Bốn nàng liền chia nhau lao vào, Giang Uyển Dao tranh trước một bước, phi thân lên mái nhà, thấy Liễu thái bà đang độc đấu với Dạ Du Thần, quái trượng trong tay vung động rít gió vu vu, phủ trùm toàn thân Dạ Du Thần, khiến y thờ hồng hộc.

Dạ Du Thần vì ở Giang Đầu Khư bị Hồng Thiên chưởng của Giang Uyển Dao đã thương cánh tay trái, chữa trị mấy ngày nay tuy đã không còn nguy hiểm, nhưng một tay ứng chiến đấu sao cũng thiệt thòi, huống hồ võ công của Liễu thái bà lại cao hơn y một bậc, sau mười chiêu y đã cảm thấy lực bất tòng tâm, bị áp đảo thoái lui liên hồi.

Có lẽ Dạ Du Thần đã hăng máu, giận dữ quát :

- Mụ già kia, ngươi mượn danh bá sơn đến đây nộp mạng. Du đại gia mà không đánh cho ngươi tan xương nát thịt, hẳn là ngươi không biết trời cao đất dày!

Rồi liền tung mình lên không, Nhiếp Hồn Thiết Bài trao sang tay trái, Xích Diễm chưởng dồn hết vào tay phải, lạng không nhắm huyết Bách Hối của Liễu thái bà bỏ xuống.

Liễu thái bà cười khẩy quát :

- Khá lắm!

Đầu trượng chúi nhẹ xuống đất, người cũng vọt lên cao hơn trượng, Hồng Hoa chưởng tung ra, ngạnh tiếp chiêu “Thiên Hóa Phần Thân” của Dạ Du Thần.

Chưởng kinh hai người vừa chạm nhau, liền dậy lên một luồng khí nóng, tỏa ra bốn phía, “bùng” một tiếng rền rĩ, hai người trên không cùng bị văng bay ra xa năm sáu thước rơi xuống, cả hai lòng thắm kinh hãi về chưởng lực ghê gớm của đối phương.

Liễu thái bà bởi tay trái xuất chưởng, kinh lực dĩ nhiên không bằng hữu chưởng của Dạ Du Thần, chỉ cảm thấy cánh tay trái ê ẩm, quái trượng chỏi mạnh xuống đất mới đứng vững lại được.

Dạ Du Thần ngỡ là cơ hội đã đến, tung mình lao tới, tay trái thiết bài quơ ngang, Xích Diễm chưởng liền theo sau tung ra, bỏ vào huyết Toàn Cơ của đối phương, xuất thủ nhanh khôn tả, cơ hồ không sao ứng tiếp nổi.

Liễu thái bà nhất thời kinh suất, chẳng ngờ đối phương lại dám tung ra hiểm chiêu như vậy, lúc này cánh tay trái đã mất sức, tay phải quái trượng cũng không thi triển được, chưởng phong kèm theo độc kinh đã ập đến trước ngực, tránh cũng không còn kịp, vội vận công lực vào tay phải, định với Tý Ngọ Chân Dương công ngạnh tiếp.

Ngay trong khoảng khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng quát to :

- Ác ma, hãy tiếp bốn cô nương một chiêu!

Đồng thời Hồng Thiên chưởng đã tung ra, một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải từ ngang bên ập đến, “bùng” một tiếng vang dội, đánh tan Xích Diễm chưởng của Dạ Du Thần, liền theo đó bóng tiên lóe lên, “soạt” một tiếng, Dạ Du Thần đã bị đánh văng bay ra xa hơn trượng.

Dạ Du Thần đang mừng thầm đã sắp đắc thủ, nào ngờ một luồng kinh lực đột nhiên từ ngang bên ập đến, không sao rút tay về kịp, bị luồng kinh lực ấy đập bật sang bên, cả cánh tay phải đau thấu xương tủy.

May nhờ y công lực thâm hậu, khinh công cao cường, thừa thế xoay người sang trái, hóa giải chưởng kinh của đối phương, nhờ vậy cánh tay phải mới chưa bị gãy nát xương gân.

Tuy vậy, trường bào của y cũng bị Tỏa Long tiên quét trúng, làm rách lia cả một mảng phía sau.

Thế là, Dạ Du Thần hồn phi phách tán, cũng chẳng màng xem đối phương là ai, vội dề khí tung mình lui ra xa.

Giang Uyển Dao ra tay đánh lui Dạ Du Thần, người đã đứng bên Liễu thái bà, cất tiếng nói :

- Liễu tiên bối hãy đi tìm Tảo Trửu Tinh Chu Quỷ, văn bối phải tính nợ với ác tặc họ Dư này!

Rồi chẳng chờ sự đồng ý của Liễu thái bà, tiến tới trước mặt Dạ Du Thần, trầm giọng quát :

- Ác tặc, Giang Đầu Trần đã tha chết cho ngươi, lại còn dám ở đây giở thói ngông cuồng, ngươi chán sống rồi phải không?

Dạ Du Thần toàn thân toát mồ hôi lạnh, cánh tay phải bủn rủn, vừa định thần lại, đang vận công trị thương, nhắm mắt điều tức, bỗng nghe tiếng quát ở trước mặt, mở mắt nhìn ra, thấy là Giang Uyển Dao, y điên tiết quát :

- Tiệp tỷ, lại là người, đạo gia thí mạng với người!

Tuy miệng nói cứng, nhưng lòng đã khiếp sợ, đảo mắt một vòng, tìm đường đào tẩu, định vùng thiết bài lao tới, chờ đối phương hoàn chiêu tránh né, sẽ thừa cơ đào tẩu về phía trái. Nếu đối phương đuổi theo sẽ trúng kế của y, trong thiết bài có Xích Độc Diệt Hồn châm, hết sức bá đạo, người trúng phải chắc chắn sẽ táng mạng.

Liều thái bà trong lúc vạn hiểm được Giang Uyển Dao giải cứu thoát chết, đang lấy làm hồ thẹn, nghe Giang Uyển Dao bảo bà đi tìm Chu Quý, nàng thay bà ứng phó với Dạ Du Thần. Biết là Giang Uyển Dao vì muốn giữ thể diện cho mình, lòng càng thêm cảm kích, định ngỏ lời cảm tạ thì Giang Uyển Dao đã mất dạng, đành phóng đi về phía mái nhà chính trong khu thứ ba.

Lúc này Giang Uyển Dao thấy Dạ Du Thần mặt đầy vẻ sợ hãi, trán đầm mồ hôi, mắt đảo liên hồi, biết là cánh tay phải của y thọ thương chẳng nhẹ, đang định đào tẩu, nàng thâm mực cười, chờ y giờ thiết bài lên lao tới, biết là hư chiêu, liền tranh trước tung mình lên cao ba trượng, cán trên đầu Dạ Du Thần, Tỏa Long tiên lẳng không quát xuống.

Thật chuẩn xác, Dạ Du Thần vừa tung mình lên cao sáu bảy thước, Tỏa Long tiên đã quấn vào hai khuỷu chân y, Giang Uyển Dao quát :

- Nằm xuống ngay!

Dạ Du Thần đâu ngờ Giang Uyển Dao cơ trí đến vậy, ngỡ là với sự tính toán khôn khéo của mình ắt sẽ có thể đào thoát, thiết bài vừa vùng lên, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, đối phương đã mất dạng, biết là không ổn, vội tung mình sang trái đào tẩu.

Nào ngờ chân y vừa rời khỏi mặt đất, trường tiên đã cuốn đến, người đang trên không, không có chỗ mượn sức, mặc cho Dạ Du Thần khinh công cao đến mấy cũng chẳng sao tránh nổi trường tiên từ trên quét xuống nhanh như gió của Giang Uyển Dao.

Y rú lên một tiếng đau đớn, hai chân bị quấn chặt, Giang Uyển Dao vận kinh vùng mạnh, ném y ra xa bốn năm trượng, va vào một cây to, lông tóc lăn xuống núi, không còn động tĩnh gì nữa.

Từ Ngọc Nhi rời khỏi nhà đá, lên đến bên ngoài sào huyết dịch, phi thân lên tường rào, chân chưa đứng vững, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, hai tên tặc đồ đã từ hai phía tả hữu công đến.

Nàng tức giận quát :

- Ác tặc, các người muốn chết!

Hai chân chúi nhẹ, lộn người tới trước, với thế “Thủy Điều Lược Ba” hạ người xuống đất!

Hai tặc đồ ấy chính là Phi Thiên Hồ Lăng Khiêm, lão tứ trong Dân Sơn lục ly, với em kết nghĩa của y là Tam Cước Miêu Lỗ Hóa, bọn họ từ Ngũ Dương rút lui đến Vụ Phong, ghé vào đại trại của Hắc Hồ bang gặp Tào Trửu Tinh Chu Quý, vừa lúc Độc Tiểu Ngũ và Độc Tiểu Thất thiết lập Phân đường, nên được giữ lại dự lễ.

Tam tà cũng lần lượt đến nơi, góp vui cho Phân đường Thất Độc giáo, khi Dạ Du Thần thất thủ đào tẩu đến đại trại, kể lại chuyện đã gặp năm thiếu niên nam nữ ở Giang Đầu trấn, kết quả là bị thương và mất đi bí đồ.

Bọn tặc đồ thấy đều kinh hoàng, hôm sau bọn người tiềm phục ở Bình Thạch lại phi cấp truyền thư cảnh báo, nói là có tám người sắp đến Vụ Phong bái sơn tâm thủ.

Tào Trửu Tinh Chu Quý lập tức cùng Nhị độc, Tam tà và Tứ ly bàn cách ứng địch, quyết định vẫn thiết đàn đúng thời hạn và phân phái mọi người nghiêm canh phòng quanh đại trại, ngỡ là tập trung nhiều cao thủ thế này, chẳng chút bận tâm về chuyện tâm thủ của đối phương.

Thế nên, ngoại trừ đại trại với các đường trọng yếu vào núi được tăng cường phòng thủ, những nơi khác kể cả hậu trại và khu nhà đá không hề phải người canh giữ, nên các vị cô nương mới dễ dàng đắc thủ, phóng thích hơn trăm phụ nữ vô tội, rồi nhanh chóng vào đến gia nhập cuộc chiến.

Trong đại trại từ giờ Thìn đến giờ Ngọ không khí hết sức căng thẳng, bọn tặc đồ đã huy động hết toàn bộ lực lượng, cả Nhị độc, Tam tà cũng chia nhau trấn thủ trong đại trại, sẵn sàng nghinh địch.

Nào ngờ qua khỏi giờ Mùi mà vẫn không có động tĩnh gì, hai phân trại tả hữu ở tiền sơn cũng chẳng thấy truyền tin báo động, ngỡ là kẻ địch chưa dám lên núi hoặc thay đổi thời gian, tất cả cao thủ từ nơi khác đều lần lượt trở về đại trại.

Chu Quý sau khi an ủi họ, một mặt chuẩn bị giờ Dậu thiết đàn, một mặt cho bày yến tiệc, cả trại từ trên xuống dưới đều tha hồ ăn uống.

Cát Tập Bách được Chu Nam trao cho nghinh tân bài, mặc vào hiệu y đầu mục của Hắc Hồ bang, thi triển thân pháp Lục Hạp Hồi Hoàn bộ lướt đi trên không, lát sau đã đến phân trại tiền sơn.

Thấy bọn lâu la thấy đều nghiêm cẩn giới bị, hẳn là họ đã được báo tin, đề phòng mình thâm nhập, chẳng thể không tìm cách ứng phó khác.

Chàng đang đắn đo suy nghĩ, trước mặt đã xuất hiện hai đại hán, nhìn phục sức biết là đầu mục phòng thủ, vội dùng tay ra ám hiệu theo sự chỉ điểm của Chu Nam.

Hai tặc đồ ầy dĩ nhiên không hoài nghi, nghiêm giọng hỏi :

- Có việc gì?

Cát Tập Bách kẻ tai đại hán trên trái khế nói :

- Phụng mệnh của Đà chủ, vào trong nhà hắng nói!

Khi chàng được đưa vào một ngôi nhà đá, bởi không hiểu vì sao trên vách lại có treo một ngọn đoản côn hình cánh tay, ngón trở và ngón giữa chĩa thẳng ra. Ba ngón còn lại chụm vào nhau thành hình vòng tròn, đó chính là thủ thức Lục Hạp Kim Cang Chi.

Chàng sức nhớ lúc Thân Thọ Hồn Dữ, sau khi mình đấu kiếm với lão ni cô, sư tổ Phong hòa thượng đã bí mật truyền cho khẩu quyết tâm pháp Lục Hạp Kim Cang chi công, nghe đâu có thể xuất chỉ chế địch ở ngoài hai trượng, chỉ cần vận Thiên công vào ngón tay, trở vào huyết Bối Tâm của đôi phương, còn có thể khiến đôi phương triệt để vắng lòng, không hề dám phản kháng.

Thế nên, Cát Tập Bách thăm mường rờ, bèn vận công búng nhẹ, gã đầu mục trước mặt quả nhiên bị chế ngự, rồi lại trở ngón tay vào huyết Bối Tâm của gã đầu mục còn lại, móc lệnh bài nghênh tân ra, bảo y truyền lệnh cho lâu la mở cửa trại đón khách.

Cửa trại mở ra, vừa lúc một tên tặc đồ từ ngoài chạy đến, báo là bốn người bá sơn đã sắp đến nơi, chẳng chờ tặc đồ ầy dứt lời, Cát Tập Bách đã bảo gã đầu mục quát lui y, liền sau đó Liễu thái bà cùng hai vợ chồng Đào Đức đã đến trước cửa trại.

Cát Tập Bách liền vận Thiên công Truyền Âm Nhập Mật bảo với Liễu thái bà yên tâm đi vào, rồi chờ họ qua đi thật xa, chàng mới cường bức gã đầu mục ầy vào trong nhà đá, điểm vào huyết ngũ của y, rồi mới rời nhà đá đuổi theo nhóm người Liễu thái bà, đến lưng núi đã đuổi kịp, đoạn kể cho họ biết rõ mọi sự.

Bằng cách ầy đã thông qua ba cửa ải, giữa đường mẹ con Liễu thái bà dừng lại nghỉ ngơi ăn uống, lúc này đã là giờ Thân.

Lên đến đỉnh núi, vượt qua một vực thẳm, đi lên một ngọn đồi, đại trại của Hắc Hồ bang đã hiện ra trong tầm mắt.

Cát Tập Bách thay hiệu y ra, vừa định từ biệt mẹ con Liễu thái bà để lên vào đại trại trước tiếp ứng, bỗng trong lùm cỏ phía sau vang lên tiếng “soẹt” liên hồi, thì ra là tên lừa báo động.

Biết là hành tung đã bị phát hiện, lập tức tung mình phóng đi, vượt qua hộ trại hào rộng hơn ba trượng, phi thân qua tường rào, phóng đi thẳng đến cổng trại, điểm ngã hai tên lâu la giữ cửa, mở cửa trại ra, thả câu treo xuống cho mẹ con Liễu thái bà vào, cùng tiến vào sảnh đường đại trại.

Trong đại sảnh có ba bàn tiệc, Chu Quý đang cùng Nhị tiểu độc và Tam tà đang ăn uống vui sang, bỗng thấy tên lừa báo động bay vút lên không, thấy đều cả kinh nhón nháo, rời khỏi bàn rút binh khí ra, đồ xô chạy ra ngoài.

Hai Tiểu Độc bởi một người đứt tay và một người gãy chân, không còn sức chiến đấu, lui về phòng thủ Tổng đàn.

Tam tà vì phòng những phụ nữ và độc vật trong nhà đá ở hậu trại bỏ trốn, vội ra hậu trại xem xét.

Từ lý xông ra ngoài nhà chính, canh phòng vách trại. Hai sư huynh đệ Dạ Du Thần và Lỗ Dương Quý Thủ phóng lên mái nhà, Bát Trảo Dạ Kiêu và Xích Luyện Ma Quân cùng Chu Quý xông ra tiền sảnh nghênh chiến.

Cát Tập Bách ngoảnh lại thấy mẹ con Liễu thái bà đã phóng lên mái nhà, chạm mặt với Dạ Du Thần là Lỗ Dương Quý Thủ, lập tức chia thành hai nhóm động thủ.

Liễu thái bà với quái trượng trong tay một mình giao thủ với Dạ Du Thần, kỳ phùng địch thủ. Còn Lỗ Dương Quý Thủ thì bị vợ chồng Đào Đức với Đào Cẩm Thường liên thủ giáp công, nhất thời hán không đến đối bại, mới yên tâm xông thẳng vào đại sảnh.

Chàng tung mình lên thềm sảnh, đưa mắt nhìn, thấy ba lão nhân đứng thành một hàng ngang trong cửa sảnh cản đường, người chính giữa mày ngang mắt hung, đầu chít khăn vuông, mình mặc áo dài, tay cầm chổi sắt, râu ria xồm xoàm, biết là Tào Trửu Tinh Chu Quý, Bang chủ Hắc Hồ bang.

Bên phải là Bát Trảo Dạ Kiêu, bên trái là Xích Luyện Ma Quân, thấy ông ta đang nháy mắt với mình, Cát Tập Bách bất giác ngần người đứng lại.

Chu Quý thấy đôi phương là một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi, thật không dám tin chàng có thể một chương đánh bại Dạ Du Thần, bất giác buông tiếng cười vang, trầm giọng nói :

- Tiểu tử từ đâu đến, cả gan dám quấy nhiễu Hắc Hồ bang của lão phu, đã nói là bá sơn, sao không theo luật lệ võ lâm? Mau báo ra danh tánh để cho Chu đại gia đưa ngươi đến chỗ Diêm Vương mà đầu thai.

Cát Tập Bách nhếch một cười, ôm kiếm đứng bên, thăm nhủ :

- Lão tặc nguoi hoành hành bá đạo, cũng xứng đáng nói chuyện luật lệ giang hồ ư?

Đoạn buông tiếng cười khẩy, lạnh lùng nói :

- Lão tập họ Chu kia, người mà xứng đáng nói chuyện luật lệ vô lâm với tiểu gia ư? Tiểu gia hỏi người, người thảo túng cho con trai hoành hành, bắt cóc phụ nữ lương thiện cung cấp lão dâm ma thỏa mãn nhục dục, đó là luật lệ vô lâm gì chứ? Người câu kết với tà giáo Thất Độc, nuôi dưỡng độc vật, thiết đàn lập giáo làm hại dân lành, đó là đạo lý quái quỷ gì? Cát Tập Bách này đã gặp phải, không thể để cho người tiếp tục lộng hành nữa.

Tào Trừu Tinh Chu Quý đã hơn ba mươi năm xưng hùng giới lục lâm Thiên Nam, có bao giờ bị người miệt khinh thế này? Nghe Cát Tập Bách nêu ra những hành vi tội ác của mình, sao thể không lửa giận xung thiên? Lão nghiêng răng gần giọng nói :

- Tiểu tử, người dám xen vào chuyện của Chu mỗ, mặc cho người là ai cũng phải cho người nếm mùi lợi hại của Chu mỗ.

Dứt lời, chỗi sắt trong tay chỏi mạnh xuống đất, “bộp” một tiếng, nền đá đã thủng mấy lỗ to.

Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn nhớ đến mối thù một chương ở Tầng Hương Ổ, vừa thấy Cát Tập Bách đã lửa hận ngập lòng, chẳng chờ Chu Quý xuất thủ đã tiến tới quát :

- Tiểu tử, hãy tiếp Lữ đại gia một chiêu trước!

Rồi thì song trào cùng lúc vung ra, với chiêu “Thượng Hạ Giao Chỉnh” chia nhau chop vào mặt và bụng Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách nhẹ lách người, đã đến sau lưng Lữ Toàn, xoay người vung tay, chop vào vai đối phương.

Lữ Toàn một chiêu hụt hẫng, kinh phong đã ập đến sau lưng, giật mình kinh hãi, vội khom người cúi tới, tránh khỏi một trào của Cát Tập Bách chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Cát Tập Bách nhớ ra Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn này chính là kẻ thù của Tiểu Thúy, và đã hứa với Tiểu Thúy là sẽ để cho nàng chính tay báo thù, định bắt sống nên chưa hạ độc thủ. Thấy y bỏ chạy, chẳng tức giận quát :

- Ác tặc, còn định đào tẩu ư?

Đồng thời tung mình đuổi theo, hữu chưởng bỏ thẳng vào lưng eo Lữ Toàn.

Bát Trảo Dạ Kiều chẳng phải kẻ yếu kém, biết kẻ địch đuổi đến như bóng theo hình, lẹ làng quay lại, độc trào chop vào khuỷu tay Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách cố ý dụ địch, tay phải không lách tránh, chờ độc trào của đối phương chop đến gần, vận Thiên công vung nhẹ, phản chop vào cổ tay trái Lữ Toàn, cùng lúc tay trái với Tiên Thiên Nhất Khí chưởng tung ra, bỏ vào vai phải Lữ Toàn, “bộp” một tiếng, Lữ Toàn rú lên thảm thiết, tay trái gân gân đứt, vai phải xương vỡ, ngã sấp xuống đất.

Cát Tập Bách lại vuron tay ra, xách Lữ Toàn lên, chum môi cất tiếng huýt dài.

Chu Quý thấy Bát Trảo Dạ Kiều chỉ mới mấy chiêu đã bị đối phương bắt sống, tức giận quát :

- Tiểu tử, chớ ngông cuồng!

Chỗi sắt giờ lên, vừa định tung mình lao tới.

Xích Luyện Ma Quân đưa tay cản lại, nói :

- Đà chủ chớ vội, tiểu tử này hãy để cho Phong mỗ giải quyết được rồi!

Đoạn cất bước tiến tới, đứng cản trước mặt Chu Quý, buông tiếng cười vang.

Thốt nhiên, trên đầu “vù” một tiếng, một bóng đen to lớn lao vút xuống.

Cát Tập Bách thấy Xích Luyện Ma Quân xuất hiện bên cạnh Chu Quý, đứng chung hàng ngũ với bọn tà ma, hoài nghi thâm nhủ :

- Lão này sao không giữ lời thế nhỉ? Bốn hôm trước rõ ràng lão đã nói là đến Quảng Nam, hứa sẽ giúp lấy về nửa bức bản đồ da, sao lão lại đến Vụ Phong, chả lẽ lão dối gạt mình ư?

Lòng bất giác hết sức tức giận khi Xích Luyện Ma Quân tiến tới trước mặt, chàng vừa định quát hỏi, bỗng thấy thần ưng lao xuống, liền vung tay ném Lữ Toàn lên cao hơn trượng và quát :

- Mang đi!

Thần ưng liền chop lấy Lữ Toàn, kêu to hai tiếng, vỗ cánh bay đi.

Xích Luyện Ma Quân từng nếm mùi khổ sở của thần ưng, vừa thấy thần ưng từ trên không lao xuống, cả kinh thất sắc, không tự chủ được lùi ra sau hai bước và buông tiếng quát vang.

Chu Quý thấy Cát Tập Bách ném Lữ Toàn lên không, ngỡ là định cho thần ưng ăn thịt, trong lúc hốt hoảng, vội bấm vào chốt phát trên chỗi sắt, “soạt”

một tiếng, bắn ra năm mũi Hắc Hồ Tam Lăng đinh bay vút về phía thần ung.

Xích Luyện Ma Quân hoảng kinh hét to :

- Vậy là Lữ Toàn hết đời rồi!

Rồi đứng thờ ra ở trước mặt Cát Tập Bách.

Chu Quỷ nghe tiếng hét của Xích Luyện Ma Quân mới nghĩ đến, Hắc Hồ đinh bắn ra như thế này, chẳng phải trúng hết vào người Lữ Toàn còn gì?

Trong cơn hối hận và thịnh nộ, lão lại định xông tới động thủ với Cát Tập Bách, bảo thù cho Bát Trảo Dạ Kiều.

Nào ngờ Cát Tập Bách vừa ném Lữ Toàn ra, phát giác Chu Quỷ vai phải động đây, đã phòng lão ta ra tay, khi nghe tiếng lò xo bật, biết là lão ta phóng ám khí, liền phát tay áo, một luồng kinh phong xô ra, năm mũi Hắc Hồ đinh đều bị đánh bật rơi xuống đất.

Xích Luyện Ma Quân thấy vậy gật đầu cười, cũng chẳng màng đến Chu Quỷ ở phía sau, lại tiến tới vờ tức giận quát :

- Họ Cát kia, đừng tưởng vậy là có thể dọa nổi gia gia ngươi. Xích Luyện Thần Quân này bằng vào chân tài thực học xông pha trong võ lâm, gần mười năm chưa vào quan nội, trước nay ngưỡng mộ tuyệt học Trung Nguyên, ngươi đã được chân truyền của Thiên tông, nào hãy đến đây, lão phu cũng muốn được học hỏi tuyệt học của môn hạ Phong hòa thượng.

Cát Tập Bách đang thắc mắc không hiểu thật ra lão ma này định giờ trò quái quỷ gì, giờ nghe lão nói vậy, tuy chỉ đích danh khiêu chiến, nhưng không hề có vẻ tức giận, hẳn là có vấn đề gì đây, nên cũng vờ tức giận nói :

- Lão cũng đừng ra vẻ kẻ cả trước mặt Cát mỗ, tuy Cát Tập Bách này chỉ là hậu sanh văn bối, võ công bốn môn cũng chỉ biết sơ sài, nhưng đối với sự khiêu chiến của lão không hề ngán sợ, lão cứ đưa ra cách đấu, quyền chưởng binh khí hay ám khí, Cát mỗ sẵn sàng tiếp cả.

Xích Luyện Ma Quân thầm bội phục trí thông minh của Cát Tập Bách, đã hiểu được ẩn ý của mình, bắt giác cười to nói :

- Tốt! Tốt lắm!

Đoạn liền thủ thế, chân đứng nửa đình nửa bát, hai tay đưa lên ngang ngực nói :

- Ngươi hãy xuất chiêu đi, lão phu khảo thử quyền cước của ngươi trước!

Cát Tập Bách đưa mắt nhìn, thấy thế thủ của Xích Luyện Ma Quân chính là chiêu khởi đầu “Bạch Sơn Tuyết Tùng” trong Trường Bạch Thần Quyền Bát Thức, biết ông quả thật là muốn khảo chân khí nội kinh của mình, thầm nhủ :

- Lão ma này đã có mấy mươi năm công lực, hẳn là có tuyệt kỹ độc đáo, sao mình không nhân cơ hội thử lão, để xem Cát Tường Như Ý chương mới học xong như thế nào.

Thế là, chàng bèn cung kính nói :

- Lão tiên bối, tại hạ xin đắc tội!

Đoạn vận Thiên công bảo vệ huyết đạo toàn thân, nhẹ thở ra một hơi dài, người xoay tít như bông vụ, cũng chẳng thấy chàng bước tới xuất thủ, đã nghe “bùng” một tiếng, kinh phong dậy lên đã đẩy cho Chu Quỷ đang đứng sau Xích Luyện Ma Quân hơn trượng bật lùi nửa bước.

Xích Luyện Ma Quân đã từng ném trái võ công của Cát Tập Bách, không dám khinh suất, vội vận Hóa Tuyết Dung Băng Thôn Đầu huyền công ra khắp toàn thân, chuẩn bị ứng phó.

Bỗng thấy Cát Tập Bách người xoay tít, lập tức cảm thấy một luồng kinh lực cực mạnh ập đến, vội dồn hết công lực toàn thân vào hai tay đẩy ra, “bùng” một tiếng, cơ hồ chân không đứng vững, vội vận chân khí xuống Đan Điền, nhưng vẫn không sao chịu nổi, nếu không nhờ Cát Tập Bách thu kinh nhanh, e rằng huyền công khổ luyện mười năm của lão đã bị đánh tan hết, nát thây ngay tại chỗ.

Cát Tập Bách thủ sử dụng Cát Tường Như Ý chương, chiêu “Duy Ngã Phục Hồ” này khiến ngay cả bản thân chàng cũng kinh hoàng, cơ hồ thu tay không kịp, giết chết Xích Luyện Ma Quân.

Chàng vội lướt tới, đưa tay đỡ lấy Xích Luyện Ma Quân, để cho lão khỏi bề mặt, khiên tốn nói :

- Đa tạ tiên bối đã chỉ giáo!

Xích Luyện Ma Quân vừa định thần lại, Cát Tập Bách đã đưa tay ra đỡ và còn nói lời cảm tạ, bắt giác đỏ mặt, nháy mắt ra hiệu với chàng, rồi lại vờ tức giận quát :

- Khá khen cho tiểu tử, ngươi còn dám thí thí ám khí nữa không?

Cát Tập Bách tuy biết Xích Luyện Ma Quân có dụng ý riêng, nhưng không hiểu thật ra lão ta định giờ trò gì, cũng may là sau khi thử một chương, nhận

thấy lão ma tuy công lực thâm hậu, nhưng cũng chưa đáng ngán sợ, bèn ngạo nghễ nói :

- Tùy lão, bất cứ tí thí gì Cát mỗ cũng sẵn sàng, hãy nói cách tí thí đi!

Xích Luyện Ma Quân lui đến bên cạnh Chu Quỷ, kẻ tai khê nói gì đó, Chu Quỷ trầm ngâm một hồi, gật đầu rồi lui vào đại sảnh.

Xích Luyện Ma Quân chờ Chu Quỷ đi khỏi, vội đi đến bên Cát Tập Bách khê nói :

- Thiếu hiệp, hãy mạnh dạn đến đây!

Rồi liền tung mình lên mái nhà, vung tay quát :

- Xem đây!

Cát Tập Bách vừa ngẩn người, hai đốm sáng đã bay đến trước mặt, nhất thời chưa phòng bị, trong tay lại không có ám khí, vội nghiêng đầu sang bên, tránh khỏi ngọn ám khí thứ nhất, tiện tay nhặt lấy hai hai mũi Hắc Hồ đinh đã bị mình đánh rơi khi nãy, vung tay ném vào ngọn ám khí thứ nhì sắp bay đến trên đầu.

Chàng đã sử dụng hấp lực nội gia, hút chặt lấy Xích Luyện Ngũ Mang Hoàn của Xích Luyện Ma Quân, bay thẳng trở về, đồng thời theo sau tung mình lên mái nhà và quát :

- Hãy tiếp lấy!

Hai mũi Hắc Hồ đinh rời tay bay vút đi. Xích Luyện Ma Quân đã tung mình lên một ngôi lầu canh bên trái, nghe tiếng ngoảnh lại quát :

- Tiếp thêm nữa này!

Liền tiếp ném ra ba viên Ngũ Mang Hoàn, đánh rơi hai mũi Hắc Hồ đinh của Cát Tập Bách xuống mái nhà, rồi vượt qua lầu canh, phóng đi về phía hậu trại.

Cát Tập Bách lên đến mái nhà đã thấy vợ chồng Đào Đức cùng Đào Cẩm Thường đang giao thủ với Lỗ Dương Quý Thủ. Bạch Yến Tử Lê Tuyết Oánh với một thanh trường kiếm vùng động như tia chớp, trên dưới tung bay, nhưng không sao thủ thắng, chỉ bảo vệ cho Đào Đức và Đào Cẩm Thường, không có thời gian hoàn kích, biết tiếp tục thế này, chắc chắn bà sẽ kiệt sức bại thương, bèn quyết định giúp bà một tay, nhặt lấy một miếng ngói trên mái nhà, bẻ làm năm phần, chờ Xích Luyện Hoàn của Xích Luyện Ma Quân bay đến gần, chàng vung tay quát :

- Đào đại thúc, hãy tránh ra!

Bốn mảnh ngói bay ra, hút chặt lấy Ngũ Mang Hoàn, vận chân lực đẩy ra, Ngũ Mang Hoàn liền đổi hướng, phủ chụp xuống đầu Lỗ Dương Quý Thủ.

Lê Tuyết Oánh nghe ra là tiếng quát của Cát Tập Bách, tinh thần liền phấn chấn, trường kiếm quét một vòng, tung mình lên cao hơn trượng, cưỡi trên đầu Lỗ Dương Quý Thủ.

Hai huynh muội Đào Đức bởi võ công kém hơn, lúc đầu còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng kiếm thuật của Lỗ Dương Quý Thủ đã được chân truyền của Quý Ảnh Tử, trường kiếm trong tay thi triển Quý Ảnh Đoạn Hồn kiếm pháp, khiến hai huynh muội mất hoa thần loạn, nếu không nhờ Phong Vân kiếm pháp của Lê Tuyết Oánh hóa hầu thâm hậu, tận lực phát huy chiêu thức Phong Vân Biến Áo, vừa đủ bảo vệ trước mặt ba người, khó khỏi thương bại dưới kiếm đôi phương.

Lúc này nghe tiếng quát của Cát Tập Bách, liền vội lộn người lăn đi trên mái ngói, hạ xuống dưới đất.

Lỗ Dương Quý Thủ thi triển tuyệt kỹ, trường kiếm trong tay rít lên như quỷ khóc ma gào, mắt thấy đã sắp đắc thủ, bỗng nghe tiếng quát từ phía bên kia vọng đến, rồi thì là tiếng ám khí xé gió, bốn vật đen lẳng không bay đến, phủ chụp xuống đỉnh đầu.

Y tự thị kiếm thuật cao mình, chẳng chút nao núng, trường kiếm vùng lên, tiếng kim khí chạm nhau chát chúa, quả nhiên đánh rơi bốn ngọn ám khí, nhưng bốn vật đen khác vẫn bay lượn trên đầu y.

Lỗ Dương Quý Thủ thấy vậy hồn phi phách tán, y chưa từng thấy ám khí mà lại phân thân và càng không hiểu nổi thủ pháp ám khí này là thần kỹ gì mà lại có thể bay lượn trên không. Vừa định vùng kiếm lên gạt, Lê Tuyết Oánh đã vùng kiếm chém xuống, cùng lúc ấy một vật đen từ trên không bay thẳng xuống đỉnh đầu.

Lỗ Dương Quý Thủ thấy vậy biết đêm nay khó có thể giành được phần thắng, đành liều bị trọng thương, chỉ mong thoát chết, tung mình lên không, Đoạn Hồn Kiếm thi triển chiêu “Cử Hỏa Liệu Thiên” đâm thẳng vào bụng Lê Tuyết Oánh.

Nào ngờ ý định lưỡng bại câu thương của y đã hoàn toàn thất bại, Cát Tập Bách như đã đoán biết trước, năm mảnh ngói trên không như thể có mắt, bay đuổi theo Lỗ Dương Quý Thủ như bóng với hình, mắt thấy sắp trúng vào đỉnh đầu và hai vai, đành nhắm mắt lại, thét lên một tiếng kinh hoàng, ngã người ra sau, lăn đi xuống đất.

Nhưng y nhanh, mảnh ngói còn nhanh hơn, y chưa kịp ngã người, mảnh ngói đã trúng đích, một mảnh trúng vào huyệt Tích Tâm, bốn mảnh trúng vào hai tay và hai chân. Lỗ Dương Quý Thủ hự lên một tiếng, ngã xuống trên mái nhà.

Vừa lúc ấy Lê Tuyết Oánh hạ người xuống, trường kiếm đâm thẳng vào hậu tâm Lỗ Dương Quý Thủ, một vòi máu phun lên cao mấy thước, chết ngay tức khắc. Lê Tuyết Oánh bồi thêm một cước, đá thi thể y văng bay xuống đất.

Cát Tập Bách thấy đã đắc thủ, liền lớn tiếng nói :

- Đến hậu trại mau!

Dứt lời, người đã vọt lên, vượt qua lầu canh, đuổi theo Xích Luyện Ma Quân.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Lê Tuyết Oánh cũng liền tung mình xuống đất, vừa lúc Từ Ngọc Nhi từ trên bờ tường phóng xuống, Phi Thiên Hồ Lăng Khiêm và Tam Cước Miêu Lỗ Hóa cũng cùng lao đến, một ngọn Hồ Vỹ còn với ngọn Liên Từ thương giáp công Từ Ngọc Nhi.

Lê Tuyết Oánh thấy vậy bùng lửa giận, quát :

- Ác tặc, chớ có cậy đông thù thắng!

Rồi thì tung mình bỏ lại huynh muội Đào Đức, lao bổ vào Phi Thiên Hồ, trường kiếm vung ra, đâm thẳng vào hậu tâm y.

Từ Ngọc Nhi với một chọi hai chẳng chút nao núng, người hạ xuống đất, cũng chẳng quay người lại, Liên Hoàn sách vung sát mặt đất quét ra, rồi mới thừa thế quay người, lách ngang sang bên năm thước, đối mặt với Tam Cước Miêu Lỗ Hóa, rồi lại vung tay, hai chiếc móc ở đầu sách ngóc lên như đầu rắn, mổ thẳng vào bụng Lỗ Hóa.

Phi Thiên Hồ lăng không lao đến tấn công, Hồ Vỹ còn với chiêu “Dã Hồ Phác Thực” bổ vào huyết Kiên Tinh của Từ Ngọc Nhi, đang tự đắc ý, bỗng nghe tiếng quát và kiếm phong ập đến, biết có người từ sau đột kích, buông tiếng cười khẩy, lộn người lẩn sang bên, Hồ Vỹ còn vung ra, quét vào cổ chân Lê Tuyết Oánh.

Lê Tuyết Oánh thấy đối phương võ công cao cường, trong lúc tránh chiêu còn có thể ra tay hoàn kích, quát to :

- Ác tặc muốn chết!

Chân trước lùi lại, chân sau bước tới, trường kiếm với chiêu “Thiết Ngưu Canh Địa” công vào ngực Phi Thiên Hồ.

Phi Thiên Hồ quả nhiên khinh công cao cường, trong lúc Hồ Vỹ còn quét ra, người đã vọt lên không, tránh khỏi chiêu “Thiết Ngưu Canh Địa” của Lê Tuyết Oánh, Hồ Vỹ còn lại đã vung ra, quét ngang lưng đối phương.

Trong lúc Lê Tuyết Oánh giao thủ với Phi Thiên Hồ, đằng kia Từ Ngọc Nhi vung động Liên Hoàn sách đối phó với Liên Từ thương của Tam Cước Miêu, đôi bên đều là binh khí dài, nửa cân tám lạng, kỳ phùng địch thủ.

Tam Cước Miêu cậy vào sức khỏe hơn người, Liên Từ thương vung động như vũ bão, Từ Ngọc Nhi hơn về thân pháp nhanh nhẹn, chiêu thức kỳ ảo, thoáng chốc bốn năm mươi chiêu đã qua đi.

Tam Cước Miêu thấy quá lâu chưa thủ thắng được, cuồng tính bùng dậy quát :

- Tiện tỳ, hãy tiếp tuyệt chiêu của Lỗ gia đây!

Liên Từ thương vung lên thành một vòng sáng, rồi bỗng xoay tay, mũi thương mang theo kinh phong bay ra như ám khí, đâm thẳng vào mặt Từ Ngọc Nhi.

Từ Ngọc Nhi nghe đối phương tự báo danh hiệu, biết y là hung thủ chính đã thiêu hủy Thái Sư Đệ, lòng sớm đã ngập lửa căm hờn, chờ mũi thương của đối phương đến gần, nhắm thật chuẩn xác, Liên Hoàn sách vung ra, hai chiếc móc ở đầu sách hệt như ếch nuốt rắn, móc lấy mũi thương, quát to :

- Buông tay!

Vận chân lực nội gia kéo nhẹ, Tam Cước Miêu người to lớn vậy mà không sao đứng vững được, loạng choạng chúi tới trước hai bước, hai tay hồ khẩu nứt toát, ngã sấp xuống đất, nằm yên không động dậy được nữa.

Phi Thiên Hồ nghe tiếng quát của Từ Ngọc Nhi, bắt giắc giật mình, Hồ Vỹ còn trong tay chậm đi, trường kiếm của Lê Tuyết Oánh đã với chiêu “Phong

Tri Vân Dũng” nhanh như chớp đâm đến yết hầu y.

Tuy y khinh công trác tuyệt, thi triển thế “Kim Lý Đào Xuyên Ba” tung mình ra sau nhanh, nhưng một chiếc ống quần đã bị chém rách một đường dài, Phi Thiên Hồ trở thành tăng gia khuyến, thất hồn lạc phách phóng qua bờ tường đào tẩu.

Từ Ngọc Nhi đánh ngã Tam Cước Miêu, thấy y nằm bất động trên đất mà Liên Từ thương vẫn không buông tay, đã đề phòng đối phương dối trá, nên không tiến tới bắt y, vừa định móc Phong Vũ châm ra, để cho y nếm mùi khổ sở, ngay khi ấy trang viện bỗng bùng cháy, chỉ thoáng chốc cả Tổng đà Hắc Hồ bang đã chìm ngập trong biển lửa.

Từ Ngọc Nhi động tâm, đoán hẳn là Cát Tập Bách đã đắc thủ, bèn quyết định nhanh chóng lấy mạng Tam Cước Miêu để cùng mọi người tụ hội xuống núi, liền tức thì vung tay, “bộp” một tiếng, Tam Cước Miêu cả người lẫn thương bị Liên Hoàn sách ném lên trên không, rơi xuống đất vỡ sọ chết ngay.

Lúc này Lê Tuyết Oánh đã đi đến, vừa định cất tiếng hỏi, Đào Đức và Đào Cẩm Thường đã bắt giữ một tên tặc đồ đi đến trước mặt Từ Ngọc Nhi, hốt hải nói :

- Từ cô nương, chúng ta hãy mau tìm gặp Cát thiếu hiệp và những người khác, tức tốc rời khỏi đây, kẻ muộn sẽ...

Từ Ngọc Nhi ngăn người, chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

Lê Tuyết Oánh lườm Đào Đức, ngắt lời :

- Tướng công làm gì mà hoảng lên thế này? Nói năng không đầu không đuôi, thật ra là việc gì vậy?

Đào Cẩm Thường vội giải thích :

- Khi nãy tiểu muội với đại ca thấy tên tặc đồ này hối hả từ phía sau chạy đến, đại ca liền tóm lấy hắn tra hỏi, hắn nói là quanh sơn trại có chôn rất nhiều địa lôi hỏa pháo, hễ châm lửa là nổ ngay...

Từ Ngọc Nhi cả kinh, vội đi đến gần gã tặc đồ ấy nhìn kỹ, biết là y không nói dối, bèn quát hỏi :

- Bốn cô nương hỏi nguoi, lửa là do các nguoi đốt hay bất cẩn xảy ra? Nói mau, nếu không, bốn cô nương sẽ cho nguoi biết tay!

Đồng thời dùng cánh sách thúc nhẹ vào huyệt Phụng Nhân của y.

Tặc đồ này vốn đã thất hồn lạc phách, bị Từ Ngọc Nhi thúc vào huyệt đạo, y đau đớn rú lên, khó khăn lắm mới nói được một tiếng “không”.

Từ Ngọc Nhi hỏi tiếp :

- Vậy sao lại cháy?

Gã tặc đồ đưa mắt nhìn Từ Ngọc Nhi, thấy nàng không hung dữ, bèn mới nói :

- Đó là độc kế “Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngọc lành” của lão tặc Chu Quỷ, trong mỗi ngôi nhà đều có lắp sẵn một bộ máy chứa đầy hỏa dược, một khi có báo động là châm lửa trước, đến lúc khẩn cấp chỉ cần kéo cần phát động là tất cả phòng ốc cùng lúc nổ tung ngay. Tiểu nhân chính là người canh giữ bộ phận phát động ấy, khi nãy Chu đà chủ từ đại sảnh vội vã chạy vào hậu đường, báo tiểu nhân khi nghe tiếng chuông trên lầu canh báo động là tức khắc châm lửa và kéo cần phát động. Chu đà chủ vừa đi khỏi, tiểu nhân liền lên ra ngoài, nào ngờ ra đến đại sảnh, lại thấy Chu đà chủ động thủ với một lão bà, chỉ nghe Chu đà chủ quát: “Đề xem nguoi còn thoát khỏi Vụ Phong được hay không?”, rồi tự mình chạy ra sau châm lửa, mắt thấy địa lôi đã sắp nổ, tiểu nhân... tiểu nhân...

Từ Ngọc Nhi gật đầu tiếp lời :

- Được rồi, tha cho nguoi một con đường sống, đi mau!

Rồi liền nắm tay Lê Tuyết Oánh, ngoắc tay ra hiệu với huynh muội họ Đào, phóng nhanh về phía hậu trại.

Bốn người vượt khỏi bờ tường, vòng qua những ngôi nhà đã đã phát hỏa, phóng đi về phía quảng trường bên bờ núi. Quả thấy Cát Tập Bách đứng dưới một ngọn phong đăng, đang nói chuyện với Chu Nam. Giang Uyển Dao tay dắt một bé gái chừng mười tuổi, bên cạnh là một phụ nữ trung niên đầy yêu khí bị trói chặt, quái trọng của Liễu thái bà đang trổ vào huyệt Bách Hối của y thị, trên mặt mọi người đều lộ vẻ nóng lòng lo lắng.

Giang Uyển Dao vừa thấy Từ Ngọc Nhi chạy đến, liền mừng rỡ reo lên :

- Họ đã đến rồi kìa!

Cát Tập Bách ngoảnh lại nhìn, thấy không có Tiểu Thúy và Ngọa Vân, vội đón Từ Ngọc Nhi lại hỏi :

- Tiểu Thúy và Ngọa Vân đâu?

Từ Ngọc Nhi cũng ngạc nhiên, lắc đầu nói :

- Tiểu muội không gặp họ!

Cát Tập Bách giậm chân, quay sang Chu Nam nói :

- Chu huynh, đành phải vậy thôi! Cũng may là nhờ Chu huynh trợ giúp, thu gom hết vàng bạc châu báu bảo người khiêng vào địa đạo trước, còn yêu phụ này hãy mang về ổ dâm của y thị, để cho y thị tự nhận lấy hậu quả độc ác của mình. Phiền Chu huynh đưa mọi người vào trong địa đạo trước, tại hạ phải đi tìm Tiểu Thúy và Ngọa Vân.

Vừa dứt lời, người đã vọt lên cao bốn trượng, lượn một vòng trên không, mất dạng trong bóng đêm mịt mùng.

Những người còn lại liền chia nhau xách lấy mấy chiếc bao nải trong quảng trường đi về phía địa đạo. Chu Nam bảo một đầu mục thân tín áp giải Bạch Hoa Xà Vũ Văn Mỹ Nương về ổ dâm của y thị.

Sau đó Chu Nam bấm vào nút khởi động, ván lật từ dưới khe suối cát lên, mọi người bước lên ván lật, xuống đến đáy khe suối, đi vào địa đạo, đến bên dưới vách núi chờ Cát Tập Bách.

Chu Nam tính toán thời gian, sốt ruột đi qua đi lại, luôn miệng lầm bầm :

- Vậy là nguy rồi! Vậy là nguy rồi!

Các vị cô nương xúm nhau lại, quên mất sơn trại đã sắp phát nổ, chỉ mải mê kể lại cuộc chiến vừa qua.

Từ Ngọc Nhi kể về chuyện nàng hạ sát Tam Cước Miêu Lỗ Hóa, hung thủ chính đã thiêu hủy Thái Sứ Đệ. Giang Uyển Dao nghe xong hết sức thích thú, lại còn nói :

- Tiếc quá, y đã không gặp phải tay của Giang Uyển Dao này!

Rồi nàng cũng kể lại chuyện đánh vắng Dạ Du Thần xuống núi, vào trong trang viện, lên lầu tìm Nhị độc và Tam tà, chỉ thấy bốn mươi chín nam nữ giữ đàn thầy đều lửa lò, bị người dùng thủ pháp nặng đánh chết, nằm ngổn ngang trên sàn lầu, không thấy bóng dáng của Nhị độc và Tam tà, ngỡ là đã bị Bách ca...

Nói đến đó bỗng ngưng lời, Từ Ngọc Nhi sốt ruột giục, nàng mới nói tiếp :

- Ai ngờ lại cũng là hai đóa hoa Lan đã tranh trước hạ thủ, để chừa lại nói là Tam tà đã đào tẩu, Nhị độc đã bị mang đi cho độc vật ăn thịt, bảo ta mau đến hậu trại bắt giữ yêu phụ Bạch Hoa Xà, thị chính là tình phụ của Chu Quý, nào ngờ lúc ta đến hậu trại thì thấy Liễu thái bà đã có mặt trước rồi. Hừ! Hai đóa hoa Lan ấy thật chẳng phải kẻ tốt lành, quá là quái quỷ, thì ra trong phòng của yêu phụ toàn là dâm họa với những vật ô uế, ta hoảng kinh vội lui ra. Ngọc muội thấy có tức chết không chứ?

Liễu thái bà cười tiếp lời :

- Noi chốn bản thủ ấy quả là các vị cô nương không nên xem, lão thân đoán là người đã bảo lão thân đi bắt yêu phụ ấy hẳn là hoa Lan gì đó như người đã nói, đáng tiếc là lão thân không nhìn thấy người, nhưng nghe tiếng nói cũng rất là khả ái. Võ công nàng ta thật cao siêu, ngay cả lão thân cũng chưa từng thấy một cô nương trẻ tuổi mà lại có võ công thần kỳ xuất chúng đến vậy và giọng nói cũng ngọt như là mật, chỉ mẫu thân người khi xưa là có thể so bì thôi!

Trong lúc nói bà nhìn Giang Uyển Dao mỉm cười, như sợ nàng không tin nên mang Lý Hân Mai ra ví dụ.

Giang Uyển Dao nghe Liễu thái bà hết lời khen võ công và tiếng nói khả ái của hoa Lan kia, lòng hết sức bức tức và ganh tị, rất không yên tâm về Cát Tập Bách, chẳng rõ chàng có giao tình mật thiết với hai đóa hoa Lan hay không. Bất giác “hừ” một tiếng, vung tay phải bỏ vào một tảng đá bên cạnh, liền tức thì vỡ nát ra ngay.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng “ầm ầm” vang lên liên hồi, đình tai nhức óc. Mọi người kinh hoàng thét lên, địa đạo cũng liền lở sụp.

Chu Nam hét to :

- Vậy là Cát thiếu hiệp táng mạng rồi!

Chu Nam vừa dứt tiếng, trên tảng đá tròn trước mặt đột nhiên vang lên một tiếng cười quái dị.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi có lẽ vì quan tâm cho Cát Tập Bách, bi thương và kích động quá độ, chưa kịp nhìn rõ người đó là ai, đã cùng tung mình lên, trường tiên và thiết sách quét ra như vũ bão.

Chỉ nghe người ấy cất lên một tiếng hú dài, người vọt lên như tên bắn, cao đến mấy trượng, tránh khỏi thế công của hai nàng, từ trên không cất tiếng nói :

- Hai nha đầu kia, các ngươi chỉ biết khóc lóc và ra tay đánh người thôi sao?

Hai nàng trưởng tiên và thiết sách vừa vung ra, bóng người trước mắt đã biến mất, trúng vào tảng đá nứt nẻ mấy đường, bắt giắc vừa kinh vừa giận, nghe tiếng nói ngược mắt lên nhìn kỹ.

Chỉ thấy một lão khiếu hóa đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc, áo rách phanh ngực, tay cầm một trúc trượng, nằm trên vách núi như bị đinh đóng chặt vào, không chút động đậy.

Giang Uyển Dao đã kinh ngạc bởi võ công của lão khiếu hóa này cao đến mức thần kỳ và lại xuất hiện gần bên mà không ai phát giắc, càng khiến nàng kinh ngạc hơn nữa, nhưng nghe khẩu khí của ông, dường như không hề có ác ý với bọn mình.

Nhưng không hiểu sao lão khiếu hóa này sao lại xuất hiện vào lúc này và còn trên cột mình, nàng bắt giắc thử ra suy nghĩ, quên cả sự an nguy của Cát Tập Bách.

Còn Từ Ngọc Nhi thì nghĩ lão khiếu hóa này là do kẻ địch mời đến, cố ý đuổi theo chặn đánh, nàng càng thêm tức giận, nhưng tự biết mình không phải là địch thủ, và đối phương lại ở trên cao, trường sách của mình không sao công tới được.

Nàng đảo mắt một vòng, đã có kẻ sách, quyết định dùng Phong Vũ châm hạ sát đối phương, bèn lên thò tay trái vào túi da, móc ống châm ra, chờ cơ hội ra tay.

Nào ngờ lão khiếu hóa như nhìn thấu tâm tư của Từ Ngọc Nhi, nàng chưa kịp đưa tay lên, lão đã cười hăng hắc nói :

- Nha đầu kia, lão khiếu hóa này đâu phải là loài lông vũ, trò chơi đuổi chim của ngươi không bán trúng được đâu!

Từ Ngọc Nhi giật mình, lão khiếu hóa này nhãn lực thật lợi hại, sao lại biết mình định phóng ám khí và còn biết là trò chơi đuổi chim nữa? Nhưng đàn bà con gái ý đồ bị kẻ khác vạch trần, bắt giắc thẹn quá hóa giận, bắt chấp tất cả, tay trái giơ lên, một lần nữa châm bay vút lên bóng người trên vách núi.

Chỉ nghe lão khiếu hóa buông tiếng cười vang, không hề lay động, chum Phong Vũ châm chẳng những không mũi nào có thể bay đến gần đối phương, mà còn rơi xuống nhanh hơn. Từ Ngọc Nhi hoảng kinh, vội tung mình ra sau tránh, tức tối giậm chân liên hồi.

Liễu thái bà là người từng trải giang hồ, vừa thấy lão khiếu hóa xuất hiện đã động tâm, lúc này thấy ông nằm trên vách đá trên cột Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, thái độ ngạo đời ấy, bà đã đoán ra được phần nào, đến khi thấy Phong Vũ châm bị đẩy bật lại, hiển nhiên đó chính là khí công thượng thừa Chấn Khí Thành Lôi hiểm thấy trên giang hồ, chỉ bằng vào cương khí Đan Điền phát ra tiếng cười là có thể đẩy bật ám khí. Trong đương kim võ lâm, người luyện thành tuyệt kỹ này thật có thể đếm trên đầu ngón tay và qua tướng mạo xét đoán, chắc chắn là ông ấy không sai.

Ngay khi Liễu thái bà suy tư, Từ Ngọc Nhi lại tức giận quát :

- Lão ăn mày, hãy tiếp bốn cô nương một chiêu nữa!

Trao ống châm sang tay phải, lại định bắn ra một ống Phong Vũ châm nữa.

Ngay khi ấy Liễu thái bà tung mình lướt tới, nắm lấy cánh tay phải cầm ống châm của Từ Ngọc Nhi kéo xuống, trầm giọng quát :

- Từ cô nương, không được lỗ mãng!

Đoạn tiến tới hai bước, hướng về lão khiếu hóa quỳ xuống nói :

- Đồ tiền bối, tiểu cô nương thật tình là không nhận ra lão nhân gia, mong lão nhân gia đừng trách. Văn bối Liễu Như Chi xin tạ tội với lão nhân gia, tính ra tiền bối còn phải...

Giang Uyển Dao như cũng đang suy đoán lão khiếu hóa này là ai, lúc này thấy Liễu thái bà tiến tới quỳ lạy và gọi là “Đồ tiền bối”, liền tức thời nhớ ra, vội kéo tay Từ Ngọc Nhi tiến tới, co chân quỳ xuống đất, dập đầu lạy và nói :

- Đồ lão gia gia, Dao nhi nhất thời lỗ mãng đã mạo phạm lão nhân gia, xin lão nhân gia thương Dao nhi...

Từ Ngọc Nhi sớm đã sợ đến ngất người ra, bị Giang Uyển Dao kéo quỳ xuống bên cạnh, chỉ run rẩy, đâu còn thốt nên lời được nữa.

Lão khiếu hóa buông tiếng cười vang, chẳng rõ từ lúc nào đã hạ xuống trước mặt ba người, trúc trượng trong tay “phập” một tiếng cắm vào tảng đá tròn sâu đến năm tấc.

Từ trong chiếc túi vải bên lưng móc ra hai viên thuốc màu tím, nhanh như chớp nhét vào miệng Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi, rồi hai tay đặt lên huyệt Bách Hội của hai nàng, quay sang Liễu thái bà nói :

- Mụ già kia, ngươi không biết mắc cỡ sao? Trước mặt con trai và con dâu mà lại bắt chước cái trò trẻ con thế này, ta còn có thể cho ngươi gì chứ? Ta thật chẳng hiểu lão mồi trầu Hàm Chân sao lại dạy ra một đồ đệ như ngươi, bỏ mặc mấy mạng người không màng đến, lại trốn ở đây lo sợ cuồng quít? Nếu chẳng phải vì nể mặt Thiên môn Tứ lão và gặp lão cùng đình Thiên Nam Dật Tẩu nhờ cậy, lão trọc điên lại mắng ta sợ sự, mới tức giận đến đây, cũng may là gặp hai nha đầu tinh nghịch kia, cho biết các ngươi ở đây, không thì lỡ hết đại sự còn gì? Như vậy, ta biết ăn nói thế nào với Thiên môn Tứ lão đây?

Liễu thái bà xuôi tay đứng lên, không dám lên tiếng, chờ lão khiếu hóa dứt lời, mới rụt về nói :

- Đứng ra văn bói không nên đa sự, dẫn các vị tiểu hiệp đến đây tầm thù, nhưng có điều...

Lão khiêu hóa bực mình ngắt lời :

- Ai nói là ngươi không nên đến? Nhưng có điều ngươi là chủ sự, lại là người năm sáu mươi tuổi, để mặc cho hai tiểu nha đầu chạy bừa trong sào huyệt bọn tặc đồ, không tìm được các ngươi, vậy mà ngươi chẳng màng đến, để cho một đứa con độc nhất của bốn họ khắp nơi tìm kiếm và gọi ầm lên Tiểu Thúy với Ngọa Vân, còn suýt bị địa lôi hỏa pháo nổ tan xương nát thịt.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi được lão khiêu hóa nhét thuốc vào miệng, chỉ cảm thấy một luồng đan khí chảy vào yết hầu, vừa há miệng ra định nói, thuốc đã trôi xuống bụng, bất giác rùng mình.

Khi lão khiêu hóa đặt tay lên đỉnh đầu, càng cảm thấy một luồng khí lạnh chảy thẳng vào bát mạch, nhưng người lại toát mồ hôi, đến khi luồng sức lạ lưng ấy trở về Đan Điền, cả người cơ hồ lục phủ ngũ tạng đều đã đổi khác, trong tim từ lạnh trở nên ấm, từ ấm trở nên nóng, rồi khắp người nóng rực, còn khó chịu hơn là đứng gần lửa đỏ.

Hai nàng nếu không nhờ có căn cơ vững chắc, và biết rõ lão khiêu hóa này đang thoát thai hoán cốt cho mình hầu gia tăng công lực, thật không sao chịu nổi, đã lên tiếng phản đối rồi.

Từ Ngọc Nhi vừa mừng vừa lo, mừng là lão khiêu hóa này chẳng tiếc hao tổn chân nguyên giúp nàng gia tăng công lực, ít ra cũng trên năm năm, lo là mình nhất thời ngông cuồng, đã ra tay mạo phạm ông ấy, lát nữa mình biết ăn nói sao đây? Lòng không khỏi thấp thòm lo âu.

Còn Giang Uyển Dao thì khác, khi nàng nhận ra lão khiêu hóa này chính là Hóa Tử Đổ Thanh Trúc, một trong Trung Nguyên Tam Kỳ nổi tiếng khó đối phó mà mẫu thân vẫn thường đề cập đến. Võ công cao đến kinh người, tính lại phóng khoáng khôi hài, không câu nệ tiểu tiết, bình sinh rất thích bé gái và ghét bà già, đã biết là mình gặp vận may lớn rồi, chỉ cần làm cho ông ấy vui, chắc chắn sẽ được nhiều lợi ích, cho nên mới kéo Từ Ngọc Nhi quý xuống làm nũng hầu lấy lòng Đổ Hóa Tử.

Nhưng nàng không sao nghĩ ra được Liễu thái bà sao lại cung kính với Đổ Hóa Tử thế này? Bị quát mắng mà không hề dám lên tiếng, đến khi nghe ông nói xong, mới hiểu là ông đã được Thiên môn Tứ lão nhờ đến giúp mình, và còn là tiền bối của Liễu thái bà, nghe đến những lời sau cùng, hiển nhiên Bách ca đã được ông cứu thoát hiểm, lòng cũng liền tức thì nhẹ nhõm.

Từ Ngọc Nhi không cần phải nói, vừa nghe Bách ca đã được cứu, tảng đá to trong lòng liền tiêu tan, người càng bình tĩnh hơn, bất giác vận A Già Đà Công tiếp sức với huyền công của lão khiêu hóa truyền sang, đã thông ngũ quan tam khiêu, khí quán đỉnh môn, huyết mạch thông suốt, thật vui không thể tả xiết.

Nhưng khổ cho Liễu thái bà, bị lão khiêu hóa trách mắng, ngay cả thờ mệnh cũng chẳng dám, chỉ một mực vâng dạ, đến khi nghe Cát Tập Bách với Tiểu Thúy và Ngọa Vân đều bình an vô sự, bà mới yên tâm, nhưng không nên được hỏi :

- Tiền bối, người đâu?

Ngay khi ấy, lão khiêu hóa bỗng dừng tay, cũng chẳng đếm xỉa đến câu hỏi của Liễu thái bà, “ủa” lên một tiếng ngạc nhiên, trở to mắt nhìn Từ Ngọc Nhi một hồi, bỗng quát hỏi :

- Nha đầu ngươi đã bái làm môn hạ của hòa thượng rượu thịt từ lúc nào vậy?

Từ Ngọc Nhi bị quát hỏi đột ngột, ngỡ là lão khiêu hóa trách mắng mình đã ra tay tấn công khi này, nào biết là vì nàng đã vận A Già Đà Công giúp vận hành Băng Cực Linh Dương công của ông, chỉ chốc lát đã đã thông ngũ quan tam khiêu, nên khiến ông ngạc nhiên gan hỏi, làm cho nàng sợ đến không sao trả lời được.

Giang Uyển Dao biết tính lão khiêu hóa rất quái lạ, chẳng chút ngạc nhiên, dẫu môi mím nụ nói :

- Hóa Tử gia gia, xem lão nhân gia đã làm cho Ngọc muội khiếp sợ rồi kìa, người ta mới nhập môn chưa đầy nửa tháng. Lạp Tháp hòa thượng còn chưa chính thức truyền dạy...

Lão khiêu hóa cười to ngắt lời :

- Thôi được rồi, cả nha đầu ngươi cũng dối gạt ta nữa ư? A Già Đà Công của hòa thượng rượu thịt ấy, y đã có thể vận dụng như ý rồi, có lẽ lại là dùng phương pháp Đề Chương Truyền Công, nên ngay cả bản thân y cũng chẳng biết. Thôi được, kể như lão khiêu hóa này hữu duyên, lão ni cô Xích Mị quả là nhân lực hơn người, nha đầu này khó được căn cơ tốt như vậy. Nào, để Hóa Tử gia gia thành toàn cho cả hai ngươi luôn thể.

Đoạn tay trái kéo Từ Ngọc Nhi đứng lên, tay phải rút lấy trúc trượng cắm trong đá ra, tung mình lên trên mỏm núi bên phải, ngoắc tay bảo hai nàng lên theo.

Giang Uyển Dao ngược mắt nhìn, chỗ lão khiêu hóa đứng cao đến khoảng mười trượng, toàn vách đá cheo leo, bằng khinh công của hai nàng chẳng thể nào lên nổi, đành đứng ngây ra nhìn.

Liễu thái bà càng thêm hốt hoảng, thấy lão khiêu hóa sắp sửa bỏ đi, nhưng chưa cho biết Cát Tập Bách ba người hiện ở đâu, và như còn định dẫn cả Giang Uyển Dao với Từ Ngọc Nhi đi. Vậy bà biết làm sao đây? Vận nhất có gì bất trắc, mai này biết ăn nói thế nào với Giang Nghiêu Thần và Lý Hàn

Mai? Và lương tâm cũng không thể nào yên được, nhưng trước mắt lại không biết nên xử trí thế nào, trong cơn bối rối buột miệng nói :

- Lão nhân gia định đưa họ đi đâu vậy hả?

Lão khiêu hóa cười to một hồi mới trầm giọng nói :

- Mụ già nguoi cũng khá thú vị đấy, bây giờ nguoi còn lo gì nữa, còn chưa mau trở về nhà, kéo sẽ chậm trễ đấy! Ở đây không còn việc của nguoi, ta phải đưa hai nha đầu này đi gặp sư phụ nguoi để nói chuyện phải trái, nếu không phục, cứ việc tìm lão khiêu hóa này mà tính nợ.

Đoạn quay sang hai nàng nói :

- Nha đầu, mặc kệ mụ già ấy lái nhai, lên đây mau!

Giang Uyển Dao đang hai tay ra như định tung mình, nhưng lại đứng yên, ra ý là không nên nổi, phụng phịu :

- Hóa Từ gia gia, Dao nhi làm sao lên nổi kia chứ?

Lão khiêu hóa rất thích các cô gái làm nũng với ông, thấy Giang Uyển Dao như vậy, ông thích thú cười vang.

Nhưng Từ Ngọc Nhi thì lại nghĩ là lão khiêu hóa cố ý làm khó mình, tức giận thầm nhủ :

- Lão định treo cột bọn này như trò khi để vui cười thích thú, đừng hòng, bốn cô nương quyết không để cho lão được như ý, đánh liều bị rơi xuống cũng phải thử một phen.

Lão khiêu hóa chưa dứt tiếng cười, Giang Uyển Dao đang vô kể khả thi, Liễu thái bà sau khi bị quát mắng, biết tính lão khiêu hóa này nói là làm, không bao giờ thay đổi, đành đi đến bên Giang Uyển Dao, định ngỏ lời cảm tạ nàng.

Trong khi ấy Từ Ngọc Nhi đã hít sâu một hơi không khí, dồn chân lực vào Đan Điền, bỗng cảm thấy gân cốt toàn thân thư giãn, huyết khí thông suốt, một luồng sức nóng nhanh chóng lưu thông khắp người một vòng, liền cảm thấy người nhẹ như chim én, đề khí tung mình, người vọt lên cao hơn tám trượng, trong cơn kinh ngạc lẫn vui mừng, lại vung tay chỗi chân, đã lên đến bên cạnh lão khiêu hóa.

Lão khiêu hóa mừng như nhật được báu vật, vội vươn tay ra, kéo Từ Ngọc Nhi lên đứng vững, cười nói :

- Nha đầu nguoi khá lắm, thảo nào lão ni cô Xích Mi thương yêu nguoi, ngay cả chí bảo bình sanh Tuyết Điện Ngọc Bình cũng chẳng tiếc tặng cho nguoi, vậy mới không uổng phí viên Huyền Nguyên Dịch Tùy đơn của ta chứ!

Đoạn lại đưa mắt nhìn xuống, thấy Giang Uyển Dao đang lái nhai không thôi với Liễu thái bà, ông tức giận quát to :

- Nha đầu kia, nguoi có đi không hả?

Giang Uyển Dao vốn hết sức kính trọng Liễu thái bà, thấy bà luôn bị lão khiêu hóa quát mắng, sớm đã bất mãn trong lòng, lúc này Liễu thái bà đang cảm tạ nàng và nhờ nàng nói lại với Cát Tập Bách, mai này có dịp đến Giang Đầu Trấn, nhất định phải đến Đào gia ở chơi vài ngày, lúc này đường gần núi cản, chẳng thể cứu giúp, mong chàng lượng thứ cho.

Bà còn cho Giang Uyển Dao biết lão khiêu hóa này là bạn thân của Hàm Chân đạo trưởng, từng hai lần giải cứu nguy nan cho sư môn, lúc bà còn trẻ cũng rất được lão khiêu hóa thương yêu, chỉ vì bà kết hôn quá sớm, và luôn theo bên Đào Quảng phục vụ dưới trướng Giang Nghiêu Thần thoát ly giang hồ, nên khiến lão khiêu hóa phật lòng, từng la rầy bà nhiều lần.

Giang Uyển Dao lòng thầm thắc mắc, lão khiêu hóa này tính thật quái dị, chả lẽ ông ta không thích đàn bà con gái kết hôn hay sao? Vậy thì mình...

Nàng chưa nghĩ dứt, bỗng nghe lão khiêu hóa ở trên giục, vội từ biệt Liễu thái bà, ngược lên nhìn, thấy Từ Ngọc Nhi đã đứng bên cạnh lão khiêu hóa, vì mình đang chú tâm nói chuyện với Liễu thái bà, nên không hay biết Từ Ngọc Nhi đã lên bằng cách nào, bất giác kinh ngạc nói :

- Ủa, Ngọc muội đã lên bằng cách nào thế nhỉ?

Hai vợ chồng Đào Đức và Chu Nam không biết lão khiêu hóa này là ai mà lại khiến Liễu thái bà kính nể đến vậy, lòng hết sức không vui, đến khi thấy Từ Ngọc Nhi bỗng chốc đã khác hẳn trước đây, phi thân lên trên núi cao hơn mười trượng một cách dễ dàng, chỉ loáng cái đã hạ xuống bên cạnh lão khiêu hóa, thấy đều kinh ngạc tới cùng, nghe Giang Uyển Dao hỏi vậy, cùng lúc nói :

- Từ cô nương đã tự lên đấy, thân pháp thật là tuyệt diệu!

Giang Uyển Dao bán tín bán nghi, lão khiêu hóa lại đang buông tiếng cười vang, nàng thầm nhủ :

- Mình không tin công lực của Ngọc Nhi chỉ trong hai hôm mà tiến đến mức như vậy, hay là lão khiêu hóa ấy...

Nghĩ đến đó, nàng bất giác bức tức, tính nàng lại ương ngạnh, không bao giờ chịu thua kém ai, bèn quyết tâm bất luận thế nào cũng phải trở tài một phen cho mọi người xem

Thế là, nàng liền thi triển thân pháp Nhiếp Không Phi Hành vừa luyện được mấy thành, hai tay dang ra, hai chân chỗi mạnh, “vút” một tiếng vọt lên cao đến mười hai mươi ba trượng.

Giang Uyển Dao hoảng kinh hồn vía, nàng nào ngờ đến Dịch Túy đơn của lão khiêu hóa lại thần kỳ thế này và càng không ngờ là Linh Dương công chi được truyền trong chốc lát mà công lực lại gia tăng đến mức này.

Nàng vì lòng hiếu thắng đã vận hết công lực và lại có căn bản về môn khinh công thượng thừa Nhiếp Không Phi Hành, nên khi thi triển cơ hồ nhanh như thăng thiên, trong cơn kinh hoàng, nàng buột miệng kêu lên :

- Ôi trời!

Nàng kêu lên như vậy suýt nữa đã táng mạng, bởi khi nàng há miệng cất tiếng, chân khí tản mát, kinh lực toàn thân tiêu tan, không sao khống chế được, đồng thời sức vọt lên chưa hết, người đột ngột hạ xuống, liền tức thì lộn một vòng trên không, đâm vào một mỏm đá cách chỗ lão khiêu hóa đang đứng chừng sáu bảy trượng.

Từ Ngọc Nhi và những người ở dưới núi thấy đều ngưng thần chú mắt nhìn, thấy Giang Uyển Dao vọt lên nhanh như tên bắn, đang kinh ngạc và bội phục, bỗng nghe nàng kinh hoàng kêu lên, mọi người đều sửng sốt.

Đến khi thấy nàng đâm thẳng vào mỏm đá, lại cách xa lão khiêu hóa, không thể nào ra tay cứu kịp, bất giác cùng lên lên :

- Nguy rồi!

Đoạn cùng quay mặt đi phía khác, không dám nhìn cảnh tượng thảm thiết sắp xảy ra.

Lão khiêu hóa từ nãy giờ buông tiếng cười vang, tuy nghe tiếng thân người xé gió của Giang Uyển Dao, tiếp theo lại là một tiếng kêu kinh hoàng, cũng chưa chú ý đến, chỉ ngỡ là nàng thấy công lực tinh tiến vượt bậc nên mừng quá kêu lên, đến khi Từ Ngọc Nhi với những người bên dưới cùng kêu lên tiếng “Nguy rồi”, ông mới nhận thấy không ổn, vội ngược lên nhìn, cũng không khỏi giật mình kinh hãi, vội tung mình quát :

- Nha đầu, sao thế này?

Người vọt đi như tia chớp, chớp lấy dây lưng Giang Uyển Dao, hạ xuống trên bờ núi nói :

- Nguy hiểm thật!

Giang Uyển Dao định thần lại, thấy mình đã bình an đứng bên lão khiêu hóa, nàng bất giác cười thầm, đầu môi phụng phịu nói :

- Hóa Từ gia gia làm sao thế này? Suýt nữa Dao nhi đã chết khiếp rồi!

Lão khiêu hóa cũng chẳng trách nàng, trái lại càng cười tơn hớn, khiến hai vị cô nương hết sức bối rối.

Hồi lâu, có lẽ lão khiêu hóa chợt nhớ đến chuyện khẩn cấp gì đó, nghiêm mặt nói :

- Theo ta đi mau, Bách ca của các ngươi chắc là chờ sốt ruột lắm rồi!

Chưa dứt lời, người đã phóng đi về phía một ngọn núi bên phải. Hai vị cô nương nghe vậy, liền vội nói :

- Gia gia, chờ với!

Đồng thời cùng tung mình phóng đi theo sau. Lúc này công lực hai nàng đã gia tăng hơn trước gấp bội, tuy không theo kịp lão khiêu hóa, nhưng cũng giữ được khoảng cách chừng mười trượng, trong chốc lát đã vượt qua hai ngọn núi cao, lên đến tuyệt đỉnh Vụ Phong, cúi nhìn xuống dưới, chỉ thấy quanh sơn trại bộn tặc đồ trong phạm vi năm sáu dặm toàn là núi lở đất nứt, bụi khói mịt trời, đủ thấy trận nổ vừa qua khủng khiếp dường nào, hai nàng bất giác rợn người.

Sau đó, ba người vượt qua bên kia núi, băng qua một cánh rừng thưa, qua khỏi một ngọn đồi rộng, trước mắt xuất hiện một con đường cái quan.

Lão khiêu hóa dẫn hai nàng đi vào một ngôi nhà lá bên đường, cửa mở, ánh đèn từ trong nhà hắt ra, người mở cửa ra đón quả là Tiểu Thúy. Các nàng cùng mừng rỡ reo lên, thấy đều nước mắt chảy dài.

Cát Tập Bách cũng ngay lúc ấy từ trong nhà đi ra, trước hết ngỏ lời cảm tạ lão khiêu hóa, sau đó mời Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi vào nhà.

Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi đảo mắt một vòng chẳng thấy Ngọa Vân, vừa định hỏi, bỗng cánh cửa bên phải bật mở, Ngọa Vân đã tươi cười xuất hiện trước mặt, trước hết quý xuống vái lạy lão khiêu hóa và nói :

- Tiểu nữ Ngọa Vân xin bái tạ lão tiên bối đã cứu mạng!

Lão khiêu hóa trúc trượng trong tay hất nhẹ, đỡ Ngọa Vân dậy, với giọng quái dị nói :

- Thôi được rồi, đứng lên đi, lão khiêu hóa này kinh tởm quá!

Đoạn liền ngồi xuống chiếc ghế dựa bên bàn, nói tiếp :

- Nha đầu, thức ăn đâu?

Đặt trúc trượng lên bàn, thì ra bên trong chứa đầy rượu, chỉ thấy ông ấn ngón tay vào phần cuối trúc trượng, há miệng ra uống ừng ực, một vòi rượu từ đầu trượng phún ra, không giọt nào rơi ra ngoài môi.

Bốn vị tiểu cô nương gặp lại nhau liền xì xồ xì xào nói chuyện huyền thuyên bất tuyệt.

Ngoạ Vân bị trúc trượng của lão khiêu hóa đỡ dậy, không sao quỳ xuống được nữa, nghe ông hỏi, liền tiến tới một bước nói :

- Tiểu nữ mang ra ngay đây!

Rồi từ cửa hông đi nhanh vào trong. Bốn người lại xúm quanh lão khiêu hóa hết người này hỏi lại đến người kia, khiến lão khiêu hóa bực mình lớn tiếng nói :

- Thôi đừng hỏi lời thôi nữa, dẫu sao các ngươi cũng phải để ta cho lũ sâu rượu trong bụng ăn no đã chứ!

Dứt lời, lại đưa trúc trượng lên miệng uống liền hồi. Đến khi Ngoạ Vân bung ra một khay to đầy thức ăn, toàn là gà vịt cá thịt, bày đầy một bàn, ông mới cầm lấy một chiếc đùi gà, nhét vào miệng ăn ngấu nghiến, bộ điệu ăn uống của ông khiến bọn trẻ đều cười thầm, nhưng ông hoàn toàn không màng đến.

Bọn trẻ cũng không quấy rầy lão khiêu hóa nữa, mỗi người tự kể về tình hình chiến đấu của mình trong sào huyệt của địch vừa rồi.

Thì ra Tiểu Thúy theo sau Giang Uyển Dao vượt qua bờ tường trang viện, vừa định phi thân lên mái nhà, bỗng thấy hai tặc đồ từ phía bên lao ra, trong tay còn bưng một hũ rượu to, phóng đi về phía hậu trại và luôn miệng cầu nhàu gì đó.

Tiểu Thúy vốn tính hiếu kỳ, muốn nghe xem hai tặc đồ ấy nói gì, liền nấp vào sau một lùm cỏ, chờ hai người đi qua mới bám theo sau.

Nghe ra là họ đến hậu trại đưa tin, bảo Trại chủ phu nhân Bạch Hoa Xà chuẩn bị nghinh địch, Tiểu Thúy thầm nhủ :

- Vậy thì hay quá, mình đang rầu không tìm ra hậu trại, may thay lại có các người dẫn đường!

Nàng bám theo đến hậu trại, chờ họ gọi cửa xong, liền nhặt hai hòn đá dùng thủ pháp nặng ném trúng yếu huyệt đối phương, không chờ hai người ngã xuống đã tung mình đến, xách hai tử thi ném xuống vực thẳm bên phải nhà.

Vừa quay người lại, thấy một yêu phụ trung niên đứng nơi cửa, đang mỉm cười với nàng. Tiểu Thúy nào biết lợi hại, liền tức thì lao tới, nhuyển tiên với chiêu “Duang Tiên Tẩu Mã” quét ngang lưng yêu phụ ấy.

Chỉ thấy yêu phụ buông tiếng cười sắc lạnh, chẳng những không tránh mà còn sấn tới, tay phải năm ngón như móc câu chop ra. Tiểu Thúy cả kinh, vội tung mình lùi sau năm thước, nhuyển tiên biến chiêu “Long Dực Cừu Tiêu” quét vào yết hầu đối phương. Nào ngờ yêu phụ võ công cao cường, xuất thủ còn nhanh hơn Tiểu Thúy.

Chỉ thấy y thị tay trái xoay lên, chop vào cổ tay phải Tiểu Thúy, đồng thời tay phải chop xuống đỉnh đầu. Tiểu Thúy bị buộc phải đổi công sang thủ, thì triển thân pháp tránh né, hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Yêu phụ tấn công tới tấp một hồi, chưa thủ thắng được, sát cơ bùng dậy, rút ra một sợi nhuyển đai có hoa văn như da rắn, vung động hết sức linh hoạt, phủ trùm toàn thân Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy càng lúc càng nao núng, hoàn toàn không còn sức hoàn thủ, bỗng dưới chân hụt hẫng, người chao sang bên, ngã lăn ra đất.

Yêu phụ buông tiếng cười ghê rợn, vung trao chụp đến, Tiểu Thúy biết khó có thể thoát nạn, bỗng nghe một tiếng quát khê, bóng người nhấp nhোáng, rồi liền nghe yêu phụ rú lên thảm thiết, loạng choạng thoái lui, chỉ thấy đó là một thiếu niên, chẳng nói một lời, vung chưởng bổ thẳng vào ngực yêu phụ.

Yêu phụ lách người tránh khỏi, lui nhanh vào trong, “ầm” một tiếng đóng cửa lại. Thiếu niên cũng không đuổi theo, xách Tiểu Thúy lên, phóng đi lên ngọn núi bên phải, đặt nàng xuống bên bờ núi và nói :

- Cô nương hãy chờ chốc lát!

Rồi lại phóng xuống ngôi nhà đá bên dưới. Tiểu Thúy chờ hồi lâu, không thấy thiếu niên ấy quay lại, vừa định đi tìm Giang Uyển Dao thì lại thấy Cát Tập Bách đến, rồi dẫn Tiểu Thúy đi ngay.

Tiểu Thúy kể xong, Cát Tập Bách lại nói về mình đuổi Xích Luyện Ma Quân đến một thạch động. Xích Luyện Ma Quân vội vã cho biết Tam tà lo bảo vệ độc vật, còn Nhị độc thì lo canh giữ pháp đàn, thấy đều không có tinh thần ứng địch. Bản thân ông vốn định đến Quảng Nam, nhưng đã gặp Dạ Du Thần ở Thanh Viễn, bèn cùng đến Vụ Phong, nghe Dạ Du Thần nói là có một bí đồ bị lọt vào tay mấy vị cô nương, hỏi Cát Tập Bách có trông thấy hay không?

Cát Tập Bách nói là hiện đang ở trong tay Giang Uyển Dao, rồi hai người chia tay, vẫn hẹn gặp lại nhau ở Quảng Nam, Cát Tập Bách bèn đi tìm Tam tà

và Nhị độc, quả nhiên họ đã biến mất. Khi đến hậu trại, Liễu thái bà đã bắt được Bạch Hoa Xà theo sự chỉ dẫn của thiếu niên ấy, rồi gặp Chu Nam, cùng thu gom tài vật đã lấy được của bọn tặc đồ, rồi Giang Uyển Dao với Từ Ngọc Nhi cũng đến nơi.

Sau cùng, Cát Tập Bách đến gần đại trại, nghe thiếu niên ấy nói trong bóng tối, bảo chàng đến bờ núi bên phải hậu trại cứu người, nhưng chỉ gặp Tiểu Thúy ngồi ngơ ngẩn một mình, bèn giục nàng đi mau.

Hai người vượt qua một ngọn núi, lạc vào đường lối của bọn tặc đồ, lòng nóng như thiêu đốt, Tiểu Thúy nghe nói địa lời sắp nổ, đã khóc rống lên.

Cát Tập Bách nói đến đó, lão khiêu hóa cười tiếp lời :

- Tiểu tử, ngươi còn nói Tiểu Thúy, ngươi chẳng phải cũng muốn khóc hay sao?

Cát Tập Bách nóng mặt, không nói tiếp được nữa.

Tiểu Thúy nói tiếp :

- Thật đấy, Hóa Tử công công mà đến muộn một bước là hai người đều khóc cả. Lão nhân gia ấy vừa đến là mỗi tay một người cấp dưới nách, vọt lên không như bay, tiểu muội sợ đến ngất xỉu, khi tỉnh lại thì thấy Ngọa Vân tỷ đang cho tiểu muội uống thuốc.

Từ Ngọc Nhi quay sang Ngọa Vân hỏi :

- Ngọa Vân muội sao lại gặp được Hóa Tử gia gia vậy?

Lão khiêu hóa tranh trước đáp :

- Vì lão khiêu hóa này bụng đói, lữ sâu rượu lại nổi loạn, định xin chút com nguội canh thừa, chẳng ngờ nha đầu này lại ở trong nhà bếp của bọn tặc đồ, cá thịt hăng đồng không ăn, lại đánh nhau với bọn hỏa đầu quân, bị bọn hỏa đầu quân đánh cho mờ mắt đầm đìa, hơi thở hào hển.

Ông đưa tay chỉ Ngọa Vân, vừa nói vừa cười, lại vừa ăn vừa uống, khiến bọn trẻ cười ầm lên.

Ngọa Vân tức tối nói :

- Ngọa Vân thấy Dao tỷ phóng lên bờ tường, bị hai tên tặc đồ giáp công, bèn định phóng lên tiếp tay, chẳng ngờ phía sau lại có hai tặc đồ lao đến, sau một hồi động thủ, Ngọa Vân đã đã thương một tên. Tên còn lại bỏ chạy, Ngọa Vân đuổi theo, tặc đồ ấy lại chạy vào nhà bếp, động thủ hồi lâu, Ngọa Vân đã thấm mệt, vừa định ném đạn độc ra thì Hóa Tử công công đến, chẳng hiểu sao lão nhân gia ấy vừa đến là tên tặc đồ ấy ngã ra chết ngay. Sau đó Hóa Tử công công lại hỏi Ngọa Vân là ai và Bách ca với Dao tỷ đang ở đâu? Ngọa Vân thành thật trả lời, Hóa Tử công công bèn bảo Ngọa Vân dùng một chiếc thùng sắt, bỏ đầy gà vịt cá thịt vào, còn lão nhân gia ấy thì đồ hết hai hũ to Trúc Diệp Thanh vào trong trúc trượng, rồi dùng trúc trượng gánh lấy thùng sắt, tay trái cắp lấy Ngọa Vân phóng đi đến đây, bảo Ngọa Vân chuẩn bị bữa ăn tối, nói là còn phải đi tìm mọi người, rồi bỏ đi ngay, lát sau Tiểu Thúy và Bách ca cũng đến đây!

Bỗng lão khiêu hóa đứng phắt dậy, tung mình ra cửa, ngoảnh lại nói :

- Trời sáng là đi ngay, lão khiêu hóa còn có việc, tạm biệt các người!

Vừa dứt lời thì người đã mất dạng, không ai nhìn thấy rõ ông ta đã đi như thế nào.

Lúc này mọi người đã ăn xong, bèn chuẩn bị thu xếp lên đường, thì phát hiện Cát Tập Bách đã theo lão khiêu hóa ra ngoài chưa quay về, đang lo lắng, bỗng nghe tiếng Cát Tập Bách nói :

- Tiểu Thúy, ra đây mau!

Bốn nàng ngờ là Cát Tập Bách trêu ghẹo Tiểu Thúy nên không thèm đếm xỉa đến, Cát Tập Bách lại ở ngoài lớn tiếng giục :

- Tiểu Thúy, muội thật ra có cần hay không? Nếu không ra, ngu huynh bỏ đi ngay đấy!

Tiểu Thúy hiểu kỳ hỏi :

- Chuyện gì vậy hở?

Rồi liền mở cửa đi ra. Giang Uyển Dao với Từ Ngọc Nhi cũng nghĩ là Cát Tập Bách đã bắt được gì đó trên núi, cũng theo sau ra ngoài, còn Ngọa Vân ở lại trong nhà.

Giang Uyển Dao với Từ Ngọc Nhi vừa ra khỏi cửa, đã nghe Tiểu Thúy gặng dữ quát :

- Quân chó má, xem bốn cô nương lấy mạng người đây!

Hai nàng giật mình, vội tung mình ra ngoài, chỉ thấy Tiểu Thúy tay cầm nhuyễn tiên, tới tấp quát vào một người đang quỳ dưới đất, miệng không ngớt mắng :

- Ác tặc, hôm nay chính là ngày báo ứng về tội ác của ngươi hồi tám năm trước!

Giang Uyển Dao giờ mới hiểu ra, Cát Tập Bách quả nhiên đã bắt được Bát Trảo Dạ Kiều Lữ Toàn, giao cho Tiểu Thúy chính tay báo phục thân thù.

Tiểu Thúy có lẽ thấy kẻ thù trước mặt, bị phần quá mức, nhuyển tiên trong tay quất tới tấp. Bát Trảo Dạ Kiều bị đánh đến toàn thân máu thịt nhầy nhụa, không còn rên la nổi nữa.

Giang Uyển Dao lo cho Tiểu Thúy bị thương quá độ, tổn hao khí lực, vội tiến tới nắm lấy tay phải Tiểu Thúy, tay trái ôm lấy nàng khuyên :

- Tiểu Thúy, báo thù như vậy đâu có ý nghĩa gì, hãy nghe ta nói đã!

Ngoạ Vân ở trong nhà nghe tiếng quát tháo bên ngoài, ngỡ là có tặc đồ đến, vội lấy trường kiếm đi ra, thấy vậy liền đi đến hỏi.

Từ Ngọc Nhi vừa thấy Ngoạ Vân tay cầm trường kiếm, liền bảo Ngoạ Vân đưa cho nàng, rồi kể tai Tiểu Thúy khẽ nói :

- Thúy muội, trường kiếm đây, mau mổ bụng moi tim kẻ thù để cáo tế vong linh của lệnh tôn và lệnh đường, vậy mới là hiếu đạo!

Đoạn quay sang Ngoạ Vân nói :

- Ngoạ Vân, mau dùng đất chuẩn bị hương án bái tế!

Ngoạ Vân liền đi đến trước mặt Bát Trảo Dạ Kiều, dùng tay tạo ra ba nắm đất nhỏ làm hương án.

Tiểu Thúy mọp trong lòng Giang Uyển Dao gào khóc, đến khi Từ Ngọc Nhi bảo nàng bái tế vong linh song thân, Tiểu Thúy mới đón lấy trường kiếm, quỳ xuống đất lăm nhăm khấn vái một hồi, rồi đứng phắt dậy, đi đến trước thi thể của Bát Trảo Dạ Kiều, nghiêng rằng vung kiếm đâm thẳng vào ngực, liền tức thì tim gan phổi ra, máu tuôn xối xả, phun cả vào người Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy cũng đã kiệt sức, hét lên một tiếng bi thảm, ngã lăn ra đất. Ba nàng vội dìu Tiểu Thúy vào nhà, lãng xăng thay áo và cho Tiểu Thúy uống thuốc.

Chẳng rõ bao lâu trôi qua, Tiểu Thúy hồi tỉnh, nhớ lại chuyện chính tay báo phục thân thù vừa qua, lại bật khóc sụt sùi.

Ba nàng phải khó khăn lắm mới khuyên được Tiểu Thúy ngưng khóc, bình tĩnh trở lại. Lúc này trời đã hừng sáng, vẫn chưa thấy Cát Tập Bách quay về, các nàng lại nóng lòng lo. Từ Ngọc Nhi đi ra ngoài, phát hiện thi thể dưới đất đã biến mất, chỉ để lại một vũng máu, bèn đưa mắt nhìn quanh, thấy thân ung đang lượn vòng trên đầu, liền bắt chước Tiểu Thúy chồm môi cất tiếng huýt, gọi thân ung xuống.

Ba nàng trong nhà cũng đã ra đến, Tiểu Thúy đi đầu, trước hết cảm tạ thân ung về chuyện bắt giữ kẻ thù, sau đó hỏi Cát Tập Bách đi đâu, thân ung kêu lên hai tiếng, ráy bảo các nàng đi theo tìm kiếm, xem ra tình thế hết sức khẩn cấp.

Tiểu Thúy bèn kể lại chuyện thân ung đã quắp Bát Trảo Dạ Kiều mang đến đây khi nãy và Cát Tập Bách chỉ nói là có việc gấp rồi bỏ đi ngay, sau đó bảo Ngoạ Vân mau thu dọn thức ăn để dùng trên đường đi. Các nàng vội thu xếp hành lý, phóng hỏa đốt ngôi nhà lá ấy rồi lên đường ngay.

Bốn nàng theo sau thân ung, nhận định phương hướng, biết đường cái quan đi về phía Tây bắc, nhưng thân ung lại vượt qua đường cái quan, bay về phía chính bắc, các nàng cũng liền đuổi theo sau.

Đi được chừng nửa giờ, các nàng đã vượt qua mấy mươi dặm đường, vẫn chưa có dấu vết gì của Cát Tập Bách, các nàng đều lòng nóng như thiêu đốt.

Hãy nói về Cát Tập Bách, sau khi bảo thân ung mang Bát Trảo Dạ Kiều giao cho Tiểu Thúy, chàng liền rời khỏi nhà lá, phóng đi lên tuyết đỉnh Vụ Phong.

Chốc lát sau chàng đã lên đến đỉnh núi, ngưng thần nhìn, chỉ thấy bên dưới loang lổ cùng khắp bởi sức nổ khủng khiếp của địa lôi, lúc này vẫn còn mịt mù bụi khói.

Nhất thời hứng khởi, chàng tung mình lên không, cất tiếng huýt vang, thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn thân pháp bay lượn trên không, cảm thấy lòng hết sức thanh thản vui sướng, rút lấy Ly Hỏa kiếm trên lưng ra, vung động trên không, chỉ thấy ánh tím ngang dọc, kinh phong dậy lên, khiến chim thú trong rừng kinh hoàng chạy bay tán loạn, thân ung cũng bị kinh động, từ trong một thâm cốc phía tây vỗ cánh bay đến.

Cát Tập Bách từ xa đã trông thấy, liền lại cất tiếng huýt vang, hạ nhanh xuống đất, phóng đi theo đường cũ trở về.

Nào ngờ chàng vừa vượt qua hai ngọn núi, đến một ngọn đồi bằng phẳng, bỗng thấy một bóng người từ trên một ngọn núi bên phải cách chừng mười mấy trượng lao xuống như sao sa, loáng cái đã hạ xuống trước mặt chàng.

Người ấy chân vừa chạm đất đã buông tiếng cười vang, tiếng cười tuy không hùng hồn, nhưng khiến người rung động tâm thần, nội công hết sức thâm hậu. Cát Tập Bách bất giác rợn người, ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Chả lẽ lại là lão khiêu hóa, định trên cột mình ư?

Vội chú mắt nhìn, mới thấy đó là một hòa thượng cao to, đầu bốc hơi tím, khiến chàng sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, đầu còn dám nhìn nữa, vội quỳ

sụp xuống đất vái lạy và nói :

- Kính bẩm sư tổ, Bách nhi không biết lão nhân gia giá lâm, Bách nhi đáng chết, lẽ ra không nên đêm khuya đến chốn hoang sơn này phô trương võ công bốn môn, xin sư tổ nghiêm trị!

Người ấy chính là Phong hòa thượng, được xếp cuối cùng trong Thiên môn Tứ lão, bình sinh khảng khái phóng túng, tứ hải ngao du, tuyết tích võ lâm đã gần trăm năm, những người từ chín mươi tuổi trở xuống cũng chỉ nghe danh, đâu có phúc duyên gặp mặt, ngay cả Tri Giác thiền sư cũng khó được yết kiến, Cát Tập Bách hồi mười năm trước theo Tri Giác thiền sư tham dự Phật Tổ Kim Thân Khai Quang Đại Diễn ở Diệu Liên Tự trên Liên Hoa phong từng được gặp ông một lần và gần đây lại gặp lần nữa trong mộng ảo, chỉ vậy nên hôm nay đột nhiên được gặp ông tại chốn hoang sơn này, chàng thật mừng không kể xiết.

Cát Tập Bách quỳ mọp trên đất, chò nghe sư tổ dạy bảo, không dám động đậy.

Phong hòa thượng quát :

- Đứng lên mau!

Tay áo phất nhẹ, đỡ Cát Tập Bách đứng lên, trở to mắt nhìn chàng nói :

- Tiểu tử nguoi thật là tinh nghịch, cũng may là gặp ta đi ngang qua, nếu không, quanh đây mười dặm ngay cả lá cỏ cũng bị Ly Hỏa Từ Quang của nguoi hủy sạch.

Cát Tập Bách cúi tay cung kính đứng nghe, bất giác giật nảy mình, chàng thật không biết công lực của mình quá ư thần kỳ, chỉ định nhân dịp luyện công cho thư giãn gân cốt mà thôi, nào ngờ Lục Hạp Từ Quang lại có thể hủy vật trong vô hình, giờ mới hiểu ra lời dặn không được sử dụng bùa bài của Tứ lão lúc trong mộng, vội cúi đầu nói :

- Vâng, Bách nhi thật có lỗi!

Phong hòa thượng thấy Cát Tập Bách cứ cúi đầu vâng dạ, thật trái với tính khí của ông, tức giận quát :

- Nguoi thật vô tích sự, học hết cái thói đạo đức giả của sư phụ nguoi, nếu nguoi mà còn điều bộ đáng ghét thế này, hãy liệu hồn, ta sẽ phế nguoi đi, vĩnh viễn không cho gặp ta nữa!

Cát Tập Bách cả kinh, giờ mới nhớ ra tính nết của vị sư tổ này, chỉ thích người rắn rỏi kiên nghị, liền ngẩng lên trừng mắt nhìn vào mặt Phong hòa thượng, cười khẩy nói :

- Bách nhi không sợ đâu, theo lời tiểu sư thúc nói, lão nhân gia thương Bách nhi lắm!

Đoạn cố ý làm ra vẻ ngang bướng, Ly Hỏa kiếm trong tay vung lên, xoay nguoi một vòng, đã đến sau lưng Phong hòa thượng, quát :

- Sư tổ, hãy thử Ly Hỏa kiếm của Bách nhi xem sao!

Kiểm quang phù chụp xuống đỉnh đầu Phong hòa thượng, Phong hòa thượng thích thú vung tay múa chân và buông tiếng cười vang.

Tiếng cười chưa dứt, Cát Tập Bách đã hét lên một tiếng đau đớn, Ly Hỏa kiếm cùng lúc vượt tay, ngồi xổm xuống trên đất rên rĩ liên hồi.

Thì ra Cát Tập Bách một kiếm bỏ xuống, Phong hòa thượng không tránh né, dùng đầu đón lấy, chỉ nghe “bộp” một tiếng, tay phải cảm kiếm cảm thấy nóng rực, lập tức buông tay ra, ôm lấy bàn tay ngồi xuống rên rĩ.

Phong hòa thượng tung mình đến, có lẽ đã thử ra công lực của Cát Tập Bách hơn xa dự liệu của ông và nhận thấy mình đã sử dụng Từ Chiêu Kim Cang công quá vội vàng. Bởi môn Từ Chiêu Kim Cang công này là do mệnh căn chân hỏa luyện thành, ngưng tụ trên đỉnh đầu, khi chạm vào chắc chắn bị bỏng.

Phong hòa thượng định tâm dùng Từ Chiêu Kim Cang công của mình tôi luyện bàn tay phải của Cát Tập Bách, chẳng ngờ chàng lại dùng kiếm bỏ đến, cũng cố ý phát kinh đón tiếp, nên khiến Cát Tập Bách trường kiếm vượt tay, hồ khẩu đau nhói.

Phong hòa thượng mừng cho chàng công lực đã có thành tựu, nhưng cũng sợ chàng thọ thương không nhẹ, nên vội đến nắm lấy tay phải Cát Tập Bách đưa lên miệng, nhổ một ngụm nước miếng lên trên lòng bàn tay chàng, rồi áp tay trái mình vào, vận Thiên công đè chặt.

Cát Tập Bách tay phải bị đè, lúc đầu cảm thấy ngứa ngứa, chưa khó chịu mấy, nhưng lát sau đã nóng đến mức bàn tay tê dại, rồi thì lan khắp toàn thân, gân cốt đều nóng rực, đau thấu tim gan.

Nhưng chàng không dám lên tiếng, sợ sư tổ trách mắng, đành cắn răng chịu đựng, vận công chống lại, hồi lâu sự đau đớn mới giảm dần, sức nóng lui đi. Phong hòa thượng đã bỏ tay ra, nhìn Cát Tập Bách cười nói :

- Xong rồi! Đây có ba món vật cho nguoi, một xâu tràng hạt giữ lấy phòng thân, một phong thư trao cho tiểu sư thúc nguoi, ngoài ra là một cầm nang, khi nào báo xong thù hằn mở ra xem!

Cát Tập Bách đón lấy, bỏ vào trong túi áo, sức nhớ một việc, bèn nói :

- Đa tạ sư tổ!

Rồi liền giả vờ không vui, lẩm bẩm :

- Bách nhi thật không hiểu, khi xưa sư tổ biết rõ Tam nghĩa gặp nạn, sao không ra tay giải cứu? Thân phụ của Bách nhi là ai? Hiện giờ đang ở đâu? Sao sư tổ không cho Bách nhi biết? Chẳng lẽ sợ Bách nhi không phải đối thủ của người ta, làm mất thanh danh bốn môn hay sao?

Phong hòa thượng đương nhiên cao minh hơn Lạp Tháp hòa thượng, đầu thế bị trúng kế khích tướng của Cát Tập Bách, nghe Cát Tập Bách nói xong, lòng thâm buồn cười, bèn với gậy ông đập lưng ông, thò ngực Cát Tập Bách, nhẹ nhắc lên quát :

- Tiểu nghiệt chủng! Cái chết của nghĩa phụ ngươi và Tam nghĩa gặp nạn hoàn toàn do ngươi mà ra, trách ai được chứ? Thân phụ ngươi cũng đang tìm kiếm ngươi khắp chân trời góc biển, bản thân ngươi bắt tài, cho ngươi biết thì có ích gì? Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời, cút mau!

Rồi liền vung tay, Cát Tập Bách bị ném lên trên không, rơi xuống trên đỉnh đồi, nhặt Ly Hòa kiếm, cúi đầu suy tư, nhớ lại những lời vừa rồi của Phong hòa thượng, bên trong hẳn là có nguyên nhân, nhưng có điều cái chết của nghĩa phụ vì sao lại do mình mà ra? Thật không sao hiểu nổi, nghĩ đến mình một thân tốt nghiệp, vậy mà đến nay còn chưa biết, rồi sẽ phải chuộc bằng cách nào đây? Bất giác nghe lòng xót xa vô hạn.

Mãi đến khi thần ung kêu vang trên đầu, chàng mới quay về thực tại, cắn mạnh răng, quyết định đến Vân Nam tìm kiếm kẻ thù báo phục, vậy mới không lỗi đạo làm con.

Lòng đã quyết, bèn cất tiếng huyết đáp lại thần ung, phóng đi theo đường cái quan trở về nhà lá, bỗng thấy một bóng người từ sau nhà vọt lên, phóng đi về phía ngọn đồi.

Cát Tập Bách búng lửa giận, ngỡ là tặc đồ lên đến độ thám, liền tức thì tung mình đuổi theo, thoáng chốc đã vượt qua hai ngọn đồi, phía trước là một khu rừng rậm, bóng người ấy đã chạy vào rừng. Chàng đành dừng lại ngoài rừng quan sát.

Chỉ thấy khu rừng này chiều ngang rất rộng, nhưng không sâu, bên kia rừng là một ngọn núi cao, cây vào công lực đã tinh tiến nhiều, chẳng chút do dự, phi thân lên trên vòm cây, thi triển Lục Hạp thiên công, ngưng tụ tam muội linh thông, nhìn suốt cây lá tìm kiếm, nhưng chẳng thấy gì cả, thối mắng thầm nhủ :

- Ta chẳng tin ngươi có thể thoát khỏi tay ta!

Đoạn cất tiếng huyết dài, trầm khí hạ nhanh xuống, Ly Hòa kiếm vung thành một vòng sáng tím, chân vừa chạm đất đã quát to :

- Trong rừng là ai? Nếu còn chưa chịu hiện thân, Cát Tập Bách này sẽ chẳng khách sáo nữa đây!

Rồi thì đưa kiếm lên ngang ngực hộ thân, phóng đi về phía một lùm cỏ. Thì ra chàng phát hiện sau lùm cỏ ấy có bóng đen lay động, vung kiếm đâm vào, lại là một chiếc áo rách, khều ra xem, trên viết đầy chữ máu.

Cát Tập Bách liền tức tỉnh thần phần chần, vội lao nhanh ra khỏi rừng, trái áo rách lên mặt đất, mượn ánh kiếm xem kỹ, chỉ thấy những chữ máu là: “Chủ hung hãm hại Tam nghĩa là Thiết Tỷ Tăng, đáng hận Vu Tường đã bị lừa hạ độc, người được áo hãy đến Ngũ Đài...” tiếp theo chữ viết rất mờ, không còn đọc được nữa.

Cát Tập Bách xem xong, đã biết chủ hung là ai, và cũng biết chiếc áo này là do một trong Tam nghĩa để lại, dùng máu mình viết lên trước khi chết, nhưng chẳng hiểu sao lại đánh rơi ở đây, thâm nhủ :

- Có lẽ là người kia cố ý để lại cho mình nhặt được, nhưng sao lại không dám lộ diện gặp mình thế nhỉ?

Chàng lại nghĩ :

- Vu Tường là ai? Vì sao lại độc hại Tam nghĩa?

Chàng càng nghĩ càng thắc mắc và bị thương, nhưng biết lúc này đau lòng cũng vô ích và người để lại áo đã đi khỏi quá lâu, không sao đuổi theo kịp nữa, đành cố nén đau thương, cất chiếc áo máu vào lòng, trở về ngôi nhà lá gặp bốn nàng, cùng đến Liên Châu tìm gặp Hương Cường, rồi đến Vân Nam tìm kiếm Thiết Tỷ Tăng điều tra rõ sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Cát Tập Bách vượt qua một ngọn đồi, đã thấy bốn vị cô nương cách mình không xa, liền gia tăng khinh công, thoáng chốc đã đến trước mặt bốn nàng. Giang Uyển Dao đi trước, thấy Cát Tập Bách có vẻ lơ đãng như nuốt tiếc gì đó, bèn khoăn thâm nhủ :

- Chẳng lẽ đã ném mùi khô sở, hay lại bị hai đóa hoa Lan trên cột nữa rồi?

Nên giờ tay chặn chàng lại, nói :

- Xem Bách ca thơ thần như mắt hồn thế này, hẳn lại bị hai đóa hoa Lan trên cột phải không?

Cát Tập Bách lúc này chẳng còn lòng dạ nào mà tức giận với đàn bà con gái, chỉ nhẹ lắc đầu, uể oải nói :

- Đi! Đến Liên Châu!

Rồi định dẫn trước đi về phía Tây nam. Giang Uyển Dao đang hai tay ra cản lại, xẵng giọng nói :

- Khoan đã! Thật ra Bách ca đã đi đâu? Nếu không thành thật nói ra, đừng mong qua được đây!

Cát Tập Bách chau mày cười héo hắt nói :

- Ngươi huỳnh đuổi theo một người... Nhưng không đuổi kịp, giờ hãy lên đường thì hơn!

Từ Ngọc Nhi đứng ở phía sau Giang Uyển Dao, nãy giờ luôn chú mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng về mặt ồ dột, biết là có tâm sự, nên khẽ nói :

- Dao tỷ, đi thôi, để Bách ca trên đường đi hẵng cho chúng ta biết!

Đoạn quay sang Cát Tập Bách hỏi :

- Bách ca đồng ý không?

Cát Tập Bách gật đầu, chờ Giang Uyển Dao quay người đi, liền bước nhanh tới nói :

- Hãy đi theo ngươi huỳnh!

Rồi liền theo hướng tây phóng đi xuống núi, Giang Uyển Dao thấy chàng không đi theo đường cái quan và lại tranh đi trước, liền tức thì đuổi theo, đến sau lưng Cát Tập Bách nắm vai chàng kéo lại, to tiếng nói :

- Bách ca định nuốt lời phải không? Đã nói là sẽ cho mọi người biết rồi mà!

Cát Tập Bách đành thả chậm bước, chờ mọi người đến gần, mới vừa đi vừa kể lại chuyện đi tìm thần ung, ngẫu hứng luyện kiếm gặp sư tổ, về đến nhà lá phát hiện bóng người, đuổi theo vào rừng và phát hiện huyết y.

Bốn nàng nghe xong, chẳng rõ vui hay buồn, thảy đều trầm ngâm lặng thinh.

Từ Ngọc Nhi bởi chuyện có liên quan đến huyết thù của Tam nghĩa, bèn nói :

- Người này có được huyết y, dường như đã có mặt tại chỗ ngay lúc ấy, rất có thể người này chính là ân nhân đã thu liệm di hài của Tam nghĩa, không chừng quả thật đã có đến Ngũ Đài, biết Bách ca đã hạ sơn, bèn đuổi theo tìm đến đây.

Giang Uyển Dao lúc này lòng cũng hết sức nặng nề, nàng nghĩ đến những lời “chính do tiểu tử ngươi mà ra” và “gần ngay trước mắt, xa tận chân trời”, giờ nghe Từ Ngọc Nhi nói đến những từ “ân nhân”, “đã có đến Ngũ Đài” và “đuổi theo tìm đến đây”, như sức nhớ ra, liền hỏi :

- Bách ca ở Ngũ Đài bấy nhiêu năm, có từng xuống núi đi bái tạ mộ phần của thân mẫu hay không? Có phát hiện gì hay không? Và Bách ca ở trên núi lâu như vậy, chẳng lẽ không có người đến tìm lệnh sư, và cũng không có người đến thăm Bách ca hay sao?

Giang Uyển Dao khi nói đã đứng lại, nhìn Cát Tập Bách chờ chàng trả lời.

Cát Tập Bách nghe hỏi, bao hình ảnh trong quá khứ liền lần lượt hiện ra trước mắt.

Theo lời sư phụ kể lại, ba ngày sau khi nghĩa phụ Cát Cừ Bình rời khỏi Ngũ Đài, chàng có xuống núi đi viếng mộ của thân mẫu do nghĩa phụ lập, phát hiện bia mộ bị hủy, nửa tháng sau khi Tam nghĩa ngộ nạn, lúc đưa chàng đi tảo mộ thì bia mộ đã được dựng mới lại. Từ đó mỗi năm vào tiết Thanh Minh đều phát giác có người đến trước, nhang nến chưa tàn, lúc bấy giờ cứ ngỡ là dân chúng gần đó có thiện ý cúng tế giùm.

Còn về chuyện người đến tìm sư phụ thì vô số kể, những người ấy đều thương mến chàng, chàng thường hay quán quít bên cạnh hỏi này hỏi nọ, trong số chỉ có một người đàn ông trung niên, tuổi chừng bốn mươi. Hai năm sau khi Tam nghĩa tạ thế, ông ấy đã tự xưng là bạn thân của nghĩa phụ lúc còn sống, đến Ngũ Đài hết sức tương đắc với sư phụ, từ đó cứ mỗi cách một hai năm đều đến Ngũ Đài một lần, lần nào cũng ở lại mười ngày nửa tháng, nhưng ông ấy cũng chẳng mấy thân với chàng, có lúc còn cố ý lẩn tránh, dù gặp nhau cũng chỉ im lặng.

Khi kể xong, chàng hỏi :

- Dao muội, chả lẽ những chuyện vật vãnh ấy có quan hệ gì hay sao?

Giang Uyển Dao tuy đang suy nghĩ, nhưng có phần không hiểu. Từ Ngọc Nhi thăm gật đầu, như thoáng có cảm xúc, còn Tiểu Thúy thì chẳng hiểu gì cả, chỉ Ngọa Vân là vừa nghe vừa cười, như đã hiểu ra gì đó.

Trong lúc Cát Tập Bách kể lại dĩ vãng, năm người lại đi tiếp, nhưng chậm hơn trước, nên lúc này Ngọa Vân đã dẫn đầu.

Ngọa Vân thấy không ai trả lời câu hỏi của Cát Tập Bách, bèn không dẫn được ngoảnh lại nói :

- Theo tiểu muội suy đoán thì người đàn ông trung niên ấy rất có quan hệ, nếu như lúc này gặp lại, Bách ca có còn nhận ra được không? Lúc ông ấy đến Ngũ Đài gặp lệnh sư, có cho biết danh tánh không?

Mọi người thấy Ngọa Vân bỗng nhiên quay đầu lại, ngỡ là nàng đã phát hiện có gì khả nghi, thấy đều chừng bước đứng lại, ngưng thần chú mắt nhìn, đến khi nghe nàng nói xong, bất giác cùng ngăn người ra.

Cát Tập Bách như từ trong mơ tỉnh lại, nghe Ngọa Vân nói xong, liền nghĩ kỹ lại, chẳng những nhận thấy hết sức hữu lý, mà còn càng nghĩ càng giống, bất giác cười khẩy nói :

- Chính là y!

Rồi liền quay phắt người, trường kiếm giờ lên, phóng đi trở về đường cũ.

Giang Uyển Dao với Ngọa Vân đang người ở trước và người ở sau, thấy vậy biết là chàng đã lên con giận dữ, vội cùng lúc dang tay ra, ôm Cát Tập Bách lại.

Ngọa Vân nức cười hỏi :

- Bách ca điên rồi hả? Sao lại quay trở về thế này?

Cát Tập Bách bị giữ lại, trừng mắt giận dữ hét to :

- Ta phải giết hắn!

Rồi ra sức vùng mạnh, đẩy Ngọa Vân bật lùi hai bước, nhưng Giang Uyển Dao cố sức nắm chặt cánh tay trái chàng, quyết không buông ra, khiến Cát Tập Bách tức đến la hét âm ỉ.

Ngọa Vân sau khi đứng vững, lại tiến tới cười hỏi :

- Bách ca định giết ai? Bách ca biết người đó là ai không?

Cát Tập Bách giậm chân gào to :

- Ta phải giết Vu Tường, chả lẽ mọi người muốn ta để hắn sống hay sao?

Ngọa Vân cười khúc khích :

- Không đúng, người ấy không phải là Vu Tường, đó là người đã nhặt được huyết y và đến Ngũ Đài. Nếu Bách ca giết y, đó là một sai lầm to lớn!

Cát Tập Bách sùng sốt :

- Vân muội nói là không phải ư?

Từ Ngọc Nhi cũng nghĩ đó là người đã từng mang huyết y đến Ngũ Đài sơn và rất có thể chính là Vu Tường, thân phụ của Cát Tập Bách. Nàng cho là chỉ có thân phụ của Cát Tập Bách thì mới vì chuyện này chẳng quản ngàn dặm xa xôi truy tìm đến đây và cũng là hung thủ đã độc hại Tam nghĩa, nên hồ thẹn không dám gặp Cát Tập Bách, để lại huyết y bỏ đi ngay, do đó khi nghe Ngọa Vân nói không phải là Vu Tường, nàng cũng lấy làm lạ, đưa mắt nhìn Ngọa Vân như muốn hỏi lý do.

Giang Uyển Dao thì không nghĩ vậy, nàng cũng cho Vu Tường là một người khác, người bỏ lại huyết y là thân phụ của Cát Tập Bách, chắc chắn không sai. Ông ấy chẳng qua chỉ ngẫu nhiên phát hiện con trai thân sinh đang ở đó, nhưng không dám nhìn nhận, bởi ông ấy đến Ngũ Đài sơn gặp Tri Giác thiền sư, được biết chính Cát Cử Bình đã cứu con chôn vợ mình, lòng hồ thẹn nên đành lánh mặt, định sau khi báo thù cho Tam nghĩa mới ra mặt nhận con.

Vì vậy ông ấy mới luôn bám theo Cát Tập Bách, chẳng ngờ tại nhà lá đã bị Cát Tập Bách phát hiện đuổi theo, bất đắc dĩ đành bỏ lại huyết y, đánh lạc hướng Cát Tập Bách, thừa cơ tẩu thoát. Thế nên, nghe Ngọa Vân nói người ấy không phải Vu Tường, nàng đồng cảm gật đầu nói :

- Người ấy không phải Vu Tường, nhưng người ấy lại là...

Ngoạ Vân vội nhảy mắt ra hiệu Giang Uyển Dao dừng tiết lộ, kéo khiến Cát Tập Bách rối trí, bèn tiếp lời :

- Nhưng người ấy là bạn thân của nghĩa phụ Bách ca lúc sinh tiền, vì tự thẹn không đủ khả năng báo thù cho bạn, nên giao lại huyết y cho Bách ca, và ông ấy hẳn đã gặp cao nhân thế ngoại, chỉ điểm đến đây tìm Bách ca, nên không muốn gặp chúng ta tại đây. Tiểu muội dám đánh cược, khi nào xong việc ở Vân Nam, gặp lại Lạp Tháp hòa thượng, nhất định sẽ rõ nguyên nhân. Giờ tốt hơn chúng ta hãy sớm đến Vân Nam, giải quyết xong hung thủ chính Thiết Tỷ Tăng, lúc ấy sẽ dễ dàng tìm gặp Vu Tường thôi!

Thật ra thì Ngoạ Vân cũng khẳng định người ấy chính là Vu Tường, chẳng những là hung thủ chính đã độc hại Tam nghĩa, mà còn là thân phụ của Cát Tập Bách, chỉ vì sợ Cát Tập Bách biết rõ sự thật sẽ ảnh hưởng đến tinh thần, khiến chàng càng thêm đau khổ, như vậy chuyện ở Vân Nam rồi đây sẽ gặp nhiều khó khăn, thậm chí có thể khiến chàng thẹn hận bị phản quá độ, tự kết liễu đời mình, nên mới ra hiệu cho Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi khoan tiết lộ sự thật, tạm dối gạt Cát Tập Bách, khi nào đến Vân Nam, có mặt Lạp Tháp hòa thượng với Lạt Thủ Quan Âm Lý Hân Mai, dù có xảy ra chuyện thì cũng giảm thiểu can hệ của các nàng, nên sau cùng đã đặc biệt nêu ra hung thủ chính Thiết Tỷ Tăng, để gây sự chú ý của Cát Tập Bách.

Quả nhiên, Cát Tập Bách đã bị hai câu sau cùng của Ngoạ Vân khiến cho động lòng, không còn ý định đuổi theo người bỏ lại huyết y nữa, gật đầu nói :

- Đúng, chúng ta lên đường thì hơn!

Rồi liền dẫn trước theo đường cái quan phóng đi về hướng Tây nam, bốn nàng cũng theo sau ngay.

Năm người vốn đã khinh công cao cường, lúc này lại nóng lòng, chuyên chọn đường núi vắng người phóng đi. Sau giờ Ngọ đã vượt qua tám mươi dặm đường, đến một khu rừng rậm cách Liên Châu chừng bốn năm mươi dặm nữa thôi.

Khí hậu miền Nam nóng sớm lạnh muộn, lúc này tuy là cuối xuân, nhưng giữa trưa ánh nắng chói chang, hết sức nóng nực.

Tiểu Thúy không chịu nổi trước nhất, đòi dừng lại nghỉ ngơi, Giang Uyển Dao và Từ Ngọc Nhi cũng vì đi quá gấp, lại là con gái lần đầu tiên đi đường dài, đầu còn chịu nổi nữa, nên cũng theo Tiểu Thúy bảo dừng lại. Còn Ngoạ Vân không có ý kiến. Chỉ có Cát Tập Bách nóng lòng, nhưng cũng không muốn ép buộc các nàng, bèn thả chậm bước, đi vào rừng, giục các nàng lấy lương khô ra ăn nhanh, dù thế nào cũng phải đến Liên Châu trước lúc trời tối.

Giang Uyển Dao liền giúp Ngoạ Vân lấy thức ăn đã mang theo từ nhà lá bày ra, chọn lấy một chiếc đùi gà, ba miếng thịt khô và hai vắt cơm to đưa cho Cát Tập Bách.

Hai người một nhóm ngồi dưới gốc cây cùng ăn, bữa ăn nhanh chóng kết thúc, rồi lại tiếp tục lên đường, vẫn tránh đường cái quan, tìm đường núi heo lánh thì triển khinh công phóng đi như bay, vậy mà vẫn đến khi mặt trời lặn, năm người mới đến cửa đông thành Liên Châu, chậm bước lại đi thẳng vào thành.

Chỉ thấy khắp đường phố đầy ánh đèn, người qua lại tấp nập, hết sức náo nhiệt. Năm người chia nhau lưu ý tìm kiếm ám hiệu trên cửa các quán ăn khách điểm, nhưng liền tiếp đi qua mấy nhà, không hề thấy có ám hiệu cần tìm, lòng hết sức thất vọng. Cát Tập Bách càng nóng lòng đi nhanh hơn.

Cả con đường Đông Đại đã sắp đi hết, mắt thấy đã sắp đến trung tâm thành, Cát Tập Bách dừng lại, định bàn tính với bốn vị cô nương nên xử trí thế nào, vừa quay đầu lại nhìn, chẳng thấy bốn nàng đâu cả.

Cát Tập Bách bàng hoàng sửng sốt, vội quay lại tìm, đi mãi đến cửa thành đông, vẫn chẳng thấy bóng dáng các nàng, Cát Tập Bách lo đến cuống cả người, thầm trách bốn nàng đã tự ý đi bừa, giờ đất lạ quê người, biết đâu mà tìm đây?

Cát Tập Bách vô kế khả thi, đứng bên cửa thành không biết nên đi về hướng nào, lúc này người ra vào rất đông, hết sức chen lấn, Cát Tập Bách bất giác bị đẩy đi về phía tây.

Ngay khi ấy, hai bóng người mảnh mai từ bên phải cách chàng chừng hai trượng lướt nhanh qua, rẽ vào một hẻm nhỏ mất dạng, thân pháp rất nhanh nhẹn, hết sức quen mắt, chàng vội chen ra khỏi giòng người, chạy nhanh về phía hẻm nhỏ.

Chỉ thấy trong hẻm tối om, chẳng nhìn thấy gì cả, có lẽ là một hẻm cùng, thăm nhủ :

- Hai người ấy đáng trông rất quen, chả lẽ là...

Vừa nghĩ đến đó, bỗng cảm thấy trên cổ như có người dùng vật gì khều một cái, vội đưa tay lên sờ và ngoảnh lại xem, nào có ai đâu? Nhưng trong tay có một cuộn giấy nhỏ, đi ra khỏi hẻm, đến trước một cửa hàng, nhờ ánh đèn nhìn xem, trên có mấy chữ rất răn ròi, xem rồi liền tiện tay vo tròn, nhét vào lòng, phóng đi về phía cửa thành tây.

Lúc này cửa thành tây đã đóng, nơi đây tuy không chen chúc bằng cửa đông, nhưng vừa qua canh một, người đi đường cũng chẳng ít, chàng đâu dám vượt thành ra ngoài.

Chàng đang nghĩ cách ra ngoài thành, bỗng cảm thấy có người kéo một cái sau lưng, ngoảnh lại nhìn, lại là hai bóng người phóng đi về hướng nam.

Chàng búng lửa giận, nghĩ là đối phương cố ý trêu cợt, liền quay người đuổi theo, phóng đi được chừng bốn năm trượng, đến một khúc quanh tối om, hai bóng người ấy chính là từ đây phóng lên tường thành, và còn ngoảnh lại ngoác tay với Cát Tập Bách, rồi mới phóng qua bên kia mất dạng.

Cát Tập Bách giờ mới hiểu ra, hai người ấy chẳng những cố ý dẫn mình ra khỏi thành, không chừng còn là người đưa thư của lão khiêu hóa khi nãy, xem ra hẳn là hai đóa hoa Lan kia, bèn yên tâm đuổi theo.

Cát Tập Bách qua khỏi sông hồ thành, trước mặt là ruộng đồng bao la, hoàn toàn không có chỗ đặt chân, đành dọc theo bờ sông phóng đi về hướng nam, chừng mười mấy trượng mới trông thấy con đường cái quan ở phía trước, liền theo đó phóng đi về hướng tây.

Thoáng chốc đã vượt qua ba dặm đường, phía trước là một rừng trúc, lộ ra một góc tường đỏ, chàng nghĩ đó hẳn là tự viện, chỉ lo đi đường nên không chú ý. Đến khi chàng băng qua rừng trúc, bỗng nghe tiếng quát tháo sát phạt từ trong tự viện vọng ra, loáng thoáng nghe như là tiếng của Tiểu Thúy, bắt giác kinh ngạc, liền dừng chân lắng nghe. Quả nhiên Từ Ngọc Nhi lại nghe rú lên một tiếng thảm thiết.

Cát Tập Bách không chần chừ nữa, liền tức thì thi triển Lục Hạp Hồi Hoàn thân pháp phóng đi, lao vào tiền điện, quét mắt nhìn, thấy năm sáu hung tăng đang vây đánh Tiểu Thúy với ba người khác trong đại điện, còn Từ Ngọc Nhi với Ngọa Vân và Giang Uyên Dao nằm dưới chân tường bên trái.

Tiểu Thúy đang bị hai hung tăng sử dụng giới đao tấn công đến quay lòng vòng, hoàn toàn không còn khả năng hoàn thủ. Một người đàn ông khác, Cát Tập Bách nhận ra ra chính là Hường Cường, đang giao thủ với một hòa thượng to béo, cũng bị áp đảo liên hồi, tình thế hết sức nguy cấp. Nhưng hai thiếu niên võ phục thì lại hết sức dũng mãnh, dồn ba hòa thượng khác vào trong góc điện.

Cát Tập Bách thấy tình thế nguy cấp, liền cất tiếng huýt vang, rút lấy Ly Hòa kiếm cầm tay, tung mình lao xuống, tả chưởng bỏ vào hòa thượng to béo đang giao thủ với Hường Cường, hữu kiếm quét ngang một vòng. Hai ngòi giới đao đã bị tiện thành bốn khúc.

Hòa thượng to béo một ngọn thiền trượng nặng hơn trăm cân, tuy Hường Cường võ công chẳng kém, nhưng ngật nổi thanh trường kiếm trong tay không dám ngạnh tiếp, toàn nhờ vào thân pháp nhanh nhẹn lách tránh.

Ngay khi hòa thượng to béo dùng thiền trượng với chiêu “Ô Long Triền Trụ” quét vào trung bàn Hường Cường, thế như bài sơn đảo hải, thì bỗng nghe tiếng huýt cất lên, Tiên Thiên Nhất Khí chưởng của Cát Tập Bách đã cùng lúc ập đến.

Hòa thượng to béo nghe tiếng tuy biết viện thủ của đối phương đã đến, nhưng vì dùng sức quá mạnh, chẳng những không kịp thu chiêu hồi cứu, ngay cả tránh né cũng không còn thời gian, dẫu y một thân công phu hoành luyện cao thâm, cũng bị một chiêu “Lục Phách Kim Chung” của Cát Tập Bách bổ trúng huyệt Phụng Nhãn, “bình” một tiếng, cả người lẫn trượng văng bay đi, va vào một trụ đá bên phải, không kịp rên lên một tiếng, rơi xuống đất chết ngay dưới chân trụ.

Hai hòa thượng giáp công Tiểu Thúy võ công càng kém cỏi hơn, vừa nghe tiếng huýt vang lên, giật mình sửng sốt, bỗng cảm thấy trong tay nhẹ hẫng, giới đao đã bay mất nửa phần.

Trong số một người mặt đỏ kêu lên một tiếng kinh ngạc, bị nhuyển tiên của Tiểu Thúy điểm trúng huyệt Khúc Trì, cả nửa phần cán đao còn lại cũng vọt khỏi tay, “keng” một tiếng rơi xuống đất.

Thì ra Tiểu Thúy đã hận y thấu xương, thấy Cát Tập Bách vừa hiện thân, giới đao của đối phương vọt khỏi tay, nàng đâu chịu buông tha, nhuyển tiên điểm ra, người đã sẵn tới, tả chưởng hữu tiên, đánh cho gã hòa thượng mặt đỏ mặt mũi nát bấy, ngất xỉu ngã ra đất.

Còn một gã ác tăng rất tinh ranh, vừa thấy có người hiện thân đã hoảng kinh chuẩn bị đào tẩu, giới đao trong tay bị chém cụt, lập tức buông đao, nhào xuống đất lăn nhanh đi, định ra ngoài thêm thừa cơ đào tẩu.

Nào ngờ ngay khi y vừa nhào xuống đất, Cát Tập Bách đã đứng vững chân, y chưa kịp lăn đi, đã bị Cát Tập Bách tung chân đá bay đi như quả bóng, rơi xuống ngoài bờ tường.

Hai thiếu niên võ phục cùng lúc ấy đánh cho ba hung tăng một chết hai thọ thương, rồi chia nhau kéo hai hung tăng đến trước bàn thờ, bỏ đó đi về phía ba vị cô nương định ra tay cứu chữa.

Cát Tập Bách thấy vậy bất giác ngần ngừ, đã không tiện ngăn cản, lại không muốn để cho hai thiếu niên xa lạ tùy tiện động vào người ba vị cô nương.

Tiểu Thúy thì chẳng màng đến những tiểu tiết ấy, thấy hai thiếu niên đi đến bên ba nàng, ngỡ là họ có ý định xấu xa, liền quát :

- Đứng lại!

Đồng thời thi triển Thiên Du bộ lướt tới, cản trước mặt hai thiếu niên, trừng mắt quát :

- Các ngươi định thừa lúc người lâm nguy giờ trò bắt chính phải không? Chả lẽ câu “Nam nữ thọ thọ bất tương thân” cũng không biết hay sao?

Hai thiếu niên lách sang bên, đưa mắt nhìn nhau, bật cười khúc khích, ngoảnh lại nhìn Cát Tập Bách, rồi mới vòng tay nói :

- Cứu người quan trọng hơn!

Cát Tập Bách vừa nghe tiếng cười đã động tâm, lại nghe tiếng nói, rõ ràng là hai đóa hoa Lan, liền vội tiến tới, đứng bên Tiểu Thúy vòng tay nói :

- Được hai vị nhân... nhân huynh bao phen âm thầm trợ giúp, tiểu đệ Cát Tập Bách vô vàn cảm kích!

Đoạn quay sang Tiểu Thúy nói :

- Thúy muội, đến cứu chữa cho họ mau!

Rồi từ trong lòng móc ra hai lọ thuốc, trao cho Tiểu Thúy, lại quay về Hường Cường ngoắc tay nói :

- Hường đại thúc, phiên đại thúc cũng giúp cho một tay!

Hường Cường liền đi đến, giúp Tiểu Thúy chữa thương cho ba nàng.

Hai thiếu niên thấy Cát Tập Bách đi đến, vội lùi sau hai bước, đến khi Cát Tập Bách vòng tay cảm tạ, hai người lại nhìn nhau mỉm cười, khiến Cát Tập Bách ngây ngẩn, nụ cười của hai người thật là thiên kiều bá mị, má lúm đồng tiền duyên dáng, biểu hiện hoàn toàn tương mạo nữ nhi.

Người bên phải có lẽ là tỷ tỷ, chỉ thấy nàng vòng tay khom mình đáp lễ, nụ cười trên môi tan biến, run giọng nói :

- Bách ca, xin thứ cho tiểu muội đã mạo phạm, chỉ bởi chưa từng gặp mặt nên lúc trên Quan Âm sơn nhất thời tình nghịch, hiểu lầm Bách ca là đồng bọn của Tam ma, đã buông lời trêu chọc, nếu không nhờ về sau gặp Thiên Nam Dật Tẩu lão tiền bối, cho biết lai lịch của Bách ca, suýt nữa còn gây ra tai họa, vì vậy chúng tiểu muội mới không dám ra mặt gặp nhau!

Nói đến đó, hai nàng lại nhìn nhau cười, thẹn thùng không dám nhìn thẳng Cát Tập Bách, lộ vẻ hết sức ngây thơ hồn nhiên.

Cát Tập Bách lúc này tuy đã nhận ra hai người là nữ nhi, nhưng chẳng ngờ lại thân thiết gọi mình là Bách ca thế này, khiến chàng hết sức bối rối và còn hiểu lầm là nàng ta đã yêu mình, bất giác đỏ mặt tía tai, ấp úng không thốt nên lời.

Nàng kia thấy vẻ ngượng ngùng của Cát Tập Bách, không nén được bật cười khúc khích nói :

- Xem Bách ca đó, là nam tử hán mà còn e thẹn hơn là chúng tiểu muội. Trên đường đi, Bách ca với Ngọc muội rất là thân mật, đâu có thấy Bách ca ngượng ngùng, sao chúng tiểu muội chỉ gọi có tiếng Bách ca mà lại thẹn đỏ mặt thế này?

Từ Ngọc Nhi thọ thương nhẹ nhất, chỉ cánh tay trái bị giới đao chém trúng một đường, chưa tổn thương đến gân cốt, cổ tay phải và bả vai cũng chỉ bị chườm phong quét trúng nhẹ, không hề hấn gì. Sau một hồi điều tức, băng bó và uống thuốc, lúc này đã khỏe lại, đang giúp Tiểu Thúy và Hường Cường cứu chữa cho Giang Uyển Dao và Ngọa Vân.

Vừa mới đỡ hai người ngồi dậy, cho uống vào một viên Bảo Mệnh đơn, dùng túi vải lót trên đất, cho nàng nằm trở xuống. Bỗng nghe có người gọi mình là Ngọc muội, bèn ngẩng lên nhìn, thấy là hai thiếu niên đã ra tay cứu giúp mình, bất giác nhoẽn miệng cười.

Giờ nghe lời nói của hai người như có ẩn tình gì đó, vừa định lên tiếng hỏi, bỗng nghĩ đến một điều, bèn đứng lên đi đến bên Cát Tập Bách, hướng về hai thiếu niên vòng tay xá dài, mỉm cười nói :

- Được hai vị tỷ tỷ cứu mạng, tiểu muội Từ Ngọc Nhi xin đa tạ!

Hai nàng bị Từ Ngọc Nhi vạch trần thân phận, hai má lập tức đỏ bừng, hệt như hai đóa hoa Hồng, vội che mặt quay người đi.

Cát Tập Bách chợt động tâm, bất giác xót xa ngập lòng, đi đến bên hai nàng, giọng bi thiết nói :

- Dám hỏi hai vị muội muội, xưng hô ngu huynh thế này, phải chăng là hậu nhân của nghĩa thúc Lý Kiện? Nhị Thâm lão nhân gia có khỏe không?

Hai nàng nghe hỏi, niềm đau trong lòng liền bị khơi dậy, cùng mộp xuống trước mặt Cát Tập Bách khóc sụt sùi.

Cát Tập Bách biết là mình đã đoán đúng, cũng không khỏi mũi lòng, nước mắt dâng ngập bờ mi, hai tay vuốt tóc hai nàng, cố nén bi thương an ủi :

- Hai vị muội muội đừng khóc nữa, hôm nay huynh muội tương phùng, chúng ta vui mừng mới phải, rồi đây sẽ đồng tâm hiệp lực báo phục thân thù!

Đoạn quay lại ngoắc tay với Từ Ngọc Nhi nói :

- Ngọc muội, hãy mau đến đây bái kiến hai vị Lan tỷ tỷ!

Từ Ngọc Nhi thấy họ ôm nhau khóc, nghĩ đến mình thân thù chưa báo, cũng bất giác nghe lòng xót xa, nước mắt tuôn trào, thấy Cát Tập Bách ngoắc tay gọi, nàng liền bước nhanh tới, hai tay ôm lấy bờ vai hai nàng, bi thiết gọi :

- Lan tỷ!

Tiểu Thúy chẳng hiểu ắt gặp gì, đứng thừ ra một bên, còn Hường Cường thì cảm thấy buồn cười.

Lúc này Giang Uyển Dao với Ngọa Vân đều đã hồi tỉnh, gắng sức đứng lên, mọi người phát giác, liền xúm đến đỡ hai nàng nằm trở xuống, do Từ Ngọc Nhi kể cho Giang Uyển Dao nghe về chuyện hai nàng họ Lý đến cứu giúp và nhận nhau. Hai nàng họ Lý cũng vui cười hỏi Dao tỷ này Dao tỷ nọ đủ điều.

Giang Uyển Dao giờ mới yên tâm, không còn lo hai đóa hoa Lan này có tình ý gì với Cát Tập Bách nữa, và cũng mừng thầm trong lòng.

Nàng lườm cho Cát Tập Bách một cái, quay sang Hường Cường nói :

- Hường đại thúc tại sao lại không ghi ám hiệu ở ngoài cửa khách điểm, báo hại mọi người tìm suốt cả buổi trời, bây giờ phải phạt đại thúc làm thức ăn mới được!

Đoạn quay sang Cát Tập Bách nói :

- Còn Bách ca nữa, cũng phải phạt xuống bếp nấu ăn, ai bảo Bách ca bỏ rơi bọn này đi mất biệt?

Cát Tập Bách vừa định phân trần, Giang Uyển Dao đã nghiêm giọng nói tiếp :

- Ai cần Bách ca nói nữa? Hóa Từ gia gia đã cho bọn này biết rồi, chính lão nhân gia ấy đã dẫn bọn này ra ngoài thành. Đi làm thức ăn mau lên, lát nữa hẵng cho Bách ca biết!

Cát Tập Bách còn định hỏi lão khiêu hóa hiện ở đâu, Hường Cường đã kéo tay chàng nói :

- Đi! Hường mỗ nói cho thiếu hiệp biết!

Thế là hai người đi vào hậu điện, chỉ thấy bên trong hết sức lộng lẫy và sạch sẽ, nhưng chẳng thấy một hòa thượng phụ trách hương hỏa nào cả.

Hai người vào trong nhà bếp, cũng vắng lặng không một bóng người, nhưng thức ăn lại có sẵn, rượu thịt đều còn nguyên, hết sức ngạc nhiên, Hường Cường cười nói :

- Thảo nào lão khiêu hóa bảo là các vị đã đến đông đủ, sẽ thiết đãi tại đây. Thiếu hiệp biết là ngày nào Hường mỗ cũng trông ngóng các vị đến, giờ Mùi hôm nay Hường mỗ lại ra ngoài điểm xem thử, phát hiện lão khiêu hóa đang bôi xóa ám hiệu, Hường mỗ liền đến ngăn cản, bị ông già ấy gạt một cái, liền không tự chủ được, đi theo ông ấy ra ngoài cửa thành này, rồi mới giải huyết cho Hường mỗ, cho biết là các vị được người nhờ truy sát cường thù chưa về, bảo Hường mỗ chờ dưới rừng trúc, nào ngờ chẳng bao lâu sau ông ấy lại dẫn đến hai vị muội muội già nam trang của thiếu hiệp. Thăm thì to nhỏ một hồi, ông ấy đưa cho họ một mảnh giấy, rồi chia nhau đi khỏi. Hường mỗ ngồi suốt hơn một giờ, mặt trời đã xế bóng vẫn chưa thấy người, thế là Hường mỗ đã hoài nghi lão khiêu hóa giờ trò phá bình...

Cát Tập Bách bỗng hỏi :

- Hường đại thúc biết lão khiêu hóa ư?

- Ai mà không biết? Bộ dạng của ông ấy hồi hai mươi năm trước mới xuất đạo là Hường mỗ đã gặp rồi và còn được ông ấy tha cho một lần.

Hường Cường đỏ mặt, nói tiếp :

- Rồi thì ông ấy quả nhiên đã đưa bốn vị cô nương đến và nói là thiếu hiệp đã vào trong tự viện này để tìm Thiết Tỷ Tăng nào đó báo thù...

Cát Tập Bách vừa nghe nói Thiết Tỷ Tăng đang ở trong tự viện này, bất giác “ồ” lên một tiếng, rồi liền quay người định đi ra, nhưng Hường Cường như đã biết trước, nắm tay chàng giữ lại, nói tiếp :

- Đừng vội, hãy nghe Hường mỗ nói tiếp! Từ cô nương lúc ấy cũng giống như thiếu hiệp vậy, vừa nghe đến tên Thiết Tỷ Tăng, liền nói “đi mau”, rồi cùng ba vị cô nương kia phóng đi về phía tự viện này, Hường mỗ vội nháy mắt với ông ấy, rồi liền đuổi theo, chỉ nghe ông ấy ở sau cười to nói là Thiết Tỷ Tăng đã lẩn trốn và chờ ông ấy đi uống rượu. Hường mỗ quay lại nhìn, lão khiêu hóa đã mất dạng, mọi người cũng chẳng màng đến ông ấy, vượt tường vào trong đại điện, liền bị bọn ác tăng kia vây đánh, nhưng không hề thấy lão khiêu hóa hiện thân.

Cát Tập Bách nghe đến đây ngừng, trầm ngâm :

- Lão khiêu hóa cũng thật quái lạ, chuyên thích đùa cợt, để cho các cô gái ấy mạo hiểm, có lẽ ông ấy đã một mình đi tìm Thiết Tỷ Tăng rồi!

Hường Cường đã chất đầy hai giỏ to thức ăn, xách lấy nói :

- Đi thôi, có lẽ lão khiêu hóa cũng đã đói rồi, sao còn chưa thấy về thế nhỉ?

Đoạn gánh hai giỏ thức ăn đi ra đại điện, Cát Tập Bách theo sau, vừa đi vừa suy nghĩ, bỗng nghe Hường Cường hét lên :

- Có ma quỷ!

Rồi vội đứng lại ngẩng lên nhìn, chỉ thấy chiếc gánh trên vai Hường Cường đã biến mất và y đang đứng thừ ra tại chỗ. Chàng cũng hết sức kinh ngạc, vừa định hỏi nguyên do, bỗng nghe ngoài điện có tiếng hờn hờ nói :

- Đến đây mau, lão khiêu hóa thiết đãi, mọi người đều có phần!

Cát Tập Bách với Hường Cường nhìn nhau cười gượng, bèn tay không đi ra đại điện.

Lúc này các vị cô nương đang ngồi trong đại điện cùng báo ra thân thế, được biết hai nàng họ Lý là chị em song sanh, chị là U Lan, em là Cốc Lan. Lý Kiện hết sức cưng yêu hai nàng con gái này, vợ ông Vân Trung Nguyệt cũng tài nghệ song toàn, hai vợ chồng quyết ý cho con luyện tập ngay từ bé, căn cơ vững vàng, chuẩn bị truyền thụ võ công. Nào ngờ Lý Kiện ngay năm ấy đã ra đi không trở về nữa, đến khi hay tin ông chết, kẻ thù đã tìm đến nhà,

trong một đêm nhà tan mẹ chết, hai chị em được Lục Dương Kiếm tình cờ đi qua cứu đi, mang lên Nhạn Đãng sơn thu nhận làm đồ đệ. Mãi đến một tháng trước mới cho hai nàng biết mọi sự, rồi cùng hai nàng xuống núi tìm Song độc báo thù.

Về sau ngẫu nhiên gặp Cát Tập Bách, rồi lại gặp Thiên Nam Dật Tẩu, được biết thân thế của Cát Tập Bách, Tam ma đã diệt, Lục Dương Kiếm quyết định đến Vân Nam, hai nàng hết lời cầu xin, mới được cho phép gặp gỡ mọi người.

Vậy mới âm thầm đi theo mọi người, đến Liên Châu tình cờ gặp lão khiêu hóa, vừa gặp mặt đã bị ông sai bảo, chạy tới chạy lui suốt nửa ngày trời.

Hai nàng vừa kể xong, bỗng nghe tiếng gọi của lão khiêu hóa, thấy ông dùng trúc trượng gánh lấy hai chiếc giỏ to, đang chân xiêu chân vẹo đi vào, vội cùng chạy ra giúp.

Nào ngờ các nàng vừa đến gần, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, lão khiêu hóa đã mất dạng, ngoảnh lại nhìn, ông đã ngồi xuống bên bàn, vừa ngầu nghiêng ăn vừa nói :

- Lão khiêu hóa này không chờ được nữa, ăn no rồi lên đường ngay, ai mà thích lời thôi như các người!

Mọi người thấy điệu bộ ăn uống của lão khiêu hóa, vừa buồn cười lại vừa bức tức, nhưng cũng đành chạy đến, mỗi người một tay bày thức ăn và rượu lên bàn, rồi cùng bắt đầu ăn uống.

Khi Cát Tập Bách với Hường Cường ra đến, lão khiêu hóa đã uống hết nửa hũ rượu và ăn hết cả một con gà.

Hường Cường có lẽ hãy còn sợ lão khiêu hóa, theo sau Cát Tập Bách đi đến trước mặt lão khiêu hóa, quỳ xuống vái lạy, run giọng nói :

- Lão nhân gia đã vất vả suốt nửa ngày trời, sao thể làm phiền lão nhân gia...

Chưa kịp dứt lời, lão khiêu hóa đã trừng mắt quát :

- Khi ăn lúc ngủ không được nói, ai mà nghe người lái nhãi, còn chưa mau đứng lên, ăn no rồi lên đường ngay!

Hường Cường vội đứng lên, ăn ngay tại chỗ. Cát Tập Bách cũng định quỳ lạy, thấy vậy cũng đành thôi, lẳng lặng đứng bên Hường Cường, hết sức khép nép cúi đầu ăn.

Các vị cô nương nhanh chóng ăn no, chỉ Ngọa Vân đứng bên lão khiêu hóa, không ngừng rót rượu và gấp thức ăn cho ông, chưa hề ăn chút gì. Tiểu Thúy thấy vậy không đành lòng, bèn cười nói :

- Thật khó mà có được một đồ đệ tốt như vậy, chưa chính thức nhập môn mà đã hiểu kính sư phụ thế này, nhưng đáng tiếc sư phụ lại quá vô tình, để mặc cho đồ đệ nhịn đói, chỉ lo cho bản thân mình no say, thật là hiếm có!

Lão khiêu hóa già vờ không nghe, đến khi uống hết hai hũ rượu to, mới đưa tay áo lên lau miệng, trúc trượng chôi xuống đất, hướng lên mái nhà tiền điện cười nói :

- Mụ kia, gia giáo thật có nề nếp, dạy ra một ả nha đầu hỗn xược, không biết tôn trọng là gì và còn...

Bỗng có một giọng đàn bà vang lên ngắt lời nói :

- Thôi được rồi, chính lão khiêu hóa già mà không nên nề, trách ai được chứ?

Vừa dứt tiếng, bên kia bàn đối diện với lão khiêu hóa đã có thêm một người đàn bà áo trắng, chính là Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai.

Các nàng vừa nhìn kỹ, liền tức thì vui mừng reo lên, Giang Uyển Dao với Tiểu Thúy vội tiến tới, giới thiệu hai chị em Lý U Lan và Lý Cốc Lan.

Lý Hàn Mai mặt đầy gió bụi, mày liễu chau chặt, như trong lòng rất không vui, lúc này lại không tiện phát tác, thấy hai chị em họ Lý, như càng có vẻ lo âu, sau khi thăm hỏi, vừa định cất tiếng nói thì lão khiêu hóa như đã phát giác, cười nói trước :

- Lão khiêu hóa này sớm đã biết Thiết Tỷ Tăng chưa đến ngày tận số và cũng không muốn tranh giành chuyện làm ăn của kẻ khác, ai bảo Hàn Mai người đa sự, lão hòa thượng Trường Mi ngày nào cũng trông chờ người đến Thiên Sơn, vậy mà người lại đi lung tung. Lạp Tháp hòa thượng đuổi khùng đuổi điên, rốt cuộc cũng chỉ hoài công, người ta đây rầy chót canh mai phục ở vùng này và lại có vô số bí huyết, quen đường thuộc lối, dù thế nào cũng chẳng thể lấy mạng hân tui đây!

Mọi người đều chẳng hiểu lão khiêu hóa nói gì, Cát Tập Bách với Từ Ngọc Nhi và hai nàng họ Lý vừa nghe nói đến tên Thiết Tỷ Tăng, liền xúm đến hỏi Lý Hàn Mai.

Lý Hàn Mai nhướng mày, ra hiệu bảo mọi người ngồi xuống, đưa tay chỉ lão khiêu hóa cười nói :

- Lão khiêu hóa cũng phải có mực thước chứ, không đứng lại tha cho ác tăng kia, chẳng kể mối thù của Tam nghĩa phải trả oán, Lý Hàn Mai này với Lạp Tháp hòa thượng cũng bị lão đánh lừa, vất vả một phen chẳng kể, nhưng nổi bức tức trong lòng phải nói chuyện phải trái với lão mới được!

Lão khiêu hóa cười ha hả :

- Ta thật không hiểu, Lạt Thủ Quan Âm ngời mười năm nay tu luyện đầu mắt cả rồi, lão khiêu hóa này từng sợ ai chứ? Chỉ có điều là oan có đầu, nợ có chủ, hung thủ sát hại Tam nghĩa thì phải do hậu nhân của Tam nghĩa giải quyết, bọn già phở vật chúng ta còn phải để dành mà đến Vân Nam tìm thanh toán Song độc và Tam tà...

Bốn huynh muội Cát Tập Bách nghe vậy, bất giác bị phần ngập lòng, bỗng cùng đứng lên, Lý U Lan vòng tay xá lão khiêu hóa, bi thiết nói :

- Đồ lão tiền bối, đa tạ lão tiền bối đã giáo huấn, huynh muội vẫn bối tuy bất tài, nhưng tự tin còn có thể đối phó với hạng người như Thiết Lý Tăng, cho dù tan xương nát thịt...

Lý Hàn Mai biết năng hiểu lầm ý tốt của lão khiêu hóa, sợ nàng nói năng quá đáng, xúc phạm đến lão khiêu hóa thì khôn, nếu ông mà nổi giận, ngay cả Thiên môn Tử lão cũng không dám xếp nổi. Xem ra phen này lão khiêu hóa vượt ngàn dặm xa đến đây, hẳn là do sự phụ mình với các vị lão tiền bối lúc thương nghị trên Thiên Sơn đã phải tổn rất nhiều mệnh lữ mới thỉnh cầu được ông ấy đến đây, bèn vội kéo góc áo Lý U Lan, nói :

- U Lan, sao lại thế này? Còn chưa mau ngồi xuống?

Lý U Lan và bốn người bị Lý Hàn Mai ngăn cản, đành hậm hực ngồi trở xuống, nhưng vẫn mặt đầy bi phần, thật muốn lập tức đi tìm kẻ thù báo phục ngay.

Nhưng lão khiêu hóa vẫn thản nhiên buông tiếng cười vang, lát sau bỗng ngưng cười, nhìn bốn người nói :

- Khá khen các ngươi có chí khí, có đảm lược, lão khiêu hóa này dù thí mạng già cũng phải giải quyết cho xong việc này. Tuy nhiên, các ngươi chớ trách ta nhụt chí, lũ quỷ ma ấy quả thật chẳng thể khinh thường, các ngươi không tin, hãy hỏi Lý Hàn Mai. Lý Hàn Mai, hãy cho chúng biết, có phải lão khiêu hóa này sợ sự hay không?

Mọi người nghe lão khiêu hóa nói vậy, biết là hẳn không đơn giản, thấy đều hết sức ngạc nhiên, cùng hướng mắt về phía Lý Hàn Mai.

Lý Hàn Mai buông tiếng thở dài, bèn kể lại chuyện đi của bà với Lạp Tháp hòa thượng.

Thì ra hai người được Thiên Nam Dật Tẩu cho biết, Thái Sử Đệ đã bị bọn Thất Độc giáo thiêu hủy, Giang Nghiêu Thần được Tinh Viên Kim Cang cứu đi, vội vã rời khỏi Tầng Hương Ô, về đến Thái Sử Đệ, chỉ còn là một đồng gạch vụn, tìm gặp gia nhân chạy thoát hồi, mới biết là do Dân Sơn lục ly gây ra, liền nhanh chóng thu xếp, dẫn theo Thanh Vân tìm gặp Hưởng Cường, nhờ thần ung mang thư báo cho Cát Tập Bách biết, rồi lên đường đi về phía Tây bắc.

Khi đến Liên Châu thì gặp rất nhiều giáo đồ Thất Độc giáo, được biết bọn chúng tụ tập ở Quảng Nam, Song độc và Tam tà đều sẽ đến đó tế luyện Độc Sát Đoạn Hồn trận, bèn quyết định để Hưởng Cường ở lại Liên Châu đón mọi người, còn mình thì lập tức lên đường đến Quảng Nam trước để thăm dò hư thật. Nào ngờ khi đến Quảng Nam thì bọn tặc đồ đã giải tán, sau khi điều tra, mới biết là Tam tà không đến, Song độc cũng chẳng rõ đã bị giới hiệp nghĩa nào chặn đánh giữa đường, diệt trừ hơn nửa phần độc vật chuẩn bị dùng để tế luyện Độc Sát Đoạn Hồn trận. Song độc cũng bị đa thương, bắt buộc phải thay đổi kế hoạch, quay trở về Miêu Sơn, chia nhau khẩn luyện độc công, dời lại sau đại hội ti kiếm ở Hành sơn vào trung thu sang năm mới quyết định.

Ngoại trừ đã phái người báo với Tam tà, còn phái người đưa thiệp đến Nam Nhạc, rồi mới quay trở về, giữa đường gặp Minh Tâm sư thái, vì cứu chữa cho Lý Ngọc Phụng, bà đã đến Vân Vụ sơn hái thuốc trở về, thấy Thanh Vân hết sức thích mến, bèn nài ép đưa Thanh Vân về Đình Hồ truyền dạy võ công.

Từ Ngọc Nhi nghe nói sư di Minh Tâm hái thuốc trị thương cho mẫu thân, bất giác vừa vui mừng vừa bi thương, nước mắt tuôn trào, vội hỏi Lý Hàn Mai về tình trạng thương thế của mẫu thân.

Lý Hàn Mai gật đầu nói :

- Ngươi hãy yên tâm, sư di ngươi đã chịu đi xa hái thuốc, ngươi còn lo gì kia chứ?

Đoạn lại quay sang lão khiêu hóa nói :

- Lão nhân gia rõ ràng là cố ý bỡn cợt, vẫn bối không tin là lão nhân gia không trông thấy bọn này, thật lòng muốn thả cho Thiết Tỷ Tăng tẩu thoát, và muốn cho bọn này bêu xấu. Lạp Tháp hòa thượng còn chưa chịu thôi, lục soát khắp nơi trong những hang động ấy, nếu chẳng phải sợ bọn trẻ không biết truyện, mò đến Quảng Nam, vội vào Liên Châu ngăn cản, có lẽ lúc này vẫn bối hãy còn ở trong ấy.

Lão khiêu hóa không nói gì, chỉ thích thú cười vang. Giang Uyển Dao và Tiểu Thúy tức đến mặt đỏ bừng, nhưng lại không dám phát tác, quay sang Lý Hàn Mai hỏi :

- Mẫu thân sao biết mọi người ở đây vậy?

Lý Hàn Mai cũng không nén được, phì cười nói :

- Còn ai ngoài lão khiêu hóa, chính ông ấy đã vẽ ám hiệu trên vách Tầng Kinh lâu ở hậu điện, nhắm ngay đường đến của chúng ta, nên ta mới tìm được đến đây, chẳng ngờ các ngươi lại có mặt đông đủ thế này.

Tiểu Thúy cười tiếp lời :

- Cũng chính Hóa Tử gia gia đã bày ra cả, suýt nữa chết cả đám rồi!

Hương Cường cũng tranh nhau kể lại mọi sự.

Nghe xong, Lý Hàn Mai lắc đầu nói :

- Cái tính quái quỷ của lão nhân gia bao giờ mới sửa đổi, một ngày nào đó hẳn sẽ tìm cho lão nhân gia một á nha đầu ngoan ngoãn, suốt ngày quỳ lạy lão nhân gia, hết sức lễ phép, lúc ấy sẽ biết sự lợi hại của Lý Hàn Mai này!

Tiểu Thúy vội lại tiếp lời :

- Đại nương, lão nhân gia ấy sớm đã thu nhận Ngọa Vân tỷ làm đồ đệ rồi và lại còn khôi phục nguyên âm cho tỷ ấy nữa đấy!

Ngọa Vân e thẹn cúi mặt, không dám nói gì cả.

Lão khiêu hóa kéo Ngọa Vân đến gần bên, cười nói :

- Ngươi e thẹn gì kia chứ? Còn sợ y không thả ngươi ra hay sao? Nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu ngươi thật sự nghe theo ý kiến quái quỷ của y, dám quấy rầy ta, thì hãy coi chừng cái đầu của ngươi đấy!

Đoạn quay sang Lý Hàn Mai nói :

- Hàn Mai, lão khiêu hóa này tìm kiếm cả đời cũng chẳng gặp được một người vừa ý, nay nhờ ngươi mới có được, quả là phải cảm tạ ngươi mới đúng!

Lý Hàn Mai mừng rỡ, thật không ngờ Ngọa Vân lại có phúc duyên như vậy, chắc hẳn mai kia sẽ danh lừng võ lâm, nhưng lại giả vờ khó xử, đánh mặt nói :

- Lão nhân gia thật biết lợi dụng thời cơ, nhưng Lý Hàn Mai này đâu phải kẻ phí công tốn sức, chuyên tìm đồ đệ cho người, lão nhân gia định cướp...

Lão khiêu hóa quả nhiên cuống lên, đứng phắt dậy, trừng mắt lớn tiếng nói :

- Hòa thượng rượu thịt hãy mau vào đây giúp lão khiêu hóa này phân định phải trái, mụ này sẵn sàng hóa duyên cho lão ni cô mà lại không chịu bỏ thí cho lão khiêu hóa, vậy thì ta đành...

- Thôi được rồi, hòa thượng này chưa tính sổ với lão, lão lại còn trút cho hòa thượng này một gánh nặng nữa, ai mà chả biết Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai nổi tiếng là khó đối phó, hòa thượng này cũng cần phải hóa duyên, sao thể vì chuyện của lão mà tự cắt đứt đường tiền tài chứ?

Dứt tiếng, Lạp Tháp hòa thượng đã vào đến bên bàn. Bọn trẻ kể cả Hương Cường cũng vội tiến tới thì lễ vấn an, nhưng Lạp Tháp hòa thượng chẳng đếm xỉa đến họ, ngồi xuống bên cạnh lão khiêu hóa, cầm lấy trúc trượng của ông đưa lên miệng uống ừng ực, một hơi uống hết nửa cân rượu mới nói :

- Rượu ngon quá!

Rồi thì hai tay áo phất nhẹ, đỡ mọi người đứng lên, đoạn quay sang lão khiêu hóa nói :

- Nói chuyện phải trái ư? Vậy lão phải nói trước, lão dung dịch hại bạn, ăn trong giúp ngoài, thật ra là có dụng ý gì? Nếu không nói rõ ràng, đừng hòng trong trúc trượng còn chứa lại nửa giọt Trúc Diệp Thanh.

Dứt lời, lại đưa trúc trượng lên miệng uống ừng ực. Lão khiêu hóa tức đến ha hả cười vang, đưa tay định gạt lại trúc trượng, nhưng Lạp Tháp hòa thượng đã phòng trước, lẹ làng lách người, đã đến sau lưng Lý Hàn Mai.

Lão khiêu hóa tức giận réo to :

- Kể như lão khiêu hóa này xui xẻo, Đả Cầu Bồng phải trả lại cho ta, không có bồng, ta lấy gì mà xin ăn?

Mọi người thấy đều không sao nên được, cười ầm lên.

Lý Hàn Mai khoát tay ra hiệu mọi người ngưng cười, rồi nói :

- Lão khiêu hóa đừng lo, rượu không thiếu đâu, vào trong thành lão tha hồ mà uống, còn Ngọa Vân thì cũng tặng luôn cho lão, nhưng có một điều kiện, lão phải chấp nhận mới được!

Lão khiêu hóa vậy mới đổi giận làm vui, co ngón tay búng ra, hai chiếc đũa trước mặt liền bay lên, phóng về phía mái nhà tiền điện.

Nhưng không có tiếng động, chỉ thấy Lạp Tháp hòa thượng bỏ trúc trượng xuống, buông một tiếng cười quái dị, còn lão khiêu hóa thì điềm nhiên quay sang Lý Hàn Mai nói :

- Vậy mới phải chứ! Lão khiêu hóa này cũng chẳng nhận không đâu. Hãy xem, người đưa tin đã đến rồi đấy!

Đoạn quay sang Ngọa Vân nói :

- Còn chưa mau ra nhặt lại đôi đũa của ta, kéo trẻ e xảy chuyện đấy!

Mọi người ngơ ngác, chẳng hiểu thật ra là việc gì, Ngọa Vân đứng thừ ra, không biết phải làm sao. Lý Hàn Mai mỉm cười, kể tai Ngọa Vân khẽ nói gì đó, Ngọa Vân mới gật đầu cười, tung mình lên mái nhà.

Lý Hàn Mai quay sang lão khiêu hóa cười nói :

- Lão đừng hòng đánh trống lảng, muốn đồ đệ thì phải chấp nhận một điều kiện, hiện Hàn Mai với đại sư đều phải về núi theo lệnh triệu, thời gian hãy còn sớm, bọn trẻ này lão hãy dẫn theo, làm sao bọn này không màng đến, trung thu sang năm phải có mặt đầy đủ tại Mai Lĩnh, lão thấy sao?

Lão khiêu hóa quét mắt nhìn Lạp Thập hòa thượng, tuy biết rõ hai đệ tử của Thiền môn Từ lão này đều có sư mệnh trên mình, cần cấp bách rời khỏi, nhưng nghĩ đến dẫn theo một đám thiếu niên nam nữ, mình biết nấu ăn ở đâu? Nên lưỡng lự không biết phải trả lời thế nào.

Lạp Thập hòa thượng thấy vậy cười nói :

- Lão khiêu hóa hôm nay đã biến thành Tôn Ngộ Không rồi, để xem lão có thoát khỏi được Ngũ Chi Phong của Lạp Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai hay không? Hòa thượng này có một nơi rất tốt, nhưng chỉ sợ lão phúc mệnh chẳng đủ, không chịu nổi thôi!

Lão khiêu hóa bị Lạp Thập hòa thượng đoán trúng tâm sự, tức đến nhường mày trợn mắt, ông trời sinh tính khí quái dị, không bao giờ phục khó, nhưng chuyện này thì thật khiến ông khó xử, tức đến không thốt nên lời.

Từ Ngọc Nhi thấy vậy, bèn kể tai lão khiêu hóa khẽ nói gì đó.

Lão khiêu hóa nghe xong mới thở phào, hớn hờ nói :

- Được rồi, đã có chốn nấu ăn, việc gì cũng dễ giải quyết cả!

Lạp Thập hòa thượng lễ nào không nghe lời nói của Từ Ngọc Nhi, nên tức giận nói :

- Tiểu nghiệt chủng, ngươi cũng giúp lão khiêu hóa ư?

Đoạn quay sang lão khiêu hóa nói :

- Thôi, không còn việc của hòa thượng này nữa! Nữ Bồ Tát, thế nào? Đi được rồi chứ?

Cát Tập Bách sự nhớ đến phong thư của Phong hòa thượng, vội lấy ra trao cho Lạp Thập hòa thượng và nói :

- Sư thúc, đây là thư của sư tổ!

Lạp Thập hòa thượng mở ra xem, xong trao cho Lý Hàn Mai, hỏi hỏi nói :

- Đi mau, kéo trẻ hòng hết đại sự!

Rồi liền cấp lấy Từ Ngọc Nhi, quay sang lão khiêu hóa, một tay dựng đứng trước ngực thi lễ và nói :

- A Di Đà Phật! Hòa thượng này xin cáo biệt!

Dứt lời, người đã phóng lên trên mái nhà, khuất dạng trong bóng đêm mịt mù.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Mọi người thấy Từ Ngọc Nhi đã bị mang đi, thấy đều quyến luyến đứng ngây ra.

Lý Hàn Mai cũng gọi Giang Uyển Dao, Tiểu Thúy và Cát Tập Bách đến gần, dặn dò một số điều cần thiết, rồi quay sang lão khiêu hóa nói :

- Tiền bối, mọi sự xin phiền lão nhân gia giúp cho, bọn trẻ tính nghịch, xin lão nhân gia cố gắng chịu đựng một chút!

Đoạn vòng tay khom mình thi lễ.

Lão khiêu hóa tức tối hét to :

- Ngươi trước khi đi còn trêu chọc lão khiêu hóa này phải không? Ngươi cũng sắp trở thành Chương môn một phái rồi, vậy mà lại còn gây khó khăn cho lão khiêu hóa này, giao cho một gánh nặng chưa đủ, còn muốn gì nữa hả?

Mọi người không sao nén được cười, cười xong ngẩng lên, Lý Hàn Mai đã mất dạng, đang cảm thấy quyền luyện, bỗng nghe Ngọa Vân ở trên mái nhà lớn tiếng nói :

- Sư phụ, người này nặng quá, Vân nhi không sao kéo nổi!

Mọi người nghe vậy, vừa định lên giúp, chỉ nghe lão khiêu hóa quát :

- Thật là vô dụng!

Đoạn giờ tay hướng lên mái nhà chụp một cái, cả Ngọa Vân cũng bị tuyệt kỹ Hư Không Tiếp Dẫn của ông hút xuống, nhìn kỹ người đứng phía sau Ngọa Vân, thì ra là Xích Luyện Ma Quân, mọi người kêu kinh ngạc, cất bước tiến tới.

Lão khiêu hóa mỉm cười, nhẹ vỗ lên huyệt Bách Hối của Xích Luyện Ma Quân, tiện tay rút lấy hai chiếc đũa nằm dưới vai áo, ái ngại nói :

- Xin lỗi, thật không ngờ lại là thân quân giá lâm!

Xích Luyện Ma Quân hồi tỉnh, vội cung kính thi lễ với lão khiêu hóa và nói :

- Lỗi do văn bối quá vội vàng, không lên tiếng báo trước, may nhờ tiền bối nương tay, văn bối...

Lão khiêu hóa thấy Xích Luyện Ma Quân cung kính khúm núm là đã tức giận, lại nghe lão ta cứ tiền bối với văn bối, càng thêm phạm đến đại kỵ của ông, trầm giọng quát :

- Im ngay! Cả tiểu tử ngươi mà cũng dám phạm vào đại kỵ của ta, nếu không nghĩ tình ngươi mang tin tức đến đây, xem ta có tha cho ngươi hay không? Có gì hãy nói mau, Song độc, Tam tà và Thiết Tỷ Tăng hiện ở đâu?

Xích Luyện Ma Quân lúc hoảng hồn đã nếm mùi khổ sở của lão khiêu hóa, thật lòng bội phục, nên mới theo lời dặn của lão khiêu hóa, dò thám tin tức của Thất Độc giáo đến báo, bị lão khiêu hóa quát mắng một trận, sợ đến toàn thân run rẩy, khi nghe lão khiêu hóa nói ra nguyên nhân, mới nhớ ra tính khí quái đản của vị kỳ nhân này, không dám mạo phạm nữa, cao giọng nói :

- Song độc đã mời Tam tà đến Vân Vụ sơn. Tam tà cả chân cũng chưa ngừng, đã lập tức đi ngay, chỉ Thiết Tỷ Tăng là không phục, hiện đang ở hậu sơn, trong thạch động phía sau tầng đá tròn, bản tính sẽ đến đây tìm lão khiêu hóa...

Lão khiêu hóa không chờ dứt lời, lớn tiếng nói :

- Hay lắm, hần muốn tìm lão khiêu hóa này thì lão khiêu hóa này sẽ kiểm y trước!

Loáng cái đã ra khỏi đại điện, thân pháp thật nhanh như tia chớp.

Cát Tập Bách cũng định đi theo, nhưng bị Xích Luyện Ma Quân cản lại nói :

- Thiếu hiệp, hãy khoan! Hãy cát cái này trước, Phong mỗ dẫn đường cho!

Vừa nói vừa từ trong lòng lấy ra một cuộn giấy nhỏ, nhét vào tay Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách cũng chẳng có thời gian hỏi rõ, tiện tay nhét vào túi da, theo sau Xích Luyện Ma Quân. Sáu người tung mình lên mái nhà, phóng đi về hướng Tây bắc, vượt qua mấy ngọn đồi, đến một khu rừng rậm, đi xuyên qua rừng, phía trước là núi cao chập chùng.

Xích Luyện Ma Quân dừng lại dưới chân một ngọn núi cao, chỉ tay lên trên nói :

- Từ bên phải đi lên, qua khỏi vách núi kia, rẽ sang trái là gặp một tảng đá tròn, trên có một mòm đá nhô ra, hang động chính là ở trên mòm đá ấy...

Xích Luyện Ma Quân vừa nói đến đó, đột nhiên một luồng kinh phong ập đến, lão hét lên một tiếng đau đớn, người đã ngã ra đất.

Cát Tập Bách tức giận quát :

- Tặc tử, cả gan dám ra tay ám toán!

Đồng thời vận Thiên công, theo hướng đến của kinh phong, thì triển Lục Hạp thân pháp phóng lên vách núi, chân chưa đứng vững, hai đốm sáng đã chia nhau trên dưới bay đến, nhanh và mạnh kinh người.

Cát Tập Bách tay áo trái phất ra, đánh bật ám khí bên dưới, tay phải hai ngón trở và giữa chĩa ra, kẹp lấy ám khí bên trên. Đưa mắt nhìn, bắt giặc lửa giận sôi sục, bỏ ám khí ấy vào trong lòng, giận dữ quát :

- Cầu tặc, mau nạp mạng đây!

Đoạn tung mình lao thẳng đến một lùm cỏ cách khoảng năm trượng, Tiên Thiên Nhất Khí chưởng vận đến tám thành công lực, lẳng không bỏ xuống hai bóng người đang nấp sau lùm cỏ ấy.

Hai người ấy như sớm đã giới bị, không chờ chưởng kinh của Cát Tập Bách ập đến đã tách sang hai phía, rút binh khí ra, lao bỏ vào Cát Tập Bách, thân pháp cũng nhanh không kém.

Cát Tập Bách một chưởng không trúng đích, hạ người xuống đất, Ly Hỏa kiếm đã rút ra cầm tay, binh khí của đối phương cũng vừa từ hai bên công đến. Chàng quát to :

- Cầu tặc, mau báo ra danh tánh! Hôm nay tiểu gia cũng phải cho ngươi nếm lấy ác quả của Thiết Ưng trảo này!

Ly Hỏa kiếm vung ra, Lang Nha bổng của người bên trái đã bị tiện bay nửa phần, đồng thời tả chưởng bỏ vào cổ tay của người sử dụng Quỷ Đầu đao bên phải.

Người sử dụng Lang Nha bổng bên trái chính là Dân Sơn Phi Lang, lão đại trong Dân Sơn lục ly, hồi mười lăm năm trước gây án ở Quan ngoại, bị Tam nghĩa phát hiện, đuổi theo đến dưới Ngũ Đài sơn, y trốn vào rừng, thấy có một bé trai chừng hai ba tuổi, biết gần đây hẳn có người ở, vòng qua một lùm cỏ cao, quả thấy có một ngôi nhà lá, trong có một thiếu phụ nghe tiếng đi ra.

Dân Sơn Phi Lang thấy thiếu phụ xinh đẹp như hoa, lòng dục bùng dậy, bỗng lấy đi vào nhà toan cưỡng hiếp, nhưng thiếu phụ chống cự dữ dội.

Lúc ấy Dân Sơn Tiều Từ canh chừng bên ngoài đã phát hiện Tam nghĩa đuổi theo đến, vội báo động :

- Khẩn cấp, rút ngay!

Rồi liền bỏ chạy trước, Dân Sơn Phi Lang nổi cơn thịnh nộ, định dùng Thiết Ưng trảo hạ sát thiếu phụ, nhưng bị thiếu phụ nắm chặt, đành dùng tay bóp chết thiếu phụ.

Lúc này cậu bé đã bò đến gần cửa khóc to, trong lúc vội vàng, y đã quên lấy lại Thiết Ưng trảo trong tay thiếu phụ, đồng thời ngoài cửa đã có bước chân nặng nề vọng vào, y vội phóng qua cửa sổ đào tẩu, biết nhất thời khinh suất không giết chết cậu bé kia, và bỏ lại ám khí độc môn, vậy là đã để lại mầm họa.

Về sau dò la, biết thiếu phụ ấy chính là vợ của Phi Thủ Thời Thiên Vu Tàng, người đã thoát chết dưới tay Tam nghĩa, từ đó y ăn ngủ không yên, mới trốn về Dân Sơn.

Phái người dò la khắp nơi, tìm gặp Vu Tàng, đặt điều giả họa cho Tam nghĩa. Quả nhiên, Vu Tàng bởi về nhà trông thấy mộ bia, lòng sôi sục căm thù, bị Dân Sơn lục ly xúi xiểm, mới bàn định hợp sức độc sát Tam nghĩa, còn cấu kết với Thiết Tỷ Tăng và môn hạ Song độc, hẹn gặp trên Cửu Liên sơn tính nợ.

Do Vu Tàng bỏ thuốc độc mạn tính vào trong thức ăn của Tam nghĩa trước, lúc giao thủ độc phát, tay chân tê dại, đã chết dưới tay Thiết Tỷ Tăng.

Vu Tàng ngờ là trên mình Tam nghĩa hẳn có vàng bạc châu báu, chờ mọi người đi khỏi, bèn ra tay lục soát trên mình Tam nghĩa, phát hiện huyết y và bản đồ cất giấu Tam Ung bí kíp.

Dân Sơn lục ly ngờ là từ đó có thể yên tâm, nào ngờ mười năm sau, huynh đệ của y gây án ở thành Bắc Mãi, đã tình cờ phát hiện di vật của Tam nghĩa ở trong nhà Từ Ngọc Nhi, biết là Tam nghĩa còn có hậu nhân, bèn tìm đủ trăm phương ngàn kế kích động giới lục lâm kéo đến Tam Nghĩa trùng đoạt bảo vật, kết quả hoàn toàn thất bại, trái lại Dân Sơn Tiều Từ còn táng mạng dưới tay Cát Tập Bách.

Phen này Dân Sơn Phi Lang theo Song độc đến Quảng Đông, cũng vì biết hậu nhân của Tam nghĩa đang tầm thù, mới cùng Thiết Tỷ Tăng ở lại, định diệt cỏ tận gốc hầu khỏi để lại hậu họa.

Nào ngờ Xích Luyện Ma Quân bởi căm kích on Tam nghĩa không giết khi xưa, đã từ Quan ngoại xa xôi mang nửa bức địa đồ cất giấu bí kíp đã có được từ tay Vu Tàng khi xưa vào Trung Nguyên và cảm động bởi tấm lòng quảng đại của Cát Tập Bách, thế sẽ giúp chàng thu hồi nửa bức địa đồ khác đã lọt vào tay Song độc, đến ngoài thành Liên Châu, đã tình cờ gặp Song độc, bèn dụ dấm Song độc lấy địa đồ ra so, dùng địa đồ giả tráo lấy địa đồ thật. Sau đó gặp lão khiêu hóa, phụng mệnh tái thám hư thực của Thiết Tỷ Tăng về báo, rồi khích nộ lão khiêu hóa đi tìm Thiết Tỷ Tăng. Dân Sơn Phi Lang tính ranh, lên trên vách núi ẩn nấp trước, chặn đánh hậu nhân Tam nghĩa, đại đồ đệ của Thiết Tỷ Tăng là Miêu Hồ cầm Quỷ Đầu đao theo sau, hai người cùng lúc ra tay.

Phi đao tầm độc của Miêu Hồ bị tụ phong của Cát Tập Bách quét bay, Thiết Ưng trảo của y bị chàng bắt lấy, biết là đã gặp kinh địch, khi Lang Nha bổng bị tiện bay nửa phần có răng nhọn, y cả kinh lùi ra sau hai bước, buông tiếng cười sắc lạnh, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, hãy nghe đây! Đại gia ngươi đi không đòi tên, về không đòi họ, Dân Sơn đại trại chủ Cửu Phi Lang đây! Mười lăm năm trước...

Cát Tập Bách vừa nghe Dân Sơn Phi Lang thẳng thắn nhìn nhận bất giác lửa giận công tâm, chẳng chờ y nói hết lời, quát to :

- Cầu tặc! Chớ nhiều lời, hãy tiếp chiêu!

Rồi liền tung mình lao tới, Ly Hòa kiếm với chiêu “Mục Liên Phách Sơn” bổ thẳng xuống đỉnh đầu Dân Sơn Phi Lang, quên mất phía sau còn có ác tặc Miêu Hồ thừa cơ giáp công.

Dân Sơn Phi Lang nào phải kẻ tầm thường, y biết Ly Hòa kiếm trong tay Cát Tập Bách vô cùng sắc bén, đầu dăm nganh tiếp, vội lách người sang trái nửa bước, nửa phần Lang Nha bổng cũng còn dài đến ba thước tám, thừa thế người thụt xuống, với chiêu “Dạ Lang Thâu Kê”, đầu bổng đâm thẳng vào huyệt Xung Môn của Cát Tập Bách.

Cùng lúc ấy, Miêu Hồ đứng phía sau Cát Tập Bách, khi này phi đao bị đánh rơi đã cảm thấy xấu hổ và tức giận, lại bị Cát Tập Bách một chưởng bổ trúng tay phải, đau thấu tim gan, càng thêm kích động hung tính, thấy Cát Tập Bách tấn công Dân Sơn Phi Lang, liền thừa cơ thi triển tuyệt chiêu “Mãnh Hồ Xuất Sơn”, Quý Đầu đao bổ vào hậu tâm Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách khi phát giác Lang Nha bổng của Dân Sơn Phi Lang công đến gần, thu chiêu hồi cứu không còn kịp nữa, đồng thời Quý Đầu đao cũng đã bổ đến sau lưng, vội thi triển Lục Hạp thân pháp, người xoay tít như chong chóng, kinh phong tiếp xúc với công lực của đối phương, người vọt ra xa hơn trượng.

Ly Hòa kiếm cũng quét ngang ra, đẩy bay Cừu Phi Lang và Miêu Hồ ra xa hơn trượng. Đôi bên đứng vững lại, Quý Đầu đao của Miêu Hồ đã cụt mất nửa phần và còn thọ thương ở vai.

Cừu Phi Lang tái công bất thành, đồng bọn lại còn thọ thương, lửa giận xung thiên quát to :

- Tiểu tử, ngươi cậy có bảo kiếm chém gãy binh khí, kẻ được là anh hùng gì chứ? Có giỏi thì hãy cùng đại gia đây bằng vào quyền cước mà phân cao thấp.

Cát Tập Bách tuổi trẻ khí thịnh, lại mới bước chân vào giang hồ, đâu biết độc kế của Cừu Phi Lang, nghe vậy ha hả cười to nói :

- Cầu tặc, để cho ngươi chết một cách tâm phục khẩu phục, cũng chẳng sợ ngươi thoát khỏi tay Cát Tập Bách này, tùy ngươi lựa chọn, muốn một đấu một hay cả hai liên thủ, tiểu gia cũng sẵn sàng đón tiếp.

Trong khi nói đã tra kiếm vào bao, hai tay thủ thế chờ đợi.

Cừu Phi Lang thấy vậy lòng mừng khôn xiết, bởi y lui về Vân Nam trong mười năm qua, đã cực lực kết nạp thổ dân Miêu Cương, một là tiện bề nấu ăn, đồng thời cũng dễ dàng hái luyện độc vật, cực khổ lắm y mới luyện thành một loại độc dịch, dính vào người là chết ngay, lúc này y biết binh khí khó có thể thủ thắng được, nên mới thách thức Cát Tập Bách đấu bằng quyền cước hầu thừa cơ tiếp cận hạ độc thủ.

Cừu Phi Lang thấy quỷ kế thành công bèn cười khàng khặc nói :

- Tiểu tử, ngươi chớ ngông cuồng, đối phó với hạng nhãi ranh như ngươi mà phải cần trợ thủ nữa sao? Ha ha! Đại gia ngươi chỉ cần một cánh tay cũng đủ sức đưa ngươi xuống âm phủ rồi!

Đoạn tay trái ném Lang Nha bổng đi, lén lấy túi độc dịch cầm trong tay, ngoặc ra sau lưng, tay phải đưa lên ngang ngực, một chân chỗi đất theo thế “Kim Kê Độc Lập”, lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, xuất chiêu đi!

Cát Tập Bách tuổi trẻ thiếu lịch duyệt, thấy Cừu Phi Lang đưa tay trái ra sau lưng, ngỡ là đối phương quả thật với một tay động thủ, tức giận thảm nhũ :

- Cầu tặc đã đến ngày tận số rồi mà còn ngông cuồng tự đại, tiểu gia phải cho ngươi nếm đủ mùi đau khổ, từ từ lấy mạng ngươi.

Đoạn cũng thò tay phải vào lòng, tay trái đưa ngang ra, trầm giọng nói :

- Cầu tặc, ngươi hãy chú ý, tiểu gia chỉ một tay trái cũng đủ khiến cho ngươi tan xương nát thịt rồi!

Dứt lời, người đã tung lên, một chưởng lăng không bổ xuống, kèm theo một luồng kinh phong quét vào mạng tai phải Cừu Phi Lang, đó chính là chiêu khởi đầu trong Cát Tường Như Ý chương, có tên là “Bảo Kính Chiêu Không”, thân pháp và thủ pháp nhanh như tia chớp.

Cừu Phi Lang đang lúc đắc ý, chẳng ngờ đối phương xuất thủ nhanh đến vậy, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, chưa kịp nhìn rõ thân pháp của đối phương, mạng tai phải đã bị tát trúng, loạng choạng bật lui ba bốn thước mới đứng vững lại được, tức đến la oai oái.

Cát Tập Bách một chiêu đắc thủ, liền tức thì xoay người trên không hạ xuống, chân vừa chạm đất, bỗng lại vọt lên, vận tụ Lục Hạp thân công vào tay trái, nhanh như gió lướt về chỗ đứng trước đó.

Cừu Phi Lang bị trúng một tát tai, tức giận như điên, tay trái nắm chặt túi độc dịch, vừa định lao tới, đối phương đã lui về, ngỡ là Cát Tập Bách hẳn sẽ tái công, bèn sẵn sàng chờ đón tiếp.

Nào ngờ Cát Tập Bách lại lao tới trước, đang khi kinh ngạc, chợt cảm thấy một luồng kinh phong mạnh mẽ ập đến trước ngực, khiến y cơ hồ ngạt thở, đồng thời bụng như bị một vật nặng đập trúng, hai chân nhũn ra, ngã ngồi trên đất, suýt nữa ngất xỉu.

Cát Tập Bách người đã hạ xuống chỗ đứng cũ, trầm giọng quát :

- Cầu tặc, ngươi còn gì nói nữa? Tiểu gia chờ ngươi đây!

Dân Sơn Phi Lang thật không ngờ hôm nay lại bại dưới tay một thiếu niên, bảo y sao thể không thẹn giận đến cực độ? Tuy biết rõ võ công của đối phương cao hơn mình xa và lại quyết tâm phục thù, chắc hẳn không chịu buông tha cho y, định đào tẩu lại càng khó hơn, đành quyết định liều mạng xông tới, định cố rưới độc dịch lên mình đối phương, chỉ cần dính một giọt là một giờ ba khắc sau sẽ chết ngay.

Thế là, y gắng sức đứng lên, trừng mắt giận dữ quát :

- Tiểu tử thôi tha kia, thể vừa rồi của ngươi là võ công gì chứ? Ngươi đã giở trò ám toán, đại gia chết cũng không phục, ngươi hãy trở chân tài thực học ra, đấu tiếp ám khí với đại gia!

Cát Tập Bách nghe Dân Sơn Phi Lang đề cập đến ám khí, sức nhớ đến Thiết Ứng trảo của y, đó chính là hung khí đã sát hại thân mẫu mình, lòng căm thù liền sôi sục, trừng mắt quát :

- Cầu tặc, bất kỳ thể nào ngươi cũng đừng hòng thoát khỏi tay tiểu gia!

Cát Tập Bách vừa dứt lời, Miêu Hồ đứng phía sau cách chàng chừng hai trượng, nghe nói sẽ đấu ám khí, lòng mừng khôn xiết, liền lấy ra bảy ngọn phi đao còn lại trên mình, chia ra trái ba phải bốn cầm trong tay, lớn tiếng nói :

- Hãy tiếp cái này trước đã!

Rồi thì trái trước phải sau, bên ba dưới bốn, nối tiếp nhau bay về phía Cát Tập Bách.

Thủ pháp phi đao của người Miêu hết sức kỳ dị, chẳng những nhanh như gió mà còn có thể lượn vòng, bay lên hoặc bay xuống. Miêu Hồ rất sở trường về môn này, có thể cùng lúc phóng ra mười ngọn phi đao, bách phát bách trúng.

Lúc này y thấy Dân Sơn Phi Lang đã hai lần thất thủ, lại căm hận Cát Tập Bách đã chém gãy Quỷ Đầu đao, sớm đã có ý định ra tay báo phục, nên vừa nghe nói đến đấu ám khí, liền cùng lúc phóng ra bảy ngọn phi đao, kèm theo tiếng rít gió ghê rợn, nhắm các yếu huyệt toàn thân Cát Tập Bách bay đến.

Dân Sơn Phi Lang quá bất ngờ, định quát ngăn, nhưng không còn kịp nữa, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu, chẳng màng đạo nghĩa giang hồ, thừa lúc Cát Tập Bách quay người ứng phó phi đao của Miêu Hồ, không thể phân thần chú ý đến y, bỏ Miêu Hồ lại đào tẩu.

Cát Tập Bách đang lấy ra xâu chuỗi hạt do Phong hòa thượng mới tặng cho, cùng ba ngọn Thiết Ứng trảo có được từ Dân Sơn Phi Lang, bấy lâu mang theo bên mình, bỗng nghe tiếng quát của Miêu Hồ ở phía sau, rồi thì tiếng ám khí rít gió bay đến gần, vội lách người sang bên, nghiêng mắt nhìn, thấy bảy ngọn phi đao của Miêu Hồ cuốn cuộn bay đến như sóng dữ.

Chàng cắt tiếng huyêt dài, tung mình lên không, thi triển Lục Hạp thân pháp, người xoay tít và vọt lên cao đến mấy trượng.

Nào ngờ phi đao của Miêu Hồ mỏng như lá liễu, lúc phát ra thủ pháp kỳ dị, có thể theo gió rượt đuổi, tuy không chạm được vào người, nhưng bị lực xoáy cuốn bay thẳng lên, lượn quanh người Cát Tập Bách, khiến chàng bất giác kinh hãi. Khi phát giác Dân Sơn Phi Lang đã thừa cơ đào tẩu, càng thêm tức giận, cười khẩy quát to :

- Cầu tặc, ngươi còn muốn đào tẩu sao?

Tay trái chuỗi hạt ném về phía Miêu Hồ, tay phải ba chiếc Thiết Ứng trảo dùng chân lực Tiên Thiên Nhất Khí ném ra, chia ra trên dưới thành một đường thẳng, nhanh như tia chớp đuổi theo Dân Sơn Phi Lang.

Lạ thay, xâu chuỗi hạt như nam châm cuốn hút toàn bộ bảy ngọn phi đao của Miêu Hồ, rồi khỏi Cát Tập Bách, xa xa theo sau xâu chuỗi hạt bay về phía Miêu Hồ.

Ba chiếc Thiết Ứng trảo càng thêm xuất thần nhập hóa, cho dù Dân Sơn Phi Lang là chủ nhân của nó, lúc này y ở cách mấy trượng nghe tiếng quát quay lại, thấy Thiết Ứng trảo của mình đang nhắm ngay mặt, thất khiếu và đan điền bay đến, y hoảng kinh hồn vía, luống cuống không biết đón đỡ bằng cách nào, vì tay trái y đang nắm chặt túi độc dịch xem như chí bảo, không thể vuron ra đón bắt, kéo rách túi da, độc dịch dính vào tay, tự chuốc lấy họa sát thân.

Mà một tay phải tuyệt đối không thể cùng lúc đón bắt ba ngọn ám khí cách nhau đến bốn năm thước, trong lúc kinh hoàng nguy cấp, đành dùng tay phải xuất chương quét từ trên xuống, định đánh rơi Thiết Ứng trảo.

Nào ngờ ba chiếc Thiết Ứng trảo hoàn toàn nằm dưới sự điều khiển bởi chân lực của Cát Tập Bách, không hề bị cản trở bởi chương lực của Dân Sơn Phi Lang, xuyên qua kinh phong bay thẳng đến.

Dân Sơn Phi Lang hồn phi phách tán, bất chấp thương vong bởi độc dịch, tay trái vung ra đón, rú lên một tiếng thảm khóc, hai chiếc Thiết Ứng trảo trên và dưới cắm sâu vào thịt, chiếc giữa đánh nát bàn tay trái của y, độc dịch dính đầy người, ngã ra đất chết ngay.

Đằng kia, Miêu Hồ mắt thấy phi đao của mình rượt đuổi Cát Tập Bách như bóng theo hình, lòng mừng khôn xiết, cũng cất bước đuổi theo, mới được hai bước, bỗng thấy một bóng đen bay đến, đồng thời phi đao của mình cũng theo sau bóng đen ấy, sừng sốt ngẩn người, bóng đen đã bay đến trên đầu, vội vung tay lên chụp, nhưng bóng đen ấy như có linh tính, bàn tay y vừa chạm trúng, “soẹt” một tiếng, từ trên bay thẳng xuống, tròng vào cổ Miêu Hồ, nóng rực như lửa đỏ, y đau đớn thét to, chưa kịp có phản ứng gì, bảy ngọn phi đao đã cắm hết vào người, “hự” lên một tiếng, ngã ra đất chết ngay.

Cát Tập Bách tung mình đến bên Dân Sơn Phi Lang, hai mắt trừng to căm thù, nghiêng răng nhìn hung thủ đã sát hại thân mẫu.

Lúc này nhóm Giang Uyển Dao đã được Xích Luyện Ma Quân thọ thương hồi phục dẫn đường đi bọc vòng lên đến, phát hiện thi thể của Miêu Hồ, Xích Luyện Ma Quân bèn cùng Hường Cường lấy râu chuối hạt ra, rồi đá thi thể rơi xuống vực thẳm.

Năm vị cô nương chạy đến bên Cát Tập Bách, cùng cất tiếng gọi :

- Bách ca!

Cát Tập Bách nghe tiếng, bất giác bị thương ngập lòng, xót xa kêu lên :

- Mẫu thân!

Rồi liền ngất xỉu ngã ra, các nàng hốt hoảng đỡ lấy. Mọi người đang lảng xảng cứu tinh Cát Tập Bách, bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, lão khiêu hóa Đỗ Thanh Trúc đã tay cắp Thiết Tỷ Tăng hiện ra trước mặt, gạt mọi người ra, trúc trượng điểm vào huyệt Huyền Cơ trước ngực Cát Tập Bách và nói :

- Đứng lên!

Cát Tập Bách quả nhiên hồi tỉnh ngay, liền tức thì đứng lên, thấy mọi người vây quanh, càng thêm đau lòng muốn khóc.

Lão khiêu hóa thấy vậy, trầm giọng nói :

- Tiểu tử ngươi còn khóc gì nữa chứ? Mẫu thù đã báo, tâm nguyện đã tròn, ở đây còn có nguyên hung, ngươi muốn làm thế nào thì làm.

Có lẽ lão khiêu hóa đã tức giận thật sự, vừa dứt lời, trúc trượng đã vung lên, quát vào ác tăng nằm trên đất, giọng căm hận nói :

- Xem ngươi còn hung dữ đến mức nào? Đừng cậy ngươi có cánh tay sắt mà vọng tưởng chạm vào trúc trượng của lão khiêu hóa này!

Mọi người vừa nghe ba tiếng “cánh tay sắt”, thấy đều mất rục lên, tiến tới nhìn kỹ, chỉ thấy ác tăng ngực còn phập phồng, hiển nhiên chỉ bị điểm huyệt chứ chưa chết.

Cát Tập Bách dẫn trước tiến tới, các nàng xúm nhau theo sau, năm sáu cánh tay cùng lúc vung lên, chỉ nghe tiếng “bốp bốp” liên hồi, ác tăng đã bị đánh đến lăn lộn lóc trên mặt đất, rên la thảm thiết.

Lão khiêu hóa như chợt nhớ ra điều gì, vội tiến tới vung trượng, một luồng chân lực xô ra, cản chưởng kinh của mọi người lại và quát :

- Dừng tay!

Rồi quay sang Xích Luyện Ma Quân và Hường Cường nói :

- Phiền hai vị hãy cất lấy thủ cấp của tên ác tăng này!

Hai người đưa mắt nhìn lão khiêu hóa, tuy không hiểu dụng ý của ông, nhưng cũng không dám chậm trễ, vội chia nhau cất lấy thủ cấp của Thiết Tỷ Tăng và Dân Sơn Phi Lang.

Mọi người bị trượng kinh của lão khiêu hóa cản lại, thấy đều ngậy ra trở mắt nhìn ông, đến khi nghe ông nói vậy, mới hiểu ra là ông có dụng ý khác, đành dừng tay lại.

Lão khiêu hóa chờ Hường Cường mang thủ cấp đến, bèn trở ngược trúc trượng, xoay đầu trượng một vòng, lấy ra một chiếc lọ sành, đổ thuốc bột lên vết cắt, rồi bảo Hường Cường bỏ vào túi vải, sau đó quay sang bọn trẻ nói :

- Hiện tại đại sự đã xong, trời sắp sáng rồi, bây giờ hãy nghe lời lão khiêu hóa này, mau thu xếp trở về Tàng Hương Ô!

Cát Tập Bách còn định nói, Tiểu Thúy đã tranh trước nói :

- Hóa Tử gia, việc của chúng vẫn bồi chưa xong kia mà!

Lão khiêu hóa nheo mắt cười ha hả :

- Ta chỉ nói là việc hiện tại đã xong, ai mà có hứng thú lo đến việc sau này của các ngươi? Lão khiêu hóa này đã nhận lời ủy thác của người, không chừng đành phải tự lo cho bản thân, trở về Bạch Vân sơn uống rượu thỏa thích.

Đoạn quay sang Giang Uyển Dao và Cát Tập Bách nói tiếp :

- Hai người hãy mau đến dưới Ngũ Đài sơn, dùng thủ cấp của Cừu Phi Lang bái tế mẫu thân để tròn hiếu đạo phận làm con, rồi còn phải cấp bách trở về Tàng Hương Ổ, dùng trẻ nãi thời gian tế tảo mộ phần của Tam nghĩa, kéo hòa thượng rượu thịt kia lại kiếm chuyện với lão khiêu hóa này.

Xích Luyện Ma Quân có lẽ cũng có điều muốn nói, mới vừa động dậy, lão khiêu hóa tay phải đã đưa ra, cười nói :

- Thôi được rồi, đến lúc sẽ không thiếu người đâu. Lão khiêu hóa này rất quý trọng loại người như người, biết ơn báo ơn, hãy chờ mai kia dò la được tung tích của Song độc, đến Bạch Vân sơn tụ họp đây đủ, lão khiêu hóa từng tuổi này, kẻ như kết giao thêm một người bạn như người, giờ hãy tự tiện!

Đoạn đưa trúc trượng lên, ra ý đuổi Xích Luyện Ma Quân.

Xích Luyện Ma Quân đã hiểu thấu tính khí quái dị của lão khiêu hóa, bèn nói :

- Nhất ngôn vi định, trong vòng một tháng, cam đoan sẽ có tin lành cho khiêu hóa gia!

Vừa dứt lời đã tung mình phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng đêm.

Lão khiêu hóa bỗng chỗi mạnh trúc trượng xuống đất, buông tiếng cười khà, lắc đầu lẩm bẩm :

- Thật không ngờ ma đầu này lại quá là tinh ranh, làm bộ làm tịch giống y như thật, chỉ y mới làm được thôi, âm thầm cũng như công khai, lúc nào cũng trông nom các người, thật có lòng tốt, đáng tiếc là...

Ngoảnh lại thấy mọi người đang trở to mắt ngậy ra nhìn mình, chưa chịu đi, bèn bực tức nói :

- Sao? Các người còn chờ gì nữa?

Cát Tập Bách lòng rất cảm kích về sự trợ giúp của Xích Luyện Ma Quân, nghe lão khiêu hóa lẩm bẩm một mình, hết sức thắc mắc, vừa định lên tiếng hỏi thì lão khiêu hóa như đã nhìn thấu nỗi lòng chàng, cao giọng nói :

- Đó gọi là lòng người khó lường, ma đầu ấy rất nhiều mưu kế, lão khiêu hóa này cũng không sánh bằng, các người còn phải học thêm nhiều thể thái nhân tình mới được, thiện ác phải trái cần phải phân biệt rõ ràng, giới hiệp nghĩa chú trọng nhất là cơ trí.

Thôi, hãy đi mau!

Vừa dứt lời, người đã tung mình xuống núi.

Cát Tập Bách cùng Hường Cường và Giang Uyển Dao lần lượt quyến luyến từ biệt mọi người, phóng đi về phía ranh giới tỉnh Quảng Đông và Hồ Nam.

Tiểu Thúy bao năm sống gần gũi với Giang Uyển Dao, giờ chia tay khó khỏi lưu luyến bịn rịn. Ngọa Vân với chị em họ Lý phải hết lời vỗ về, mới ngưng khóc cùng mọi người phóng đi về phía Bạch Vân sơn, đuổi theo lão khiêu hóa.

Hãy nói về nhóm Cát Tập Bách ba người thì triển khinh công phóng đi, khi rời khỏi địa phận Liên Châu thì trời đã sáng tỏ và người cũng đã mệt, bèn vào trong một khu rừng rậm, do Hường Cường lo liệu thức ăn. Hai người chia nhau xem xét trong rừng, rồi mỗi người tự tìm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi.

Giang Uyển Dao trước nay chưa từng rời xa người thân, giờ một mình ở bên Cát Tập Bách, tuy danh phận đã định, lòng đã thắm trao, nhưng tâm tư của người con gái đâu phải đơn giản. Nàng nằm nghiêng trên đất cỏ, đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng cũng tâm sự trùng trùng, đáng về đêm chiều, vừa định gọi chuyện, Cát Tập Bách bỗng khê thờ dài, ngồi dựa vào một cây tùng, ngược nhìn lên ngọn cây, ngây ngẩn suy tư.

Giang Uyển Dao không nén được, cất tiếng hỏi :

- Bách ca sao vậy? Không dừng lại thờ dài thế này?

Cát Tập Bách ngoảnh lại nhìn nàng, mỉm cười nói :

- Dao muội biết, chuyến đi này của chúng ta trên đường đã gặp không ít kỳ tích, nhất là Xích Luyện Ma Quân, lại âm thầm trợ giúp hậu duệ Tam nghĩa chúng ta, đó nào phải là ngẫu nhiên. Tuy rằng khi xưa nghĩa phụ có ơn với lão ta, nhưng với con người của ông ta trong quá khứ, đừng nói là được lão trợ giúp, ngay cả muốn thoát khỏi Xích Luyện độc chương của lão ta cũng chẳng phải dễ dàng, chuyện lạ lùng thế này thật khó thể khiến cho người ta tin được.

Giang Uyển Dao khê buông tiếng cười khà, cũng ngồi dậy nói :

- Bách ca hoài nghi Xích Luyện Ma Quân có mưu đồ phải không? Bách ca thử nghĩ xem, ông ấy mưu đồ gì ở Bách ca chứ? Mà dù ông ấy đối gặt được Bách ca, thì cũng khó có thể lừa được Đồ lão tiên bói.

Cát Tập Bách cúi đầu ngẫm nghĩ, nghe vậy cũng chẳng ngẩng lên, nửa như lẩm bẩm nói :

- Điều lạ là Đồ lão tiên bói chưa chắc đã bị lão ta đánh lừa, chẳng phải lão nhân gia ấy đã chửi mắng đó sao? Theo ngu huynh thấy...

Giang Uyển Dao bất bình ngắt lời :

- Bách ca thấy sao? Chẳng lẽ ngay cả nửa bức địa đồ cất giấu bí kíp người ta cũng tặng cho Bách ca, vậy mà Bách ca còn chưa tin hay sao?

Cát Tập Bách thấy nàng tức giận, lại đề cập đến nửa bức địa đồ, như sức nghĩ đến điều gì, bỗng đứng phắt dậy, đi đến trước Giang Uyển Dao, từ trong lòng móc ra nửa mảnh da dê ấy, ngồi xồm xuống bên cạnh Giang Uyển Dao, trải mảnh da dê lên đất, chú mắt xem kỹ và nói :

- Dao muội hãy xem, ngay khi vừa cầm hai bức địa đồ này trong tay là ngu huynh đã cảm thấy khác lạ rồi, giờ xem này, hoàn toàn giống như nhau, vậy là nghĩa lý gì?

Giang Uyển Dao đưa mắt nhìn, quả nhiên hai nửa bức địa đồ giống hệt như nhau, hết sức ngạc nhiên. Nàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng hỏi :

- Bách ca hãy nói nghe xem, tại sao vừa cầm trong tay đã thấy khác lạ? Lúc ấy sao Bách ca không hỏi rõ?

Cát Tập Bách cuộn riêng hai bức địa đồ lại, nhét vào tay Giang Uyển Dao, nói :

- Dao muội hãy thử xem, có phải khác hẳn nhau hay không?

Giang Uyển Dao mỗi tay cầm một bức, quả nhiên cảm thấy bên tay trái rất nhẹ, còn bên tay phải thì nặng trĩu, hết như là một cuộn sắt, ngạc nhiên trở mặt nói :

- Sao lúc ấy Bách ca không truy cứu, lấy mạng lão ma đầu ấy?

Cát Tập Bách rất lạnh trí, không muốn vạch trần ngay lúc ấy, chẳng phải là chàng sợ sự, mà là có ý định khác, chàng đâu dễ dàng bị đánh lừa, nên cười nói :

- Ngu huynh muốn lợi dụng lão ta, chơi trò tương kế tựu kế!

Giang Uyển Dao lòng dạ ngay thẳng, đâu hiểu được chuyện rắc rối như vậy, hoang mang nói :

- Bách ca vậy là ý gì? Chẳng lẽ Bách ca cũng dối trá hay sao?

Cát Tập Bách nhẹ gạt đầu :

- Dao muội nghĩ xem, mục đích chuyến đi Vân Nam của chúng ta là tìm Song độc với Tam tà, bằng vào chúng ta đây sao lại có thể đến được sào huyệt của họ, nên bắt buộc phải lợi dụng lão ta làm hướng đạo. Hẳn lão ta tưởng là chúng ta đã biết chỗ cất giấu bí kíp, nếu không, ít ra cũng hoài nghi chúng ta có được nửa bức địa đồ, định gạt ngu huynh lấy ra đối chiếu, nhưng thấy ngu huynh chẳng xem đã cất lấy địa đồ, lão ta thất vọng, mới nói là chờ ở Quảng Nam. Lúc ở Liên Châu, phụ cận ngôi cổ tự bị Đồ lão tiên bồi chế phục, bọn ma đầu đào tẩu, hoàn toàn là do lão ta báo tin, nhưng lại muốn dò la hành tung của chúng ta, nên mới lại mang đến nửa bức địa đồ giả để thừa cơ thám thính. Ngu huynh luôn chú ý đến lão ta. Dao muội không nhìn thấy lúc lão ta cất lấy thủ cấp của Thiết Tỷ Tăng, thần sắc rất khác lạ và nhanh chóng rời khỏi. Ngu huynh nghĩ, Đồ lão tiên bồi hẳn cũng là định tâm đưa bọn ma đầu ấy vào bẫy, có ý tiết lộ hành tung để cho lão ta trở lại.

Giang Uyển Dao vừa nghe vừa suy nghĩ, quả nhiên là có vấn đề, biết người yêu thông minh cơ trí, lòng hết sức tán phục, nhưng lại giả vờ nói :

- Bách ca thật quỷ kế đa đoan, lúc nào cũng ngờ thần nghi quỷ, tiểu muội không nghe!

Đoạn ném hai bức địa đồ đến bên Cát Tập Bách, đứng lên nói :

- Tiểu muội dối rồi, Hướng đại thúc đâu nhỉ?

Đoạn cất bước đi ra ngoài rừng, tìm Hướng Cường lấy thức ăn.

Cát Tập Bách lẽ nào không hiểu tâm ý của người yêu, bất giác cười thầm, nhét hai bức địa đồ vào lòng, đi theo sau Giang Uyển Dao. Chàng vượt qua một khe suối, phát hiện Hướng Cường đang nằm dưới đấy, bên cạnh có một con heo rừng đã được làm sạch, vội tung mình xuống, cứu Hướng Cường tỉnh lại, mới biết là Giang Uyển Dao đã bị Thuần Dương Ma Nữ bắt đi, Hướng Cường vì định ra tay cứu, nên bị ma nữ điểm ngã.

Cát Tập Bách nóng lòng cứu người, hỏi rõ hướng đi của ma nữ, dẫn Hướng Cường trở về chỗ cũ chờ, rồi liền dọc bờ suối phóng đi, lát sau đã đến một hạp cốc, phát hiện một mảnh vải lụa vướng trên mỏm đá nhọn, đoán là ma nữ đã đi qua đấy, bèn thi triển Lục Hạp thân pháp dọc theo đáy cốc tìm kiếm trong những lùm cỏ lau.

Vượt qua khoảng năm trượng, quả thấy trên vách núi có một hang động, liền rút Ly Hóa kiếm ra, vận Thiên công hộ thân, đưa trường kiếm ra phía trước, đi vào hang động.

Đi được chừng hai trượng, rẽ qua một khúc quanh, hang động bỗng rộng mở, có ánh sáng chiếu ra, nhưng vẫn hoàn toàn tĩnh lặng.

Cát Tập Bách đứng lại, chú mắt nhìn vào trong, chỉ thấy động thất rộng đến mấy trượng, ánh sáng từ những khe chung nhũ trên nóc soi xuống, cũng nhìn thấy rất rõ, mặt đất toàn là cát ròi, nhưng không có dấu chân, hai bên vách đá có hai đường hầm, chàng thâm nhủ :

- Chả lẽ bên trong còn có bí thất ẩn nấp hay sao?

Ngay khi ấy, trong đường hầm bên trái bỗng vang lên một tiếng cười lạnh tanh, rồi có người nói :

- Tiểu tử, ngươi cũng có gan tiến vào ải tình ư?

Tiếng nói rất sắc, hiển nhiên nội lực thâm hậu, bức khí thành âm, khiến người nghe rúng động cõi lòng.

Cát Tập Bách chẳng chút ngán sợ, đi đến đường hầm, đứng lại quát :

- Dâm ma, đã cố ý dụ dẫn tiểu gia đến đây, sao lại giấu đầu lòi đuôi, còn chưa cút ra đây?

Dứt lời, người đã lùi sau hai bước, ôm kiếm giữa ngực, sẵn sàng ứng biến. Đột nhiên, bóng người nhấp nhোáng, xuất hiện ở cửa đường hầm chỉ là Giang Uyển Dao toàn thân lỏa lồ.

Cát Tập Bách kinh hoàng lùi ra sau mấy thước, nhưng lại không dám đến gần, chỉ thấy Giang Uyển Dao mày cười mắt cười, môi đào hé mở, từng bước tiến tới, lại bất giác thoái lui.

Giang Uyển Dao hiển nhiên đã mất hết lý trí, hoàn toàn bị tà thuật của Thuần Dương Ma Nữ khống chế, sai khiến nàng hạ thủ mình, lòng tốt cùng kinh hãi, chốc lát đã lùi đến gần vách động, chàng bỗng đứng lại, nghĩ Giang Uyển Dao sẽ tiếp tục tiến đến, chuẩn bị chờ nàng tiến thêm hai bước nữa, lập tức ra tay đánh cho nàng hồi tỉnh.

Nào ngờ Cát Tập Bách vừa đứng lại, Giang Uyển Dao cũng liền uốn éo thân người, toàn thân rung động, nhảy múa hết sức lẳng lơ.

Cát Tập Bách tức đến cơ hồ vỡ tung lồng ngực, thật không ngờ Thuần Dương Ma Nữ lại biết Địa Ma Dâm Vũ, cũng may là chàng có Lục Hạp thần công hộ thân, định lực vững chắc, lại có ánh sáng tím của Ly Hóa kiếm, còn có thể khắc chế. Nhưng mắt thấy người yêu đáng điệu xấu xa thế này, lòng nóng như thiêu đốt.

Có lẽ Thuần Dương Ma Nữ ẩn thân trong đường hầm thấy tà thuật vô hiệu, cũng hết sức nóng lòng, bèn thi triển tà thuật ráo riết hơn, quyết phải làm cho Cát Tập Bách mê hoặc.

Chỉ thấy Giang Uyển Dao bỗng ngửa người nằm xuống, hai chân giơ lên, hai tay chống nạnh, hướng về Cát Tập Bách uốn éo liên hồi, khiêu gợi đến tột cùng.

Cát Tập Bách không sao kềm chế nổi nữa, lòng đã có phản xạ động, toàn thân nóng ran, ném Ly Hóa kiếm sang bên, đoạn cởi áo ra.

Ngay khi ấy, Giang Uyển Dao bỗng ngưng uốn éo, hai tay ôm ngực, toàn thân run rẩy.

Cát Tập Bách đã cởi áo ngoài ra, vung tay ném đi, cũng chẳng rõ vật gì va vào vách động, “ầm” một tiếng vang rền, ánh tím lóe lên, cả hang động rung động, cát đá tung tay bay.

Cát Tập Bách giật mình, người đã tỉnh táo hẳn, cả Giang Uyển Dao lẫn lộn trên đất cũng đứng bật dậy, vừa nhác thấy Cát Tập Bách, liền quát to :

- Ác ma, ta liều mạng với ngươi!

Rồi thì lao trở vào đường hầm. Cát Tập Bách cũng chẳng kịp mặc lại áo ngoài, vội chạy theo ôm Giang Uyển Dao lại và quát :

- Không nên vậy!

Giang Uyển Dao bị Cát Tập Bách ôm lại, vừa thẹn vừa giận, cổ sức vùng vẫy, nhưng vừa rồi đã mất sức quá nhiều, không sao thoát khỏi vòng tay của Cát Tập Bách.

Cát Tập Bách bỗng nâng ra ngoài cửa đường hầm, đặt nàng xuống cạnh vách động bên trái, kề tai nói :

- Dao muội, mau mặc áo ngủ ngu huynh vào trước, ngu huynh bảo vệ cho!

Giang Uyển Dao biết chẳng cách nào hơn, đành nghe theo lời Cát Tập Bách, quay mặt vào vách động.

Cát Tập Bách vội đi đến bên vách động bên phải, tay phải nhặt lại Ly Hóa kiếm, tay trái cầm lấy áo ngoài xách lên, một vật từ trong rơi xuống. Đưa mắt nhìn, thì ra là sáu chuỗi hạt của sư tổ tặng cho, một hạt ngay giữa đã vỡ nứt, mới nghĩ đến tiếng vang vừa rồi, thì ra chính sáu chuỗi hạt này đã cứu mình.

Chàng nhẹ thờ phào, cất lấy sáu chuỗi hạt, ném áo cho Giang Uyển Dao, rồi quay lưng về phía nàng, cầm kiếm hướng mặt về phía cửa đường hầm bên trái, đề phòng ma nữ đột kích.

Giang Uyển Dao nhanh chóng mặc áo vào, dùng dây lưng thắt lại, quát :

- Đi!

Rời liền phóng đi về phía đường hầm bên trái. Cát Tập Bách vội đưa tay cản lại nói :

- Để ngu huynh đi trước cho!

Ly Hòa kiếm đưa ra, chỉ thấy ánh tím chớp chóa, người đã đi vào đường hầm. Dưới ánh kiếm soi rọi, chỉ thấy đường hầm này rộng khoảng năm thước. Chàng vận thần công bước nhanh, vượt qua hơn ba trượng, chẳng thấy bóng dáng ma nữ đâu cả.

Giang Uyển Dao theo sau, luôn miệng giục :

- Nhanh lên, đừng để cho y thị tẩu thoát!

Cát Tập Bách lúc này đã đến cuối đường hầm, lấy làm lạ nói :

- Hết đường rồi! Chả lẽ...

Chàng chưa dứt lời, Giang Uyển Dao đã đến bên, đưa tay đẩy vào một thạch nhũ dài hơn ba thước từ trên thông xuống, vách đá bên phải liền mở ra một cửa động, nàng chui vào ngay.

Cát Tập Bách sợ nàng gặp nguy hiểm, cũng vội theo sau vào, đi được mấy trượng, lại có một thạch thất to rộng, bên vách trái cửa động rộng mở, biết là ma nữ đã đào tẩu.

Chỉ thấy Giang Uyển Dao đứng bên một chiếc giường đá, nước mắt ràn rụa giậm chân nói :

- Cũng tại Bách ca cả, đã để cho ác ma ấy tẩu thoát rồi!

Cát Tập Bách biết là nàng quá tức giận nổi bướng, cũng chẳng phân biện, để mặc cho nàng chửi mắng, thăm quan sát tứ phía, chỉ thấy y phục và binh khí của Giang Uyển Dao bừa bộn trên giường đá, liền đi đến bên, vừa định cầm lấy y phục cho nàng mặc vào.

Có lẽ Giang Uyển Dao biết trên giường có cạm bẫy, sợ chàng bắt cần bị hại, vội tiến tới quát :

- Dừng tay!

Cát Tập Bách quá bất ngờ, khiến chàng giật nảy mình, theo bản năng lùi ra sau một bước. Giang Uyển Dao giật lấy Ly Hòa kiếm trong tay chàng, dùng mũi kiếm khiêu y phục và Tỏa Long tiên trên giường lên.

Cát Tập Bách bèn bảo nàng nhanh chóng mặc y phục vào, trở về rừng ngay, kéo Hướng Cường chờ lâu.

Giang Uyển Dao thay y phục xong, sửa lại mái tóc, Cát Tập Bách cũng mặc lại áo ngoài, dẫn Giang Uyển Dao theo đường cũ quay về, trên đường mới kể lại mọi sự đã xảy ra.

Thì ra Giang Uyển Dao giận dữ ra khỏi rừng, nhưng không đi thẳng, lại vòng qua ven núi bên phải, bỗng phát hiện một chú thỏ con, nhất thời tính trẻ con nổi lên, định bắt lấy thỏ con để nướng ăn sáng. Thế là nàng liền đuổi theo, nên khi Cát Tập Bách ra khỏi rừng, chẳng còn thấy nàng đâu cả.

Chú thỏ con chui vào đường hầm bên phải, Giang Uyển Dao cỡi Tỏa Long tiên ra đuổi theo, nào ngờ vào đến trong thạch thất, thấy có cả bàn ghế đá và giường đá, rất lấy làm lạ, khẽ nói :

- Ủa, nơi đây có một động thất lý tưởng thế này, mình ở đây nằm một hồi cũng thú vị đấy chứ!

Nàng vừa dứt lời, bỗng phía sau vang lên một chuỗi cười quái dị. Giang Uyển Dao vội quay người lại nhìn, chỉ thấy trước mắt là một nữ nhân khóa thân, chỉ khoác một chiếc áo tơ mỏng, y thị đứng trong cửa, gật đầu mỉm cười với nàng, đồng thời cất bước tiến tới.

Giang Uyển Dao thấy nữ nhân này ăn mặc quá góm ghiếc, quát hỏi mới biết là Thuần Dương Ma Nữ, càng thêm kinh hãi và tức giận. Tỏa Long tiên với chiêu “Ngân Hà Tả Địa” tấn công ngay.

Ma nữ buông tiếng cười khẩy, chân phải cất lên, quay người giẫm xuống, trúng ngay ngọn tiên, tay phải lại điểm ra, trúng vào huyệt Nhuyễn Ma của Giang Uyển Dao, tức thì nàng không còn cử động được nữa.

Thuần Dương Ma Nữ ngẩn nhìn Giang Uyển Dao một hồi, gật đầu mỉm cười, đưa tay sờ vào eo nàng, liền cử động lại được, nhưng lý trí đã bị mê hoặc, trước mặt ma nữ cỡi bỏ y phục, để cho ma nữ sờ mó khắp người, nàng nhột nhạt bật cười liên hồi.

Giang Uyển Dao tuy vẫn còn ý thức, biết mình đang lâm nguy, nhưng thân bất do kỷ, bị tà thuật khống chế, hoàn toàn nghe theo sự sai khiến của ma nữ, khai ra hết thân thể và mục đích chuyến đi này.

Ma nữ cũng cho nàng biết, y thị ở ngoài thành Liên Châu đã được Xích Luyện Ma Quân báo tin lão khiêu hóa Đỗ Thanh Trúc xuất hiện, Song độc và Tam tà quyết định chia tay, tìm chỗ nấu thân luyện công, chờ sang năm phước ước. Y thị vì muốn bắt Cát Tập Bách để hái dương bổ âm, nên mới ngấm đuôi theo.

Lúc này ở trong rừng thấy Cát Tập Bách lấy địa đồ ra, nghĩ đó là thật, bèn định ra tay cướp lấy, nhưng nghe nói đó là của Xích Luyện Ma Quân, mới biết là địa đồ giả. Nhưng trước về anh tuấn của Cát Tập Bách, y thị đã bưng lửa đục, không sao dẫn nên nổi, buộc phải ra tay sớm hơn.

Lại nói, hang động ấy là do Thiết Tỷ Tăng đã phát hiện hồi mười năm trước, y thị từng ở trong ấy mấy ngày, chiếc giường đá ấy chính là được bố trí chuyên dành cho y thị hành lạc, có rất nhiều cạm bẫy.

Lại bảo Giang Uyển Dao phải vâng lời y thị, ở trong động thất ấy luyện công, bằng lòng nhận Giang Uyển Dao làm đồ đệ, truyền cho Thuần Dương bí quyết.

Giang Uyển Dao hoàn toàn không còn tự chủ, bị ma nữ sai khiến nằm trên giường đá, y thị vừa định hút lấy nguyên âm của nàng, bỗng như có điều phát giác, lăm bằm :

- Tiểu tử này lại dám đến đây nộp mạng, tốt lắm!

Bèn đi đến bên giường, sờ một cái vào bụng Giang Uyển Dao, rồi bảo nàng theo y thị từ cửa bên trái đi ra gặp Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao vừa kể vừa đưa mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng mặt đỏ bừng, nhớ đến cảnh lửa lò ở trước mặt chàng khi này, cũng thẹn đến cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng chàng nữa.

Hai người vừa đi vừa nói, lúc này đã vào đến trong rừng, liền ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ưng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Giang Uyển Dao bỗng véo vào bắp tay phải Cát Tập Bách một cái thật mạnh, trừng mắt nói :

- Bách ca mà dám hé môi với Hường đại thúc, hãy liệu hồn, tiểu muội không buông tha đâu.

Cát Tập Bách đau đớn thét lên, sờ bắp tay suýt soa luôn miệng.

Hường Cường nghe tiếng thét của Cát Tập Bách, vội chạy đến hỏi :

- Việc gì vậy?

Khi thấy Cát Tập Bách sờ bắp tay rên rỉ, trong khi Giang Uyển Dao lại cười khúc khích, chẳng hiểu việc gì đã xảy ra, bắt giác ngăn người.

Cát Tập Bách ngẩng lên, nhìn Hường Cường cười gượng nói :

- Con ong cái to quá, bị nó chích cho một phát, đau chết đi được!

Giang Uyển Dao trừng mắt quát :

- Muốn chết hả?

Tay phải giơ lên, bỏ vào vai Cát Tập Bách. Cát Tập Bách quên mất đau đớn, một thế “Tứ Yến Xuyên Vân” lao nhanh vào rừng.

Hường Cường giờ mới biết là hai người đùa cợt nhau, vỗ tay cười to nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Thịt sắp khét rồi, ăn mau rồi lên đường!

Rồi theo sau hai người phóng đi vào rừng. Giang Uyển Dao vốn định đánh cho Cát Tập Bách một trận, ngặt nỗi có Hường Cường theo sau nên đành thôi, trừng mắt hăm hực nói :

- Để cho Bách ca ăn no rồi sẽ tính nợ!

Đoạn xé lấy một miếng thịt nướng, đưa lên mũi ngửi, gật gù nói :

- Thơm quá!

Có lẽ ba người đã quá đói, thấy đều ăn rất ngon lành, con heo rừng mấy mươi cân thịt, đã ăn hết một phần tư, số còn lại Hường Cường dùng vải dầu gói lại, để dành ăn trên đường.

Ba người đã ăn no, Hường Cường đi lấy về một túi nước suối, uống xong lên đường ngay. Khi mặt trời lặn, ba người đã đến ranh giới hai tỉnh Hồ Nam và Quảng Đông. Cát Tập Bách nêu ý kiến dừng lại nghỉ trọ, nhưng Giang Uyển Dao hiểu cường, nhất quyết không chịu, đòi đi tiếp trong đêm, lý do của nàng là đường xa, cứ đi một lúc lại dừng nghỉ, bao giờ mới đến được Ngũ Đài sơn.

Cát Tập Bách biết nói gì cũng vô ích, đành tìm chỗ nghỉ ngơi một hồi, cũng may là Lĩnh Nam khí hậu ẩm áp, cuối xuân mặc áo mỏng cũng không lạnh. Ba người ngồi nghỉ một hồi, sức khỏe hồi phục, lại tiếp tục lên đường.

Sáng sớm đã qua khỏi Lai Dương, vào đến một thôn trấn, dừng bữa trong một quán ăn, vừa định trả tiền đi tiếp, bỗng thấy một lão nhân tuổi ngoài năm mươi từ trên lầu đi xuống, vội vã đi ra cửa, thoáng chốc đã khuất dạng.

Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao không chú ý, vừa định đứng lên gọi phở ky đến tính tiền, nhưng Hường Cường lão luyện giang hồ, sớm đã chú ý đến hành động của lão nhân ấy, bèn đưa tay ấn Cát Tập Bách ngồi trở xuống, nháy mắt ra hiệu với hai người và nói :

- Không cần vội, hãy chờ chốc lát, Hường mỗ đi mua chút ít đồ vật, sẽ trở lại ngay!

Giang Uyển Dao biết Hường Cường hẳn là đã phát hiện gì đó, bèn ngồi lại, ngoắt tay gọi phở ky đến.

Phở ky ấy ngỡ là nàng gọi tính tiền, bèn đi đến bên bàn, cung kính thi lễ nói :

- Cô nương không cần tốn kém nữa, vị lão trượng khi nãy đã trả rồi. Nếu cần thêm gì nữa, xin cô nương cứ dặn bảo, còn thừa lại đến hơn nửa lượng bạc.

Hai người nghe vậy, bất giác ngẩn ngơ, Giang Uyển Dao vội hỏi :

- Ngươi muốn nói là vị lão trượng vừa mới từ trên lầu xuống phải không?

Phở ky ấy cũng rất lấy làm lạ, nếu họ quen biết sao không đi chung nhau? Lúc lão trượng ấy ra đi cũng không hề chào hỏi, và hai thiếu niên nam nữ này lại lộ vẻ ngạc nhiên, càng khiến y không sao hiểu nổi, nên bèn nói :

- Không sai, vị lão trượng ấy đến đây trước cô nương, đã gọi thức ăn và rượu cho cô nương, trước khi đi đã để lại hơn hai lượng bạc!

Giang Uyển Dao giờ mới sực nhớ, khi nãy mình không hề gọi thức ăn, vừa ngồi xuống là phở ky đã mang thức ăn đến, còn tưởng đó là luật lệ của địa phương này, nên cũng chẳng chú ý.

Còn Cát Tập Bách thì nghĩ là Giang Uyển Dao đã dặn bảo phở ky, nên cũng chẳng hoài nghi, giờ nghe phở ky này nói ra, chẳng hết sức ngạc nhiên.

Giang Uyển Dao người cũng cơ trí, lòng tuy hoài nghi, nhưng về mặt lập tức trở lại bình thường, gật đầu mỉm cười nói :

- Vậy là đúng rồi, ông ấy cứ là thích đùa với tiểu bối như vậy. Thôi, mặc kệ ông ấy, cứ để cho ông ấy đi, lát nữa đuổi theo, phải cho ông ấy biết tay mới được!

Đoạn quay sang nháy mắt với Cát Tập Bách, ra ý bảo chàng đừng để lộ, rồi lại quay sang phở ky ấy nói :

- Thôi được rồi, không còn việc của ngươi nữa, còn thừa bao nhiêu, thưởng hết cho ngươi, bọn ta chờ bằng hữu quay lại sẽ đi ngay!

Gã phở ky thấy được trọng thưởng, đâu còn màng đến gì nữa, mừng rỡ vâng dạ rồi rít, khom mình lui đi.

Hường Cường trở lại, đứng giữa đường ngoắc tay nói :

- Chúng ta đi thôi.

Rồi chẳng chờ hai người trả lời, quay người phóng đi ra ngoài trấn. Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao biết là có điều phát hiện, liền xách lấy hành lý ra khỏi quán ăn, đuổi theo sau Hường Cường.

Ra khỏi thôn trấn, bên trái là đường cái quan, bên phải là con sông nhỏ, bên kia cầu là ruộng đồng bát ngát, chỉ thấy Hường Cường đang dọc theo bờ sông phóng đi trên đê.

Hai người liền băng qua cầu, đuổi theo sau Hường Cường, lòng hết sức thắc mắc, chẳng rõ lão nhân kia là ai và có dụng ý gì? Thế nên, càng gia tăng khinh công, thoáng chốc đã đuổi kịp Hường Cường, Giang Uyển Dao nóng lòng hỏi :

- Hường đại thúc có phát hiện gì không? Sao chẳng thấy lão nhân ấy thế này?

Hường Cường như đã sốt ruột, không trả lời nàng, cũng gia tăng khinh công phóng đi. Lát sau, ba người đã vào đến một hạp cốc. Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao cũng chưa cảm thấy gì, Hường Cường thì trấn đã lăm tấm mờ mờ.

Giang Uyển Dao thấy vậy định lên tiếng khuyên ngăn và hỏi rõ có sự, bỗng thấy nơi cửa hạp cốc thấp thoáng có một bóng xám, rồi liền khuất sau triền núi phía trái, thân pháp nhanh đến mức cơ hồ không trông thấy. Nàng bất giác “ùa” lên một tiếng, tung mình vượt qua Hường Cường, phóng nhanh về phía cửa cốc.

Cát Tập Bách cũng chẳng chậm trễ, lớn tiếng nói :

- Hướng đại thúc, tiểu diệt đi trước một bước!

Thế là hai người một trước một sau, phóng đi nhanh như gió, mấy lượt tung mình, đã qua khỏi cửa cốc, dọc theo triền núi bên trái tìm kiếm, nhưng bóng xám đã mất dạng.

Ngước lên nhìn, chỉ thấy trước mặt toàn là vách đá cheo leo. Hai người dừng lại, vừa quan sát tình hình vừa chờ đợi Hướng Cường.

Giang Uyển Dao như không phục, hậm hực nói :

- Sao thế này? Tiểu muội chẳng tin lão nhân ấy lại có công lực cao đến vậy, chớp mắt đã mất dạng!

Cát Tập Bách cũng cảm thấy bức tức, chẳng rõ lão nhân ấy là địch hay bạn, sao không chịu đối mặt nói chuyện với nhau, lại cứ ngấm ngấm bám theo mình.

Hướng Cường đã đuổi theo đến, vừa đến bên hai người đã giậm chân thờ dài nói :

- Thật đáng tiếc, đã bị lão ta tẩu thoát, giờ thì chẳng dễ dàng tìm được nữa rồi!

Giang Uyển Dao nôn nóng hỏi :

- Hướng đại thúc nhận ra ông ta là ai vậy?

Hướng Cường lắc đầu :

- Đầu dễ dàng như vậy, xem ra ông ta đã cố ý dụ chúng ta đuổi theo đến đây, có lẽ người ta đã theo dõi chúng ta từ lâu rồi!

Cát Tập Bách cũng nghĩ như vậy, nhưng với mục đích gì thì không đoán ra được, bèn kể lại chuyện trả tiền ăn và lời nói của gã phở ky, sau đó nói tiếp :

- Theo Hướng đại thúc thì ông ta có dụng ý gì?

Hướng Cường nghe nói lão nhân ấy đã trả tiền ăn cho mình, càng ngạc nhiên nói :

- Vậy thì lạ thật!

Ngẫm nghĩ một hồi, bỗng như hiểu ra, vỗ tay nói :

- Mặc kệ, là bạn, chắc chắn không để chúng ta đi lạc, cứ tiếp tục đuổi theo, nhất định rồi sẽ gặp. Đi thôi!

Rồi liền dẫn trước, tung mình lên đỉnh núi bên phải, đúng là hướng thẳng về phía Đông bắc, thi triển khinh công phóng đi.

Cát Tập Bách cũng nhận thấy lão nhân ấy hẳn không phải là kẻ địch, có lẽ chính là hướng dẫn mình theo đường tắt đến Ngũ Đài sơn, nên cũng không do dự, khoát tay với Giang Uyển Dao nói :

- Đi!

Hai người cùng theo sau Hướng Cường, khi trời tối đã vượt qua hơn trăm dặm đường núi, tuy trên đường luôn lưu ý tìm kiếm, nhưng không hề phát hiện ra chút dấu tích gì, ba người đều hết sức thất vọng.

Phía trước lại hiện ra một thị trấn, Hướng Cường bỗng như nghĩ đến điều gì, dừng lại bàn tính với hai người, quyết định vào trong trấn thuê phòng ở trọ. Bởi nhận định nếu lão nhân ấy thật sự có thiện ý dẫn đường, chắc chắn sẽ gặp lại ở trong thị trấn.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao cũng đã mệt mỏi, liên tiếp mấy ngày đêm chưa được nghỉ ngơi một cách thoải mái, lúc này vừa đói khát vừa mệt mỏi, nghĩ nếu lão nhân ấy mà có ác ý, một khi bị vạch trần là cần phải khòe khoắn để ứng phó, nên liền tán thành ngay.

Vẫn do Hướng Cường dẫn trước, vào đến thị trấn, mọi nhà đều đã lên đèn, hỏi thăm mới biết đã qua khỏi Phong Lăng, từ đây đến Bình Giang Lưu Dương, nếu đi nhanh chỉ một ngày đường là đến Nhạc Châu.

Ba người từ đầu phía đông đi suốt đến cuối phố tây, ngang qua sáu bảy khách điểm, Hướng Cường vẫn không dừng lại, như là không định thuê phòng ở trọ vậy. Thậm chí điểm tiểu nhị niềm nở mời chào, ông cũng chẳng thèm đếm xỉa, khiến Giang Uyển Dao hết sức bức tức.

Đến khi qua khỏi đại lộ này, Hướng Cường mới dừng lại, gãi đầu nói :

- Đã bị mắc lừa rồi!

Giang Uyển Dao đi đến gần, hần học nói :

- Thật ra là việc gì? Sao không thuê phòng trọ?

Hương Cường thờ dài nói :

- Ai bảo là không? Hương mỗ chỉ là tưởng đã có người thuê sẵn phòng và chuẩn bị thức ăn chờ chúng ta rồi chứ!

Cát Tập Bách nghe vậy mới hiểu ra, cười nói :

- Trên đời đâu có chuyện tử tế như vậy, lại có người chuyên lo sẵn chỗ ngủ và ăn uống cho chúng ta!

Giang Uyển Dao cũng cười ngắt ngoẻo nói :

- Thì ra là Hương đại thúc định tìm cái có sẵn!

Hương Cường cũng cảm thấy nực cười, vừa định đi đến hẻm ngang phía trước tìm một khách điểm ăn uống rồi nghỉ ngơi sớm, ngày mai đi tiếp về phía bắc, bỗng thấy một phở ky từ đầu hẻm phía nam đi ra, nhìn ba người một hồi, rồi cất bước đi về phía họ.

Hương Cường khẽ nói :

- Đến rồi! Đến rồi! Đừng vội, Hương mỗ đã nói rồi, chắc chắn là phải có...

Phở ky ấy đi đến trước mặt ba người, khom mình thi lễ với Cát Tập Bách và nói :

- Ba vị có phải là đến Ngũ Đài sơn không? Tiểu điểm ở ngay kia, đã dành sẵn hai gian phòng trang nhã và yên tĩnh, thức ăn cũng đã chuẩn bị, sợ các vị không tìm được, đã phải mấy toán người chờ ở hai đầu phố đông tây. Tiểu nhân là Quán Tam, xin chào các vị khách quan!

Cát Tập Bách vừa định hỏi, Hương Cường đã tranh trước quát :

- Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, đại gia tìm một chỗ rồi, còn chưa mau dẫn đường, muốn bị đánh đòn hả?

Đoạn giơ tay lên, đồng thời ra hiệu cho Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao đứng lên tiếng.

Quán Tam bị Hương Cường quát nạt, sợ đến cuống quýt, vội nói :

- Dạ! Dạ! Xin đi theo tiểu nhân!

Rồi liền quay người, dẫn trước đi về phía con đường ngang phía nam. Vào khách điểm, đi thẳng ra hậu viện. Hai gian phòng phía tây quả là rộng rãi yên tĩnh, bày trí cũng hết sức sang trọng trang nhã.

Quán Tam ân cần nói :

- Thức ăn đã được dọn sẵn trong sương phòng bên phía nam, xin mời các vị!

Rồi quay người đi trước dẫn đường, đến trước một sương phòng cũng rất trang nhã, quả nhiên bên trong đã có sẵn một bàn thức ăn.

Chờ Quán Tam đi khỏi, ba người vào trong sương phòng, vừa ăn vừa chuyện trò.

Cát Tập Bách khẽ nói :

- Lão nhân ấy thật ra có dụng ý gì? Ngay cả mục đích chuyến đi này của chúng ta cũng biết rõ, chả lẽ là theo dõi tầm thù ư?

Hương Cường uống hết một chung rượu to, cười nói :

- Nếu Hương mỗ đoán không lầm, lão nhân ấy hẳn là người thân tiền bối của hai vị, đã ngầm đi theo bảo vệ chúng ta.

Giang Uyển Dao bỗng nhớ đến bóng người đã xuất hiện ở sau nhà lá hôm trước, nên liếc mắt nhìn Cát Tập Bách, thấy chàng đang đắm chiêu suy nghĩ, vội nói :

- Có thể nào chính là người đã để lại huyết y không?

Cát Tập Bách nghe nói rung động cõi lòng, nước mắt đánh tròn.

Giang Uyển Dao biết đã khơi dậy niềm bi ai của Cát Tập Bách, vội nói :

- Tiểu muội chẳng qua chỉ là suy đoán thôi, người ấy chẳng phải đã đào tẩu rồi là gì? Đẳng nào thì lát nữa hỏi chương quây là rõ ngay, Bách ca buồn làm gì chứ?

Hướng Cường không hiểu Giang Uyển Dao nói gì, bèn thắc mắc hỏi :

- Giang cô nương, chẳng hay huyết y là gì vậy?

Cát Tập Bách biết Hướng Cường là người trọng nghĩa khí, không phải kẻ tệ bạc phản phúc, bèn thành thật kể lại chuyện người để lại huyết y ở dưới Vụ Phong.

Nghe xong, Hướng Cường bỗng đứng phắt dậy, vỗ bàn hần học nói :

- Đó nhất định lại là âm mưu di họa của Song độc. Thật là khôn kiếp, Hướng Cường này tuy bất tài, nhưng chẳng thể không rửa sạch ô danh cho bằng hữu.

Hai người thấy vậy hết sức ngạc nhiên, Cát Tập Bách trở to mắt ra nhìn Hướng Cường.

Giang Uyển Dao thắc mắc hỏi :

- Hướng đại thúc nói vậy nghĩa là sao?

Hướng Cường khoan trả lời câu hỏi của Giang Uyển Dao, bảo Cát Tập Bách lấy huyết y ra cho ông xem, đi ra đóng cửa phòng lại, thả màn cửa sổ xuống, rồi mới quay vào ngồi xuống bên bàn.

Cát Tập Bách biết là hẳn có nguyên nhân, bèn hỏi Hướng Cường phải chăng quen biết với Vu Tường? Có phải người chính phái hay không? Đồng thời từ trong túi da lấy huyết y ra trao cho Hướng Cường.

Hướng Cường mở ra xem, rồi cười khẩy nói :

- Đây chính là âm mưu của Xích Linh Tiên Mễ Đà! Cát thiếu hiệp không tin, Hướng mỗ sẽ cho thiếu hiệp biết. Tiểu Thất Độc phen này toàn bộ xuất động chính là nhằm tìm kiếm chiếc huyết y này và Thất Độc giáo cũng đã truyền lệnh cho Phân đà khắp nơi truy tìm Vu Tường. Vân Linh tam ma không biết Hướng mỗ với Vu Tường từng có ơn cứu mạng, đã ra lệnh thủ hạ tìm kiếm Vu Tường. Thành thật mà nói, Hướng mỗ chẳng lúc nào là không lo cho người bạn già ấy, chia tay nhau đã mười tám năm rồi, chắc chắn Vu Tường không phải là hạng người dê hèn như vậy!

Cát Tập Bách nghe đến đây người ra, nhưng trong lòng hết sức vui sướng.

Giang Uyển Dao băn khoăn nói :

- Hướng đại thúc khoan nổi giận đã, sự việc chưa rõ ràng mà lại khiến người sinh lòng hoài nghi, cũng may đây là độc viện, không thì Hướng đại thúc đã làm kinh động cả khách điểm này rồi. Hướng đại thúc hãy nói nghe xem, Vu Tường ấy thật ra lại lịch thể nào?

Hướng Cường uống liền ba chung rượu to, mới nghiêm túc nói :

- Vu Tường vốn là một vị ẩn hiệp ở miền bắc, rất ít người biết rõ mặt thật của ông ấy, khinh công rất là kiệt xuất, chuyên can thiệp vào chuyện bất bình, cướp của nhà giàu, cứu tế người nghèo, chưa bao giờ lọt vào tay nha môn, vì vậy đã gây thù kết oán với Song độc...

Cát Tập Bách bỗng hỏi :

- Đó có dính dáng gì đến huyết y chứ?

Hướng Cường ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp :

- Hướng mỗ cũng từng nghĩ đến, có lẽ Dân Sơn lục ly đã nhớ lại, thiếu phụ kia có một đứa con trai và dò biết thiếu phụ đã bị họ sát hại ấy chính là vợ của Vu Tường, lúc ấy Vu Tường đang ở Giang Nam truy tìm hành tung của Cát Cừ Bình, chính Hướng mỗ đã nói cho Vu Tường biết, Song độc với Lục ly thấy đều ở Đại Sư, hẹn quyết đấu với Linh Nam tam nghĩa, bảo ông ấy tạm lẩn tránh, nhưng ông ấy nhất quyết không nghe, có lẽ họ đã gặp nhau, Song độc không làm gì được ông ấy, mới dùng huyết y di họa cho Tam nghĩa.

Cát Tập Bách nghe rất có lý, bất giác lòng xót xa vô vàn. Giang Uyển Dao sớm đã hoài nghi Vu Tường là thân phụ của Cát Tập Bách, giờ nghe nói càng tin chắc hơn.

Tuy nhiên, nếu Cát Tập Bách muốn báo thù cho nghĩa phụ thì cũng có khó khăn.

Lúc này Cát Tập Bách hẳn cũng đã hiểu ra nguyên nhân Vu Tường đuổi theo để lại huyết y, bất giác cũng tình thân bùng dậy, cơ hồ nước mắt tuôn trào. Cũng may sự thật đã rõ ràng, nguyên hung cũng đã đền tội, chờ khi tảo mộ mẹ chồng xong, hãy tìm Song độc thanh toán nợ, sau khi giải quyết xong mọi ân thù, sẽ có thể...

Giang Uyển Dao nghĩ đến chuyện thành hôn, bất giác hai má đỏ bừng, không dám nghĩ tiếp nữa.

Cát Tập Bách trong lúc bi thương vẫn chưa hiểu một điều, nên run giọng hỏi :

- Hướng đại thúc sao biết huyết y không phải là của gia nghĩa phụ? Lúc ấy Hướng đại thúc cũng có mặt ư?

Hướng Cường lắc đầu thở dài, lại uống thêm hai chung rượu to, xốt xa nói :

- Đó chính là niềm ân hận suốt đời của Hướng mỡ, lúc bấy giờ Hướng mỡ chỉ lo cho Vu Tường, quên mất Tam nghĩa, âm mưu hạ độc của ma đầu ấy, Hướng mỡ sớm đã hay biết, khi đuổi theo Vu Tường đến đầu trường thì Tam nghĩa đã bị hại, Vu Tường nhất quyết đi xem, tìm Cát Cừ bình báo thù, Hướng mỡ tức giận, bỏ về Lĩnh Nam, từ đó không còn gặp nhau nữa.

Ông ra chiều hết sức ân hận và đau khổ, lại uống thêm hai hớp rượu, đưa tay chỉ huyết y nói tiếp :

- Đó chẳng phải áo bào màu vàng là gì? Thử hỏi Tam nghĩa đâu có đạo bào này? Tam nghĩa đã trúng độc trước rồi mới bị hại, làm sao có thể dùng ngón tay viết chữ máu để lại chữ? Nhìn nét chữ cũng biết không phải là do người sắp chết viết ra và Hướng mỡ cũng nhận ra đây chính là chữ viết của Mễ Đà. Hừ! Đây chỉ có thể đánh lừa hai vị, chứ không thể gạt được Hướng Cường này!

Đoạn ngược đôi mắt lim dim say lên, nhìn Cát Tập Bách nói tiếp :

- Cát thiếu hiệp, Hướng mỡ nói đây hoàn toàn là sự thật, chứ không phải như Xích Luyện Ma Quân, dối gạt hai vị đến Ngũ Đài...

Đột nhiên ngưng lời, hét to một tiếng, vỗ mạnh vào đầu liên hồi. Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao thấy vậy, cả kinh đứng phắt dậy, ngỡ là có giáo đồ Song độc ở ngoài ám toán, vội tung mình ra cửa.

Hướng Cường lại ngỡ là hai người nóng lòng báo thù, cũng vội tung mình thoái lui, đưa tay ra cản lại nói :

- Hãy khoan, Hướng mỡ chưa nói hết mà!

Rồi diu hai người trở vào bàn, nói tiếp :

- Hướng mỡ có lẽ say rồi, đã quên mất Vu Tường đại ca chính là phụ thân của Cát thiếu hiệp, xin Cát thiếu hiệp chớ trách. Vậy là phen này Hướng mỡ có thể kẻ ca rồi! Cát lão đệ, khi nào tảo mộ lệnh đường xong, Hướng Cường này bán mạng cũng phải đưa lão đệ tìm bằng được Song độc báo thù, cầu mong người ấy đúng thật là Vu đại ca, chuyện này hẳn cũng là đến Ngũ Đài, chỉ cần gặp mặt là hiểu rõ tất cả, còn thương tâm gì nữa chứ?

Hai người vỡ lẽ, Cát Tập Bách đứng lên vòng tay xá Hướng Cường, nghiêm túc nói :

- Hướng đại thúc, tiểu đệ xin đa tạ trước!

Hướng Cường cũng nghiêm túc đáp lễ nói :

- Vậy là tồn thọ Hướng mỡ rồi, mạng sống này cũng là nhờ hai cha con lão đệ nhặt lại được, lão đệ đã không giết lại còn cho thuốc cứu chữa, Hướng Cường này tan xương nát thịt cũng chưa đủ đáp đền muôn một. Thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, ăn mau rồi nghỉ ngơi, nếu người ấy đúng là Vu đại ca, chắc hẳn là đi rất nhanh, chúng ta phải mau đuổi theo mới được.

Thế là ba người nhanh chóng ăn xong ngồi nghỉ. Hôm sau thức dậy sớm, ăn sáng xong, chường quầy đi vào, trao cho ba người hai trăm lạng bạc với một phong thư do lão nhân ấy để lại.

Cát Tập Bách nhận lấy, vừa định mở thư ra xem, chường quầy vội nói :

- Khách quan, hãy khoan! Quý tổng quảng có nhờ tại hạ chuyển cáo, thư này phải sau khi đến Ngũ Đài sơn mới được mở ra xem!

Cát Tập Bách dừng tay, đưa mắt nhìn Hướng Cường và Giang Uyển Dao, hai người gật đầu, chàng mới cất phong thư vào trong lòng.

Ba người ra khỏi thị trấn, vẫn theo đường núi thi triển khinh công phóng đi về phía bắc.

Trên đường, Cát Tập Bách thắc mắc hỏi :

- Hướng đại thúc, phong thư này sao lại phải đến Ngũ Đài sơn mới được mở ra xem vậy?

Hướng Cường ngẫm nghĩ một hồi đã hiểu ra, bất giác hết sức nóng lòng lo, thầm nhủ :

- Người ấy chắc hẳn là Vu Tường đại ca rồi, một là hồ thẹn với vong thê cô nhi, hai là hối hận đã hiểu lầm Cát Cừ Bình, giờ đây con trai đã khôn lớn, báo thù tiết hận, đâu muốn sám hối trước mặt con trai, ắt hẳn sẽ tự tuyệt để tạ tội với Cát Cừ Bình.

Nhưng chuyện ấy đâu thể nói với Cát Tập Bách, mà lại không sao đuổi theo ngăn cản, đành gượng cười nói :

- Trong thư hẳn là chuyện có liên quan đến cái chết của Tam nghĩa, tạm thời khoan xem cũng tốt, kéo lại khêu gợi niềm thương cảm, chúng ta nên đi nhanh thì hơn!

Đoạn liền vận hết toàn lực khinh công phóng đi. Thật tội nghiệp cho Hướng Cường và Giang Uyển Dao, công lực kém xa Cát Tập Bách, liên tiếp ba ngày ba đêm không ngủ nghỉ, mãi đến khi tiến vào khu vực Phục Ngưu sơn, cách Ngũ Đài không xa, mới dừng lại nghỉ trọ, định dưỡng cho tinh thần và sức lực khỏe khoắn, ngày mai đến Ngũ Đài, lên núi tảo mộ, bái yết Tri Giác thiền sư tường trình mọi sự hầu truy tìm nguyên hung, rửa sạch nỗi oan khiên

cho Vu Tường.

Đêm hôm ấy, ba người tá túc trong nhà một thợ săn, được chủ nhân đón tiếp rất ân cần. Sáng hôm sau, ba người qua loa dùng xong điểm tâm, từ biệt chủ nhà lên đường. Cát Tập Bách dẫn trước, Hường Cường đoạn hậu, lòng nóng chân nhanh, chốc lát đã vượt qua mười mấy dặm đường, phía trước là một khu rừng rậm, ba người vừa bước vào rừng, đột nhiên một bóng người lướt qua, nhanh như làn khói nhẹ, vọt thẳng lên không.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao liền tức thì tung mình, với thế “Tứ Yến Xuyên Vân” gạt cành lá vọt lên vòm cây đuổi theo. Hường Cường cũng thi triển khinh công băng qua rừng, nấp vào một chỗ đất trũng, chú mắt nhìn quanh tìm kiếm, nhưng chẳng thấy gì cả.

Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao tìm kiếm một hồi, không có gì phát hiện, bèn phóng xuống đất, gặp lại Hường Cường, vội giục :

- Hường đại thúc, xem ra đã có tặc đồ lên vào đây, chúng ta đi mau thì hơn!

Hường Cường đang thắc mắc, nghe vậy gật đầu nói :

- Đúng, đi mau!

Ba người ra khỏi rừng, nối tiếp nhau lên núi, thấy đều khinh công trác tuyệt, chốc lát đã vượt qua hai ngọn núi cao, đến một thâm cốc vượn dài về phía đông, có lẽ đến hơn trăm trượng.

Băng qua thâm cốc, rẽ sang hướng bắc, đi được chừng bảy dặm đường, trước mắt là một ngọn đồi rừng cây thưa thớt, chừng ba dặm nữa là đến chỗ phân mộ của mẫu thân, Cát Tập Bách nhìn lại cảnh cũ, bất giác nghe lòng vô vàn đau xót, nước mắt dâng mi.

Giang Uyển Dao lúc này hết sức lưu ý, sợ Cát Tập Bách bị thương quá mức, trước mắt có kẻ địch xuất hiện, đâu dám khinh suất.

Hường Cường cũng thận trọng từng bước, hai mắt luôn nhìn tứ phía, tinh thần căng thẳng nên chưa hay biết Cát Tập Bách đã đau lòng ngập lệ.

Ba người vào rừng, đi được mấy trượng, Cát Tập Bách đang dẫn trước phóng nhanh, đột nhiên chững bước, “choang” một tiếng, Ly Hỏa kiếm đã rút ra khỏi bao, đồng thời người đã vọt lên trên một cây tùng to lớn.

Giang Uyển Dao biết Cát Tập Bách gần đây Lục Hạp thần công ngày một tinh tiến, nghe rõ cả tiếng lá rơi trong vòng mấy mươi trượng, thấy vậy biết là chàng đã phát hiện tung tích địch, liền tức thì theo sau phi thân lên cây.

Hường Cường đi sau cùng, vừa thấy hai người phi thân lên cây, cũng vội gia tăng khinh công lao ra khỏi rừng, nấp sau một lùm cỏ, đưa mắt quan sát phía trước, liền tức thì bàng hoàng sững sốt, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Thì ra trước mắt lại là Xích Luyện Tiên Mễ Đà đang tỉ đấu nội lực với lão khiếu hóa Đỗ Thanh Trúc, gần đó là hai tiểu độc đang liên thủ giáp công một lão hòa thượng, cuộc chiến hết sức ác liệt.

Bên trái, lão khiếu hóa đang vận Viêm Dương công, khiến chiếc áo vá trăm mảnh căng phồng như một chiếc lưới, mái tóc rối bù thấy đều dựng đứng, hai tay cầm giữa trúc trượng xoay tít như chong chóng cản trước mặt.

Từ ngang bên nhìn, chỉ thấy mặt ông đỏ bừng, gân xanh nổi lên, đôi mắt sáng rực tinh quang nhìn vào Xích Luyện Tiên ở đối diện không hề chớp.

Xích Luyện Tiên cũng đang toàn lực thi triển Huyền Băng Độc Sát công, toàn thân toát ra hơi trắng, xương cốt kêu răng rắc, hai chân đứng tấn, hai tay thoảng đưa ra, lòng bàn tay hướng thẳng vào lão khiếu hóa, co vào duỗi ra, một làn khói trắng ập đến trước mặt lão khiếu hóa.

Hiển nhiên hai người tỉ đấu hoàn toàn bằng chân lực nội gia, một người sắc mặt càng lúc càng đỏ, một người sắc mặt càng lúc càng trắng, xem ra hai người đã giao thủ lâu lắm rồi.

Lúc này, lão khiếu hóa tuy chưa thấy khó chịu lắm, Viêm Dương công phát ra vẫn hết sức uy mãnh, đánh tan hết Huyền Băng Độc Sát từ lòng bàn tay Xích Luyện Tiên toát ra ở ngoài hai thước, nhưng đáng lo là lão khiếu hóa chỉ có thể thủ chứ không có sức công.

Trong khi ấy Xích Luyện Tiên hết sức hung mãnh, áp đảo liên hồi, hiển nhiên cuộc tỉ đấu này tuyệt đối không được buông lơi, bất kỳ bên nào nội lực gián đoạn, sẽ bị nội lực của đối phương ập sang, ngũ tạng vỡ nát chết ngay tức khắc.

Thế nên, Hường Cường hết sức hồi hộp, nhưng lại không dám động đậy, đừng nói là ra tay tiếp viện, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ làm kinh động đến lão khiếu hóa.

Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao đứng trên cây, dĩ nhiên nhìn thấy rất rõ. Thật ra lúc này Cát Tập Bách là người lo lắng hơn hết, ngoại trừ sợ quá nhiều lão khiếu hóa phản thân bại thương, không dám lên tiếng, lại còn nhận ra lão hòa thượng bị hai tiểu độc giáp công ở bờ núi bên phải chính là sư phụ Trì Giác thiền sư, cũng đã lâm vào tình thế nguy cấp, lui thêm một bước nữa là rơi xuống vực thăm tan xương nát thịt.

Luận về võ công, đương nhiên lão thiền sư thừa sức đối phó với hai tiểu độc, nhưng vì hai mươi năm nay nghiêm khắc tuân thủ sát giới, và trước nay lại không hề bận tâm đối với âm công độc ác của bọn tà ma ngoại đạo, nên không chịu luyện tập cách phòng ngự và phá giải.

Vì vậy sư tổ Phong hòa thượng đã bức tức không màng đến, chỉ cho ông một viên Cực Quang châu để phòng độc khắc tà, nhưng viên bảo châu ấy ông cũng đã khăng khải tặng cho Cát Tập Bách lúc xuống núi. Nay đối mặt với môn nhân của Song độc, một thân độc công ghê gớm, lão thiền sư chỉ bằng

vào cương khí nội gia hộ thân, đã bị hai tiểu độc bức bách lui đến bên bờ vực.

Cát Tập Bách biết rõ địa hình nơi đây, bên dưới chính là vực sâu ngàn trượng, chưa ai dám xuống bao giờ, lúc này thấy sư phụ đang chú tâm vận hết nội lực chống cự với độc sát, chiêu thức đưa ra hết sức dè dặt, không dám nganh tiếp, luôn đề phòng tránh né, đã sắp rơi xuống vực thẳm, chàng vô cùng lo lắng. Thế nhưng, chỉ cần có một tiếng động khẽ, lão thiền sư cũng vẫn bị kinh động, vậy thì càng nguy tai.

Trong khi lo lắng cho hai vị tiền bối trong đấu trường, Cát Tập Bách cũng sợ Giang Uyển Dao và Hường Cường không dẫn lòng nổi, mạo hiểm ra tay thì càng thêm tai hại, nên chàng lòng nóng như thiêu đốt, cố nghĩ cách ứng phó.

Hãy nói về lão khiêu hóa cùng các vị cô nương ra khỏi thành Liên Châu, liền bảo Ngọa Vân vào thành mua một số lương khô, tìm một chỗ vắng bảo mọi người ăn uống rồi lên đường.

Mọi người ăn uống và chuẩn bị xong, lão khiêu hóa bèn nói :

- Các người nghe đây, giờ các người lên đường ngay, không được trễ nải, lão khiêu hóa này còn có việc chưa xong, phải vào trong thành một chuyến, sẽ theo sau ngay! Nhớ là tuyệt đối không được gây sự, sẽ gặp lại nhau tại Tàng Hương Ổ, nếu có xảy ra bề gì, hai ả nha đầu họ Lý các người phải chịu trách nhiệm đấy!

Vừa dứt tiếng, chẳng chờ các nàng trả lời, người đã mất dạng. Khi thấy các nàng sau một hồi lao xao, do Ngọa Vân dẫn đường đi khỏi, lão khiêu hóa mới lại hiện thân, quay trở lại chỗ gần sơn động đã bắt được Tiểu Thúy, ẩn thân quan sát từ phía.

Có lẽ lão khiêu hóa sớm đã phát hiện, nếu không, chẳng thể có sự trùng hợp như vậy. Ngay khi ấy, Xích Luyện Ma Quân vội vã đi đến, lách người vào trong sơn động.

Lão khiêu hóa liền tức thì theo sau, đi sâu vào trong sơn động. Xích Luyện Ma Quân mở cửa đường hầm, kéo chuông báo trước, rồi thì cửa đường hầm đóng lại, vội vã đi vào.

Lão khiêu hóa thừa lúc Xích Luyện Ma Quân kéo chuông thông báo, đã nhẹ nhàng lướt đến sau lưng lão ta, Xích Luyện Ma Quân hoàn toàn không hay biết.

Rẽ qua một khúc quanh, chỉ thấy bên trong là một phòng ngủ hết sức lộng lẫy, bốn năm thiếu nữ toàn thân lửa lò, nằm ngổn ngang trên một chiếc giường đá đặt giữa phòng, cười cợt ẻo lả, khiêu gọi Xích Luyện Ma Quân.

Chỉ thấy Xích Luyện Ma Quân hơi hải nói :

- Nương tử, không xong rồi! Xem ra Vu Tường như đã dò biết tên tiểu tử Cát Tập Bách là con trai y, đã theo sau đến Liên Châu, tốt hơn hãy mau bẩm báo Giáo chủ, tìm cách diệt trừ y, để thuận đường vào Giang Tây đảo lấy bí kíp, tìm chỗ bế quan, sớm ngày luyện thành hầu ứng phó trong đại hội luận kiếm năm tới.

Người được gọi là nương tử chính là Độc Ngạc Hương Nương Hứa Cửu Ngưng, y thị vung tay vỗ xuống bàn đá, nũng nịu nói :

- Ma quân lo gì kìa chứ? Vu Tường đâu phải là kẻ ba đầu sáu tay, và tên tiểu tử Cát Tập Bách có gì là ghê gớm mà khiến cho ma quân hốt hoảng thế này? Mau đến đây nào!

Thật khó thể tin được, chỉ thấy Xích Luyện Ma Quân hết sức ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống bên Độc Ngạc Hương Nương, kể lại chuyện giữa đường lão gặp nhóm Cát Tập Bách, lấy địa đồ giả ra gạt gẫm, vội vì sao lại gặp lão khiêu hóa Đỗ Thanh Trúc, bị ông sai đi gặp Tam tà, được biết Song độc nấu thân trong thạch động, tình cờ gặp Thiết Tỷ Tăng, tìm kiếm Xích Luyện Tiên, Thiết Tỷ Tăng bị lão khiêu hóa bắt giết, rồi mới đến đây định gặp Song độc.

Sau đó, hai người mây mưa ngay trên giường đá, trước mắt các thiếu nữ khỏa thân, khiến lão khiêu hóa tức giận sôi gan, nếu không phải định chờ Xích Luyện Ma Quân lấy địa đồ cất giấu bí kíp ra, ông sớm đã ra tay lấy mạng hai lão dâm ma này rồi.

Trong khi ấy, Xích Luyện Ma Quân còn nói đến chuyện Cát Tập Bách đã lên đường đến Ngũ Đài sơn, dùng thủ cấp của Thiết Tỷ Tăng và Dân Sơn Phi Lang tế mộ mẫu thân, hối thúc Hứa Cửu Ngưng lập tức đến Ngũ Đài sơn, hạ sát Cát Tập Bách, còn lão ta mang theo địa đồ đi tìm bí kíp, chờ gặp lại y thị ở Cửu Liên sơn.

Lão khiêu hóa nghe vậy, giận đến cơ hồ vỡ tung lồng ngực, thật muốn một trượng đập chết Xích Luyện Ma Quân mới hả.

Nào ngờ Hứa Cửu Ngưng lại càng độc ác hơn, định phản bội Xích Luyện Tiên, trôn theo Xích Luyện Ma Quân, nên hoàn toàn nghe theo lời xúi bẩy của lão ta.

Thế là, hai lão dâm ma nhanh chóng bàn tính xong, bằng lòng giao địa đồ cho Xích Luyện Ma Quân đi tìm bí kíp, còn Hứa Cửu Ngưng thì thúc giục Xích Luyện Tiên cùng y thị đến Ngũ Đài sơn, chặn giết Cát Tập Bách, rồi xúi Xích Luyện Tiên đi tìm Tri Giác thiền sư, để lão ma đi nộp mạng, mượn dao giết người, Xích Luyện Ma Quân thật vui mừng khôn xiết.

Mây tan mưa tạnh, Hứa Cửu Ngưng từ trong hộc đá lấy ra một cuộn lụa vàng, trao cho Xích Luyện Ma Quân, bảo lão ta đi nhanh, nói là Xích Luyện Tiên tiễn chân Tam tà, đã sắp về đến rồi, khi lão ấy về đến là lên đường ngay.

Xích Luyện Ma Quân nhét đĩa đồ vào lòng, lão khiêu hóa liền nấp vào bên phải đường hầm, chờ Xích Luyện Ma Quân đi ra, mở cửa bí mật, ông đuổi theo sau, bên bên một vực thẳm, hiện thân của Xích Luyện Ma Quân lại, quát to :

- Dâm ma kia, ngươi vẫn tính nào tật nấy, thật uổng cho những lời khuyên răn chân thành của Tam nghĩa khi xưa, bản tính độc ác vẫn không chừa, quyến rũ vợ người, lại còn dám nuôi ý đồ bất chính, lập kế hại người, gặp phải lão khiêu hóa này, quyết không thể để cho ngươi lộng hành, mau nộp mạng đây!

Xích Luyện Ma Quân hồn phi phách tán, khó khăn lắm mới định thần lại được, vội cung kính thi lễ, lời ngon tiếng ngọt phân trần không thôi.

Lão khiêu hóa đã chính mắt thấy, chính tai nghe, đâu còn bị dối gạt được nữa.

Thật ra thì lão khiêu hóa sớm đã nhận ra sự gian xảo độc ác của Xích Luyện Ma Quân, lúc bấy giờ chỉ vì muốn lợi dụng lão ta nên mới bức bách lão ta dẫn đường đi tìm Thiết Tỷ Tăng, lúc ở trong tự viện thấy lão ma này đột nhiên xuất hiện, biết là định thăm dò tin tức, nên mới thả cho lão ta đi. Sau rồi lại cố ý bảo lão ta chính tay cắt thủ cấp của Thiết Tỷ Tăng, để cho lão ta ném mùi khở sở.

Lúc này mặc cho lão ta có nói đến thổ huyết, lão khiêu hóa cũng chẳng buồn tha, nên gần giọng quát :

- Dâm ma, đừng nhiều lời vô ích, hẳn ngươi đã sớm biết, hạng người như ngươi mà gặp phải lão khiêu hóa này, có ai sống sót hay không? Lão khiêu hóa này cũng chẳng rảnh để nói chuyện vớ vẩn với ngươi, đi mau!

Đồng thời trức trượng giờ lên, cũng chẳng thấy ông xuất thủ thế nào, Xích Luyện Ma Quân đã rú lên một tiếng thảm thiết, thất khiếu tuôn máu, ngã ra đất chết ngay.

Lão khiêu hóa tiến tới một bước, thò tay vào lòng Xích Luyện Ma Quân, móc ra cuộn vải lụa vàng, đưa mắt xem, thì ra cũng là giả, tiện tay ném xuống vực, chân trái hươi lên, đá thì thể Xích Luyện Ma Quân rơi thẳng xuống vực sâu, rồi liền thi triển tuyệt kỹ khinh công Xúc Địa Thuật của Cái bang, vượt trước Song độc, tiến vào Ngũ Đài sơn, tìm gặp Tri Giác thiền sư dạn dò mọi sự.

Bạn bè gần hai mươi năm xa cách, giờ gặp lại nhau, lão khiêu hóa đâu buồn tha cho lão thiền sư, nói gì ông cũng buộc lão thiền sư phải phá giới, lo rượu cho ông.

Lão khiêu hóa cười nói :

- Lão hòa thượng, ngươi đừng tưởng lánh vào không môn là ngay cả một chung rượu của lão khiêu hóa này cũng muốn quýt, cho ngươi biết, lão sư phụ điền của ngươi lúc nào mà chả mang theo túi rượu bên mình. Ngươi muốn biết mục đích đến đây của lão khiêu hóa này, trước hết phải mời lão khiêu hóa này uống rượu mừng đã!

Tri Giác thiền sư biết lão khiêu hóa này rất khó đối phó, ngay cả sư phụ Phong hòa thượng cũng phải nhường nhịn lão, đâu dám trái lời, nhưng bảo ông lo rượu ngay lập tức thì thật là khó, vội cười giả là nói :

- A Di Đà Phật! Lão khiêu hóa ngươi cũng phải xem đây là nơi chốn nào, bảo lão nạp tìm đâu ra rượu kia chứ?

Nhưng lão khiêu hóa chẳng màng, nhất quyết đòi bằng được. Tri Giác thiền sư chẳng cách nào hơn, vừa định bảo tiểu sa di chuẩn bị rượu thịt cho lão khiêu hóa, ngay khi ấy tri khách tăng đến bẩm việc, nghe lão khiêu hóa đòi rượu, liền cười nói :

- Lão Bang chủ muốn uống rượu dễ thôi, bản tăng chính vì việc ấy đến đây xin ý kiến của thiền sư, bên ngoài có một nông dân gánh đến hai hũ rượu mạnh Sơn Tây, bản tăng kiên quyết từ chối không được, nói là có một lão nhân bảo y mang đến cho thiền sư đãi khách, hẳn là lão Bang chủ bảo y mang đến phải không?

Tri Giác thiền sư sững sờ, còn lão khiêu hóa thì đứng bên cười, như đã biết nguyên nhân.

Tri Giác thiền sư đành bảo tri khách tăng ra ngoài khiêng rượu vào, đồng thời bảo tiểu sa di chuẩn bị ít thức ăn khô. Lão khiêu hóa nghe vậy mới vui mừng hơn hờ, ba chén to vào bụng, đoạn bèn nói ra mục đích chuyến đi này, và chuyện Cát Tập Bách sắp trở về núi tế tào mộ mẫu thân, cần phải phải người canh giữ mộ phần của vợ Vu Tường, đề phòng Song độc hãm hại Cát Tập Bách.

Tri Giác thiền sư nghe nói Song độc sắp đến đây hành hung, lòng hết sức kinh hãi, tự biết mình không đối phó nổi, trong khi lão khiêu hóa xem chừng không có ý nhúng tay vào, tuy miệng không nói ra, nhưng trong lòng rất lo lắng.

Lão khiêu hóa uống hết nửa hũ rượu, mọi sự đều yên, ngẩng lên thấy Tri Giác thiền sư ra chiều lo âu, đoán biết nguyên nhân, bèn cười ha hả nói :

- Thật không ngờ lão hòa thượng ngươi càng ngày càng vô tích sự, Phong hòa thượng quả là đáng hận, sao chỉ biết dạy ngươi tụng kinh niệm Phật, không biết dạy ngươi binh đến tướng cản, nước tràn đất ngăn, ngươi tưởng là lão khiêu hóa này chỉ biết chạy tới chạy lui thôi sao?

Tri Giác thiền sư nghe vậy mừng rỡ, thẳng thắn bày tỏ nỗi lòng, hết lời cảm tạ lão khiêu hóa, rồi liền chuẩn bị cùng lão khiêu hóa xuống núi, đề phòng Song độc mai phục hãm hại Cát Tập Bách.

Hôm ấy không có việc gì xảy ra, hai người chia nhau lục soát quanh núi, mãi đến nửa đêm, không phát hiện tung tích địch, cũng chưa thấy nhóm người Cát Tập Bách, mới trở lên núi ngoi nghỉ.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, hai người lại chia nhau xuống núi, hẹn sẽ gặp lại nhau tại ngôi mộ của vợ Vu Tường.

Có lẽ hai người đều quá tỉ mỉ, mãi đến trưa mới lần lượt đến điểm hẹn. Tri Giác thiền sư đến trước nhờ quen đường thuộc lối, lòng hết sức thắc mắc, tin chắc lão khiêu hóa không phải nói dối, hẳn là dò la chính xác mới lặn lội từ xa đến đây.

Nhưng liên tiếp hai ngày vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả, chả lẽ Song độc đã gặp Cát Tập Bách ở giữa đường...

Tri Giác thiền sư vừa đi vừa ngẫm nghĩ, nào ngờ chưa đến gần ngôi mộ, bỗng nghe có tiếng quát mắng từ trong khu rừng bên kia mộ vọng ra, ngỡ là nhóm Cát Tập Bách đã đến và đã động thủ với Song độc, liền tung mình lao tới, phi thân lên trên một ngọn cây rậm.

Cúi nhìn xuống, chỉ thấy một lão nhân áo xám tuổi trạc ngũ tuần, dáng người vạm vỡ, đang đứng sau mộ tro tay vào một người gầy quắt queo, mặt mày hung tợn, trắng nhợt như cương thi, tức giận quát mắng:

- Ma đầu, món nợ cũ mười lăm năm trước, Vu Tường này đi khắp đại giang nam bắc, chưa tìm gặp ngươi để thanh toán, chẳng ngờ ngươi lại còn định đuổi giết đến cùng, đuổi theo Cát Tập Bách đến đây, cũng may là ma đầu ngươi đã đến ngày tận số, bị Vu mỗ phát hiện, đánh lạc hướng ngươi, nào ngờ ngươi cả gan dám tự ý xâm nhập thánh địa Ngũ Đài sơn, có lẽ ngươi không sợ chết thật ư? Nếu ngươi mà dám lộng hành tại thánh địa Phật môn này, Thiên môn Tứ lão chắc chắn sẽ không buông tha cho ngươi đâu.

Lão ma này chính là Xích Luyện Tiên Mễ Đà, lão lạnh lùng nhìn Vu Tường, nghe ông đề cập đến Thiên môn Tứ lão, quả cũng khiếp sợ, nhưng lại càng thêm tức giận, cười khàng khặc nói:

- Họ Vu kia, ngươi đừng đem Thiên môn Tứ lão ra hù dọa ta, đừng nói là người ta không bao giờ can thiệp vào chuyện riêng tư của hai ta, mà dù họ có ra mặt, Xích Luyện Tiên này cũng không ngán sợ.

Vu Tường phản hận tới cùng, nếu không vì lo cho Cát Tập Bách đến đây gặp phải, bị ma đầu hãm hại, ông sớm đã quyết tâm xa lánh trần thế để bảo đền Tam nghĩa.

Ông đã đến dưới núi từ sáng qua, phát hiện lão khiêu hóa đã lên núi, biết ông ấy đến đây là vì sự an toàn của Cát Tập Bách, nên lòng hết sức an tâm, bèn vào tiểu trấn dưới chân núi mua hai hũ rượu to, nhờ điểm phổ ky mang lên.

Ông định chờ Cát Tập Bách lên núi xong, sẽ đến trước mộ ái thể khẩn tế, sau đó đến Tam Nghĩa trùng, khẩn cáo sám hối xong, sẽ ăn tích chôn thâm son ngay.

Lúc này vẫn chưa thấy lão khiêu hóa hiện thân, ông biết rõ Huyền Băng Độc Sát của Xích Luyện Tiên hết sức lợi hại, không dám vọng động, nên tìm cách kéo dài thời gian nói:

- Ma đầu thật quá ngông cuồng, đừng nói là Tứ lão ngươi không trêu nổi, mà ngay như Lạp Tháp hòa thượng và Tri Giác thiền sư ở trên núi này, cũng đủ sức lấy mạng ngươi rồi! Bây giờ Vu mỗ hỏi ngươi, hai mươi năm trước, Vu mỗ đắc tội với ngươi, ngươi cũng đâu thể đem chuyện sát hại Tam nghĩa gán cho Vu mỗ, giả mạo huyết y di họa cho người, vậy kẻ được là hảo hớn gì chứ?

Xích Luyện Tiên tính nóng như lửa, vì sao bị Vu Tường luôn miệng buông lời miệt khinh mà chưa ra tay? Thì ra lão này hết sức thâm hiểm, nghe Vu Tường luông miệng đề cập đến Thiên môn Tứ lão, rồi lại Lạp Tháp hòa thượng và Tri Giác thiền sư, không khỏi nghi ngại Vu Tường đã có hẹn với Thiên môn Tứ lão đến đây. Nếu đúng vậy, bất kỳ người nào trong số họ, lão cũng không phải địch thủ, cho nên lão mới e ngại.

Thế nhưng, lão ma đầu cũng là một nhân vật lừng danh võ lâm, trong lòng tuy khiếp sợ, nhưng bề ngoài không thể tỏ ra hèn nhát, nên trừng mắt quát:

- Họ Vu kia, ngươi dám ngấm máu phun người, sao nói là ta giả mạo huyết y? Có chứng cứ gì? Ngươi đã làm điều ác mà không dám nhìn nhận, lần trốn biệt tăm, mười mấy năm không dám lộ diện, hôm nay cựa vào Thiên môn Tứ lão đứng ra bênh vực, chả lẽ Xích Luyện Tiên này có thể buông tha cho ngươi hay sao? Nào, hãy đến đây, hai ta bằng vào bản lĩnh cá nhân, nếu ngươi tiếp nổi ba chiêu, ta sẽ buông tha cho ngươi!

Dứt lời, bỗng tiếng cười quái dị, tung mình lao bổ vào Vu Tường.

Tri Giác thiền sư sớm đã quen biết Vu Tường và giao tình cũng rất sâu dày, vẫn thường gặp nhau trong mười lăm năm qua, biết ông võ công tuy cao cường, nhưng e khó đối phó nổi Huyền Âm Độc Sát của lão ma đầu này.

Nên thấy Xích Luyện Tiên vừa xuất thủ đã vận độc kinh tấn công, hết sức lo cho Vu Tường, vừa định với Tiên Thiên Nhất Khí công chống đỡ cho Vu Tường một hồi, chờ lão khiêu hóa đến hăng tính.

Ngay khi ấy, bỗng nghe phía bên kia vang lên một tiếng quát to:

- Lão ma đầu chó quá ngông cuồng, lão khiêu hóa này không để cho ngươi ở đây lộng hành đâu!

Đồng thời một bóng người nhanh như cắt lẳng không lao đến, trực thượng với chiêu “Thanh Long Độ Giang” cản trước mặt Vu Tường, đẩy bật chương kình của Xích Luyện Tiên, đồng thời nói tiếp:

- Vu thí chủ, đa tạ rượu của thí chủ, xin hãy lên núi trước!

Rồi liền hạ tay thu trọng, vung tay quét ra, bổ xuống đỉnh đầu Xích Luyện Tiên.

Xích Luyện Tiên vừa thấy xuất hiện một lão khiếu hóa áo vá trăm mảnh, đầu bù tóc rối, bát giác cả kinh, lúc đầu còn tưởng là Thiên môn Tử lão, nghe ra là lão khiếu hóa Đỗ Thanh Trúc, càng thêm kinh hãi, thầm nghĩ Xích Luyện Ma Quân rõ ràng nói là lão khiếu hóa đã đưa mấy ả nha đầu kia trở về Bạch Vân sơn, sao lại xuất hiện ở đây thế này?

Trong khi ấy trạng kinh vô hình của lão khiếu hóa đã ập đến trước ngực, lão vội tung mình thoái lui, chân vừa chạm đất, trúc trượng của lão khiếu hóa lại bổ xuống đỉnh đầu, nhanh như tia chớp, lão ma hồn phi phách tán, không dám ngạnh tiếp, vội lạng người sang bên hơn trượng.

Xích Luyện Tiên bị liên tiếp bức lui, sớm đã lửa giận xung thiên, quát to :

- Họ Đỗ kia, người chớ bức bách người quá đáng, ta liều mạng với người!

Hai chân trụ tấn, vận Huyền Băng độc công vào hai tay, nhắm ngay trước ngực lão khiếu hóa đẩy mạnh ra.

Lão khiếu hóa biết rõ Huyền Băng độc công của lão ma này rất lợi hại, đâu dám xem thường, cũng liền đứng lại, thi triển Viêm Dương công đối kháng.

Trong khi ấy, Vu Tường suất nữa đã thọ thương dưới độc trào của hai tiểu độc, chỉ bởi Vu Tường cảm kích lão khiếu hóa đã ra tay giải nguy cho mình, trong lòng quyến luyến, đi được mấy bước lại ngoảnh lại nhìn, vừa đến gần bờ núi bên phải, đột nhiên hai bóng người từ dưới phóng lên, từ hai phía công đến.

Vu Tường đang lo cho lão khiếu hóa ti đầu nội lực với Xích Luyện Tiên, nên không lưu ý, đến khi phát giác kinh phong ập đến, tránh né đã không kịp, may nhờ ông khinh công trác tuyệt, lập tức ngửa người tung mình ra sau, tuy thân trên không hề hấn gì, nhưng hai cổ chân đã bị độc trào chộp trúng, không còn đứng vững được nữa, ngã ra đất, biết lão khiếu hóa đang trong tình thế gay go, không được kinh nhiều phân thần, tuy đau thấu xương tủy cũng không dám rên lên một tiếng.

Vu Tường cố nén đau, phong bế huyết đạo, theo triền núi lăn đi hơn hai trượng, nấp vào sau một lùm cỏ, lấy thuốc ra uống và đắp, sau đó vận công điều thương.

Tri Giác thiên sư đang vui mừng lão khiếu hóa đã đến kịp lúc, cứu nguy cho Vu Tường và biết Viêm Dương công của lão khiếu hóa chính là khắc tinh của Huyền Băng Độc Sát, dù chưa thể thủ thắng ngay, nhưng cũng không đến nỗi bại, bèn yên tâm quay nhìn về phía Vu Tường, thấy hai bóng người từ dưới vực phóng lên đột kích mà ông vẫn chưa hay biết, định lên tiếng cảnh báo, nhưng lại sợ kinh động đến lão khiếu hóa, đành vội tung mình lao tới. Nhưng đã muộn một bước, Vu Tường đã trúng trào ngã ra đất, bèn vùng động hai tay áo, cản hai tiểu độc lại, nhờ vậy Vu Tường mới thoát hiểm.

Tiểu Độc Nhị với Tiểu Độc Tử nấp bên bờ núi vốn là đề phòng trên núi có người xuống, thấy Vu Tường lại đi đến, bèn lao ra đột kích, một chiêu đắc thủ, liền cùng đuổi theo, nhưng bị tụ kinh của Tri Giác thiên sư đẩy lui, kinh hãi ngẩng lên nhìn, thấy là một lão hòa thượng gầy yếu nho nhã đứng cản trước mặt, lập tức bưng lửa giận, nháy mắt ra hiệu nhau, chẳng nói một lời, chia nhau tả hữu lao tới tấn công Tri Giác thiên sư.

Tri Giác thiên sư từ khi thể phát quy y, giữ giới luật rất nghiêm ngặt, tuyệt đối không giết người bừa bãi, nên hai tiểu độc giáp công, ông chỉ thi triển thân pháp tránh né, không muốn hoàn thủ, vận Tiên Thiên Nhất Khí công bảo vệ huyết đạo, chống lại Huyền Âm độc công của đối phương, cứ thế thoái lui liên hồi, lui đến bên bờ vực lúc nào không hay.

Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao ở trên cây đều nhìn thấy rất rõ, nhưng khổ nỗi lại không thể lên tiếng và không dám xuất thủ, sợ giải cứu bất thành, trái lại còn khiến hai vị tiền bối phân thần ngộ hại, lòng tội cùng lo lắng.

Cát Tập Bách tình cờ quay sang nhìn Giang Uyển Dao, thấy nàng chấp tay nhắm mắt, miệng lầm bầm gì đó, hệt như là lão tăng nhập định, bỗng một ý niệm lóe lên trong đầu, nhớ đến xâu chuỗi hạt mang theo trên mình, lúc dùng để phá phi đao của Miêu Hồ, không hề có tiếng động, sao không lấy ra, cộng với một viên Cực Quang châu có thể phá tà, khử độc, giúp lão khiếu hóa đánh bại Xích Luyện Tiên trước, rồi mình vận Lục Hạp thân pháp vòng đến phía sau sư phụ, dùng Lục Hạp thân công đỡ lấy lão nhân gia ấy, phòng rơi xuống vực thẳm, cứu lão nhân gia ấy thoát hiểm, rồi do Giang Uyển Dao ra động thủ, chắc chắn không có gì đáng lo ngại.

Thế là, chàng liền lấy xâu chuỗi hạt và viên Cực Quang châu ra, ra hiệu với Giang Uyển Dao, theo mình phóng đến bờ vực chặn đánh hai tiểu độc.

Giang Uyển Dao ngay khi Cát Tập Bách lấy chuỗi hạt ra đã có cảm ứng, mở mắt nhìn, liền đoán ra ý định của chàng, lòng mừng khôn xiết, vội gạt đầu lia lia, đồng thời rút lấy Tỏa Long tiên và vận Hồn Nguyên công hộ thân, chờ Cát Tập Bách xuất thủ.

Cát Tập Bách nhắm chuẩn phương vị, tay phải vùng lên, xâu chuỗi hạt như làn khói nhẹ bay lên không, nhanh như sao sa rơi xuống đỉnh đầu Xích Luyện Tiên.

Xích Luyện Tiên đang toàn thần ti đầu với lão khiếu hóa, mắt thấy đối thủ đã dần kém thế, Huyền Băng Độc Sát càng lúc càng ập đến gần, kinh lực trúc trượng của lão khiếu hóa đã suy yếu rất nhiều, chỉ cần gia tăng công lực đẩy mạnh là đắc thủ ngay, nên không hề chú ý đến chuyện khác.

Nào ngờ ngay trong khoảng khắc sống chết ấy, đột nhiên cảm thấy áp lực đè xuống đỉnh đầu, cả kinh vội nghiêng đầu sang phải, đồng thời tay phải đẩy lên, định dùng chưởng lực đánh rơi ám khí trên đầu.

Nhưng thật quá bất ngờ, lão nghiêng đầu xuất chưởng, tuy tránh khỏi vỡ sọ, nhưng cánh tay trái đứt lìa, lòng bàn tay phải cũng bị viên Cực Quang châu luồn trong xâu chuỗi hạt rạch một đường dài, đau thấu tim gan, chân khí tàn mác, Huyền Băng Độc Sát liền tiêu tan.

Thật ra lão khiếu hóa chẳng phải công lực kém cỏi, mà là cố ý dụ địch, làm tiêu hao độc kinh của đối phương, lúc ông xuất thủ giải nguy cho Vu Tường, sớm đã phát hiện ba bóng người trong rừng, biết là Cát Tập Bách đã đến.

Lúc này, ông thấy có vật từ trên không rơi nhanh xuống đỉnh đầu Xích Luyện Tiên, cũng chưa nhận ra đó là ám khí do Cát Tập Bách phát ra trợ giúp.

Lão khiếu hóa động tác nhanh khôn tả, lệ làng xoay tay rút đầu trượng về, đuôi trượng từ dưới vung lên, với chiêu “Thương Long Đảo Lão” quét vào hạ bàn Xích Luyện Tiên.

Xích Luyện Tiên tay trái gãy lìa, bàn tay phải thọ thương, đầu đón rú lên một tiếng thảm thiết, vội tung mình đảo tẩu, nhưng chân vừa rời khỏi mặt đất, trúc trượng của lão khiếu hóa đã quét đến, “bốp” một tiếng, thân người như cung thi văng bay ra xa hơn năm trượng, lộn nhào xuống đất, lăn rơi xuống vực thẳm.

Cùng trong lúc ấy, khi xâu chuỗi hạt vừa ném ra, Cát Tập Bách với Giang Uyển Dao đã phi thân đến bờ vực, tiếp cứu cho Tri Giác thiền sư.

Nhưng bởi Giang Uyển Dao công lực kém cỏi, khinh công Nhiếp Không Hư Độ chỉ được hai ba thành hòa hậu, lúc phi thân đã gây ra một luồng kinh phong, nên đã bị Tri Giác thiền sư phát giác, tưởng là có kẻ địch ám toán từ phía sau, tâm thần phân tán, chân phải liên hụt hẫng, người nghiêng sang bên, ngay khi ấy trào phong của Tiểu Độc Tứ đã ập đến, chộp trúng vai trái, toàn thân liền tê dại, mắt thấy sắp rơi xuống vực thẳm, chắc hẳn tan xương nát thịt, biết đại nạn đã đến, vừa định nhất mắt niệm Phật, chờ đưa lên cõi trời tây.

Bỗng cảm thấy người được một luồng kinh lực đỡ lấy và cất lên trên, rồi thì một cánh tay ôm ngang lưng, bay lên bờ vực, bên tai thoảng nghe tiếng nói :

- Sư phụ, Bách nhi đến muộn một bước, để khiến lão nhân gia thọ thương...

Biết là ái đồ đến cứu, liền tức thì yên tâm, nhưng miệng không nói ra được, thân người không thể tự chủ, đến khi nằm trên đất, trong miệng cảm thấy thom mát, mấy giọt Phục Linh Dịch chảy thẳng xuống đan điền, sự đau đớn hoàn toàn không còn, mơ màng ngủ thiếp đi.

Hãy nói Giang Uyển Dao phi thân đến bờ vực, chân chưa đứng vững, hai tiểu độc bởi thấy Tri Giác thiền sư hụt chân ngã xuống, đầu chịu bả qua cơ hội, cũng chẳng màng đến người xuất hiện là địch hay bạn, cùng vung trào tấn công Cát Tập Bách.

Giang Uyển Dao thấy vậy tức giận quát :

- Cầu tặc, các ngươi dám!

Đồng thời Tòa Long tiên nhanh như chớp quét ngang ra, hai tiểu độc vật mới kinh hãi, vội lách sang bên tránh khỏi, rồi liền quay người, cùng lao đến tấn công Giang Uyển Dao.

Giang Uyển Dao một chiêu không trúng đích, thấy đối phương thân pháp quá nhanh, công lực quả thật chẳng kém, thu Tòa Long tiên về, rồi lại liên tiếp công ra ba chiêu, buộc hai tiểu độc phải thoái lui.

Nàng tức giận thảm nhủ :

- Cầu tặc thật ngông cuồng, cậy vào đôi độc trào dám tay không tiếp chiêu, bốn cô nương phải cho các ngươi biết mùi lợi hại mới được!

Đoạn liền bỏ Tiểu Độc Tứ ra, chuyên tấn công Tiểu Độc Nhị, tay phải vung lên, trường tiên đánh một vòng trên không, “bốp” một tiếng, thân tiên quét sang Tiểu Độc Tứ, ngọn tiên cuốn ngược lại, nhanh như chớp đâm vào huyệt Toàn Cơ của Tiểu Độc Nhị.

Tiểu Độc Nhị sao có thể ngờ được tiên chiêu kỳ diệu đến vậy, rõ ràng thấy thân tiên quét vào Tiểu Độc Tứ, vội định lao tới tiếp cứu, vừa lúc móc câu trên ngọn câu quặp ngược lại, “phập” một tiếng, xuyên thủng xương ngực, rồi bị Giang Uyển Dao rút tiên về, kéo ngã sấp xuống đất, không kịp rên lên một tiếng đã hồn lìa khỏi xác.

Tiểu Độc Tứ thấy thân tiên quét đến, vội nghiêng đầu tránh, khi định thần lại nhìn, Tiểu Độc Nhị đã ngã chết trên đất, trong cơn thịnh nộ, vận hết toàn lực vung trào lao tới, quát to :

- Tiệt tỳ, nộ mạng đây!

Tội nghiệp tên Tiểu Độc Tứ này đã đến ngày tận số, độc trào chưa kịp vuren ra, Tòa Long tiên của Giang Uyển Dao đã quét đến như sóng dữ, y bâng hoàng kinh hãi, đầu còn tránh kịp nữa, trong tiếng rú thảm thiết, người ngã vật ra sau, rơi thẳng xuống vực thẳm.

Ngay khi ấy, lão khiếu hóa đã lảng không lao đến, hạ xuống trước mặt Giang Uyển Dao, giong ngón tay cái lên nói :

- Giỏi lắm, quả không hổ là con gái của Lạt Thủ Quan Âm Lý Hàn Mai!

Nhìn quanh không thấy Cát Tập Bách với Tri Giác thiền sư, lại hỏi :

- Người đâu rồi?

Giang Uyển Dao được khen, lòng vui như mở hội, nhoẽn cười nói :

- Hãy theo tiểu nữ!

Rồi phóng đi về phía eo núi bên trái, lão khiêu hóa ha ha cười to, tung mình theo sau.

Lúc này, Hường Cường nấp sau lùm cỏ xem hai bên giao chiến, đang lúc ngây ngẩn bỗng thấy Xích Luyện Tiên lăn rơi xuống núi, biết lão khiêu hóa đã giành được phần thắng, liền tung mình đến, đứng thờ trước mặt lão khiêu hóa.

Lão khiêu hóa như đã đoán ra tâm ý của Hường Cường, định khen mình võ công cao minh, bèn tròn to mắt cười nói :

- Người cười gì kia chứ? Đừng tưởng lão khiêu hóa có bản lĩnh cao như vậy, đánh bại được ma đầu ấy, lão khiêu hóa không dám giành công đâu.

Trúc trượng chỏi xuống đất, nói tiếp :

- Người nhìn xem, vật này hẳn là người biết, nếu không nhò...

Lão khiêu hóa chưa dứt lời, bỗng phía sau xuất hiện một bóng người khiêng chân trái, cung kính nói :

- Đồ lão tiền bối hà tất phải khiêm tốn, khen ngợi hậu sinh tiền bối như vậy khác nào là dung túng. Vu Tường xin cảm tạ ơn cứu mạng của lão tiền bối.

Đoạn liền quỳ xuống vái lạy. Lão khiêu hóa buông tiếng cười vang, trúc trượng đưa ra, nâng Vu Tường đứng lên, nói :

- Vu lão đệ, đây rõ ràng là chế nhạo lão khiêu hóa mà! Lão khiêu hóa nhận lời ủy thác của người là phải làm tròn, hai hũ rượu Sơn Tây của lão đệ đúng là hàng đặc sản, đã giúp lão khiêu hóa tăng thêm không ít công lực, lão khiêu hóa phải cảm tạ lão đệ mới đúng. Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, lão đệ đã bị độc thương, hãy mau uống vào Viêm Dương Chí Bảo Đơn này, đêm nay phải quấy rầy lão đệ thêm mấy chén nữa đây!

Vừa nói lại vừa móc ra hai viên kim đơn trao cho Vu Tường.

Hường Cường đứng bên lão khiêu hóa, nhận ra Vu Tường chính là lão nhân đã gặp trên đường, lòng mừng khôn xiết, lão khiêu hóa vừa dứt lời, liền đi đến trước mặt Vu Tường, xúc động nói :

- Vu đại ca, mười mấy năm cách biệt, tiểu đệ hết sức nhớ nhung đại ca, đại ca có còn nhận ra tiểu đệ không?

Dứt lời đã quỳ xuống vái lạy.

Vu Tường uống linh dược xong, liền cảm thấy không còn đau đớn nữa, thấy Hường Cường quỳ lạy, vội đưa tay đỡ lại, cười to nói :

- Hường lão đệ, thật không ngờ lão đệ quả đã cải ác tùng thiện, thật là đáng mừng. Vu mô đã phát hiện lão đệ từ lâu, còn hiểu lầm lão đệ là phụng mệnh đuổi theo hai trẻ, cũng may là Vu mô chưa lập tức ra tay, đến khi nghe lão đệ nói chuyện với hai trẻ, Vu mô mới yên tâm. Được lão đệ trông nom bọn trẻ, lại vạch rõ nội tình của huyết y, giải trừ không ít nghi ngại giữa hai cha con Vu mô, thật không uống tình nghĩa kết giao giữa chúng ta.

Lão khiêu hóa nghe hai người nói chuyện đông dài, bực mình tiến tới một bước, nhìn Vu Tường cười nói :

- Vu lão đệ, hôm nay đại sự đã xong, cha con đoàn tụ, không chừng cũng phải tổ chức ăn mừng một phen, từ nay hãy còn nhiều hỷ sự nữa đây!

Đoạn quay sang Hường Cường, nháy mắt nói :

- Sao còn đứng thờ ra đó? Trước mộ đã dọn dẹp xong rồi, lão khiêu hóa đi tìm bọn trẻ đây!

Hường Cường gật đầu, quay người bỏ đi. Vu Tường lòng đầy hồ thẹn, định ngăn lão khiêu hóa lại, nói là mình không còn mặt mũi để gặp Bách nhi.

Nhưng lão khiêu hóa đã cười nói :

- Vu lão đệ hãy chờ làm cha chồng đi thôi!

Dứt lời đã tung mình phóng đi, đến bờ vực thấy Giang Uyển Dao đã giải quyết xong hai tiểu đệ, khen nài vài lời rồi hỏi về Cát Tập Bách, Giang Uyển Dao bèn dẫn trước vòng qua một eo núi, thấy Cát Tập Bách đang nằm mọp trên chân Tri Giác thiền sư khóc sụt sùi.

Lão khiêu hóa và Giang Uyển Dao kinh hãi, Giang Uyển Dao vội đến gần hỏi :

- Bách ca, lệnh sư sao rồi vậy?

Lão khiêu hóa cũng liền tiến tới, thấy Tri Giác thiền sư hai mắt nhắm nghiền, trong lúc vội vàng chưa nhìn kỹ, ngỡ là Tri Giác thiền sư trúng độc bất trị, lửa giận bốc cao quát to :

- Ma giáo Thất Độc, lão khiêu hóa này mà không đập nát sào huyết thối tha của các người, báo thù cho người bạn già này, thì sẽ không phải là Đồ Thanh Trúc nữa!

Trúc trượng chỏi mạnh, “ầm” một tiếng, một tảng đá ngàn cân liền vỡ nát một mảng to, ào ào lăn xuống núi.

Mọi người đều giật mình, Cát Tập Bách ngỡ là Song độc quay trở lại, liền đứng phắt dậy, lau đi nước mắt, thấy lão khiêu hóa đại phát thần uy, bất giác

ngạc nhiên.

Tri Giác thiền sư biết lão khiêu hóa đã hiểu lầm, sợ ông đuổi theo Song độc, cũng vội đứng lên, nắm lấy tay áo lão khiêu hóa, cười nói :

- Lão khiêu hóa ngươi muốn ra oai, nhưng đừng nguyên rửa lão hòa thượng này.

Tri Giác tuy kém cỏi, nhưng có Phục Linh Dịch của Bách nhi, độc kinh lợi hại đến mấy cũng chẳng làm gì được, ngươi làm gì mà nổi đóa lên vậy?

Tri Giác thiền sư đột nhiên đứng lên cười nói, khiến lão khiêu hóa và Giang Uyển Dao hết sức kinh ngạc, bất giác ngẩn người.

Lão khiêu hóa như đã hiểu ra, trừng mắt trở vào Tri Giác thiền sư nói :

- Ngươi vậy là người xuất gia gì thế này? Đã làm hòa thượng mà còn trêu cợt lão khiêu hóa này, không chừng lại già chết, lão khiêu hóa này chẳng thể tha cho ngươi được! Hẳn là ngươi đã nói hết mọi sự với Bách nhi, khiến cho y đau lòng, còn chưa mau theo lão khiêu hóa này xuống dưới!

Cát Tập Bách vào Giang Uyển Dao giờ mới biết là hai vị tiền bối đùa cợt nhau, vội lau đi nước mắt, thừ ra đứng nhìn nhau.

Chỉ nghe Tri Giác thiền sư cười to nói :

- Ngươi vội gì kia chứ? Dầu sao cũng phải cho Bách nhi biết rõ thân thế trước, đừng để y gặp thân phụ mà cũng không biết.

Lão khiêu hóa quay sang nhìn Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao, gật đầu nói :

- Tiểu tử, thân phụ ngươi đang ở dưới chò, đi mau đi!

Cát Tập Bách nghe vậy, liền tức thì phóng đi xuống núi, nhưng Giang Uyển Dao có vẻ ngại ngùng, cúi đầu vờ về tà áo.

Lão khiêu hóa thấy vậy, đi đến gần cười nói :

- Con dâu xấu xí dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng, trong khi ngươi xinh đẹp thế này, lại là con gái của Chương môn Thiên Sơn, có gì mà phải xấu hổ? Hãy ngẩng cao đầu, theo lão khiêu hóa này đi xuống!

Tri Giác thiền sư cũng hiểu tâm trạng của Giang Uyển Dao, nháy mắt ra hiệu lão khiêu hóa đi trước, rồi ôn tồn nói :

- Dao nhi, lệnh đường với Lạp Tháp sư đệ đã cho lão nạp biết rồi, lệnh tổ với lệnh sư tổ cũng đã được gia sư xin chuẩn, ngươi với Bách nhi tảo mộ xong sẽ lập tức thành hôn. Lão khiêu hóa thay mặt lệnh tổ chủ hôn, còn Bách nhi thì do thân phụ đại diện, lão nạp không tiện can dự vào việc tục. Hướng Cường kẻ như là người mai mối, tất cả mọi chuyện, lệnh đường đã phái người lo liệu xong rồi, ngươi còn gì không vừa ý nữa?

Giang Uyển Dao nghe vậy mới bẽn lẽn gật đầu, theo sau Tri Giác thiền sư phóng đi về phía khu rừng thưa.

Qua khỏi rừng, trước mắt là một bãi cỏ rộng mười mấy trượng, bên kia bãi cỏ cây cối xanh um, thấp thoáng có hai ngôi nhà đá xinh xắn nằm dưới chân núi.

Từ xa đã nhìn thấy một ngôi mộ, lúc này đang có bốn năm người ở trước mộ, kẻ đứng người quỳ.

Tri Giác thiền sư với Giang Uyển Dao vừa đến gần, lão khiêu hóa đã nắm tay Vu Tường tiến ra, đưa tay chỉ Giang Uyển Dao cười nói :

- Vu lão đệ, vậy là hài lòng rồi chứ? Có một người con dâu thế này, lão đệ còn mong muốn gì nữa?

Đoạn quay sang Giang Uyển Dao, nói tiếp :

- Uyển Dao, còn chưa mau khâu kiến công công?

Giang Uyển Dao dù hết sức ngại ngùng và bức tức lão khiêu hóa đã trêu cợt mình, nhưng Tri Giác thiền sư đã nói là gia gia với mẫu thân đã nhờ lão khiêu hóa làm chủ hôn, đâu dám bướng bỉnh, đành thẹn thùng quỳ xuống trước mặt Vu Tường, dập đầu lạy tám lạy.

Vu Tường lúc này có lẽ quá vui sướng, ha hả cười to, đỡ Giang Uyển Dao đứng lên, áy náy nói :

- Được Tứ lão và các vị tiền bối thương cho tiểu nhi, Vu mỗ thật quá vinh hạnh.

Nhưng đáng tiếc là Vu mỗ bất tài, gia nghiệp tiêu tan, hai ngôi nhà đá đằng kia cũng là của hồi môn của nhạc mẫu ngươi, Vu mỗ chẳng có gì để cho các ngươi, có chăng chỉ là sự hổ thẹn mà thôi! Cũng may là nỗi oan khiên của Vu mỗ nay đã được rửa sạch, Vu mỗ không còn gì nữa, khi hai người thành hôn xong, Vu mỗ sẽ ẩn tích chốn sơn lâm, học theo lão thiền sư một lòng niệm Phật!

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một chiếc hộp nhỏ, trao cho Giang Uyển Dao và nói :

- Dao nhi, đây chính là Tam Ứng bí kíp của Tam nghĩa, kẻ như là chút quà gặp mặt của công công, sau hôn lễ hãy cùng Bách nhi nghiên luyện.

Giang Uyển Dao mừng đến không thốt nên lời, lẳng lặng quỳ xuống đất, dập đầu lạy thêm mấy lạy, hai tay đón lấy hộp bí kíp.

Lão khiêu hóa quay sang Vu Tường cười nói :

- Vu lão đệ, giờ thì lão đệ đã là công công rồi, tiệc rượu đã chuẩn bị xong chưa?

Hãy mau dẫn con dâu đi bái bà bà, rồi bái tể Tam nghê, lữ sâu rượu trong bụng lão khiêu hóa này không chờ nổi nữa rồi!

Mọi người nghe vậy cười phá lên, Cát Tập Bách và Giang Uyển Dao thẹn đến mặt đỏ bừng, nhưng lòng vui sướng vô vàn...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Kiếm Tam Ứng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.